

Giới thiệu Heo Yêu Diêm Vương

Truyện Heo Yêu Diêm Vương của tác giả Thủy Lam là câu chuyện ngôn tình thời cổ đại động lòng người giữa heo con và diêm vương.

Một chú heo con được tiểu muội của diêm vương nhận nuôi lại đem lòng yêu diêm vương sau này lại cứu người bất chấp mọi nguy hiểm. Rồi heo con được Cửu Thiên Huyền Nữ muốn nhận làm đệ tử nhưng lúc đó thì diêm vương đã đem lòng yêu heo con nên đã lừa gạt Huyền Nữ nên ngài rất giận là nguyên rủa hai người mãi mãi không đến được với nhau.

Liệu sau 600 năm thì hai người có thể đến được với nhau hay không? Mời các bạn theo dõi tiếp tục câu chuyện tình này.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Heo Con, ngày mai cậu chớ có ra ngoài nhé.”

“Vi sao?”

“Ngày mai là rằm tháng Bảy âm lịch, âm khí thịnh, không nên ra ngoài.”

Âm khí thịnh, không nên ra ngoài?

Cổ ngữ cũng lời ra đòn rồi, hóa ra âm lịch kết hợp thêm một chút khí chất cổ điển liền lộ rõ vẻ nguy hiểm nhĩ.

“A La à, cậu mê tín quá đó.” Chúc Tiểu Tiểu biệt danh là “Heo Con” cắn chiếc thìa nhỏ, tỏ vẻ rất không đồng ý. Mùi vị thơm ngon của ly kem khiến cô vui vẻ đến mức híp cả mắt lại, tiện miệng hỏi: “Vậy tại sao rằm tháng Bảy các năm trước đều không có chuyện gì xảy ra?”.

“Năm nay không giống.”

“Vi sao lại không giống?” Tiểu Tiểu luôn luôn có rất nhiều câu hỏi.

Tề Nghiên La gõ gõ bộ móng tay được tô vẽ cẩn thận đẹp đẽ của mình lên bàn, có chút không nhẫn nại: “Từ đâu ra mà lại lắm ‘vi sao’ như vậy, mình nói với cậu chuyện này đương nhiên là có lý do, cậu cứ nghe mình là được rồi”.

Tiểu Tiểu đã quá quen với tính cách mạnh mẽ nóng nảy của người bạn tốt này nên cũng chẳng buồn so đo nữa, cô lại dứt một miếng kem vào miệng, cười hi hi rồi xua xua tay nói: “Chuyện không biết đương nhiên là phải hỏi rồi, khát vọng kiến thức là yếu tố quan trọng thúc đẩy nhân loại chúng ta phát triển đi về phía trước mà”.

“Nói vậy!” Tề Nghiên La hừ một tiếng, đẩy cốc kem của mình tới trước mặt Tiểu Tiểu, nhìn cô mặt mày hớn hờ, không chút khách khí nhận lấy, không kim được bèn dội cho cô một gáo nước lạnh: “Cậu đã khát khao kiến thức như vậy, vi sao không bước một bước lớn về phía trước, tìm được một công việc thật tốt, làm một người thành công trong lĩnh vực của mình?”.

“Ai da, câu này làm tổn thương người khác quá đấy. A La, khi cậu nói có thể bớt nhẫn tâm đi một chút được không?” Tiểu Tiểu vừa ăn một miếng lớn, vừa làm bộ đáng thương.

Xin việc không thuận lợi vẫn luôn là điều khiến Tiểu Tiểu phải đau lòng. Cô và A La là bạn cùng lớp, đều là sinh viên đại học mới tốt nghiệp năm nay. Những bạn học khác đều đã có việc làm rồi. A La thì càng chẳng phải nói, khi mới là sinh viên năm hai đã có công ty đến mời làm việc. Chỉ có Chúc Tiểu Tiểu từ khi rời khỏi ghế nhà trường tới nay cũng đã mấy tháng rồi mà vẫn chưa tìm được việc. Chuyện này quả thực khiến cho cô vô cùng sốt ruột.

Chúc Tiểu Tiểu có khuôn mặt rất trẻ con, cặp mắt tròn tròn, khuôn mặt bầu bĩnh, cái miệng xinh xắn, hồi còn nhỏ ai gặp cũng đều khen cô đáng yêu. Nhưng khi lớn lên về ngoài như thế này lại trở thành một thứ phiền phức. Khuôn mặt trẻ con của cô, chẳng công ty nào muốn nhận cả. Không đủ chín chắn, già dặn thì chẳng nói làm gì, nhưng cô công ty còn nói, trông cô chẳng có chút tố chất chuyên nghiệp nào cả.

Tố chất chuyên nghiệp lẽ nào chỉ dùng để nhìn? Tiểu Tiểu rất không phục. Sớm biết sẽ thế này, lúc đầu cô đã đi học để làm cô giáo mầm non. Sau khi tốt nghiệp, làm một cô nuôi dạy trẻ, chắc chắn không có ai chê bộ dạng của cô đã lớn rồi mà trông vẫn trẻ con nữa. Nhưng trên thực tế, từ khi Tiểu Tiểu còn nhỏ, lý tưởng của cô chính là trở thành một cảnh sát trừ bạo an dân, cho nên cô rất có hứng thú với Taekwondo. Tuy nhiên, việc phải tiêu tốn một khoản tiền để cho cô vận động chân tay, rèn luyện sức khỏe thì bố mẹ rất ủng hộ, còn chuyện cô muốn làm cảnh sát thì họ tuyệt đối không đồng ý. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, với hình thức này của cô, thật sự không biết cục cảnh sát có thể tiếp nhận nổi hay không?

Dù gì, hiện thực tàn khốc chính là: Hôm nay Tiểu Tiểu đi phỏng vấn lại thất bại. Thế là cô tìm A La ra ngoài ăn kem, nói chuyện để an ủi một chút tâm lòng dốc sức thực hiện chí hướng chưa thành mà lại phải chịu sự đả kích sâu sắc của cô. Thật không ngờ A La lại nắm lấy cơ hội này để truyền bá “đại

đạo lý” ngày mai không được ra khỏi cửa.

“Đừng giả vờ đáng thương nữa, trên sự kiện tìm việc thất bại này, cậu chẳng phải đã sớm luyện được ‘Kim cương tâm’ rồi sao?” A La trong chốc lát nhìn thấu cô.

“Cái gì mà ‘Kim cương tâm’, mình chỉ có thể che giấu để sự đau lòng bớt rõ ràng hơn mà thôi.” Tiểu Tiểu nói đầy lý lẽ, sau đó lại khó kìm nén được lòng hiếu kỳ, truy vấn: “A La, cậu nói cho mình đi mà, vì sao rằm tháng Bảy năm nay lại khác?”

“Năm nay vừa hay còn là thứ Sáu, ngày mười ba tháng Tám.”

Đáp án này khiến Tiểu Tiểu mắc nghẹn miếng kem trong cổ họng, rất lâu sau mới nuốt xuống được. “A La, cậu là một cô gái thời hiện đại, một đại mỹ nữ thế hệ mới, nói ra những điều mê tín đã khiến mình tiêu tan ảo mộng về cậu rồi, giờ lại còn lôi cả mấy thứ Trung Tây kết hợp ra nữa, cậu rốt cuộc là tin kiểu Trung Quốc hay kiểu phương Tây?”

Tề Nghiên La đích xác là một đại mỹ nữ, mái tóc xoăn của cô dài chấm eo, ngũ quan xinh xắn, cơ thể gợi cảm, hoạt bát, xinh tươi, chiều cao một mét bảy mươi ba, đôi hoa tai to sáng loáng, móng tay được vẽ duyên dáng dịu dàng, nhìn thế nào cũng thấy giống như những cô gái xinh đẹp, thời thượng bước ra từ tạp chí. Từ miệng của một cô gái trẻ thời thượng như thế này mà lại nói ra toàn những lời mê tín, bảo mình không được ra ngoài, đương nhiên khiến cho Chúc Tiểu Tiểu vô cùng kinh ngạc.

Nhưng Tề Nghiên La lại tiêu cực đáp: “Cậu cũng nói rồi đó, Trung Tây kết hợp, uy lực càng lớn, vẫn nên cẩn thận thì hơn”. Cô nói xong, lại bổ sung thêm một câu: “Đặc biệt là cậu đây, Heo Con!”

Trong đầu Tiểu Tiểu lập tức hiện lên cảnh tượng Thượng đế và Phật tổ ngồi họp trong một đại hội bàn tròn, sôi nổi thương lượng rồi chuẩn bị mời cô tham gia, bất giác bật cười thật lớn.

Tề Nghiên La không cần nghĩ cũng biết cái đầu góc ghech trước mặt lại bắt đầu nghĩ vớ vẩn rồi, cô đưa tay ra véo cái má tròn căng hồng mơn mẹn của Tiểu Tiểu: “Mình không phải đang đùa đâu”, cậu rốt cuộc có nghe lọt tai hay không hả?

“Ai da, đau đó đau đó!” Chúc Tiểu Tiểu ôm mặt: “Mình có nói gì đâu, sao lại véo mình chứ. Ngày mai mình còn phải đi phỏng vấn, không ra khỏi cửa làm sao mà được?”

A La trừng mắt nhìn Tiểu Tiểu, ngữ khí rất nguy hiểm: “Là đơn vị quan trọng nào đợi cậu đến phỏng vấn vậy?”

“Xì...” Tiểu Tiểu do dự một chút, vẫn mặt dày nói: “Là Công ty Thiết bị y tế gia đình đang tuyển nhân viên bán hàng...”

Tiểu Tiểu vẫn còn chưa nói xong, nữ vương A La đánh đá đã bắt đầu phát hỏa: “Cậu có tiền đồ hay không vậy? Muốn làm việc đến phát điên rồi? Cậu đâu có thiếu tiền, lại là người có trình độ, loại công việc nhân viên bán hàng này có thích hợp để cậu làm không? Có xứng với chuyên ngành của cậu không? Xin cậu đó, đừng có nhầm lẫn làm bừa như vậy nữa?”

“Mình đâu có nhầm lẫn làm bừa, hơn nữa nghề nghiệp cũng không phân sang hèn...” Biện giải của Tiểu Tiểu càng lúc càng yếu ớt trước cái trừng mắt của A La, cuối cùng nửa câu còn lại cô đành chuyển hướng một cách cứng nhắc: “Nghề nghiệp không phân sang hèn..., ngày mai mình tuyệt đối sẽ không ra ngoài!”

“Vậy còn tạm được.” A La miễn cưỡng coi như hài lòng, cầm cốc cà phê lên nhấp một ngụm

“Nhưng ngày mai trên đường đông người lắm, đi làm, đi học, dạo phố... chỗ nào mà chẳng có người, sợ gì chứ?” Tiểu Tiểu vẫn chưa chịu khuất phục.

“Cậu làm sao biết được trong đám đông đó sẽ không có ai bị ma quỷ lôi đi? Hơn nữa còn là âm thầm lặng lẽ!” Khi A La nói câu này mặt không có biểu cảm gì, còn Tiểu Tiểu lại sợ đến mức nói cả da gà.

Ngày mai, thực sự xấu vậy sao?

Chúc Tiểu Tiểu vừa đứng định đi về hướng nhà mình, vừa trầm tư suy nghĩ vấn đề này.

Những sự việc cổ quái trên thế giới thực sự là có không ít, nhưng chọn ngày không ra khỏi cửa có phải là hơi thái quá không? Cô không ngờ rằng A La hóa ra lại mê tín đến thế, những lời đó nói ra còn rất mạch lạc rõ ràng. Hơn nữa, vì sao lại phải nhấn mạnh, nói cô là đối tượng đặc biệt, càng phải chú ý chứ?

Điều đó khiến Tiểu Tiểu nhớ tới một bà xem bói từng gặp trên con phố này. Bà ấy kéo chặt lấy tay của cô, nói cái gì mà chưa từng gặp qua người số tốt như thế, mệnh khổ như thế. Lúc đó Tiểu Tiểu mù mờ không hiểu, đã là số tốt thì sao còn khổ? Nhưng cô hiếu kỳ vừa muốn hỏi, bà đó lại nói cái gì mà thiên cơ bất khả lộ, cuối cùng còn bỏ đi mất như chạy trốn vậy.

Thật là rất kỳ quái!

Tiểu Tiểu lắc lắc đầu, lúc ngẩng lên, vừa hay nhìn thấy biển hiệu lớn của “Waiting”, cửa tiệm này cũng rất kỳ lạ!

Nằm trong phần đất trung tâm của khu thương mại phồn hoa, Waiting còn chiếm vị trí cực đẹp chính ở đầu đường. Toàn bộ không gian trong tiệm được bài trí, trang hoàng hết sức hoa lệ. Cửa kính sát đất siêu lớn, rèm lụa đỏ tươi vừa kiêu kiêu lại vừa ấm áp. Nơi nơi bày biện những đồ vật tinh xảo,

những loài thực vật đẹp để tươi mới. Ghế sofa trong cửa tiệm cũng thuộc vào hàng cực phẩm. Tất cả mọi thứ đều vô cùng thanh lịch, thời trang, lại có phẩm vị khiến cửa tiệm toát lên một phong cách hiện đại xa hoa tương đối hút mắt trong cái con phố phồn hoa này.

Chỉ có điều, tất cả các cửa tiệm khác đều người vào người ra tấp lập, duy nhất mỗi tiệm Waiting này, đến một bóng khách hàng cũng chẳng thấy.

Tiểu Tiểu thực sự vô cùng thích cái tên của cửa tiệm “Waiting”, từ này mang đến cho cô những tưởng tượng cực kỳ lãng mạn, cảm giác như người thiết kế ra cửa tiệm này chính là một người đàn ông nặng tình, đang chờ người mình yêu quay trở về.

Nhưng từ trước đến nay Tiểu Tiểu đều không tìm hiểu rõ được cửa tiệm này rốt cuộc là bán thứ đồ gì, cũng chưa từng nghĩ qua việc muốn đi vào bên trong xem xét. Cửa tiệm này dường như sinh ra đã mang một vẻ lạnh lẽo, cách người ta đến cả hơn nghìn dặm. Được rồi, cái vẻ lạnh lẽo đó thực ra chỉ là tưởng tượng của riêng Tiểu Tiểu, nhưng mà cửa tiệm làm ăn không tốt, có thể vì nguyên nhân đó cũng nên.

Chúc Tiểu Tiểu sống ở tiểu khu Phúc Hình Viên cách đây hai con phố, cho nên thường đi qua cửa tiệm Waiting này. Trông nom cửa tiệm là một cô gái rất mực đoan trang thanh tú. Cô thường búi tóc, mặc áo dài, phong cách rất Trung Hoa. Có mấy lần ánh mắt cô ấy đã lướt qua, đánh giá Chúc Tiểu Tiểu, còn khe khẽ mỉm cười với cô một cái. Trong tiệm thỉnh thoảng xuất hiện một người đàn ông lạnh lùng rất đẹp trai, mái tóc ngắn, bờ vai rộng rãi, đôi mắt sáng trong, sống mũi thẳng, đến cặp môi cũng rất đẹp, toàn thân gọn gàng, lại vô cùng khí chất.

Tiểu Tiểu không thể không thừa nhận, anh chàng đẹp trai đó chính là nguyên nhân khiến mỗi lần cô đi qua đều nhìn vào trong cửa tiệm này. Đương nhiên, những anh chàng đẹp trai thì chỉ có thể đứng ở xa mà nhìn, đạo lý này cô biết. Trong tiêu chuẩn chọn bạn đời của cô, đẹp trai không được xếp thứ hạng cao. Đáng về ra nhìn dịu dàng, biết quan tâm chăm sóc chu đáo, có ý chí vươn lên mới là hình mẫu lý tưởng của cô.

Giống như là... giống như là Âu Dương Tĩnh.

Cái bệnh nghĩ ngợi lung tung của Tiểu Tiểu lại tái phát rồi. Cô đang đứng ngây ra trước cửa Waiting, đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng một phụ nữ hét lớn: “Đứng lại, không được chạy, khốn nạn, anh đứng lại cho em... Giữ anh ta lại, mau giữ anh ta lại, anh ta... Đừng có chạy, có giới thì đứng lại...”.

Bắt cướp! Ý nghĩ này khiến Tiểu Tiểu giật thót mình.

Cô quay người lại nhìn, một nam thanh niên tóc nhuộm vàng đang gắng sức bỏ chạy, lao về phía cô, đằng sau là một cô gái trẻ nước mắt đầm đìa, vừa lớn tiếng gào thét vừa chặt vật đuổi theo.

Lòng chính nghĩa của Tiểu Tiểu bỗng nhiên hoạt bát hẳn lên, cô chỉ tay, hét lên với tên con trai tóc vàng: “Không được chạy, đứng lại ngay!”.

Tên con trai tóc vàng kia nhìn lướt cô một cái, chẳng thèm để ý, cứ tiếp tục chạy về phía trước. Tiếng hét đáng thương của cô gái đang đuổi phía sau vẫn còn vang to: “Anh đừng chạy, đứng lại...”.

Tình cảnh này khiến Tiểu Tiểu bắt đầu bị kích thích từ tận trong tim, cô nhận lúc người thanh niên kia chạy ngang qua mình, đập một cái về phía hắn ta.

Thanh niên tóc vàng kia đương nhiên không ngờ rằng có người sẽ động thủ, hắn ta “á” lên một tiếng thảm thiết, bị đập ngã xuống đất. Như thế này không thể được, hắn ta nhảy bật dậy, chỉ vào Tiểu Tiểu chửi: “Khốn kiếp, dám đánh ông đây!”.

Một tràng câu nói thô tục tuôn ra, hắn ta vừa chửi vừa vừa khua nắm đấm muốn đánh Tiểu Tiểu.

“Còn dám đánh con gái!”, Tiểu Tiểu bị chửi đã thấy hơi bức mình, hắn lại còn muốn động thủ khiến cô càng tức giận hơn. Cô chuyển chân, nghiêng người, nhanh chóng giữ chặt và vặn cánh tay gã thanh niên tóc vàng, dùng lực ấn vào phần cơ mềm trên cánh tay, nâng đầu gối lên thúc mạnh vào tay hắn. Hắn ta kêu “ô” một tiếng thảm thiết. Tiểu Tiểu liền một mạch, chống lưng, hạ vai, dồn lực mạnh vào vùng eo, hai tay thuận theo lực đạo vung ra, miệng la lớn một tiếng, lướt qua vai một đường đẹp đẽ, đem tên kia quật mạnh xuống đất.

Đáng người Chúc Tiểu Tiểu không cao, nhưng động tác nhanh gọn, thân hình thanh thoát, thu hút không ít người vây lại xem. Nhưng người xem náo nhiệt không ít, mà người đứng ra giúp đỡ lại chẳng có một ai. Lúc này cô gái trẻ đuổi theo phía sau cuối cùng cũng chạy tới nơi. Cô ta xông đến chỗ người thanh niên tóc vàng, lấy chiếc túi xách trên tay ra sức đập mạnh lên người hắn.

Tiểu Tiểu hỏi: “Hắn cướp đồ gì của cô, cần báo cảnh sát không?”.

Lời của cô còn chưa nói xong, lại thấy cô gái kia tóm lấy cổ áo của người thanh niên tóc vàng, hung dữ lớn tiếng quát: “Anh nói đi, rốt cuộc anh có yêu em không?”.

Yêu, không yêu?

Tiểu Tiểu ngăn ra. Làm cái gì vậy chứ, không phải là đánh cướp sao?

Tiểu Tiểu quay đầu nhìn xung quanh, những người có mặt đều kinh ngạc như cô, xem ra cô thực sự không nghe nhầm.

Lúc này, cô gái có vẻ ngoài nhã nhặn kia sau khi đưa ra câu hỏi còn chẳng thèm đợi đáp án, lại kéo đầu người thanh niên tóc vàng xuống, cưỡng hôn ngay giữa phố. Cảm Tiểu Tiểu suýt chút nữa thì rớt xuống đất, ngẩn tò te nhìn người ta hôn nhau xong, ngốc nghếch nói một câu: “Đúng là gặp quý thật rồi”.

Cô gái kia nghe thấy giọng nói, quay đầu nhìn một cái, phát hiện mình đã diễn kịch miễn phí, ngữ khí không vui vẻ, lớn tiếng với đám người vây quanh: “Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy người ta yêu đương sao?”.

Người xem xung quanh bịt miệng lại, cố nhịn cười, lặng lẽ rời đi.

Tiểu Tiểu cũng muốn đi, không ngờ rằng cô gái kia lại quay sang mắng chửi cô: “Còn cả cô nữa, cô làm sao vậy? Cô bị bệnh hả! Dựa vào cái gì mà đánh người ta chứ?”.

“Tôi?”, Tiểu Tiểu giờ ngón tay chỉ vào mình, ấp úng hồi lâu, rồi lại quay tay chỉ vào cô gái kia: “Sao cô không tự đi nói bản thân cô, hét loạn lên cái gì, còn cả anh ta...”. Ngón tay đôi hướng, chỉ vào người thanh niên tóc vàng: “Anh ta lại còn dám đánh con gái, cô mở mắt ra mà nhìn, chưa biết chừng anh ta còn có khuynh hướng bạo lực...”.

“Cô mới có khuynh hướng bạo lực đó!” Người thanh niên tóc vàng và cô gái kia đồng thanh chửi, chửi xong còn quay lại nhìn nhau. Cô gái kia dường như rất vui mừng vì sự ăn ý giữa bọn họ, nhào đến hôn người thanh niên tóc vàng cái nữa, sau đó hai người lại thân thân thiết thiết nắm tay nhau đi tiếp.

Tiểu Tiểu đứng đờ ra nhìn bóng hai người kia, qua một lúc lâu mới có phản ứng trở lại, tức đến mức phải đứng giậm chân tại chỗ, nhe nanh múa vuốt: “Chúc Tiểu Tiểu, mày là đồ con heo, thực là đồ con heo, heo ngốc!”. Cô thật là ăn no nhàn rồi, đi quán chuyện vớ vẩn rồi.

Cô đang tự phát tiết với chính mình, khóe mắt lại thoáng thấy có động tĩnh. Quay đầu lại nhìn, thì ra người đàn ông lạnh lùng đẹp trai trong tiệm Waiting đang đứng phía sau cửa kính nhìn cô, ánh mắt kia rõ ràng hiện lên ý cười.

Gò má Tiểu Tiểu ửng hồng trong thoáng chốc, cô trời mới biết người này đã ở đó nhìn cô bao lâu rồi. Lẽ nào anh ta đã thấy toàn bộ chuyện xấu hổ cô vừa làm?

Tiểu Tiểu gắng sức nhìn chòng chọc vào anh ta, nhìn cho tới khi người đàn ông đó phải ngại mà rút lui, không dám nhìn cô nữa. Kết quả, ánh mắt của cô đến một chút sức sát thương cũng không có, người đàn ông lạnh lùng kia không những không quay đi, trái lại còn nhếch môi lên, lộ ra một nụ cười.

Nụ cười này trong chốc lát đã đánh bại Tiểu Tiểu, cô đỏ bừng mặt, quay đầu bỏ chạy, chỉ hận không thể đem cái sức mạnh khủng khiếp như khi hút hết bay một hộp sữa để làm cho mình biến mất ngay lập tức.

Ôi ôi! Thực sự là mất mặt quá!

Tiểu Tiểu chạy cả đoạn đường về nhà, rửa mặt mũi sạch sẽ, nhưng vẫn không rửa hết được cái cảm giác nóng rực đang cháy trên khuôn mặt. Hôm nay thật là một ngày xui xẻo, cô thở dài, sau đó lăn lên giường nằm im như chết. Cô vừa đi phòng vấn thất bại, trên đường về lại gặp chuyện dở hoi, còn bị người ta cười. Nhưng điểm quan trọng nhất trong những điểm quan trọng đó là, người cười cô kia, lại chính là anh chàng siêu đẹp trai, siêu đẹp trai!

Đúng rồi, còn có lời cảnh cáo của A La nữa, ngày mai không được ra khỏi cửa.

Nhưng mà không ra khỏi cửa thì phải làm thế nào? Ngày mai cô vẫn muốn tiếp tục đi phỏng vấn. Tuy công việc đó cô hoàn toàn không hứng thú, cũng không cảm thấy có tiền đồ gì, nhưng cô thực sự rất muốn có một công việc để tự nuôi sống bản thân và để cho hai vị phụ mẫu đang dự định nuôi dưỡng cô cả đời biết rằng cô không phải là đồ vô dụng. Thế nhưng xin việc đã lâu như vậy mà đến cái mép của chiếc bàn làm việc, cô cũng vẫn chưa sờ được vào. Tiểu Tiểu nằm trần trọc trên giường, ôm gối kêu khóc, lẽ nào Trời thực sự ghen tỵ với khuôn mặt búp bê của mình?

Tiểu Tiểu lăn lộn một hồi, nằm dang chân dang tay như một chữ “Đại”[1] trên giường, đưa ra một quyết định vô cùng chí khí. Ngày mai không ra khỏi cửa thì không ra khỏi cửa, dù gì nhất định sẽ có công việc còn tốt hơn ở phía trước đợi cô.

Nhưng mà, ngày mai thực sự không bình thường như vậy sao?

[1] Chữ “Đại”: 大.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ngày hôm sau, thứ Sáu, ngày mười ba tháng Tám, Âm lịch là ngày mười lăm tháng Bảy.

Vốn dĩ Tiểu Tiểu dự định dùng cách thức tồn tại sở trường nhất của loài heo để sống cho qua những ngày này, nói trắng ra thì chính là ngủ rồi ăn, ăn rồi ngủ. Nhưng mới hơn mười giờ sáng, cô đã đột nhiên tỉnh giấc, lăn qua lăn lại trên giường rất lâu, cuối cùng đành bỏ dậy. Trong điện thoại di động có một tin nhắn mới, người gửi là... Âu Dương Tĩnh.

“Tiểu Tiểu, anh có hai tấm vé xem phim, hôm nay cùng nhau đi xem phim được không? Chắc chắn là em vẫn đang ngủ nướng, ngủ dậy gọi điện cho anh nhé.”

Tiểu Tiểu đọc xong tin nhắn đó liền cười vui vẻ, Âu Dương Tinh à, anh đúng là rất biết quan tâm. Anh hẹn cô đi xem phim, hai tấm vé, ha ha, đây cũng có thể coi là hẹn hò riêng nhì, lần đầu tiên, là lần đầu tiên! Tiểu Tiểu cảm điện thoại trên tay mà không ngừng nhảy nhót, trong lòng vui như hoa nở.

Âu Dương Tinh là học trưởng[1] trong trường đại học của Tiểu Tiểu, là loại con trai khiến người ta cảm thấy thoải mái nhất. Khuôn mặt anh cân đối, cặp mắt nhỏ nhỏ, đeo kính, miệng hơi rộng một chút, cảm thấy lúc nào cũng như đang cười. Anh không phải là đẹp trai lắm, nhưng nhìn rất được mắt, hơn nữa tính cách rất tốt, biết quan tâm lại dịu dàng, biết nghĩ cho người khác, còn rất hài hước nữa. Làm việc mới hơn hai năm mà anh đã được thăng lên chức giám đốc dự án, có thể lãnh đạo nhóm dự án. Quả đúng là một anh chàng tài giỏi.

[1] Học trưởng: Những nam sinh học khóa trên trong trường đại học.

Tiểu Tiểu thích ngắm trai xinh gái đẹp, nhưng lại cảm thấy nếu như tìm một người bạn trai để chọn làm chồng, thì phải giống như Âu Dương Tinh này mới được. Cho nên, đối tượng tốt đang ở ngay trước mặt, cô đương nhiên có chút động lòng.

Tiểu Tiểu nhanh chóng gọi lại, ở đầu dây bên kia Âu Dương Tinh cười dịu dàng, nói đã lâu không gặp rồi, gần đây có tốt không? Nói chuyện vài câu, rồi hỏi cô có muốn đi xem phim cùng không.

Tiểu Tiểu nhanh chóng trả lời: “Muốn ạ, muốn ạ, rất muốn đi. Nhưng mà, hôm nay không được”.

“Thời hạn của vé chỉ đến hôm nay, vừa hay anh lại có buổi nghỉ bù. Hôm nay em có việc sao?”

Tiểu Tiểu bí từ, thực sự không thể nói vì hôm nay âm khí thịnh không nên đi ra ngoài, hơn nữa có thể hẹn hò với Âu Dương Tinh đối với cô mà nói là một điều hết sức quan trọng, biết đâu còn có thể trở thành bước tiến lớn mở đầu mối quan hệ của hai người.

Lại nói đến sự quen biết của Tiểu Tiểu và Âu Dương Tinh, đó là chuyện khi Tiểu Tiểu đang học năm thứ ba đại học. Trong một buổi liên hoan của trường, cô bị người ta đẩy lên sân khấu hát, kết quả cô còn chưa hát xong thì đã rất uy dững kéo đổ cả hai chiếc giá micro trên sân khấu xuống. Hai chiếc giá này vừa hay lại đập đúng vào cái bàn gần sân khấu nhất, bàn đó có một nhân vật quan trọng của trường đang ngồi – Vu Lạc Ngôn, nam sinh đẹp trai nhất trường. Người ngồi bên cạnh anh ta chính là học trưởng Âu Dương Tinh. Hai cái giá micarô này thật không biết điều, đã đập trúng đầu Vu Lạc Ngôn, thế là lần va chạm ấy, Tiểu Tiểu đã làm quen được với cả hai nam sinh xuất sắc này.

Vu Lạc Ngôn giống như một chú bướm sắc sỡ, gia cảnh cực tốt, lại rất đẹp trai, đối với bất kỳ cô gái nào cũng có thể nở nụ cười ngọt ngào, chẳng cần phải nói, hiển nhiên là đi đâu cũng nhận được sự hoan nghênh. Vốn dĩ anh ta đẹp trai là chuyện của anh ta, chẳng liên quan gì đến Tiểu Tiểu. Nhưng tên con trai đó lại cứ như đã phát điên, sau khi bị đụng trúng liền rêu rao muốn theo đuổi cô. Lúc thi hoa, lúc thi sô cô la, không thì là những thứ đồ ăn ngon, anh ta còn đứng ở dưới lầu đưa đón cô đi học, khiến cho lời đồn đại cứ lan khắp trường.

Chuyện này làm cho Tiểu Tiểu bức chết đi được, cô cảm thấy đây căn bản chính là Vu Lạc Ngôn đang tiến hành kế hoạch trả thù. Cái kiểu báo thù ý đồ nham hiểm, thủ đoạn độc ác đó thật khiến trời người cùng phẫn nộ! Đáng tiếc, những kẻ được coi là trẻ tuổi trong trường học đều nhìn không ra mục đích thật của Vu Lạc Ngôn đáng ghét, trái lại còn đồn rằng Tiểu Tiểu lần đó đã có ý làm đổ micro để thu hút sự chú ý của Vu Lạc Ngôn.

Tiểu Tiểu bị chỉ chỉ trỏ trỏ phía sau lưng cả một năm cuối cùng, may mà tốt nghiệp rồi, thực sự là ông Trời phù hộ.

Âu Dương Tinh là học trưởng trên bọn họ hai khóa, quan hệ đặc biệt tốt với Vu Lạc Ngôn, có thể coi là huynh đệ keo sơn, cho nên với chuyện của Vu Lạc Ngôn và Tiểu Tiểu, anh hiểu rất rõ. Anh luôn đối tốt với Tiểu Tiểu, cũng quan tâm đến cô. Trong lòng Tiểu Tiểu tuy có nảy sinh tình cảm, nhưng lại không dám nói ra. Một là vì mối quan hệ của anh với Vu Lạc Ngôn. Hai là vì anh tuy đối xử với cô rất tốt, nhưng cũng chẳng có gì khác biệt như khi anh đối xử với những người khác. Điểm này khiến Tiểu Tiểu không nắm chắc được tâm ý của anh, cho nên hai người từ trước đến giờ vẫn không có chút tiến triển gì.

Nhưng hôm nay Âu Dương Tinh lại hẹn cô cùng đi xem phim, chỉ có hai người bọn họ, điều này thực sự là niềm vui ngoài mong đợi đối với Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu chỉ đắn đo suy nghĩ một chút xíu, liền nhận lời Âu Dương Tinh. Hai người hẹn nhau ăn trưa, sau đó sẽ đến rạp xem phim. Ấn định thời gian và địa điểm xong, Tiểu Tiểu vui vẻ tắm rửa trang điểm, lăm bắm hát, thay quần áo, tung tăng hớn hờ ra khỏi nhà.

Đi được nửa đường, Tiểu Tiểu gọi điện thoại cho A La, nhưng lại không gọi được. “*Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.*”

Cái cô gái này, bảo người ta đừng ra khỏi cửa, còn mình thì lại chạy đi đâu rồi. Tiểu Tiểu nhăn nhăn mũi, nữ vương A La cũng đã chạy đi chơi rồi, cho nên cô ra ngoài chắc cũng chẳng sao.

Cuộc hẹn hò lần này đúng là vô cùng thoải mái. Bọn họ ăn cơm trưa với nhau một cách vui vẻ, Âu Dương Tinh hỏi rất nhiều về tình hình gần đây của cô, còn khích lệ cô chuyện tìm công việc không cần sót ruột, bảo bạn bè học cùng cũng chú ý giúp cho, điều này khiến Tiểu Tiểu cảm thấy rất an lòng. Sau đó hai người bọn họ lên trên tầng năm của trung tâm mua sắm xem phim. Bộ phim Âu Dương Tinh lựa chọn cũng chính là loại phim hình sự mà Tiểu Tiểu yêu thích.

Phòng chiếu hôm nay không đông lắm, mọi người túm tụm lại với nhau, một số trong đó là các cặp tình nhân. Tiểu Tiểu ngồi bên cạnh Âu Dương Tinh, vừa xem phim vừa thầm đoán. Trên màn hình lúc này là cảnh “tình chàng ý thiếp”, hai nhân vật nam nữ chính sau khi cùng trải qua sinh tử đang ngọt ngào thổ lộ. Tiểu Tiểu cũng có chút động lòng, không biết có nên tìm một cơ hội để thăm dò tình ý của Âu Dương Tinh đối với mình hay không?

Tiểu Tiểu còn đang nghĩ ngợi mông lung thì một cô nữ sinh đi xem phim một mình ngồi bên cạnh đột nhiên òa khóc, cô ta khóc càng lúc càng lớn, híc híc

híc, làm cho Tiểu Tiểu không xem nổi phim nữa, liếc mắt nhìn cô ta mấy cái.

Lúc này di động của Âu Dương Tinh lại rung lên, anh nhận cuộc gọi, bịt lấy điện thoại nhỏ tiếng nói mấy câu, đập máy xong thì thờ dài.

“Sao vậy?” Tiểu Tiểu hỏi khẽ.

“Chuyện công, ông chủ vừa đàm phán một hạng mục mới, yêu cầu nhóm của bọn anh tiếp nhận, lập tức làm đề án, ngày mai ông ấy đi công tác phải mang theo.” Âu Dương Tinh nói xong, gọi điện thoại cho mấy người đồng nghiệp, bảo bọn họ nhanh chóng đến công ty.

Tiểu Tiểu thăm nghĩ cuộc hẹn của hai người bọn họ cũng phải kết thúc rồi, trong lòng có chút thất vọng. Mặt Âu Dương Tinh lộ vẻ khó xử, nói: “Hay là, phim cũng sắp hết rồi, anh đợi hết phim đưa em về trước, sau đó đến công ty cũng được”.

“Không cần, không cần, ông chủ anh nói như vậy rồi, đồng nghiệp của anh cũng đã đi, anh là giám đốc dự án mà lại đến muộn nhất, như vậy không hay lắm. Phim hết rồi, em tự mình về nhà được, anh đừng lo lắng, đi làm chuyện của anh trước đi, việc công quan trọng hơn.”

Âu Dương Tinh nghĩ ngợi đắn đo, cuối cùng thì gật đầu. Anh xin lỗi Tiểu Tiểu một lần nữa, rất ngại ngùng từ biệt rồi bước ra khỏi phòng chiếu phim. Tiểu Tiểu một mình buồn tẻ xem nốt bộ phim, thăm cảm thần đường tình gặp ghềnh của mình. Chỉ vừa mới nảy ra ý nghĩ muốn thăm dò tâm ý người ta, thế mà đã lập tức xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi! Đường tình không thuận, ôi đường tình không thuận!

Cô nữ sinh ngồi bên cạnh kia vẫn cứ khóc, sau đó thấy Tiểu Tiểu lúc này cũng đang ngồi một mình, thì quay sang hỏi cô: “Cô cũng thất tình rồi phải không?”.

“Tôi vẫn còn chưa yêu.” Tiểu Tiểu trả lời chẳng chút vui vẻ, cô nữ sinh lại thút thít nói: “Thật tốt, thật hạnh phúc!”.

Tiểu Tiểu làm bộ không nghe thấy, đỉnh đầu như có cả đàn quạ đen bay ra, chưa được yêu còn hạnh phúc, đây là bi kịch gì vậy? Chỗ ngồi thật là xui quá, hôm nay quả nhiên không phải ngày tốt để ra ngoài.

Cô nữ sinh kia không thấy Tiểu Tiểu đáp lời, lại nói tiếp: “Chưa yêu là tốt, tốt nhất đừng yêu... học... yêu đương chẳng có gì tốt cả... yêu đương chính là tự tìm lấy sự trừng phạt...”, cô ta vừa nói vừa khóc, âm lượng còn rất to.

Tiểu Tiểu len lén nhìn xung quanh, có vài người đang tức giận nhìn về phía cô, nhưng cô gái kia vẫn cứ lải nhải mãi không thôi: “Tôi nói với cô này, yêu đương chính là sẽ xui xẻo, tôi vì anh ta, còn trở mặt với cả bố mẹ, bỏ cả công việc, đi trên đường thì ngã xuống hố, ăn đồ ăn nhanh cũng ăn phải sâu, xem phim lại mua nhầm vé...”. Cô ta khóc đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng: “Anh ta đã tôi rồi, sao mà tôi xui xẻo như vậy, còn có gì xui xẻo hơn nữa không?”.

Tiểu Tiểu cúi đầu phớt lờ cô ta, bên tai lại nghe thấy mấy tiếng ho có ý, rất không hài lòng của người phía sau. Tiểu Tiểu thật sự muốn đào một cái hố để nhảy xuống, sau đó từ trong hố giờ lên một tấm biển nói rõ cô không quen biết cô gái này, thực sự không quen biết!

Tiếp tục xem phim như thế này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, Tiểu Tiểu quyết định về sớm một chút. Vừa mới đứng dậy, cô đột nhiên ngửi thấy mùi cháy khét, bèn khịt khịt mũi rồi quay đầu nhìn ngó xung quanh, lẽ nào có người đang đốt thứ gì?

Trong phòng chiếu tối om, không nhìn thấy ánh lửa hay đốm sáng bất thường nào, Tiểu Tiểu lại hít hít mũi gắng sức ngửi ngửi, cuối cùng quyết định không để ý đến cái mùi đó nữa. Cô cúi đầu nhìn kỹ dưới chân, đang muốn rời đi, đột nhiên lại cảm thấy xung quanh sao mà yên tĩnh như vậy, mới một giây trước còn thấp thoáng tiếng nói chuyện, tiếng nhai đồ ăn vang lên, bây giờ sao không có nữa rồi?

Tiểu Tiểu quay người lại, chỉ thấy đôi nam nữ phía bên trái khi nãy còn nhìn cô oán trách, bây giờ cả khuôn mặt đã ngầy ra nhìn màn hình. Cô lại quay người, hai cô gái bên phải phía sau vừa mới nhai bắp rang bơ rôm rốp, lúc này cũng ngầy ra như hai người kia nhìn về phía trước.

Phía trước có cái gì? Tiểu Tiểu theo phản xạ, rút người lại nhìn phía sau, trên màn hình đang chiếu phim, dường như tất cả đều bình thường. Nhưng lòng to trên toàn thân Tiểu Tiểu đã dựng đứng lên, Rưng rưng nhìn của mình, cô có thể nhận thấy tất cả những người ngồi xem phim quanh cô đều đang mang một khuôn mặt vô cảm, cứ thế chăm chăm nhìn lên màn hình!

Được đó, thế này là thế nào?

Tiểu Tiểu mềm nhũn chân, ngồi phịch xuống ghế, vẫn còn chưa ngồi chắc, bên cạnh cô lại đột nhiên có người đứng phất dậy. Tiểu Tiểu sợ quá suýt chút nữa thì hét toáng lên, định thần lại nhìn, hóa ra là cô nữ sinh vẫn đang khóc kia.

Đứng rồi, tại sao cô ta không khóc nữa?

Cô nữ sinh kia dường như không chú ý đến chuyện lạ đang xảy ra xung quanh, cất bước muốn ra ngoài. Tiểu Tiểu nhanh chóng thu chân lại nhường đường cho cô ta. Khi cô ta chen qua người cô, Tiểu Tiểu ngửi thấy mùi cháy khét càng nồng hơn. Cô không kim được nhìn cô ta một cái, cô gái kia cũng nhìn cô, rồi sau đó bước ra ngoài rất nhanh.

Tiểu Tiểu lại nhìn khắp xung quanh, không có người nào là có vẻ sắp cử động, toàn bộ cứ ngồi im như bị đông cứng. Tiểu Tiểu sợ hãi, nhanh chóng đuổi theo người duy nhất còn biết cử động kia: “Này, cô ơi, đợi tôi với, tôi cũng đi”.

Cô nữ sinh kia chẳng để ý đến cô, đi rất nhanh, trong chốc lát đã mất tích trước cửa phòng chiếu.

Tiểu Tiểu vội vàng đuổi theo, trong lòng nghĩ có người làm bạn sẽ an toàn hơn. Đuổi theo rồi đuổi theo, đột nhiên cảm thấy lối đi của rạp chiếu phim này rất lạ, rõ ràng cô đi đã rất lâu rồi, sao cứ cảm thấy mình vẫn đang luẩn quẩn ở chỗ cũ thế này?

Tiểu Tiểu có chút hoảng sợ, không dám đuổi theo nữa, đứng nguyên tại chỗ do dự. Trước mắt là một lối đi rất dài, không một bóng người.

Tiểu Tiểu nhìn nhìn phía trước, ngo ngoe phía sau, lớn tiếng hét một câu: “Có người không?”.

Không có ai trả lời, lối đi rất yên tĩnh.

Tiểu Tiểu lại hét lên lần nữa, vẫn không có tiếng trả lời. Sức tưởng tượng phong phú kia của Tiểu Tiểu lại bắt đầu phát huy công lực, cô không dám hét nữa.

Nhưng mà đứng đây thế này cũng không phải là cách, Tiểu Tiểu nghĩ trước nghĩ sau, cuối cùng quyết định vẫn nên đi về phía trước. Cô tự xốc lại tinh thần, không sợ, không sợ, đi ra khỏi chỗ này chắc chắn sẽ ổn thôi. Trong này dù gì cũng là chỗ giải trí công cộng, có rất nhiều người, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Tiểu Tiểu cẩn trọng bước về phía trước, cuối cùng đi đến một lối rẽ, cô dừng bước lại ngẫm nghĩ, sau đó ngồi nép vào góc tường rồi thò đầu ra.

Vẫn nên cẩn thận một chút, thăm dò xem sau chỗ rẽ này tình hình lối đi bên đó thế nào thì sẽ an tâm hơn.

Tiểu Tiểu vừa mới thò cổ ra, thứ đầu tiên mà cô trông thấy lại chính là đỉnh đầu của một người. Người đó đang nửa ngồi nửa quỳ, khiến Tiểu Tiểu suýt chút nữa va vào đầu cô ta. Lần này Tiểu Tiểu giật mình nhảy dựng lên, cô hét lên một tiếng rồi vội vàng lùi ra phía sau. Định thần lại nhìn, người ở đó hóa ra chính là cô nữ sinh xui xẻo vừa rồi, cái cô gái có thể khiến cho người ta phiền đến chết.

Tiểu Tiểu nhìn thấy người quen, yên tâm hơn một chút. Cô đi đến đẩy đẩy vào cô ta, gọi một tiếng: “Này?”.

Cô nữ sinh kia không động đậy, mắt cũng không mở ra. Trong lòng Tiểu Tiểu lại thấy sợ hãi, cô quyết tâm đẩy thêm cái nữa, người kia vẫn bất động. Tiểu Tiểu vừa sợ vừa lo: “Cô bị bệnh, hay là bị đánh ngất vậy?”. Cô gái kia đương nhiên không thể trả lời.

Tiểu Tiểu quan sát cẩn thận một chút, sau đó thận trọng đưa tay sờ sờ, cô ấy không giống người chết rồi, ngược lại giống như đang ngủ say vậy. Rõ ràng vừa rồi vẫn còn là một người khỏe mạnh, tại sao chớp mắt đã biến thành như thế này? Tình huống này thực sự kỳ quái quá, trong lòng Tiểu Tiểu đang diễn ra cảnh trời người giao chiến[1], chạy đi hay là giúp cô ta?

[1] Trời người giao chiến: Trong tiếng Trung, cụm từ này để chỉ sự đấu tranh tư tưởng kịch liệt.

“Có người không? Có người không? Cứu tôi với, người đâu...” Tiểu Tiểu vẫn cảm thấy không thể thấy chết không cứu, cô nhìn trái ngo phải, lớn tiếng kêu lên.

Nhưng vẫn không có người trả lời.

Tiểu Tiểu dốc sức, cắn răng: “Được rồi, cô vẫn còn coi là không xui xẻo lắm, cô gặp được tôi rồi”. Cô lấy điện thoại ra, quyết định gọi xe cấp cứu.

Đang bấm số, đột nhiên lại ngửi thấy cái mùi cháy khét kia phát ra. Tiểu Tiểu quay phắt lại, thỉnh thoảng phát hiện một người đang đứng đờ ra sau lưng mình. Tiểu Tiểu bị dọa cho suýt bay mất cả hồn phách, cô kêu lên một tiếng kinh hãi, chiếc điện thoại lập tức rơi xuống đất.

Người đàn ông kia không có chút biểu cảm, cúi đầu nhìn cô nữ sinh xui xẻo đang ngồi, rồi lại ngẩng lên nhìn Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu tê dại cả da đầu, nhưng vẫn ôm chút hy vọng, thăm dò hỏi: “Anh à, có thể giúp tôi đi gọi ai đó được không, ở đây có người bị bệnh rồi”.

Người đàn ông kia không nói gì, biểu hiện thái độ dường như hài lòng đối với Tiểu Tiểu, sau đó hắn ta cười. Nụ cười này Tiểu Tiểu thực sự không có cách nào để hình dung, chỉ biết là quái dị đến mức khiến lòng tơ toàn thân cô dựng đứng cả lên, toát mồ hôi lạnh.

Nụ cười của người đàn ông còn chưa tắt, đột nhiên hắn ta đưa tay ra tóm lấy Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu giật mình tránh đi, lớn tiếng nói: “Ông làm cái gì vậy?”.

Lẽ nào đây là lưu manh? Thấy ở đây không có người liền muốn làm bậy?

Tiểu Tiểu cảm thấy xung quanh lạnh lẽo u ám vô cùng, cô lùi lại mấy bước, chỉ vào người đàn ông kia nói: “Ông đừng có qua đây, bạn của tôi sắp đến rồi đây”.

Người đàn ông kia như không nghe thấy, bước mấy bước lên phía trước, lại giơ tay ra tóm Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu đập một phát vào tay hắn ta, mặt hắn ta nhăn lại, trở nên góm gỉnh, kêu lên một tiếng rồi nhào đến.

Tiểu Tiểu kinh hãi, theo bản năng, khom người tránh, đồng thời di chuyển thân mình, co chân, đá một cái vào bụng hắn ta. Người đàn ông đó bị đá lùi lại sau hai bước, dường như rất tức giận, trong cổ họng phát ra mấy tiếng “khừ khừ”. Tiểu Tiểu quan sát lại kỹ càng, thấy sắc mặt của hắn ta tái xanh, hai mắt đỏ rực, các thớ thịt trên mặt co giật dữ dội. Tiểu Tiểu càng nhìn càng cảm thấy sợ hãi, cuối cùng không nhịn được nữa, không nói không rằng, cầm đầu bỏ chạy.

Cô chạy như điên, đến ngoảnh đầu nhìn cũng không dám. Lúc sau cô nghe thấy sau lưng vang lên tiếng bước chân “thịch thịch”, lại thấy một cô gái hét lên rất lớn: “Đứng lại, không được chạy... còn dám chạy, chạy cái gì chứ?”.

Đàn ông biến thành phụ nữ? Như vậy càng phải chạy nhanh!

Tiểu Tiểu nhắm mắt nhắm mũi lao nhanh về phía trước, âm thanh sau lưng lại biến thành tiếng “lộp bộp” như đánh nhau. Tiểu Tiểu không kìm được, quay đầu nhìn một cái. Phía sau cô lúc này, một cô gái trẻ tuổi, tóc ngắn, đeo kính màu nâu vừa lớn tiếng hét vừa vung một sợi xích nhỏ màu bạc về phía chân của người đàn ông kia. Người đàn ông nặng nề ngã xuống, cô gái tóc ngắn nhào đến đám một đám vào trán hắn ta.

Tiểu Tiểu sững sờ, chỉ thấy cô gái tóc ngắn kia vừa hạ một đám xuống, trán người đàn ông đã lập tức xuất hiện một lá bùa màu đỏ, lá bùa đó giống như là lặn vào trong đầu hắn ta, rất nhanh chóng biến mất không còn dấu vết.

Người đàn ông nằm dưới đất, không động đậy gì nữa. Cô gái tóc ngắn ung dung phát tay, thu hồi sợi xích, sợi xích đó như vật sống vậy, nhanh chóng trở về trên thắt lưng của cô ta.

Tiểu Tiểu nhất thời cảm thấy cô gái này cũng rất cổ quái, bèn vội vàng quay người tiếp tục chạy, nhưng lại nghe thấy cô gái lớn tiếng gọi: “Cô gái, đừng chạy, nguy hiểm đấy!”.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tiểu Tiểu không nghe rõ cô gái trẻ kia hét cái gì, cô đang gắng sức đẩy cánh cửa thoát hiểm trước mặt ra, một lòng muốn xông vào lối cầu thang. Chỉ cần xuống được dưới lầu, chạy được đến trung tâm mua sắm là có thể an toàn rồi chẳng?

Nhưng đúng vào thời khắc cô đẩy cánh cửa ra, một bàn tay không biết từ đâu đột nhiên vươn tới, tóm chặt lấy cổ cô!

“Á...” Tiếng kêu kinh hoàng của Tiểu Tiểu vang lên mới một nửa, liền bị bóp nghẹt trong cổ họng. Cô chỉ cảm thấy cổ mình nghẹn lại, trái tim suýt chút nữa thì bung ra khỏi lồng ngực. Trong lúc hoảng loạn, cô nhìn thấy kẻ tấn công mình là một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi cộc tay màu đen.

Lớn như thế này rồi, đây là lần đầu tiên Tiểu Tiểu bị người ta bóp cổ. Cô sợ hãi tới mức chân run bắn lên, vùng vẫy phản kháng theo bản năng, tìm lại được ý thức, đâm một cú thẳng vào mắt của người đàn ông.

Gã đàn ông kia dường như không ngờ Tiểu Tiểu lại dám động thủ, không chút phòng bị, tròng mắt ăn ngay một cú đâm của Tiểu Tiểu.

Cú đâm này khiến tay hắn ta phải nói lòng ra một chút, nhưng cũng kích thích hắn ta nổi giận. Hắn ta lại dùng sức, bóp lấy cổ Tiểu Tiểu giờ lên. Đúng vào lúc này, tiếng một thanh niên trẻ vang tới: “Thả cô ấy ra!”.

Tay gã đàn ông trung niên mặc áo đen ngừng lại, Tiểu Tiểu nhân cơ hội, cố nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Đó là một người đàn ông trẻ mặc một bộ đồ giống như của đội đặc công chống khủng bố trong phim, đeo một chiếc kính màu nâu giống như cô gái tóc ngắn vừa rồi. Trên tay anh ta còn có súng, lúc này miệng súng đang nhắm vào sau lưng gã đàn ông trung niên áo đen.

Nhưng gã đàn ông trung niên mặc áo đen không coi người này ra gì. Hắn ta quay lại, bóp lấy cổ Tiểu Tiểu, liền đẩy cô đến trước họng súng của người thanh niên.

Cục diện lúc này biến thành Tiểu Tiểu bị người kia chĩa súng vào lưng, trước mặt cô vẫn là gã đàn ông áo đen hung dữ.

Trong chốc lát, Tiểu Tiểu ý thức được rất rõ, cô xui xẻo vô cùng, đã vạn phần vinh hạnh, trở thành con tin rồi!

Hôm nay rốt cuộc là ngày gì vậy chứ? Tiểu Tiểu thực sự hối hận, cô chẳng qua chỉ muốn hẹn hò một lần, muốn yêu đương một chút, ông Trời lại đối xử với cô như thế này là sao?

Lúc này hai mắt cô tối lại, không thờ được, trong lòng thực sự là hồi và hận đang trộn lẫn vào nhau.

Cửa thoát hiểm bỗng nhiên “vùnh” một tiếng, bị đẩy ra, cô gái tóc ngắn vừa rồi xông đến, sợi xích màu bạc “vù vù” chuyển động vòng tròn trên cánh tay cô ta. Động tác của gã đàn ông áo đen còn nhanh hơn, đã ngay lập tức xoay người Tiểu Tiểu lại, hắn ta nghiêng người, né tránh sự tấn công từ hai phía, lại cười lạnh lùng một cái, lớn tiếng nói: “Nếu muốn đứa con gái này chết, các người cứ thử xem”.

Không đợi người ta đến thử, hắn ta cũng sắp bóp chết cô rồi!

Tiểu Tiểu dùng sức nện vào cánh tay của gã đàn ông trung niên, hắn ta dường như cũng phát hiện ra trạng thái sắp chết của cô, vội thả lỏng tay ra. Tiểu Tiểu lúc này cuối cùng cũng thở được, cô vừa thở vừa liếc ánh mắt, nỗ lực nhìn sang hai vị cứu tinh. Trong tay anh cảnh sát có súng, trong tay chị kỳ quái

có xích bạc, phần đầu của xích bạc là phi tiêu bạc nhọn.

Được rồi, chẳng cần biết là súng hay phi tiêu bạc, cái nào lợi hại hơn, mau đến cứu cô đi!

Đáng tiếc, một nam một nữ kia lại không nghe thấy tiếng kêu trong lòng Tiểu Tiểu, hai người ấy dường như đều sợ hãi cho con tin, không dám hành động bừa bãi. Trong lòng Tiểu Tiểu lo lắng như vậy, suýt chút nữa thì rơi nước mắt.

Gã đàn ông trung niên áo đen phát hiện ra con tin này quả nhiên có tác dụng tốt, đặc ý hơn, lớn tiếng nói: “Hai người mau lùi ra!”.

Hai người một nam một nữ nhìn nhau, từ từ lùi lại mấy bước. Trong lòng Tiểu Tiểu càng lo sợ hơn, cô rên rỉ trong cổ họng: “Đừng mà, hai người lùi xa rồi, con tin làm thế nào?”.

Đáng tiếc thứ cô có thể phát ra chỉ là những tiếng “hu hu”.

Gã đàn ông áo đen rất hài lòng với sự nghe lời của đối phương, lại lớn tiếng hét một câu: “Bỏ hết vũ khí xuống!”.

Hạ vũ khí xuống? Vậy cô chẳng phải là chết chắc sao?

Tiểu Tiểu vô cùng sợ hãi, bắt đầu gắng sức vùng vẫy. Cô đâm nện lung tung vào mặt gã kia, chân bên dưới cũng không ngừng đá, thui. Những thứ này tuy không có tác dụng gì nhiều, nhưng cũng khiến cho gã áo đen chẳng chịu nổi phiền nhiễu, hấn ta khó chịu, phát ra tiếng hét không có chút nào giống người, kéo Tiểu Tiểu lại gần rồi giơ cao lên, đồng thời nhe răng ra, để lộ hàm răng vàng khè.

Tiểu Tiểu tròn tròn mắt nhìn, trái tim bắt đầu đập loạn, không phải bởi vì ghét hàm răng vàng và hơi thở của đối phương, mà là vì gã đàn ông này vừa mọc ra hai chiếc răng nanh gớm ghiếc rất dài.

Cái thứ đó là thật?

Quý hút máu?

Thật sự là quý hút máu sao?!

Hơn nữa là quý hút máu có hàm răng vàng!

Tiểu Tiểu không có cách nào khống chế bản thân mình nữa, cô cất tiếng hét lên, vùng vẫy càng dữ dội. Ông Trời ơi, không cần phải chứng minh hôm nay thực sự là ngày tốt Trung Tây kết hợp như thế này đâu.

Tiểu Tiểu không ngừng giãy giụa, la hét khiến gã áo đen tức giận, hấn ta dồn sức bóp cổ cô thật mạnh, gầm lớn: “Không được hét!”.

Cái bóp cổ này khiến Tiểu Tiểu đau đớn, trước mặt tối đen, sự sợ hãi khiến cho epinephrine[1] của cô bị kích thích, thời khắc nguy cấp này cô bật phát một hành động sinh tồn theo bản năng.

[1] Epinephrine: Một loại hooc môn do tuyến thượng thận tiết ra khiến nhịp tim tăng cao mỗi khi chạy, nhảy, hoạt động thể thao, hồi hộp, hoảng sợ...

Tuyệt kỹ phòng thân của nữ sinh... đá!

Tiểu Tiểu túm chặt hai vai gã đàn ông, nghiêng răng nghiêng lợi, duỗi chân đá thật mạnh vào háng của hấn ta. Gã đàn ông đang nhe nanh đó hét lên một tiếng “ái” đau đớn rồi bỏ tay ra. Tiểu Tiểu rơi xuống đất, chân vẫn không ngừng lại được, cô nhắm mắt nhắm mũi ra sức đá đập liên tục. Gã nanh vàng chỉ còn biết kêu la thảm thiết, ôm lấy thân dưới mà đổ vật xuống.

Người con trai cảm sung và cô gái tóc ngắn nhìn thấy biến động bên này, chỉ biết tròn mắt há mồm. Tiểu Tiểu lại tiếp tục đá mấy cái nữa, cuối cùng phát hiện mình đã được thả ra, tự do rồi. Cô tròn tròn mắt lên, thở hồng hộc, trong lòng nghĩ mau chóng dừng lại, chạy nhanh một chút, thế nhưng đôi chân cô cứ không tự chủ được, vẫn tiếp tục đá vào gã đàn ông kia.

Người con trai cảm sung cuối cùng không nhìn tiếp được nữa, vội vàng đi đến kéo cô ra: “Được rồi, được rồi, cô gái, xin hãy đứng sang một bên, để tôi xử lý”.

Đầu óc Tiểu Tiểu trống rỗng, chưa kịp phản ứng lại, ngẩng ra nhìn người con trai kia lấy một sợi thừng nhỏ màu bạc trói chặt gã áo đen. Cô chớp chớp mắt, chớp rồi lại chớp, thần trí dần dần tỉnh táo trở lại.

Cô vừa rồi đá là thứ gì?

Thật sự là quý hút máu?

Chân Tiểu Tiểu mềm nhũn ra, cô ngẩng đầu nhìn, cô gái tóc ngắn đang nói vào một thứ gì đó như máy liên lạc ở bên tai: “Bắt được ba tên rồi, còn có một tên họ hút máu. Những tầng khác đều dọn dẹp sạch sẽ rồi? Được, tôi biết rồi. Chỗ tôi bên này còn có chút vấn đề...”.

Khi cô ta nói “có chút vấn đề” thì nhìn sang phía Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu thấy vậy trong lòng bỗng có cái gì đó bất an, ý thức lại được, liền muốn quay người

bỏ chạy. Cô gái đó xông đến, một tay tóm cô lại: “Cô đừng đi”.

Tiểu Tiểu hất vai, thoát ra khỏi bàn tay của cô gái kia, nhưng cô gái kia đã thuận thế hướng xuống dưới giữ chặt cánh tay cô, Tiểu Tiểu lớn tiếng nói: “Đừng có bắt tôi, tôi chẳng biết gì cả, cái gì cũng đều không nhìn thấy, tôi sẽ không nói điều gì hết”.

Những thứ này là cái gì chứ? Cô gái kia sững lại, Tiểu Tiểu nhân cơ hội gạt tay cô ta ra, cầm cổ chạy xuống lầu.

Cô gái tóc ngắn không chút vội vàng, bấm ngón tay, trong miệng không biết niệm những lời gì, sau đó chỉ tay về phía Tiểu Tiểu ở đằng trước, nói một tiếng: “Đứng!”.

Tiểu Tiểu chẳng buồn để ý, cứ tiếp tục chạy. Người thanh niên cầm súng kia một tay vịn vào cầu thang, bước mấy bước dài, chặn trước mặt Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu giật thót mình, đứng lại.

Cô gái tóc ngắn tiếp đó cũng nhảy đến, nói: “Bây giờ nếu như cô chạy, sợ là linh hồn này sẽ theo cô mãi”. Cô ta vừa nói vừa rút một chiếc bình ra, giờ miệng bình về phía Tiểu Tiểu, trong miệng lẩm bẩm đọc một chuỗi câu. Miệng chiếc bình bỗng nhiên đỏ hồng lên, sáng rực, dường như có thứ gì đó vừa bay vào. Lúc này cô gái mới đẩy nắp bình lại, nói một câu: “Được rồi, lần này thì xử lý xong tất cả rồi”.

Tiểu Tiểu mềm nhũn chân ra, ngồi thụp xuống đất: “Cái đó, cái đó là gì?”.

“Là linh hồn của cô nữ sinh kia, cô ta bị ác linh tấn công, linh hồn bị đẩy ra khỏi cơ thể, có lẽ vì cô ngồi bên cạnh, nên linh hồn của cô ta liền bám theo cô.”

Tiểu Tiểu nghe xong toàn thân toát mồ hôi lạnh, dựng đứng lông tơ: “Cái đó chính là... chính là quỷ phải không?”. Cô lại bị hồn ma bám theo?

“Cách lý giải này của cô cũng không sai.”

“Cô ta, cô ta... cô ta ngồi bên cạnh tôi.” Tiểu Tiểu ra sức phui phui cánh tay, trong lòng nghĩ lại mà thấy có chút sợ hãi.

Cô gái tóc ngắn kia nhìn một lượt từ trên xuống dưới từ trái qua phải đánh giá Tiểu Tiểu, sau đó hỏi: “Cô là nhà nào vậy?”.

“Cái gì mà nhà nào?” Tiểu Tiểu nghe không hiểu.

Cô gái kia nhăn mày lại: “Cô không phải là hàng ma sư?”.

“Hàng ma sư là gì?”

Cô gái kia và người con trai cầm súng cùng nhìn nhau một cái, sau đó lại hỏi: “Vậy vừa rồi cô làm thế nào mà có thể xông qua kết giới của tôi?”.

“Kết giới gì?”

“Kết giới chính là...” Cô gái kia ngẫm nghĩ, không giải thích nữa, xoay ngón tay, miệng lẩm bẩm nói mấy chữ, tay khua khua trước mặt Tiểu Tiểu, lại khe khẽ nói một tiếng: “Đứng”. Sau đó cô ta nói với Tiểu Tiểu: “Cô có thể đi được rồi”.

Tiểu Tiểu nhìn hai người trước mặt, bỏ dẫy, cẩn trọng cất bước đi, đi được mấy bước, liền chạy nhanh xuống lầu.

“Trời, thật sự là đến đi thoải mái?”, cô gái tóc ngắn vô cùng kinh ngạc, lại xông đến muốn ngăn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu lần này thật sự hoảng sợ, cô hất tay nói lớn: “Chẳng phải nói tôi có thể đi rồi?”.

“Sợ là vẫn chưa được.”

“Vì sao chưa được?”

“Tôi có câu hỏi muốn hỏi cô.”

“Có câu hỏi thì hỏi sớm đi. Tôi còn có đầy một bụng câu hỏi đây.”

Cô gái kia nhướn mày lên: “Ồi, gan của cô cũng thật to, miệng lưỡi sắc bén lắm”.

Tiểu Tiểu bĩu bĩu môi, không muốn để ý đến cô ta nữa, nhưng trước mắt cô bị hai người này vây trong góc, tự biết rằng sẽ không thể đi nổi. Con người Tiểu Tiểu đây, thực sự có một số lúc thần kinh rất mạnh mẽ, gan cũng không hề nhỏ, hơn nữa còn lạc quan kỳ lạ. Bây giờ vừa thấy mình khó lòng đi được, cô cũng nhanh chóng định thần trở lại, hỏi: “Các người là ai?”.

“Hàng ma sư, chính là những người giải quyết đám yêu ma quỷ quái. Tôi tên Thư Đồng, anh ấy tên Thẩm Thanh.” Cô gái tóc ngắn trả lời một cách thoải mái.

“Ác linh là cái gì?”

“Chính là yêu ma tà ác lại có năng lực.”

Câu trả lời của Thư Đồng khiến Thẩm Thanh phải tán thưởng: “Thư Đồng, giải thích của cô thật là thông dụng dễ hiểu”.

“Cảm ơn quá khen.” Thư Đồng lịch sự xua xua tay với Thẩm Thanh, sau đó lại quay sang nhìn Tiểu Tiểu, nói tiếp: “Đổi sang tôi hỏi cô, trong rạp chiếu phim có chuyện gì, cô đã nhìn thấy cái gì rồi?”.

Tiểu Tiểu chăm chú nhìn Thư Đồng, lại chuyển qua nhìn Thẩm Thanh, cũng ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: “Tôi đâu có nói các người trả lời câu hỏi của tôi rồi thì tôi sẽ phải trả lời câu hỏi của các người”.

Thư Đồng ngăn ra, ưỡn lưng trừng mắt: “Cô đùa tôi sao?”.

“Nếu như đột nhiên giữa đường nhảy ra hai người mặc trang phục như đang diễn kịch, lại nói bọn họ là thần tiên, sau đó bộ mặt hung hãn muốn thẩm vấn cô, cô có trả lời hay không?” Tiểu Tiểu nói đầy lý lẽ.

Thư Đồng đáp lại cũng rất nhanh: “Trả lời, tại sao không trả lời, nếu cô cũng nói mình là thần tiên, tôi nhất định sẽ ôm lấy chân cô, ngoan ngoãn trả lời, biết gì nói nấy, mà đã nói thì sẽ nói cho bằng hết”.

Cô ta rõ ràng là đang nói chuyện cười với Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cũng trầm giọng xuống: “Lấy giấy chứng nhận ra cho tôi xem trước đã”.

“Hi, cô đúng là sẽ mở miệng nói câu này.” Thư Đồng lại cẩn thận nhìn Tiểu Tiểu một cái, dựng đứng ngón tay cái lên: “Cô à tôi đã thấy qua nhiều người bình thường gặp phải chuyện siêu nhiên như thế này rồi, cô có thể coi như người kỳ quái nhất”. Sau đó cô ta nói vào máy liên lạc, ngữ khí không vui lắm: “Ray, chỗ tôi có một cô gái, không chịu hợp tác, muốn kiểm tra giấy chứng nhận của chúng tôi. Anh mau báo Hồ Dương lên đây, đừng quên nhắc anh ta mang giấy chứng nhận”.

Tiểu Tiểu nói câu này cũng khiến Thẩm Thanh phải phá lên cười. Cô bĩu môi, cười gì mà cười, có gì đáng cười chứ, yêu cầu của cô rõ ràng là rất hợp lý. Tiểu Tiểu nhìn Thư Đồng một cái, cô gái này còn không biết xấu hổ nói cô kỳ quái, so với bọn họ, cô phải được xếp vào loại siêu bình thường mới đúng. Thư Đồng liếc thấy ánh mắt đó của cô, cũng lập tức nhìn đáp lại. Hai người cứ thế tôi nhìn cô, cô nhìn tôi cả một hồi lâu.

Một lúc sau, Tiểu Tiểu trông thấy sự xuất hiện của người có thể cho cô xem giấy chứng nhận, đó là một cảnh sát.

Vị cảnh sát này khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, tên là Hồ Dương. Tiểu Tiểu cẩn thận xem xét giấy chứng nhận của ông ta, kỳ thực cô cũng nhìn không ra đây là thật hay giả, dù sao ảnh và người cũng rất giống nhau. Cô bị cảnh sát này đưa từ rạp chiếu phim xuống dưới lầu, ra phía sau của khu trung tâm thương mại, ở đó có đỗ hai chiếc xe cảnh sát, hai chiếc xe SUV và một xe tải.

Tiểu Tiểu ngồi trong xe cảnh sát, được yêu cầu giao chứng minh thư để kiểm tra, điện thoại của cô bị lấy đi một lúc, sau khi đã qua kiểm tra liền được trả lại cho cô. Cuộc gọi đầu tiên của Tiểu Tiểu là gọi cho A La, đáng tiếc những gì nghe thấy lại vẫn là tiếng thông báo thuê bao kia ngoài vùng phủ sóng.

Tiểu Tiểu đáng thương cúi thấp đầu, cô lớn như thế này rồi, vẫn chưa thực sự gặp qua người chết, chưa bị ma quỷ bám theo, chưa bị yêu quái đánh qua, chưa bị bắt làm con tin, chưa bị chú cảnh sát nào giữ lại. Nhưng mà trong ngày hôm nay, tất cả những chuyện này đã gặp hết rồi.

Rằm tháng Bảy, quả nhiên là một ngày không tốt.

Tiểu Tiểu càng nghĩ càng buồn, sớm biết như thế này, cô đã nghe theo lời A La, không ra ngoài thì tốt rồi. Bố mẹ đều đang ở nước ngoài, cô lại sống một mình ở đây, bây giờ xảy ra chuyện, ngay đến chỗ dựa cũng không có.

Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, không kìm được rớt nước mắt. Cảnh sát tên Hồ Dương giật nảy mình: “Ai da, không có ai đánh cô, mắng cô, lại không bắt giữ cô, cô khóc cái gì chứ?”.

“Chú cảnh sát, cháu là công dân tốt, cháu từng làm nhiều chuyện tốt, còn thường xuyên dừng cảm làm việc nghĩa, tuy sau khi làm xong, luôn chẳng thấy nghĩa đâu, nhưng cháu vẫn kiên trì làm người tốt.”

Hồ Dương tắt nụ cười: “Chúng tôi đâu có nói cô là người xấu, chỉ là cô tự nhiên lại xông vào hiện trường phạm tội, cho nên mới phải mời cô hợp tác điều tra”.

Tiểu Tiểu dụi dụi mắt, hỏi: “Phải hợp tác thế nào?”.

“Cô thử nói xem, vừa rồi đã xảy ra những chuyện gì?”

Tiểu Tiểu điều chỉnh lại cảm xúc một chút, trả lời: “Cháu cùng bạn đi xem phim, sau đó bạn cháu có việc phải đi trước, chỉ còn lại một mình cháu tiếp tục xem. Cô nữ sinh đó ngồi bên cạnh cháu, cứ luôn khóc, cô ấy nói cô ấy rất xui xẻo, thất tình rồi, đi đường thì ngã xuống hố, xem phim còn mua nhầm vé gì đó, không nhớ được hết nữa, nhưng tóm lại cũng chỉ loay quanh mấy điều này, sau đó cô ấy cứ khóc...”. Tiểu Tiểu ngừng một chút, lại nói: “Hóa ra xui xẻo thực sự có thể truyền nhiễm, cô ấy ngồi gần cháu như vậy, đem xui xẻo truyền hết cho cháu, cháu cũng bắt đầu xui xẻo rồi...”.

“Cô Chúc.” Hồ Dương không nhịn được cắt ngang lời cô: “Cô cùng với cô nữ sinh kia ra ngoài như thế nào? Ở trong phòng chiếu phim, cô có phát hiện ra điều gì khác thường không?”.

“Lúc đó cháu đột nhiên ngửi thấy có mùi khét, cho rằng đang cháy ở đâu, thế nhưng khi nhìn thì lại không phát hiện gì. Chỉ có điều rất lạ là, lúc đó mọi

người trong phòng chiếu cứ như bị niệm chú vậy, ai nấy đều ngồi yên không động đậy. Sau đó cô gái bên cạnh cháu đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài, cháu đương nhiên là chạy theo cô ấy. Nhưng cô ấy đi rất nhanh, trong thoáng chốc cháu đã không nhìn thấy cô ấy đâu nữa. Sau đó cháu cứ đi cứ đi, lại phát hiện ra cô ấy ngồi trên nền tại một lối rẽ.”

“Cô nói, lúc đó cô nghĩ thấy mùi khét?”

“Đúng, trong phòng chiếu cháu có nghĩ thấy, sau đó khi phát hiện cô gái ấy ngồi dưới đất bất động, cháu muốn gọi điện cho xe cấp cứu thì lại tiếp tục nghĩ thấy mùi khét, chính là người đàn ông bị cái người tên Thư Đồng kia đánh chết, khi hắn ta xuất hiện cháu đã nghĩ thấy...”, Tiểu Tiểu đem tất cả những sự việc đã trải qua thuật lại rõ ràng. Hồ Dương nhún vai nghe cô nói hết, lại hỏi cô khi đi đến lối rẽ có cảm thấy xung quanh khác thường gì không? Còn hỏi trên người cô có cái gì đại loại như bùa hộ thân không? Sau khi biết được là không có, ông nhanh chóng làm một bản ghi chép rồi rời đi.

Một lát sau, Thư Đồng theo Hồ Dương cùng quay trở lại. Tiểu Tiểu thấp thoáng nghe thấy cô ta nói về mình: “Người vô tội qua đường liệu có lợi hại thế không? Đến như chúng ta, những người có chút chuyên nghiệp đây còn phải chặt vật nữa là”.

Chẳng bao lâu sau hai người bọn họ đi đến trước mặt Tiểu Tiểu, Hồ Dương nói: “Thư tiểu thư có vài câu hỏi muốn xác nhận với cô một chút”.

Thư Đồng lườm Hồ Dương một cái: “Ông mới thua[1] ấy”. Hồ Dương cười cười, sửa lời: “Đồng tiểu thư”.

[1] Thua: Trong tiếng Trung, từ này đồng âm với từ Thư – họ của Thư Đồng.

Tiểu Tiểu gật gật đầu, thầm nghĩ sau này khi người khác gọi cô là “Chúc tiểu thư”, cô cũng có thể đáp trả một câu: “Anh mới là heo[2] đấy”. Sau đó người ta sẽ phải gọi cô là “Tiểu tiểu thư”, cô tưởng tượng tới tình huống ấy lại cảm thấy có chút buồn cười.

[2] Heo: Trong tiếng Trung, phát âm của từ này cũng đồng âm với họ “Chúc” của Chúc Tiểu Tiểu.

Lúc đó, Thư Đồng lên tiếng hỏi: “Cô nói trong phòng chiếu phim và trên người của gã đàn ông ở lối rẽ có mùi cháy khét phải không?”.

Tiểu Tiểu gật đầu, Thư Đồng lại hỏi: “Cô còn nghĩ thấy mùi này ở đâu nữa không?”.

“Com cháy khét có được tính không?”

“Cô nói thử xem?”, Thư Đồng chẳng vui vẻ gì.

“Vậy thì không có nữa.”

Thư Đồng nhướn mày, lấy ra hai chiếc bình nhỏ: “Cô nghĩ thử xem, có thể nghĩ ra mùi gì?”.

Tiểu Tiểu nghĩ nghĩ rồi chỉ vào một trong hai chiếc bình nói: “Cái này có mùi khét, cái kia không có”.

Mặt Thư Đồng lộ ra vẻ kinh ngạc, nói một câu kỳ quái: “Mũi của cô là thứ gì vậy?”. Cô ta nhìn chăm chú vào Tiểu Tiểu, lôi ra một công cụ kiểu chiếc máy tính cầm tay loại nhỏ quét một vòng quanh người cô, sau đó lại hỏi một lần nữa: “Cô thực sự không phải hàng ma sư?”.

Tiểu Tiểu lắc đầu, chỉ vào công cụ kia hỏi ngược lại: “Thứ đồ này có tác dụng gì?”.

“Kiểm tra xem cô có phải là yêu quái không.”

“Cô mới là yêu quái.” Tiểu Tiểu nhìn cô ta chăm chăm, Thư Đồng lại chẳng buồn để ý, quay người nói vào máy liên lạc: “Thẩm Thanh, chưa thể thu đội về, trong toà nhà có lẽ vẫn còn một con nữa. Ừm, cô bé kỳ lạ này khi ở trong phòng chiếu có gặp một con khác, có lẽ nó đã bám vào thân thể của cô nữ sinh kia đi ra ngoài, không phải là con chúng ta bắt được. Người đàn ông kia tôi vẫn luôn theo dõi, hắn ta không vào phòng chiếu phim, thời gian không khớp. Bọn chúng có lẽ còn đồng bọn, anh sắp xếp lại những người trong đội, rà soát một lượt. Đúng rồi, có lẽ không sai, mũi của cô ấy cũng không biết phát triển như thế nào, cô ấy có thể nghĩ thấy, tôi kiểm tra rồi”.

Tiểu Tiểu bĩu môi, mũi của cô rõ ràng rất bình thường. Thư Đồng ba la bô lô một hồi rồi lại quay sang hỏi Tiểu Tiểu: “Cô còn phát hiện ra cái gì nữa không?”.

Tiểu Tiểu cố sức nghĩ hồi lâu, sau đó hỏi lại: “Cái người bóp cổ tôi kia, là quỷ hút máu phải không?”.

Thư Đồng phóng khoáng đáp: “Đúng”.

Tiểu Tiểu “ồ” lên một tiếng: “Hóa ra quỷ hút máu cũng có hàm răng vàng, bọn chúng cũng giống như người bình thường, bị đá vào chỗ đó cũng biết đau”.

Thư Đồng nhướn nhướn mày lên, hai tay khoanh trước ngực: “Cô đang kể chuyện cười với tôi?”.

“Tôi không có.” Tiểu Tiểu tỏ ra vô tội: “Quỷ hút máu không buồn cười, rất đáng sợ”.

Thư Đồng lại nhìn Tiểu Tiểu mấy cái, nói tiếp: “Cô đợi ở đây”, sau đó kéo Hồ Dương đi.

Tiểu Tiểu ngồi ngắn ra trong xe một hồi, đợi rất lâu cũng không có người đến hỏi. Cô lại gọi điện cho A La, vẫn ngoài vùng phủ sóng. Tiểu Tiểu thờ dãi,

xuống xe đi xung quanh xem xét, phát hiện căn bản chẳng có ai giám sát mình. Cô chợt nghĩ, chứng minh thư và điện thoại mình đều lấy lại rồi, bây giờ lên lút chạy mất, chắc không vấn đề gì nhỉ?

Cô thực sự không muốn bị bọn họ bắt đi, ai biết được phía sau còn phát sinh những chuyện gì. Vạn nhất bọn họ cảm thấy mùi cô có vấn đề, không biết có bắt cô đi giải phẫu làm thí nghiệm không?

Tiểu Tiểu suy nghĩ linh tinh một hồi, càng nghĩ càng sợ hãi, thế là quyết định chuồn đi.

Cô vờ như lơ đãng bước về phía cửa lớn của vườn, khi đi qua chiếc xe tải kia, thấy cửa hé ra khe hở, cô không kiềm chế được nhòm vào trong xe nhìn trộm một chút. Bên trong có rất nhiều các loại thiết bị máy móc, mấy cái màn hình treo bên trên, rất giống như xe chỉ huy của đội chống khủng bố trên phim. Người tên Thẩm Thanh kia lúc này đang nói chuyện với hình ảnh trên màn hình, giống như đang chỉ huy: “Mục tiêu cách chỗ cậu còn ba trăm mét, nó rẽ trái đi về hướng tây, bây giờ đi vào một toà nhà lát gạch đỏ... Đội chút, tôi lập tức tra lại kết cấu tòa nhà này... Xin lỗi, Tư Mã, tòa nhà đó quá cũ, chúng tôi không có sơ đồ kết cấu của nó. Tổ thứ ba đã đi qua đó rồi, anh đợi thêm chút, đừng đi một mình vào đấy, cẩn thận bị phục kích...”

Tiểu Tiểu nghe thấy vậy thì có chút kích động, cũng có chút ngờng mộ, đây không phải là đội đặc nhiệm chống khủng bố hay sao, nhìn người ta làm việc uy phong như thế. Đáng tiếc, mơ ước muốn làm cảnh sát của cô chỉ có thể tưởng tượng mà thôi.

Tiểu Tiểu khom lưng xuống, lén lén lút lút đi về phía trước, đi qua một chiếc SUV, nghe thấy Thư Đồng đang nói chuyện điện thoại: “Tôi bày hai lần kết giới, cô ấy đi vào trong đó hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì. Khốn kiếp, Lôi Công chết tiệt, anh cười cái khi gì chứ, cô ấy thực sự không niệm chú không động pháp khí gì đã đi vào được. Ray, anh kiểm tra xem có tư liệu gì hay không, cô ấy rốt cuộc là ai... à, Boss, sao anh lại ở đây? Không không, chúng tôi ở đây rất thuận lợi. Cô gái kia không sao, không bị thương, không bị thương, chỉ là chịu chút kinh sợ... cô ấy không sao, gan cô ấy rất lớn, gặp phải quỷ hút máu kia còn đánh như là đánh con cháu vậy. Tôi cũng đồng tình với anh... cô ấy vừa rồi còn có tâm trạng nói chuyện cười với tôi, nếu không phải là cô ấy thật sự chẳng hiểu chuyện gì, tôi còn cho rằng cô ấy là hàng ma sư của nhà nào vừa khởi nghiệp... Vâng, Boss, tôi biết rồi, vậy tôi đi loại bỏ ký ức không tốt của cô ấy, sau đó đưa cô ấy về nhà...”

Tiểu Tiểu nghe đến đây, ôm đầu chạy ra ngoài nhanh như tên bắn. Cô không muốn bị xóa bỏ trí nhớ, tuy những gì trải qua trong ngày hôm nay rất đáng sợ, nhưng biết được chuyện gì xảy ra, vẫn còn tốt hơn so với việc chuyện gì cũng không biết. Tốt xấu gì bây giờ cô cũng đã có sự chuẩn bị tâm lý, sau này gặp phải chuyện quỷ quái, sẽ kiên quyết không xông đến xem nữa, đến lúc đó có thể chạy xa được bao nhiêu, cô sẽ chạy xa bấy nhiêu.

Hơn nữa xóa bỏ trí nhớ là cái quỷ gì? Nghe có vẻ giống như là loại thí nghiệm quái đản nào đó. Phòng bệnh kỳ dị trắng toát, bóng đèn rọi thẳng vào mắt, người đeo khẩu trang, y thuật tà ác của những con dao mổ lạnh lẽo... những tưởng tượng này càng khiến cho Tiểu Tiểu gắng sức chạy như điên.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tiểu Tiểu đang dồn toàn lực chạy, lại nghe thấy Thư Đồng ở phía sau hét theo: “Này, Chúc Tiểu Tiểu, cô đừng chạy, cô thật phiền phức, chạy cái gì mà chạy, đừng chạy!”

“Cô mới phiền phức đó, đừng đuổi theo tôi.” Tiểu Tiểu chạy nhanh hơn, chạy một lèo đến bến xe bus, vừa đúng lúc có một chiếc đang mở cửa, Tiểu Tiểu thoát cái đã nhảy lên xe.

Chiếc xe lăn bánh rồi, người trên xe không ít, mọi người chen chúc nhau cùng lắc qua lắc lại. Tiểu Tiểu nép trong đám người trông ra bên ngoài, nhìn thấy Thư Đồng mặt mày khổ sở vừa gọi điện thoại vừa nhìn chăm chăm chiếc xe, khi đó Tiểu Tiểu mới ý thức được rằng mình đã trốn thành công. Xe bus đi càng lúc càng xa, cuối cùng không còn nhìn thấy Thư Đồng nữa, Tiểu Tiểu thở phào một cái.

Sau khi bình tĩnh trở lại, Tiểu Tiểu phát hiện chiếc xe bus hóa ra đang đi về hướng nhà mình, đúng là tốt quá đi mất, vận may nhỏ bé này khiến Tiểu Tiểu có được một chút an ủi. Cô lại gọi điện thoại cho A La, điện thoại đầu kia vẫn là giọng nữ trả lời máy móc: “*Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau*”.

A La rốt cuộc đi đâu rồi? Tiểu Tiểu suy nghĩ mông lung, cô gửi tin nhắn cho A La, bảo cô ấy sau khi mở máy phải trả lời mình ngay. Xe lái qua mấy bên, Tiểu Tiểu nhìn thấy có hai chiếc xe SUV màu đen đang tụt còi lao đến, cô nhớ lại nữ sinh xui xẻo kia. A La từng nói, sẽ có người mất tích vô tiếng vô hình trong đám đông, hóa ra tình huống của cậu nói đó thực sự có khả năng xảy ra.

Tiểu Tiểu cẩn thận nhìn quanh bốn phía, còn may, người đứng bên cạnh cô đều trông rất bình thường. Cô tự thấy có chút kỳ quái với phản ứng của mình. Nếu nói theo lý thuyết, không may gặp phải tình huống như thế này chẳng phải là nên sợ hãi, nên rối loạn thần kinh, nên không dám tin tưởng hay sao? Cô làm sao lại giống như còn thấy bình thường, tiếp nhận có phải hơi nhanh quá không? Còn cả mùi của cô nữa, lẽ nào thật sự có thể ngửi thấy mùi của quỷ? Cô không phải là không bình thường chứ?

Tiểu Tiểu nhìn trái ngó phải, trong lòng cân nhắc cẩn thận những chuyện quái dị này. Đang nhập tâm nghĩ, đột nhiên xe bus phanh gấp một cái, mọi người

trên xe kêu lên thất thanh đổ nhào sang một bên. Tiểu Tiểu dùng sức bám chắc vào chỗ để tay sau ghế ngồi, chiếc xe lê đi một đoạn, cuối cùng loạng choạng loạng choạng rồi cũng dừng lại được.

Mọi người không biết đã xảy ra chuyện gì, thò đầu thò cổ ra nhìn, bàn tán xôn xao. Người ở gần đầu xe nhất hét lên “Tài xế bất tỉnh rồi”, thế là mọi người bắt đầu hoảng loạn. Tiểu Tiểu đã trải qua cả chuỗi những chuyện kỳ dị vừa rồi, lập tức cho rằng chuyện này cũng có xu hướng là một hiện tượng siêu nhiên, liền không kìm được cảm giác lo lắng. Mọi người đợi rất lâu mà cửa xe vẫn không mở ra được, cứ xô đẩy nhau thành một đồng trong khoang xe này. Có người chửi bậy, có người gọi điện thoại báo cảnh sát, có người mở cửa sổ xe muốn nhảy ra ngoài...

Tiểu Tiểu không biết bám víu vào đâu, thu người lại trong góc quan sát tình hình. Trong xe nhao nhao loạn cả lên, cuối cùng cửa xe cũng mở ra, mọi người như ong vỡ tổ ủa ra ngoài. Tiểu Tiểu đi theo đoàn người xuống, bị giẫm mấy cái rất mạnh vào chân, đau đến mức cô cảm thấy chân mình như sắp đứt ra. Tài xế ngồi trên ghế lái xe, Tiểu Tiểu nghe thấy có người gọi cấp cứu, đoán mập mờ là tài xế phát chứng bệnh gì đó, mấy hành khách nhiệt tình trên xe còn ở lại để giúp đỡ.

Tiểu Tiểu chẳng còn bụng dạ nào xem nào nhiệt, cô bây giờ chỉ muốn về nhà nhanh một chút, liền chen ra khỏi đám người vây trước xe. Trong khoảnh khắc dường như lại ngửi thấy mùi cháy khét kia, cô vừa đi nhanh vừa len lén quay đầu lại nhìn, không phát hiện thấy có gì khác thường.

Tiểu Tiểu không dám bắt xe nữa, quyết định đi bộ về nhà. Cô lại gọi điện cho A La, nhưng vẫn là không liên lạc được, thời gian hiển thị trên điện thoại là mười bảy giờ mười ba phút. Tiểu Tiểu nhanh chân bước về phía trước, vừa đi vừa lưu tâm để ý xung quanh, tuy không có tình huống gì khả nghi, nhưng cô không biết vì sao vẫn luôn cảm thấy bất an trong lòng.

Mặt trời lặng lẽ biến mất không còn bóng dáng, chỉ mấy phút ngắn ngủi, bầu trời giống như bị giăng lên một lớp màn đen, chuẩn bị mưa lớn rồi sao? Người đi trên đường đều cuồng lên, vội vàng tăng tốc bước nhanh hơn. Tiểu Tiểu nhìn thấy sắc trời như vậy cũng sợ đến mức phải vội vàng cầm đầu chạy.

Trên con đường trước mặt không biết từ đâu một con mèo đen nhảy vọt ra. Toàn thân nó là một màu đen bóng, đôi mắt lại màu vàng sáng. Con mèo kỳ dị nhảy mạnh ra từ trong góc tối thật sự khiến Tiểu Tiểu giật nảy cả người. Cô vỗ vỗ vào ngực định thần lại, vẫy vẫy tay gọi con mèo kia: “Sắp mưa rồi, meo meo mày cũng nhanh tránh đi nhé”.

Cô đương nhiên sẽ không cho rằng con mèo biết trả lời, chuẩn bị lướt qua nó tiếp tục đi, không ngờ rằng con mèo đó lại kêu lên một tiếng, há miệng lộ ra những cái răng nhọn. Tiểu Tiểu chú ý nhìn, cặp mắt màu vàng của nó đang nhìn cô hung ác, ánh mắt đó thực sự khiến người ta kinh hãi.

Lúc này trời đã tối hoàn toàn, hơn năm giờ chiều một ngày giữa mùa hè mà trời đã tối đen thế này? Những ngọn đèn bên đường kêu “tạch” một tiếng, toàn bộ sáng bừng lên, Tiểu Tiểu bị ánh sáng đột ngột làm giật mình, khẽ run rẩy.

Con mèo quái dị kia dường như cũng bị ánh sáng đèn kích thích, nó nhẹ nhàng ra kêu “meo” một tiếng rồi đột nhiên xông về phía Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu kinh hãi thất sắc, kêu ré lên, cất bước bỏ chạy. Lẽ nào mèo cũng là thứ quỷ quái?

Tiểu Tiểu dốc toàn bộ sức lực chạy, may mà cô tuy bề ngoài có vẻ yếu ớt, nhưng thực ra lại khỏe mạnh khác thường, cô chạy rất nhanh. Thế nhưng tốc độ của loài mèo đương nhiên là nhanh hơn, nó như đã nhắm trúng cô rồi, cả đoạn đường cứ đuổi sát không buông.

Một người một mèo đuổi nhau trên con đường lớn người qua kẻ lại, xung quanh căn bản chẳng có ai để ý đến.

Chúc Tiểu Tiểu sợ hãi, con mèo này rốt cuộc có phải là mèo không? Mắt nhìn thấy khoảng cách giữa mình và con mèo cứ càng lúc càng gần, trên trời bỗng nhiên phát ra một âm thanh rất lớn, tiếng sấm nổ vang rền trên đầu Tiểu Tiểu, con mèo đó trong chớp lát từ phía sau gắng sức lao đến.

“Á...” Hai sự kinh hãi cùng lúc khiến Chúc Tiểu Tiểu kêu lên thất thanh, ôm lấy đầu, không biết bám víu vào đâu nữa. Chính vào lúc này, một bàn tay lớn không biết là từ đâu đưa tới, chuẩn xác vô cùng tóm lấy con mèo đen đang bay đến trong không trung. Tiểu Tiểu nghe thấy một tiếng “phập” trên đỉnh đầu, trận mưa rất lớn cũng trút xuống đúng vào giây phút đó.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên nhìn ngẩn ngơ, một chiếc ô đen cán lớn xòe ra trên đầu cô, bên cạnh là màn mưa dày đặc, nhưng lúc này cô đã được che chở an toàn bởi chiếc ô. Đây thực sự là, quá kịp thời!

Tiểu Tiểu ngây dại ngẩn ra, cuối cùng từ trên đỉnh chiếc ô, thuận theo cán ô nhìn xuống, người ở trước mắt cô chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân, à không đúng, là vào thời khắc nguy cấp này người đã đưa tay ra cứu giúp cô, lại chính là anh chàng lạnh lùng kiêm đẹp trai trong cửa tiệm Waiting.

Lúc này mây đen ngập trời, màn mưa trút xuống khiến cho trời đất như sắp nổi lên thành một khối. Cả thế giới rộng lớn dường như trong thời khắc đó đã thu nhỏ chỉ bằng khoảng không gian bên dưới một chiếc ô bé xíu. Cùng với khuôn mặt anh tuấn kia, Tiểu Tiểu bỗng nhiên mơ màng trong ảo giác, cảm thấy mình hình như đang là nhân vật nữ chính.

Một tiếng mèo kêu “meo” thê lương thâm thiết khiến Tiểu Tiểu bừng tỉnh, cô quay đầu nhìn, con mèo đen kia trung ra biểu hiện bi đát đáng thương kiểu “đại gia xin tha mạng”. Người đàn ông lạnh lùng này cau mày lại, vung tay khinh ghét, đem vứt nó vào con mưa lớn, trong thoáng chốc con mèo đó đã biến mất không còn bóng dáng.

Lúc này chỉ còn lại hai người là Tiểu Tiểu và người đàn ông lạnh lùng ấy.

Tiểu Tiểu có chút mất tự nhiên, len lén nhìn người đàn ông kia một cái. Anh ta không những không lẩn tránh mà còn thản nhiên nhìn thẳng vào mắt cô. Tiểu Tiểu nhớ lại tình cảnh cô thất bại trong cuộc đại chiến ánh mắt của họ hôm qua, hôm nay hình như cũng vẫn là cô thất bại. Nhưng cô cũng chẳng còn chỗ nào mà trốn nữa, chỉ đành háng giọng, làm ra vẻ mình không hề bị sắc đẹp lung lạc, cũng ngẩng đầu lên nhìn thẳng.

Ánh mắt của người đàn ông kia lại toát lên ý cười, miệng anh khẽ nhếch lên. Tiểu Tiểu cho rằng anh đang muốn nói, kết quả anh lại chẳng nói gì. Bọn họ ở gần nhau như vậy, Tiểu Tiểu nhìn thấy rất rõ biểu hiện của anh, đột nhiên cảm thấy ý cười trong ánh mắt anh biến thành một loại cảm xúc cô không hiểu rõ. Nhưng anh đã nhanh chóng khôi phục lại cái vẻ lạnh lùng của mình, nghiêng nghiêng người, ra hiệu cho Tiểu Tiểu bước về phía trước mấy bước, sau đó đẩy cánh cửa ra. Tiểu Tiểu vội vàng khom lưng đi vào trong, ngược mắt nhìn, thì ra cô đã vào Waiting!

Tiểu Tiểu có ấn tượng rất sâu sắc về cửa tiệm này, nhiều năm như vậy cô vẫn không làm rõ được rốt cuộc nó bán cái gì. Lúc này trong tiệm, cô gái với phong cách cổ điển kia đang đứng ngay ngắn một bên, nhìn Tiểu Tiểu đi vào, ân cần mỉm cười với cô: “Hoan nghênh quý khách!”.

Tiểu Tiểu có chút lúng túng, cô không phải đến để tiêu tiền, chỉ là muốn tránh mưa. Cô quay đầu nhìn người đàn ông lạnh lùng kia, anh đang quay lưng về phía cô, gấp ô, sau khi dựng chiếc ô vào tường, thì quay lại gật gật đầu, không nói một câu nào, liền đi đến phía sau cửa tiệm.

Tiểu Tiểu cảm thấy người này rất kỳ lạ, lúc thì dường như rất dễ dàng gần gũi, lúc thì dường như lạnh lùng xa cách.

“Tôi tên là Mạnh Mạn”, cô gái kia nói chuyện, kéo lại sự chú ý của Tiểu Tiểu: “Cô có thể ném thử đồ uống tôi pha, cực kỳ ngon”.

Lúc này Tiểu Tiểu mới để ý thấy bên trong cửa tiệm còn có một quầy bar, không gian tiệm rất lớn, vô cùng rộng rãi. Chỗ có phong thái thế này, giá bán phải đắt thế nào đây. Tiểu Tiểu thừa nhận mình là một kẻ vô cùng keo kiệt, mặc dù vừa trải qua cả chuỗi sự việc đáng sợ, nhưng cô vẫn có thể tính toán chuyện tiền nong.

Mạnh Mạn dường như nhìn thấu suy nghĩ của Tiểu Tiểu, cô ấy khẽ mỉm cười, nói: “Mưa lớn giữ khách, chúng ta cũng coi là có duyên, ông chủ đích thân đón cô vào, cốc này coi như tiệm chúng tôi mời”. Cô ấy nói xong, không đợi Tiểu Tiểu có phản ứng, liền kéo cô tới chỗ sofa, sau đó quay người đi lấy đồ uống.

Tiểu Tiểu chẳng kịp cự tuyệt, chỉ đành coi như chuyện đã rồi, cứ yên tâm dựa vào ghế, ngồi đợi.

Đồ uống được mang tới rất nhanh, đó là thứ nước màu tím nhàn nhạt trong suốt, vô cùng đẹp mắt, tuy nhìn không ra là cái gì, nhưng lại rất có sức hấp dẫn. Tiểu Tiểu cảm ơn, nhận lấy uống một ngụm nhỏ, trong thoáng chốc mắt liền sáng lên, mùi vị này thực sự rất tuyệt! Chua một chút, mặn một chút, sau khi vào trong họng thì lại ngọt vô cùng, uống không phát hiện ra là loại gì, nhưng mùi vị thì ngon chưa từng thấy.

Tiểu Tiểu không kìm được lại uống thêm ngụm lớn, trên mặt rõ ràng viết một chữ “Thích”. Mạnh Mạn trông thấy phản ứng không chút giấu giếm của cô thì vô cùng vui vẻ, đứng che miệng cười.

“Bà chủ à, rất là ngon.” Cửa tiệm thần kỳ, đồ uống cũng thần kỳ, Tiểu Tiểu nhớ lại một lượt tất cả những chuyện kinh hoàng sợ hãi vừa rồi, cảm thấy trong lòng đã bình tĩnh trở lại.

“Chị chẳng phải là bà chủ gì, em gọi chị là chị Mạn được rồi.” Mạnh Mạn rõ ràng rất vui vì lời khen của Tiểu Tiểu.

“Chị Mạn, đồ uống này làm như thế nào vậy?”

Mạnh Mạn vừa nghiêm túc vừa thành thật, cố tỏ ra bí mật: “Bí quyết”.

Tiểu Tiểu cười: “Vậy nó tên gọi là gì?”. Cô cảm thấy rất thoải mái, vừa rồi chen chúc trong đám người trên phố, trong lòng vẫn còn sồn sột. Vậy mà lúc này, khi bên ngoài là mây đen vần vũ, mưa như trút nước, cô đang ngồi một mình cùng một người xa lạ trong cửa tiệm quái dị, nhưng lại cảm thấy an lòng đến lạ kỳ.

Chị Mạn nhìn bầu trời đen xì bên ngoài, lại nhìn cô, nhẹ giọng đáp: “Thời khắc gấp ma!”.

Một tia chớp lóe lên ngoài cửa sổ, kèm theo đó là tiếng sấm nổ vang rền đến kinh thiên động địa, Tiểu Tiểu không những không cuống cuống sợ hãi mà còn bình thản quay đầu nhìn ra bên ngoài, sau đó uống thêm một ngụm: “Thời khắc gấp ma”. Thứ đồ uống này đúng là rất ngon, trong tiệm lại rất ấm áp, an toàn, Tiểu Tiểu không biết vì sao lại cảm thấy có chút mơ màng buồn ngủ.

Chị Mạn đi rồi, tiếng mưa rơi rào rào qua lớp cửa kính lọt vào tai cô nghe như những tiếng nhạc. Không khí ấm áp trong tiệm rất dễ chịu, sofa lớn vừa mềm vừa thoải mái. Tiểu Tiểu vừa trải qua một ngày kinh hãi này, bây giờ lại được thả lỏng một chút, nằm lên chiếc sofa, chẳng mấy chốc đã ngủ say mất.

Mạnh Mạn đi đến phía sau cửa tiệm, Nghiêm Lạc đang ngồi ở đó: “Cốc nước của cô ấy là thứ gì vậy?”.

“Thời khắc gấp ma.” Nước nằm trong cốc, toan tính cũng phải phụ thuộc vào mệnh, mùi vị của mỗi cốc chỉ có người uống mới biết, ý nghĩa của mỗi cốc cũng không do cô quyết định, cô chỉ có thể đọc ra mà thôi.

Lông mày Nghiêm Lạc nhíu chặt lại thành hình chữ “Xuyên”[1], khiến khuôn mặt vốn đã lạnh lùng của anh lại càng thêm nghiêm khắc.

[1] Chữ Xuyên: 川.

“Boss”, Mạnh Mạn can trọng nói: “Năng lực của cô ấy vẫn còn”.

Nghiêm Lạc không nói gì, chỉ đứng lên đi ra ngoài cửa im lặng nhìn Tiểu Tiểu đang nằm ngủ trên sofa. Hôm nay cô ấy không nên ra ngoài, anh rõ ràng đã

dạn dò phải nhắc nhở cô ấy hôm nay đừng ra ngoài rồi mà.

Anh cứ ở đó nhìn mãi, Mạnh Mạn đứng bên cạnh cũng không dám nói gì.

Giấc ngủ này của Tiểu Tiểu tuy không dài, nhưng lại ngủ rất sâu. Cô thoải mái vươn vai, mở to đôi mắt. Vừa mở mắt ra một cái, lại giật mình nhảy dựng lên, thì ra Thư Đồng không biết từ lúc nào đã ngồi trên sofa, nhìn cô chăm chăm.

Tiểu Tiểu ngồi bật dậy, lớn tiếng hét: “Đừng bắt tôi làm thí nghiệm, tôi không muốn bị mất ký ức đâu”.

Thư Đồng cũng giật thót mình: “Cô là ma đấy hả, dọa chết tôi mất!”.

“Cô mới là ma đó, ngồi như trời trồng ở đây dọa người ta.” Tiểu Tiểu đáp trả xong thì nhìn quanh bốn phía, chợt nhớ ra mình đang ở Waiting, trên người lúc này còn đang đắp một chiếc chăn mỏng.

Quay đầu lại nhìn, trời đã tối rồi. Tiểu Tiểu cảnh giác ngó Thư Đồng: “Cô làm thế nào mà tìm được tôi? Tôi nói cho cô biết, đừng có mong bắt được tôi đi làm mấy trò giải phẫu kỳ quái gì đó”.

“Giải phẫu?”, Thư Đồng tỏ ra vô cùng ngạc nhiên.

“Tôi đã nghe thấy hết rồi, cô nói muốn bắt tôi đem đi xóa bỏ ký ức, tôi không muốn. Chẳng qua tôi cũng chỉ nhìn thấy bọn cô bắt ác linh và quỷ hút máu mà thôi. Chuyện này tôi sẽ không nói linh tinh ra ngoài, mà cứ coi như tôi có nói, người khác cũng chẳng có ai tin, đúng chứ. Cho nên các cô không cần lo lắng, và đừng bắt tôi đi xóa bỏ ký ức làm gì.”

Thư Đồng ngáy ra: “Cô đợi một chút”, nói xong liền chạy ra sau tiệm.

Tiểu Tiểu nhìn theo cái bóng vừa mất hút của Thư Đồng, lắc lắc đầu. Sự xuất hiện của cô ta khiến cô vừa có chút kinh ngạc lại vừa lo lắng. Cô đứng dậy, nhìn đồng hồ, hai mươi giờ ba mươi một phút, cô đã ở đây ngủ ba tiếng rồi. Cô từ khi nào lại biến thành không có tính cảnh giác thế này? Uống cốc nước đó xong, cô chỉ cảm thấy dễ chịu và yên tâm, bây giờ khi nhớ đến ác linh ma quỷ gì đó, chẳng hiểu sao lại không thấy sợ chút nào. Lẽ nào cửa tiệm này cũng có gì khác lạ?

Thư Đồng chạy đến gian phòng phía sau cửa tiệm, kéo Mạnh Mạn đang làm việc hỏi: “Chị Mạn, cô gái kia là thế nào? Sao cô ấy lại nhớ được tất cả?”.

“Hồn lực của cô ấy rất mạnh, đó là có thiên phú, ký ức không mất đi được.”

“Cô ấy rốt cuộc là người như thế nào?”

“Là con gái.” Mạnh Mạn vừa chậm rãi pha cốc nước, vừa nhỏ giọng nói chuyện.

“Hi, cái này tự em cũng nhìn ra được”, Thư Đồng có vẻ không vui: “Chị Mạn, chị đang lấy em ra mua vui đúng không?”.

Mạnh Mạn nhẹ nhàng cười: “Nếu như em không chăm nom tốt cô ấy, hôm nay không đưa cô ấy về nhà an toàn, người sẽ tìm em mua vui chính là Boss đó”.

Thư Đồng chết cứng, nhớ lại khuôn mặt lạnh băng băng kia của Nghiêm Lạc, liền nhanh chóng chạy ra phòng ngoài của tiệm. Vừa quay lại, đã thấy Tiểu Tiểu đang thò đầu nhìn vào trong này, miệng còn đang nói: “Chị Mạn, em phải đi rồi”.

“Đi đi, đi đi.” Thư Đồng rất có khí thế của chủ nhà, xua tay đuổi người: “Chị Mạn còn đang bận, đi thôi, tôi sẽ đi cùng cô”.

Tiểu Tiểu cảnh giác nhìn lại, khiến cho Thư Đồng cảm thấy rất không phục. Người thực sự cho cô uống nước thì cô không oán, lại đi cảnh giác với người nhiệt tình như tôi đây, hừ hừ, đề phòng nhầm người rồi cô nương ạ.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Đêm Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tiểu Tiểu vừa trải qua một đêm không ngủ. Trước khi ngủ, cô lên mạng nói chuyện với Âu Dương Tĩnh một lúc lâu. Không kìm được đã thừa nhận rằng mình chưa xem hết phim, nhưng sau đó đột nhiên cảm thấy những chuyện gặp phải vừa rồi vẫn không nên cho anh biết thì hơn. May mà Âu Dương Tĩnh cũng không hỏi, anh cho rằng việc mình rời khỏi đó trước có lẽ đã khiến cô mất hứng, cho nên rất ái ngại, muốn hẹn Tiểu Tiểu lần khác gặp nhau để bù lại.

Tiểu Tiểu thực sự rất vừa ý, cô nghĩ Âu Dương Tinh nhất định có cảm giác đối với mình, điều này khiến tâm trạng cô rất tốt, khi đi ngủ còn băn khoăn không biết lần sau gặp anh mình nên mặc gì.

Tiểu Tiểu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, cô nằm mơ cả đêm. Giấc mơ là những hình ảnh ngắt quãng rời rạc, tái hiện lại những câu chuyện xa lạ ở những niên đại khác nhau. Tiểu Tiểu cảm thấy bản thân mình hình như đã diễn rất nhiều rất nhiều vở kịch, trong mỗi vở kịch còn xảy ra rất nhiều chuyện. Nhưng nội dung rốt cuộc là gì, khi tỉnh lại, cô chẳng còn nhớ được chút nào.

Thời tiết ngày hôm sau rất tốt, không khí sau cơn mưa trong lành vô cùng.

Tiểu Tiểu dậy từ sáng sớm, khi rửa mặt phát hiện ra trên cổ mình có vết bầm, chẳng trách mình lại cứ thấy đau. Cô xoa xoa vào chỗ bị thương, nhớ lại những nguy hiểm tới qua, vội niệm mấy câu: “Trời phạt phù hộ, trời phạt phù hộ”. Tiếp đó cô phủ một lớp phấn che khuyết điểm lên cổ, cố gắng giấu đi những vết bầm kia. Sau thì ăn sáng, thu dọn phòng ốc, rồi xách túi rác xuống lầu đi vứt.

Trong vườn hoa của tiểu khu, sau khi được trận mưa tưới tắm, cây cỏ xanh tốt, hoa tươi đẹp đẽ vô cùng. Tiểu Tiểu ngồi xuống chiếc ghế dài nghỉ một chút, ngẩn ngời ra nghĩ ngợi lung tung. Cô nhớ lại mấy vị hàng ma sư tới qua, bọn họ mặc những bộ đồng phục vô cùng chuyên nghiệp, được trang bị vũ khí, thiết bị tối tân, còn có thể diệt yêu trừ ma, trừ quỷ ác quỷ, thật là một công việc đầy tính kích thích lại vừa thú vị. Nhìn dáng vẻ của Thư Đồng, dường như rất vui vẻ khi được làm công việc này. Tiểu Tiểu thờ dài, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, loại công việc này đúng là thứ cô thích nhất, giống như được làm cảnh sát vậy. Nhưng đáng tiếc, cô không có cái bản lĩnh này. Tiểu Tiểu nghĩ đi nghĩ lại, cũng chẳng biết công việc của mình hiện còn đang ở đâu.

Cô đột nhiên nhớ ra cả ngày hôm qua đã không liên lạc được với A La, trong lòng có chút lo lắng, liền đứng dậy định lên lầu gọi điện thoại. Mới đi được mấy bước, nhìn thấy bà Lưu ở tầng mười hai sắc mặt trắng bệch, đang chậm chạp bước đi phía trước tòa nhà, Tiểu Tiểu chạy đến hỏi thăm: “Di Lư, di không khỏe sao?”.

Bà Lưu gật gù đầu, Tiểu Tiểu nhiệt tình nói: “Cháu đi vào trong nhé”.

Bà Lưu quay ra nhìn Tiểu Tiểu một cái, không nói gì, lại gật gù đầu. Tiểu Tiểu khoác lấy cánh tay bà đi chậm chạp, đang muốn hỏi bà không khỏe ở đâu, đã đi khám bác sĩ chưa, nhưng còn chưa kịp mở miệng, thì đột nhiên ngửi thấy trên người bà phát ra mùi cháy khét. Mùi vị này, hôm qua Tiểu Tiểu đã ngửi thấy mấy lần.

Đó là mùi của ác linh!

Tiểu Tiểu có chút bồn chồn, liền chú ý quan sát tỉ mỉ, cảm thấy bà Lưu thật sự không bình thường, hoàn toàn không còn biểu cảm thân thiện thường ngày, nói chuyện với cô cũng rất kỳ quặc. Ngược lại, bà ta cứ nhìn chằm chằm vào cửa lớn của tòa nhà như đang có ý đồ gì đó. Tiểu Tiểu lập tức thu tay lại, nói như bay: “Di Lư, cháu nhớ ra mình còn có việc, cháu đi trước đây”.

Bà Lưu lúc này mới quay đầu nhìn cô, thấy Tiểu Tiểu thật sự muốn đi, lại vờn tay ra giữ lấy tay Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu nhanh như chớp rút tay lại tránh đi, chạy vào trong tòa nhà nhanh như một làn khói.

Chẳng phải nói ngày rằm tháng Bảy mới xui xẻo sao? Hôm nay đã là mười sáu rồi, làm sao lại vẫn gặp phải những chuyện này? Lẽ nào từ nay về sau mình đều sẽ mang vận xui trên người ư?

Tiểu Tiểu sợ đến mức không bình tĩnh được, dùng lực đập mạnh vào nút mũi tên hướng lên trên bảng điều khiển thang máy, quay đầu vội nhìn về phía cửa tòa nhà, thấy bà Lưu không biết vì sao vẫn cứ đứng yên ở ngoài, không đi vào. Trong sảnh lớn không có một ai, bà ấy thấy Tiểu Tiểu đang nhìn mình, còn vẫy vẫy tay với Tiểu Tiểu, dường như muốn ra hiệu bảo Tiểu Tiểu đến đó. Tiểu Tiểu sợ hãi vội quay đầu đi coi như không nhìn thấy. Thang máy đến rồi, cô nhanh chân xộc ngay vào bên trong.

Tiểu Tiểu vốn quen sống độc lập. Cô vừa thi đỗ đại học thi bố mẹ đã ra nước ngoài làm việc. Lúc đó, Tiểu Tiểu sống chết cũng không chịu đi cùng, đồ ăn của người nước ngoài, cô không thích một chút nào, tiếng Anh của cô cũng không lưu loát lắm, cảm thấy đi qua đó mà làm người nửa mùa nửa đấy thì có gì tốt chứ. Bố mẹ luôn bận rộn, cô ở đó lại không có bạn bè, những ngày tháng như vậy làm sao mà sống được. Vậy là cô tỏ thái độ rất kiên quyết, tuyệt đối không rời nhà.

Vợ chồng họ Chúc vốn chiều con gái nên chẳng ý kiến gì, liền gật đầu đồng ý, dù gì khi Tiểu Tiểu còn nhỏ bọn họ cũng thường xuyên đi công tác, cô con gái này của bọn họ ở nhà đều do di giúp việc chăm sóc, xưa nay vẫn rất tốt. Khả năng tự lập của cô rất lớn, lại cực kỳ ngoan, vẫn luôn khiến bọn họ vô cùng yên tâm, chẳng lo cô chết đói cũng không lo cô hư hỏng. Thế là bọn họ phui phui tay áo, thông dong ra đi.

Đến hôm nay gặp phải những sự việc này, trong nhà lại không có ai, nếu như nói trong lòng Tiểu Tiểu không sợ hãi thì đúng thật là lừa người. Cô sống ở tầng mười lăm, nhìn những con số chậm chạp thay đổi báo hiệu các tầng, Tiểu Tiểu sốt ruột như kiến bò chảo lửa. Khó khăn lắm cuối cùng cũng đến nơi, cô vội vàng vàng chạy vào trong phòng khóa cửa lại, giờ mới coi như có thể thở phào một cái.

Lúc này chuông điện thoại đột nhiên vang lên khiến cho Tiểu Tiểu giật thót mình. Cô định thần lại, chạy vào phòng ngủ, vừa lấy lá bùa trấn quỷ Thư Đồng tạc bỏ vào trong người, vừa giờ điện thoại lên xem, tên người gọi đến là: Nữ Vương.

Tiểu Tiểu đang trong cơn kích động: “A La à, cậu đi đâu rồi? Hôm qua mình gọi điện cho cậu cả ngày không được”.

“Đi công tác, điện thoại mất sóng giờ mới lại liên lạc được.” A La vẫn giữ cái khẩu khí mát mẻ: “Sao cậu phải kích động như vậy chứ, hôm qua lên lút ra ngoài có đúng không?”.

“A La, cậu đúng là thần đoán!”

“Cậu gặp phải thứ không sạch sẽ gì rồi? Có bị thương hay không?” Giọng nói của A La lộ ra chút lo lắng.

Trong lòng Tiểu Tiểu cảm động vô cùng, vội vàng nói: “Không bị thương, không sao, vận số của mình tốt, gặp được hàng ma sư. Ừ, hàng ma sư chính là...”.

Đang muốn giải thích, A La lại cắt lời cô: “Mình biết hàng ma sư là gì rồi, cậu nhanh nói cho mình đã xảy ra chuyện gì đi”.

Tiểu Tiểu đem những chuyện mình gặp phải ngày hôm qua liến thoắng kể ra hết, còn đặc biệt nhấn mạnh rằng không phải cô không nghe lời, mà vì cơ hội hẹn hò với Âu Dương Tình hiem có quá, cô bị trái tim giục già yêu đương hành hạ nên mới phải ra ngoài. Hơn nữa, hôm qua cô đã muốn báo cáo rồi, nhưng tại A La mất liên lạc đấy chứ.

A La nghe thấy vậy “hừ” một tiếng, Tiểu Tiểu chột dạ cười hi hi, nhanh chóng chuyển đề tài. Cô đem những hoài nghi đối với bà Lưu lúc nãy nói cho A La nghe rồi hỏi: “Trên người di Lưu cũng có mùi của ác linh, có phải là di ấy giống như mình, gặp phải chuyện xui xẻo không? A La, bây giờ mình nên làm thế nào?”.

A La không trả lời mà hỏi ngược lại: “Cậu nói hôm qua cậu vào Waiting rồi?”.

“Đúng vậy, đúng vậy, hoàn cảnh nghìn cân treo sợi tóc mà. Cậu không nhìn thấy tình cảnh tối hôm qua đó thôi. Con mèo đó to lắm, bộ dạng rất hung ác, còn cả màu trời nữa, mới mấy giây mà đã biến từ ban ngày thành đêm tối rồi, rất đáng sợ. Anh chàng chủ tiệm Waiting kia vừa mới mở ô ra, mưa lớn liền trút xuống luôn.”

“Anh ta có nói chuyện với cậu không?”

“Hà, nói chuyện? Không có.” Nếu như cô có từng nghe thấy giọng nói của anh, nhất định sẽ không quên.

“Vậy cậu có nói chuyện với anh ta không?”

Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ: “Ý, cũng không có”. Cô lại quên mất phải cảm ơn người ta rồi.

Điện thoại bỗng nhiên im lặng một hồi, khiến Tiểu Tiểu có chút căng thẳng, Có phải là cô đã làm sai chuyện gì rồi không? Cô vừa muốn hỏi, A La lại cắt tiếng: “Họ có mời cậu đồ uống không, tên gọi là gì?”.

“Tên là ‘Thời khắc gặp ma’.”

“Thời khắc gặp ma...”, Tiểu Tiểu chỉ nghe thấy A La thấp giọng lặp lại một lần trong điện thoại, rồi không nói gì nữa.

Tiểu Tiểu đợi một lúc, sốt ruột: “A La à, cậu biết tiệm đó sao? Có phải là hôm qua mình làm sai chuyện gì không? Những người trong tiệm này có quan hệ với một hàng ma sư, mình cảm thấy người tên là Mạnh Mạn và cô nàng Thư Đồng ấy rất tốt. Cốc nước kia mình uống rồi, cũng không có vấn đề gì...”.

“Đừng căng thẳng, cốc nước đó đúng là không vấn đề gì. Mình biết tiệm này, cũng quen biết bọn họ, bọn họ sẽ không hại cậu. Cốc nước đó là ‘Tĩnh hồn thủy’, dùng để trừ bỏ năng lượng xấu, xóa đi những ký ức không tốt, hơn nữa còn có chút tác dụng dò mệnh đoán vận. ‘Thời khắc gặp ma’, cái tên này chẳng qua là ý nghĩa những điều người ta dò đoán được thôi.”

“Ồ, như vậy à.” Thực ra Tiểu Tiểu không hiểu rõ lắm, nhưng mà vào giờ phút này cô cũng không cần phải hiểu tường tận, trước mắt còn có việc quan trọng hơn: “A La, bây giờ cậu đang ở đâu? Chuyện của di Lưu, mình nên làm thế nào? Di ấy là người tốt, làm sao lại đột nhiên biến thành ác linh rồi? Mình nên tìm Thư Đồng hay là báo cảnh sát? Hôm qua trong rạp chiếu phim còn có cảnh sát nữa, mình gọi điện cho cảnh sát được không? Bọn họ có tiếp nhận không, liệu có coi mình là kẻ dở hơi, mê tín dị đoan hay không?”.

“Bây giờ mình vẫn còn có việc, không thể đến chỗ cậu. Cậu không cần căng thẳng, không nhất thiết phải tìm Thư Đồng, báo cảnh sát cũng không tác dụng. Mình cho cậu một số điện thoại, cậu ghi lại.”

Tiểu Tiểu lấy giấy bút, loay hoay chép lại con số A La đọc, sau đó hỏi: “Người này là ai?”.

“Anh ấy tên Nghiêm Lạc, chính là người hôm qua đưa cho cậu ô trong lúc trời mưa mà chẳng nói gì, Boss của Thư Đồng và Mạnh Mạn đó. Có anh ấy ra mặt giải quyết sẽ hiệu quả hơn. Cậu gọi ngay cho anh ấy, nhờ anh ấy giúp đỡ.”

“Hà?” Tiểu Tiểu rất kinh ngạc: “Không được, không được, A La, mình không thể tìm anh ta. Tuy hôm qua gặp mặt một lần, nhưng anh ta chẳng nói chuyện với mình, mình đến cảm ơn còn quên không nói, gọi điện cho anh ta thế này ngại lắm. Mình vẫn nên tìm Thư Đồng thì hơn”.

“Có gì mà ngại, gọi điện thoại thôi mà. Heo Con, cậu nghe lời mình đi.” A La vẫn rất quả quyết: “Tìm Nghiêm Lạc, anh ấy nhất định giúp cậu. Nếu như cậu cảm thấy khó xử thì cứ nói là bạn của mình, mình quen anh ấy mà”.

“Mình thực sự thấy bối rối lắm”. Tiểu Tiểu vẫn băn khoăn, nhớ lại đoạn gặp nhau ngắn ngủi không tự nhiên của mình và Nghiêm Lạc tối qua, còn cả chuyện mất mặt trước anh hôm kia nữa. Người đàn ông ấy luôn khiến cô có một thứ cảm giác khó tả, cuộc điện thoại này thực sự không biết phải gọi thế nào, cô quả thật rất ngại. Cô hít sâu một hơi, tự nhiên lại nhớ đến Âu Dương Tình, vẫn là học trưởng tốt hơn, khiến người ta không thấy có áp lực lại

dịu dàng, đáng tin cậy.

Tiểu Tiểu áp ứng mãi, cố tìm một lý do để nói với A La: “Hon nữa, hon nữa, nghe Thư Đồng nói, anh Nghiêm đó hình như rất nghiêm khắc...”.

“Cậu đâu phải là cấp dưới của anh ấy, sợ gì chứ. Mình cũng nghiêm khắc, sao cậu không sợ đi?” A La kiên quyết muốn Tiểu Tiểu tìm Nghiêm Lạc: “Anh ấy nhất định sẽ giúp cậu, không có gì đáng lo cả. Nếu như cậu cảm thấy ngại ngùng, thì cứ lời mình ra nhắc với anh ấy là được”.

“Vây tại sao từ trước đến giờ mình không nghe thấy cậu nói về anh ấy”. Tiểu Tiểu có chút buồn rầu. Thật không may là đã mấy lần cô nhắc tới anh chàng đẹp trai siêu cấp trong tiệm Waiting đó trước mặt A La rồi. Kết quả là người ta sớm đã quen biết nhau, thế này cô chẳng phải là một kẻ ngốc hay sao.

“Xin lỗi, Heo Con, cậu biết đó, tính khí của mình không được tốt. Cho nên mình và anh ấy tuy cũng khá thân, nhưng lại không hợp nhau, vì vậy chẳng có gì hay để nhắc đến với cậu. Hiện tại mình không có cách nào đi tìm cậu, bây giờ đã nguy hiểm thế này, cậu nhất định phải gọi cho Nghiêm Lạc. Mình đảm bảo, anh ấy chắc chắn sẽ giúp cậu.” Cô ngâm nghĩ một lát, lại bổ sung thêm: “Cứ coi như anh ấy không đích thân xử lý, cũng sẽ phái người đi lo chuyện của cậu, đừng lo lắng, gọi điện thoại đi”.

Tề Nghiên La còn dặn đi dặn lại mấy lượt, tóm lại là, nếu như Tiểu Tiểu không chịu đi tìm Nghiêm Lạc thì chuyện lớn chắc chắn sẽ không thành, nói đến mức khiến cho Tiểu Tiểu vô cùng căng thẳng. Tất máy xong, Tiểu Tiểu nhìn chăm chú vào chiếc điện thoại, phân vân do dự mãi, không biết có nhất thiết phải tìm cái người tên Nghiêm Lạc này không?

Cùng lúc này ở đầu bên kia của thành phố, tầng ba mươi tám cao ốc Đế Cảnh, trong phòng họp của Công ty Dịch vụ An ninh Nhã Mã thuộc Tập đoàn Nhã Mã, Nghiêm Lạc đang điều hành buổi họp.

Nội dung cuộc họp chẳng hề khiến anh vui vẻ, tình hình bạo phát ngày rằm tháng Bảy hôm qua còn tồi tệ hơn so với dự đoán của bọn họ. Chỉ trong một thành phố mà bọn họ tồn thất tất cả là ba mươi ba hàng ma sư, án mạng do ác linh gây ra cũng có tới bốn mươi một vụ. Số lượng thương vong quá lớn, rất nhiều linh hồn mới cần phải xử lý, gây ra ảnh hưởng không tốt trong xã hội. Hiện giờ bọn họ đang phải tìm ra biện pháp để khắc phục hậu quả.

Bầu không khí trong phòng cũng bởi khuôn mặt lạnh lùng của Nghiêmlạc mà trở nên vô cùng bí bức, cho nên khi điện thoại của anh vang lên, tất cả những nhân viên tham dự cuộc họp đều nhận thấy cuộc gọi tới này thật là không đúng lúc.

Nghiêm Lạc cau mày nhìn số điện thoại xa lạ hiển thị trên màn hình, rất không muốn nhận. Nhưng số điện thoại của anh từ trước đến nay chưa từng có người nào không liên can biết. Cũng chẳng có người không liên can nào lại tự nhiên gọi đến nói chuyện phiếm với anh. Cho nên, cuộc điện thoại này thực sự có ý nghĩa gì?

Anh nhận điện thoại, đối đối phương nói trước theo thói quen, trong lòng nghĩ hẳn là người đó có chuyện quan trọng. Nhưng đối phương dường như cũng đang đợi anh mở lời, điện thoại cứ thế im lặng một hồi.

Trái tim Nghiêmlạc đột nhiên đập dữ dội, trong điện thoại cuối cùng cũng truyền đến một giọng nữ rụt rè: “Alô, xin hỏi, là anh Nghiêmlạc phải không?”.

Nghiêm Lạc im lặng, Tiểu Tiểu ở đầu dây bên kia cau mày cắn môi, Tiểu Tiểu đã phải làm công tác chuẩn bị tâm lý rất lâu mới dám gọi cho anh. Cuộc gọi của cô đã được kết nối, đối phương cũng đã nghe máy rồi, nhưng sao một tiếng chào hỏi cũng không có, đến chữ “Alô” cũng lược bỏ nốt. Cái khí chất đó, thông qua điện thoại truyền đến, áp lực tới mức khiến Tiểu Tiểu tự nhiên thấy căng thẳng.

Cô thở dài một cái, lấy lại tinh thần, mặt dày hỏi lần nữa: “Xin hỏi, là anh Nghiêmlạc phải không ạ?”. Nếu như Nghiêmlạc này dập máy, cô cũng có thể nói với A La là đã gọi điện rồi, chỉ tại người ta không để ý đến cô mà thôi.

Đợi thêm một lát, đầu bên kia cuối cùng cũng trả lời.

“Vâng, tôi là Nghiêmlạc.”

Giọng nói trầm thấp tương đối dễ nghe, rất dễ dàng khớp với khuôn mặt đẹp trai cầm ô giữa màn mưa vẫn đang luẩn quẩn trong đầu Tiểu Tiểu.

Không nhiệt tình, nhưng cũng không lạnh lùng cứng nhắc, chỉ là năm chữ nhưng lại bất ngờ giúp Tiểu Tiểu xua tan đi cả đám mây mù, cô thậm chí còn cảm thấy rất thân thiết. Tiểu Tiểu háng giọng, có dũng khí để nói tiếp rồi: “Tôi là bạn của Tề Nghiên La, tôi tên Chúc Tiểu Tiểu. Ừm... chính là người hôm qua khi trời mưa... ở Waiting, ý, có một con mèo đen... ừm... tôi muốn nói, cô gái đó là tôi...”. Tiểu Tiểu cố gắng ngăn mình lại một lát, tại sao lại nói chuyện lộn xộn thế này?

Khóe miệng Nghiêmlạc cong lên, đôi mắt lướt qua những người trong phòng, khuôn mặt mọi người nhìn anh khiến anh nhận ra được biểu cảm kinh ngạc của họ. Anh hất hàm, nắm chặt điện thoại, xua xua tay ra hiệu bảo bọn họ ra hết bên ngoài.

“Tiểu khu chỗ nhà tôi xảy ra chuyện. Tôi có một di hàng xóm, thường ngày đều rất bình thường, nhưng vừa rồi tôi ngửi thấy trên người di ấy có mùi cháy khét. Hôm qua tôi cũng ngửi thấy thứ mùi này, Thư Đồng nói, đó là mùi của ác linh. A La nói với tôi, có thể tìm anh nhờ giúp đỡ, không biết anh có tiện qua giúp tôi không?”

Nghiêm Lạc đứng dậy, bước tới trước cửa sổ, tầng ba mươi tám của tòa nhà này, tầm nhìn rộng rãi, khung cảnh rất đẹp, nhưng lúc này chẳng có gì lọt được vào mắt anh. Nghiêmlạc cứ đứng như vậy, chăm chú lắng nghe đầu dây bên kia, giọng nữ yếu ớt đang thuật lại tỉ mỉ chuyện vừa gặp cho anh nghe.

Nghiêm Lạc rất ít trả lời, Tiểu Tiểu vì vậy cũng thấy tự nhiên hơn, không cần chờ anh hỏi, cứ thế kể lại, những câu trần thuật phía sau ngày càng ngắn gọn đơn giản, cuộc gọi không quá năm phút đã định xong mọi việc. Nghiêm Lạc chỉ trả lời một câu, anh đồng ý giải quyết đồng phiền phức này cho Tiểu Tiểu.

Hai chiếc xe SUV đen tiến vào trong tiểu khu, Tiểu Tiểu nhìn thấy từ xa, định ninh rằng Nghiêm Lạc đã đến, liền nhanh chân chạy qua đón. Không ngờ, xuống xe lại là Thư Đồng và một người đàn ông đeo kính đen. Tiểu Tiểu vẫn ngó nghiêng nhìn về phía sau lưng họ, cửa xe đã đóng rồi, chẳng còn ai xuống nữa. Tiểu Tiểu có chút thất vọng, cô còn cho rằng sẽ có cơ hội gặp Nghiêm Lạc cơ đấy.

Thư Đồng giới thiệu qua loa với Tiểu Tiểu về người đàn ông đeo kính đen. Anh ta tên Cao Lôi, cũng là một hàng ma sư. Lại nói, vốn dĩ Boss định đến đây cùng bọn họ, nhưng khi đến cửa thang máy, đột nhiên lại đổi ý quay về, chỉ dặn dò bọn họ đến giúp đỡ.

Tiểu Tiểu không kìm được nói với Thư Đồng: “Người bạn tốt kia của tôi nhất định muốn tôi gọi điện cho anh Nghiêm, nói cấp bậc của anh ấy rất cao, chuyện này phải tìm anh ấy mới được. Sớm biết thế này, tôi cứ trực tiếp gọi cho cô còn hơn”.

Thư Đồng vỗ vai Tiểu Tiểu cười nói: “Cô đừng để ý, lòng của Boss như kim đáy bể. Nhưng bạn của cô không hề nói sai, cấp bậc của Boss thực sự rất cao, nếu như anh ấy đến, đừng nói là toà nhà của các cô có một ác linh, ngay cả toàn tiểu khu đều là ác linh anh ấy cũng có thể một mình xử lý”.

“Thư Đồng, tôi còn sống ở đây đấy”, tự nhiên lại nói toàn tiểu khu đều là ác linh. Tiểu Tiểu cố gắng áp chế sức tưởng tượng của mình, nhưng vẫn cứ nổi da gà khắp người, làm gì có ai lại an ủi người khác thế chứ.

Thư Đồng nói tiếp: “Đối với tiểu yêu, tiểu quỷ hay ác linh, Boss thường không ra mặt xử lý, chắc là có lý do gì đó, tôi cũng không rõ. Cho nên muốn Boss đích thân ra tay, sợ là thực sự cả tiểu khu này đều là ác linh mới có khả năng”.

“Thư Đồng, cô đang an ủi tôi hay là đang dọa dẫm tôi vậy?” Tiểu Tiểu sầm mặt, thật muốn học theo động tác của A La, cốc vào đầu cô ta một cái.

Thư Đồng trưng ra vẻ mặt vô tội: “Tôi chỉ đang giải thích sự việc với cô”.

Cao Lôi ở bên cạnh không nhìn được cười, anh đẩy chiếc kính trên sống mũi, học theo ngữ khí của Thư Đồng: “Chúc tiểu thư, cô đừng để ý, Đồng mỹ nữ chỉ phát triển cơ bắp không phát triển đầu óc, lâu dần rồi cô sẽ quen thôi”.

“Lôi Công chết tiệt!” Thư Đồng hét một tiếng, gương mặt đỏ bừng: “Muốn ăn đòn phải không?”.

“Tôi là người nho nhã, cô muốn luyện quyền cước, tìm Tư Mã mà luyện.” Cao Lôi từ tốn nói, thân mình né đòn rất nhanh. Thư Đồng nắm huyệt một cái vào không trung, lăm lăm mấy tiếng, nhưng không làm loạn nữa: “Hừ, tôi đi làm việc chính trước, chẳng ai thèm quan tâm đến anh”.

Cô kéo Tiểu Tiểu đi xác nhận lại tình hình một lượt, sau đó nói: “Chúng tôi kiểm tra rồi, trên cửa khu nhà của các cô có phong ấn do công ty chúng tôi đặt, những ác linh thông thường như thế này đều không thể đi vào, cho dù đã chiếm thân thể người cũng không vào được. Di Lư mà cô nói nếu như thực sự đã bị ác linh chiếm mất thân thể, vậy việc bà ta đi đi lại lại ngoài cửa nhưng không thể vào, chắc là do nguyên nhân này.

“Tại sao cửa tòa nhà của chúng tôi lại có phong ấn?”

“Không rõ nữa, kho số liệu trong công ty tôi viết lại như vậy. Thành phố này có mấy công trình kiến trúc là có phong ấn bảo vệ, Boss hạ lệnh làm vậy, đã từ nhiều năm trước rồi.”

“Phong ấn này khiến ác linh không vào trong được, bọn chúng sẽ thế nào? Còn về Di Lư, chúng ta phải làm sao?”

“Ác linh dựa vào việc chiếm thân thể để hành hung và tạo ra những ảo giác làm tổn thương người sống. Dưới ánh sáng mặt trời nó không làm được gì. Cho nên nó hoặc là phải vào trong tòa nhà hành động, hoặc phải đợi khi mặt trời xuống núi.” Cao Lôi vừa trả lời vừa cầm một loại công cụ giống như chiếc máy tính trong tay thăm dò trước cửa, nói: “Phong ấn vẫn còn, nó chắc là vẫn ở bên ngoài, chúng ta phải tìm kiếm ở tiểu khu này trước”. Anh nói xong liền đi về phía chiếc xe, mở cửa xe ra, gọi thêm năm người xuống. Cao Lôi nói gì đó với bọn họ một hồi, sau rồi mọi người cảm thiết bị, nhanh chóng chia nhau tản ra các hướng.

Tiểu Tiểu không chịu quay lại nhà đợi, cô cùng Thư Đồng đi rà soát trong tiểu khu, bọn họ phụ trách ở phía đông. Nói là rà soát, thực ra chỉ là đi qua đi lại. Đồng hồ của Thư Đồng chính là thiết bị thăm dò yêu ma, nếu như xung quanh có ác linh nó sẽ phát ra tín hiệu màu đỏ. Cô còn đeo lên một chiếc kính màu nâu, chiếc kính này có thể nhìn thấy linh hồn vật vờ trong không trung. Đáng tiếc bọn họ đi khắp cả vòng, vẫn chẳng phát hiện bất cứ điều gì. Cuối cùng bọn họ đi đến chỗ nhân viên làm việc bên cạnh hồ, Tiểu Tiểu đột nhiên nhìn thấy, người đang nằm trên chiếc ghế bên đình hóng mát, chính là bà Lư!

Thư Đồng báo cáo vị trí và tình huống với bọn Cao Lôi thông qua thiết bị liên lạc, sau đó bảo Tiểu Tiểu đợi, cô tự mình đến đó trước. Máy thăm dò lại chẳng có bất cứ hiện thị nào, như vậy tức là an toàn. Tiểu Tiểu vừa nhìn Thư Đồng đưa tay ra hiệu liền nhanh chóng chạy đến, trên người bà Lư vẫn ấm, vẫn còn có hơi thở, nhưng bà ấy chẳng động đậy gì, cơ thể đã không còn mùi chấy khét kia nữa rồi.

Thư Đồng nói: “Là chứng mất linh hồn”.

“Giống như cô gái ở rạp chiếu phim kia?” Tiểu Tiểu hỏi, Thư Đồng gật gật đầu.

Hóa ra thông thường ác linh chiếm thân thể, là đem hồn phách vốn có của con người đẩy đi chỗ khác, chiếm cứ thân thể. Khi ác linh rời đi rồi, nếu như hồn phách bị đẩy ra mà không tìm thấy thân thể của mình, lại không tìm được quý sai dẫn đường, thì sẽ biến thành cô hồn dã quỷ. Cứ như thế có thể sẽ

hồn bay phách tán, không thì hấp thu phải năng lượng xấu, biến thành ác linh. Nếu như vận khí không tốt, còn gặp phải yêu thú ăn hồn, đó cũng là một kết cục cực kỳ bi đát. Mà thân xác người sống khi đã mất đi hồn phách trong thời gian dài, cũng sẽ cạn dần nguyên khí, tự nhiên tử vong.

“Vậy phải làm thế nào?” Tiểu Tiểu nghe thấy vậy rất sốt ruột.

“Chúng ta phải tìm thấy hồn của bà ấy, sau đó dẫn nó về lại cơ thể bà ấy mới được. Bà ấy sẽ bị suy nhược một chút, nhưng nghỉ ngơi mấy ngày là ổn thôi.”

Cao Lôỉ rảo bước đi đến, vừa nhìn thấy đã biết rõ xảy ra chuyện gì, anh nhanh chóng gọi điện thoại liên hệ. Một đồng nghiệp khác chạy lại xe, đẩy một chiếc xe lăn đến.

“Tiểu Tiểu, chúng ta phải đưa thân thể bà Luru này về xe, sau đó tìm linh hồn của bà ấy ở gần đây, chắc là vẫn chưa đi quá xa đâu. Nhưng chuyện dẫn hồn nhập xác, chúng tôi phải quay về công ty mới làm được.”

“Rất phức tạp phải không?”

“Không phức tạp, chỉ là linh hồn vốn vô hình, chúng tôi có thể lùng tìm được linh hồn và thu về, nhưng không thể phân biệt được đó có phải là hồn của bà Luru hay không. Theo quy định, nếu như không phải là dẫn hồn cứu mạng trong tình thế vạn phần nguy cấp, thì bắt buộc phải chuyển về công ty mới được làm. Ở công ty có nhân viên chuyên nghiệp xử lý chuyện phân biệt hồn phách. Điều chúng tôi có thể làm bây giờ, chỉ là tìm kiếm toàn bộ hồn phách ở xung quanh đây, thu thập lại rồi đem về đó.”

“Vậy tôi phải nói thế nào với người nhà của bà Luru?”

“Không phải nói gì cả, cô cứ coi như không thấy chuyện này. Rất nhiều người không tiếp nhận nổi chuyện linh hồn quái dị, chuyện này truyền rộng ra ngoài cũng chẳng có gì tốt đối với cô và bà Luru. Sau khi chúng tôi dẫn hồn cho bà ấy xong, công ty sẽ có người lo liệu việc xóa bỏ những ký ức không hay của bà ấy, sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của bà ấy đâu.” Trong lúc Thư Đồng giải thích, hai đồng nghiệp ở bên cạnh đã nhanh chóng đặt bà Luru lên xe lăn.

Cao Lôỉ gọi điện thoại xong, anh nói với Tiểu Tiểu: “Chúng tôi cần phải thu hồn, còn phải truy tìm hành tung của ác linh kia. Cô về nhà trước đi nhé, tạm thời đừng ra khỏi cửa. Nếu cô thấy cần, chúng tôi có thể phái một đồng nghiệp đến ở cùng cô”.

Tiểu Tiểu vội vàng xua tay: “Không cần người ở cùng đâu, tôi cứ ở trong nhà là an toàn rồi phải không?”.

“Tôi qua tôi đã phong ấn các nơi trong nhà cô rồi, chỉ cần không phải là cô mở cửa mời vào, ác linh chắc chắn không vào được đâu. Bây giờ đến cửa tòa nhà nó cũng không thể vào, cô cứ yên tâm” Thư Đồng nói: “Để tôi đưa cô về trước”.

Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu. Cô cùng với Thư Đồng đi vào trong tòa nhà, đứng ở cửa quay đầu lại nhìn, vẫn có chút lo lắng: “Vậy đồng nghiệp của cô cứ đi khắp nơi trong tiểu khu này, thời gian cũng lâu rồi, nhân viên bảo vệ có đến gây khó dễ không?”.

“Chúng tôi liên hệ với người ở cục cảnh sát rồi, trong cục có một tổ hành động đặc biệt chuyên phối hợp với chúng tôi. Bây giờ rất nhiều vụ án hình sự đều không phải do nhân tố con người đơn thuần tạo thành, đám yêu ma quỷ quái cũng đang làm loạn. Chúng tôi đã phối hợp với cục cảnh sát rất nhiều lần, cho nên bọn họ thành lập tổ chuyên môn đặc biệt cùng chúng tôi hợp tác. Trước mắt sẽ lấy lý do là truy lùng tội phạm bắt cóc bỏ trốn để phát thông báo cho đội bảo vệ, yêu cầu bọn họ phối hợp. Chúng tôi còn cần phải dùng camera giám sát, thiết kế của các căn nhà và bản vẽ các công trình kiến trúc thi công cùng với tư liệu chủ hộ của từng căn hộ trong tiểu khu này. Những thứ đó sẽ được chuyển về công ty phân tích, có thể giúp chúng tôi tìm ra ác linh trong thời gian nhanh nhất.”

“Nghe có vẻ rất phức tạp, cứ như phim hình sự ấy.”

Thư Đồng cười: “Các quy trình đúng là cũng gần giống với trình thám điều tra án, chỉ có điều đối tượng chúng tôi phải bắt giữ hơi đặc biệt một chút. Nhưng xét về bản chất thì đều như nhau, bọn chúng đều là những tên khốn gây rối xã hội”.

Hai người đang mãi nói chuyện thì cửa thang máy kêu “ting” một tiếng rồi mở ra. Đúng lúc này trong máy liên lạc của Thư Đồng lại truyền đến tiếng của Cao Lôỉ: “Chúng tôi vừa đi một lát đã thu được ba linh hồn rồi, số lượng linh hồn lang thang ở đây thật không bình thường”.

Thư Đồng vẫy tay ra hiệu với Tiểu Tiểu, bảo cô đợi một chút, rồi bước sang một bên nói chuyện: “Có phải là chạy ra từ tối qua khi quỷ môn mở không?”.

“Không phải, chỉ số năng lượng của những linh hồn này rất thấp, không giống như có thể xông ra khỏi quỷ môn, hẳn đều là những linh hồn mới. Quỷ sai chưa triệu tập đến những linh hồn này, chứng tỏ bọn họ tử vong không bình thường. Thư Đồng, quanh đây có thể có án mạng. Tôi phải lập tức liên hệ với bên cục cảnh sát xem có tin tức gì không. Cô thông báo công ty yêu cầu chi viện, mà quỷ hôm qua gây loạn khắp nơi, bây giờ tình huống còn chưa rõ, tôi sợ rằng những linh hồn mới này sẽ dụ yêu thú ăn hồn đến mất.”

“Được rồi, tôi biết rồi.” Thư Đồng vừa móc điện thoại ra ấn số, thì nghe thấy Tiểu Tiểu gọi mình, cô quay đầu lại nhìn Tiểu Tiểu đang chỉ chỉ vào trong thang máy, có người đã ở sẵn trong đó, cũng đang muốn lên tầng. Thư Đồng bên này điện thoại vừa được kết nối, cô vẫy vẫy tay, ra hiệu bảo đợi thêm một chút, sau đó quay người chuyên tâm nói chuyện: “Ray, tôi là Thư Đồng, tôi và Cao Lôỉ đang ở tiểu khu Phúc Hinh Viên...”.

Còn chưa kịp nói xong, trong máy liên lạc, Cao Lôỉ lại gọi: “Thư Đồng, không cần kêu chi viện nữa, tôi nhìn thấy xe của Boss vào tiểu khu rồi”.

“Hả? Làm sao có thể, anh ấy rõ ràng nói không đến, đừng có lừa tôi. Boss chẳng phải là người dễ thay đổi chủ ý, chắc là cùng một kiểu xe thôi.” Thư Đồng bần thần bán nghĩ, nhưng vẫn kết thúc cuộc điện thoại đang nói dở.

“Là Boss! Nhân viên bảo vệ của tiểu khu lập tức đứng dậy hết thế kia, rõ ràng đang bị khí thế của Boss áp bức rồi.” Cao Lôi không cần nhìn biển số xe đã có thể khẳng định chắc chắn: “Anh ấy đang đi về phía cô. Tôi đã bảo anh ấy vẫn sẽ đến mà, lúc đó biểu hiện của anh ấy rất đáng đo”.

“Tôi rõ ràng chỉ nhìn thấy biểu cảm tức giận của anh ấy.”

“Tâm trạng của đàn ông chúng tôi cô không hiểu đâu.”

“Xì, mắt của phụ nữ chúng tôi rất sắc bén.” Thư Đồng đi đến cửa tòa nhà, quả nhiên nhìn thấy Nghiêm Lạc đang dừng xe. Cô ngênh đón lên tiếng chào hỏi: “Boss!”.

Nghiêm Lạc nhìn tòa nhà C này, cau mày lại: “Cô ấy đâu?”.

“Ở cửa thang máy.”

“Gọi Cao Lôi đến phong tỏa tòa nhà, ác linh chắc chắn đang ở trong này.” Nghiêm Lạc vừa nói vừa đi vào trong.

Thư Đồng cảm thấy rất phấn khích, đây là lần đầu tiên Boss đến xử lý một vụ án nhỏ, đúng là quá không bình thường, biểu cảm của anh khi gặp mặt người được bảo vệ, cô nhất định phải xem kỹ càng cẩn thận.

Đáng tiếc đợi cô đi đến nơi, lại chỉ nhìn thấy bộ mặt xám xịt của Boss, bởi vì trước cửa thang máy một bóng người cũng chẳng có.

Chính tại lúc đó Tiểu Tiểu đang trong thang máy, đứng sau lưng người hàng xóm ở tầng năm. Vừa rồi cô nhìn thấy Thư Đồng bận rộn không ngừng, lại xua tay ra hiệu bảo cô tự lên trên, thế là liền yên tâm một mình vào thang máy. Dù gì trong tòa nhà này rất an toàn, trên người cô còn mang cả bùa trấn quỷ nữa, không có gì đáng lo cả.

Thang máy dừng lại ở tầng năm, người hàng xóm kia chào hỏi cô mấy câu rồi đi ra. Ngoài cửa thang máy có một thằng bé khoảng năm, sáu tuổi đang đứng, nó cứ nhìn người vừa ra khỏi thang máy kia, lại quay sang nhìn Tiểu Tiểu, dường như cân nhắc xem có nên vào thang máy hay không.

Tiểu Tiểu ấn nút giữ cửa, cười cười với nó: “Em đang muốn xuống phải không? Thang này đang đi lên đó”.

Thằng bé bước vào trong thang máy, xem ra là muốn lên tầng. Tiểu Tiểu lại hỏi: “Em lên tầng mấy?”. Trong lòng cô thấy thằng nhóc này thật kỳ lạ, tại sao lại không có người lớn đi cùng.

Thằng bé vẫn không nói gì, nó quay đầu nhìn nhìn Tiểu Tiểu. Lúc này Tiểu Tiểu mới phát hiện ra trên cổ thằng bé có mấy vết bầm, chứng hình như vẫn còn mới, vết thương rất nặng, có thể thấy người động thủ với nó lúc đó thực sự muốn ép nó vào chỗ chết. Tiểu Tiểu trong chốc lát liền cảm thấy phần nộ, là loại người nào lại đi đối xử với một đứa trẻ như vậy?

Tiểu Tiểu quý xuống gần sát với thằng bé, kéo nó hỏi: “Cổ của em vì sao mà bị thương, là ai bắt nạt em? Bố mẹ em đâu?”.

Còn chưa đợi thằng bé mở miệng, Tiểu Tiểu đã ngửi thấy mùi cháy khét nhàn nhạt, trong lòng vô cùng kinh hãi, cô ngẩng đầu nhìn vào mắt nó. Đó không phải là ánh mắt nên có của một đứa trẻ con!

Trong tòa nhà này có hai thang máy, một chiếc dừng ở tầng hai mươi sáu trên cùng, rõ ràng đang đi xuống, một chiếc đến tầng mười hai, vẫn còn đang lên trên. Nghiêm Lạc nhìn cửa thang máy, cặp mắt nheo lại về cân nhắc. Anh đột nhiên quay người chạy vào lối cầu thang bộ, Thư Đồng cũng nhanh chóng theo sau. Nghiêm Lạc nói: “Phong tỏa tòa nhà, mỗi người ra vào đều phải kiểm tra, bao gồm cả trẻ con và động vật”.

Trong cầu thang không có người, cũng không có camera, tốc độ của Nghiêm Lạc rất nhanh, lời còn chưa nói xong, người đã mất dạng rồi. Chỉ trong chốc lát, anh đã xuất hiện ở cửa cầu thang tầng mười lăm, nhanh chóng đẩy cửa thoát hiểm xông ra.

Cửa thang máy cũng mở cùng lúc, một thằng bé thuận thế đổ nhào ra khỏi cửa. Trong thang máy là tiếng thét kinh hoàng của Tiểu Tiểu, hai tay cô không ngừng đánh lên người mình. Lúc này dường như mới ý thức được cửa vừa mở, cô vội vàng chạy ra ngoài, lao đảo như muốn ngã.

Nghiêm Lạc kéo đứa trẻ ra ngoài, lại vội vàng đưa tay đỡ Tiểu Tiểu, nhưng khi anh chạm vào cô, thì dường như chạm phải một thứ vô hình. Cơ thể của Tiểu Tiểu xuyên qua cánh tay anh, đổ sập xuống đất, nằm cứng đờ. Nghiêm Lạc biến sắc, không chạm vào cô nữa, chỉ có thể quý xuống bên cạnh an ủi nói: “Đừng sợ hãi, đừng hoảng loạn, chỉ là ảo giác mà thôi”.

Tiểu Tiểu bị ngã một cái, dường như cũng tỉnh táo hơn chút, cô không hét nữa, thở dốc, nhìn nhìn cơ thể mình rồi sờ sờ, không còn thấy lũ nhện đáng sợ kia nữa, chẳng có thứ gì cắn cô cả. Cô lâm bầm lập lại câu nói của Nghiêm Lạc: “Là ảo giác, chỉ là ảo giác”.

“Đừng, là ảo giác, đừng sợ.”

Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng nói thì quay lại nhìn, hơi sững người, ngốc nghếch hỏi: “Nghiêm Lạc?”.

Đó là khuôn mặt tuấn tú đẹp trai cô nhìn thấy vô số lần trong tiệm Waiting. Đó là người đứng sau cửa kính nhếch nhếch môi cười cô, còn mở chiếc ô ra giữa trời mưa, cô còn nhớ.

“Đúng, tôi là Nghiêm Lạc.” Chính xác là giọng nói trầm thấp rất hay trong điện thoại kia.

Tiểu Tiểu vẫn còn chút sợ hãi, vừa rồi cô dường như nhìn thấy mình xuyên qua cánh tay anh, cô có phải là đã biến thành linh hồn bị ép ra khỏi cơ thể rồi không?

“Là ảo giác?” Cô không xác định nổi, cẩn thận giơ tay ra, sờ vào cánh tay Nghiêm Lạc.

Nghiêm Lạc dường như do dự một chút, muốn tránh đi theo bản năng, nhưng thấy đáng sợ sợ hãi kia của Tiểu Tiểu, cuối cùng anh vẫn không động đậy, mặc cho tay cô sờ lên cánh tay mình.

Cánh tay của anh rất săn chắc, Tiểu Tiểu cảm nhận được cả những đường gân rần rần rồi dưới lớp áo sơ mi của anh, cô còn có thể cảm thấy hơi ấm từ cơ thể anh. Tiểu Tiểu có chút kích động, nước mắt tuôn ra, thì ra cô vẫn ổn? Cô chưa phải là một linh hồn.

Tiểu Tiểu thuận theo cánh tay của anh sờ lên trên, cảm thấy cơ thể dưới bàn tay mình thật là chân thực, cô thực sự có thể cảm nhận được. Hai tay Tiểu Tiểu sờ qua sờ lại, hoàn toàn không ý thức được mình đang đùa bỡn lưu manh với người đàn ông lạ.

Sau đó cuối cùng cô không kìm được nhào vào lòng anh khóc nức nở: “Vừa rồi thật sự là ảo giác? Nhưng tôi đánh nó rồi, tôi lại đánh một đứa trẻ. Nó đột nhiên xông đến, tôi rất khó chịu, muốn nện, liền đẩy nó. Nó bóp cổ tôi, rất mạnh. Tôi liền bắt đầu đánh nó, tôi còn cầm lá bùa dán vào đầu nó. Sau đó thì có rất nhiều nhện bò lên người cắn tôi...”. Cô nói lung tung lộn xộn. Lúc này Tiểu Tiểu thực sự đã cảm thấy an toàn, chỉ là những kinh hãi hoảng hốt vừa rồi vẫn không kìm được mà tuôn ra ngoài thôi.

Nghiêm Lạc vẫn cảm thấy không chắc chắn, chậm rãi đưa tay chạm vào vai cô. Lần này, tay của anh không xuyên qua cơ thể cô nữa. Cô dựa vào lòng anh khóc nức nở nói: “Tôi thực sự vẫn tồn tại”. Nghiêm Lạc nhắm mắt lại, xem ra lời giải thích mang tính trấn an của anh khi này không dùng được rồi. Anh cảm thấy Tiểu Tiểu ôm anh rất chặt, cô đang sợ hãi vô cùng. Nghiêm Lạc an ủi vỗ về cô, ép hai cánh tay lại, ôm chặt cô vào lòng.

Cô gái nhát gan này, cô không biết rằng năng lực của cô còn mạnh hơn cả anh tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Qua một lúc lâu, Tiểu Tiểu cuối cùng cũng bình tĩnh hơn. Cô lau nước mắt, lúc này mới phát hiện tư thế của cả hai người, cô và Nghiêm Lạc dường như hơi thân mật quá. Mặt cô đỏ hồng lên, vội vàng ngồi thẳng dậy, nói với Nghiêm Lạc: “Xin lỗi, vừa rồi tôi sợ quá, tôi cứ tưởng mình sẽ giống như dì Lưu”.

Lúc đó, khi bị những con nhện kia bò lên người, cô đã gắng sức nói với mình đó chỉ là ảo giác, là ảo giác, không được tin, không được tin, nhưng vẫn không chịu đựng được mà phải hét lên đánh đập. Cảm giác đó dường như rất chân thực, đến cả những cơn đau nhỏ xíu cũng đều có.

Nghiêm Lạc nâng tay lên, do dự một chút, cuối cùng vẫn xoa xoa đầu cô, thay cô vuốt lại mái tóc. Tiểu Tiểu khịt khịt mũi, ngại ngùng cười với anh. Cậu bé kia vẫn nằm sóng soài bên cạnh, Tiểu Tiểu nhìn nhìn, không dám đến gần. Nghiêm Lạc ôm đứa bé lên, nói với cô: “Đừng sợ, ác linh bị cô đẩy đi rồi, đứa bé này bây giờ chỉ mất đi hồn phách”.

“Tôi đẩy đi rồi?”

“Đúng, cô vừa cứu đứa bé này.” Nghiêm Lạc giải thích với Tiểu Tiểu, thời gian ác linh chiếm thân thể càng lâu, thì tổn thương đến cơ thể người càng lớn. Đặc biệt là cơ thể yếu ớt của trẻ nhỏ, bị một linh hồn không thích hợp chiếm giữ quá lâu, tổn hại sẽ không thể tưởng tượng được. Cho nên tính ra thì, Tiểu Tiểu đem ác linh đẩy ra, cũng thật sự là cứu mạng đứa trẻ này.

Tiểu Tiểu nghe thấy vậy cuối cùng cũng cười, cô cẩn thận sờ sờ vào vết thương trên cổ đứa bé: “Nó cũng muốn bóp cổ tôi?”. Bĩu bĩu môi, cô bổ sung thêm một câu: “Hai ngày nay luôn bị người ta bóp cổ, thật xui xẻo”.

Nghe nói câu này của cô lại khiến cho Nghiêm Lạc muốn cười. Anh háng giọng, vẻ mặt nghiêm túc: “Nó muốn chiếm cơ thể của cô, cơ thể của người trưởng thành dễ dàng hơn nhiều so với cơ thể của trẻ con. Nhưng hồn lực của cô quá mạnh, nó không đẩy được linh hồn của cô đi, thế là liền muốn làm cho ý thức của cô trở nên mơ hồ. Con người khi gặp chuyện đe dọa đến tính mạng, hồn lực sẽ suy yếu. Những lúc ấy, cách tốt nhất để ác linh giữ được thân thể nguyên vẹn mà vẫn đánh đuổi được linh hồn của con người chính là khiến cho người đó bị ngạt thở”.

Tiểu Tiểu có chút sợ hãi. Cô sờ sờ lên cổ mình, ngược mắt nhìn Nghiêm Lạc. Anh cũng đang nhìn cô, còn mỉm cười nữa. Tiểu Tiểu đột nhiên thấy mình thật ngốc, trước đây vì sao lại cảm thấy Nghiêm Lạc nghiêm khắc không dễ gần? Thực sự anh ấy là người rất ôn hòa lại giỏi nói chuyện nữa.

Tuy sự việc còn chưa giải quyết xong, nhưng có Nghiêm Lạc ở đây, Tiểu Tiểu cảm thấy vô cùng an tâm. Cô lấy chìa khóa ra, mời Nghiêm Lạc vào nhà,

trong lòng vẫn còn rất nhiều nghi vấn: “Vậy vì sao phải bóp cổ trẻ con, tôi nhìn thấy trên người di Lư không có vết thương như thế. Còn nữa, Thư Đồng nói toà nhà này có phong ấn, ác linh này làm thế nào lại vào đây được?”.

“Tâm linh trẻ nhỏ đơn thuần, cho nên hồn lực rất mạnh mẽ, không dễ dàng bị đánh bại, bởi vậy ác linh mới phải mạnh tay để cưỡng đoạt thân thể của chúng. Thông thường mà nói, cơ thể trẻ con quá nhỏ bé, ác linh sau khi chiếm được cũng rất không thoải mái. Hơn nữa khả năng hành động của trẻ con tương đối kém, cho nên thông thường chúng sẽ không chọn ra tay với trẻ con. Nhưng phong ấn tôi xây dựng ở tòa nhà này có thiếu sót, chính là không soi quét được trẻ con và động vật. Ác linh này có lẽ phát hiện ra, nên mới tìm trẻ con, cưỡng ép chiếm cơ thể để đi vào tòa nhà.” Nghiêm Lạc trả lời, sau đó lại nói tiếp: “Hồn lực của cô cũng rất mạnh, ác linh đó không vào được cơ thể cô, lại bị cô đánh bật ra khỏi người của đứa trẻ, thế là liền dùng ảo thuật công kích cô. Nếu như tinh thần sụp đổ, ý chí yếu ớt, nó sẽ có thể lại thử đẩy linh hồn cô đi. Cho nên cô mới cảm thấy rất nhiều nhện bò lên người cắn cô”.

“Vậy có phải là anh đến đuổi nó đi rồi?”

“Trước khi tôi đến nó đã đi rồi, nó chắc chắn cảm thấy cô không dễ xâm phạm, không thể chiếm được cơ thể của cô, hơn nữa bản thân nó còn bị đe dọa, liền chạy đi rồi.”

Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ giây lát, lại thấy vui vui, hóa ra mình thật sự là rất lợi hại. Cô phấn chấn hẳn lên, tiếp tục hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?”.

“Cao Lôi và Thư Đồng sẽ phong tỏa tòa nhà, chắc chắn ác linh đó không chạy ra ngoài được. Bây giờ chúng ta sẽ chữa chứng mất linh hồn của đứa trẻ này và di Lư mà cô nói, rồi để bọn họ về nhà, cuối cùng thì đi xử lý ác linh.” Trong lúc không để ý, Nghiêm Lạc đã nói với Tiểu Tiểu cả đồng lời. Anh chợt ngừng lại, ý thức được mình đang nhầm lẫn làm công việc giải thích chưa từng có từ trước đến nay, bèn nín thở, nói tiếp: “Ác linh rõ ràng biết có phong ấn còn cố xông vào, nhất định có nguyên nhân khiến nó không thể không vào tòa nhà này. Chúng tôi phải làm rõ mục đích của nó, mới có thể giải quyết triệt để sự việc. Nếu như không xử lý sạch sẽ, sau khi chúng tôi rời đi, tòa nhà này có khả năng sẽ lại gặp phải phiền phức như thế”.

“Vâng vâng, hiểu rồi.” Tiểu Tiểu thụ giáo gật đầu lia lịa, hóa ra hàng ma sư còn cần nghiên cứu nữa, không phải cứ xông đến xử lý là được.

“Vậy bây giờ chúng ta cứ đợi là được rồi, đúng không?” Tiểu Tiểu lúc này không còn sợ hãi chút nào nữa, cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Cô bật dậy muốn chuẩn bị đồ uống cho Nghiêm Lạc: “Chỗ tôi không có cà phê, uống trà được không?”.

“Ừ, được.” Nghiêm Lạc đáp lời, ánh mắt nhìn theo bóng dáng cô, như có ý gì đó.

Trong lúc ấy, ở một khu vực khác của tòa nhà, Thư Đồng kinh hồn bạt vía chạy từ tầng một cầu thang bộ lên tới tầng thượng, ở mỗi tầng đều phong ấn lên cửa thoát hiểm, chặn đường hoạt động của ác linh lại. Cô hành động rất nhanh, đến bây giờ Boss vẫn chưa xuất hiện xử lý cô, chứng tỏ Tiểu Tiểu không xảy ra chuyện gì. Nhưng cô ấy thực sự là mất hút ngay trước mắt cô, cô làm sao có thể thoát khỏi liên can. Boss có xuất hiện sớm hay muộn một chút thì cuối cùng cô cũng phải chịu giáo huấn. Xem ra cứ xuất hiện sớm chút vẫn hơn.

Cô từ tầng thượng chạy xuống tầng mười lăm, đúng lúc Cao Lôi cũng vừa bố trí xong bên dưới. Anh và Thẩm Thanh mỗi người đeo một chiếc ba lô to, bên trong đựng các loại thiết bị chuyên dụng. Cao Lôi một tay còn xách cặp giấy tờ của Nghiêm Lạc, hai người bọn họ vừa bước ra khỏi thang máy.

Đi cùng thang máy với anh còn có ba người nhà Thạch Tráng, bọn họ ở phòng 1503. Vợ của Thạch Tráng là Hà Tĩnh vừa sinh được một em bé bụ bẫm, đặt tên là Thạch Cường. Đứa bé đã hơn hai tháng rồi, hoạt bát và khỏe mạnh. Hôm nay là cuối tuần, thời tiết lại đẹp, hai người bọn họ đưa con cùng đi dạo bộ trong tiểu khu vừa mới quay về. Tiểu Thạch Cường rất đáng yêu, tay chân nhỏ xinh mũm mĩm, đang gắng sức ngo ngoáy trong chiếc xe nôi. Cao Lôi nhìn cậu bé rất hứng thú, còn làm mặt quỷ để đùa với cậu.

Mọi người cùng nhau ra khỏi thang máy, gia đình nhà kia cười cười với Cao Lôi và Thẩm Thanh, đẩy con mình vào nhà. Thư Đồng đứng bên cạnh kéo Cao Lôi đang muốn nói gì đó thì cửa phòng 1503 liền mở ra. Có một bà lão gầy gầy nhỏ nhỏ xuất hiện, chửi mắng những lời nặng nề ghê gớm: “Cũng chịu quay về rồi đây à, tao khó khăn lắm mới có đứa cháu vàng này, mày muốn hại nó phải không? Tối qua vừa mới mưa to như vậy, âm khí còn nặng nề, đưa nó ra bên ngoài vạn nhất có gì sai sót, mày đền nổi không?”. Lời nói của bà ta sắc nhọn sâu cay, hai mắt ác độc trợn trừng với Hà Tĩnh.

“Mẹ...” Giọng của Thạch Tráng yếu ớt: “Nói như mẹ thì, đứa trẻ này không phải là do Tĩnh Tĩnh sinh ra sao?”.

“Nó sinh ra thì làm sao chứ, nó sinh ra thì có thể không cần thông qua sự đồng ý của tao đã đưa thằng bé ra bên ngoài sao?” Bà Thạch giành lấy chiếc xe, đứa trẻ bị tiếng chửi lớn của bà ta dọa cho khóc òa lên. Hà Tĩnh vội vàng ôm cậu bé vào lòng đang đưa đỡ dành, cúi đầu không nói lời nào đi vào trong phòng. Thạch Tráng vốn muốn nói gì đó, nhưng thấy mình đang ở bên ngoài, bọn Cao Lôi lại vẫn đang ở đây, nên đành ngậm miệng đi vào trong nhà. Bà Thạch trừng mắt một cái ghê gớm với ba người bọn Cao Lôi đang đứng xem kịch. “Rầm” một tiếng, cánh cửa nặng nề đóng lại, mạnh đến mức làm chiếc gương tròn trên cửa rung lên bần bật. Mặt sau chiếc gương này có dán một tờ giấy đỏ, bên cạnh còn dán hai lá bùa vàng chữ đỏ nữa.

Thư Đồng, Cao Lôi và Thẩm Thanh cùng lúc nghĩ: Lão thái bà chết tiệt này!

Cao Lôi đang định đưa tay ấn chuông cửa nhà Tiểu Tiểu thì Thư Đồng bắt chợt kéo anh lại, thấp giọng nói: “Nếu như đủ trọng nghĩa, lát nữa cứu tôi một mạng nhé”.

Cao Lôi đẩy gọng kính: “Có Boss ở đây, cô chết không nổi đâu”.

“Lôi Công chết tiệt, cười trên tai họa của người khác. Nói cho anh biết, anh rồi cũng sẽ có lúc xui xẻo, đến lúc đó xem tôi có giúp anh không”

“Được rồi, tôi tiết lộ cho cô một tin tình báo, vừa rồi Boss gọi điện thoại bảo tôi giúp anh ấy cầm túi lên, nghe giọng nói thì xem ra tâm trạng cũng không tệ.”

“Xì, vừa rồi anh không nhìn thấy về mặt của anh ấy thôi.”

“Vậy chúng ta đánh cược...” Cao Lôi còn chưa nói xong, cửa phòng đã mở, Tiểu Tiểu thò đầu ra: “Anh Nghiêm nói hai người đứng ở ngoài, tôi còn không tin, kết quả anh ấy nói đúng thật.”

Thư Đồng cười khan một tiếng, đẩy Cao Lôi lên phía trước.

“Ngoài cửa phong cảnh đẹp lắm à?”, Nghiêm Lạc đang bung cốc trà, nhìn bọn họ đi vào, lạnh lùng hỏi.

“Không có, tôi đang nói với Lôi Công chuyện thu thập linh hồn bên dưới, nghiêm túc làm việc, hì hì, nghiêm túc làm việc.” Thư Đồng kín đáo đá vào chân Cao Lôi, muốn anh nói vài câu đỡ lời. Sắc mặt của Boss như thế này xem ra đúng là không giống đang tức giận, nhưng nhanh chóng chuyển đề tài vẫn an toàn hơn.

Cao Lôi lần này phối hợp với cô rất ăn ý, anh đem tình hình ngày hôm nay thuật lại sơ bộ, cuối cùng nói: “Trước mắt đã thu hồi được năm linh hồn, tôi đều mang lên đây cả rồi. Cục cảnh sát bên kia đến bây giờ vẫn chưa nhận được tin tức án mạng nào ở khu vực gần đây. Hồ Dương đã đến. Tư liệu camera giám sát phía bảo vệ và bản vẽ kiến trúc tòa nhà thì còn cần thêm chút thời gian mới lấy được. Trong kho dữ liệu của công ty chúng ta có bản vẽ sớm nhất của tòa nhà này, nhưng một năm trước ở đây đã sửa chữa đường ống, cho nên bản đồ có lẽ không chính xác. Hồ Dương đang ở chỗ bảo vệ chờ. Còn tư liệu của các chủ hộ ở đây, chúng tôi đã mang tới rồi”.

Nghiêm Lạc gật đầu: “Được, giao những linh hồn cho tôi trước”.

Cao Lôi lấy chiếc hộp ra, bên trong có mấy cái bình nhỏ nhỏ màu đen. Nghiêm Lạc đích thân mở hết mấy cái bình đó ra, Tiểu Tiểu hiếu kỳ đứng nhìn, nhưng chẳng thấy gì cả.

Nghiêm Lạc nói với cô: “Linh hồn là vô hình, cô đừng sợ, đây đều chỉ là mấy linh hồn cấp thấp, mới rời cơ thể chưa lâu, bọn họ rất yếu ớt, không làm bị thương người được, trái lại còn rất cần giúp đỡ. Nói theo lời của loài người, bọn họ là một quần thể yếu ớt”.

Ngữ khí của anh ôn hòa, khác hoàn toàn khi ở công ty, khiến cho Thư Đồng không kìm được lại nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu cười, cảm thấy có hứng thú đối với cách nói mà là “quần thể yếu ớt” này. Nghiêm Lạc xò tay ra trong không trung, sau đó ép lên đầu thẳng bé con kia, đây chính là để linh hồn quay lại cơ thể nó. Tiếp đó đẩy nắp mấy cái bình còn lại lại, lấy một cái trong số đó ra đưa cho Cao Lôi: “Đây là của bà Lưu, không cần đưa bà ấy đến công ty, cậu vào trong xe dẫn hồn nhập xác cho bà ấy, sau đó cùng với Hồ Dương tìm lý do phù hợp đưa đứa trẻ này và bà ấy về nhà”.

Cao Lôi nhận lệnh, ôm đứa bé đi. Trước mặt Thư Đồng trong chốc lát không còn lá chắn nữa. Đang phải đối diện với ánh mắt của Boss, cô vội vàng dựng thẳng sống lưng lên, xốc lại hai mươi phần tinh thần. Nghiêm Lạc nhìn cô hồi lâu, nhìn đến mức khiến cho lông tơ trên mình cô dựng đứng hết cả. May thay, cuối cùng anh cũng chuyển sang nhìn Thẩm Thanh nói: “Các cậu lấy tư liệu gửi về công ty, bảo bọn họ nhanh nhanh một chút”.

Thư Đồng len lén thở phào một cái rồi cùng với Thẩm Thanh nhận lệnh. Nghiêm Lạc cầm túi giấy tờ của mình bước vào thư phòng của Tiểu Tiểu, chẳng buồn hỏi lấy một lời, liền đem trung dụng làm phòng nghiên cứu tạm thời.

Thư Đồng và Thẩm Thanh ngồi ra bàn mở máy tính chỉnh lý lại số liệu. Tiểu Tiểu đứng bên cạnh nhìn, rất muốn giúp đỡ, nhưng cô lại thấy mười ngón tay của Thẩm Thanh nhanh như bay, còn những thứ ở trên màn hình cô đều không hiểu, chỉ đành chuyển sang Thư Đồng. Thư Đồng rõ ràng nhàn hơn một chút, cô vừa làm việc của mình, vừa thấp giọng giải thích.

Vốn dĩ khả năng báo thù tư của ác linh này tương đối lớn, bởi vì đối với ác linh mà nói, cưỡng ép để xông vào một tòa nhà được phong ấn bảo vệ là chuyện rất nguy hiểm. Nếu đơn thuần chỉ muốn tạo ra sự hỗn loạn trong đám đông hoặc là có ý niệm hại người đơn thuần, bọn chúng có nhiều lựa chọn khác đơn giản và an toàn hơn nhiều. Cho nên bây giờ bọn Thư Đồng phải gửi tư liệu của chủ hộ về công ty, bên đó có hệ thống liên kết với công an, có thể tra ra bối cảnh liên quan tới bọn họ. Ví dụ như mấy năm nay trong số những chủ hộ này có phải có ai đó tử vong không, chính là muốn tìm hiểu trong nhóm người này có phải là có người mới chết trong mấy năm nay không, người chết đó có quan hệ như thế nào với những chủ hộ ở đây..., từ đó sẽ tìm ra đối tượng đang là mục tiêu của ác linh này rồi ngăn chặn việc ác của nó. Chỉ có giải trừ oán khí sau khi thu lại linh hồn mới có thể tiêu trừ lãng lượng xấu của nó, hoàn thành việc thanh lọc, giúp nó quay lại đường luân hồi.

Thư Đồng nói: “Trước khi Boss xông lên có giải phóng năng lượng, ác linh kia sẽ cảm nhận được, bọn chúng giống như động vật, rất mẫn cảm với nguy hiểm, cho nên tạm thời sẽ không xuất hiện ra tay nữa. Như vậy chúng tôi sẽ có nhiều thời gian hơn một chút”.

Tiểu Tiểu nghe đến mức mê mẩn, thực sự cảm thấy công việc của bọn họ vừa có ý nghĩa lại rất thú vị. Tuy vô cùng nguy hiểm nhưng cực kỳ chính nghĩa, trong lòng lại dấy lên niềm khao khát.

Nghiêm Lạc ngồi trong thư phòng, nghe những lời Tiểu Tiểu nói với Thư Đồng bên ngoài. Giọng nói của cô mềm mại, rất hay, anh nghe mà có chút say lòng, thế là chẳng làm gì cả, ngồi ngây ra đối diện với các bảng biểu trên máy tính.

Điện thoại kêu tí tí, là tin nhắn, tên người gửi: A La.

“Gặp cô ấy rồi chứ?”

Nghiêm Lạc cau mày lại, trả lời một tin: “Chuyện của anh, em đừng quản”.

Nhận được tin trả lời của bên kia rất nhanh: “Là em đây cô ấy một cái, cô ấy mới tìm anh. Anh nên cảm ơn em”.

Nghiêm Lạc không trả lời.

Nhưng một lát, tin nhắn lại đến rất nhanh, lần này là hỏi: “Anh có nói chuyện với cô ấy chứ?”.

“Ừm.” Nghiêm Lạc nhấn lại một chữ.

Lát sau một tin nhắn nữa lại đến: “Ác linh lần này có liên quan tới chuyện kia không?”.

Nghiêm Lạc cố nhấn nài, dùng lực ấn vào bàn phím: “Không có”.

Đối phương lại gửi đến một tin nữa: “Năng lực của cô ấy vẫn còn”.

Nghiêm Lạc xem xong, xóa tin nhắn đi. Kết quả chẳng mấy chốc lại một tin nhắn nữa được gửi đến, lần này viết là: “Vậy anh định sẽ làm thế nào với cô ấy?”.

Nghiêm Lạc tối sầm mặt, ném điện thoại lên trên bàn. Chuyện của anh, không thích người khác hỏi.

Một lát sau, điện thoại của Tiểu Tiểu vang lên.

Tiểu Tiểu nhìn qua, là A La gọi đến, cô vui vẻ nhận điện thoại: “A La, anh Nghiêm thực sự rất lợi hại, anh ấy có đưa người đến bắt ác linh kia rồi, hóa ra không giống lắm so với diễn trên phim, rất thú vị”.

“Minh nói rồi, anh ấy nhất định sẽ giúp cậu.”

“Đúng vậy, cậu đợi một chút.” Tiểu Tiểu cầm điện thoại hưng phấn chạy vào thư phòng, nói với Nghiêm Lạc: “Là điện thoại của A La, anh có muốn nói chuyện với cô ấy không?”.

Nghiêm Lạc trước mặt cùng với A La trong điện thoại đồng thời trả lời dứt khoát: “Không muốn”.

Tiểu Tiểu giơ điện thoại lên, ngượng ngùng cười ngớ ngẩn. Cô còn cho rằng bọn họ là bạn bè cơ đấy. Nghiêm Lạc cau mày lại, dường như tâm trạng không tốt lắm, anh nói với Tiểu Tiểu: “Cô ngồi đi, tôi có chuyện muốn nói với cô”.

“À!” Tiểu Tiểu nhanh chóng nói vào điện thoại với A La: “Anh Nghiêm có chuyện phải nói với mình, vậy mình gọi điện cho cậu sau được không?”.

“Không được.” Giọng A La nghe có vẻ rất không vui: “Mình cũng có lời muốn nói, bảo anh ấy đợi đi”.

“Nhưng mà...” Tiểu Tiểu có chút khó xử nhìn khuôn mặt lạnh lùng rõ ràng là không vui kia của Nghiêm Lạc, cô rất hối hận, tự nhiên lại cầm điện thoại vào đây làm gì. “Anh Nghiêm...” Cô còn chưa kịp nói xong, trong điện thoại đột nhiên truyền đến những tiếng lạo xạo, tiếp đó là những tiếng tút dài, điện thoại ngắt rồi.

Tiểu Tiểu ngẩn ra, làm sao tín hiệu trong tòa nhà này lại kém như vậy.

Bên này điện thoại của Nghiêm Lạc lập tức kêu tíu tíu, anh mở ra nhìn, là tin nhắn, chỉ có một chữ: “Đồ khốn!”.

Nghiêm Lạc nhếch môi cười, cũng trả lời lại một chữ: “Biến đi!”.

Từ rất lâu rất lâu về trước, anh đã vô cùng không thích người khác can thiệp vào chuyện của mình.

Tiểu Tiểu đang nghĩ xem bây giờ có cần phải gọi điện lại cho A La không, Nghiêm Lạc lại nói: “Cô ngồi đi, tôi có chuyện cần nói với cô”.

Khẩu khí uy nghiêm thế này khiến Tiểu Tiểu có chút căng thẳng. Cảm thấy việc mình định nói chuyện điện thoại với A La trước dường như là có lỗi với anh, cô cuống quýt ngồi xuống, hai tay còn vô thức dề ngay ngắn trên hai đầu gối, giống như đứa trẻ bị thầy giáo nghiêm khắc bắt được điểm yếu vậy. Khả năng trấn áp kẻ khác của người đàn ông này thực sự không thể coi thường, tự nhiên lại khiến cho người ta cảm thấy anh mới là chủ nhân ở đây.

Tiểu Tiểu ngoan ngoãn ngồi xuống, Nghiêm Lạc lại không nói gì, chỉ nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm khiến Tiểu Tiểu có chút đỏ mặt. Anh nhìn rất lâu, cô hoang mang, trong lòng có chút thấp thỏm, lẽ nào mình thực sự phạm lỗi gì rồi?

“Cô bị ác linh và quỷ hút máu tấn công, bây giờ còn sợ không?” Nghiêm Lạc nhìn đủ rồi, đột nhiên hỏi câu này.

“Mọi người còn ở đây tôi không sợ. Nếu như mọi người đi rồi tôi cũng không biết có sợ hay không.” Tiểu Tiểu rất thẳng thắn, đồng thời trong lòng cũng đang nghĩ hóa ra anh nhìn có vẻ lạnh lùng, nhưng thực ra cũng rất quan tâm người khác.

Nghiêm Lạc lại không nói nữa, dường như đang do dự chuyện gì.

“Cô rất có tư chất.” Nghiêm Lạc cuối cùng mở lời nói tiếp: “Mùi của hồn phách, người bình thường đều không ngửi được, đến hàng ma sư cấp một như

Thư Đồng, Cao Lôì đây cũng đều không có khả năng này. Cô còn có thể tự do đi xuyên qua kết giới, thoải mái vượt phong ấn, hàng ma sư cần phải qua luyện tập, hơn nữa còn sử dụng các công cụ như bùa phá ấn, rìu phá ấn mới có thể làm được những chuyện ấy’.

Tiểu Tiểu được khen có chút bay bổng, nhất thời nảy sinh cảm giác mình rất giỏi.

Nghiêm Lạc lại nói: “Cô có tính cảnh giác, có năng lực quan sát, còn rất dũng cảm. Bùa chú không phải là bất kỳ người biết niệm chú nào cũng có thể sử dụng, nó còn yêu cầu người đó phải có hồn lực mạnh và sức mạnh ý chí kiên cường. Cô chưa từng nhận sự huấn luyện chuyên nghiệp nào, nhưng lại có thể đẩy lùi được một ác linh có năng lượng oán hận rất mạnh, đây không phải chỉ là may mắn. Cô thân thủ nhanh nhẹn, phản ứng cũng rất nhanh”.

Tiểu Tiểu dựng thẳng lưng lên, trong lòng vô cùng hưng phấn, máu toàn thân đang cuộn trào mãnh liệt. Phải biết là, cô lớn như thế này rồi, từ trước đến nay chưa từng được nhận lời khen ngợi tán dương long trọng đến thế này. Mà câu tiếp theo Nghiêm Lạc chuyển hướng lại càng khiến cho cô chóng mặt.

“Cô có muốn tới công ty của tôi làm việc không?”

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tiểu Tiểu há hốc miệng, kinh ngạc vô cùng, cô chỉ chỉ vào mình: “Tôi sao?”.

Nghiêm Lạc gật đầu.

“Làm việc? Chính là đi làm những công việc kia phải không? Mỗi tháng có tiền lương, có bàn làm việc của mình, buổi sáng đi làm, buổi chiều tan sở, có rất nhiều đồng nghiệp...”, Tiểu Tiểu nói liền một hơi, trên mặt đã không che giấu nổi biểu hiện hưng phấn và chờ mong nữa rồi.

Nghiêm Lạc cố nhịn cười: “Đúng”.

Tiểu Tiểu lập tức nhảy tung tung: “Anh đồng ý cho tôi đi làm thật ư? Không chê khuôn mặt trẻ con của tôi, không chê tôi không có kinh nghiệm làm việc? Tôi lại chẳng phân biệt được rõ ma quỷ gì, càng chưa cần nói đến chuyện bắt chùng. Gan của tôi cũng rất nhỏ, còn nữa còn nữa, tiếng Anh của tôi cũng không tốt, không cần phải nói chuyện với quý nước ngoài chứ”. Tiểu Tiểu hưng phấn bắt đầu lặp đi lặp lại: “Tôi cũng có thể gọi anh là Boss chứ, Boss, Boss, Boss, ha ha...”, vui quá đi mất, cô trở thành người đi làm rồi, thật muốn ngửa mặt lên trời cười lớn ba tiếng.

Trong phòng khách, Cao Lôì và Hồ Dương vừa bước vào liền nghe thấy Tiểu Tiểu ở trong thư phòng cười lớn gọi Boss. Cao Lôì đẩy gọng kính lên, nhỏ giọng hỏi Thư Đồng: “Bọn họ làm sao vậy?”.

Thư Đồng trầm giọng vô cùng thần bí trả lời: “Tôi đã nhắc qua với anh rồi, cô gái kia là nhân tài bẩm sinh. Boss có lẽ cảm thấy mình đào được ngọc rồi, đang dự đồ người ta nhảy vào hang hổ”.

Hồ Dương bật cười, Cao Lôì lại đẩy đẩy gọng kính, cũng thấp giọng nói: “Người đẹp Đồng Đồng, cô cả ngày giẫm vào khu vực sấm nổ của Boss không phải là không có nguyên nhân”.

“Xì, đồ kị tôi thông minh hơn anh thì cứ nói thẳng ra đi.” Thư Đồng rất không tiêu hóa nỗi đối với mấy người đàn ông chỉ biết giả vờ ngoan ngoãn trước mặt Boss của bọn họ. Cô chẳng hỏi hận chút nào, bản thân cô cũng có giả vờ ngoan ngoãn mà không được đấy chứ.

“Đúng vậy, tôi thực sự rất đồ kị với cô.” Cao Lôì không đổi sắc mặt, còn rất bình thản nói: “Cô thông minh như vậy, giờ cho cô chọn, Một là đi dán bùa dân trận, bố trí hệ thống phòng vệ, hai là đi thăm dò, phân tích mục tiêu đang nghi vấn?”.

“Làm việc gì thì không phải dây vào Boss?”

“Không biết, dù gì với vận số gần đây của cô, tôi nên hành động riêng biệt với cô thì tốt hơn.”

“Lôi Công đáng ghét, sao anh cứ như con ngựa chết tệt chi biết đáp tôi vậy?”

Cao Lôì chậm rãi đẩy đẩy gọng kính: “Đáp cô luôn tốt hơn là đáp mình”. Cô gần đây giống như bãi mìn vậy, làm gì cũng đều có thể khiến Boss không vui, mấy người bọn họ tránh được thì có mà tránh.

Thư Đồng đang muốn nói gì, lại nghe thấy Tiểu Tiểu gọi một tiếng rồi từ trong thư phòng chạy ra kéo tay mình, phấn khích nói: “Thư Đồng, Thư Đồng, chúng ta sắp là đồng nghiệp rồi. Anh Nghiêm nói nếu như lần này tôi có thể giúp đỡ bắt được ác linh, thì coi như tôi đã vượt qua phần thi sát hạch, sẽ được nhận vào công ty làm việc với mọi người. Tôi sắp có việc làm rồi, ha ha, vui quá đi mất, tôi sắp có việc làm rồi, có thể đi làm rồi! Tôi phải gọi điện cho mẹ, gọi điện cho A La, tôi sắp có việc làm rồi”.

Cô vui đến mức cuồng quýt cả lên, việc làm à, bạn học khác đều đi làm sắp được một năm rồi, chỉ có cô nộ nhiều hồ sơ như vậy nhưng đến mếp bàn làm việc cũng vẫn chưa sờ được tay vào. Tuy rằng bố mẹ thừa khả năng cho cô cuộc sống vui vẻ vô ưu, nhưng cô vẫn muốn tự lực cánh sinh, chứng minh mình cũng có giá trị. Huống hồ là làm hàng ma sư, diệt gian trừ tà, duy trì chính nghĩa, đó chính là lý tưởng từ nhỏ của cô! Tiểu Tiểu có năm mơ cũng không nghĩ được rằng, mình lại có được cơ hội làm công việc này.

“Cô biết bất quý?” Thư Đồng đột nhiên hỏi.

Tiểu Tiểu ngẩn ra, lắc đầu.

“Ngoài cái mũi rất linh ra, có thể qua được kết giới, cô còn khả năng hàng ma nào nữa?” Thư Đồng rất hiếu kỳ.

Tiểu Tiểu lại lắc đầu, cô thực sự vẫn chưa hiểu hết hàng ma sư là cần đến bản lĩnh gì.

“Vậy cô có sợ những yêu ma kia giết mình không? Làm hàng ma sư mà không có bản lĩnh phòng thân sẽ rất nguy hiểm đó.” Thư Đồng có chút khâm phục đối với lá gan của Tiểu Tiểu, cái gì cũng không biết, nhưng vẫn coi mọi chuyện là đơn giản.

Cao Lô đá Thư Đồng một cái, biết cô ấy không phải cố ý dội nước lạnh, nhưng như thế này rõ ràng là đang làm bề mặt Boss. Thư Đồng nhận cái đá này, đột nhiên tỉnh ngộ, quay đầu ngoảnh một cái. Quả nhiên Boss đang sầm mặt nhìn cô.

Thư Đồng lại cười ngốc nghếch, nhanh chóng tự cứu mình, nói với Tiểu Tiểu: “À cái đó, cô có thiên phú, lợi hại như thế, huấn luyện thêm một chút là sẽ không vấn đề gì. Nếu không được, công ty chúng tôi cũng có bộ phận văn phòng, rất nhẹ nhàng, ha ha, rất an toàn, thật đó”.

Tiểu Tiểu nghe thấy vậy, lại vui vẻ trở lại. Đúng thế, đúng thế, lúc mới bắt đầu làm gì có ai biết được hết mọi thứ, đều phải qua huấn luyện mới thành thực được. Cô nỗ lực cố gắng, chắc chắn cũng có thể làm tốt.

Nghiêm Lạc lúc này mới nói: “Đừng vội vui mừng, tất cả đợi cô qua bài kiểm tra sát hạch rồi mới có thể tính. Hơn nữa cô không có tư cách của hàng ma sư, cũng chưa có năng lực nghiên cứu, cho nên cứ coi như đi làm, cũng chỉ có thể là trợ lý mà thôi”.

“Không vấn đề, không vấn đề. Tôi sẽ cố gắng.” Tiểu Tiểu gật mạnh đầu, trợ lý văn phòng cũng là công việc, một chiếc đinh vít cũng có thể có tác dụng lớn.

Nghiêm Lạc quay sang Thư Đồng và Cao Lô: “Thư Đồng, cô phụ trách dán bùa dán trần, thiết lập hệ thống phòng vệ. Cao Lô, cậu đưa Tiểu Tiểu đi làm thăm dò, phân tích mục tiêu”.

Mấy người đều gật đầu nhận lệnh, nhanh chóng ai vào việc nấy. Cao Lô lại đem hai linh hồn thu thập được bên dưới lên, như thế này tính ra, tất cả là thu được năm linh hồn vô chủ. Hồ Dương cùng Nghiêm Lạc đi vào trong thư phòng nhỏ, phía cạnh sát bọn họ không hề nhận được báo án nào, nhưng đồng thời ở cùng một chỗ xuất hiện năm linh hồn vô chủ mới, điều này chứng tỏ gần đây chắc chắn xảy ra án mạng. Nghiêm Lạc có thể căn cứ vào tín tức hồn phách truyền đạt, chỉ cho bọn họ một chút phương hướng.

Tiểu Tiểu xóc lại hai mươi phần tinh thần, nghiêm túc nỗ lực, mong muốn nhanh chóng thích nghi với hoàn cảnh. Thẩm Thanh đem bản vẽ thiết kế tòa nhà, bản thiết kế đường ống ra, scan vào máy tính rồi gửi một phần về công ty. Sau đó anh nhanh chóng dùng phần mềm đồ họa chuyển bản thiết kế này từ dạng mặt phẳng sang dạng 3D. Sau đó căn cứ vào các số liệu thiết kế không gian vũ trụ và âm dương, bát quái, nguyên lý trận pháp huyền học, tìm ra những chỗ ác linh dễ dàng lẫn trốn nhất trong khắp tòa nhà và những tuyến đường có khả năng chạy thoát. Ngoài ra còn đánh dấu cả những vị trí thích hợp có thể bố trí phong ấn và dán bùa bày trận.

Thư Đồng ngồi bên cạnh chuẩn bị một đồng bùa chú, còn có mấy chiếc camera giám sát. Cô bảo với Tiểu Tiểu, để cân trọng phòng ngừa ác linh chiếm thân thể người khác làm rối loạn tai mắt, còn cần phải lắp đặt camera ở một số điểm trọng yếu. Tất cả những điểm này sẽ được thể hiện trên bản vẽ rồi chuyển về công ty và máy tính của mọi người.

Chẳng bao lâu sau, Thẩm Thanh làm xong bản đồ không gian, gửi những thứ này vào điện thoại của Thư Đồng, rồi lại điều một số đồng nghiệp từ dưới lầu lên. Thư Đồng phân phát thiết bị và bùa chú cho những người này, bọn họ cùng mang theo đồ rồi xuất phát.

Cao Lô bên kia và công ty cũng đã đem chỗ tư liệu chủ hộ tiến hành phân tích cùng tiến độ, anh giảng giải cho Tiểu Tiểu phương thức làm việc này. Phía công ty kết nối với những kho dữ liệu lớn như hệ thống an ninh quốc gia, hệ thống giao thông, và hệ thống quản lý hành chính. ..., còn cả kho dữ liệu hồn phách vô cùng lớn nữa. Vụ án lần này, thực ra cũng chẳng coi là vụ gì to tát, chỉ cần tiến hành đối chiếu tư liệu của chủ hộ sống trong tòa nhà, xem những gia đình này có quan hệ gì với những người chết mà hồn phách không có trong kho dữ liệu của công ty hay không. Những người mới mất, nguyên nhân tử vong không bình thường, hoặc là trước đó có tích oán kết thù, rất có khả năng là mục tiêu công kích của ác linh lần này.

Căn cứ vào biểu hiện hồn lực của ác linh lần này, thu thập dữ liệu về thời gian tử vong mở rộng đến khoảng trên mười năm. Ngoài ra còn phải điều tra xem thời kỳ gần đây các gia đình đã xảy ra những chuyện gì. Xét về phương diện thời gian, ác linh chọn thời điểm này để ra tay, có phải là đang có nhân tố nào đó kích thích nó hành động hay không.

Tiểu Tiểu nghiêm túc lắng nghe, trong lòng vừa ngưỡng mộ những phương pháp hiện đại của bọn họ, vừa nỗ lực “tiêu hóa” hết những thông tin này. Sớm đã quên bằng đi mất chuyện phải gọi điện cho A La.

Bận như vậy đã quá cả giờ ăn trưa, phía công ty bên kia lại phái người đưa cơm rất thịnh soạn đến, vừa nhìn đã thấy đạt tiêu chuẩn phục vụ bên ngoài của nhà hàng lớn. Tiểu Tiểu nhìn thấy có đồ ăn ngon, hơn nữa toàn là những món mình thích, vui vẻ vô cùng, cảm thấy đãi ngộ của công ty thực sự rất

tốt, chuyện đó càng khiến cô thêm mong muốn được vào công ty này làm việc.

Thư Đồng nhét đồ ăn vào miệng, không nhả nài được ngồi xuống bên cạnh Cao Lôì buôn chuyện một chút: “Anh nói xem, vì sao khi chúng ta đưa đội ra ngoài làm nhiệm vụ chăm chỉ thế này mà cũng chỉ có cơm hộp tiêu chuẩn hai rau hai thịt?”.

Cao Lôì thành thật nói: “Cô có thể xin với Boss hộp cơm toàn rau, hai rau hai thịt cho vào bụng cô có chút lành phí đấy”.

Thư Đồng trừng mắt lườm anh, lại dịch sang bên cạnh Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu, cô nhất định phải vào công ty, sau này tôi ra ngoài làm nhiệm vụ phải đưa cô đi, cùng cô làm việc là tốt rồi”.

Tiểu Tiểu cho rằng Thư Đồng đang khen mình thông minh, được việc, chăm chỉ phấn đấu, vui vẻ cười híp mắt.

Sau bữa trưa, kết quả phân tích tài liệu của công ty gửi tới, trong tòa nhà có ba mục tiêu khả nghi:

Thứ nhất: Nhà Tăng Quốc Khánh ở phòng 201, em trai của ông ta là Tăng Chí Bình mười lăm năm trước bị tố cáo là biển thủ tài sản của công ty gia đình, bị anh trai là Tăng Quốc Khánh khai trừ. Tăng Chí Bình trong nhiều năm nhiều lần uy hiếp đe dọa, Tăng Quốc Khánh báo cảnh sát ba lần. Sau đó Tăng Chí Bình thất cổ chết, phía cảnh sát lập án điều tra, cuối cùng đưa ra kết luận là tự sát. Hôn phách ông ta trong kho dữ liệu hôn phách hiện thị là không có. Tăng Quốc Khánh chuyển đến tòa nhà này vào năm năm trước. Ba tháng trước lại đăng ký mở một công ty mới, bằng độc quyền sáng chế cho một thiết bị kỹ thuật ông ta xin từ hai năm trước đến vừa rồi mới được cấp, thiết bị này năm đó là do Tăng Chí Bình phụ trách nghiên cứu.

Thứ hai: Nhà Tạ Dung ở phòng 1106. Mười hai năm trước chồng ngoại tình, Tạ Dung gây rùm beng với kẻ thứ ba tên Đinh Đình, nhiều lần chửi rủa sỉ nhục Đinh Đình ở chỗ đông người. Đinh Đình báo cảnh sát tổng cộng năm lần. Sau đó Đinh Đình bỏ thuốc hại chết chồng của Tạ Dung, để lại di thư rồi cũng tự mình dùng độc tự vẫn. Tạ Dung tái hôn từ năm trước, chuyển đến tòa nhà này vào năm năm trước, khi nó vừa xây dựng xong. Hôn phách của Đinh Đình cũng không tìm thấy trong kho số liệu. Ngày chết của cô ta là mười lăm tháng Tám.

Thứ 3: Nhà Thạch Tráng ở phòng 1503. Vợ trước của anh ta Trì Lệ Phân mãi không mang thai, bị mẹ chồng si và mắng chửi nhiều lần, báo cảnh sát ba lần. Có báo cáo kiểm tra vết thương, nhưng cuối cùng đều chủ động hủy án. Mười năm trước Trì Lệ Phân nhảy lầu tự sát, hôn phách vẫn chưa tìm thấy được. Thạch Tráng sau này vẫn luôn sống độc thân, cho đến năm năm trước mới lấy Hà Tĩnh nhỏ hơn mình mười hai tuổi, chuyển nhà đến tiểu khu này, hai tháng trước sinh được một bé trai. Thời gian Hà Tĩnh nằm viện sinh con, mẹ Thạch Tráng là Tạ Chiêu Đệ vì vấn đề sinh đẻ từng ở viện chửi mắng làm loạn nhiều lần. Bệnh viện báo cảnh sát một lần, phía cảnh sát giải quyết hòa giải.

Cao Lôì sau khi nhận được tài liệu, xác định những hộ này là mục tiêu nghi vấn, bàn bạc với Thư Đồng vị trí lắp đặt camera giám sát mini ở những tầng này. Sau đó Thư Đồng đưa mấy vị hàng ma sư kia tiếp tục đi lắp đặt, còn Cao Lôì đưa Tiểu Tiểu và cảnh sát Hồ Dương cùng đi điều tra các mục tiêu.

Nghiêm Lạc ngồi trong thư phòng nhỏ của Tiểu Tiểu, thu hồi lại năng lượng trước đó đã tung ra. Đây là bài kiểm tra sát hạch của Tiểu Tiểu, anh không định giúp cô gian lận. Thời khắc gấp gáp đã bắt đầu rồi, có những chuyện có lẽ đến giờ anh cũng chẳng thể ngăn nổi nữa. Cho nên cô cần phải nhanh chóng trưởng thành một chút, sau này đủ khả năng để đối mặt với mọi thứ, có nhiều chuyện còn nghiêm trọng hơn bây giờ nhiều.

Nghiêm Lạc nhìn nhìn lòng bàn tay mình, năng lực của Tiểu Tiểu vượt quá sức tưởng tượng của anh, anh dường như lại tìm thấy một tia hy vọng rồi. Đã có thời điểm, anh bị hiện thực giầy vò khiến cho bản thân không còn dám ôm bất cứ hoài bão nào nữa, cho rằng sẽ không bao giờ đạt được. Nhưng chính vào hôm nay, sự việc không thể nào đó lại xảy ra.

Lần này, nếu như anh có khả năng tìm lại được, vậy làm sao có thể buông tay?

Tiểu Tiểu cùng Cao Lôì vừa ra khỏi cửa thì nghe thấy trong phòng 1503 thấp thoáng truyền đến tiếng mắng chửi. Mấy người nhìn nhau, quyết định bắt đầu điều tra từ tầng hai.

Trong phòng 1503, Tạ Chiêu Đệ cầm chổi lông gà vụt Hà Tĩnh. Bởi vì bà ta trách cứ Hà Tĩnh chuyện đưa con ra ngoài đi dạo, cô con dâu này lại còn dám cãi. Bà già tức giận, cầm chổi lông gà đánh Hà Tĩnh một trận rất nặng tay.

Thạch Tráng thấy vậy vội vàng kéo mẹ ra. Hà Tĩnh bị vụt vào lưng, sau đầu, đau đến mức choáng váng, cô vừa tức vừa oán, chạy vào phòng trong khóc, tiếng chửi mắng của mẹ chồng bên ngoài phòng khách vẫn nghe thấy rõ mồn một.

Hà Tĩnh hận bà già này, cô thật sự hận. Cô không biết vì sao một người già lại độc ác tàn nhẫn như thế. Cô đã ở nhà này rồi, đã là con dâu rồi, vậy mà sao cứ giống như một người ở vậy? Có khi, còn không bằng cả người ở.

Cô đã từng nghĩ tới việc ly hôn, nhưng người chồng Thạch Tráng này thực sự vẫn rất tốt với cô, chỉ là anh ta quá sợ mẹ mà thôi. Hơn nữa khi cuộc hôn nhân của bọn họ đã gần như không thể cứu vãn, cô lại phát hiện mình có mang. Khi đó cô nghĩ có con rồi, đúng như ý của lão thái bà thì những ngày sau này sẽ tốt hơn. Nhưng mà không phải, vẫn chẳng có gì thay đổi cả.

Hà Tĩnh càng nghĩ càng giận, cảm thấy càng lúc càng không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, vừa rồi cô thiếu chút nữa muốn xông vào trong bếp cầm lấy con dao liễu mình với mụ già cay nghiệt mãi không chịu chịu này.

Sau lưng rất đau, lúc bị đánh lên đầu, trong phút chốc cô cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung ra. Hà Tĩnh nắm chặt tay lại, móng tay bấm vào lòng bàn tay, cô rất muốn hét lên, cô muốn phát cuồng, cô muốn hủy diệt tất cả.

Tiểu Tiểu không để ý tình hình đang xảy ra trong phòng 1503, cả nhà này dăm ba bữa lại cãi lộn nhau, những người làm hàng xóm như bọn họ sớm đã biết rồi. Lúc này cô đang tập trung toàn bộ tâm trí cho chuyện kiểm tra sát hạch. Lần đầu tiên tham gia thẩm vấn, vừa hiếu kỳ vừa căng thẳng. Cô đi

cùng với bọn Cao Lôi, gõ cửa phòng 201, phòng của Tăng Quốc Khánh.

Người ra mở cửa chính là Tăng Quốc Khánh, ông ta hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt vuông vức. Cảnh sát Hồ Dương rút thẻ cảnh sát ra, nói trong tiểu khu này xảy ra một vụ trẻ con bị bắt cóc chưa điều tra ra, bởi vì có người tận mắt nhìn thấy nghi phạm đi qua tầng hai, cho nên phía cảnh sát tiến hành thẩm vấn một chút theo quy trình. Tăng Quốc Khánh thận trọng xem xét thẻ cảnh sát, rồi cũng đồng ý phối hợp trả lời một số câu hỏi.

Điều khiến Tiểu Tiểu kinh ngạc đó là, chẳng cần ai bảo, Cao Lôi đã tự động diễn vai người nhà của đứa trẻ, qua cử chỉ lời nói đều cố tình ám chỉ chuyện này rất kỳ quái, nghi phạm giống như quý vậy trong chốc lát đã không thấy đâu nữa. Anh ta làm ra vẻ kinh hãi, miệng co giật dữ dội. Hồ Dương dường như chẳng bắt ngờ gì với biểu hiện của Cao Lôi, rất âm thầm phối hợp, đối thoại vô cùng khớp với vai cảnh sát phá án và người nhà nạn nhân đang kích động.

Tăng Quốc Khánh nghe xong những lời này vẫn rất bình tĩnh, quay lại khuyên Cao Lôi đừng quá mê tín, phải quan tâm tốt đến trẻ con. Sau khi Hồ Dương biểu thị muốn vào phòng xem xét, ông ta cũng rất thoải mái để Hồ Dương đi vào kiểm tra một vòng, nhưng Cao Lôi và Tiểu Tiểu thì bị ông ta ngăn lại ở ngoài cửa. Sau một hồi nói chuyện, Hồ Dương để lại danh thiếp cho Tăng Quốc Khánh, bảo ông ta phát hiện bất cứ điểm nào khả nghi thì gọi điện thoại cho mình. Sau đó cả nhóm người từ biệt rồi đi.

Vào trong thang máy, bọn họ lại lên phòng 1106, Tiểu Tiểu cố gắng ghi nhớ mỗi câu nói và phản ứng của Tăng Quốc Khánh, còn móc từ túi quần ra một cuốn sổ nhỏ.

Đến phòng 1106, phát hiện cả nhà Tạ Dung vốn dĩ đã chẳng còn ai ở đây, trước đó hai năm bọn họ đã mua một căn nhà mới và dọn đi rồi, căn hộ này hiện tại họ đang cho thuê. Người thuê phòng tên Trương Lực, Hồ Dương xem lại những tư liệu về anh ta, kiểm tra chứng minh thư, rồi cũng dùng kịch bản cũ để yêu cầu kiểm tra đối với căn phòng theo thông lệ.

Trương Lực rất trẻ, mới hai mươi tư tuổi, nhìn thấy cảnh sát thì có chút căng thẳng, mức độ phối hợp tương đối cao, cũng không hề ngăn cản Cao Lôi và Tiểu Tiểu vào phòng xem xét.

Cao Lôi gửi tư liệu của Trương Lực cho Thẩm Thanh, Thẩm Thanh trả lời rất nhanh, bối cảnh của Trương Lực rất đơn thuần, không chỗ nào khả nghi. Thế là, bây giờ chỉ còn lại nhà Thạch Tráng phòng 1503.

Khi quay lại đến tầng mười lăm, mọi người nhìn cửa phòng 1503 một cái, đều e ngại vì vừa rồi hình như nhà này có cãi nhau. Tiểu Tiểu đề nghị đối với nhà này thì đừng dùng việc trẻ con bị bắt cóc làm lý do, bởi vì bà lão ở nhà này có kiểu lo lắng thái quá đối với đứa cháu của mình, hai người con thường xuyên bị bà lão này mắng vì chuyện của đứa trẻ, hàng xóm của bọn họ đều đã từng nghe thấy. Nếu như dùng lý do này, sợ là sẽ làm tăng thêm phiền phức cho nhà họ, ngược lại còn không nhận được sự phối hợp.

Hồ Dương tán đồng gật đầu, và bảo Tiểu Tiểu sắp xếp lần thẩm vấn này. Tiểu Tiểu và nhà Thạch Tráng vì cùng ở chung một tầng lầu, bình thường tuy không coi là thân thiết, nhưng ra ra vào vào cũng thường xuyên gặp mặt, thường xuyên chào hỏi, nói dăm ba câu chuyện phiếm. Cô đưa Cao Lôi qua đó, nói đây là anh họ cô, đến nhà cô chơi, nghe nói hàng xóm có người mới sinh em bé, bởi vì chị dâu cũng vừa mang thai, nên muốn đến thăm hỏi, học cách chăm sóc em bé.

Không khí trong nhà 1503 không được tốt lắm, nhưng Thạch Tráng nghe nói cũng là người sắp làm bố, vẫn mời bọn họ vào trong. Bà lão rất không vui, mặt tối sầm ôm đứa bé đi vào trong phòng. Hà Tĩnh thì cứ ở trong phòng đóng cửa không ra. Cao Lôi rõ ràng có chút ngại ngùng, mau chóng hỏi han những vấn đề liên quan tới việc mang thai và sinh con, sau đó cùng với Tiểu Tiểu nhanh chóng cáo biệt.

Thạch Tráng cũng hơi lúng túng khi tiễn họ ra cửa, đến cửa còn nói xin lỗi với Tiểu Tiểu vì tiếp đãi không chu đáo, hôm nay trong nhà có chút chuyện. Tiểu Tiểu liên tiếp xua tay nói bọn họ đã mạo muội làm phiền rồi. Cao Lôi nhân lúc đứng ở ngoài, chỉ chỉ vào tấm gương và bùa giấy trên cửa, nhỏ tiếng hỏi Thạch Tráng: “Người lớn trong nhà anh cũng nghiên cứu cái này sao? Nhà tôi mới có một người chết, kết quả không lâu sau vợ tôi lại có thai. Người lớn trong nhà đều nói là có điềm không tốt, phải đưa vợ tôi đi làm phép gì đó, nói như vậy thì mới có thể giữ được cho đứa bé trong bụng bình an. Vợ tôi không tin những điều này, cảm thấy không tốt cho em bé, cứ luôn bực tức với mẹ tôi”.

Thạch Tráng nghe thấy lời này, liền thở dài: “Trong nhà tôi cũng như vậy, cứ thuận theo người lớn đi, tuổi tác cao rồi, rất khó để nói thông được. Nhưng mà, cũng phải nói, trong nhà tôi thật sự là có xảy ra chút chuyện lạ, nhưng việc mẹ tôi thích bái Phật, xem số mệnh, làm phép gì đó, ngược lại cũng phần nào trấn áp được những điềm xấu, trong nhà cũng vẫn luôn bình an. Cho nên nói đến chuyện này, cũng không phải là hoàn toàn không có lý. Nhiều khi nghe lời người lớn cũng chẳng thiệt gì”.

Cao Lôi về mặt căng thẳng: “Chuyện lạ, nhà tôi cũng có. Trong nhà anh là thế nào?”.

Thạch Tráng đang muốn trả lời thì bà lão đột nhiên ôm đứa bé chạy ra cửa, cầu nhàu: “A Tráng, nói chuyện gì mà nói lâu thế, mau về đi”. Thạch Tráng bị mẹ cắt lời thì ngại ngùng xin lỗi, tiễn Tiểu Tiểu và Cao Lôi đi. Cửa phòng 1503 đóng lại rất nhanh.

Vào đến trong nhà, Tiểu Tiểu lấy quyển sổ nhỏ ra, đem những thứ nhìn thấy ở phòng 1503 ghi lại, cô xem lại cẩn thận hai lượt những ghi chép của mình trên giấy, không ngăn được có chút nản lòng, gần như chưa thu hoạch được gì cả.

Cao Lôi và Hồ Dương cũng bắt đầu xem xét lại các đầu mối. Đầu tiên là Tăng Quốc Khánh ở tầng hai, ánh mắt của ông ta đoan chính, đủ sự ngay thẳng. Phản ứng đối với những chuyện siêu nhiên lại hết sức bình tĩnh, chắc là chưa từng gặp qua chuyện gì không bình thường. Nếu như ác linh này là em trai của ông ta, vậy mười năm qua chắc chắn thỉnh thoảng cũng ở xung quanh gây phiền nhiễu, cứ coi như trước đây không vào được tòa nhà này, thì nhất định cũng sẽ có cách tiếp xúc với ông ta ở những chỗ khác mới phải. Thông thường nếu ông ta thực sự là mục tiêu của ác linh, chắc chắn sẽ phải trải qua một số chuyện kỳ quái, đối với những chuyện tâm linh quái dị sẽ rất nản cảm. Nhưng phản ứng của Tăng Quốc Khánh lại hoàn toàn không như vậy. Cho nên bọn họ đều cảm thấy khả năng là Tăng Quốc Khánh này không lớn.

Phòng 1106 xem ra thì ít khả nghi nhất, bởi vì cả nhà Tạ Dung đều không ở đây, người thuê nhà Trương Lực cũng không có chỗ nào không bình thường. Nhưng khi bọn Cao Lôi vào nhà kiểm tra, lại phát hiện trong nhà có một gian phòng bị khóa. Trương Lực nói đó là phòng để đồ cũ, tất cả đồ của chủ nhà đều để ở đó, còn anh ta chỉ thuê một phòng, cho nên từ trước đến nay chưa từng mở căn phòng đó ra.

Muốn truy tìm tung tích của linh hồn, rất nhiều khi phải dựa vào bản năng, hướng theo những chỗ có đồ vật thân thuộc của người đó, cho nên trong tập tục truyền thống, người trên trần thế mong muốn gặp mặt người thân đã chết, thì phải đưa ra các loại đồ như quần áo vật dụng của người thân, mới có thể triệu hồi bọn họ quay về. Vì vậy, nếu như Đinh Đình không biết rằng Tạ Dung đã chẳng còn ở đó, mà trong những đồ đạc cũ lại có thứ gì Đinh Đình hoặc là chồng trước của Tạ Dung đã từng sử dụng, thì nó vẫn rất có thể hấp dẫn ác linh đến. Vì vậy khả năng ác linh ở trong nhà này vẫn không thể hoàn toàn loại trừ.

Phòng 1503 đương nhiên là mục tiêu khả nghi nhất, bà già hung ác, cô con dâu trần đầy oán khí đóng cửa không thấy mặt, trên cửa nhà còn treo tấm gương trừ tà và lá bùa thực chất chẳng có tác dụng gì nhưng lại trần đầy ý khiêu khích. Trong phòng cũng bày lò hương, treo kiếm gỗ đào, vừa nhìn thấy là biết bọn họ vô cùng tin tưởng, không chút nghi ngờ đối với những chuyện siêu nhiên. Hơn nữa Thạch Trắng cũng nói trong nhà có xảy ra chuyện lạ. Những người trong nhà này lại vô cùng miễn cảm đối với mọi sự việc, cũng có khả năng đã từng bị ác linh quấy nhiễu sinh ra chột dạ dẫn tới những hành động như vậy. Cho nên khả năng nhà này có ác linh là vô cùng lớn.

Chỉ có điều bọn họ đi một vòng trong ba nhà này, mấy thăm dò yêu ma đều không có bất kỳ hiện thị nào, chứng tỏ ác linh vẫn chưa vào, nó chắc vẫn đang ẩn nấp ở chỗ nào đó trong toà nhà. Tiểu Tiểu vừa nghe vừa nhanh chóng ghi lại, những điều nghe thấy nhìn thấy đều giống nhau, nhưng những người khác lại thu được tương đối nhiều thông tin.

Cao Lôi vừa phân tích, vừa mở phần mềm trong máy tính ra, mở mấy cửa sổ trên màn hình, lại là hình ảnh của thang máy, đại sảnh và hành lang mấy tầng trong tòa nhà. Cao Lôi giải thích với Tiểu Tiểu: “Chúng ta có thể giám sát tình hình dựa vào hình ảnh theo dõi hành lang tầng hai, mười một, mười lăm, còn có cả thang máy và đại sảnh. Bởi vì trong cầu thang bộ đều đã phong ấn rồi, ác linh chỉ có thể thông qua đường ống, hoặc là hành lang và thang máy để hành động, như vậy chúng ta sẽ dễ dàng tìm được nó”.

“Nhưng như thế này, có phải là nó biết chúng ta muốn bắt nó rồi không?”

“Đương nhiên, khi nó vào trong tòa nhà này, gặp phải phong ấn, thì đã chuẩn bị tâm lý rồi. Trước đó Boss có giải phóng năng lượng để dọa nó một chút, sau đó nó sẽ phát hiện phạm vi hoạt động của mình đã bị hạn chế, dựa theo tâm lý của ác linh thông thường mà nói, bây giờ nó chắc là đang cảm thấy rất căng thẳng.”

Tiểu Tiểu tròn trừng mắt: “Còn phân ra bình thường và không bình thường? Trong ác linh còn có loại biến thái nữa sao?”.

Thẩm Thanh cười: “Có chứ, chúng tôi còn có bài học ‘Tâm lý học phi nhân loại’ nữa đấy”.

“Ồ hay quá, tôi cũng muốn học môn này.” Tiểu Tiểu há hốc miệng: “Anh Lôi, có phải nếu tôi không làm vướng chân mọi người, bắt được ác linh về thì có thể coi là qua bài kiểm tra rồi?”.

“Cô yên tâm đi, cô chẳng thể làm vướng chân chúng tôi được đâu. Chúng ta bây giờ chẳng qua chỉ đang giám sát tình hình mà thôi, đến lúc đó bắt nó lại là được rồi.” Cao Lôi vừa nói vừa đưa cho Tiểu Tiểu một thiết bị liên lạc. Thẩm Thanh giúp cô đeo lên rồi điều chỉnh lại tần số.

Cao Lôi nói: “Người trong tổ của chúng ta khi có bất cứ hành động gì đều liên lạc thông qua thiết bị này. Cô đã tham gia hành động, cũng nên đeo một cái để tiện việc liên lạc”.

Đúng lúc này Hồ Dương nhận được một cuộc điện thoại, liên quan đến năm linh hồn mới kia. Trước đó Nghiêm Lạc có báo cho ông, hình ảnh trong ý thức của hồn phách kia chính là một công trường đang thi công dở. Nhưng một khu đất công trường như vậy nếu thực sự có tới năm án mạng, thì chắc chắn nhân viên phụ trách liên quan sẽ báo cảnh sát. Đã không có động tĩnh gì, chứng tỏ khu đất này là nơi bỏ hoang, là chỗ không người giám sát. Cho nên bọn họ thu gọn phạm vi tìm kiếm, lục soát ở những khu công trường còn đang dở xung quanh tòa nhà. Quả nhiên quá trình tìm kiếm có chút phát hiện. Hồ Dương nhanh chóng báo cáo cho Nghiêm Lạc, sau đó xuất phát đến gặp các tổ viên của ông ta.

Tiểu Tiểu lúc này nhớ ra trong nhà còn có vị khách quý là Boss, liền nhanh nhanh chóng chóng chạy đến thư phòng ngó nghiêng, nịnh bợ lãnh đạo chẳng có gì sai cả. Nghiêm Lạc đang gọi điện thoại, anh ngồi vào ghế tựa của cô. Rõ ràng chiếc ghế đó rất nhỏ, bàn sách của cô bày đầy một hàng cây xương rồng, còn đặt cả búp bê nhân vật hoạt hình nữa, bày biện rất là lòe loẹt, phong cách chẳng ăn khớp chút nào với khí chất nghiêm nghị của Nghiêm Lạc. Nhưng Nghiêm Lạc lại không thấy khó chịu, tự tại an nhiên giống như đó vốn dĩ là ngôi báu của mình. Anh nhìn thấy Tiểu Tiểu ở ngoài cửa thò đầu vào thăm dò, thế là vừa nói chuyện điện thoại, vừa vẫy vẫy tay với Tiểu Tiểu, rất tự nhiên gõ gõ vào chiếc cốc của mình. Anh hiển nhiên sai khiến người khác như vậy, Tiểu Tiểu cũng không cảm thấy có gì không đúng, cô ân cần bưng chiếc cốc lên, lật đặt đi đôi trà nóng cho Boss.

Đội cô bưng trà nóng vào, Nghiêm Lạc đã nói chuyện điện thoại xong, anh nhìn chăm chăm vào máy tính nhưng cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì. Thấy Tiểu Tiểu bước vào, anh đột nhiên mỉm cười dịu dàng, nhẹ nhàng cảm ơn cô. Vẻ đẹp trai trên khuôn mặt kia suýt chút nữa khiến Tiểu Tiểu ngất xỉu, cô cố nén không đỏ mặt, giữ chặt trái tim đang đập thình thịch của mình, chạy vụt ra phòng khách nhanh như một làn khói.

Tiểu Tiểu quay lại phòng khách thì thấy Cao Lôi và Thẩm Thanh đang ha ha cười lớn. Cô chột dạ còn cho rằng bọn họ đã phát hiện ra mình bị sắc đẹp của Boss mê hoặc, nhưng liền sau đó lại nhìn thấy cảnh vui trên màn hình camera giám sát, hóa ra là trong hành lang tầng mười lăm, Thư Đồng đang cãi nhau với một người con trai. Tiểu Tiểu nhìn cẩn thận một lượt, người con trai đó lại chính là Vu Lạc Ngôn.

Chương 8

Thư Đồng lúc này thực sự cảm thấy mình xui xẻo tận mạng. Cô bố trí xong hệ thống camera giám sát, sau đó cùng đồng nghiệp xuống xe dưới lầu, đem những đồ cần chuẩn bị sắp xếp lại một chút rồi cầm máy thiết bị cơ bản đặt vào trong túi, chuẩn bị mang lên. Kết quả khi cô vào trong tòa nhà, đúng lúc cửa thang máy đang đóng, trong thang máy là một chàng trai trẻ tuổi tay cầm một bó hoa sô cô la lớn rất khoa trương. Thư Đồng lớn tiếng bảo đợi, nhưng người thanh niên kia lại không giúp ấn nút thang máy.

Thư Đồng chạy thực mạng, chặn được cửa thang máy ở ngay giây cuối cùng. Cửa mở, cô loạng choạng đi vào, không may đổ nhào về phía người con trai kia. Trên tay người đó có một bó hoa sô cô la lớn như vậy, vốn dĩ đã không dễ cầm, lại bị ngã vào, bó hoa liền rơi xuống đất. Anh ta cuống quýt khom người muốn nhặt, nhưng lại vô tình va vào Thư Đồng một cái. Thư Đồng vẫn còn đứng chưa vững, lần này bị ngã nhào xuống đất, ngồi phịch vào bó hoa sô cô la kia chính xác không sai chút nào.

"Ai da, mông của tôi!"

"Ai da, sô cô la của tôi!"

Cửa thang máy đóng lại, mang hai người lửa giận bốc cao đến ba trượng cùng đi lên.

Thư Đồng vẫn ngồi nguyên đó, gỡ ba lô xuống vứt sang một bên, cẩn trọng nhìn nhìn phía dưới của mình. Bây giờ đang giữa mùa hè, nhiệt độ tăng cao, sô cô la đã mềm ra, cô ngồi phệt mông xuống thế này vừa hay làm nát bét bó hoa sô cô la ấy, cách qua lớp vải bọc dường như vẫn còn cảm thấy cái dính dính ướt ướt, thật là buồn nôn.

Mặt Vu Lạc Ngôn tái xanh lại, ngón tay anh chỉ vào mũi cô gái lỗ mãng này, trong đầu đã lướt qua những lời mắng chửi ác độc đến tám lượt, nhưng nhất thời tức giận quá, lại không biết nên chửi thế nào cho hả, chỉ "Cô, cô..." suốt một thời một hồi.

Vu Lạc Ngôn sau khi tốt nghiệp thì trở về kế thừa sản nghiệp của gia đình. Vừa rồi anh cùng bố ra nước ngoài công tác, học hỏi một chuyến, mới chớp mắt mà đã qua cả tháng. Bây giờ khó khăn lắm mới được quay về. Buổi sáng nay vừa xuống máy bay, anh đã lập tức mua quà đi tìm Tiểu Tiểu, dự định tới lấy lòng cô.

Tiểu Tiểu này, lúc đầu anh chỉ cảm thấy cô rất thú vị, cặp mắt to tròn, biểu hiện sinh động dễ thương. Nhưng theo đuổi lâu rồi, anh lại thấy cô rất hoạt bát, vốn dĩ là thực sự đáng yêu. Cứ thế theo đuổi mãi, quả thật đã thành nghiện mất rồi. Bây giờ vừa về nước, bản thân đang rất mệt mỏi, anh còn chẳng thêm để ý đến sự chênh lệch thời gian, vội vàng vàng chạy đến cửa hàng đặt một bó hoa sô cô la siêu lớn. Ấy thế mà ngay đến cửa nhà Tiểu Tiểu anh còn chưa sờ vào được, thì đã bị cô gái đáng ghét này hạ mông xuống làm hỏng mất quà rồi. Như thế này bảo anh làm sao không giận cơ chứ?

Thư Đồng cũng bùng bùng tức giận. Tên mặt trắng đáng chết, giả bộ si tình gì chứ, sô cô la thì dùng hộp gói vào, cầm mà ăn, lại đi trưng ra để ngắm làm gì, gói thành bó hoa to dùng thế này định gọi quý chắc, buồn nôn quá.

Thư Đồng dứt khoát không đứng dậy, ngẩng phắt lên, trừng mắt khiêu chiến với Vu Lạc Ngôn. Hai người nhìn nhau một hồi, đều đem những lời mắng chửi tua đi tua lại trong não đến mười tám lần, cuối cùng chỉ "hừ" một tiếng rồi quay đầu đi. Lúc này Thư Đồng mới vô tình nhìn thấy camera giám sát trong thang máy. Bà nội ơi, đến giờ cô mới nhớ ra, tín hiệu của máy giám sát này truyền thẳng đến công ty. Bộ dạng cô bây giờ xấu xí như thế, không những đã bị Cao Lôi nhìn thấy, Thẩm Thanh nhìn thấy, Boss nhìn thấy, sợ là cả công ty cũng đã nhìn thấy rồi, vậy cô sẽ bị cười nhạo bao lâu đây?

Thư Đồng hận đến mức tê cả răng, cơn bức tức trào lên khiến đầu cô choáng váng, lúc này thang máy vừa khéo kêu "ting" một tiếng, cửa mở ra, Thư Đồng nhìn lên, vừa hay đúng là tầng mười lăm cô muốn đến. Cô dịch sang một chút đứng bật dậy, nhanh tay nhặt lấy túi thiết bị, rồi như vừa mất đi lý trí. Làm một động tác khiến, mọi người đang nhìn màn hình giám sát phải bật cười.

Cô vội lấy một nắm sô cô la, cũng chẳng để ý đến bẩn dính hay không, đập thẳng vào mông Vu Lạc Ngôn, còn dùng sức xoa xoa mấy cái. Động tác của cô rất mau lẹ, làm xong liền chạy như bay ra khỏi thang máy, trực tiếp xông vào phòng 1506 nhà Tiểu Tiểu.

Vu Lạc Ngôn ngây ra một hồi, anh lớn như vậy rồi, dựa vào bối cảnh giàu có, tướng mạo anh tuấn, tài ăn nói giỏi giang, từ nhỏ đã nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của biết bao cô gái, nào có phải chịu áp lực vậy bao giờ. "Bà chị già" lỗ mãng này, ngồi nát bét sô cô la của anh, anh đã không thêm nói, lại còn dám lấy sô cô la xoa vào mông anh!

Mông của anh! Lại bị "bà chị già" sàm sỡ rồi! Nhục nhả quá!

Tuy mông anh không phải là chưa bị sờ qua, nhưng mà chỉ có trong một loại hoàn cảnh đặc biệt mới có thể sờ. Huống hồ, ngay cả là trong cái loại hoàn cảnh ấy, cũng chưa đến lượt bà chị già lỗ mãng lại không có nhan sắc này sờ.

Vu Lạc Ngôn nổi cơn thịnh nộ, anh xông ra khỏi thang máy, giữ lấy Thư Đồng, lớn tiếng mắng chửi. Thư Đồng đương nhiên cũng không cam tâm lép vế, dám chửi cô là gái già? Cô mắc bệnh đa tình? Cô đói khát?

Mẹ kiếp! Có đói khát cũng không ra tay với loại mặt trắng, vắt mũi chưa sạch như anh ta thể này.

Hai người một nam một nữ với cái mông đầy sô cô la đứng trong hành lang vắng chửi, si nhục, châm trích, cãi vã lẫn nhau.

Tiểu Tiểu nhìn thấy cảnh tượng đó trên màn hình theo dõi, vội vàng chạy ra mở cửa định khuyên giải. Nhưng sự xuất hiện của cô lại càng khiến Vu Lạc Ngôn cảm thấy Thư Đồng hơn. Quả của anh không tặng được, lúc này còn cãi nhau với con gái trước mặt ý trung nhân, thật là mất mặt quá đi, cục giận này anh nuốt trôi sao đây?

Tiểu Tiểu nghe bọn họ cãi nhau mấy câu, đại khái đã hiểu được xảy ra chuyện gì. Tuy cô không biết vì sao Thư Đồng phải xoa sô cô la lên mông người ta, nhưng cũng cảm thấy vô cùng ái ngại với Vu Lạc Ngôn, thế là liền bảo anh vào phòng tắm lau đi, đương nhiên cũng nói trong nhà có khách, có chuyện cần phải làm không tiện tiếp đãi anh, ngữ khí uyển chuyển nhưng ý muốn đuổi khách rất rõ ràng.

Vu Lạc Ngôn cũng là người rất biết ý, thấy trong tình huống này, nếu cứ ỉ ra sẽ lại càng mất phong độ. Huống hồ tuy bị Thư Đồng "chỉnh" một chút, nhưng thái độ của Tiểu Tiểu đối với anh lần này lại nhiệt tình hơn rất nhiều, bảo anh đi lau rửa, còn đưa khăn mặt, đưa giấy ăn cho anh. Đã một tháng không gặp, dường như cô càng xinh đẹp hơn. Vu Lạc Ngôn nhanh chóng nắm lấy cơ hội: "Anh sắp thăng chức làm giám đốc bộ phận rồi, tuần sau phòng Nhân sự của công ty sẽ thông báo quyết định. Xong đợt bận rộn này, anh muốn mời mấy người bạn cùng chúc mừng, em nhất định phải đến đó".

Anh tuy là "thái tử gia" của công ty, nhưng vẫn bị bố yêu cầu phải lên từ chức vụ thấp, đến hôm nay có kinh nghiệm rồi, leo lên được vị trí giám đốc, Vu Lạc Ngôn cũng có chút đắc ý.

"Được, được, đến lúc đó anh nhắc em trước, em nhất định sẽ tới." Tiểu Tiểu gật đầu lia lịa, bây giờ anh đi nhanh chút là được rồi.

Vu Lạc Ngôn chuyển bại thành thắng, đã có được cơ hội hẹn hò, mây đen trong lòng liền tan biến hết. Ai cũng đều biết khi anh theo đuổi Tiểu Tiểu, phạm là những hoạt động anh tổ chức, Tiểu Tiểu đều không tình nguyện tham gia. Đồ anh tặng, cô cũng không nhận. Lần này anh lên làm giám đốc, tổ chức buổi chúc mừng, Tiểu Tiểu lại đồng ý đi, đương nhiên khiến anh có thể nở mày nở mặt, chưa biết chừng còn có thể khiến cho quan hệ giữa hai người tiến thêm được một bước.

Vu Lạc Ngôn còn nán nã đứng ở cửa nói chuyện với Tiểu Tiểu vài câu, lúc này mới miễn cưỡng đi về, đương nhiên lúc sắp đi còn không quên trừng mắt với bà chị Thư Đồng lỗ mãng kia một cái. Hôm nay tâm trạng tốt, không tính toán với cô, sau này nếu như gặp lại, chắc chắn là kẻ thù.

Trong lòng Thư Đồng cũng giận dữ vô cùng, có "một đời anh minh", vậy mà... Sau này nhất định phải đem hủy toàn bộ dữ liệu trong camera giám sát ở đây. Cô cũng hất đầu quay đi, chẳng thèm để ý đến Vu Lạc Ngôn. Tiểu tử mặt trắng chết tiệt thêm vào chút nhan sắc nữa là chắc chắn đi lừa con gái ở khắp nơi. Nhìn bộ dạng ngấm ngấm đắc ý kia của anh ta, chắc chắn là có ý không trong sáng với Tiểu Tiểu.

Hừ, thù này không trả không phải là Thư Đồng! Bà cô đây trong lòng không thoải mái, nhất định sẽ tìm cơ hội xử lý anh!

Tiểu Tiểu an ủi Thư Đồng mấy câu, tìm cho cô chiếc quần bò khác để thay, may mà số đo của hai người gần giống nhau, Thư Đồng mặc cũng vừa.

Cao Lôi vẫn còn chưa ngừng cười, đã nhanh chóng bị hình ảnh trong máy giám sát thu hút sự chú ý. Trương Lực sống ở phòng 1106 đang ra ngoài, cậu ta vẫn mặc bộ quần áo như trước trên người, nhưng lại có gì đó không giống lắm. Cậu ta vào thang máy, vừa hay đúng là chiếc thang máy Vu Lạc Ngôn đi. Hai người đều nhìn đối phương một cái, rồi không có hành động gì khác. Trương Lực ấn tầng số mười, thang máy đi xuống rất nhanh.

Từ những kinh nghiệm tích lũy được, Cao Lôi cảm thấy có gì đó không bình thường. Anh đeo máy liên lạc lên, thông báo các đồng nghiệp khác ở tầng dưới chuẩn bị hành động, sau đó lại dặn dò Thẩm Thanh theo dõi màn hình và điều khiển, còn anh tự mình đi xem xét. Tình hình đột ngột có chuyển biến khiến Tiểu Tiểu cũng căng thẳng.

Trương Lực một lát sau lại bắt chiếc thang máy còn lại, lần này cậu ta ấn tầng chín. Thẩm Thanh thông báo cho Cao Lôi qua thiết bị liên lạc, Cao Lôi đang ở lối cầu thang bộ dẫn xuống tầng chín. Thư Đồng nói với Tiểu Tiểu: "Với tuổi tác của Trương Lực, chỉ xuống có một tầng sẽ không cần đi thang máy, ngoại trừ trường hợp anh ta rất lười ra thì đó chính là vì anh ta đã bị chiếm thân thể không thể đi cầu thang bộ. Anh ta xuống từng tầng từng tầng như thế, có lẽ là phát hiện người cần tìm không còn ở trong tòa nhà này, thế là muốn tìm trẻ con để chiếm thân thể đi ra ngoài".

Tiểu Tiểu chăm chú nhìn màn hình, vừa nghe vừa cố gắng tiếp thu, cẩn thận quan sát bọn họ phối hợp với nhau như thế nào. Thư Đồng không tham gia quá trình thẩm vấn, nhưng chỉ nghe Thẩm Thanh nói mấy câu, nhìn những thứ ghi chú trên trang giấy kia thì đã hoàn toàn nắm được tình hình. Dựa vào hành động của đối tượng mà có thể phân tích, tìm ra những khả năng có nguy cơ xảy ra, về mặt này đương nhiên cần kinh nghiệm và sự kết hợp ăn ý giữa những người trong đội.

Vào lúc đó, một bé trai khoảng mười tuổi dắt theo một bé gái khoảng bốn năm tuổi từ đại sảnh đi vào, bọn trẻ đang ở cửa thang máy đợi để lên trên. Đứa bé gái cầm hai quả bóng bay, đáng vẻ vui mừng rạng rỡ. Tiểu Tiểu nhìn thấy có trẻ con, trong lòng rất lo lắng.

Ở tầng chín, cửa thang máy vừa mở ra, Cao Lôi hốt hải chạy đến. Anh đẩy cửa phòng cầu thang bộ, xông về phía thang máy. Trương Lực nhìn thấy bộ dạng đó của anh thì vội vàng ra sức ấn nút đóng cửa. Cao Lôi cuối cùng vẫn chậm một bước, mắt tròn xoe nhìn cửa thang máy đóng lại, anh xông mạnh tới muốn kéo Trương Lực ra, nhưng không kịp. Lúc đó đồng hồ trên tay của anh nhấp nháy màu đỏ, Cao Lôi nói lớn: "Là cậu ấy, cậu ấy bị chiếm thân rồi".

Đại sảnh tầng một, một bà lão dắt tay một đứa bé trai năm, sáu tuổi đi vào, cũng đứng đợi trước cửa thang máy. Bé trai này còn bắt chuyện với cô bé đang cầm hai quả bóng bay, nói nói cười cười, xem ra thì trẻ con trong tòa nhà này có lẽ thường xuyên chơi cùng với nhau. Trương Lực không còn ấn thang máy xuống từng tầng nữa, cậu ta ở trong chiếc thang máy số một đang chậm chậm đi xuống tầng một. Trong chiếc thang máy số hai là một cặp vợ

chồng trung niên, bọn họ cũng ấn chọn xuống tầng một.

Thảm Thanh kêu gọi mọi người chú ý, tầng một có hai đứa trẻ con, khả năng sẽ vào cùng thang máy với Trương Lực. Một hàng ma sư vốn dĩ ở tầng một đợi lệnh, lúc này lập tức chạy đến trước cửa thang máy đứng cùng với mấy đứa trẻ.

Cao Lô sai bước nhanh chóng chạy xuống, chiếc thang máy Trương Lực đi vừa dừng ở tầng sáu, có người bước vào trong, như thể vừa hay có thể làm chậm tốc độ đi xuống của thang. Lúc này lần lượt lại có ba người lớn dắt hai đứa trẻ con đi vào trong đại sảnh. Trước cửa thang máy tầng một vô cùng náo nhiệt, mấy đứa trẻ đều cười nói hi hi ha ha.

Thư Đồng vỗ vỗ vào vai Tiểu Tiểu: "Tôi phải đi xuống trợ giúp bọn họ. Ở đây giao cho cô và Thảm Thanh, đừng căng thẳng, phía bên công ty cũng có người cùng giám sát, nếu như bọn cô bỏ qua thông tin gì hữu dụng, anh ấy sẽ bổ sung kịp thời".

Tiểu Tiểu gật đầu, vừa căng thẳng lại vừa kích động, cô ngồi bên cạnh Thảm Thanh, cảm thấy chân tay mình hơi thừa thãi. Trong máy liên lạc, các hàng ma sư đang báo cáo vị trí của mình, Thảm Thanh đem tình hình trong máy giám sát thông báo cho mọi người nghe. Tiểu Tiểu nghe bọn họ nói, nhìn mấy cửa sổ nhỏ trên màn hình, cảm thấy mắt và tai mình lúc này bận rộn không ngớt.

"Tôi là Thư Đồng, bây giờ đang xuống tầng dưới, sẽ ở tầng mười đợi lệnh. Màn hình giám sát và điều khiển do Tiểu Tiểu và Ray tiếp nhận. Xin thông báo lại!"

"Được rồi, người đẹp Tiểu Tiểu, tôi là Ray, đang ở phòng giám sát số ba của công ty phối hợp cùng cô. Thang máy số một đang xuống tầng một, mọi người chú ý."

"Tôi sắp đến tầng một rồi!" Đây là lời của Cao Lô, anh vừa dứt lời, trong màn hình giám sát đã thấy anh đẩy cửa phòng cầu thang bộ tầng một, chạy ra trước thang máy sớm một. Hàng ma sư đợi lệnh ở trước cửa thang máy nhìn thấy anh, hai người gật đầu với nhau.

Cửa thang máy mở ra, Trương Lực đứng ở trong góc không ra ngoài. Tiểu Tiểu chăm chú nhìn màn hình, thấy Cao Lô nâng đồng hồ trên tay lên, viền ngoài đồng hồ có vòng tròn đang sáng, đồng hồ của hàng ma sư kia cũng đang phát tín hiệu màu đỏ.

Bé gái cảm bóng bay và bé trai lớn hơn đi vào thang máy trước, hai đứa ấn chọn tầng mười sáu. Tiểu Tiểu chăm chú ghi nhớ rõ số tầng, cô cảm thấy tin tức này sẽ có tác dụng. Ba người phụ nữ dắt trẻ con kia cũng đi vào, đứa bé đứng trước mặt Trương Lực. Mấy người trong chốc lát đã che lấp Trương Lực hoàn toàn, trong màn hình giám sát nhìn không rõ dáng vẻ và hành động của cậu ta. Tiểu Tiểu cảm thấy rất căng thẳng, nhanh chóng ghi nhớ những người đó vừa ấn chọn tầng chín.

Lúc này bọn Cao Lô cũng vào trong thang máy, không gian trong đó rất chật hẹp, bọn họ một người dựa vào cửa một người dựa vào góc, quan sát Trương Lực xuyên qua đám người. Hai người lại nhìn đồng hồ một cái, chấm đỏ vẫn liên tục sáng.

Bà lão dắt đứa bé trai do dự một chút, cuối cùng quyết định không đi thang máy này nữa, chật quá. Dù gì thang máy số hai cũng sắp đến rồi, thế là bà ấy xua xua tay, ra hiệu không đi lượt này.

"Ý, một là tầng mười sáu, một là tầng chín." Tiểu Tiểu báo cáo lại số tầng của những người có mang trẻ con, đối chiếu với Thảm Thanh, trong lòng có chút thấp thỏm, chắc là nên thế này nhỉ.

Thảm Thanh gật đầu, Ray cười trong máy liên lạc: "Rất tốt, Tiểu Tiểu, một là tầng mười sáu, một là tầng chín". Trong thang máy, Cao Lô tập trung hết sức quan sát góc của Trương Lực.

Một hàng ma sư tên là Hoàng Mỹ Phương lập tức báo cáo: "Tôi đến tầng mười sáu đợi lệnh". Đồng thời tiếng của Thư Đồng cũng vang lên: "Tôi ở tầng chín rồi".

Nhưng Tiểu Tiểu đột nhiên đứng dậy: "Không đúng, không đúng". Cô kích động khua khua hai tay: "Đồng hồ của anh Lô không đỏ nữa, nó không ở trong thang máy này". Tiểu Tiểu chỉ vào máy tính: "Là tầng hai mươi, bà lão cùng đứa bé trai vừa đi vào, trong thang máy số hai".

Cao Lô nhìn xuống đồng hồ, quả nhiên không còn tín hiệu đỏ nữa rồi. Bọn họ đã chú ý quan sát cho tới lúc cửa thang máy đóng lại, ác linh khi đó chắc chắn ở trong cơ thể của Trương Lực. Không ngờ rằng nó nhân lúc cửa thang máy đóng lại, vào thời khắc mọi người hỗn loạn đã vứt bỏ cơ thể của Trương Lực mà chạy.

Vậy mọi người bây giờ nên đi đến tầng hai mươi phải không? Tuy trong lòng mọi người đã có đáp án, nhưng trong máy liên lạc lại chẳng ai nói gì, ngầm giao ước nhường cơ hội này cho Tiểu Tiểu.

"Đợi một chút... Tiểu Tiểu có chút sốt ruột, đầu óc của cô loạn lên rồi, cũng chẳng để ý xem mình có tư cách không." Thang máy số một nhanh hơn thang máy số hai, anh Lô, bọn anh vẫn đuổi kịp lên tầng hai mươi chặn nó. Tôi cảm thấy chúng ta cũng nên đi đến phòng 1106. Cô ta chẳng phải cần một chỗ kín đáo để chiếm lấy cơ thể đứa bé sao, phòng 1106 là chỗ cô ta quen thuộc nhất, cô ta có khả năng sẽ đi đến đó".

Tiểu Tiểu nói rất hợp tình hợp lý, thực sự vừa đúng với suy đoán trong lòng mọi người. Mấy người này đều đã từng làm nhiều vụ lớn, kinh nghiệm phong phú, đương nhiên hiểu được. Mọi người xác nhận vị trí trong máy liên lạc, rồi phân chia hành động.

Quả nhiên, thang máy thứ hai đến tầng chín, bà lão kia đột nhiên rùng mình, đưa tay ấn vào tầng thứ mười một.

Nghiêm Lạc trong thư phòng, nhìn hình ảnh trên màn hình giám sát, lời của Tiểu Tiểu anh nghe rất rõ ràng, bộ dạng cuồng quýt hoảng hốt của cô cũng

thật đáng yêu. Nghiêm Lạc mỉm cười, uống một ngụm trà Tiểu Tiểu pha. Khung đối thoại liên lạc nội bộ trong máy tính nhảy ra, Ray gửi cho anh một lời nhắn: "Ý kiến đánh giá của tôi, cô ấy được thông qua rồi".

Nghiêm Lạc đáp lại "ừm" rồi tắt luôn cửa sổ đó. Kết luận đó đã nằm trong dự liệu của anh, chuyện để Tiểu Tiểu vào công ty này, nhất định là phải danh chính ngôn thuận, anh chẳng hề muốn để cô gặp khó khăn khi làm việc ở công ty.

Ở bên kia, Thư Đồng và Hoàng Mỹ Phuong đến phòng 1106, căn phòng này lại không khóa cửa. Hai người suy đoán rằng sau khi Trương Lực bị chiếm thân thể, khi ra ngoài để ra tay với trẻ con chắc chắn là muốn mang chúng về nhà nên đã cố tình không khóa cửa. Thư Đồng và Hoàng Mỹ Phuong ôm cây đợi thỏ, nấp ở trong phòng chờ đợi.

Bà lão kia dắt đứa bé đi về bên này, bọn Thư Đồng xuyên qua cửa nghe thấy tiếng của đứa bé trai: "Bà nội, chẳng phải chúng ta về nhà sao? Bà muốn đi đâu vậy? Bà nội, bà nắm tay cháu đau quá".

"Ngaoan, nghe lời." Ác linh không nói nhiều, chỉ kéo thẳng bé rồi đẩy cửa phòng 1106.

Vừa đóng cửa phòng lại, một lá bùa sáng liên bay đến. Ác linh phản ứng rất nhanh, "vút" một cái đã nhảy ra khỏi người của bà lão. Thằng bé đứng bên cạnh vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, liền bị Hoàng Mỹ Phuong dán một tấm bùa ngủ say lên đỉnh đầu. Bà lão và thằng bé cùng lúc mềm nhũn ra, Hoàng Mỹ Phuong dang rộng hai tay đỡ lấy hai người, nhẹ nhàng đặt nằm xuống đất.

Ác linh kia nhanh chóng bay hướng ra cửa, định thoát thân. Tốc độ của nó rất nhanh, trong chớp mắt đã đến sau cửa, ngay lúc nó chạm vào cái cửa, một lá bùa từ bên ngoài đột nhiên phóng tới, găm trúng vào nó. Ác linh hiện nguyên hình, bị đẩy vào giữa phòng. Thư Đồng hét lên một tiếng: "Mày có nhanh hơn nữa cũng chẳng hơn được bùa của tao, mày chạy không thoát đâu".

Cô xòe bàn tay ra, một bình dẫn hồn nho nhỏ bay về phía ác linh, trong miệng lại lẩm nhẩm một chuỗi thần chú, bình dẫn hồn mở ra bắt đầu phát huy lực hút

Ác linh kia vẫn còn muốn kháng cự, nó cuộn lại, biến thành một trận cuồng phong u ám, bàn ghế trong phòng khách lập tức lao về phía Thư Đồng. Thư Đồng rút sợi xích bạc trong thắt lưng ra, vung tay, "vút vút" hai cái gạt hết chỗ bàn ghế sang một bên.

Một chiếc bình hoa quét qua bình dẫn hồn, Thư Đồng vừa vẫy cổ tay, bình dẫn hồn liền chuyển hướng, tránh bình hoa ra. Thư Đồng bấm tay niệm chú, bình dẫn hồn lượn một vòng, như có sinh mệnh, chuyển động xung quanh, vây lấy ác linh. Gặp phải lực hút, ác linh không chống cự được nữa, cuối cùng bị thu vào trong bình. Thư Đồng mở lòng bàn tay ra, chiếc bình bay trở lại bàn tay cô.

Hoàng Mỹ Phuong cười, dùng máy liên lạc báo đúng hai chữ: "Đã xong!".

Thang máy rất đông, Trương Lực ở tít trong góc, vì được dựa vào tường, nên không bị đổ xuống, cũng chẳng ai chú ý đến người thanh niên đang đứng yên bất động ở sau lưng mình cả. Bọn Cao Lôi nhân lúc có người ra khỏi thang máy, chen đến chỗ đó đỡ Trương Lực, nhẹ nhàng kéo léo, không hề kinh động đến những người bên cạnh.

Sự việc sau đó đơn giản hơn rất nhiều, mọi người cùng tìm kiếm hồn phách của Trương Lực và bà lão trong tòa nhà. Bởi vì vừa mới bị ép ra khỏi cơ thể nên hồn phách còn chưa bay xa, việc tìm kiếm bọn họ cũng không khó khăn lắm. Sau khi trở về nhà của Tiểu Tiểu, những linh hồn này được Nghiêm Lạc phân biệt rõ rồi lệnh cho mấy người đám Cao Lôi tiến hành dẫn hồn nhập xác, cuối cùng bọn họ ai về nhà đó.

Trương Lực tỉnh lại ở trong nhà, cảm thấy rất kỳ quái, không hiểu sao tự nhiên mình lại ngủ giữa ban ngày thế này. Bà lão thì tỉnh lại trong thang máy, phát hiện đứa cháu mệt quá, đang dựa vào mình ngủ rất là say, bà đau lòng xoa xoa đầu nó.

Tiểu Tiểu nhìn thấy kết quả viên mãn này, vỗ tay hoan hô mấy tiếng, vui vẻ nhảy lên. Đây là lần đầu tiên cô chiến đấu với ác linh, tuy tác dụng của cô không lớn, thậm chí Nghiêm Lạc nói là có cô hay không có cô thì cũng như nhau. Nhưng có thể tham gia vào hành động lần này, lại thu được thắng lợi như thế cô thực sự cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Cao Lôi nói với cô, ác linh bắt được chính là Đinh Đình. Ngày mai là ngày giỗ của cô ta, là ngày rất thích hợp để hồn thể tịnh hóa. Hồn thể tịnh hóa, nếu nói theo cách thông thường thì chính là siêu độ. Đến lúc đó nếu như có thể thành công, gạt rửa hết oán hận và sát khí của cô ta, cô ta vẫn có thể vào được vòng luân hồi và được tái sinh. Còn nếu không được như vậy, thì chỉ còn cách đưa cô ta vào địa ngục dạy dỗ mà thôi.

"Địa ngục như thế nào?", Tiểu Tiểu rất hiếu kỳ với những điều này.

Cao Lôi cười: "Không biết, chưa nhìn thấy bao giờ". Anh chớp chớp mắt: "Cũng hy vọng mãi mãi không bao giờ nhìn thấy".

Tiểu Tiểu bị anh cười nhạo, cô nhìn chiếc bình nhỏ màu đen đựng hồn phách của Đinh Đình, trong lòng thầm cầu khẩn cho cô ta.

Ác linh đã bắt được rồi, mọi người ai nấy đều vui vẻ thu dọn đồ đạc thiết bị. Thư Đồng đưa cho Tiểu Tiểu những vật dụng cơ bản, bao gồm bùa trấn quỷ, đồng hồ thăm dò, đạn chu sa, bình dẫn hồn..., còn dạy cô dùng như thế nào.

Cao Lôi đến thư phòng tìm Nghiêm Lạc: "Ý kiến đánh giá sát hạch của tôi và Thư Đồng, Tiểu Tiểu rất OK, thông qua".

Nghiêm Lạc lại nói: "Kiểm tra vẫn còn chưa kết thúc".

Cao Lôi bắt ngờ: "Vậy...".

"Mọi người cứ làm bình thường, làm những việc mà người nên làm là được rồi."

Cao Lôi gật đầu nhận lệnh, cùng với mấy đồng nghiệp khác đem tháo gỡ tất cả mấy giám sát và những thứ sắp đặt ở trong tòa nhà ra. Mấy người đang cười nói trước thang máy tầng mười lăm, cửa phòng 1503 đột nhiên mở ra, Hà Tĩnh với khuôn mặt u ám bước ra ngoài. Cô ta nhìn nhìn đám người đang náo nhiệt, lại lui vào trong. Mọi người lúc đó đã không để ý, đồng hồ trên tay bọn họ, vừa có một vết đỏ lóe lên,

Bọn Cao Lôi thu dọn đồ đạc xong, thông báo với bảo vệ, trả lại quyền giám sát để bọn họ có thể tiếp tục công việc thường nhật của mình. Rồi thông báo tình hình với phía cảnh sát, sau đó cả đoàn người mới trở về xe công ty rồi đi.

Thư Đồng vừa nghe nói Boss vẫn ở lại không đi, tán chuyện hững hờ với Cao Lôi: "Anh nói xem, sao Boss lại kỳ lạ như vậy. Lại đích thân mời một người bình thường không có nền tảng và kinh nghiệm đến công ty làm việc? Còn bày ra kiểm tra sát hạch, làm như thế này rõ ràng là bỏ công sức muốn chặn đứng những lời đồn trong công ty còn gì? Lẽ nào Tiểu Tiểu thật sự là cao nhân ẩn thân bất lộ tướng gì đó, đến chính bản thân cô ấy cũng không biết?"

Cao Lôi nói mát mẻ: "Nếu tôi là cô, tôi sẽ chẳng nghĩ ngợi mấy chuyện này đâu. Tốt nhất nên nghĩ xem, biểu hiện hôm nay của mình tuyệt vời như vậy, không biết đã truyền đến công ty chưa, có phải mọi người trong công ty đã mỗi người cầm một bản rồi không?"

"Khôn khiếp!" Thư Đồng nhớ lại cái mộng sô cô la của mình: "Ai dám tiết lộ bí mật của lão nương, lão nương sẽ tính sổ với người đó".

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Bên này Tiểu Tiểu cũng đang có chút sốt ruột, mọi người đều đi rồi, Boss lại không đi, đây là ý gì? Cô thấp thỏm không biết có phải là do bài kiểm tra nhậm chức của cô có vấn đề gì không. Công việc này cô rất thích, Thư Đồng và Cao Lôi, bọn họ đều rất tốt, làm đồng nghiệp nhất định cũng không tồi, cô thực sự rất muốn đến công ty làm.

Nghiêm Lạc nhìn đáng vẻ bồn chồn bất an của Tiểu Tiểu, bình thân hỏi: "Sao vậy?"

Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, quyết định hỏi thẳng vẫn hơn: "Boss, có phải vừa rồi biểu hiện của tôi không tốt không? Tôi chỉ là không có kinh nghiệm, sau này học hỏi nhiều hơn, chăm chỉ luyện tập, chắc chắn sẽ tốt".

"Không phải, biểu hiện của cô vừa rồi rất tốt. Với một người mà trước đó một ngày mới biết trên thế giới có những chuyện siêu nhiên, biểu hiện của cô như thế thực sự quá tốt so với mức bình thường. Tôi nói rồi, cô rất có thiên phú. Tôi còn ở lại đây, là bởi vì việc kiểm tra của cô vẫn chưa kết thúc"

Bài kiểm tra vẫn chưa kết thúc?

Tiểu Tiểu cảm thấy rất khó hiểu. Ác linh chẳng phải đã bắt được rồi sao? Đinh Đinh kia tuy lòng hận thù còn chưa giải, nhưng ngày mai chính là ngày giỗ, là thời gian tốt để siêu độ, Cao Lôi chẳng phải cũng nói như thế hay sao? Vậy còn phải kiểm tra cái gì?

Cô hỏi vấn đề này, Nghiêm Lạc lại cười đáp: "Bình tĩnh, đợi khi bắt đầu kiểm tra, cô tự nhiên sẽ biết".

Bình tĩnh? Chuyện này làm sao có thể bình tĩnh được? Tiểu Tiểu ra khỏi thư phòng, căng thẳng đến mức đứng ngòai không yên. Cô thỉnh thoảng lại len lén nhìn một cái, thấy Boss vẫn ngồi hết sức bình thản, lại không dám giục anh, đành mặt mũi khổ sở đợi ở bên ngoài.

Chờ đợi chờ đợi, thấy giờ cơm tối đã đến rồi, trong nhà lại có khách, thế nào thì cũng phải làm một bữa từ tể tiếp đãi người ta chứ nhỉ. Nhưng tài nghệ phá bếp của Tiểu Tiểu thực sự là không tồi, phải biết rằng năng lực ăn uống của cô cách rất xa với bản lĩnh nấu nướng. Nhưng bây giờ Nghiêm Lạc rất có khả năng sẽ trở thành Boss của mình, cho nên Tiểu Tiểu vô cùng để ý đến vấn đề thể diện ở trước mặt anh.

Nhưng dù sao cũng không thể ngồi nhìn nhau như vậy mà không ăn cơm. Tiểu Tiểu chán nản, chỉ đành mặt dày vào thư phòng hỏi: "Boss, tôi làm chút đồ ăn, anh có muốn ở đây ăn cơm không?", tốt nhất là anh cứ nói không muốn.

Cuối cùng Tiểu Tiểu đã phải thất vọng, Nghiêm Lạc lại thành thật nói: "Cô định làm món gì?"

"Ý, có thịt bò, rau, cà tím, khoai tây...", cô không tự chủ được cẩn thận nhớ lại những thứ còn trong tủ lạnh, báo cáo xong, ngẫm nghĩ thế nào lại chột dạ, vội vàng bổ sung thêm một câu: "Tôi... à, ừm... trình độ nấu ăn rất bình thường".

Cô dường như nhìn thấy ý cười trong mắt anh, nhưng nhìn thêm lần nữa thì lại hình như không có, trên mặt anh vẫn là vẻ lãnh đạm, không chút biểu cảm kia.

Nghiêm Lạc không nói gì, Tiểu Tiểu căng thẳng lúng túng chạm chạm mấy đầu ngón tay vào nhau, đại nhân, anh sẽ gọi đồ ăn chứ?

Ai ngờ Boss đại nhân im lặng một hồi, rồi nói: "Cô không để ý chuyện tôi dùng bếp của cô một chút chứ?".

"Hả?"

Boss đại nhân rất thân thiện: "Cái miệng này của tôi, yêu cầu rất cao. Nếu như cô không để ý, tôi muốn tự mình xuống bếp".

"Ồ, ồ." Tuy như thế này rất là không giữ thể diện cho Tiểu Tiểu, nhưng Tiểu Tiểu như vừa thoát được gánh nặng: "Không vấn đề gì, anh cứ tự nhiên, cứ tự nhiên".

Nghiêm Lạc xắn tay áo, mở tủ lạnh của cô xem "Tôi xuống làm, nhưng cô phải giúp đấy".

Tiểu Tiểu nhìn những thao tác vô cùng thành thục của anh trong nhà bếp, đột nhiên cảm thấy người đàn ông lạnh lùng này xuống bếp thật sự rất MAN, không biết Âu Dương học trưởng có biết nấu nướng như vậy không?

Nghiêm Lạc thái rau xong, bảo Tiểu Tiểu đi rửa rau, bóc tỏi, đập gừng, cắt hành, rồi theo chỉ thị của anh lần lượt cho tất cả vào nồi. Tiểu Tiểu làm những việc này rất vui vẻ, nhìn nồi canh đầy hương sắc mùi vị, khuôn mặt không giấu được vẻ sùng bái, cô liền quên luôn chuyện kiểm tra đồ hơi gì kia. Mấy món này thực sự rất thơm, so với cô tự làm hoặc đi giúp việc trong nhà làm thì ngon hơn rất nhiều.

Chỉ với công phu một bữa cơm, hình tượng của Nghiêm Lạc trong lòng Tiểu Tiểu đã to lớn hơn gấp bội. Tuy là bữa tối chỉ có hai người, nhưng cô chẳng cảm thấy ngượng ngập tí nào, không chút khách khí đối với đồ ăn ngon. Nghiêm Lạc nhìn cô ăn, mỉm cười. Cô cũng đáp lại anh bằng một nụ cười ngốc nghếch, cảm thấy Boss thực ra là một người rất tốt.

"Anh bạn hôm nay tới đây là người đang theo đuổi cô?" Nghiêm Lạc ăn rất ít, ra vẻ hỏi vu vơ.

"Tôi không thích anh ấy." Tiểu Tiểu ăn đã miệng, mặt mày tươi tỉnh nói: "Người tôi thích là học trưởng của tôi, rất dịu dàng, biết quan tâm, tính cách cũng tốt, còn rất hài hước". Nghiêm Lạc cụp mắt xuống, gắp một ít thức ăn, những tiêu chuẩn ấy chẳng có cái nào khớp với anh. Tiểu Tiểu khen ngợi Âu Dương Tĩnh một tràng dài, sau đó cô nói: "Nhưng đến bây giờ tôi vẫn chưa tìm được cơ hội hỏi anh ấy có phải là cũng thích tôi không?". Cô cắn đũa cúi xuống một chút: "Boss, A La và Thư Đồng đều nói anh rất là lợi hại, lời chúc phúc của anh nhất định có tác dụng. Anh có thể làm phép gì đó, giúp cho tình yêu của tôi thành hiện thực, được không?".

"Ừ, cô nhất định sẽ có được tình yêu!" Nghiêm Lạc nói mà chẳng buồn ngược lên.

"Vậy có loại bùa bảo vệ gì không?"

"Không có bùa nào đâu, cô chỉ cần nhớ, bất luận là gặp phải chuyện gì, đều có tôi ở phía sau làm hậu thuẫn cho cô. Nhưng mà, có một số chuyện vẫn cần cô tự mình đối mặt."

Tiểu Tiểu vui vẻ cười híp mắt, cô có ông chủ làm chỗ dựa rồi, thật là vận tốt. Tuy gặp phải ác linh và quỷ hút máu, nhưng nhờ vậy mà cô được một công việc tốt, có được một nhóm đồng nghiệp tinh anh, lại có một ông chủ siêu đẹp trai, siêu dịu dàng, rồi còn có cả lương nữa. Vậy là cô có thể vênh mặt tự hào nói với bố mẹ là mình đã tự lực cánh sinh được rồi.

Đay nhất định là bắt đầu tốt đẹp cho sự nghiệp rực rỡ của cô!

Tiểu Tiểu nắm chặt tay, thầm hạ quyết tâm, bất luận là phía sau còn phải kiểm tra gì, cô nhất định đều có thể vượt qua.

Nghiêm Lạc sau khi ăn cơm xong lặng lẽ đi về thư phòng. Tiểu Tiểu thu dọn bát đĩa, lại rất nịnh bợ pha cốc trà nóng cho ông chủ. Trà mà ngày hôm nay Nghiêm Lạc uống, còn nhiều hơn cả mấy tháng trước đây gộp lại. Tiểu Tiểu đương nhiên không biết điều đó, cô rất vui vẻ đi vào bếp rửa bát dọn dẹp. Bữa cơm này ăn rất hài lòng, không ngờ rằng tài nghệ nấu ăn của Boss lại cao siêu như thế. Tay cô đầy là bọt, vui vẻ làm bầm hát. Nghiêm Lạc ở trong thư phòng cầm cốc trà nóng, nghe thấy tiếng ca lãnh lớt của cô không kìm được mỉm cười.

Tiểu Tiểu rửa bát xong, đang lau tay, bần khoản không biết phía sau còn có bài kiểm tra gì? Thế nào mới coi là kết thúc? Đang muốn hỏi lại xem thì chuông cửa đột nhiên vang lên. Tiểu Tiểu nghi hoặc bước đến bên cửa, nhòm ra ngoài, là Hà Tĩnh của phòng 1503.

Cô mở cửa ra: "Chị Tĩnh".

Hà Tĩnh từ trước đến nay chưa từng vào nhà cô.

Hà Tĩnh vào phòng rồi, nói với Tiểu Tiểu mấy câu khách sáo kiểu như ăn cơm chưa, nói vài câu chuyện thường nhật, sau đó bảo: "Chị có chút chuyện, muốn nhờ em giúp đỡ".

Tiểu Tiểu vừa dẫn cô vào sofa ngồi xuống vừa nói: "Chị Tĩnh đừng khách sáo, cần em giúp gì vậy?".

Cô vừa nói vừa tiện tay cầm chiếc đồng hồ thăm dò ma quỷ Thư Đồng để trên sofa, định xếp gọn lại cùng với những đồ chuyên dụng của hàng ma sư như bùa trấn quỷ, đạn chu sa, bình dẫn hồn... cho vào trong túi đem vào phòng ngủ. Nhưng khi cô cầm đồng hồ lên, nhìn thấy vành ngoài đồng hồ lại có vết sáng màu hồng phấn. Tiểu Tiểu sửng lại, ác linh là màu đỏ, vậy màu hồng phấn là ý gì?

Cô có chút sợ hãi nhìn Hà Tĩnh một cái, sắc mặt Hà Tĩnh rất không tốt, trắng đến mức có chút tái xanh, nhưng biểu hiện vẫn rất bình thường, cũng không có mùi cháy khét. Hơn nữa khi cô nói chuyện cùng chị ta, cảm thấy vẫn rất quen thuộc. Chị ta có thể gọi tên của cô, có thể nói những chuyện nhà bình thường. Nếu như là ác linh bên ngoài chiếm xác, chắc không thể biết những điều này chứ.

Hà Tĩnh nói: "Em biết tính khí của mẹ chồng chị lúc nào cũng không tốt rồi nhì. Hôm nay em đưa anh họ của em đến, bà ấy cảm thấy Thạch Tráng không nên để bọn em vào trong nhà, bây giờ lại đang mắng chửi loạn lên. Chị nói thế này cũng rất ngại, nhưng em có thể nào đến nói giúp Thạch Tráng mấy câu, giải thích với mẹ chồng chị một chút".

Tiểu Tiểu vừa nghe thấy chuyện này, chẳng thể nào mặt mày từ chối. Nhưng màu hồng trên chiếc đồng hồ lại khiến cô nảy sinh sự cảnh giác trong lòng, cô vỗ nhẹ lên đầu: "Vây em đi chải đầu, thay quần áo".

Hà Tĩnh gạt đầu, ngồi trên sofa bất động, đáng vẻ chờ đợi Tiểu Tiểu quay lại cùng mình đi về nhà. Tiểu Tiểu vội vàng bước về phía phòng ngủ. Khi đi qua thư phòng, cô rẽ vào trong, muốn tìm Nghiêm Lạc xin ý kiến, nhưng thư phòng lại không có người.

Trong lòng Tiểu Tiểu hơi thấp thỏm, lại chạy vào phòng tắm, cửa phòng mở, trong đó cũng không có bóng dáng Nghiêm Lạc.

Tiểu Tiểu lúc này nhớ ra Nghiêm Lạc đã nói: Việc kiểm tra của cô vẫn chưa kết thúc. Cô đột nhiên hiểu được ý nghĩa của câu nói này. Nhưng Nghiêm Lạc tự nhiên lại chẳng thấy đâu. Chắc chắn anh không thể nhảy qua cửa sổ, lẽ nào là dùng phép thuật ẩn thân?

Trong lòng Tiểu Tiểu vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, cô quay người đi, không ngờ rằng Hà Tĩnh lại đang đứng rất gần phía sau lưng mình. Tiểu Tiểu giật thót người, suýt chút nữa hét âm lên. Hà Tĩnh có chút buồn rầu hỏi: "Em đang tìm gì thế?".

Tiểu Tiểu xóc lại tinh thần, nhanh chóng trả lời: "Em muốn buộc chỗ tóc rối này lại, quên mất đã để dây buộc tóc ở đâu rồi!". Cô cười cười như không có việc gì, đẩy đẩy Hà Tĩnh vào phòng khách: "Chị Tĩnh, chị đợi em thêm một chút nhé, rất nhanh thôi".

Điện thoại của cô đặt ở trên bàn, đang muốn đến lấy, Hà Tĩnh lại đột nhiên cầm nó lên: "Điện thoại của em đẹp thật, chắc không rề nhì? Em nhanh lên, chị đợi".

Tiểu Tiểu bức tức rút tay về, quay lại phòng ngủ, đóng chặt cửa. Cô ngồi ở mép giường ngẫm nghĩ, không phải nói nhà cô bố trí đầy kết giới, quỷ quái không thể vào được hay sao? Cho nên chị Tĩnh không thể là... Chị ấy chẳng qua tâm trạng không tốt, cho nên sắc mặt mới tệ mà thôi.

Tiểu Tiểu tự an ủi mình, nhưng Thư Đồng cũng từng nói qua: "Trừ phi cô mở cửa mời nó vào nhà". Tiểu Tiểu nhớ lại, đích xác là cô tận tay mở cửa cho Hà Tĩnh.

Tiểu Tiểu định thần trở lại, biết rằng mình trốn ở đây cũng không phải là biện pháp. Thế là cô đeo đồng hồ lên, sau đó mở chiếc túi nhỏ kia ra, để bùa trấn quỷ vào người, đạn chu sa hình thoi son cũng bỏ vào trong túi. Chiếc bình dẫn hồn này, cô cảm lên ngẫm nghĩ, cũng chưa rõ cách dùng, lời niệm chú kia lại rất phức tạp. Cô lẩm bẩm đọc hai, ba lần, không tin vào thời khắc then chốt có thể niệm được hoàn chỉnh, nhưng vẫn mang nó theo người cho yên tâm. Cuối cùng, Tiểu Tiểu lấy lại dũng khí, sau đó mở cửa phòng.

Hà Tĩnh đứng ở trước cửa, nhìn thấy cô đi ra, một tay giữ lấy cánh tay cô: "Em chậm chạp quá, bọn họ đều đang đợi". Không biết là trong lòng Tiểu Tiểu vốn đã có quỷ hay là tại làm sao, ngữ khí của câu nói này lại khiến cô cảm thấy vô cùng sợ hãi. Tay của Hà Tĩnh lạnh như băng, Tiểu Tiểu không nén được nhìn xuống tay chị ta một cái, bất ngờ phát hiện trên mu bàn tay và cánh tay của chị ta lại có những vết màu tím đỏ. Đây là vết thương? Hay là... Tiểu Tiểu không dám nghĩ đến một từ mà trong phim trinh thám các nhân vật pháp y thường nói.

Chị ấy rõ ràng còn sống, còn có thể nói chuyện, còn có sức hoạt động, đây không thể nào là "thi thể".

Tiểu Tiểu hít một hơi, lấy lại can đảm, dùng lực gạt tay Hà Tĩnh ra, lùi về phía sau hai bước hỏi: "Chị Tĩnh, chị xảy ra chuyện gì vậy? Biết đâu em có thể giúp chị".

"Giúp chị?" Hà Tĩnh dường như đã nhận thấy Tiểu Tiểu không tình nguyện đi cùng chị ta, tức giận nói lớn: "Em đi cùng với chị về, chính là đang giúp chị, bọn họ đang đợi chúng ta kia kìa".

"Chị có phải là không khỏe chỗ nào không? Em giúp chị gọi điện cho bác sĩ nhé?", Tiểu Tiểu lại hỏi. Cô nâng tay lên nhìn nhìn đồng hồ, vòng tròn màu hồng phần vẫn sáng.

"Chị không cần bác sĩ?" Hà Tĩnh tiến gần một bước về phía Tiểu Tiểu, hai mắt chị ta bắt đầu đỏ lên, cao giọng nói: "Rốt cuộc thì em có đi cùng với chị không?".

Tiểu Tiểu lúc này đã khẳng định được suy đoán của mình, Hà Tĩnh thực sự thay đổi rồi.

Bây giờ tình huống như thế này, cô nên làm thế nào? Tiểu Tiểu lùi ra sau hai bước, trong lòng cân nhắc đối sách.

Nhưng Hà Tĩnh đã không đợi được nữa rồi, chị ta đột nhiên bạo phát, xông tới. Tiểu Tiểu phản ứng không kịp, bị chị ta dùng sức bóp cổ, ấn ngã xuống mặt đất.

Tiểu Tiểu hét lên, gắng sức vùng vẫy. Cô ngăn hai tay của Hà Tĩnh, ấn lên các cơ trên cánh tay chị ta, dùng sức vận mạnh. Nhưng Hà Tĩnh dường như không có cảm giác, vẫn chăm chăm ra sức bóp chết Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu lại gập chân, dùng đầu gối thúc thật mạnh vào bụng chị ta, Hà Tĩnh vẫn chẳng

hề hán gì.

Tiểu Tiểu rất sợ hãi, phản ứng của Hà Tĩnh không giống người bình thường. Tiểu Tiểu cũng không biết chị ta rốt cuộc biến thành cái gì rồi, điều đó khiến cô càng hoảng sợ hơn. Lúc này Tiểu Tiểu không thở được nữa, giãy giụa phản kích theo bản năng, cô dùng cả chân và tay, đập mạnh đấm mạnh, lại vung tay đấm vào mắt của Hà Tĩnh.

Đôi tay Hà Tĩnh trên cổ Tiểu Tiểu càng siết chặt hơn. Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ tới lời Nghiêm Lạc: Làm cho đối tượng ngạt thở là cách tốt nhất để ác linh giữ được nguyên vẹn thân xác mà lại khiến hồn lực người đó suy yếu, dễ dàng bị đẩy ra. Trong lòng Tiểu Tiểu run rẩy, cô không muốn để linh hồn khác chiếm lấy thân thể mình, cô không muốn!

Nhưng sự phản kháng của cô dường như chẳng tác dụng gì đối với Hà Tĩnh. Cô đánh trúng mắt Hà Tĩnh, nhưng chị ta cũng chỉ nghiêng nghiêng đầu, tay vẫn không buông lỏng chút nào. Mọi thứ trước mắt Tiểu Tiểu đã bắt đầu mờ đi, ý thức không còn rõ ràng lắm, bên tai dường như đang nghe thấy tiếng điện thoại của mình vang lên. Nhưng cô chẳng làm được bất cứ chuyện gì cả.

Hà Tĩnh càng lúc càng mạnh tay, Tiểu Tiểu trong lúc hốt hoảng vùng vẫy đã sờ được đạn chu sa trong túi. Cô mở nắp thỏi son ra, ấn vào cái nút bắn. Chỉ nghe thấy Hà Tĩnh kêu một tiếng thảm thiết, đôi tay trên cổ Tiểu Tiểu trong thoáng chốc đã thả lỏng. Tiểu Tiểu nhanh chóng giơ chân đạp Hà Tĩnh ra, lăn sang một bên thờ hồng hộc.

Hà Tĩnh chậm lại một chút nhưng lại bò dậy từ dưới đất, trên áo của chị ta có một vệt lớn màu đỏ, đó là máu chu sa. Sắc mặt chị ta tối sầm, trong mắt là sự ngoan độc, chị ta u oán nói: "Đến cô cũng dám ức hiếp tôi? Đến cô cũng dám? Các người cho rằng tôi dễ ức hiếp sao? Tôi đã không còn như vậy rồi, không còn như vậy rồi... Các người đừng hòng ức hiếp tôi nữa!". Chị ta càng nói càng tức giận, bắt đầu lớn tiếng gào thét.

Tiểu Tiểu lùi dần lại, cầm thỏi son chu sa giữ trước ngực: "Chị đừng tới đây, em biết thu phục quỷ như thế nào! Chị Tĩnh, chị là người tốt, rốt cuộc chị đã xảy ra chuyện gì vậy? Chúng ta có gì từ từ nói, em có thể giúp chị".

"Giúp tôi? Được thôi, cô có thể giúp tôi, cô đương nhiên có thể giúp tôi, cùng tôi đi về nhà. Tôi đã xử lý bà già chết tiết và tên đàn ông vô dụng kia rồi... Đáng tiếc bây giờ đã quá muộn, tôi đáng nhẽ phải nghĩ thông suốt một chút, ra tay sớm một chút thì tốt hơn nhiều."

"Xử lý rồi? Xử lý là ý gì, chị giết họ rồi?" Tiểu Tiểu sợ quá, chân mềm nhũn ra.

"Đúng vậy, tôi giết bọn họ rồi." Hà Tĩnh nói chuyện sống chết của con người mà giống như kể chuyện thời tiết vậy.

Tiểu Tiểu thực không dám tin vào tai mình, bàn tay nắm đạn chu sa của cô bắt đầu run lên: "Chị Tĩnh, chị sao rồi? Xảy ra chuyện gì rồi, sao chị nở ra tay như vậy chứ?".

Hà Tĩnh trợn trừng hai mắt lên, hung ác nói: "Vì sao tao lại không được ra tay? Tao đã chết rồi, mẹ già độc ác đó đánh chết tao rồi. Bà ta được giết tao, còn tao không được giết bà ta sao? Ở đâu lại có chuyện dễ dàng như thế! Tao đã nhìn nhiều năm như vậy rồi, mặc cho đánh, mặc cho chửi, còn sinh cho bọn họ một đứa con khỏe mạnh, kết quả thì sao? Tao thật ngốc, tao nên xử lý bà ta sớm một chút thì có lẽ tao đã không phải chết như vậy. Mà xem, cơ thể của tao không dùng được nữa, nhưng mà của mày thì có thể, nhường cơ thể lại cho tao nhé, tao còn có con trai phải nuôi. Cơ thể trẻ trung như thế này, tao còn có thể gả cho một người có điều kiện tốt, sẽ đối xử tốt với hai mẹ con tao. Mày chẳng phải nói sẽ giúp tao sao? Nào, cùng tao về nhà nhé, tao đã chuẩn bị xong cả rồi".

Chuẩn bị xong cái quỷ gì chứ, Tiểu Tiểu tức giận. Giết người không chút ghê tay, lại còn muốn chiếm dụng cơ thể của cô cả đời, dùng cơ thể của cô để nuôi con, lấy chồng?

Chị ta nói đúng; làm gì có chuyện dễ dàng như vậy!

"Chị đừng có ảo tưởng, cơ thể của tôi chị dùng không nổi đâu. Trong căn phòng của tôi đây đã có bùa chú bảo vệ, không có tôi mở cửa cho chị, chị cũng không ra nổi đâu. Huống hồ khắp cả tòa nhà này, chỗ nào cũng đều có phong ấn, chị chẳng đi đâu được cả." Tiểu Tiểu vừa nói vừa tìm lại dũng khí. Cô có một hậu thuẫn rất mạnh, cô không cần sợ. Boss nhất định đang ở gần đây, anh ấy sẽ không bỏ cô lại mà không quản. Đây là bài kiểm tra, chỉ là muốn kiểm tra cô một chút, chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

Tiểu Tiểu nắm chặt đạn chu sa, thận trọng cao độ. Boss cũng từng nói qua, hồn lực của cô rất mạnh, sẽ không bị chiếm thân dễ dàng. Cô không sợ chị ta, cô có thể giải quyết.

Hà Tĩnh dường như đầu óc không vận hành, nghe không hiểu vậy, lại tiếp tục nói: "Chúng mày đừng có mong ức hiếp tao nữa. Tao đã không còn như vậy rồi, không còn như vậy rồi. Cô ấy đều đã dạy tao rồi... mày cùng tao quay về, tao liền có thể bắt đầu lại từ đầu".

"Hừ, chị nằm mơ đi!" Tiểu Tiểu nhìn nhìn khắp phòng, từng bước từng bước lùi về phía sau.

Hà Tĩnh thấy cô lùi về dần thì ép sát thêm mấy bước, nhưng lại e ngại đạn chu sa trên tay cô, không dám tùy tiện tấn công, chỉ ác độc cảnh cáo: "Cô đầu không lại tôi đâu, tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời, nếu không thì...".

Chị ta còn chưa dứt lời, Tiểu Tiểu đã đột nhiên xông đến. Hà Tĩnh không ngờ rằng cô lại bắt ngờ xông tới như vậy, chỉ biết vội vàng giơ tay ra bóp cổ cô.

"Chị chỉ có một chiêu này thôi sao?" Tiểu Tiểu lớn tiếng nói, nhún người thấp xuống tránh đôi tay của Hà Tĩnh, một chân cô đạp vào bụng chị ta, đạn chu sa trên tay cùng lúc được bắn ra. Hà Tĩnh kinh hãi, cơ người lại muốn trốn, nhưng chị ta đã bị đập rất mạnh, lần này không còn đứng vững được nữa, ngã đập người vào tường. Tiểu Tiểu thuận thế ép đến, nắm lấy cổ tay chị ta dùng sức vặn, một tay ấn chị ta vào góc tường. Trên góc tường đó vừa hay

có bùa chú, Hà Tĩnh không kịp phản ứng, hét lên thảm thiết, bị lá bùa đánh xuống.

Hà Tĩnh gắng sức vùng vẫy muốn thoát ra, Tiểu Tiểu dùng toàn lực ép chặt chị ta lại. Cô lấy ngón tay sa ra về nửa vòng tròn dưới chân Hà Tĩnh, đem chị ta giam chặt lại góc tường đó. Hà Tĩnh lớn tiếng hét, gắng sức vùng vẫy, nhưng vòng tròn tay cô đã giữ chặt chị ta ở đó, chị ta không thể bước nổi ra khỏi vòng tròn.

Hà Tĩnh dần dần kiệt sức, Tiểu Tiểu thả tay lùi lại, nhìn chị ta gầy gù trong góc nhỏ kia, cuối cùng mềm nhũn ra dựa vào đó, bất động.

Tiểu Tiểu nhìn chị ta chăm chú hồi lâu, chưa hết hoảng sợ, chân cô cũng mềm nhũn ngồi xuống đất. Lúc này điện thoại của cô lại vang lên. Tiểu Tiểu mới nhớ ra còn có điện thoại có thể gọi cứu trợ, cô nhanh chóng nhào đến nhận cuộc gọi. Người gọi điện đến chính là Thư Đồng, cô ấy đang lo lắng hết trong điện thoại: "Tiểu Tiểu, cảm tạ trời đất, cuối cùng cô cũng nhận điện thoại rồi".

Hóa ra Thư Đồng cùng với mấy người bạn Cao Lôi ở trong hàng ăn đánh chén một bữa cơm thịnh soạn trước, sau đó thông thả lái xe về công ty. Khi đã đem hồn phách giao nhập vào kho xong xuôi, còn cần phải hoàn thành báo cáo nhiệm vụ ngày hôm nay. Kết quả trong phòng giám sát số ba, đang có mấy người xem băng ghi hình ngày hôm nay, khi Thư Đồng đi qua thì nghe thấy một tràng cười lớn, liền biết là không hay.

Quả nhiên vừa vào trong thì nhìn thấy Tư Mã Cần cười nghiêng ngả, suýt chút nữa ngã cả xuống đất. Trên màn hình kia đang phát, chính là hình ảnh đại chiến số cô la tiếng xấu của cô ngày hôm nay. Thư Đồng xông vào, nhanh như chớp đá Tư Mã Cần một cái, cho anh cười này, cười rụng hết cả răng đi là tốt nhất.

Tư Mã Cần kêu "ai da" một tiếng, ngã xuống đất tiếp tục cười, còn học theo ngữ khí của Thư Đồng: "Mông của tôi",

Mọi người thấy Thư Đồng đi vào, càng cười lớn hơn, Thư Đồng trong chớp mắt lại xông đến bóp cổ Ray: "Biết ngay anh bán đứng tôi mà". Mọi người vô cùng vui vẻ: "Người đẹp Đồng Đồng, nếu như không có cô, chúng tôi bớt mất một phần vui vẻ rồi".

Thư Đồng vẫn tiếp tục khua khoắng chân tay, đấm đá mấy cái. Cả đám người đang đùa vui vẻ, Ray đột nhiên chỉ vào màn hình: "Thư Đồng, có rắc rối rồi".

Mấy người nhanh chóng dừng lại, chen đến xem. Ray chỉ vào Hà Tĩnh ở sau lưng bạn Cao Lôi, Thư Đồng trên màn hình hỏi: "Người này là ai? Cô ta đi đến, đồng hồ của các cô liền sáng lên, cô ta quay lại phòng, đồng hồ của các cô lại trở lại bình thường". Ray vừa nói, vừa tua lại hình ảnh trên màn hình xác nhận lần nữa: "Oh my God! Mọi người bỏ sót một tên rồi".

Thư Đồng không nói lời nào xông ra ngoài, cô vừa chạy vừa gọi điện cho Tiểu Tiểu. Tư Mã Cần cũng nhanh chóng đi cùng: "Tôi đi cùng với cô, đừng hoảng, Boss chẳng phải vẫn còn ở đó sao, không vấn đề gì đâu".

"Cô ấy không nhận điện thoại, vì sao cô ấy không nhận điện thoại?", Thư Đồng đợi thang máy, nóng ruột vô cùng: "Là tôi không tốt, tôi lại bỏ sót một ác linh ngay trước mắt mình".

Tư Mã Cần bình tĩnh gọi điện thoại cho Ray sắp xếp công việc, anh phụ trách lái xe cùng Thư Đồng đến tiểu khu Phúc Hình Viên. Ray thì điều thêm một số người đi cùng. Thư Đồng ngồi trên xe, nhanh chóng gọi điện thoại cho Boss, điện thoại lại không liên lạc được, ngoài vùng phủ sóng. Thư Đồng tức phát khóc: "Cho nên đàn ông càng không đáng tin cậy bằng phụ nữ".

Cô lại gọi điện thoại cho Tiểu Tiểu, lần này liên lạc được. Cô kích động hét lớn: "Tạ ơn trời đất, cô cuối cùng cũng nhận điện thoại rồi. Cô cẩn thận với hàng xóm phòng 1503 kia, người phụ nữ đó là ác linh".

Tiểu Tiểu thờ hồng hộc, ngồi trên mặt đất: "Người đẹp Đồng Đồng à, cô thông báo muộn quá, tôi đã biết rồi". Tiểu Tiểu kể rõ ngọn ngành sự việc: "Bùa chú phong ấn ở góc nhà kia liên tục đánh chị ta như vậy, sẽ không sao chứ, chị ta sẽ không chết chứ?".

"Cô ta đã chết rồi, còn có thể chết đi đâu." Thư Đồng thở phào một cái: "Cô đừng lo lắng, chúng tôi bây giờ lập tức báo cảnh sát, để tổ của Hồ Dương đến, cố giữ nguyên hiện trường đừng làm xáo trộn nhé". Lần này liên quan đến tính mạng, cần phải kết hợp với cảnh sát cùng xử lý.

Tiểu Tiểu lúc này cũng có thể thở phào, bò dậy khỏi mặt đất, đi một vòng quanh nhà: "Thư Đồng, không thấy Boss đâu. Tôi đã qua bài kiểm tra rồi, sao anh ấy còn chưa xuất hiện?".

"Đừng để ý đến anh ấy, chúng tôi đến ngay đây."

Tiểu Tiểu vừa trả lời vừa đi về phía cửa: "Chị Tĩnh nói chị ta đã giết bà lão và Thạch Tráng rồi". Cô mở cửa nhìn ra bên ngoài, lúc này liền nghe thấy tiếng khóc của trẻ con vang lên, tiếng khóc vô cùng thê lương.

Tiểu Tiểu cầm điện thoại vừa nói vừa đi về phía phòng 1503: "Tôi nghe thấy tiếng Thạch Cường khóc, tôi qua đó xem một cái, có gì tôi sẽ gọi xe cứu thương. May mà cô để lại cho tôi chiếc đồng hồ này, mũi của tôi hình như không còn tác dụng, lần này tôi chẳng nghĩ thấy mũi gì cả. Khi thấy đồng hồ phát sáng màu hồng phấn, tôi mới biết có chuyện không bình thường".

"Màu hồng phấn?", Thư Đồng ngây ra, trên máy quay, đồng hồ của cô rõ ràng là phát ra màu đỏ. Thư Đồng hét lớn vào điện thoại: "Tiểu Tiểu, đừng đến phòng 1503...".

Thư Đồng hét toáng lên, nhưng không còn kịp nữa, chìnhhe thấy Tiểu Tiểu trong điện thoại "á" lên một tiếng kinh hoàng, sau đó là một tiếng "bụp", điện thoại không còn động tĩnh gì nữa. Thư Đồng rửa khê, tức giận ngắt điện thoại. Tư Mã Cần vừa tăng ga vừa trấn an: "Đừng sốt ruột, chúng ta chẳng mất

chốc là đến nơi rồi".

Nhưng Tiểu Tiểu phía bên kia không đợi nổi bọn họ nữa. Lúc đó cô thuận theo tiếng khóc của đứa trẻ đi đến phòng 1503, cửa không khóa. Cô nhìn vào khe hở của cánh cửa, liền thấy ngay thảm cảnh bên trong phòng khách.

Thạch Tráng ngã trên sofa, bà Tạ nằm trên mặt đất, trong phòng truyền ra tiếng khóc của Thạch Cường, đã khóc đến mức không ra tiếng nữa. Tiểu Tiểu sốt ruột trong lòng, cô muốn vào trước xem xem đứa trẻ làm sao. Nhưng vừa bước vào cửa, cô liền ngửi thấy mùi cháy khét. Tiểu Tiểu giật thót mình, tiếp đó thì nghe thấy tiếng Thư Đồng hét lớn trong điện thoại. Còn chưa nghe ra cô ấy hét cái gì thì cửa sau lưng đã tự động vang lên hai tiếng "rầm, tách" khóa lại mất rồi.

Tiểu Tiểu quay ngoắt người, lao về phía cửa lớn.

Trong phòng này có ác linh!

Bản năng sinh tồn khiến Tiểu Tiểu ngay lập tức muốn chạy ra khỏi căn phòng, nhưng lúc này một luồng gió lạnh lẽo bất chợt thổi đến. Tiểu Tiểu giống như bị thứ gì đó vô hình giữ chặt lấy, không kim được thét lên một tiếng, ngã nhào xuống đất. Điện thoại của cô cũng rơi vỡ làm hai mảnh. Không đợi cô kịp đứng lên, một lực ép lớn đã ập xuống cơ thể, dường như muốn chèn ép cả lực phủ ngũ tạng của cô.

Cảm giác buồn nôn cứ thế trào lên, vô cùng khó chịu, Tiểu Tiểu cào cũng không có chỗ cào, đập cũng không có chỗ đập, mùi cháy khét kia đã vây chặt lấy cô. Tiểu Tiểu lúc này mới hiểu ra, cô chính là đang bị ác linh vô hình tấn công.

Tiểu Tiểu vừa trải qua bài học đầu tiên về tình huống này, cũng đã có được một số kiến thức cơ bản liên quan tới ác linh. Cô biết lúc này ác linh đang muốn ép hồn phách của mình ra, nên càng gắng sức tập trung phản kháng. Ý chí đủ mạnh hồn lực sẽ đủ mạnh, Tiểu Tiểu tự tăng thêm khí thể cho mình, cô không thể thua, cô không muốn bị ác linh cướp mất thân thể.

Ác linh vẫn đang ra sức đẩy chen, lực phủ ngũ tạng của Tiểu Tiểu đã rời cả lên, mồ hôi lạnh túa ra khắp người. Cô gắng chịu đựng, đẩy thứ áp lực vô hình đang đè nặng trên người mình ra, nhưng ngoại trừ không khí, e là cô không thể chạm vào thứ gì. Cô biết phí sức như thế này không phải là biện pháp, cô sẽ càng lúc càng suy yếu và cuối cùng sẽ bị thua.

Tiểu Tiểu cố gắng chịu đựng cơn khó chịu trong cơ thể, chống tay ngồi dậy. Tự nhủ với chính mình, ác linh là vô hình, nó không thể làm gì mình được!

Nhưng luồng khí lạnh u ám kia vẫn ngoan cố muốn đẩy ngã Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu lấy lại dũng khí, hai tay khua khoắc trong không trung, lớn tiếng quát lên: "Cút ra, mày chỉ là ma mà thôi, có gì giỏi chứ! Mày không lấy được linh hồn của tao ra đâu, tao không sợ mày!".

Vừa dứt lời, Tiểu Tiểu liền cảm thấy áp lực trên người mình tự nhiên biến mất, cả người nhẹ bẫng đi.

Có lẽ ác linh này sau khi thử qua, thực sự không có cách nào đẩy được linh hồn của cô đi, cũng có thể là bị dọa bởi tiếng thét đầy khí thể của cô. Một người bình thường như cô, lại không sợ ác linh?

Tiểu Tiểu đứng dậy, khịt khịt mũi, mùi cháy khét kia dần nhạt dần, có lẽ là nó cảnh giác với cô, nên lùi ra xa một chút. Tiểu Tiểu không biết thứ đó ở đâu, liền hét lên với đám không khí trước mặt: "Tao không sợ mày! Đừng cho rằng làm ma thì có thể ức hiếp người. Tao nói cho mày biết, không có cửa đâu! Đến cửa sổ cũng không có! Mày có nghe thấy không? Tao là linh hồn mạnh mẽ! Không đứng ý tao là, nếu tao có làm ma, linh hồn của tao cũng rất mạnh! Dù mày có chiếm được thân thể của tao, tao cũng sẽ không bỏ qua cho mày đâu". Tiểu Tiểu khua khua nắm đấm: "Tao sẽ đánh mày, đánh đến nát bét!".

Tiểu Tiểu uy phong tám hướng khí thể mười phương hét xong, xung quanh im lặng như tờ, ác linh kia không có chút phản ứng nào, ngay đến tiếng khóc của Thạch Cường cũng không còn nữa. Tiểu Tiểu bình tĩnh lại, cân nhắc một chút, lời cô vừa nói hình như có gì không đúng, hồn ma không thể đánh cho nát bét được. Cô nên học những câu như "khiến cho mày hồn phi phách tán, vĩnh viễn không thể siêu sinh" gì đó trên ti vi, chắc vậy mới có thể dọa được nó.

Tiểu Tiểu cứ thế suy nghĩ mông lung, bầu không khí u ám xung quanh càng khiến cô sợ hãi. Cũng không biết ác linh đó còn định làm những gì. Tiểu Tiểu nhìn nhìn ra cửa, bên trong ngấm tính toán đường lui, nhưng bề ngoài thì vẫn đứng thẳng lưng như cột, không muốn lộ ra vẻ yếu đuối trước mặt ác linh.

Bốn phía vẫn không có động tĩnh gì, Tiểu Tiểu ngửi ngửi, không còn thấy mùi khét. Cô lùi lại mấy bước, dựa vào cửa lớn, sau đó cắn răng, lao về phía cửa lần nữa.

Cánh cửa này kéo mãi không ra, giống như dính chết vào tường vậy. Mùi khét đó lại ủa đến, trong lòng Tiểu Tiểu sợ hãi cực độ, dốc hết sức lực kéo mạnh về phía sau, nhưng cánh cửa đó vẫn bất động. Mùi khét càng nồng hơn, lượn lờ trên đỉnh mũi Tiểu Tiểu, không khí bốn phía vừa u ám vừa lạnh lẽo, mồ hôi lạnh khiến Tiểu Tiểu nổi cả da gà.

Tiểu Tiểu dừng lại, dựa lưng vào cửa thở hồng hộc. Cô nắm chặt tay lại, cứng đầu đối diện với không khí nói: "Mày là ai? Ngoan ngoãn đi đâu thai đi, tao có thể giúp mày".

Chiếc tủ nhỏ trong phòng khách đột nhiên bị một cơn gió lớn thổi qua, đồ vật đặt trên tủ bị hất đổ, loảng xoảng rơi xuống đất. Tiểu Tiểu giật thót mình, nhanh chóng quay lại nhìn, bốn phía đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn đồng hồ, ánh sáng hiển thị là màu đỏ, không sai, ác linh quả nhiên là ở đây. Cô cố gắng chịu đựng cái mùi khét khó ngửi, thò tay vào túi quần, cầm chắc thỏi son đạn chu sa, cố gắng tự trấn tĩnh. Ác linh này đang dọa dẫm cô, cô không thể sợ, không thể rối trí. Thư Đồng đã biết xây

ra chuyện gì, cô ấy nhất định đang gấp rút tới đây, nhất định sẽ thông báo cho các đồng nghiệp khác cũng đến. Đúng rồi, còn có Boss, Boss chắc chắn sẽ đến cứu cô.

Không được hoảng, không cần sợ, Tiểu Tiểu tự cổ vũ mình hết lần này đến lần khác, cô có vũ khí, cô còn có chỗ dựa lớn như vậy, nhưng mà tay của cô vẫn cứ run.

Sách trên bàn đột nhiên lật ra rất nhanh, nước trong vòi tự động chảy, chú vịt con đồ chơi trong nhà cũng tự nhiên chuyển động trên mặt đất, đèn lớn trên đỉnh đầu cô thì nhấp nháy. Cả căn phòng chìm trong bầu không khí u ám đáng sợ.

Tiểu Tiểu dựa vào sau cửa, lại lật tay ra sức kéo kéo, đáng tiếc cánh cửa vẫn bất động. Một chiếc ghế "cót két" lắc lư, dường như đang cố ý cười nhạo cô.

Tiểu Tiểu trừng mắt, lớn tiếng nói: "Mày không cần phải dọa dẫm tao, tao không sợ mày". Câu nói này của cô đã không còn khí thế như trước, cho nên hình như chẳng còn sức thuyết phục gì. Nhưng Tiểu Tiểu cũng không biết mình nên nói gì nữa. Điều cần thiết lúc này là phải kéo dài thời gian, cô phải chống đỡ đến lúc bọn Thư Đồng đến.

Tiểu Tiểu cố gắng bình tĩnh trở lại, ra sức suy nghĩ. Ác linh này là ai? Đinh Đinh đã bị bắt rồi, vừa mới ở trong nhà cô kia chắc là Hà Tĩnh, vậy còn cái này? Tiểu Tiểu nỗ lực nhớ lại những tin tức thu hoạch được ngày hôm nay, quyết định đánh cược một phen: "Tôi biết chị là ai, chị là Tri Lệ Phân".

Mùi khét bỏng chốc nhặt hắt, Thạch Tráng trên sofa đột nhiên ngồi bật dậy. "Mày làm sao lại biết tao?".

Tiểu Tiểu giật thót mình, suýt chút nữa thét lên. Cô cắn cắn môi, định thần lại, biết được Thạch Tráng đã bị chiếm thân thể.

"Tôi biết chuyện của chị, biết kiếp trước chị sống không vui vẻ. Nhưng chuyện đã qua rất lâu rồi, chị đừng có hồ đồ nữa, ngoan ngoãn đầu thai chuyển kiếp, bắt đầu cuộc sống mới không tốt hơn sao?"

"Kiếp trước không vui vẻ?" Tri Lệ Phân nhìn Tiểu Tiểu chằm chằm, đột nhiên cất tiếng cười lớn: "Kiếp trước không vui vẻ? Ha ha ha, mày đúng thật là biết nói chuyện, mày biết tao chết như thế nào không?".

"Tự sát." Tiểu Tiểu nhỏ tiếng giữ lời, ngữ khí của Tri Lệ Phân khiến cô cảm thấy hai chân đang mềm nhũn ra.

"Mày có biết lựa chọn tự sát cần có dũng khí lớn như thế nào không?" Mặt của Thạch Tráng, giọng nói của Thạch Tráng, nhưng biểu đạt cảm xúc lại của một người khác.

"Sự việc qua rất lâu rồi, chị hà tất phải hại người khác..”Lời khuyên của Tiểu Tiểu vẫn còn chưa nói xong đã bị cắt ngang.

"Mày biết phải tuyệt vọng thế nào mới đủ quyết tâm lựa chọn tự sát như vậy không? Mày hiểu được tâm trạng bị ép vào đường cùng đau khổ thế nào không? Mày cho rằng mày biết cái gì? Đừng có ở đây giả vờ vì đại, đừng ở đây làm ra vẻ chính nghĩa nữa. Mày căn bản chưa từng nếm trải nỗi đau khổ này, mày vốn dĩ chẳng thể hiểu được!"

Tri Lệ Phân hét lớn, Tiểu Tiểu sợ đến mức nói không ra lời.

"Tao với Thạch Tráng rõ ràng thương yêu nhau, nhưng lại bị một mẹ già chết tiết ức hiếp. Bà ta ức hiếp tao, ức hiếp con trai bà ta, chúng tao lại chẳng phải là súc vật, chúng tao là người! Là người! Thạch Tráng ngốc quá, anh ấy cảm thấy mẹ anh ấy nuôi dưỡng anh ấy không dễ dàng, cái gì cũng nghe theo bà ta, bảo tao nhìn. Tao nhìn rồi, nhưng tao nhìn cũng không được, bà ta ép tao ly hôn, bà ta muốn có cháu!" Cơ thể Thạch Tráng cao lớn, rõ ràng là giọng nói ồm ồm của đàn ông, nhưng lại mang thứ ngữ khí ai oán như của đàn bà. Tiểu Tiểu khắp mình nổi da gà, cảm thấy vừa sợ hãi vừa buồn nôn.

Không khí trong phòng dường như loãng hơn, khí áp giảm xuống. Tiểu Tiểu dịch dịch về phía sau, cứng đầu khuyên giải tiếp: "Nhưng chị đã đi rồi, thì hãy bắt đầu lại từ đầu đi, đừng nghĩ đến những chuyện đau lòng trước đây nữa không được sao? Có nói thêm, cũng có tác dụng gì chứ?".

"Vốn dĩ là tao muốn bắt đầu lại rồi, nhưng tao hận mẹ già này, tao cũng không yên tâm về Thạch Tráng. Tao không ở bên, mẹ già giận dữ chắc chắn sẽ trút hết lên người anh ấy, mẹ ta sẽ ép anh ấy lấy vợ nữa. Nếu như Thạch Tráng lấy một người vợ không yêu anh ấy, vậy phải làm thế nào. Cho nên, tao mới quay lại tìm anh ấy."

"Vậy, đã như thế này, vì sao chị còn muốn hại chị Tĩnh? Chị Tĩnh là người phụ nữ tốt"

"Cô ta là người phụ nữ tốt, cô ta ngốc giống tao. Tao vốn muốn chúc phúc cho bọn họ rồi đi, nhưng tao lại thấy bà già kia ức hiếp bọn họ, tao liền dọa bà ta một chút." Tri Lệ Phân nói đến đây liền cười: "Tao phát hiện khi mình giáo huấn bà ta, thật sự rất vui vẻ". Thạch Tráng đi đến chỗ bà già đang nằm dưới đất kia, dùng sức đá bà ta một cái.

Tiểu Tiểu rõ ràng biết đây không phải là Thạch Tráng, nhưng mà nhìn thấy cảnh một người đàn ông trưởng thành đá mẹ đẻ của mình, cô vẫn có chút run rẩy.

"Bọn họ khi đó vẫn còn chưa kết hôn, tao đột nhiên cảm thấy cô gái này quá đáng thương, tao không muốn để cô ta lại đi vào vết xe đổ của mình, thế là liền nghĩ cách khuyên cô ta. Tao là linh hồn, không có cách nào nói chuyện, thử rất nhiều phương pháp, cuối cùng có thể giao tiếp với cô ta. Cô ta phát hiện mẹ già chết tiết này chẳng phải là thứ tốt đẹp gì, cũng do dự. Hai người chúng tao quen nhau như thế, nhưng thật sự vẫn cảm thấy đã gặp nhau muộn quá."

Tiểu Tiểu vừa nghe, vừa lén lút quan sát cách bố trí trong nhà, muốn tìm đường thoát thân. Tri Lệ Phân không chú ý cử động của cô, vẫn tiếp tục nói: "Nhưng cuối cùng cô ta vẫn lấy Thạch Tráng, cô ta vẫn còn ôm chút hoang tưởng đối với tương lai. Tao không nhìn được, cùng cô ta vào cửa, cùng chuyển đến toà nhà mới này. Sau đó tao mới phát hiện mình không ra ngoài được, toà nhà này thì ra đã có phong ấn. Dù gì tao cũng không nghĩ về sau sẽ ra sao, cho nên vẫn luôn ở lại đây. Hà Tĩnh có lúc nguyện ý để cho tao mượn cơ thể của cô ta, hồn phách của hai người chúng tao chen trong một cơ thể, tuy không thoải mái, nhưng tao có thể cảm thấy cuộc sống của con người". Tri Lệ Phân nhún nhún vai: "Tao chẳng phải là ác quỷ gì cả, tao không làm chuyện xấu. Tao chỉ muốn giúp đỡ Hà Tĩnh. Nếu như cụ già đó lại ức hiếp cô ta, ức hiếp Thạch Tráng, tao sẽ dọa bà ta, chỉ như vậy mà thôi".

"Cái gì mà không làm chuyện xấu? Vừa rồi chị còn muốn đẩy linh hồn của tôi đi, giết chết tôi nữa. Còn cả chị Tĩnh, chị ấy sao rồi?" Tiểu Tiểu chẳng hề vì những lời lẽ đáng thương kia mà đồng tình với Tri Lệ Phân, cô vẫn cảm thật chặt đạn chu sa và bùa trấn quỷ trên tay, tính toán sẽ dùng chúng cùng một lúc.

"Hà Tĩnh? Cô ta chết rồi. Không biết cụ già ác độc kia đánh vào đầu nữa, cô ta cảm thấy đau đầu chóng mặt liền nằm lên giường. Đến khi tao phát hiện ra, cô ta đã không còn thôn nữa, linh hồn sắp rời khỏi cơ thể rồi, cho nên tao liền giúp đỡ cô ta."

"Giúp chị ấy?"

Tri Lệ Phân đi lại mấy bước, nhìn ngó xung quanh, dường như đang nghĩ gì đó, nói: "Tao giúp cô ta ép linh hồn quay lại, linh hồn của cô ta vẫn chưa thoát ra, tao ép linh hồn của cô ta vào thân thể, khiến cô ta khôi phục lại ý thức. Sau đó, chúng tao thương lượng phải làm thế nào. Không có lý do gì mà người làm đầy chuyện xấu thì tiêu điều tự tại thế này, còn chúng tao, những người tốt lại phải chết yểu. Năm đó sau khi tự sát, không có ngày nào tao không hối hận. Vì sao tao lại phải chết, tao không nên chết như vậy, kẻ nên chết phải là cụ già đó".

Tri Lệ Phân cười độc ác "Năm đó chuyện tao chưa làm, hôm nay cuối cùng đã làm được rồi. Rất thoải mái! Cụ già này không ngờ rằng mình lại bị hai đứa con dâu liên thủ hại chết. Cụ ta đánh chết Hà Tĩnh thế nào, chúng tao đánh cụ ta như vậy. Ha ha ha, thật là rất dễ chịu! Nhưng mà, thực ra chúng tao cũng phải cảm ơn cụ ta, nếu như không phải là cụ ta đánh chết Hà Tĩnh, bọn tao chắc chắn sẽ chưa hạ được quyết tâm".

Tiểu Tiểu toát mồ hôi lạnh, nổi hết da gà. Con ma này chắc chắn là biến thái. Cô trừng mắt nhìn Tri Lệ Phân, thấy cô ta đang chăm chú tìm cái gì đó, cuối cùng cầm một chiếc gối tựa lớn trên sofa lên. Tiểu Tiểu căng thẳng, từng bước từng bước lùi về phía sau, trong lòng đã biết cô ta muốn làm gì.

Tri Lệ Phân cầm chiếc gối tựa lên từ từ hướng về phía cô, lại nói: "Thạch Tráng cứ muốn bảo vệ cụ già chết tiệt này. Nhiều năm như vậy, tính cách anh ấy luôn như thế, mày nói xem có đáng giận không. Nếu như anh ấy có một chút quyết đoán của người đàn ông, ra dáng một nam tử hán, hai cô gái mệnh khổ chúng tao cũng không phải đi đến bước này. Bây giờ Thạch Cường còn nhỏ, nó cần có mẹ, cho nên chúng tao cần thân thể của một cô gái, chúng tao phải tái sinh!".

"Chị thật ngu ngốc!" Tiểu Tiểu thực sự nhìn không được nữa: "Các chị cảm thấy uất ức, bị ức hiếp, vì sao không chống đối, không phản kháng? Khi còn sống không tự cho mình cơ hội làm mới cuộc đời, bây giờ chết rồi muốn tái sinh cái gì? Bà Tạ nếu như đánh chết chị Tĩnh, đương nhiên sẽ có pháp luật đến giải quyết. Các chị đánh chết bà ấy rồi, còn giết cả người chồng luôn miệng nói là yêu thương sâu sắc, bây giờ lại còn ngang nhiên nói muốn giết tôi. Các chị thì hơn bà Tạ ở điểm nào chứ?".

Tri Lệ Phân làm ma đã mười năm, làm sao còn nghe lọt tai điều gì? Bây giờ cô ta dùng cơ thể của Thạch Tráng, vốn dĩ là một người cao lớn, thêm vào đó lại có sức mạnh của ác linh, đương nhiên uy lực rất mạnh. Cơ thể Thạch Tráng lao vào Tiểu Tiểu với tốc độ cực lớn, chiếc gối tựa trong tay như muốn hất ngã Tiểu Tiểu xuống đất. May mà Tiểu Tiểu vẫn tập trung phòng bị này giờ, nghiêng người tránh một cái, cùng lúc đạp chân vào đầu gối, khiến thân hình Thạch Tráng lao đảo một chút, sau đó lại quay người muốn đánh về phía Tiểu Tiểu.

Kinh nghiệm đánh đối kháng của Tiểu Tiểu hoàn toàn chừa đánh với các sư huynh sư tỷ khác trong lớp huấn luyện. Thịnh thoảng gặp phải người xấu trên đường cũng nghĩa khí ra tay một chút. Còn thực sự cùng người khác ác chiến một trận thì hình như chưa từng có. Bây giờ tình huống nguy cấp, tốc độ và sức mạnh của ác linh không giống như những tên du côn trên phố, Tiểu Tiểu chỉ có thể dựa vào khả năng của mình để chống chọi. Cô khó khăn tránh né mấy lần, cuối cùng vẫn bị Tri Lệ Phân đạp ngã xuống bên cạnh bàn, chiếc gối tựa lớn thoáng cái đã phủ lên mặt cô. Khi Tiểu Tiểu ngã xuống đất đã kịp nhìn thấy chiếc điện thoại trên bàn, nhanh chóng sờ đến nó dùng lực đập mạnh lên đầu Tri Lệ Phân.

Tri Lệ Phân bị đập trúng, mặt bị đánh lệch sang một bên, chiếc gối tựa như muốn rời khỏi tay. Tiểu Tiểu nắm chắc cơ hội, móc thỏi son đạn chu sa ra, phóng đạn thẳng vào Tri Lệ Phân. Nhưng phản ứng của Tri Lệ Phân cũng rất nhanh, liền lật tay lấy chiếc gối chặn lại, và màu đỏ chu sa chói mắt bắn trúng vào chiếc gối.

Tri Lệ Phân phần nộ vô cùng, cô ta gầm lên một tiếng, cầm chiếc gối tựa trong tay đập mạnh vào Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu dùng chân đạp cô ta ra, nhưng không cẩn thận bị thứ đồ chơi hình con vịt dưới đất vướng vào bàn chân.

Tri Lệ Phân nhân lúc Tiểu Tiểu lao đảo, đạp mạnh một cái vào bụng cô, Tiểu Tiểu bị đá ra xa khoảng mấy bước chân, lưng đập vào tường. Cô chỉ cảm thấy một cơn đau dữ dội lan khắp toàn thân, mắt hoa lên. Không đợi Tiểu Tiểu kịp phản ứng, Tri Lệ Phân đã xông đến, tóm lấy cánh tay cầm đạn chu sa của cô, đập thật mạnh nó lên tường. Tiểu Tiểu đau quá, không cầm nổi nữa, đạn chu sa liền rơi xuống đất.

Lúc này Tri Lệ Phân đã phần nộ cực độ, khiến cho hai con mắt của Thạch Tráng đỏ rực lên, các cơ thịt trên mặt co giật. Cô ta một tay giữ cánh tay Tiểu Tiểu, một tay bóp cổ cô, sức mạnh rất lớn, lớn hơn nhiều so với đứa trẻ bị Đình Đình chiếm thân Tiểu Tiểu gặp phải trong thang máy và Hà Tĩnh vừa rồi. Tiểu Tiểu không có cách nào để thở, trước mắt tối đen.

Tri Lệ Phân cười độc ác, chỉ một chút nữa thôi, cuộc sống của cô ta sẽ thay đổi.

Chương 10

Tiểu Tiểu đang cận kề cái chết, mọi tế bào trên cơ thể đồng loạt ra sức vật lộn. Cô dồn chút sức lực cuối cùng, tập trung chú ý, miệng lẩm nhẩm đọc câu chú trần ma, cố gắng cử động cánh tay lấy lá bùa trần quý đánh mạnh lên trán của Trì Lệ Phân.

Trì Lệ Phân không thể ngờ được trong tình huống như thế này Tiểu Tiểu còn có thể phản kích, cô ta hét lên một tiếng thảm thiết, ngã vật xuống đất. Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy cổ mình được thả lỏng ra, không khí trong chốc lát tràn vào phổi, cô không ngừng ho sặc sụa, hai chân lại trụ không nổi, ngồi phịch luôn xuống đất.

Trì Lệ Phân bị đánh bật từ trong thân thể của Thạch Tráng ra, phần nộ cực độ. Lúc này trong phòng giống như đang trải qua một cơn cuồng phong, tất cả đồ đạc đều bị đập kêu "loảng xoảng", đèn trong phòng vụt cái tắt toàn bộ, rèm cửa sổ cũng "soạt" một tiếng, bị kéo lại hết. Căn phòng kín mít, đèn nửa ánh trắng cũng không chiếu lọt vào được, không khí vô cùng u ám lạnh lẽo.

Tiểu Tiểu vừa mới thoát khỏi chỗ chết, cơ thể không ngừng run rẩy. Khi này còn mãi liệu chết chống chọi, cô chẳng để ý đến sự sợ hãi, nhưng bây giờ đã bình tĩnh lại một chút, cô lại thấy sợ hãi vô cùng.

Lúc này không còn ngửi thấy mùi khét nữa, Tiểu Tiểu biết như vậy có nghĩa là Trì Lệ Phân đang không ở bên cạnh. Dựa vào ấn tượng của mình, cô nhanh chóng bò tới trước hai bước, muốn tìm cửa ra. Nhưng bò một đoạn dài rồi mà vẫn không chạm được vào cánh cửa, tìm Tiểu Tiểu lại đập loạn lên. Không đứng, không thể xa như thế này, cô rõ ràng chích chích cửa ba bước chân.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, không nhìn thấy cửa ở đâu. Trong bóng tối đen đặc, tri giác của cơ thể bỗng chốc trở nên vô cùng nhạy bén. Tiểu Tiểu đột nhiên lại ngửi thấy mùi cháy khét, cô kinh hãi, cổ chân đang bị cái gì đó cuốn lấy, kéo vào trong phòng. Tiểu Tiểu lớn tiếng hét, gắng sức vùng vẫy nhưng vẫn không thoát khỏi cái thứ đang cuốn lấy chân cô. Lúc đó trên sàn nhà dường như mọc ra những sợi dây leo đầy gai, chúng men theo chân, cuốn lấy cô, trói chặt chân rồi bò hướng lên trên cơ thể cô.

Tiểu Tiểu lớn tiếng chửi: "Mày là đồ ác ma, cút sang một bên, tao không sợ mày". Tiểu Tiểu muốn bò dậy, nhưng không còn chút sức lực nào, dây leo càng bò càng cao, quấn chặt chân cô, men lên đùi, từng chút từng chút một, cuốn khắp thân thể, bó cô lại thật chặt.

Tiểu Tiểu lăn lộn giãy giụa trên mặt đất, trong lòng thực ra vẫn hiểu rõ đây chỉ là ảo giác do ác linh tạo ra. Tuy là ảo giác, nhưng lại chân thực như vậy. Xung quanh tối tăm, không khí rất lạnh, gai của những sợi dây leo kia đâm vào da thịt cô. Máu đỏ chảy ra hòa lẫn với mồ hôi lạnh của Tiểu Tiểu, men theo da thịt cô chảy xuống. Đau đớn và sợ hãi trào lên như nước trong người Tiểu Tiểu.

Càng giãy giụa thì càng đau, càng đau thì lại càng mệt. Tiểu Tiểu không vùng vẫy nữa, cô còn muốn duy trì một chút sức lực, còn muốn để đầu óc tỉnh táo để nghĩ ra đối sách. Răng va vào nhau lập cập, Tiểu Tiểu chỉ đành cắn thật chặt răng lại, cố gắng chịu đựng, bấm chặt những đầu ngón tay trong lòng bàn tay. Tiểu Tiểu thở hổn hển hồi lâu, cuối cùng gắng sức lấy lại dũng khí, mở miệng hét lớn: "Tao không sợ mày, mày có nghe thấy không, tao không sợ mày! Là ảo giác, ảo giác không đánh ngã được tao!". Cô cho rằng mình đang gào rất to, nhưng trên thực tế đó chỉ là những tiếng rên rỉ nhỏ bé.

Luồng gió kỳ dị lạnh lẽo âm u thổi qua bên người Tiểu Tiểu, lướt trên những sợi lông to đang dựng đứng của cô. Dây leo cuốn rất chặt, những chiếc gai kia khiến cô đau đớn vô cùng. Tiểu Tiểu vừa kinh hãi vừa tức giận lại rất không phục, cô đột nhiên nhớ ra mình còn có một cái bình dẫn hồn, điều này khiến cô phấn chấn lên chút xíu. Cô cắn răng, vùng vẫy giằng tay ra khỏi những sợi dây leo, trên thực tế không hề tồn tại nhưng vẫn khiến cô đau đớn vô cùng, thò vào trong túi lấy bình dẫn hồn.

Cô gắng sức mở nắp bình ra, trong lòng có chút không chắc chắn, có phải chỉ cần niệm lời chú kia là được không?

Dây leo cuốn càng lúc càng chặt, Tiểu Tiểu bắt đầu cảm thấy không thở được, cơ thể của cô nhóp nhách, cô đang cháy máu, cô thậm chí còn nghe thấy tiếng từng giọt máu chảy xuống nền nhà. Đầu gai nhọn đâm vào cô, rất đau!

Câu chú kia là gì? Mười sáu chữ.

Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng nhịp tim của mình đập cuồng loạn "thịch thịch thịch", cứ như trống đập khiến cô phải căng tai ra, màng nhĩ phát đau. Cô chỉ nhớ câu chú kia có mười sáu chữ, nhưng cụ thể là những chữ gì?

Tay ướt sũng mồ hôi, sắp cầm không nổi chiếc bình nhỏ nhỏ này, Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy càng lúc càng lạnh, muốn nôn, lẽ nào ý thức của cô đi mơ hồ rồi sao? Trì Lệ Phân muốn cướp lấy cơ thể cô? Nhưng cô không cam tâm, mười sáu chữ kia sao cô chẳng thể nhớ ra được thế này?

Cảm giác buồn nôn càng lúc càng rõ rệt, Tiểu Tiểu cắn răng cố gắng chống chọi, cô không muốn thua, cô thực sự không muốn!

Nhưng cô lại chẳng có cách nào, trong đầu là một mớ hỗn độn, cô hoàn toàn nghĩ không ra câu chú đó là gì. Cô đánh không thắng nó, cô đâu không lại được với ác linh! Con tuyệt vọng từng chút một chen vào trái tim Tiểu Tiểu, dâng đầy, càng lên. Dường như niềm tin kia, thứ duy nhất có thể bám vào trong chốc lát đã nát tan cả rồi. Nỗi tuyệt vọng tràn ngập, nổ tung.

Tiểu Tiểu bắt đầu khóc.

Cô thật vô dụng, mười sáu chữ kia, cô cũng không nhớ ra được.

Giọt nước mắt đầu tiên rơi xuống, sau đó nước mắt cứ thế ò ạt tuôn ra. Tiểu Tiểu lớn tiếng khóc. Cô sắp chết rồi, sắp phải chết rồi, cô thật không cam tâm!

Đúng lúc đó, gian phòng đột nhiên sáng bừng lên, Tiểu Tiểu được ôm trong một lồng ngực vô cùng ấm áp. Gió lạnh, dây leo, gai nhọn, máu và những cơn đau, tất cả đều không còn nữa.

Tiểu Tiểu nước mắt giàn giụa ngược lên nhìn, liền thấy khuôn mặt đẹp trai của Nghiêm Lạc.

Cô nhào vào lòng anh, ôm anh thật chặt, sợ hãi khóc lớn, mặc kệ anh đây có phải là ảo giác hay không, ảo giác này đẹp đẽ quá, khiến cô không cần phải sợ hãi nữa.

Nghiêm Lạc ôm cô thật chặt trong lòng, anh mặc cho cô khóc, nước mắt nước mũi dính cả vào người mình, chỉ dịu dàng vuốt tóc cô.

Qua một lúc lâu, cũng không biết anh lấy giấy ăn từ đâu, cẩn thận tỉ mỉ lau sạch sẽ khuôn mặt bé nhỏ của cô, sau đó hướng khuôn mặt của cô về phía trước, nhỏ nhẹ nói: "Em xem, nhìn thấy nó không?"

Tiểu Tiểu hoảng loạn nhìn một cái, căn phòng trống không, nào có bóng người. Cô hấp tấp lắc đầu, giống như một con vật nhỏ phải chịu kinh sợ, lại vùi đầu trốn vào trong lòng Nghiêm Lạc.

Nghiêm Lạc nâng khuôn mặt nhỏ bé của cô lên, lại hướng ra phía trước: "Nhìn cẩn thận đi, có thấy không?"

Với sự xuất hiện của anh, muốn bắt giữ một ác linh nhỏ bé là chuyện chẳng có gì đơn giản hơn. Trì Lệ Phân bây giờ chẳng qua chỉ là một linh hồn yếu đuối, sẽ bị xử lý bất cứ lúc nào, đâu có còn huênh hoang được nữa. Nhưng Nghiêm Lạc vẫn kiên trì muốn Tiểu Tiểu tận tay hoàn thành bước cuối cùng này.

Tiểu Tiểu không nhong nhẽo được nữa, cuối cùng đành chăm chú nhìn ra phía trước. Hình như... hình như có một bóng sáng đang lác lác trước mặt. Cô mím môi gật gật đầu như một đứa trẻ.

Nghiêm Lạc ghé vào tai cô, khe khẽ niệm mười sáu chữ, lại đưa tay cầm chiếc bình dẫn hồn của cô nâng lên cao, hướng về bóng sáng kia, nói với cô: "Niệm chú, thu nó lại".

Tinh thần của Tiểu Tiểu vừa rồi mới bị đánh bại, lúc này vẫn còn sợ hãi, cô nhích nhích lại phía sau, vùi mình sâu hơn trong lòng Nghiêm Lạc, chần chừ một lúc mới nhỏ tiếng đọc, nhưng dường như không có bất cứ thay đổi nào.

Nghiêm Lạc đẩy đẩy cô ra phía trước, đọc lại câu chú kia một lần nữa, nói với cô: "Lại một lần nữa, Heo Con, tập trung tinh thần, muốn thu nó vào trong bình, hãy dùng ý niệm của em. Em có thể làm được, thu phục nó đi".

Tiểu Tiểu lấy tay dụi dụi mắt, khịt khịt mũi, dùng sức hít một hơi, cố gắng định thần lại, sau đó hạ quyết tâm thu phục ác linh! Giọng nói vẫn còn run run, cô vẫn lớn tiếng niệm hoàn chỉnh câu chú, sau đó, cô dường như nhìn thấy bóng sáng trước mắt lóe lên, chiếc bình đen nhỏ cuối cùng cũng phát ra ánh sáng màu đỏ, vậy là ác linh bị thu vào rồi.

Tiểu Tiểu vẫn giờ tay, ngẩn ngơ nhìn chiếc bình. Thành công rồi?

Nghiêm Lạc xoa xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói: "Em làm rất tốt, bây giờ, đặt nắp bình lại".

Tiểu Tiểu nhìn xuống sàn nhà tìm xung quanh, cuối cùng cũng tìm được cái nắp nhỏ xiu đập lên bình. Cô quay người giờ chiếc bình nhỏ, kích động như một đứa trẻ giao cho Nghiêm Lạc, trong đôi mắt to vẫn còn đọng vài giọt nước mắt.

Nghiêm Lạc không đón lấy chiếc bình, chỉ kéo cô vào lòng ôm thật chặt. Tiểu Tiểu lúc này đã thật sự cảm thấy an toàn, Boss đến rồi, Boss chính là chỗ dựa lớn của cô.

Tiểu Tiểu ôm lấy chỗ dựa của mình, lại khóc, đầu óc của cô chắc chắn có bệnh rồi, rõ ràng là sợ muốn chết, làm sao vẫn còn nghĩ đến chuyện muốn hay không muốn làm cái loại việc an ninh này ở chỗ anh?

Khi Thư Đồng và Tư Mã Cần chạy đến nơi, thấy trong cảnh hỗn loạn nơi hiện trường vụ án, lại có một nam một nữ đang ngồi trên nền nhà, cô gái lau nước mắt rất đáng thương, còn chàng trai thì chẳng làm gì cả, chỉ ôm cô ấy để cô ấy thoải mái khóc.

Tiểu Tiểu không biết những chuyện xảy ra sau đó thế nào, bởi vì cô ngủ rất say, còn việc làm sao mà ngủ được, cô cũng chẳng rõ nữa.

Cô nằm mơ, trong giấc mơ có một người đàn ông cứ luôn nhìn cô, tướng mạo không rõ thế nào, nhưng cô lại nhìn rất rõ ánh mắt của anh.

Ánh mắt nặng tình lại bị thương đó, Tiểu Tiểu không biết phải làm thế nào, nhưng cô hiểu được rất rõ tình cảm trong ánh mắt ấy. Anh nhìn cô như vậy, khiến trong lòng cô rất buồn. Cô muốn mở miệng hỏi anh làm sao, muốn hỏi anh là ai, nhưng cô vừa mở miệng, thì đột nhiên tỉnh mộng.

Tiểu Tiểu mở mắt ra, phát hiện bản thân đang nằm trong phòng ngủ nhà mình. Nếu như không phải toàn thân trên dưới đều mỏi nhừ, cổ đau đến nỗi không cử động được, thì cô gần như đã quên mất sự kiện đáng sợ vừa xảy ra. Cô ngẩn ra nhìn trần nhà, từ từ nhớ lại tất cả những chuyện tồi qua. Cứ vậy một hồi lâu, cô mới lười nhác bò dậy.

Còn chưa ra tới phòng khách, Tiểu Tiểu đã ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn, tinh thần cô phần chần trở lại, "bịch bịch" chạy nhanh tới. Quả nhiên trong phòng khách đã bày sẵn một bàn đồ ăn, còn toàn là món cô thích nữa!

Bụng Tiểu Tiểu lập tức réo lên phôi hóp, bắt đầu gào thét kêu đói. Cô chẳng buồn tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhanh tay bốc một miếng trứng chiên tôm lột vỏ cho vào miệng, thơm quá! Cô lại nhanh chóng ăn thêm miếng nữa, sau đó vừa ăn vừa đi một vòng khắp nhà, chẳng có ai cả!

Tuy đây là nhà cô, không có người khác là rất bình thường, nhưng đồ ăn nóng hôi hổi bày ở đây, mà một người cũng chẳng có, vậy thì kỳ lạ quá.

Nhưng mà trải qua hai ngày rèn luyện này, Tiểu Tiểu đã có thể thích ứng rất nhanh với những chuyện kỳ lạ. Cô không hoảng hốt, lại tiếp tục đi một vòng, cuối cùng nhìn thấy trên bàn trong thư phòng có một bức thư và một hộp điện thoại.

Cô mở bức thư ra, nhìn thấy những nét chữ rần rỏi, có lực, chữ viết đẹp như rồng bay phượng múa: "*Rất xin lỗi về tất cả những chuyện em đã trải qua. Nhưng anh nghĩ em cần phải hiểu rõ, làm hàng ma sư không chỉ là những kích thích thú vị như trong tưởng tượng của em. Nó còn mang đầy tàn khốc và tuyệt vọng. Bài kiểm tra của em đã được thông qua, đây là một công việc lương cao, đãi ngộ tốt nhưng rất nhiều nguy hiểm. Sau này em phải đối mặt, chắc chắn sẽ có nhiều chuyện còn kinh sợ, nguy hiểm hơn cả tồi qua, cho nên em hãy cân nhắc kỹ càng. Nếu như vẫn quyết định trở thành một hàng ma sư, thì hãy liên hệ với anh. Ngoài ra, trong tiểu khu của em đã không còn bất cứ ác linh hay thứ không sạch sẽ gì khác, không cần phải lo lắng. Rất xin lỗi làm hỏng điện thoại của em, chiếc điện thoại mới này coi như là bồi thường. Phím tắt số một là số điện thoại của anh, chờ mong em gia nhập vào công ty của anh". Chữ ký bên dưới là Nghiêm Lạc.*

Tiểu Tiểu đọc xong thư, chậm rãi đi đánh răng rửa mặt, thay quần áo, sau đó chẳng chút khách khí ăn một bữa no nê, đem toàn bộ chỗ đồ ăn ngon trên bàn kia nhét hết vào bụng. Sau khi ăn uống no say, cô vẫn còn chưa nghĩ thông được, rốt cuộc mình có muốn làm hàng ma sư không?

Tiểu Tiểu quay lại thư phòng, mở hộp điện thoại trên bàn, lấy chiếc điện thoại mới ra xem. Kiểu dáng thời thượng, chức năng phức tạp, bên cạnh còn có một cuốn sách hướng dẫn dày cộp, không có nhãn hiệu, chưa từng nhìn thấy trên thị trường. Trong đầu Tiểu Tiểu trống không, không biết nên làm gì mới được, cuối cùng tìm ra danh thiếp Thư Đồng để lại, gọi điện thoại cho Thư Đồng.

"Thư Đồng, tối hôm qua, sau đó xảy ra chuyện gì?"

"Sau đó thì cũng chẳng có gì, cô thu hồi được ác linh, ôm lấy Boss khóc đến khi ngủ say. Sau đó cảnh sát tới, đưa Hà Tĩnh và cả nhà Thạch Tráng đi, thông báo cho người thân đến đón đưa bé về 'Thăm án diệt môn', chắc sẽ ồn ào một trận đây."

Tiểu Tiểu thờ dài thườn thọt, cảm thấy cả nhà họ thật đáng thương. "Chị Tĩnh là làm sao vậy? Tại sao vết sáng trên đồng hồ là màu hồng phấn?"

"Đó là 'xác sống'. Chính là cơ thể đã tử vong, nhưng hồn phách lại bị cưỡng ép lưu lại trong cơ thể, nếu như không ăn máu thịt tươi mới, thân thể sẽ bị thối rữa, cho nên..." Thư Đồng ở đầu dây bên kia làm vẻ mặt ghê tởm: "Cô biết đó, bất luận bọn chúng có thích hay không, bọn chúng đều cần đi khắp nơi tìm kiếm đồ ăn". Cô dừng lại một chút, sau đó nói: "Linh hồn của Hà Tĩnh là linh hồn mới, cơ thể cũng chưa thối rữa, cho nên bây giờ bị thu về rồi là chuyện tốt. Nếu không sau này cô ta sẽ vĩnh viễn là xác sống ăn máu thịt, đó là chuyện rất đau khổ, cuối cùng cũng chỉ có thể đợi bị tiêu diệt. Trì Lệ Phân kia có lẽ cũng không biết hậu quả của việc làm như thế này, mới ép hồn phách của cô ta ở lại trong cơ thể".

Tiểu Tiểu nghe thấy chuyện này không lạnh mà run: "Trì Lệ Phân kia điên rồi".

"Cô ta không những không điên, còn rất thông minh." Thư Đồng nói: "Cô ta che giấu rất tốt, hơn nữa còn rất biết chừng mực. Một linh hồn ở cùng với con người nhiều năm, sẽ rất ảnh hưởng đến sức khỏe của con người, mà người nhà Thạch Tráng lại không hề gây ốm, chẳng khác gì người bình thường. Có thể thấy Trì Lệ Phân hiểu rất rõ thân mình là ma, cái gì có thể làm, cái gì không thể làm".

Tiểu Tiểu thờ dài, hỏi Thư Đồng: "Cô nói xem, tôi thích hợp làm hàng ma sư không?"

"Hi, xem ra cô thực sự bị dọa rồi. Boss nói có lẽ cô sẽ rút lui, bảo tôi đừng làm phiền cô, hóa ra là thật."

Tiểu Tiểu có chút ngượng ngùng: "Anh ấy không biết có tức giận không?"

Thư Đồng cao giọng nói: "Anh ấy chẳng phải luôn tức giận sao? Nhìn khuôn mặt chẳng chút cảm xúc kia, thật đáng tiếc cho sắc đẹp của anh ta".

"Đâu có, Boss không phải là người không có cảm xúc, anh ấy rất ôn hòa, đâu có đáng sợ như cô nói."

"Ha ha", Thư Đồng cười hai tiếng kỳ quặc: "Cô đang kể chuyện cười đấy à?"

"Chẳng có gì đáng cười cả. Tôi đang nói nghiêm túc với cô, cô đừng đùa."

"Được rồi, được rồi, nghiêm túc. Nếu như cô muốn hỏi ý kiến của tôi, tôi chỉ có thể nói với cô, ông Trời không tự nhiên lại cho cô khả năng đặc biệt đó đâu."

Không tự nhiên lại ban cho khả năng đặc biệt? Câu này đánh trúng vào tâm lý Tiểu Tiểu, khiến cô càng trở nên mơ hồ.

Khi đã bình tâm lại sau những vui mừng về bước đầu có được công việc, lý trí nói cho Tiểu Tiểu biết, công việc này chắc chắn là không đơn giản thú vị như những gì cô nghĩ. Nếu không thì, Nghiêm Lạc sẽ không đặc biệt để cô đơn độc một mình đi đối mặt với Trì Lệ Phân. Anh chẳng qua muốn lấy thực tế để chỉ ra cho cô những nguy hiểm có thể sẽ gặp phải trong công việc này.

Đây thực sự không phải công việc người bình thường nên chọn, nhưng nơi sâu thẳm nhất trong lòng Tiểu Tiểu, cũng không biết vì sao, vẫn có chút mong muốn được trở thành một hàng ma sư.

Đầu Tiểu Tiểu đang quay vòng vòng với những mâu thuẫn, người thì đau chết đi được, cổ cũng bị thâm tím cả mảng, chẳng thể nào đi gặp mọi người. Lưng cũng đau, bụng cũng đau, chân cũng đau, tay cũng đau, toàn thân không có chỗ nào là không đau. Tiểu Tiểu chẳng nghĩ gì nữa, lười nhác nằm ở nhà dưỡng thương một tuần.

Trong thời gian này, Tiểu Tiểu đã nói chuyện điện thoại với A La, A La đến nhà ở cùng cô hai ngày, còn mang đến loại kem mà cô thích ăn nhất. Tiểu Tiểu kể lại tường tận tỉ mỉ những chuyện cô trải qua với A La, nhân cơ hội hỏi ý kiến luôn: "A La, cậu nói đi, mình thích hợp làm hàng ma sư không?"

Mắt A La sáng lên, kích động nói: "Cậu muốn đi làm hàng ma sư sao? Tốt quá rồi."

"Nào có tốt gì đâu. Tối hôm đó mình suýt chút nữa chết toi rồi. Sắp bị dọa chết đây, cậu không biết đâu, đó thực sự là chuyện rất đáng sợ."

"Trông cậu bây giờ ăn vui vẻ như vậy, vừa rồi còn hào hứng nói chuyện, mặt mày tươi tỉnh, dấu khẩu với mình cũng rất có khí thế, chẳng giống người sắp bị dọa chết tí nào."

Tiểu Tiểu ngăn ra: "Ngủ mấy giấc như thế, lại ăn no rồi, hơn nữa sự việc đã qua, bây giờ đương nhiên không còn sợ. Nhưng mà nếu gặp phải lần nữa, chưa chắc mình đã chịu được. Anh Nghiêm kia vừa muốn mời mình đến làm việc, vừa muốn dọa dẫm mình, nói rất nguy hiểm, vậy rốt cuộc là anh ta có muốn mình đến làm việc hay không?"

A La ngăn ra, sau đó cười lớn: "Chuyện này cậu cần hỏi trực tiếp anh ấy, mình rất muốn xem xem biểu hiện của anh ấy thế nào?"

Tiểu Tiểu mặt tối sầm, xem ra A La này cũng chẳng có chủ ý gì hay ho hơn.

Sau đó Tiểu Tiểu lại ở nhà thêm mấy ngày nữa, cuối cùng mới nghĩ ra một cách. Cô quyết định xem thật nhiều phim kinh dị để luyện gan, sau đó dựa vào kết quả luyện gan của mình để đưa ra quyết định có muốn làm hàng ma sư hay không.

Tiểu Tiểu tra cả đồng tên phim kinh dị trên mạng, sau đó lên danh sách đi thuê đĩa. Cô một mình trốn ở trong nhà xem phim, càng xem càng sợ, cuối cùng thực sự không chịu nổi nữa, đành gọi điện triệu tập mấy người bạn học thân thiết lần lượt đến xem cùng. Kết quả, tất cả mọi người đều khinh ghét nói: "Sợ thì đừng xem nữa!"

Nhưng Tiểu Tiểu không muốn bỏ, không luyện tập cho tốt, làm sao biết được mình có muốn làm hàng ma sư hay không.

Hôm nay cô kéo rèm cửa, ôm gối, từ khe hở của các ngón tay đang bịt trên mắt chuyên tâm xem phim. Trên màn hình ti vi là hình ảnh một cô gái mặc áo trắng đang co rúm lại trong góc, run rẩy giữa bầu không khí kỳ quái đáng sợ, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh xung quanh... Đột nhiên, điện thoại vang lên!

Tiểu Tiểu thét lên, dây điện thoại của cô gái kia rõ ràng bị cắt đứt rồi. Là ma! Chắc chắn là vậy!

Chuông điện thoại vẫn cứ reo vang, cô gái áo trắng đó lại dường như không nghe thấy, Tiểu Tiểu căng thẳng nhìn màn hình, trong lòng thực sự lo lắng thay cho cô gái kia, sao lại không nghe thấy chứ?

Nhưng nhìn rồi nhìn, cuối cùng Tiểu Tiểu phát hiện ra điều không bình thường. Tiếng chuông điện thoại đó nghe thật quen tai. Điện thoại của cô cũng cái chuông này. Tiểu Tiểu vội vàng lật đồng gối tìm điện thoại, chuông vừa ngừng thì cô gái trên màn hình bắt đầu hét lên. Tiểu Tiểu đang cầm điện thoại trên tay, nghe thấy tiếng hét vội ngẩng đầu lên nhìn những chuyện xảy ra trên màn hình. Chỉ thấy trong căn phòng trống không, trên mặt đất có một bóng đen đang ép gần lại phía cô gái kia... Tiểu Tiểu căng thẳng không thở nổi, lúc này, chuông điện thoại của cô lại reo ầm ỉ.

Cả Tiểu Tiểu và cô gái kia cùng hét lớn, cô nhảy lên, nhìn thấy điện thoại của mình đang có người gọi đến, chữ trên điện thoại lại là Âu Dương Tĩnh.

Tiểu Tiểu nhanh chóng đặt chế độ tạm ngừng cho ti vi, tiếp đó hít mấy hơi, lại xoa xoa đám da gà nổi đầy trên cánh tay, lúc này mới dám nhận điện thoại.

"Tiểu Tiểu, anh là Âu Dương Tĩnh."

"Học trường", thần trí Tiểu Tiểu vẫn còn chưa khôi phục, giọng nói hơi run run.

"Em đang làm gì?"

"Xem phim kinh dị."

Âu Dương Tĩnh cười: "Em chẳng phải không thích xem loại này sao?"

"Gần đây hình như bị trùng gió nên mới muốn xem thử."

"Anh thấy em không phải là trứng gió, em chỉ hơi suy sụp tinh thần thôi. Công việc của em đến đâu rồi?"

Tiểu Tiểu vừa nghe đến điều này liền có tinh thần ngay: "Học trường, em có cơ hội tìm được việc làm rồi. Loại công việc giống như công ty an ninh bảo vệ, lương cao, đãi ngộ tốt, đồng nghiệp cũng rất tốt, nhưng lại khá nguy hiểm. Anh nói xem em có nên làm không?"

"Đương nhiên là không nên." Âu Dương Tĩnh trả lời dứt khoát: "Con gái làm công việc an ninh bảo vệ đó làm gì. Anh gọi điện cho em là muốn nói với em, trong tòa nhà anh làm việc, có công ty đang tuyển người. Bọn họ cần một trợ lý nghiệp vụ, không yêu cầu gì về kinh nghiệm làm việc, anh thấy rất thích hợp với em. Công ty đó làm về thương mại, cũng đúng với chuyên ngành của em. Hơn nữa quy mô công ty rất lớn, tiền lương và đãi ngộ cũng không tồi. Người phòng Nhân sự ở đó vừa hay anh có quen, đem hồ sơ của em gửi qua đi. Thế nào, chuẩn bị một chút, hai ngày nữa tham gia phỏng vấn nhé".

Tiểu Tiểu ngẩn ra, lại có chuyện tốt như vậy sao? Lễ nào sau khi gặp ma, vận đen biến thành tốt rồi?

Tiểu Tiểu thật là có chút vui mừng ngoài mong đợi, có nội ứng, chắc sẽ dễ qua cửa. Quan trọng nhất là, nếu như đến đó làm việc, vậy chính là cùng làm việc trong một tòa nhà với học trường, ở gần ắt có lợi thế, tuyệt quá đi mất! Mỗi ngày có thể cùng ăn cơm trưa, tối có thể cùng tan làm, nhân tiện có thể cùng dạo phố hẹn hò một chút, đây đơn giản là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống!

Tiểu Tiểu hỏi Âu Dương Tĩnh về tình hình cụ thể của công ty kia, yêu cầu tuyển người, thời gian phỏng vấn, và số điện thoại liên hệ..., cuối cùng cô phấn khởi trả lời sẽ tham gia phỏng vấn.

Tiểu Tiểu cúp điện thoại, chạy vào phòng tìm quần áo. Giờ mấy bộ quần áo ra trước gương so sánh, cô vui vẻ lẩm nhẩm hát. Quay lại phòng khách, khi nhìn thấy cô gái trên màn hình đang phải chịu kinh sợ kia, Tiểu Tiểu đột nhiên có chút do dự, làm viên chức bình thường, thực sự hợp với cô hơn làm hàng ma sư sao?

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Sáng ngày thứ Ba, Tiểu Tiểu trang điểm xong xuôi, đi phỏng vấn.

Âu Dương Tĩnh đón cô ở dưới lầu, đưa cô lên Công ty Thương mại Huệ Thông trên tầng tám. Người đến phỏng vấn không ít. Quách Tĩnh, người ở phòng Nhân sự, bạn của Âu Dương Tĩnh, là một cô gái rất ôn hòa. Nhìn thấy Tiểu Tiểu, cô ta liền giới thiệu hồ sơ lên, cười cười với cô, vẫy tay chào Âu Dương Tĩnh rồi đưa cô vào trong.

Tiểu Tiểu ở Công ty Huệ Thông đợi nửa tiếng, cuối cùng cũng đến lượt vào phỏng vấn. Quách Tĩnh nói với cô: "Đừng căng thẳng, lần này giám đốc phòng Nhân sự bọn chị sẽ đích thân phỏng vấn, rất đơn giản. Em cứ biểu hiện tự tin một chút, chắc chắn không vấn đề gì".

Tiểu Tiểu gật đầu, ưỡn ngực lên đi vào trong. Vấn đề phỏng vấn quả nhiên rất đơn giản, cũng chỉ hỏi về học lực, kinh nghiệm làm việc, hiểu biết về Công ty Huệ Thông, mục tiêu xin việc... Những vấn đề này Tiểu Tiểu đều chuẩn bị trước rồi, trả lời rất lưu loát. Nhưng vấn đề cuối cùng vị giám đốc Nhân sự kia hỏi: "Cô nghĩ như thế nào về chức vụ trợ lý này?"

Tiểu Tiểu sửng lại, chức vụ trợ lý này còn yêu cầu phải có cách nghĩ như thế nào sao? Không phải chỉ lĩnh lương làm tốt công việc là được sao? Cô ngẫm nghĩ, rồi lại ngẫm nghĩ, càng lúc càng căng thẳng hơn. Ngược mắt lên lại thấy vị giám đốc Nhân sự kia đang nhìn mình đợi câu trả lời, cô buột miệng nói: "Trợ lý chính là bất luận gặp phải chuyện gì, đều có Boss làm hậu thuẫn. Nhưng có nhiều khi, công việc vẫn yêu cầu bản thân mình phải tự đối mặt".

Vị giám đốc kia nghe xong thì nhướn mày, dường như đang rất kinh ngạc, sau đó trong mắt lộ ra ý cười. Tiểu Tiểu hận không thể tự cắn lưỡi của mình, nói linh tinh lộn xộn gì thế này. Cô cũng không biết nên bổ sung, chữa cháy thế nào, chốc chốc thì ngó nghiêng ngồi đó, cuối cùng thì nghe thấy giám đốc Nhân sự nói: "Vậy hôm nay chúng ta dừng ở đây, nếu có quyết định, trong vòng một tuần chúng tôi sẽ thông báo cho cô".

Tiểu Tiểu gật đầu, đứng dậy ra ngoài. Cô cúi đầu ủ rũ, càng nghĩ càng cảm thấy câu trả lời của mình quá ngớ ngẩn. Quách Tĩnh thấy cô dường như đã mất hết tinh thần, liền bước đến hỏi han tình hình, sau đó an ủi nói: "Không sao đâu, chức vụ này yêu cầu không cao, chị sẽ giúp em hỏi giám đốc, nói đỡ vài lời".

Tiểu Tiểu cảm kích trong lòng, cảm ơn rồi đi ra. Cô gọi điện cho Âu Dương Tĩnh, nói với anh một tiếng là mình đi về, không ngờ Âu Dương Tĩnh lại từ công ty chạy ra, đưa cô đến quán cà phê bên cạnh tòa nhà ngồi. Tâm trạng của Tiểu Tiểu khôi phục rất nhanh chóng, chỉ sau vài câu đã đầy được hết chuyện không vui ra khỏi đầu.

Âu Dương Tĩnh hỏi han tình hình phỏng vấn, động viên cô mấy câu, sau đó đột nhiên hỏi: "Tiểu Tiểu, em thấy Lạc Ngôn thế nào?"

"Vu Lạc Ngôn?" Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc: "Từ trước đến nay em chưa từng đồng ý với anh ấy điều gì, cũng chưa từng nhận quà tặng của anh ấy. Em

đã nói rất rõ ràng với anh ấy, em không hợp với anh ấy".

"Anh biết." Âu Dương Tinh nói: "Anh chỉ muốn xác nhận lại một chút".

Xác nhận? Xác nhận rồi sẽ làm gì? Tiểu Tiểu không kìm được nghĩ lung tung, trong lòng ngực, trái tim đang nhảy loạn lên. Âu Dương Tinh cười cười, lại hỏi cô: "Lạc Ngôn được con gái hâm mộ như thế mà em cũng không thích, vậy em thích người con trai như thế nào?"

Tiểu Tiểu đỏ bừng mặt, suýt chút nữa buột miệng nói: "Giống như anh". Nhưng lúc này tâm ý đối phương còn chưa rõ ràng, cô cũng không thể dễ dàng bộc bạch. Thế là giả vờ như đang chăm chú nghĩ, sau đó nói: "Thích người tính tình dễ chịu, hài hước, thực tế, và sẽ đối tốt với em".

Âu Dương Tinh lại cười, đôi mắt sau cặp kính lộ rõ vẻ hăng hái, anh duỗi tay xoa xoa đầu Tiểu Tiểu: "Mọi người đều cho rằng em là trẻ con, nhưng thực ra trong lòng em rất có chủ ý". Anh ngừng lại một lúc rồi nói: "Chỉ có điều, Lạc Ngôn là bạn rất tốt của anh..."

Âu Dương Tinh ngập ngừng muốn nói lại thôi, dường như những lời sau đó có gì khó xử. Tiểu Tiểu mang vẻ chờ đợi, mong anh nói tiếp, nhưng lúc này điện thoại của anh lại vang lên.

Người gọi điện đến là Quách Tinh của Công ty Huệ Thông, Âu Dương Tinh nhận xong điện thoại nói: "Chúc mừng em, vượt qua phỏng vấn vòng một rồi".

Tiểu Tiểu ngạc nhiên, suýt chút nữa bị sự vui mừng làm cho choáng váng đầu óc, Âu Dương Tinh nói: "Quách Tinh bảo giám đốc của cô ấy rất vừa lòng về em. Trong nhiều người như vậy, chỉ có câu trả lời của em là mới mẻ. Trợ lý hầu như dựa vào chỉ thị của cấp trên để làm việc, nhưng nhiều khi phải có chủ kiến của mình, mới có thể độc lập hoàn thành công việc. Câu trả lời của em rất hay, bà ấy rất thích".

Tiểu Tiểu bịt miệng, đúng là chẳng thể nào tin được, cô đánh bừa như vậy mà lại trúng. Âu Dương Tinh cười ha ha: "Em luôn nói cứ hễ phỏng vấn là em lại ngớ ngẩn, lần này xem ra có chuẩn bị kỹ nên mới dễ dàng vượt qua phải không?"

Tiểu Tiểu cười ngây ngô, vẫn còn bất ngờ với kết quả này. "Thực ra câu nói đó, không phải tự em nghĩ ra. Lúc ấy căng thẳng quá, em chỉ mượn dùng một chút."

"Vậy là ai nói?"

Tiểu Tiểu nhớ đến Nghiêm Lạc, trong lòng bỗng nhiên có chút áy náy: "Là người đầu tiên khen ngợi năng lực của em". Boss đối với cô tốt như vậy, cô lại hèn nhát rút lui. Tiểu Tiểu đột nhiên phiền não. Đã vượt qua vòng phỏng vấn bên này rồi, vậy cô nên nói thế nào với Boss đây, nói rằng cô quyết định không đến chỗ anh làm việc nữa?

Ba ngày sau, Tiểu Tiểu nhận được thông báo của Quách Tinh, bảo cô thứ Sáu đến Huệ Thông tham gia phỏng vấn tiếp. Quách Tinh ngẫm ra hiệu trong điện thoại, lần phỏng vấn tới của Tiểu Tiểu chỉ là hình thức, bởi vì chức vụ trợ lý này không có gì to tát, thực ra giám đốc Nhân sự có thể quyết định tuyển dụng, chỉ là cuối cùng vẫn phải để cho Giám đốc Thôi phòng Nghiệp vụ nhìn qua mà thôi. Chỉ cần không khiến cho giám đốc Nghiệp vụ ghét, công việc này cơ bản đã thuộc về cô rồi.

"Con người Giám đốc Thôi rất tốt, không hay soi mói đâu." Quách Tinh nói với Tiểu Tiểu như vậy, thực ra là muốn nói, công việc này của Tiểu Tiểu, đã chắc chắn đến chín phần mười rồi.

Tiểu Tiểu rất vui, cô thực lòng cảm ơn Quách Tinh. Cúp máy xong, con khổ não từ đâu lại ập đến. Xem ra cô nên đi tìm cơ hội để nói với Nghiêm Lạc một tiếng, nói rõ rằng cô không thể đến công ty của anh làm hàng ma sự. Nhưng Tiểu Tiểu cũng không biết vì sao, lại cảm thấy rất buồn, rất tiếc nuối.

Cô cứ do dự mãi, cho đến ngày hôm sau mới hạ quyết tâm, bất luận là thế nào, cô vẫn nên nói lại với Nghiêm Lạc. Nhưng bởi vì anh đối xử với cô rất tốt nên cô cảm thấy gọi điện thoại để từ chối thực sự có chút không lịch sự lắm. Nghĩ lại Nghiêm Lạc đã cứu cô hai lần, còn tặng cô điện thoại, cô đến câu cảm ơn cũng chưa nói từ tế với anh. Vì thế cô vẫn nên gặp mặt, cảm ơn và xin lỗi trực tiếp một lần.

Nhưng người ta là Boss đại nhân, cô gọi điện thoại bảo người ta ra ngoài gặp mặt hình như không thích hợp lắm. Tiểu Tiểu cuối cùng cũng nghĩ ra cách, trực tiếp tạo ra cơ hội gặp mặt. Nghiêm Lạc thỉnh thoảng có tới làm việc trong Waiting, cô cứ loay quanh ở gần đó, kiểu gì cũng sẽ gặp được anh.

Thế là Tiểu Tiểu quyết tâm thực hiện, cô đến Waiting ngồi rất lâu. Mạnh Mạn âm thầm ra sau tiệm gọi điện thoại cho Nghiêm Lạc: "Boss, Heo Con đang ở đây, cô ấy muốn gặp anh".

"Gặp tôi? Cô ấy có số điện thoại của tôi mà." Nghiêm Lạc cau mày lại, không hiểu cô gái này có ý gì. Anh hỏi: "Cô ấy có nói là chuyện gì không?"

"Không có, cô ấy chỉ hỏi tôi hôm nay anh có đến không."

Nghiêm Lạc trầm ngâm hồi lâu, dặn dò: "Cô nói với cô ấy, hôm nay tôi không đến, bảo cô ấy có chuyện gấp thì cứ gọi cho tôi".

Mạnh Mạn làm như lời anh nói, quay lại phòng ngoài cửa tiệm nói chuyện với Tiểu Tiểu, sau đó tìm chủ đề, nói Boss mấy ngày nay đều không đến, bảo Tiểu Tiểu chỉ bằng trực tiếp gọi điện cho anh. Tiểu Tiểu nghe thấy thế rất thất vọng, ngồi thêm một lát nữa thì cáo từ.

Ngày hôm sau, Tiểu Tiểu lại đến Waiting, quả nhiên Nghiêm Lạc vẫn không có đó. Cô ngồi ngồi trong Waiting nên chờ ở quán cà phê đối diện, uống trà cả buổi chiều.

Mạnh Mạn lại gọi điện cho Nghiêm Lạc: "Boss, Heo Con ngồi đợi ở quán cà phê đối diện cả nửa ngày rồi". Nghiêm Lạc không nói gì, đập máy.

Ngày thứ ba, Tiểu Tiểu lại ra ngoài. Nhưng mà lần này cô không tiếp tục hy vọng gặp được Nghiêm Lạc ở Waiting nữa. Ngày mai là ngày phỏng vấn tiếp theo, tuy Quách Tình nói vấn đề không lớn, nhưng cô vẫn quyết định đi mua quần áo mới, muốn biểu hiện tốt hơn một chút. Cô mua xong quần áo thì quay về. Khi đi qua Waiting, cô vô tình cúi xuống, liền nhìn thấy bên kia lớp kính là một con chuột béo vô cùng đáng yêu. Nó trắng như tuyết, chỉ có một nhúm lông màu nâu trên đỉnh đầu, hất ngược lên giống như được tạo hình vậy.

Tiểu Tiểu trong chốc lát bị con vật này hấp dẫn. Con chuột béo đó leo lên mặt kính, dùng ánh mắt đáng thương nhìn cô, mắt của nó ướt ướt, dường như còn chứa nước mắt vậy. Tiểu Tiểu quý xuống, dùng tay gõ gõ vào tấm kính trước mặt con chuột béo. Nó cứ nhìn theo ngón tay cô, tay cô chuyển động sang bên trái đầu nó nghiêng sang trái, tay cô chuyển động sang bên phải đầu nó hướng sang phải, khiến cho Tiểu Tiểu cười tít mắt.

Cuối cùng con chuột béo dừng lại, "bịch" một tiếng ngã từ cái bệ nhỏ bên dưới cửa kính ra sau, nhưng nó lại nhanh chóng bò lên, tiếp tục ánh mắt ngáp ngừng, leo lên cửa kính nhìn cô. Tiểu Tiểu bị sự đáng yêu của nó đánh bại hoàn toàn, không kìm được đưa tay đẩy cao đỉnh mũi, làm bộ dạng mũi heo trêu đùa nó.

Con chuột béo nhảy lên đùa nghịch, rõ ràng rất hưng phấn, Tiểu Tiểu không ngừng cười hi hi ha ha. Nhưng khi công gắng đầu lên, lại thấy Nghiêm Lạc đang cầm báo ngồi trên sofa cách đó không xa. Tiểu Tiểu thề rằng cô thực sự đã nhìn thấy Boss đại nhân nhếch khóe miệng lên cười. Điều này khiến cô chỉ hận là không thể đào một cái hố để chôn mình xuống đó. Vì sao cô luôn xuất hiện trong bộ dạng mất mặt trước Boss như vậy?

Lúc này Tiểu Tiểu cũng chẳng để tâm đến con chuột béo nữa, cô cầm túi quần áo bỏ chạy thật nhanh. Chạy được nửa đường, đột nhiên nhớ ra, cô chẳng phải muốn tìm Boss sao, bây giờ cơ hội đang ở trước mắt còn gì. Tiểu Tiểu cắn răng, vỗ vỗ mặt, chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, sau đó mặt dày, xoay người vững bước tiến vào trong Waiting.

Quay lại Waiting, nhìn vào bên trong cửa kính, cô thấy Nghiêm Lạc vẫn đang ngồi đó. Tiểu Tiểu hít một hơi, nghĩ xem câu mở đầu phải nói như thế nào, sau đó một tay đẩy cửa...

Cửa vừa mở ra, một thân hình bé nhỏ liền nhào về phía cô. Tiểu Tiểu đang chuyên tâm cân nhắc vấn đề chính, bị thân hình nhỏ bé này dọa cho giật thót mình, lật đật lùi lại một bước, hai chân vấp vào nhau, ngã nhào xuống đất.

Tiểu Tiểu nhăn nhó mặt mày, mông đau muốn chết. Nghiêm Lạc sai bước chạy đến, đỡ cô lên. Tiểu Tiểu cúi thấp đầu, cảm thấy rất ảm ức, mỗi lần cô gặp Boss, ngoài mặt mặt ra thì vẫn là mặt mặt. Thân hình nhỏ bé trên mặt đất kia kêu lên "chít chít chít", chính là chú chuột béo vừa rồi.

Chú chuột béo vẫy vẫy đuôi lấy lòng, nhìn Tiểu Tiểu chăm chú, đôi mắt long lanh kích động, nhúm lông màu nâu trên đỉnh đầu đung đưa đung đưa. Tiểu Tiểu không kìm được khom người xuống đặt nó lên lòng bàn tay, đưa ngón tay ra vuốt ve vỗ về nó một chút.

"Không sao chứ?" Nghiêm Lạc cau mày, biểu cảm rõ ràng rất nghiêm khắc nhưng ngữ khí lại hoàn toàn không giống vậy.

Chú chuột béo nghe thấy tiếng Nghiêm Lạc, run lên dường như rất sợ hãi, Tiểu Tiểu vội nói: "Không sao, không sao". Để chứng minh, cô còn bước nhanh về trước hai bước.

Nghiêm Lạc nhặt túi đồ dưới đất lên giúp cô, cùng cô đi về phía sofa. Trên chiếc bàn trước sofa có đặt một cái lồng rất đẹp, chắc là nhà của chú chuột béo. Tiểu Tiểu đặt chú chuột béo lên trên bàn. Lúc này Nghiêm Lạc gọi một tiếng: "Bát Bát!".

Tiểu Tiểu ngẩn ra, chỉ có hai chữ, thanh âm không lớn, nhưng sự oán trách và tức giận bao hàm trong đó lại khiến cô giật mình. Lần này thì cô thực sự đã hiểu vì sao bọn Thư Đồng luôn nói Boss nghiêm khắc rồi. Quả nhiên chú chuột béo gây rắc rối kia vô cùng sợ hãi, thân hình nhỏ bé run rẩy, hóa ra Bát Bát là tên của nó. Tiểu Tiểu cảm thấy nó rất đáng thương.

Chú chuột béo hình như biết mình phạm lỗi, nó ngẩng đầu lên nhìn nhìn cô, cặp mắt nhỏ kia khiến lòng Tiểu Tiểu mềm nhũn ra. Bát Bát nhìn cô một cái, tựa như lưu luyến không rời, cuối cùng gật gật cái đầu nhỏ, không biết làm sao, bộ dạng đau lòng, tự động chuồn vào trong lồng, lại còn biết tự đóng cửa.

Tiểu Tiểu há hốc miệng kinh ngạc, thật là tài quá, làm sao có thể đáng yêu như vậy? Cô vẫy vẫy tay với chú chuột béo, cũng học cách gọi: "Bát Bát!".

Bát Bát tỏ vẻ trông đợi, quay đầu nhìn Nghiêm Lạc một cái. Anh lại không nói gì. Chú chuột béo cẩn thận nhìn nhìn vẻ mặt của anh, sau đó vui vẻ tự mình mở lồng chạy ra. Nó chạy đến trước mặt Tiểu Tiểu, đứng thẳng người, hai cái chân nhỏ khoanh trước ngực, mông lắc lắc, đuôi vẫy vẫy, ngẩng đầu lên, bộ dạng lấy lòng.

Tiểu Tiểu trong chốc lát liền quên đi chuyện mất mặt vừa rồi, cô vui vẻ lớn tiếng cười ha ha, đưa ngón tay xoa đầu chú chuột béo. Bát Bát ngây ngất, cái đầu nhỏ dụi dụi vào ngón tay Tiểu Tiểu.

Chơi cùng với Bát Bát một hồi, Tiểu Tiểu cuối cùng đành phải ra chuyện chính, cô hắng giọng, nói với Nghiêm Lạc: "Anh Nghiêm, thực ra, em đến là để cảm ơn anh".

"Không cần khách sáo." Anh căn bản chẳng buồn hỏi đây là cảm ơn cái gì.

Tiểu Tiểu định thần lại, nói tiếp: "Còn nữa, chính là, em muốn nói..."

Cô còn chưa nói xong, Nghiêm Lạc đột nhiên đưa đến một đĩa hạt dưa: "Bát Bát là chuột linh, có thể nghe hiểu lời người, em thử cho nó ăn xem".

"Chuột linh? Chính là chuột biến thành yêu tinh phải không?"

"Chít chít chít..." Bát Bát nhảy lên phản đối ở bên cạnh, rất không hài lòng đối với từ "yêu tinh" này. Tiểu Tiểu buồn cười quá, hỏi nó: "Không phải là yêu tinh đúng không?". Bát Bát nghiêm túc gật đầu.

Nó thật sự có thể nghe hiểu tiếng người, Tiểu Tiểu hứng thú, cầm một hạt dưa lên hỏi: "Muốn ăn không?".

Bát Bát nhảy nhót vui mừng, gật mạnh đầu, lại kêu "Chít chít chít". Tiểu Tiểu đưa hạt dưa đến, Bát Bát vừa muốn nhận, cô lại thu tay lại. Bát Bát ngẩn ra, cặp mắt nhỏ đáng thương nhìn Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu cười, không kìm được, cuối cùng cũng đưa hạt dưa cho nó. Một người một chuột chơi với nhau vô cùng vui vẻ.

Nghiêm Lạc nhìn hai người bọn họ một hồi, đột nhiên nói: "Anh còn có việc phải đi trước, em ở lại đây chơi với Bát Bát nhé".

Tiểu Tiểu gật đầu, một ngón tay bị Bát Bát ôm, tay còn lại vẫy vẫy Nghiêm Lạc: "Anh Nghiêm, bye bye". Thấy Nghiêm Lạc đi rồi, cô lại tiếp tục chơi với Bát Bát.

Chơi một lúc, cuối cùng cô cũng nhớ ra. Ý, chuyện chính của cô vẫn chưa nói với Nghiêm Lạc mà. Khó khăn lắm mới gặp được anh, vậy mà chưa nói câu nào, đã để anh đi mất rồi.

Tiểu Tiểu ảo não như vậy, tóm lấy Bát Bát gắng sức ôm: "Đều tại mày, mày làm tao quên mất chuyện chính rồi".

Bát Bát kêu "Chít chít chít", vể mặt vô tội.

"Nói cái gì, nghe không hiểu." Tiểu Tiểu vẫn còn buồn bã, tiếp tục ôm chặt Bát Bát.

Mạnh Mạn đi đến, cười nói: "Nó nói, nó chỉ chịu trách nhiệm đáng yêu, không chịu trách nhiệm việc chính".

Tiểu Tiểu dừng tay lại, nhìn vào cặp mắt nhỏ như hai hạt đậu đen của Bát Bát, chịu trách nhiệm đáng yêu? Còn có công việc tốt như thế này sao? Nếu như cô cũng có thể chỉ chịu trách nhiệm đáng yêu thì tốt rồi.

Cô nhào người trên sofa ỉu xiu nói với Mạnh Mạn: "Chị Mạn, vận số của em gần đây không tốt, rất không tốt, vui buồn lẫn lộn. Chị chẳng phải là biết xem bói đoán mệnh hay sao, xem giúp cho em được không?".

"Được." Mạnh Mạn vui vẻ đồng ý, lúc sau liền bưng đến một cốc nước.

Tiểu Tiểu nhìn cốc nước kia, trầm nghĩ: "Nước à, nước à, tôi thực sự rất muốn đi làm, nhưng mà, tôi vẫn muốn hỏi, tôi làm hàng ma sư tốt, hay làm công việc bình thường mới tốt?". Nghĩ xong, cô uống một hơi hết cốc nước kia, sau đó hỏi Mạnh Mạn: "Chị Mạn, cốc nước này là ý gì?".

"Thời khắc gặp ma."

"Không phải chứ, lại 'Thời khắc gặp ma'?" Tiểu Tiểu nhìn cốc nước: "Gần đây em chẳng gặp ma quỷ gì cả, cuộc sống rất bình thường, có phải là đoán sai rồi không?".

"Không sai đâu."

"Vậy, lẽ nào là chỉ Bát Bát?" Chuột linh cũng coi là yêu vật nhỉ? Gặp nó coi như đã gặp ma?

Chú chuột béo vô tội lắc đầu cắt lực, nó rõ ràng là vô tội.

"Không phải Bát Bát." Mạnh Mạn lo lắng: "Chắc chắn là 'Thời khắc gặp ma'".

Tiểu Tiểu muốn khóc mà không ra nước mắt: "Em chỉ muốn hỏi rốt cuộc mình làm công việc gì thì tốt, sao mà lại đưa ra một đáp án kỳ lạ thế này".

"Nên làm gì, là phải tự em quyết định. Số mệnh không thể giúp em quyết định, nhưng sẽ thay đổi theo quyết định đó của em. Chỉ là có lúc, em không thể không đưa ra chủ kiến. Tiểu Tiểu, thuận theo tự nhiên, những chuyện nên xảy ra thì sẽ xảy ra, ai cũng không ngăn cản được."

Tiểu Tiểu nghe có chút không hiểu: "Chị Mạn, những lời này của chị khó hiểu quá".

"Heo Con, ngày mai, làm việc phải cẩn thận chút."

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Đêm hôm đó, Tiểu Tiểu nằm trên giường nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cảm thấy không có gì phải do dự nữa. Công việc ở Huệ Thông vừa ổn định lại vừa có cơ hội phát triển, tiền lương và đãi ngộ cũng không tồi, còn có thể làm cùng một tòa nhà với học trưởng, muốn sự nghiệp có sự nghiệp, muốn tình cảm có tình cảm, thực ra là không thể tốt hơn nữa. Cô không muốn lại suy nghĩ lung tung, phải nghiêm túc tiếp nhận cơ hội lần này mới đúng.

Ngày hôm sau, là ngày Tiểu Tiểu đến Huệ Thông phỏng vấn vòng hai. Cô dậy thật sớm, mặc quần áo, trang điểm nhẹ nhàng, dáng vẻ trông cũng giống như một nữ nhân viên mới. Cô ngắm đi ngắm lại mình trong gương, vô cùng hài lòng, giờ nắm đầm lên, tự nói với bản thân: "Chúc Tiểu Tiểu, cố lên!".

Đang định ra cửa, Tiểu Tiểu lại nhận được điện thoại của Thư Đồng: "Tiểu Tiểu, hôm nay cô có kế hoạch gì không?"

"Hả?" Tiểu Tiểu giật thót mình, lẽ nào Boss đại nhân biết cô len lút đi đến công ty khác phỏng vấn, nên đã bảo Thư Đồng gọi điện phê bình cô? Nhưng nghĩ lại một chút, cô chợt dạ cái gì chứ, anh là người bảo cô suy nghĩ lại cơ mà, cô cũng đâu có nói nhất định sẽ đến chỗ anh làm việc.

Thư Đồng ở đầu dây bên kia nói: "Có phải hôm qua cô đến Waiting không? Chị Mạn đoán cho cô cái cốc đồ uống kia lại là 'Thời khắc gặp ma', liền nói với Boss rồi, Boss hình như rất lo lắng, bảo tôi hỏi xem hôm nay cô có kế hoạch gì không, tốt nhất đừng đi ra ngoài".

"Nhưng tôi phải ra ngoài ngay bây giờ. Hôm nay tôi có buổi phỏng vấn rất quan trọng, nhất định phải đi."

"Phỏng vấn? Cô quyết định không làm hàng ma sư rồi hả?"

"Ừ." Tiểu Tiểu cắn cắn môi, nói thật: "Tôi muốn nói với Boss, nhưng hôm qua lại lỡ mất cơ hội. Đợi tôi phỏng vấn xong, sẽ xin lỗi với anh ấy là được. Công việc này bạn tôi giới thiệu cho, mọi mặt đều rất tốt, tôi cũng cần nhắc kỹ càng rồi, cảm thấy vẫn nên sống cuộc sống của người bình thường thì hơn".

Thư Đồng im lặng một lúc, sau đó nói: "Cũng được, nếu như có cơ hội, vẫn nên sống cuộc sống của người bình thường thì hơn. Tôi thì không có cơ hội đó, nên cứ yên tâm làm hàng ma sư thôi". Cô cười cười, lại nói: "Vậy cô đi phỏng vấn ở đâu, tôi đi cùng cô, nếu không Boss lại trách tôi".

Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, hẹn Thư Đồng tại quán cà phê cạnh tòa nhà của Công ty Huệ Thông.

Tiểu Tiểu dập máy, đi ra ngoài, khóa cửa lại. Vừa quay đầu, chợt nhìn thấy cửa phòng 1503 bên cạnh đang mở.

Những chuyện xảy ra trong phòng 1503 đó lại hiện lên trong đầu, cô do dự một chút, rồi bước đến đó.

Mọi thứ trong phòng đều đã được thu lại, chất thành đống lớn. Có một người phụ nữ đang ôm Thạch Cường đứng ở phòng khách, Tiểu Tiểu nhận ra, đó là Thạch Miêu, em gái của Thạch Tráng. Cô ấy nhìn thấy Tiểu Tiểu, khẽ gật đầu chào hỏi.

"Căn nhà này không thể ở được nữa, chúng tôi dự định bán đi, tôi đưa đứa bé về nhà nhìn lại lần cuối. Trong nhà anh tôi chỉ còn lại nó, cũng may, nó còn có người cô là tôi đây."

Tiểu Tiểu không biết nói gì cho phải, cuối cùng chỉ an ủi một câu: "Đừng quá đau buồn, hãy bảo trọng".

Thạch Miêu gật đầu: "Cảm ơn cô. Nói ra thì tôi thực sự còn nợ cô một lời cảm ơn, nếu không phải là cô kịp thời báo cảnh sát, đứa trẻ này sợ là cũng không sống nổi. Cảm ơn cô, cô là ân nhân của nhà họ Thạch chúng tôi".

"Không, không." Tiểu Tiểu không ngừng xua tay, cảm thấy rất thiếu tự tin. Cô chẳng phải là ân nhân gì cả, cô chẳng cứu được ai hết, nếu như cô thực sự có bản lĩnh thì tốt rồi. Tiểu Tiểu áp ứng nói mấy câu khách sáo rồi vội vàng lui đi.

Xuống tới tầng trệt, vừa hay lại gặp bà Lưu mua rau quay về, bà thấy Tiểu Tiểu ra ngoài thì cười hỏi: "Tiểu Tiểu, sắp ra ngoài à?"

"Vâng ạ." Tiểu Tiểu nhớ lại chuyện ác linh hôm đó, nhìn bà Lưu giờ đi khỏe mạnh, trong lòng lại thấy có chút xúc động.

"Hôm nay rất nóng, trời nắng lắm, phải mang ô, nếu không bị đen da thì sẽ không xinh nữa đâu." Bà Lưu chậm rãi nói. Tiểu Tiểu trả lời, chào bà rồi quay đầu chạy đi.

Tiểu Tiểu ngồi trên xe bus tới Công ty Huệ Thông, trong lòng vẫn đang nghĩ: Minh thực sự không muốn làm hàng ma sư sao?

Đến quán cà phê hẹn kia, Thư Đồng đã ngồi ở đó rồi. "Cô chẳng phải nói hẹn phỏng vấn mười giờ sao, bây giờ mới chín giờ, có cần phải đến sớm như vậy không?"

"Tôi sợ tắc đường mà, hơn nữa tới sớm thì có thể ngồi lại ăn sáng, thời gian dư dật, như vậy sẽ đỡ căng thẳng hơn."

Thư Đồng cười ha ha: "Có gì mà căng thẳng, phỏng vấn chứ có phải là bắt quỷ đâu. Bữa này tôi mời, chúc cô phỏng vấn thành công. Dù gì cũng là 'phụng mệnh' Boss, coi như làm chuyện công, có thể đem hóa đơn về thanh toán".

Thư Đồng thực sự đã gọi cả đồ ăn, bộ dạng "không ăn thật uống phỉ". Tiểu Tiểu rất thích Thư Đồng, cũng không biết đồng nghiệp sau này có tốt được như cô ấy không.

"Cô không cần phải nhìn tôi như vậy, tôi không yêu con gái đâu."

"Tôi yêu là được rồi." Tiểu Tiểu đùa, Thư Đồng cố ý làm biểu hiện sợ hãi, hai người cùng cười ha ha.

Bọn họ vừa ăn cơm vừa nói chuyện, Tiểu Tiểu không kìm được đành nói ra tâm sự của mình: "Thư Đồng, kỳ thực tôi vẫn có chút muốn làm hàng ma sư. Có phải là tôi rất kỳ quái không, rõ ràng cái gì cũng không biết, rõ ràng rất nhát gan, lại vẫn cứ muốn làm cái việc mình không làm được".

Thư Đồng thờ dãi, nói với Tiểu Tiểu: "Tôi nói với cô điều này, hàng ma sư, loại công việc này rất không bình thường. Khi còn nhỏ, bố tôi nói với tôi, hàng ma sư là thiên chức, không phải muốn làm thì có thể làm, cũng không phải không muốn làm thì có thể không làm. Ông Trời ban cho khả năng đặc biệt, chính là để mình sử dụng. Nếu không dùng, chính là không làm hết trách nhiệm, ông Trời nhất định sẽ trừng phạt. Lúc đó tôi rất không phục. Từ nhỏ đã bị ép học các loại pháp thuật giáng ma, khi học trung học phổ thông còn phải ra ngoài làm nhiệm vụ, nhưng tôi vẫn lén lút đăng ký thi đại học. Tôi nghĩ bản lĩnh ông Trời cho tôi không chỉ như vậy, tôi có thể phát huy tác dụng của chúng ở lĩnh vực khác".

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó tôi thi đỗ đại học, thuận lợi tốt nghiệp, rồi vào làm việc ở một công ty lớn. Tuy tính cách của tôi ở trong môi trường đó cũng không coi là được hoan nghênh, nhưng người người đều như vậy, vì sao tôi lại không được? Tôi sợ người khác ghét bỏ mình kỳ quái, liền gắng sức không chạm vào những sự việc liên quan đến yêu ma quỷ quái. Tôi không làm hàng ma sư nữa, hoàn toàn rút ra khỏi đó. Từ trước tới nay, khi nói chuyện với bạn bè, tôi không bao giờ nói tới những hiện tượng siêu nhiên. Mọi người đều coi tôi là một cô gái hiện đại theo chủ nghĩa duy vật, không tin quỷ thần. Sau đó có một ngày, người bạn tôi thân nhất trong công ty vướng vào sự việc liên quan tới ác linh. Tôi lo lắng thân phận của mình bại lộ, cố gắng không tham dự vào chuyện của cô ấy. Tôi chỉ cho cô ấy số điện thoại của một hàng ma sư, vòng vo bảo cô ấy đi tìm người khác giúp đỡ..." Thư Đồng nói đến đây, giọng nói vừa trầm vừa khàn, Tiểu Tiểu cho rằng cô đang muốn khóc.

"Sau đó cô ấy đã chết" Thư Đồng dừng lại rất lâu, rồi tiếp tục nói: "Tôi đi công tác một tháng, khi quay lại còn cho rằng sự việc của cô ấy đã giải quyết rồi, không ngờ rằng... cô ấy không tin vào hàng ma sư tới giới thiệu kia. Bởi vì tôi nói với cô ấy đó là người tôi không thân, chỉ là nghe nói. Cô ấy cho rằng từ trước đến giờ tôi chưa từng tiếp xúc với những chuyện này, nên người mà tôi có thể nghe nói đến chắc cũng không có bản lĩnh thực sự. Thế là cô ấy nghe và tin theo người khác, tìm một pháp sư ròm. Tên pháp sư ròm không cứu được cô ấy, cuối cùng còn hại cả mình". Thư Đồng trầm giọng nói: "Bởi vì sự ích kỷ và trốn tránh của mình, tôi đã hại hai người, vốn dĩ tất cả chuyện này không nên xảy ra. Ác linh kia, thực ra không khó đối phó".

Tiểu Tiểu cảm thấy vô cùng nặng nề, cũng không biết nên an ủi Thư Đồng thế nào mới tốt. Thư Đồng xoa xoa mặt: "Bởi vì chuyện này, tôi quay lại giới hàng ma, lại bắt đầu làm hàng ma sư. Bố tôi nói đúng, đây là khả năng ông Trời ban cho tôi, là thiên chức của tôi. Nếu tôi không thực hiện thiên chức đó, thì nhất định sẽ phải hối hận".

Tiểu Tiểu cắn môi, chọc chọc miếng dưa chuột trong đĩa, hỏi: "Thư Đồng, hàng ma sư trong công ty đều giống như cô sao? Ý tôi là, đều có gia thế hàng ma gì đó hoặc được huấn luyện từ nhỏ phải không? Có người nào là người bình thường giống như tôi 'giữa đường xuất gia' không".

[1] Trong truyện Tây Du Ký, hồi 32 có câu: "Hoà thượng này nửa đường xuất gia đây". Ý nói lúc đầu không định làm việc này, nhưng sau lại chuyển sang làm việc này.

"Không có, chỗ chúng tôi đến dọn vệ sinh cũng đều là người xuất thân trong gia thế hàng ma."

"Vậy vì sao Boss lại mời tôi?"

"Có lẽ là bởi vì khả năng cô có? Tôi thấy Boss đối xử với cô rất đặc biệt." Thư Đồng đột nhiên hạ thấp giọng, dùng ngữ khí buồn chuyện nói: "Tôi nghe nói, đương nhiên chỉ là truyền thuyết, trời đất sáu trăm năm lại có một kiếp nạn lớn, kiếp nạn mới sắp đến rồi. Boss gần đây luôn tuyển chọn những người tài giỏi ở các nguồn khác nhau, có lẽ chính là vì chuyện này. Tiểu Tiểu, có thể cô thực sự có bản lĩnh gì đó mà đến bản thân cô cũng không biết?"

"Không phải chứ." Tiểu Tiểu cảm thấy Thư Đồng giống như đang kể chuyện phim.

Thư Đồng nhún nhún vai: "Dù gì cô đã muốn đi phỏng vấn rồi, phỏng vấn xong thì chuẩn bị đi làm, nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ".

Tiểu Tiểu nghĩ thấy cũng đúng, tới qua cô rõ ràng đã hạ quyết tâm rồi, làm sao mới sáng ra nhìn thấy Tiểu Cường và bà Lưu lại cảm thấy do dự. Cô thật sự không nên như vậy.

"Cô nói rất đúng, tôi vẫn nên cố gắng làm tốt công việc của mình là được." Tiểu Tiểu nhìn đồng hồ, vẫn còn mười lăm phút nữa, cô nhét miếng sandwich cuối cùng vào miệng, lại uống nửa cốc nước rồi hắng giọng: "Thư Đồng, tôi đi đây, lát nữa phỏng vấn xong sẽ xuống ngay".

"Đi nhanh về nhanh, tôi ở đây đợi cô. Nhất định phải thành công nhé, nếu không cô đã bỏ Boss chúng tôi rồi, bên này lại thất bại, tôi sẽ không nhìn mặt cô đâu."

Tiểu Tiểu giọng nấp nấp: "Cô đợi đó".

Tiểu Tiểu đến chỗ Huệ Thông sớm mấy phút, Quách Tinh đón tiếp cô rất nhiệt tình: "Em đợi thêm một chút, còn có mấy người khác đến phỏng vấn, đợi bọn họ xong là tới lượt em". Cô ấy rót cho Tiểu Tiểu một cốc nước: "Em uống cốc nước, nghỉ ngơi chút đi".

Tiểu Tiểu cảm ơn, ngồi xuống cẩn thận đánh giá công ty. Lần trước cô căng thẳng đến mức chẳng để ý kỹ được cái gì. Lần này vừa nhìn đã thấy, khu vực hành chính của công ty này thực sự rất lớn, phong cách trang trí cũng rất đặc biệt, cô gái trước quầy lễ tân chuyên nghiệp và mang theo nụ cười ngọt

ngào đẹp đẽ, mặc bộ âu phục công chức. Những điểm này, chính là tiêu chuẩn nghề nghiệp cô luôn hướng tới trước ngày rằm tháng Bảy.

Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, cứ như thế này vậy, nghề nghiệp của cô nên là thế này mới đúng.

Lần phỏng vấn thứ hai của Tiểu Tiểu chỉ mất hai phút, giám đốc phòng Nhân sự và giám đốc phòng Nghiệp vụ cùng gặp cô. Họ phỏng vấn rất đơn giản, xoay quanh kinh nghiệm của cô, sự chuyên nghiệp của cô, còn cả chuyện nếu như nhận cô làm việc thì khi nào có thể đi làm... Từ những biểu hiện của họ, Tiểu Tiểu đã có thể yên tâm rằng, việc đi làm của mình chắc chắn không vấn đề gì nữa rồi.

Quả nhiên cuối cùng giám đốc phòng Nhân sự nói với cô: "Cô Chúc, hoan nghênh cô gia nhập công ty. Sau này Quách Tinh sẽ liên lạc với cô, thông báo mức lương của cô và thời gian đi làm".

Tiểu Tiểu vui mừng cảm ơn, lui ra ngoài. Quách Tinh đang đợi, vừa nhìn thấy cô ra, vội kéo đến một bên hỏi: "Sao rồi?".

"Chắc là không vấn đề gì. Giám đốc của các chị nói, sẽ bảo chị liên lạc về tiền lương và thời gian đi làm với em."

"Tốt quá rồi." Quách Tinh rất vui mừng. Tiểu Tiểu không ngừng cảm ơn: "Chị Quách, cảm ơn chị, đến lúc đó em mời chị và học trường cùng ăn cơm".

"Khách sáo cái gì, chúng ta cũng sắp là đồng nghiệp rồi, đến lúc đó cứ bảo Âu Dương mời hai chúng ta ăn cơm là được." Quách Tinh cười ha ha, lại nói: "Vây em về trước nhé, bên này chị sắp xếp xong sẽ gọi điện cho em".

Tiểu Tiểu gật đầu, lại nói thêm vài câu với cô ấy. Đang chuẩn bị cáo từ, thì đột nhiên có một người đàn ông đi đến ngay sau bọn họ, toàn thân ông ta phát ra mùi khét! Tiểu Tiểu giật thót mình, quay ngoắt lại.

"Sao vậy, đó là Giám đốc Thôi, cấp trên của em đó, vừa rồi lúc phỏng vấn em gặp qua rồi mà." Quách Tinh nói.

Tiểu Tiểu lại lắc đầu, người đó đã không còn là Giám đốc Thôi nữa rồi. Vừa nãy khi phỏng vấn, cô có bắt tay với Giám đốc Thôi, gần như vậy, cô chỉ ngửi thấy mùi nước hoa trên người ông ấy. Nhưng bây giờ, trên người ông ấy toát ra, lại là mùi của ác linh!

Tiểu Tiểu nhìn Giám đốc Thôi kia đi vào khu làm việc, giữa khu vực đó và quầy lễ tân có một tường ngăn trang trí, Tiểu Tiểu nhìn không thấy. Cô nóng ruột, kéo tay Quách Tinh hỏi: "Chị Quách, làm phiền chị hai phút, chị đưa em đi tham quan một chút khu làm việc được không, em muốn xem qua".

Quách Tinh lưỡng lự, nhưng vẫn đồng ý. Tiểu Tiểu cùng với cô ấy đi tới khu vực làm việc, đúng lúc nhìn thấy Giám đốc Thôi kia đi thẳng vào một phòng làm việc bên trong, ông ta không gõ cửa, đẩy cửa bước vào, rồi sau đó đóng lại rất nhanh.

Vừa rồi lúc cánh cửa mở ra, Tiểu Tiểu đã nhìn thấy đó là một gian phòng vừa rộng rãi vừa có phong cách. Cô nhanh chóng hỏi Quách Tinh: "Đó là phòng làm việc của ai vậy?".

"Phòng chủ tịch."

Tim Tiểu Tiểu đập "thình thịch", một dự cảm lạ xuất hiện. Cô kéo tay Quách Tinh: "Chị, chị đừng có đến gần đó. Ý em là, các chị ở yên đây...", Tiểu Tiểu áp úng không biết phải giải thích như thế nào về tình hình trước mắt.

Quách Tinh cảm thấy rất kỳ quái: "Em sao vậy?".

Tiểu Tiểu lại nhìn căn phòng của chủ tịch kia, sau đó quay ra nhìn Quách Tinh và đám người đang ngồi đầy trong phòng làm việc. Cô lùi nhanh một bước: "Chị Tinh, em đột nhiên nhớ ra có chuyện gấp, em đi trước đây".

Tiểu Tiểu gần như cuống cửa mà đi ra, cô cuống quýt ấn vào nút thang máy, lấy điện thoại gọi cho Thư Đồng, nhưng điện thoại đột nhiên lại mất tín hiệu. Tiểu Tiểu lòng nóng như lửa đốt, không đợi được thang máy nữa, cô xông vào phòng cầu thang bộ, lật đật lật đật chạy xuống dưới. Đôi giày cao gót cản trở quá, cô dứt khoát gỡ giày vứt đi, chạy chân trần xuống.

Chạy được hai tầng lầu, điện thoại cuối cùng cũng kết nối được. Giọng điệu uể oải của Thư Đồng truyền đến: "Sao vậy, nữ nhân viên, phỏng vấn xong chưa?".

"Thư Đồng!" Tiểu Tiểu hét lớn vào điện thoại: "Có ác linh, ở tầng tám, ở tầng tám!".

Thư Đồng giật nảy mình, đứng bật dậy: "Cô đang ở đâu? Tránh xa chỗ đó trước đã, tôi lập tức qua ngay!". Tiểu Tiểu nói nhanh vị trí của mình, Thư Đồng vừa nghe vừa vẫy tay gọi thanh toán. Đặt tiền xuống bàn, chẳng kịp đợi người ta trả lại, cô đã khoác túi thiết bị rồi chạy vội lên lầu.

Hai người gặp nhau ở cầu thang tầng năm, Tiểu Tiểu kể lại chuyện của Giám đốc Thôi kia, cuối cùng nói: "Tôi thấy phòng ông ta vào là phòng của chủ tịch, bây giờ cũng không biết sao rồi? Trong đó có bạn của tôi, còn có rất nhiều người đang làm việc".

Thư Đồng vừa nghe vừa cùng Tiểu Tiểu đi lên trên. Toàn bộ tầng tám đều thuộc khu vực của Công ty Huệ Thông, cho nên vừa đi ra khỏi cầu thang là nhìn thấy ngay quầy lễ tân của công ty. Thư Đồng và Tiểu Tiểu len lén thò đầu vào thăm dò, nhìn thấy vị trí trước quầy lễ tân trống trơn, không có người.

Tiểu Tiểu sốt ruột: "Vừa rồi nhân viên quầy lễ tân vẫn còn ở đây, bọn họ có hai người, không thể cùng lúc rời đi chứ?".

Thư Đồng kéo Tiểu Tiểu quay lại phòng cầu thang, dặn dò cô: "Tôi cho cô số của công ty, cô xuống tầng dưới gọi điện thoại, nói lại tình hình ở đây với

bọn họ, bảo bọn họ cử người đến. Tôi vào trong xem xét trước".

Tiểu Tiểu hơi hoảng, kéo Thư Đồng: "Hay là cô đợi những người khác đến rồi hẵng hành động".

"Yên tâm, tôi biết phải làm gì mà. Tôi sẽ giả làm người đến xin việc, trà trộn vào trong xem xét tình hình. Cứ coi như những người khác trong công ty đến, cũng phải có người vào trong thăm dò. Lúc này sự việc vừa phát sinh, ác linh có lẽ chưa đề phòng, tôi vào trước xem xét tình hình vẫn hơn. Đối phó với ác linh trong trường hợp đông người này, thời gian càng kéo dài, thì tổn hại sẽ càng lớn. Bọn nó đã chết rồi, cho nên chẳng cần đắn đo gì. Nếu như chỉ là một hai ác linh, có thể thu lại được, tôi sẽ ra tay trước", Thư Đồng vừa nói vừa lấy chiếc kính màu nâu ra đeo lên. Tiểu Tiểu biết, đây gọi là kính nhận hồn, đeo vào thì có thể nhìn thấy linh hồn.

Tiểu Tiểu rất không yên tâm, Thư Đồng cười với cô, vỗ vỗ vào ngân liên tiêu ở thắt lưng của mình: "Đừng lo lắng, dù gì tôi cũng là hàng ma sư cấp một, biết được ý nghĩa của cấp một không? Chính là cấp độ cao nhất trong hàng ma sư. Ác linh có hung ác hơn nữa tôi cũng đều gặp qua rồi, hồn lực của tôi rất mạnh, lại biết pháp thuật, bọn nó không thể làm gì tôi được. Vụ này rất nhỏ, không sao đâu. Nếu như tình hình thực sự không tốt, tôi sẽ lập tức rút lui".

1 Ngân liên tiêu: Chính là sợi xích bạc, một đầu gắn phi tiêu bạc nhọn Thư Đồng thường xuyên sử dụng.

"Vây, cô nhất định phải cẩn thận."

Thư Đồng vỗ vỗ vào vai Tiểu Tiểu, học theo dáng vẻ của cô lúc trước, giờ nắm đầm lên, cười nói: "Cô đợi đấy".

Thư Đồng đi vào, Tiểu Tiểu ở trong phòng cầu thang len lén nhìn về phía Công ty Huệ Thông, nhưng chẳng thấy gì cả. Cô đợi một chút, không thấy Thư Đồng ra, cũng không nghe được bất kỳ động tĩnh gì. Tiểu Tiểu quyết định xuống lầu gọi điện thoại trước. Đang định hành động, đột nhiên nghe thấy một tiếng súng nổ: "Đoàng!".

Tiếng súng kèm theo một loạt tiếng thét phá tan bầu không khí tĩnh lặng, ập thẳng vào tim Tiểu Tiểu. Cô bịt miệng, chặn lại tiếng kêu kinh hãi, trong chốc lát co rúm người đứng trong phòng cầu thang. Không phải ác linh sao? Sao lại nổ súng? Tại sao lại có súng!

Hai chân Tiểu Tiểu mềm nhũn ra, trong lòng căng thẳng cực độ. Tình huống như thế này ban đầu cô chưa lường tới.

Thư Đồng có bản lĩnh, hồn lực lại mạnh, pháp thuật cũng cao minh, cô ấy liệu có thể ngăn được đạn không?

Tiểu Tiểu dựa vào tường, cố gắng bịt chặt miệng mình, sợ rằng không khống chế được lại hét lên gây phiền phức. Cô hy vọng Thư Đồng có thể chạy ra ngoài, nhưng vẫn chẳng thấy Thư Đồng đâu. Sau tiếng súng, Công ty Huệ Thông lại yên tĩnh trở lại.

Đầu óc Tiểu Tiểu bỗng nhiên trống rỗng, nhưng cô biết cô không nên đứng ngây ra ở đây. Tiểu Tiểu lấy điện thoại ra, vừa chạy xuống tầng, vừa bấm số máy Thư Đồng cho cô. Khi chạy đến tầng năm, điện thoại mới kết nối được.

"Tôi là Ray." Người nhận điện thoại rõ ràng mạch lạc trực tiếp báo cáo tên của mình.

Tiểu Tiểu căng thẳng đến mức cổ họng nghẹn lại, thử mấy lần, cuối cùng cũng thốt ra lời: "Tôi là Chúc Tiểu Tiểu, tôi vào cùng Thư Đồng. Tôi phát hiện ác linh, Thư Đồng nói cô ấy đi xem xét trước, bảo tôi gọi điện cho mọi người. Cô ấy vẫn chưa ra, xin các anh nhanh phái người đến, bọn chúng có súng, đã nổ súng rồi, Thư Đồng đang rất nguy hiểm..."

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Ray lập tức mở loa ngoài điện thoại, sau đó xông vào phòng điều khiển ra hiệu tay với Thẩm Thanh cùng trực ban, đồng thời nói với Tiểu Tiểu: "Cô đừng căng thẳng, xin nói cho tôi địa chỉ và tình hình cụ thể ở chỗ các cô bây giờ, chúng tôi lập tức phái người đến".

Tiểu Tiểu định thần lại, nói ra hết những sự việc xảy ra và địa chỉ tòa nhà, khu vực xung quanh. Ray rất nhanh nhẹn, tìm ngay được danh sách nhân viên của công ty, chọn ra những tổ hàng ma sư có thể điều động và tư liệu của hàng ma sư cấp một, khoanh tròn vào hai tổ rồi chuyển cho Thẩm Thanh. Sau đó lại tìm bản đồ vị trí của tòa nhà kia trong máy tính, truyền qua mạng nội bộ cho nhân viên thao tác máy tính. Nhân viên thao tác tiếp nhận, tiếp tục tìm trong kho số liệu, chọn ra bản đồ kết cấu của tòa nhà và bản đồ kết cấu của khu vực xung quanh.

Thẩm Thanh ấn chuông cảnh báo trong công ty, dùng thiết bị phát thanh thông báo: "Xin chú ý, tiểu đội tổ 52, tổ 83 tập hợp! Cao Lô, Tư Mã tập hợp! Sự kiện ác linh ở tòa nhà văn phòng cho thuê, có súng, tình hình khác không rõ. Đã có hàng ma sư vào trong, tình hình không rõ, đợi cứu viện. Lập lại, tiểu đội tổ 52, tổ 83 tập hợp! Cao Lô, Tư Mã tập hợp! Sự kiện ác linh ở tòa nhà văn phòng cho thuê, có súng, tình hình khác không rõ...".

Một liên lạc viên giám sát khác gọi điện thoại thông báo cho bên cảnh sát kết hợp với người và tư liệu của bên cảnh sát cùng hành động.

Thẩm Thanh tập hợp người hoàn tất, mang theo máy tính, gập đầu với Ray, đeo túi thiết bị của mình lên rồi lập tức xuất phát Ray nói với Tiểu Tiểu: "Tiểu Tiểu, chúng tôi phải đi hai tổ hàng ma sự, bọn họ đã xuất phát. Chỉ huy hành động tại hiện trường là Tư Mã Cần. Tôi đã kết nối điện thoại của cô với thiết bị thông tin của nhân viên đi làm nhiệm vụ, lời cô nói bây giờ bọn họ đều có thể nghe thấy".

Tiểu Tiểu hiểu ý của anh, lập tức đem tình hình nói lại một lượt: "Tôi chỉ phát hiện có một con ác linh, những con khác thì không biết. Tình hình trước đó của công ty này vẫn rất bình thường, tôi ở trong đó hai mươi phút, cũng không thấy có gì bất thường cả. Cho đến lúc phỏng vấn xong, chíchura đầy mấy phút, Giám đốc Thôi vừa phỏng vấn tôi đã biến thành ác linh. Ông ta bước qua sau lưng tôi, đi thẳng vào phòng làm việc chủ tịch. Lúc đó tôi muốn gọi điện thoại, phát hiện trong tầng đó không có tín hiệu, liền chạy xuống dưới, chạy đến tầng năm mới có tín hiệu. Sau đó Thư Đồng đeo cái kính có thể nhìn thấy hồn thể kia lên rồi đi vào bên trong. Cô ấy nói giả làm người đến xin việc lên vào trong tìm hiểu tình hình trước, nếu như có vấn đề gì sẽ lập tức rút lui. Nhưng cô ấy vào đó chưa lâu thì có tiếng súng vang lên, đến bây giờ cô ấy vẫn chưa ra. Bên trong có tiếng hét, chắc là mọi người đều nhìn thấy tình hình. Cửa kính lớn của công ty đó mở, nhưng tôi không thấy có người chạy ra. Lúc này Thư Đồng đi vào cũng rất thuận lợi". Cô ngừng lại một chút, hỏi: "À, còn cần biết thêm gì, tôi có thể quay lại tầng nhìn xem".

"Cô cứ đứng nguyên đó. Tiểu Tiểu, tôi là Cao Lôi. Cô nghe thấy mấy tiếng súng nổ?"

"À, một tiếng."

"Vậy trong công ty đó có hệ thống giám sát không?"

"Tôi, tôi không để ý." Tiểu Tiểu gắng sức nhớ, nhưng cô đến hai lần rồi, thực sự là không chú ý đến có camera hay không, cô ảo não trả lời: "Tôi có thể đi quan sát lại một chút".

Ray lúc này tiếp lời: "Không cần, cái này để tôi tra, chúng tôi liên hệ với phòng bảo vệ trong tòa nhà đó, lắp thiết bị giám sát an toàn bắt buộc phải xin phép. Đợi tôi đi làm nhiệm vụ bên ngoài đến chỗ cô, là chúng tôi đã có thể lấy được tư liệu. Tiểu Tiểu, cô phải bình tĩnh, đừng lo lắng".

"Tiểu Tiểu, tôi là Tư Mã Cần, tầng lầu đó chỉ có một công ty ấy phải không?"

"Đúng."

"Cửa kính của công ty vẫn mở?"

"Đúng vậy."

Tư Mã Cần và Ray đồng thời nói: "Kết giới!".

Cao Lôi tiếp lời nói: "Không phải là ác linh bình thường".

"Nó có súng, chuyện này tương đối kỳ lạ."

"Thư Đồng quá đặc biệt, nó chắc chắn phát hiện ra điều bất thường." Mấy người liền miệng thảo luận, Tiểu Tiểu nghe không hiểu lắm.

"Ray, tôi cần tư liệu về sự kiện liên quan và danh sách nhân viên của công ty này", Tư Mã Cần nói.

"Tôi biết rồi, cho tôi thêm một chút thời gian." Ray nói xong, quay đầu nhìn nhân viên thao tác máy tính đang kiểm tra kết cấu tòa nhà. Đối phương giờ ba ngón tay với anh, Ray nói vào máy liên lạc: "Thêm ba phút nữa, chúng tôi sẽ gửi trước cho mọi người sơ đồ kết cấu của tòa nhà đó và khu vực xung quanh".

"Được." Tư Mã Cần trả lời. Cuộc thảo luận trước mắt kết thúc nhanh gọn. Tiểu Tiểu không kìm được hỏi: "Kết giới là thế nào?"

Thẩm Thanh giải thích với Tiểu Tiểu: "Cửa mở, người của cả tầng lầu đều nghe thấy tiếng súng mà lại không chạy ra ngoài, chứng tỏ bọn họ đã bị kết giới giam giữ. Đương nhiên cũng có khả năng là trúng ảo giác. Nhưng bây giờ đang giữ an toàn, trong phòng làm việc chắc chắn có ánh sáng, năng lượng của ác linh cũng bị hạn chế nhiều. Muốn dùng ảo giác để khống chế hành động của cả một tầng lầu sẽ rất khó khăn. Cho nên chúng tôi phán đoán việc ác linh tạo ra kết giới là có nhiều khả năng hơn. Thư Đồng muốn đi vào, thì phải qua kết giới, cho nên đối phương mới có cơ hội phát hiện cô ấy không phải người bình thường, thế là liền nổ súng. Ác linh không có hình thể, không cầm được súng. Súng nó dùng nếu như không phải của nhân viên để sẵn trong công ty, vậy thì là nó đã chiếm thân thể của người khác mang vào, hoặc là có người giúp nó cầm súng mang vào. Kết giới và súng, hai điểm này đều xuất hiện, tức là ngoại trừ ác linh, còn có con người hoặc thứ gì khác góp tay".

"Cho nên phát súng kia là bắn Thư Đồng, có đúng không?" Tiểu Tiểu đột nhiên lại muốn khóc, bây giờ cô cứ luôn không dám nghĩ đến khả năng này, bây giờ bị điểm trúng, trong chốc lát cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nhóm người ở đầu dây bên kia im lặng một hồi, Cao Lôi nói: "Tiểu Tiểu, bây giờ không phải lúc để buồn, sa đà vào tình cảm, không giải quyết được vấn đề gì cả".

Anh không nói còn được, nói ra thế này lại giống như Thư Đồng đã thực sự xảy ra chuyện, Tiểu Tiểu khóc lên thành tiếng: "Lẽ ra tôi phải ngăn cô ấy lại, phải đợi mọi người đến rồi mới hành động, tôi nên ngăn cô ấy lại."

Tư Mã Cần nói: "Phán đoán bước đầu của Thư Đồng không hề sai. Nếu như chỉ là ác linh, đối với cô ấy mà nói rút lui giữ mình không phải là chuyện khó. Khả năng hành động của ác linh mạnh hơn nhiều so với con người, thời gian kéo dài càng lâu thì những người ở đó càng nguy hiểm. Cô ấy đi vào tìm hiểu tình hình trước không hề sai. Chỉ là không ngờ rằng đối phương lại có súng".

Tiểu Tiểu lau nước mắt: "Tôi, tôi lên trên xem xét tình hình ra sao, một lát nữa sẽ báo cáo với mọi người".

"Này, này... tốt nhất cô đứng nguyên tại chỗ..." Mọi người lên tiếng ngăn cản, nhưng Tiểu Tiểu đã ngắt điện thoại chạy đi rồi. Chưa đến ba phút, Tiểu Tiểu lại chạy xuống, thờ hồng học gọi điện thoại: "Ray, là Ray phải không? Vừa rồi, vừa rồi có một người mặc đồng phục nam đi vào trong công ty đó, nhìn có vẻ giống bảo vệ. Tôi đợi một lát, nhưng không thấy anh ta ra ngoài".

"Thật là gặp quý rồi." Ray ảo não, "Lại còn có người đi vào đó lúc này nữa sao, đúng là tìm cái chết. Phía cảnh sát bên kia chừng năm phút nữa sẽ có người đến, bọn họ sẽ triển khai phong tỏa trước. Tổ của Hồ Dương thì đến muộn hơn một chút, xe cứu thương cũng đang trên đường tới rồi".

"Tiếng súng lúc trước chắc chắn có rất nhiều người nghe thấy, vạn nhất còn có người tò mò đến xem náo nhiệt thì sao? Ác linh kia chạy rồi thì phải làm thế nào? Thư Đồng không biết có bị thương hay không? Tôi nên làm gì đây? Làm sao cứu được cô ấy ra bây giờ?", Tiểu Tiểu lo lắng vô cùng.

"Cô chẳng thể làm được gì cả, tốt nhất cô nên xuống lầu, đến nơi an toàn chờ chúng tôi", Ray khuyên cô: "Chúng tôi đã thông báo để phía cảnh sát liên hệ với phòng bảo vệ, bảo tất cả mọi người không được đến đó, phong tỏa cầu thang, khóa thang máy tầng tám, và dời hết nhân viên của mấy tầng lầu trên dưới đi chỗ khác. Những chuyện này có thể cần chút thời gian. Cô xuống dưới trước được không?".

"Tôi sẽ cẩn thận, tôi giúp các anh trông coi hiện trường trước." Tiểu Tiểu lại chạy lên lầu, ở trong phòng cầu thang quan sát tình hình của thang máy hành lang và cửa lớn Công ty Huệ Thông. Các tầng trên dưới đã có chút ồn ào, hình như là đám nhân viên đang rời đi. Tiểu Tiểu không để ý, cô chỉ đứng sau cửa cầu thang đợi, cảm thấy mỗi một phút đều trôi qua trong giây vò.

Hình ảnh Thư Đồng người đầy máu ngã trên mặt đất cứ chập chờn hiện lên trong đầu cô, Tiểu Tiểu biết đây là cô tưởng tượng ra, nhưng không ngăn lại được mà cứ nghĩ đến. Lúc này cô thấy hận bản mình không có bản lĩnh đi cứu Thư Đồng biết bao.

Bên trong Công ty Huệ Thông vẫn không có động tĩnh gì. Hành lang ngoài này cũng rất yên tĩnh, Tiểu Tiểu không làm gì, cứ ở trong phòng cầu thang đợi. Sáu phút trôi qua, tầng dưới truyền đến tiếng bước chân, hai người cảnh sát chạy đến, hỏi: "Là cô Chúc Tiểu Tiểu phải không?".

Tiểu Tiểu nhìn đồng hồ, vừa khớp với thời gian cảnh sát đến nơi như Ray nói, liền trả lời: "Vâng".

"Chỗ này chúng tôi đã tiếp nhận, mời cô xuống lầu được không? Trước khi những người của Công ty An ninh Nhã Mãnh đến, chỗ này là khu vực cấm. Đồng nghiệp của tôi sẽ đưa cô xuống dưới."

Tiểu Tiểu nhìn nhìn Công ty Huệ Thông, bên trong vẫn không chút động tĩnh. Cô gật gật đầu, khoác túi của Thư Đồng lên, chiếc túi nặng nề đó khiến bước chân cô khựng lại. Tiểu Tiểu lắc đầu từ chối ý muốn giúp đỡ của nhân viên cảnh sát, cắn răng khoác chiếc túi đi tiếp, giữa đường cô còn nhặt đôi giày cao gót mình đã vứt ở tầng bảy về.

Nhân viên cảnh sát đưa Tiểu Tiểu vào phòng giám sát của bảo vệ, tìm một chỗ để cô ngồi, sau đó lại đi mất. Tiểu Tiểu cứ ôm mãi cái túi của Thư Đồng, cô nhìn màn hình giám sát trên một bức tường, tìm kiếm tầng tám. Trong lúc đó nhân viên bảo vệ nhận mấy cuộc điện thoại, hình như đều là của bên cảnh sát. Bảo vệ báo cáo rằng đều đã làm tốt những việc được dặn dò, một người đang lấy hình ảnh giám sát của tầng tám ngày hôm nay và tư liệu Công ty Huệ Thông đã đăng ký để cung cấp cho bên an ninh và cảnh sát. Đang nói thì cửa phòng bảo vệ bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục giống như đội trưởng đưa một nhóm người vào.

Người đầu tiên đáng cao Tiểu Tiểu chưa nhìn thấy bao giờ, nhưng cô nhận ra Cao Lôi và Thẩm Thanh đi phía sau. Trong chốc lát bị kích động, Tiểu Tiểu đứng phắt dậy.

Người đàn ông trung niên kia bước vào nói với mấy nhân viên bảo vệ, bọn họ là người của công ty an ninh hợp tác với phía cảnh sát, đến để xử lý vụ việc trên tầng tám, yêu cầu mọi người dõng sức phối hợp.

Cao Lôi và Thẩm Thanh vẫy vẫy tay với Tiểu Tiểu, Tư Mã Cần cũng gật gật đầu, sau đó đều không để ý đến cô nữa. Tư Mã Cần trực tiếp nói với bảo vệ: "Chúng tôi cần phải dùng chỗ này làm nơi chỉ huy giám sát tạm thời. Còn cần cả băng giám sát của đại sảnh, thang máy và hành lang tầng tám ngày hôm nay, bản thiết kế mô hình làm việc Công ty Huệ Thông đăng ký xây dựng và điện thoại người liên hệ của bọn họ".

Bảo vệ gật đầu lia lịa: "Trước đó cảnh sát có gọi điện đến, chúng tôi đều đã chuẩn bị những thứ này. Bên trong Công ty Huệ Thông không lắp thiết bị giám sát, chỉ duy trước cửa lớn là có một máy giám sát của bảo vệ chúng tôi. Tư liệu chúng tôi đều chuẩn bị xong rồi". Anh ta vừa nói vừa nhanh chóng gỡ một cái bàn xếp ra, đặt các thứ lên đó. Thẩm Thanh mở chiếc túi lớn, lấy ra hai cái máy tính rồi nhanh chóng lắp đặt, sau đó ngón tay gõ thoăn thoắt trên bàn phím, bắt đầu làm việc. Trong khi ấy, hàng ma sư còn lại cùng với nhân viên bảo vệ xem xét đồng tư liệu.

Tiểu Tiểu ở bên cạnh, không dám làm phiền bọn họ.

Cao Lôi và Tư Mã Cần cầm sơ đồ, nhìn nhanh rồi khoanh tròn mấy điểm. Lúc này máy liên lạc truyền đến tiếng của Hồ Dương, người bên phía cảnh sát bọn họ đã đến rồi. Tư Mã Cần trả lời: "Hồ Dương, tòa nhà này cao quá, từ tầng thượng leo xuống tầng tám, tấn công từ bên ngoài vào là không khả thi. Chúng tôi phải người dùng búa sáng từ tầng dưới leo lên, phong ấn tại cửa sổ của tầng tám, ông hãy trực tiếp lên trên đó. Cao Lôi sẽ tới phối hợp cùng ông. Tay bắn tia có thể đã vào vị trí rồi, người của chúng tôi cũng đã tới nơi".

Tiểu Tiểu đang định nói gì, lại thấy Tư Mã Cần quay về phía mình nói: "Cô ở lại đây đi". Tiểu Tiểu nín thở, biết tình hình cấp bách, không dám gây thêm

phiên phức.

Cao Lô đeo túi lên, đưa người lên lầu. Tư Mã Cần nói vào thiết bị liên lạc: "Ray, danh sách nhân viên, tư liệu sự kiện?"

Ray trả lời rất nhanh: "Tra ra người đại diện pháp luật, bối cảnh và tư liệu của chủ tịch và cổ đông, trước mắt không thấy gì khác thường. Tư liệu của nhân viên không dễ tra được, còn có manh mối khác, cho tôi thêm chút thời gian".

Tư Mã Cần lại hỏi: "Tổng Bình, chỗ các anh tình hình thế nào?". Tổng Bình là tổ trưởng tổ 52, anh đưa tổ viên lên tầng thượng của tòa nhà bên cạnh vào vị trí. Nhìn trên bản đồ kiến trúc phương vị, chỗ đó vừa hay đối chiếu với Công ty Huệ Thông, là vị trí quan sát từ xa cực tốt, cũng là chỗ thích hợp để bố trí tay bắn tỉa.

"Đã đến rồi, đang điều chỉnh thiết bị giám sát."

Vừa nói xong, bên này Thẩm Thanh búng tay với Tư Mã Cần, trên màn hình chỗ anh đi có hình ảnh của tổ 52 chuyển đến. Vị trí bọn họ đối diện thẳng với khu vực làm việc của Công ty Huệ Thông, rèm cửa có ba tấm, tất cả đều đang mở. Bọn Tổng Bình ở đó có thể quan sát được một phần tình hình bên trong khu làm việc của Huệ Thông.

Tư Mã Cần và Thẩm Thanh quan sát cẩn thận, trong phạm vi tầm nhìn, có một số người đang ôm đầu quỳ dưới Hồ Dương vừa nói, vừa vẫy vẫy tay với Cao Lô. Cao Lô gật đầu, rồi cùng một hàng ma sư khác đeo kính nhận hồn lên, mang theo một lá chắn chống đạn, cùng Hồ Dương bước vào trong. Ba người từ từ tiến vào, rẽ qua vị trí trước quầy lễ tân, đi đến trước khu làm việc. Hồ Dương vừa đi vừa nói, cố ý để tên cướp bên trong thả lỏng tinh thần, tránh tình trạng phản kháng bằng vũ lực. Bọn Cao Lô có đặt máy camera nhỏ ở trên vai, Thẩm Thanh đã nhận được tín hiệu, bọn họ vừa đi, hình ảnh trước mặt cũng lúc được truyền đến.

Tiểu Tiểu hít sâu, căng thẳng quan sát màn hình, nhìn hình ảnh khe khẽ dao động trên màn hình vừa mới rẽ vào khu làm việc. Rất nhiều khuôn mặt kinh hoàng sợ hãi xuất hiện trên đó. Cô thấy Thư Đồng ngã dưới đất, bộ dạng thảm thương nằm trong vùng máu, không động đậy chút nào. Tiểu Tiểu nhìn chăm chú vào hình ảnh của Thư Đồng, cắn chặt môi, sợ rằng mình sẽ bật khóc. Trái tim cô còn đang chìm đắm trong đau thương, thì đột nhiên hình ảnh nhấp nháy, rung mạnh, hai viên đạn thoáng chốc bay đến, Tiểu Tiểu bịt chặt miệng, ngăn mình không hét lên.

Cao Lô trúng đạn ngã xuống đất, bọn Hồ Dương nhanh chóng kéo anh rút ra ngoài.

"Mẹ nó chứ." Cao Lô chửi một câu, còn chưa nhìn rõ ai với ai thì đã bị bắn rồi. Anh nhìn vị trí trên vai gần giáp chống đạn, từ chỗ đó rút ra một đầu đạn, một viên khác thì bắn trúng vào áo giáp.

"Xem chừng hần ta không tiếp nhận đàm phán", Hồ Dương nói.

"Hần ta rút cuộc là muốn làm gì? Uy hiếp nhiều con tin như thế, không giết hại, cũng không đưa điều kiện, như vậy rất không bình thường."

Hồ Dương không trả lời câu hỏi này, ông đang lo lắng một chuyện khác: "Tư Mã, trên tay hần có súng, chúng ta không thể để hần bắn lung tung. Chúng ta còn chưa rõ tình hình bên trong, con tin trong tay hần lại quá nhiều. Nếu từ đây tấn công vào sẽ rất nguy hiểm, chỉ có thể sử dụng đến khả năng bắn tỉa mà thôi".

"Cứ coi như tay bắn tỉa, bắn trúng hần ta cũng không có tác dụng. Hần ta là ác linh, chỉ cần đổi sang một thân thể khác là được. Đừng quên trong đó bây giờ có gần một trăm cơ thể cho hần lựa chọn. Tay bắn tỉa của ông bắn chết, chẳng qua chỉ là một người dân vô tội. Bắn chết cơ thể rồi, chúng ta tìm thấy hồn phách của họ cũng chẳng tác dụng gì."

Tổng Bình lúc đó đang báo cáo trong máy liên lạc: "Vừa rồi người giữ súng đi vào tầm nhìn giám sát, nhưng chỗ chúng tôi ở đây xa quá, kính nhận hồn cũng vô tác dụng, không có cách nào để chắc chắn người đó có phải bị ác linh chiếm co thể hay không".

"Anh xem, đến các anh cũng không có cách nào để phán đoán có phải là ác linh không. Vậy bây giờ phải làm sao? Người nằm trong đó chẳng phải là đồng nghiệp của tôi, nhưng đến giờ đã cách thời gian xảy ra chuyện ba mươi phút rồi, anh cảm thấy Thư Đồng có thể cảm cự bao lâu nữa? Cứ coi như cô ấy không bị bắn trúng chỗ nguy hiểm thì cũng sẽ chết vì mất máu quá nhiều. Lẽ nào chúng ta còn có thời gian chờ đợi phân tích người bên trong kia là ai? Vì sao phải làm như thế? Sao cứ phải tìm hiểu bối cảnh của hần ta, nguyên nhân hần ta chết, hần ta làm ác linh khi bao nhiêu tuổi?", Hồ Dương vô cùng sốt ruột: "Thêm vào đó, bây giờ cũng đâu thể xác định được hần thực sự là ác linh. Con tin không thể ra ngoài được có thể chỉ là do bị súng uy hiếp, cần bản chẳng có kết giới thì sao. Cho đến bây giờ, vẫn không có một hàng ma sư nào có thể nhận ra ác linh, chỉ có Chúc Tiểu Tiểu nói người thấy mùi thôi. Cô ấy chắc là ngửi nhầm rồi, có thể hôm nay mũi cô ấy phán đoán không được chuẩn. Vào lúc sinh tử quan trọng như thế này, lẽ nào chúng ta thực sự phải dựa vào phán đoán của một hàng ma sư ngoại môn như cô ấy để quyết định?"

Tư Mã Cần quay đầu nhìn Tiểu Tiểu một cái, nói: "Tôi tin tưởng cô ấy, hoặc nên nói là, tôi tin tưởng Thư Đồng và Boss". Cao Lô cũng nói: "Tôi cũng tin".

Tiểu Tiểu không biết bọn họ đang nói gì trong thiết bị liên lạc, nhưng thấy Tư Mã Cần nhìn mình một cái, và nói câu "Tôi tin tưởng cô ấy", cô liền đoán được là đang nói về chuyện phán đoán ác linh. Tiểu Tiểu cắn môi, trong lòng nặng trĩu.

"Nhưng chúng ta có thể sử dụng được phương pháp của các tay bắn tỉa." Cao Lô lúc này nói: "Chúng tôi có đạn bùa điều chỉnh cự li bắn, với cự li của tòa nhà đối diện chắc là không vấn đề gì".

"Đạn bùa sợ rằng không bắn xuyên được qua cửa kính", Thẩm Thanh nói.

"Để người của phía cảnh sát bắn vỡ kính xong, chúng ta sẽ bắn người."

Tư Mã Càn suy xét tính khả thi: "Chúng tôi cần xác nhận tình trạng bên trong mới có thể động thủ, có phải là chỉ có một ác linh không? Có phải là chỉ có một khẩu súng không? Liệu còn vũ khí nào có khả năng sát thương khác không? Nếu như chuyện này có con người trợ giúp, người đó chắc chắn sẽ có vũ khí". Anh ngừng lại một chút: "Không tra ra động cơ, mức độ nguy hiểm trong hành động của chúng ta rất lớn".

Nhân viên tổ 52 báo cáo: "Vừa rồi chỉ có một người giữ súng hành động, là đàn ông, hắn ta đang đi vào phạm vi tầm bắn. Chúng tôi ở đây quan sát được, ánh nhìn của con tin rất tập trung, đều chú ý lên người của chủ tịch và kẻ cầm súng. Tình trạng bên trong, trước mắt ổn định".

Tư Mã Càn gật gù: "Hắn rất tiết kiệm đạn, bắn từng phát một, và không nổ súng bừa bãi". Anh ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: "Hai tay súng chuẩn bị. Cao Lôi, anh đến vị trí bắn tỉa, tôi tới phụ trách tầng tám. Thẩm Thanh, anh ở đây theo dõi". Cao Lôi trả lời, chạy nhanh từ tầng tám xuống, một hàng ma sư khác cầm túi đựng súng bắn đạn bừa từ xa đi tới đưa cho anh.

Lúc này Tổng Bình lại tỏ ý không hài lòng với việc sắp xếp của Tư Mã Càn: "Tôi có thể bắn tỉa".

Tư Mã Càn ra lệnh: "Anh muốn thảo luận lại vấn đề sắp xếp người với tôi trong lúc này sao?".

Tổng Bình không đáp lời, Tư Mã Càn không để ý đến anh ta nữa, dặn dò Thẩm Thanh: "Nếu như có con người tham dự vào chuyện này, hắn ta nhất định đang ở trong tòa nhà, phải tìm ra hắn ta từ trong băng giám sát". Thẩm Thanh gật đầu, Tư Mã Càn khoác ba lô, chạy lên tầng tám.

Lúc này Tiểu Tiểu nhìn thấy người đàn ông cầm súng trên màn hình, cô kinh ngạc chỉ: "Người cầm súng không phải là Giám đốc Thôi". Thẩm Thanh dừng lại, nhanh chóng báo cáo: "Tiểu Tiểu nói, bây giờ người cầm súng không phải là người bị ác linh chiếm thân cô ấy nhận ra lúc ban đầu". Tiểu Tiểu cũng bổ sung: "Trên màn hình không nhìn thấy Giám đốc Thôi nữa".

Tư Mã Càn cau mày: "Chúng ta lúc này dùng kính nhận hồn không nhìn ra ác linh, đến nhận định lúc ban đầu cũng không còn đúng nữa?". Anh đột nhiên nhớ ra: "Thư Đồng đi vào bị bắn, bọn Cao Lôi, Hồ Dương đi vào cũng bị bắn... nhưng vừa rồi rõ ràng Hồ Dương mới là người đứng đầu, vì sao người đó lại nổ súng bắn Cao Lôi trước?".

"Nó không sợ cảnh sát, chính là sợ hàng ma sư?", Thẩm Thanh nhìn Tiểu Tiểu một cái, cô vẫn đang gắng sức quan sát màn hình, "Nhưng nó làm sao biết được đâu mới là hàng ma sư?".

"Tư Mã." Cao Lôi đã chạy trên nóc tòa nhà đối diện, vừa tìm vị trí vừa nói: "Cự li chỗ này xa quá, kính nhận hồn thực sự không nhìn rõ, tôi không thể xác định phải dùng đạn gì".

Lúc này Ray gửi đến một bản vẽ: "Đây là sơ đồ hệ thống thoát khí của tầng một, tôi vốn đã nghĩ ác linh có thể trốn ra theo hệ thống đường ống này. Nhưng bây giờ xét thấy, đường ống cửa phía đông có lẽ chính là cơ hội của chúng ta. Chúng ta sẽ phái người bò vào trong, dùng kính nhận hồn nhìn rõ ác linh ở đâu, quan sát kỹ tình hình hiện trường, sau đó mới hành động".

"Sợ rằng không thể được." Tư Mã Càn như vừa hiểu ra vấn đề: "Nó rất miễn cảm với kính nhận hồn, nó biết kính nhận hồn có thể nhìn ra ác linh, cho nên Thư Đồng vừa vào trong liền trúng đạn. Như khi này, ba người cùng xuất hiện một lúc, nhưng nó chỉ chọn đúng người đeo kính nhận hồn để ra tay".

"Nhưng mà không dùng kính nhận hồn thì không có cách nào phán đoán ra ác linh. Bên trong rất nhiều người, nó có thể tùy ý lựa chọn bất cứ cơ thể nào. Người của chúng ta cứ coi như lên được vào trong, chỉ đeo đồng hồ thăm dò yêu ma cũng không có tác dụng. Không có kính nhận hồn thì chẳng biết làm thế nào", Thẩm Thanh vừa nói, vừa tua lại đoạn ghi hình ngắn lúc bọn Cao Lôi đi vào vừa rồi, hy vọng sẽ tìm ra người bị ác linh mượn xác.

"Tôi có thể." Lúc này Tiểu Tiểu, đẩy đẩy anh.

"Cái gì?" Thẩm Thanh không kịp phản ứng.

"Tôi có thể không cần dùng kính nhận hồn vẫn tìm ra được đâu là ác linh", Tiểu Tiểu lặp lại một lượt.

Thẩm Thanh kinh ngạc há hốc miệng, sau khi lấy lại được ý thức bèn nói: "Nhưng mà bên trong có thể còn có kết giới".

"Tôi có thể xuyên qua kết giới." Tiểu Tiểu trả lời rất nhanh.

"Bên trong còn có súng."

"Phân cho tôi một chiếc áo chống đạn." Tiểu Tiểu thực sự không biết áo chống đạn có thể che chắn được bao nhiêu.

"Sao..." Thẩm Thanh không biết nên trả lời thế nào.

"Cô ấy nói cái gì?" Mấy người Tư Mã Càn đồng thời hỏi.

"Cô ấy nói cô ấy có thể không cần kính nhận hồn mà vẫn nhìn ra ai là ác linh, cô ấy nói cô ấy có thể đi qua kết giới."

Mấy người cùng ngẩn ra.

"Cô ấy nói đúng."

"Tôi còn học qua võ thuật và Taekwondo, tôi còn biết thuật hàng ma cơ bản, tôi biết dùng bùa trấn quỷ, biết dùng binh dẫn hồn, hồn lực của tôi lại rất mạnh, ác linh không thể chiếm thân thể của tôi...", Tiểu Tiểu vội vàng nói, cô cắn môi, vận ngón tay, nhìn vào hình ảnh Thư Đồng đang nằm trong vũng máu trên màn hình giám sát: "Thư Đồng chảy rất nhiều máu, không có thời gian nữa. Cô ấy đã dạy tôi cách hàng ma, tôi thực sự biết, là Thư Đồng đích thân dạy tôi, đến Boss cũng khen tôi có khả năng thiên phú, tôi có thể. Tôi muốn đi cứu cô ấy, các anh nhất định có phương án thích hợp, đúng không?".

Thẩm Thanh ngẩng ra một lát, đem lời của Tiểu Tiểu lặp lại một lần vào trong thiết bị liên lạc. Mọi người im lặng mất mấy giây, Ray nói: "Tôi nghĩ đường thông gió kia, thân hình cô ấy trôi qua chắc là vừa".

"Có thể bên trong có ảo giác, tôi sẽ tới giúp cô ấy", Tư Mã Cần nói.

Bây giờ thời gian chính là sinh mệnh của Thư Đồng, sự việc được quyết định rất nhanh. Thẩm Thanh tìm đến cho Tiểu Tiểu một chiếc áo chống đạn loại siêu nhẹ, bảo cô mặc lên người. Anh đeo cho cô thiết bị liên lạc ẩn hình đã được điều chỉnh tần số, rồi còn gài một chiếc cúc áo nhỏ ở chỗ cổ áo, thực ra là một máy quay phim mini. Cuối cùng thì đưa cho cô binh dẫn hồn, bùa trấn quỷ và đạn chu sa. Thẩm Thanh vốn muốn đưa cho cô cả đạn bùa, nhưng Tiểu Tiểu đến chốt an toàn ở đâu còn không biết, ngưng ngưng nói với anh: "Bỏ đi bỏ đi".

Tư Mã Cần chạy xuống, làm một lá bùa tinh hồn đưa cho cô, lá bùa này có thể khiến cô duy trì được sự tỉnh táo khi gặp phải ảo giác.

"Bên trong rất nhiều người, cho nên dù ác linh có tạo ra ảo giác, tác dụng cũng sẽ không quá mạnh. Lá bùa này sẽ giúp được cô. Nhưng nếu như nó bỏ qua những người khác, chỉ chú tâm tấn công cô, lá bùa này cũng không đủ dùng. Lúc đó có gì không ổn, cô phải hét lớn lên, chúng tôi sẽ xông vào."

Tiểu Tiểu gật gật đầu, Tư Mã Cần đưa cô lên lầu, vừa đi vừa dặn dò: "Cao Lô và tay bắn tỉa của cảnh sát ở nóc tòa nhà đối diện, việc cô cần làm chính là phán đoán xem tên cướp cầm súng kia có phải ác linh không, trên hiện trường còn có người nào khác khả nghi không, liệu có còn súng hay vũ khí gì có khả năng sát thương nữa không. Nếu như cô nhìn thấy những thứ đó, hãy kéo máy quay phim trên cổ áo hướng vào mục tiêu cho chúng tôi thấy. Cô ở bên trong phải cố gắng nói ngắn gọn, nói ít hết mức, tránh gây ra sự chú ý. Nếu như không phát hiện bất kỳ sự uy hiếp nào khác, tay bắn tỉa có thể hành động. Khi đó cô hãy ra hiệu cho bọn Cao Lô".

"Ra hiệu như thế nào?" Tiểu Tiểu căng thẳng, lòng bàn tay toát đầy mồ hôi.

"Nếu cô xác định tên cầm súng kia là ác linh, thì dùng tay che lên máy giám sát trên cổ áo và giữ nguyên. Nếu người cầm súng không phải bị ác linh chiếm thân thì cô cứ dùng tay vẫy vẫy trước cổ áo. Như thế tay bắn tỉa của cảnh sát sẽ bắn kẻ cầm súng. Đồng thời chúng tôi sẽ xông vào trong bắt ác linh." Tư Mã Cần nhìn Tiểu Tiểu, cảm thấy rất lo lắng: "Chẳng ai biết được bên trong sẽ xảy ra chuyện gì, e là cô sẽ phải tự mình khi có ứng biến. Nếu như không chắc chắn, cô chớ có hành động. Chúng tôi sẽ lại nghĩ đối sách".

"Tôi biết rồi." Tiểu Tiểu hít một hơi thật sâu, leo lên thang, trèo vào ống thông khí. Tư Mã Cần, Hồ Dương cùng với nhóm người ngẩng đầu nhìn cô, Tư Mã Cần lại dặn dò: "Cô ở bên trong đừng làm gì mạnh động, xảy ra tình huống gì phải nghe theo sự chỉ huy của tôi".

Tiểu Tiểu lại hít sâu một hơi, gật đầu, nói với bọn họ: "Tôi đi đây".

Tiểu Tiểu bò vào đường ống, trong này rất tối, rất chật, lại đầy bụi. Cô cẩn thận hít thở, cố gắng bò về phía trước.

"Hàng ma sư là thiên chức, không phải muốn làm thì có thể làm, cũng không phải không muốn làm thì có thể không làm." Lời Thư Đồng vang vọng bên tai, trong đầu óc Tiểu Tiểu ngập tràn nụ cười phóng khoáng của cô ấy và hình ảnh cô ấy đang nằm trong vũng máu.

"Ông Trời ban cho khả năng đặc biệt, chính là để mình sử dụng. Nếu không dùng, chính là không làm hết trách nhiệm, ông Trời nhất định sẽ trừng phạt."

Tiểu Tiểu chống khuỷu tay, nỗ lực bò về phía trước, cô không muốn bị trừng phạt cô không muốn mất đi bạn bè.

"Đây là khả năng ông Trời ban cho tôi, là thiên chức của tôi. Nếu tôi không thực hiện thiên chức đó, thì nhất định sẽ phải hối hận."

Tiểu Tiểu bò được tới cửa thông khí, xuyên qua vách ngăn nhìn thấy ánh sáng.

"Có một số chuyện vẫn cần phải tự mình đối mặt."

Tiểu Tiểu dừng lại, trong lòng nghĩ Boss quả thật có khả năng thấy trước mọi việc. Cô quan sát cẩn thận tình hình bên ngoài lỗ thông khí chắc chắn không có ai rồi mới len lên nhảy ra.

"Thư Đồng, hãy đợi tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Khi Tiểu Tiểu đi vào Công ty Huệ Thông, Ray báo cáo trên máy liên lạc: "Có một nam giới, hai mươi tám tuổi tên là Khâu Nhạc, hai năm nay mắc bệnh gan, ba tháng trước đã nhảy lầu tự sát. Trong kho không có linh hồn của anh ta. Có dấu hiệu rõ ràng anh ta có quan hệ với Công ty Huệ Thông. Tôi đã đột nhập vào nhật ký trên mạng của anh ta, sau khi tốt nghiệp đại học, anh ta liền đến Huệ Thông làm việc. Trong thời gian sáu năm đã từng bước từng bước thăng tiến, lên đến chức giám đốc bộ phận, nhưng sau khi mắc bệnh thì liền bị đuổi việc. Trùng hợp là, thời gian anh ta còn làm việc có từng giữ chức vụ giám đốc Nghiệp vụ, chính là người tiền nhiệm của Giám đốc Thôi kia".

"Điều đó chứng minh anh ta có động cơ để làm ra vụ việc lần này?" Tư Mã Cần đã bày sẵn trận hình, chờ đợi trước cửa Công ty Huệ Thông, cảm thấy rất bất ngờ đối với tin tức đó: "Linh hồn mới ba tháng, không nên có mùi như vậy chứ. Tiểu Tiểu nói người đó chỉ vừa đi qua sau lưng, cô ấy đã ngửi được rồi?".

"Hơn nữa súng của hắn ta được mang vào trong như thế nào? Hắn ta còn có thể phân biệt được ra ai là hàng ma sư nữa? Linh hồn mới được ba tháng, sao có thể biết bày ảo giác, chứ đừng nói đến tạo ra kết giới. Đây chắc chắn không đơn thuần là thủ đoạn của ác linh." Đầu mối này đối với mọi người mà nói chẳng qua chỉ càng khiến vấn đề phức tạp hơn.

"Tôi đến rồi." Lúc này tiếng của Tiểu Tiểu truyền tới qua máy liên lạc, cô đã thuận lợi nhảy ra khỏi ống thông khí, cởi áo giáp chống đạn, cuộn lại thành một cục vút vào trong một khoang làm việc. Sau đó lặng lẽ đi về phía đám người đang tùm tùm.

"Tiểu Tiểu." Tư Mã Cần dặn dò: "Tình hình bên trong có lẽ còn phức tạp hơn so với chúng ta tưởng tượng, cô nhất định phải cẩn thận. Quan trọng nhất là phải nhận định được kẻ cầm súng có phải là ác linh không, và còn có vũ khí gì khác không, chúng ta cần phải không chế được lực sát thương của súng. Chỉ cần xác thịt được nguyên vẹn, chứng mất hồn phách dễ xử lý thôi".

Tiểu Tiểu gơ tay làm ký hiệu OK trước cổ áo, Thẩm Thanh lập tức truyền đạt: "Cô ấy hiểu rồi".

"Ray, Công ty Huệ Thông có từng làm việc gì liên quan đến hàng ma không? Ví dụ như có từng mua bán vận chuyển sản phẩm đặc thù nào đó, hay mua về thứ gì đáng để chúng ta chú ý không?" Cao Lôi đột nhiên nghĩ ra: "Ác linh này tiêu tốn nửa giờ đồng hồ mà cũng chẳng làm gì, không có điểm nào giống với giết người báo thù, cũng không giống lắm với tác phong của ác linh. Có lẽ nó bị người ta lợi dụng, dùng để đánh lạc hướng chúng ta".

"Hiểu rồi, chúng tôi lập tức điều tra." Ray trả lời, bắt tay vào tìm hiểu.

Tư Mã Cần đồng ý với cách nghĩ của Cao Lôi, anh dặn dò: "A Cường, cậu đến nhà Khâu Nhạc một chuyến, xem xem người nhà anh ta sau khi anh ta qua đời có xảy ra chuyện gì kỳ quái không. Biết đâu có thể tìm được một chút quan hệ của anh ta với giới hàng ma". Hàng ma sư tên A Cường trả lời một tiếng, rồi nhanh chóng đeo túi thiết bị lên vai, xuất phát.

Thẩm Thanh cẩn thận nhìn hình ảnh camera từ chỗ Tiểu Tiểu truyền đến, nói với mọi người: "Xem ra thực sự là có kết giới. Đám con tin vẫn còn rất tinh táo, vẫn có phản ứng đối với hành động của tên cầm súng, chắc chắn là không bị ảo giác tác động. Tiểu Tiểu thâm nhập vào cũng vô cùng thuận lợi, hiện tại tình trạng bên trong ổn định".

"Kết giới ở vị trí nào? Có thể tính toán được phạm vi không?"

"Không tính được, Tiểu Tiểu đi qua kết giới hoàn toàn không gặp trở ngại gì, nhìn không ra dấu hiệu của kết giới." Thẩm Thanh trả lời, lại bổ sung thêm một câu: "Hôm rằm tháng Bảy tôi tận mắt nhìn thấy cô ấy đi qua kết giới của Thư Đồng, chính xác là giống như hôm nay".

Lúc này Tiểu Tiểu từng bước từng bước chen vào nhóm người, tất cả mọi người đều rất sợ hãi, không ai chú ý đến cô. Thẩm Thanh nhìn thấy tất cả, tiếp tục báo cáo: "Hầu hết con tin đều đã được tập trung lại, cửa của các phòng làm việc độc lập đều mở ra, không có người, chỉ có một gian phòng đóng cửa". Anh đối chiếu với bản đồ sửa kết cấu, nói: "Đó là phòng chủ tịch".

Chủ tịch ở bên ngoài, vì sao phòng làm việc còn đóng cửa?

Trong phòng giám sát của Công ty Nhã Mã, Ray nhận được một cuộc điện thoại, là quản lý cao cấp Happy bên cạnh Boss gọi: "Ray, Boss nói không gọi được điện thoại cho Thư Đồng, anh kiểm tra xem".

"Thư Đồng? Thư Đồng bị thương rồi, có vụ việc liên quan tới ác linh trong tòa nhà văn phòng cho thuê, Thư Đồng xảy ra chuyện ở hiện trường", Ray nhanh chóng tóm lược sự việc.

"Các anh để Heo Con vào trong?" Happy sốt ruột "Vậy tôi nói với Boss thế nào đây?".

"Sao..." Ray không hiểu, có thể nào thì cứ nói vậy chứ sao, cứ báo cáo theo tình hình thực tế là được. Tình huống thế này chẳng phải rất thường gặp sao, có gì phải lo lắng như vậy chứ?

"Bỏ đi bỏ đi, bây giờ cũng không thể quay lại được nữa. Các anh nhanh chóng giải quyết cho xong sự việc này, bảo Tư Mã và Cao Lôi nhất định phải cẩn thận, đưa Heo Con ra ngoài an toàn. Boss còn đang họp, tôi tạm thời giấu anh ấy, nếu như có vấn đề gì, anh phải lập tức thông báo cho tôi."

Ray tối sầm mặt, không phải là bọn họ gặp rắc rối rồi chứ?

Tiểu Tiểu lúc này đã lẩn vào trong đám người, cô lách về phía trước, nhìn thấy Thư Đồng ngã dưới đất. Vùng bụng cô ấy dính đạn, đôi mắt mở ra yếu ớt,

mày mà có người dùng áo buộc ngoài miệng vết thương cho cô ấy, cầm máu được chút ít. Xem ra tên cướp này cũng không muốn Thư Đồng chết nhanh như vậy.

Thẩm Thanh thông báo lại tình hình trên màn ảnh cho bọn Tư Mã Cần, Tư Mã Cần nhanh chóng nói với Tiểu Tiểu: "Tiểu Tiểu, bên trong đó chắc chắn là có con người giúp đỡ, bọn chúng giữ mạng Thư Đồng lại rất có thể là để làm con tin khi rút lui. Nếu chỉ là ác linh thông thường, sẽ không bao giờ lo tới điều đó".

Trái tim Tiểu Tiểu đập dữ dội, cô giả vờ vuốt tóc, dùng tay làm biểu tượng OK trước cổ áo. Thẩm Thanh lần nữa truyền đạt lại giúp cô: "Cô ấy hiểu rồi".

Tiểu Tiểu âm thầm quan sát xung quanh, cô nhớ rõ nhiệm vụ của mình là quan sát xem hiện trường còn thứ gì khác nguy hiểm không, phán đoán xem người cầm súng kia rốt cuộc có phải là ác linh nhập vào hay không. Cô quan sát gần hết một vòng, không nhìn thấy Giám đốc Thôi, cũng không thấy kẻ cướp khác. Nhưng còn có ác linh khác không, cô cần phải ngồi lại cẩn thận. Tiểu Tiểu lại nhìn Thư Đồng cái nữa, sau đó kín đáo di chuyển trong đám người. Cô không nhìn thấy mũi của ác linh, cũng không nhìn thấy người nào biểu hiện không bình thường, càng không nhìn thấy thứ vũ khí gì khác.

Thẩm Thanh nhìn trong màn hình giám sát cũng không phát hiện ra điều gì. Thế là Tư Mã Cần nói với Tiểu Tiểu: "Tiểu Tiểu, cô nghĩ cách để xác nhận xem người cầm súng kia có phải là ác linh không".

Đám người mà Tiểu Tiểu đang trà trộn ở cách người cầm súng kia một khoảng khá xa, Tiểu Tiểu không nhìn được, cô cần phải đến gần anh ta.

"Tên cướp không nằm trong phạm vi bắn tỉa, tôi không nhìn được hắn ta", Cao Lôi nói trong thiết bị liên lạc.

Tiểu Tiểu quan sát tường kính lớn, lại nhìn tên cướp cầm súng kia. Xem ra cô bây giờ không những phải phán đoán hắn ta có phải là quỷ không, còn phải dẫn hắn ta đến bên cửa sổ. Nhưng bây giờ chen ra khỏi đám người chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý, lỡ để tên cầm súng nghi ngờ thì thật gay go. Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, nhìn người đàn ông to béo bên cạnh đang đầm đìa mồ hôi, tự nói trong lòng "Xin lỗi". Sau đó cô vận vận tay, dùng sức véo mạnh vào vùng thịt béo núc ở giữa công người đó.

Người béo này hét lên như lợn bị chọc tiết, trong chốc lát ngã vật xuống. Tất cả mọi người vốn đều đang căng thẳng cực độ, bị ông ta dọa, liền đồng loạt hét lên thất thanh. Tiểu Tiểu nhân cơ hội đó hét lớn: "Đừng giết tôi, đừng giết tôi." Đám người không biết xảy ra chuyện gì, trong chốc lát hoảng lên, kêu thảm thiết chạy loạn, Tiểu Tiểu chớp cơ hội đẩy đẩy đám người hướng về phía người đàn ông cầm súng kia.

Cô dùng toàn lực chen về phía trước, muốn mượn đám người bảo vệ để ngửi một chút mùi trên người kẻ cướp, và đẩy hắn ta vào phạm vi tầm ngắm của Cao Lôi. Nhưng khi Tiểu Tiểu loạng choạng lao đến, lại phát hiện ra chỉ có một mình mình đang ở trước mặt kẻ cướp.

Tiểu Tiểu quay phắt lại nhìn, đám người sau lưng kia giống như bị một bức tường vô hình ngăn lại, kẹt ở đó không thể di chuyển về bên này. Tiểu Tiểu mở to mắt, trong lòng nhất thời hiểu ra, đó là kết giới! Tên cướp để bảo đảm không ai có thể xông đến cướp súng của mình đã giăng lên kết giới!

Đoàn người phía sau kinh ngạc nhìn cô, Tiểu Tiểu quay lại, nhìn thấy tên cướp cũng dường như vừa bị giật mình, lúc này đang nhìn cô chằm chằm.

Tiểu Tiểu bị dọa cho tê dại cả da đầu, nhưng lúc này cô đã ngửi thấy rất rõ mùi cháy khét trên người tên cướp. Cô nặc kệ tất cả, lập tức dùng tay che máy giám sát trên cổ áo lại, truyền tín hiệu về phía Thẩm Thanh. Thẩm Thanh nhanh chóng báo cáo: "Cô ấy xác nhận tên cướp đó là ác linh. Mọi người chú ý, cô ấy xông vào kết giới rồi, tên cướp chắc đã nghi ngờ".

Tên cướp thực sự là đã nghi ngờ, hắn chìa súng vào Tiểu Tiểu, bước hai bước về phía trước. Tiểu Tiểu nhìn thấy nòng súng, huyết mạch toàn thân đều như ngừng chảy, thời khắc nguy cấp, cô quay phắt lại hét lớn: "Ai đẩy tôi đến vậy? Là ai? Là tên khốn nạn nào? Đồ khốn kiếp!"

Mọi người ngẩng ra, cùng nhìn nhau, tên cướp cũng ngẩng ra. Tiểu Tiểu ôm lấy đầu khóc lóc: "Đừng giết tôi, tôi chẳng biết gì cả, tôi bị người ta đẩy ra, đừng giết tôi". Tên cướp vừa kinh ngạc lại nghi ngờ, nhìn nhìn đám người, lại nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu từ từ di chuyển về phía sau, vừa di chuyển vừa kích động cầu xin tha mạng: "Đừng giết tôi, đừng giết tôi! Tôi đang tuổi xuân tươi trẻ như hoa, vẫn còn chưa yêu đương, chưa kết hôn, tôi không muốn chết!". Tên cướp vẫn chìa súng vào cô, vô thức bám theo bước chân của cô, lại di chuyển lên phía trước mấy bước.

"Nằm xuống." Trong máy liên lạc đột nhiên truyền đến giọng của Cao Lôi. Tiểu Tiểu lập tức nhào người về phía Thư Đồng, dùng thân thể bảo vệ cho cô ấy.

Trong chớp mắt, chỉ nghe thấy một tiếng "xoảng cheng", cửa kính lớn bị vỡ vụn, một viên đạn khác tích tắc đã găm trúng người đàn ông cầm súng kia. "Bụp" một tiếng, viên đạn nổ bung ra, lá bùa màu đỏ biến thành một tấm lưới bọc lấy hắn ta, tiếp đó biến đi không còn tông tích. Tên cướp kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã xuống đất, không động đậy gì nữa.

Nhóm người Tư Mã Cần, Hồ Dương ở ngoài cửa cùng lúc xông vào: "Nằm xuống, tất cả nằm xuống, cảnh sát đây!".

Bao quanh bên ngoài đám con tin, quả nhiên còn có một kết giới ngăn cản đường đi của cảnh sát. Tư Mã Cần niệm chú quyết, hét một tiếng "Phá!", đập tay một cái lên kết giới, cả đám người bên trong liền xông ra.

Lúc này Tiểu Tiểu lại ngửi thấy mùi cháy khét lướt qua trước mặt mình, mùi cháy khét đó hình như đang hướng về phía phòng làm việc của chủ tịch. Tiểu Tiểu kinh sợ, chỉ về phía đó hét lớn: "Còn một con nữa".

"Nhìn thấy rồi." Một hàng ma sư trả lời, "đoàng" một tiếng, nổ súng, đạn bùa bay đến, dừng lại giữa không trung rơi xuống, nhưng không bắn trúng vào

ác linh.

"Bị kết giới ngăn cản rồi, nó đã vào phòng." Hàng ma sư kia hét lên. Tiểu Tiểu không nói lời nào, xông thẳng vào, đẩy cánh cửa đó ra. Cảnh tượng trước mắt khiến cô vô cùng kinh hãi, rất nhiều người đang nằm la liệt trong phòng.

Ác linh lao ra phía cửa sổ mà chạy, nhưng cửa sổ tầng tám này toàn bộ đã được dán bùa phong ấn, nó đập vào cửa kính liền bị bùa phong ấn đánh bật lại. Tiểu Tiểu ngửi thấy mùi cháy khét xộc đến, sau đó một sức mạnh vô hình, lạnh lẽo đẩy cô ngã, lực phủ ngũ tạng của cô liền bị chèn ép. Tiểu Tiểu lấy bùa trấn quỷ ra khua lung tung, ác linh lại chẳng hề hấn gì, tiếp tục ép. Nhưng phút chốc, nó cũng phát hiện ra người này không thể chiếm thân nổi.

Tiểu Tiểu lúc đó cảm thấy mình nhẹ bẫng, áp lực đã không còn. Đột nhiên người đàn ông nằm bất động bên cạnh cô nãy giờ nhảy phắt dậy, ra sức kéo cô về phía sau. Đến khi Tiểu Tiểu khôi phục lại thần trí, thì đã bị kéo đến bên một bàn làm việc. Người đàn ông bị ác linh chiếm thân đó cảm một chiếc kéo kê lên cổ Tiểu Tiểu. Nó chạy không thoát, thế là liền nghĩ cách lấy cô làm lá chắn.

Nhưng cái kéo nó cầm còn chưa chạm được đến cổ, Tiểu Tiểu đã bất chấp tất cả quay đầu tát cho nó một cái, đem lá bùa dán lên mặt nó. Cùng lúc đó, một viên đạn bùa từ đầu cũng bắn trúng vào vai nó. Ác linh kêu một tiếng ai oán, cơ thể bị chiếm kia mềm nhũn ra đổ xuống đất.

Tiểu Tiểu nhìn nhìn đôi tay mình, lại chăm chú nhìn Tư Mã Cần vẫn đang cầm súng đứng đó, không rõ lá bùa vừa rời của cô rốt cuộc có tác dụng gì không. Biểu hiện của cô khiến Tư Mã Cần phải bật cười, đi đến vỗ vỗ vai cô: "Bùa trấn quỷ phải phối hợp với niệm chú mới có tác dụng. Cô khua quakhua lại, tát nó như thế chẳng có ích gì".

Tiểu Tiểu còn đang ngẩn ra, Tư Mã Cần lại nói: "Cô làm rất tốt, Tiểu Tiểu, cảm ơn cô!".

Tư Mã Cần nói xong liền quay người đi, Tiểu Tiểu lúc này mới phản ứng lại, không kịp được, đỏ bừng mặt lên. Cô vội vàng chạy ra, vừa nhìn thì thấy Thư Đồng đang được đưa lên xe, cô xông đến, lớn tiếng hét: "Thư Đồng, tôi là Tiểu Tiểu, cô nghe thấy tôi nói không?".

Sắc mặt Thư Đồng trắng bệch, cười yếu ớt, gơ ngón tay cái lên với Tiểu Tiểu. Thần kinh căng thẳng của Tiểu Tiểu cuối cùng cũng được thả lỏng, không kìm nổi lớn tiếng khóc oa oa.

Một nhóm đồng cảnh sát xông vào, rất nhiều người đi qua bên cạnh cô, Tiểu Tiểu chẳng buồn bận tâm đến, cứ thế khóc thoải mái một trận.

Thẩm Thanh báo cáo với Tư Mã Cần: "Đã kiểm tra lại băng ghi hình của camera giám sát. Nhân viên bảo vệ đi vào tầng tám sau khi sự việc xảy ra mà Tiểu Tiểu nói kia, đội bảo vệ bên này xác nhận không phải là người của bọn họ. Hắn ta còn đeo túi, bây giờ vẫn trên lầu chứ?".

Tư Mã Cần nhìn khắp xung quanh: "Tôi không thấy ai cả. Tôi sẽ thông báo đề Hồ Dương chú ý".

Một hàng ma sư chạy đến: "Tư Mã Cần, đếm qua rồi, tất cả có tám người mất linh hồn, nhưng trong tầng lầu này không tìm được linh hồn nào cả".

Tầng lầu đã bị phong tỏa, linh hồn không thể chạy thoát được, tìm không thấy chứng tỏ là, những linh hồn này mất rồi!

Tư Mã Cần cau mày suy nghĩ, lúc này Thẩm Thanh lại nói: "Tư Mã, tôi đã phát hiện ra hắn. Hắn thay cảnh phục trên người rồi, vừa ra khỏi thang máy rồi khỏi tòa nhà. Tôi đã làm so sánh khuôn mặt... chính là hắn".

Tư Mã Cần xông đến bên cửa sổ, vừa hay nhìn thấy một người đàn ông mặc cảnh phục ở con đường đối diện bên dưới tòa nhà đang quay lại nhìn về hướng này. Hắn thấy Tư Mã Cần nhìn xuống, còn huênh hoang vẫy vẫy tay với anh, sau đó lẩn vào trong đám người, mất tích.

"Sợ rằng lần này chúng ta gặp phải kẻ trộm cắp linh hồn rồi." Dùng ác linh gây phiền phức, phân tán sự chú ý, sau đó nhân lúc hỗn loạn mang những linh hồn hắn muốn đi. Như thế này có thể giải thích vì sao ác linh có súng, vì sao có kết giới. Vụ việc này căn bản được tạo ra bởi một người có trải qua huấn luyện, chuẩn bị kỹ càng mỗi lần hành động.

"Lại giống như lần trước?"

"Lũ rết cổ này thật là phiền phức!"

"Đem danh sách những người bị mất hồn liệt kê ra, phân tích giống như lần trước, xem xem những hồn phách bọn họ bị cướp đi có điểm gì giống nhau." Tư Mã Cần vừa dặn dò, vừa đi về phía Hồ Dương, bảo ông sau khi lấy xong khẩu cung của những người có mặt tại hiện trường thì gửi cho bọn họ một bản, và yêu cầu tất cả mọi người phải tập trung đội ở Wating bên kia để uống nước, uống xong mới được đi.

Hồ Dương gật đầu, Tư Mã Cần lại nói với Ray: "Bọn chúng lấy đi những linh hồn này nhất định không phải là ngẫu nhiên. Trên đường lớn chỗ nào cũng có thể cướp linh hồn, bọn chúng lại lựa chọn ở đây. Cho nên linh hồn của những người này nhất định có điểm đặc thù, tôi muốn biết bọn chúng có tiêu chí lựa chọn như thế nào".

"Hiểu rồi." Ray trả lời, sau đó nói: "Các anh em, tôi vừa nhận được một tin xấu, căn cứ vào nguồn tin đáng tin cậy, Boss hình như phát hỏa rồi, đang đi tới chỗ các anh, bảo sắp tới rồi, mọi người cẩn thận".

"Phát hỏa? Anh ta phát hỏa ở điểm nào chứ?"

Ray cũng không nói được rốt cuộc Boss phát hỏa vì sao, anh trả lời: "Mấy người thấy vị bạn học 'kỳ tài trời phú, vì nước an dân' Chúc Tiểu Tiểu của chúng ta thế nào rồi?".

"Cô ấy không sao, khóc một trận, đi cùng với Thư Đồng ra xe rồi."

"Thế này đã khóc rồi? Cô ấy thực sự thích hợp làm hàng ma sư sao?"

"Có lẽ Boss xem trọng thiên phú hơn. Thực ra có thể từ từ huấn luyện." Cao Lôi tiếp lời, anh cất súng đi bàn bạc với Tư Mã Cần, vụ án cướp linh hồn không dừng lại ở con số một, rất khó khăn.

Tiểu Tiểu không hề biết tình hình của bọn họ bên này, toàn bộ đầu óc và trái tim đều ngập tràn cảm giác an ủi vì cuối cùng cũng cứu được Thư Đồng. Nhưng mà Công ty Nhã Mã lại không muốn cho cô đi cùng xe cấp cứu, yêu cầu cô phải ở đây nghỉ ngơi, sau đó còn muốn làm kiểm tra cho cô. Tiểu Tiểu nghe thấy hàng ma sư kia len lén dùng máy liên lạc hỏi có cần đưa cho cô đồ uống của Waiting không, thì không nhận được nói với anh ta: "Không cần lãng phí, thứ đồ uống đó không thể làm mất đi ký ức của tôi, tôi từng uống rồi".

Vị hàng ma sư kia kinh ngạc nhìn cô, vội vàng chạy ra xa thông báo. Tiểu Tiểu bủi môi, cảm thấy đầu óc trống rỗng. Sự việc kết thúc rồi, cô vừa thả lỏng một chút liền cảm thấy rất mệt.

Động tĩnh nơi này dường như thu hút sự chú ý của không ít người hiếu kỳ. Trong tòa nhà, rất nhiều nhân viên công sở chạy xuống dưới, bọn họ không biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết tầng tám bị phong tỏa, vậy là bàn tán xôn xao cả lên.

Tiểu Tiểu quan sát những người đó, đột nhiên cảm thấy mình thật sự không giống với bọn họ. Cô thấy thích những hàng ma sư mặc áo chống đạn, cầm máy thử vũ khí kỳ lạ, dùng loại súng cổ quái kia hơn.

Cô thật sự, rất muốn làm hàng ma sư!

Tiểu Tiểu ngược mắt, nhìn thấy Nghiêm Lạc đang đứng ở xa xa trước mặt mình, cô nhất thời nhảy lên, trong lòng kích động một hồi. Lúc này cô chỉ muốn nói với Boss, cô không do dự nữa, không đắn đo nữa, cô muốn làm hàng ma sư, cô muốn đến công ty của anh làm việc.

Tiểu Tiểu đi về phía Nghiêm Lạc, cô nhìn thấy biểu cảm của anh giống như vừa thở phào một cái, đang định gọi anh, đột nhiên nghe thấy phía sau có người gọi: "Tiểu Tiểu!".

Tiểu Tiểu quay đầu lại, nhìn thấy Âu Dương Tĩnh, liền trả lời một tiếng: "Học trưởng!". Âu Dương Tĩnh đi đến phía cô, kéo cô ra nhìn cẩn thận từ trên xuống dưới: "Em không sao chứ, dọa chết anh rồi, nghe nói tầng tám có cướp, chỗ đó còn bị phong tỏa, anh liền nhớ ra hôm nay em đến phòng vấn, cũng không biết là em có bị giữ lại hay không, gọi điện cho em và Quách Tĩnh đều không được. Suýt chút nữa làm anh lo chết mất, bây giờ nhìn thấy em không sao là được rồi".

"Cảm ơn học trưởng. Chị Quách cũng không sao, em vừa mới nhìn thấy chị ấy rồi."

Âu Dương Tĩnh gật đầu, nắm chặt vai Tiểu Tiểu nói: "Như thế này là tốt rồi, tốt rồi".

Tiểu Tiểu cảm động vô cùng, thấy có chút đáng tiếc vì không thể cùng đi làm với Âu Dương Tĩnh, cô cắn môi, nói: "Học trưởng, xin lỗi, em không thể cùng anh làm việc trong một tòa nhà rồi".

"Sao cơ?" Âu Dương Tĩnh rất ngạc nhiên: "Tiểu Tiểu, em bị dọa nên sợ hãi quá phải không? Vụ cướp lần này là ngoài ý muốn, bọn anh ở đây rất an toàn, không phải thường xuyên thế này đâu".

"Em biết." Tiểu Tiểu muốn nói, cô chẳng qua muốn làm việc có ý nghĩa hơn mà thôi, cô muốn làm việc như những người kia, có thể đem lại an toàn cho mọi người. Nhưng lúc này điện thoại của Âu Dương Tĩnh lại vang lên, anh nhận cuộc gọi: "Lạc Ngôn, không sao rồi, không sao rồi, mình nhìn thấy cô ấy rồi, cô ấy không sao, cậu yên tâm đi. Được, được, mình đưa điện thoại cho cô ấy".

Âu Dương Tĩnh chuyển điện thoại cho Tiểu Tiểu: "Lạc Ngôn, cậu ấy cũng đã nghe nói, lúc trước còn bảo muốn đến đây, em nói chuyện với cậu ấy nhé".

Tiểu Tiểu thở dài trong lòng, nhận lấy điện thoại, nói mấy câu, cho biết mình đã bình an. Vũ Lạc Ngôn ở đầu dây bên kia rất căng thẳng, liên tiếp nói muốn đến gặp cô. Tiểu Tiểu từ chối, vào lúc tâm trạng như thế này, cô thực sự không có tinh thần để ứng phó với việc thăm hỏi của một quý công tử như anh. Cô cảm ơn, dập máy, lại nói chuyện thêm với Âu Dương Tĩnh mấy câu rồi cáo biệt.

Sau đó cô quay đầu lại, lúc này đã chẳng thấy Nghiêm Lạc đâu nữa rồi. Trong lòng Tiểu Tiểu vô cùng thất vọng, cô cảm thấy có rất nhiều điều muốn nói với Boss. Cô chạy một vòng từ trên xuống dưới, tin tức thu được lại là Nghiêm Lạc có hội nghị quan trọng, đã đi rồi. Tiểu Tiểu chẳng biết làm sao, chỉ đành nghĩ đề hôm khác liên lạc với anh.

Nửa ngày tiếp sau đó, Tiểu Tiểu bận rộn khác thường, cô làm bản ghi chép theo yêu cầu của Tư Mã Cần, lại chạy đến bệnh viện thăm Thư Đồng, suốt từ lúc cô ấy bắt đầu làm phẫu thuật cho đến khi kết thúc sau đó còn nán lại tới quá giờ ăn tối mới rời đi. Cô ăn uống qua quýt, tiếp đó nhận điện thoại của A La, bị cô ấy giáo huấn cho một trận về tội gan lớn làm bữa, không có ý thức an toàn.

Lúc này trời đã tối mịt, Tiểu Tiểu mua lạc rang ăn vặt, vừa đi đường vừa ăn, nghỉ ngơi vãn vơ. Nghĩ về cái gọi là mục tiêu sống của cô; nghĩ vì sao những chuyện linh tính vớ vẩn cô gặp phải lại có rất nhiều người biết đến; nghĩ cô sau này làm một hàng ma sư sẽ oai phong lừng lẫy thế nào; nghĩ phải tìm Nghiêm Lạc nói chuyện; nghĩ không biết mình có vừa nhìn thấy anh là lại mất mặt hay không, muốn gặp anh một lần chẳng phải là chuyện dễ, hay là gọi điện thoại cho anh, nhưng gọi khi nào thì thích hợp đây... nghĩ rồi lại nghĩ, ngược mắt lên nhìn, trước mặt đã chính là Waiting.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn màu trời đen thẫm, nhớ lại thời khắc gặp ma ban đầu của cô lại chính là lúc gặp phải con mèo đen kỳ lạ và một trận mưa lớn, qua vụ việc ngày hôm nay, cô vẫn rất ổn, tất cả đều bình thường.

Đang nghĩ như vậy, đột nhiên mấy hạt mưa lớn rơi xuống, rơi đúng trên trán mình. Tiểu Tiểu giật người, thật là nói cái gì thì cái đó đến. Cô cất bước chạy về phía trước, vừa mới đẩy cửa Waiting ra, mưa lớn đã ập xuống như trút nước.

Tiểu Tiểu suyết chút nữa ngã nhào vào Waiting, cô xoay người nhìn ra màn mưa, mặt mũi nhăn nhó. Quay lại, đang định gọi một tiếng "Chị Mạn", giọng nói của cô đột nhiên mắc lại trong cổ họng.

Boss đang ngồi trên sofa nhìn cô.

Tiểu Tiểu cười ngốc nghếch, ngượng ngập bước đến, tự an ủi mình lần này không có gì quá mất mặt, chỉ suyết ngã nhào vào mà thôi, cũng chỉ nhăn nhó có chút xíu, chuyện nhỏ, chuyện nhỏ.

Nghiêm Lạc như cười như không, nhìn cô không nói gì. Tiểu Tiểu thấp giọng gọi: "Boss".

"Ừm."

"Sao anh lại ở đây?"

"Đây là một trong những sản nghiệp của anh." Nghiêm Lạc trả lời rất tự nhiên, Tiểu Tiểu không nói nữa. Cô ngập ngừng ngồi xuống sofa đối diện với Nghiêm Lạc.

"Boss, em có chuyện muốn nói với anh."

"Nói đi."

"Em nghĩ kỹ rồi, em muốn đến chỗ anh làm việc, em muốn làm hàng ma sư."

"Quyết định rồi?"

"Vâng!" Tiểu Tiểu gật đầu lia lịa. "Không sợ vất vả, không sợ nguy hiểm?"

"Vâng!" Lại gật đầu lia lịa.

"Em phải biết là, em đồng ý rồi, thì không thể hối hận."

"Không hối hận, không hối hận." Tiểu Tiểu trả lời rất thoải mái.

Nghiêm Lạc nhìn cô, không nói gì.

Tiểu Tiểu thấy vậy có chút thấp thỏm: "Boss, anh, anh vẫn cần em chứ?". Tiểu Tiểu thành thật biểu hiện quyết tâm: "Em nhất định sẽ học tập tốt, chăm chỉ rèn luyện..

"Đương nhiên cần, anh vẫn luôn đợi em, đợi rất lâu rồi." Giọng nói của Nghiêm Lạc cực kỳ nhẹ và trầm, Tiểu Tiểu bị ngữ điệu dịu dàng này khiến cho rớt bời, quên mất mình nên nói cái gì.

Cô hơi ngẩn ra, cô đã khiến Boss phải đợi rất lâu, còn chạy đến công ty khác phỏng vấn, suyết chút nữa thì phụ sự trọng dụng của anh với cô. Tiểu Tiểu giống như bị nắm phải thóp, khi vừa lấy lại được ý thức liền nhanh chóng chuyển đề tài: "À, em mua lạc rồi".

Nghiêm Lạc nhướn nhướn mày, Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn túi lạc của mình, đóng lạc đã bị cô cắn nham nhỏ, mời Boss ăn hình như không thích hợp lắm, lại nhanh chóng vớt vát: "Ý em là, xem xem Bát Bát có muốn ăn không".

"Nó không ở đây."

"Ồ!" Tiểu Tiểu lắc đầu, lại nói: "Mưa rồi", thực ra là muốn thanh minh rằng mình không phải đặc biệt vào đây để làm cái chuyện vô vị như đưa lạc cho chuột cưng thế này. Nói như vậy dường như rất ngốc, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nói mưa rồi còn ngốc hơn.

Tiểu Tiểu mặt mũi khổ sở mím chặt môi, cô đúng là heo ngốc.

Lần này cuối cùng Nghiêm Lạc cũng không nhịn được cười, anh vươn tay ra xoa đầu Tiểu Tiểu: "Ngốc nghếch!".

Nói cô ngốc? Tiểu Tiểu kháng nghị: "Em không ngốc mà". Tuy cô cũng ghét mình ngốc nghếch, nhưng trước mặt Boss tuyệt đối không thể thừa nhận.

Nghiêm Lạc vẫn cười, Tiểu Tiểu chẳng biết làm thế nào, dưới ánh nhìn của anh, cô cảm thấy mặt mình đang đỏ lên. Cô cố gắng tìm chủ đề: "Boss, anh vẫn còn chưa hỏi em, vì sao lại thay đổi chủ ý muốn làm hàng ma sư".

"Ồ..." Nghiêm Lạc dài giọng nói: "Hóa ra em đã có chủ ý khác".

Mặt Tiểu Tiểu phút chốc nóng bừng lên, heo ngốc, còn ngốc hơn nữa được không, không đánh mà lại tự khai thế là sao? Thư Đồng chắc vẫn chưa báo cáo với Boss, sao lại vội vàng tự đào hố cho mình rồi nhảy xuống như thế?

Nghiêm Lạc nhìn bộ dạng bĩu môi của Tiểu Tiểu, không kìm được lại cười: "Được rồi, anh rất muốn biết, vì sao lại đổi chủ ý vậy?"

Tiểu Tiểu hắng giọng: "Bởi vì, bởi vì, Thư Đồng nói, ông Trời cho em khả năng đặc biệt, chính là để em sử dụng nó. Em đã có tư chất của một hàng ma sư, thì không thể phụ ân huệ của ông Trời. Em phải có trách nhiệm với năng lực của mình, dùng năng lực của mình đi làm chuyện tốt cho mọi người".

Nghiêm Lạc nghe thấy, không nói gì. Tiểu Tiểu nhìn anh, lại nói: "Boss, em cảm thấy Thư Đồng nói rất đúng, cô ấy là một hàng ma sư tuyệt vời, em cũng muốn giống như cô ấy thành một hàng ma sư tốt".

"Cô ấy nói không đúng", Nghiêm Lạc bỗng nhiên nói

Tiểu Tiểu mở to mắt, không phục: "Không đúng ở đâu? Rõ ràng đúng mà".

"Nếu như em trở thành hàng ma sư, việc quan trọng nhất, chính là học cách tự bảo vệ mình, chứ không phải là làm anh hùng cứu thế." Nghiêm Lạc có vẻ hơi tức giận, Tiểu Tiểu không hiểu mình đã nói gì sai.

Nghiêm Lạc nhìn biểu cảm của cô, dịu giọng nói: "Một hàng ma sư không bảo vệ nổi mình, thì làm sao bảo vệ được người khác? Cứ lấy sự việc hôm nay làm ví dụ, nếu như Thư Đồng trước khi đi vào suy xét kỹ hơn đến hoàn cảnh của hiện trường, chuẩn bị tốt hơn nữa, cũng sẽ không đến nỗi bị thương nặng. Tuy trong tay ác linh có súng, tình huống này không thường gặp, nhưng cũng không phải là chưa từng xảy ra. Cô ấy không phải chỉ mới vào nghề, vụ án lần này lại khinh suất xem nhẹ, bất cần qua loa, mạng này không mất là do cô ấy may mắn, em còn muốn học cô ấy cái gì?"

Nghiêm Lạc phê bình Thư Đồng thế này, khiến trong lòng Tiểu Tiểu càng không thoải mái, cô cúi đầu im lặng, hướng đỉnh đầu về phía Nghiêm Lạc. Nghiêm Lạc nhìn Tiểu Tiểu hồi lâu, cuối cùng thở dài, xoa đầu cô: "Heo ngốc, lẽ nào anh nói không đúng?"

Giọng nói Tiểu Tiểu khe khẽ vang lên: "Cũng không phải là không đúng, chỉ có điều Thư Đồng đã như vậy rồi, em nghe thấy cô ấy bị phê bình, trong lòng khó chịu lắm".

"Lẽ nào cô ấy bị thương thì anh không cần quan tâm? Em hãy nhớ cho thật kỹ, nhất định phải học cách bảo vệ chính mình, biết không? Nếu không khi mất mạng rồi làm sao còn cơ hội để khó chịu?"

Tiểu Tiểu gật gật đầu, không thể không thừa nhận những lời này tuy khó nghe, nhưng thực sự cũng có mấy phần đạo lý.

"Nhớ rõ chưa?"

"Rồi."

"Nhớ cái gì?" Nghiêm Lạc không chịu bỏ qua, tiếp tục truy vấn.

"Chính là, chính là phải bảo vệ mình trước, mới có thể giúp đỡ người khác."

"Nhớ là tốt rồi. Thái độ của em bây giờ là thế nào vậy? Anh là Boss, các em phạm lỗi anh đương nhiên sẽ trách mắng, có gì không phục chứ?"

Tiểu Tiểu thực sự không phục: "Cứ coi như là Boss cũng không thể bừa bãi đặt biệt danh cho người khác. Vừa rồi anh nói em là 'Heo ngốc'".

"Đây rõ ràng là em tự gọi, anh chỉ nhắc để dùng thôi."

Tiểu Tiểu nhớ lại lần đầu tiên hai người nói chuyện, cô thực sự là vì mình quản nhiều chuyện rồi hơi quá nên đã chửi mình là heo ngốc.

"Hơn nữa, tên của em chính là Heo Con, thêm từ ngốc nữa, vậy gọi là Heo ngốc có gì không đúng?"

"Em đâu phải tên Heo Con, tên của em là Chúc Tiểu Tiểu!"

"Đọc lộn lại thế nào?"

[1] Chúc Tiểu Tiểu phiên âm tiếng Trung là Zhù xiǎo xiǎo, đọc lộn lại là Xiǎo Zhù, đồng âm với từ Heo Con.

Tiểu Tiểu chu môi, đều trách cha cô, tự nhiên lại đặt tên cô như vậy, bắt đầu từ khi học mẫu giáo đã bị mọi người gọi là Heo Con rồi.

Nghiêm Lạc bị biểu cảm của cô chọc cho phải bật cười, Tiểu Tiểu càng chu môi, Boss nghiêm khắc lạnh lùng cái gì, cô nhất định phải bảo với Thư Đồng, tất cả bọn họ đều nhìn sai rồi, bộ mặt thật của Boss sẽ khiến cho tất cả bọn họ tiêu tan như ảo mộng!

"Được rồi, bây giờ trong lòng không khó chịu nữa chứ?"

Tiểu Tiểu sững lại, thực sự là vậy.

Nghiêm Lạc đứng dậy: "Hoan nghênh em đến công ty của anh làm việc, anh rất vui mừng".

Tiểu Tiểu cười hì hì, suýt chút nữa muốn nói đùa khách sáo. Nghiêm Lạc cong khóe miệng, lại nhìn cô lần nữa, sau đó cũng không biết lấy từ đâu ra một chiếc ô đen rất lớn: "Muộn rồi, em nên về nhà nghỉ ngơi. Anh đưa em về". Anh nói xong, cũng không đợi Tiểu Tiểu kịp phản ứng, liền đi ra khỏi Waiting trước.

Tiểu Tiểu vội vàng theo sau. Lúc này mưa đã nhỏ hơn nhiều, nhưng đi dưới ô, vẫn có những hạt mưa bay vào mặt. Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, cảm thấy không khí thực là rất tuyệt. Cô đột nhiên nhớ ra vấn đề chính: "Boss, khi nào em có thể đi làm?".

"Đợi em chuẩn bị xong là có thể."

"Boss, em sẽ trở thành hàng ma sư giỏi nhất chứ?"

"Chưa chắc."

"Em sẽ chăm chỉ luyện tập, em hy vọng có thể lợi hại giống như Thụ Đồng, sợi dây xích của cô ấy bay vù vù, vung ra rất đẹp mắt. Đúng rồi, em còn muốn giống như Cao Lôi, anh ấy bắn súng rất chuẩn, hôm nay ở cách xa như vậy, anh ấy bắn đoàng một phát, đã hạ gục được ác linh kia...". Tiểu Tiểu vừa nói vừa khoa chân múa tay, càng nói càng hưng phấn.

Chiếc ô đen trên đầu vẫn ổn định che chắn, ngăn mưa gió cho cô.

Tiểu Tiểu tiếp tục nói: "Boss, em cảm thấy em làm hàng ma sư chắc chắn là do ông Trời sắp đặt. Hai ngày trước em gần như đã quyết định làm một công việc khác rồi, lúc đó em chỉ muốn tìm anh xin lỗi, nói không thể làm hàng ma sư được, kết quả vẫn không tìm được anh, khó khăn lắm mới gặp mặt, lại vì chơi cùng Bát Bát vui quá mà quên mất không kịp nói. Nhưng hôm nay em quyết định muốn làm hàng ma sư rồi, trong chốc lát đã gặp được anh, còn nói chuyện lâu như vậy. Anh nói xem có trùng hợp không?".

Nghiêm Lạc không nói gì, chỉ nhìn cô, khẽ cười.

Tiểu Tiểu lại lên tiếng hỏi: "Boss, nếu vào công ty, em sẽ làm chức vụ gì?".

"Nhân viên trợ lý của phòng phân tích tư liệu."

"Đó là làm cái gì?"

"Giống như Ray và Thẩm Thanh vậy, hỗ trợ tin tức cho nhân viên làm việc bên ngoài."

"Ồ ồ, vậy cũng không tồi." Tiểu Tiểu múa múa ngón tay, giả bộ như đang gõ bàn phím: "Thẩm Thanh và Ray cũng rất giỏi, nhưng em luyện tập thì sẽ ổn thôi, thực ra khi em chattrên mạng, đánh chữ cũng rất nhanh".

Khóe miệng của Nghiêm Lạc vẫn cong lên từ nãy tới giờ, chuyện đánh chữ nhanh thì có quan hệ gì với công việc này, có gì đáng đặc ý chứ?

"Boss, trước đây em thực sự đã bắt đầu luyện rồi. Em bắt đầu luyện từ lòng can đảm, một ngày em xem ba bộ phim kinh dị..."

Trong màn mưa, dưới một chiếc ô lớn, bóng của hai người dựa sát vào nhau.

Thời khắc gặp ma, chính là ngày vận mệnh thay đổi, chuyện phải xảy ra sẽ xảy ra, chẳng ai có thể ngăn được!

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Đây là ngày đầu tiên Chúc Tiểu Tiểu đi làm, cũng là ngày đầu tiên cô chính thức trở thành hàng ma sư.

Sáng sớm thay quần áo mới, đi giày mới, Chúc Tiểu Tiểu vui vẻ phấn khởi đến công ty báo danh.

Công ty Dịch vụ An ninh Nhã Mã thuộc Tập đoàn Nhã Mã, địa điểm làm việc ở tòa cao ốc Đế Cảnh. Đó là một tòa nhà rất khí thế, tất cả ba mươi chín tầng. Tiểu Tiểu đứng bên ngoài, ngẩn cổ lên nhìn một hồi lâu, trong lòng vô cùng hưng phấn.

Trước đó Nghiêm Lạc đã nói với Chúc Tiểu Tiểu, bảo cô trực tiếp lên tầng ba mươi tư, tìm người quản lý của phòng Nhân sự tên là Emma. Thế là Chúc

Tiểu Tiểu đi vào trong tòa nhà liền chạy thẳng về phía thang máy, vừa hay có một chiếc thang máy đang mở cửa, cô vội vàng bước vào trong, tiện tay ấn nút tầng ba mươi tư. Lúc này cô mới để ý, thấy bên ngoài thang máy có một cô gái tóc tết bím ăn mặc lố thời đang gọi điện thoại: "Ấn vào tầng ba mươi tư hoàn toàn không có phản ứng..."

Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn lại nút ấn tầng ba mươi tư, thấy nó đang sáng bình thường, muốn gọi cô gái kia vào nhưng chưa kịp thì cửa thang máy đã đóng lại rồi.

Những người khác trong thang máy đều đi đến những tầng khác nhau, chỉ có một mình Chúc Tiểu Tiểu là lên tầng ba mươi tư. Vừa ra khỏi thang máy, cửa lớn hào hoa của công ty đã ở ngay trước mặt. Trên cửa lớn là tấm biển ghi "Công ty Dịch vụ An ninh Nhã Mã" vô cùng bắt mắt nhưng bên trong lại không có quầy tiếp tân, mọi người đi qua đi lại cực kỳ bận rộn. Tiểu Tiểu đứng ngẩn tại chỗ, nghĩ không biết có cần gọi điện cho Nghiêm Lạc hoặc Thư Đồng hay không.

Lúc này thang máy ở phía sau vừa lên đến nơi. Có hai người từ trong thang máy bước ra, một người chính là cô gái tóc tết bím vừa rồi, người còn lại là một nữ nhân viên trang điểm rất kỹ càng cẩn thận. Cô gái tóc bím kia nhìn thấy Tiểu Tiểu thì rất đổi kinh ngạc: "Cô lên đây thế nào vậy?"

Tiểu Tiểu có chút khó hiểu về câu hỏi của cô ấy, thế là chỉ chỉ vào thang máy: "Đi thang máy".

Cô nữ nhân viên kia đánh giá cô một hồi, đột nhiên gật gật đầu: "Cô là Chúc Tiểu Tiểu phải không, tôi là Emma, tôi xem qua tư liệu của cô rồi, kết quả quả nhiên không có tác dụng với cô". Cô ấy cười cười, lại nói: "Hoan nghênh gia nhập vào nhóm của chúng tôi".

Nghe thấy lời này, Tiểu Tiểu mới hiểu, hóa ra nút bấm trong thang máy không nhảy là bởi vì có phong ấn bằng kết giới. Cô không kìm được nhìn cô gái tết bím kia, cô gái ấy cũng đang hiếu kỳ nhìn cô. Emma nhân cơ hội giới thiệu bọn họ với nhau: "Đây là Chúc Tiểu Tiểu, đây là Tiết Phi Hà, hai cô đều mới đến nhận việc hôm nay, chúng tôi ở đây rất ít đồng nghiệp nữ, hai cô phải cùng nhau cố gắng". Cô ấy vừa nói vừa đưa hai người vào công ty.

Khu làm việc phía bên này còn tương đối yên tĩnh, có ghế để ngồi nghỉ, quầy nước, tủ lạnh, thậm chí có cả hoa cỏ, khung cảnh làm việc thực sự rất tuyệt. Tiểu Tiểu vừa đi vừa ngắm nghía, trong lòng rất vui vẻ.

Tiết Phi Hà ở bên cạnh nhỏ tiếng nói với cô: "Tôi là truyền nhân đời thứ mười chín của Tiết gia ở Giang Tây, cô là nhà nào vậy?"

"Hà?" Chúc Tiểu Tiểu ngẩn người ra, truyền nhân cái gì? Hàng ma sư này sao mà kỳ quái như vậy, lần đầu tiên gặp mặt đều thích hỏi người ta là nhà nào.

Tiết Phi Hà chăm chú nhìn cô: "Có thể đến đây đều là những đại gia hàng ma, cô muốn giữ bí mật phải không?"

Chúc Tiểu Tiểu hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào, may mà lúc này Emma dừng bước lại, đưa bọn họ đến một chỗ giống như khu tiếp khách nhỏ, có mấy chiếc sofa quây lại thành các vòng tròn.

Emma mang hai bảng biểu tới bảo bọn họ điền vào, lại cầm chứng minh thư của bọn họ đi photo, sau đó kiểm tra lại máy điện thoại họ đang dùng. Tiết Phi Hà lật tất cả đồ đạc trong ba lô lớn ra để cho Emma xem, có một đồng vũ khí như cung tên, dao găm, búa... Emma ghi lại, nói với cô ấy: "Trang bị của cô cấp độ thấp quá, như thế này làm nhiệm vụ rất nguy hiểm, một lát nữa đưa cô đi đến trung tâm nghiên cứu, đăng ký đổi trang bị".

Emma lại quay sang Tiểu Tiểu: "Còn cô nữa? Cô quen dùng loại vũ khí nào?"

Tiểu Tiểu lúng túng lắc đầu. Trong túi của cô chỉ có đồ ăn vặt và những thứ đồ con gái, đến dao gọt hoa quả cô còn cho là không nên cầm theo.

Emma dường như chẳng để ý, đổi câu hỏi khác: "Các cô biết lái xe chứ?"

Tiết Phi Hà đáp rất thật thà: "Tôi biết cưỡi ngựa, xe đạp cũng biết đi". Tiểu Tiểu thở phào một cái, tóm lại mình cũng mạnh hơn cô ấy: "Tôi có bằng lái xe, nhưng mà chưa từng lái thật bao giờ", trả lời xong lại nghĩ, thực ra cũng chẳng mạnh hơn bao nhiêu.

Emma cười cười, giới thiệu với bọn họ tình hình cụ thể của công ty, và nói lát nữa sẽ đưa bọn họ đi làm quen một chút với môi trường công ty, nói xong thu bản đăng ký của bọn họ lại rồi rời đi.

Lúc này, có tiếng gọi từ xa truyền đến: "Tiểu Tiểu, cô đến rồi!". Tiểu Tiểu quay lại nhìn, hóa ra là Thư Đồng.

Thư Đồng vui vẻ chạy đến: "Tôi còn tưởng tháng sau cô mới tới cơ".

"Vết thương của cô khỏi chưa? Sao mà đi làm nhanh như vậy?", Chúc Tiểu Tiểu nhìn Thư Đồng vừa vui vừa bất ngờ.

"Chưa đi làm, ở trong nhà buồn chán chết mất, đến đây chơi chút." Thư Đồng lớn tiếng đáp, chẳng cảm thấy việc đem công ty làm công viên giải trí có gì không đúng cả.

Tiết Phi Hà ở bên cạnh đột nhiên nói: "Hóa ra cô là người của Thư gia Hồ Bắc".

Thư Đồng hậm hất khi bị người ta gọi là Thâu gia: "Sao nào, họ Tiết kia, đồ tàn binh bại tướng nhà cô, thảo đãi ban từ2 cuối cùng cũng không chống đỡ tiếp được nữa, muốn gia nhập vào đội quân chính quy của chúng tôi rồi sao? Tiểu Tiểu là tôi bảo kê đấy, sao nào?"

[1] "Thâu" có nghĩa là thua kém, từ này đồng âm với từ "Thư" trong họ của Thư Đồng.

2 Hình thức diễn kịch diễn viên tương đối ít, nhân vật, đạo cụ... tương đối sơ sài, thường được biểu diễn ở các vùng nông thôn hoặc thành phố nhỏ.

Tiết Phi Hà trả lời: "Cô đừng có nói linh tinh, cái gì mà tàn binh bại tướng. Tiết gia nhà tôi bao đời đều lấy việc trừ tà diệt yêu làm nhiệm vụ của mình, là đại gia tộc hàng ma, thanh thế lớn hơn Thư gia nhà các cô. Chẳng qua vì người phụ trách của công ty đích thân đến mời, tôi cảm thấy anh ta rất có thành ý, nên mới đồng ý tới đây hiệp lực, hoàn thành sứ mệnh của gia tộc".

"Khéo vòng vo, cô không mệt sao." Thư Đồng bắt mẫn, xua xua tay: "Chỗ chúng tôi mức lương cao, đãi ngộ tốt, có bảo hiểm, còn cung cấp cho những thiết bị tốt nhất, có xe, có viện trợ phía sau, lại được trang bị vũ khí khoa học kỹ thuật tối tân, chẳng lẽ không mạnh bằng cô đơn thương độc mã? Cô xem cô đi, cần phải bắt kịp với thời đại có biết không? Nếu không sẽ bị thời đại đào thải, chẳng thể nhận được vụ làm ăn nào nữa đâu".

Tiết Phi Hà vẫn giữ thái độ bình thản, chỉ thành thật phê bình: "Hậu nhân hàng ma chúng ta không thể chỉ nhìn thấy lợi ích trước mắt, phải lấy việc phục yêu cứu thế làm nhiệm vụ của mình".

Thư Đồng khoa trương giả bộ ngã vào vai Tiểu Tiểu: "Ai da, tôi không thể nói chuyện với người này nữa, mệt quá mệt quá".

Chúc Tiểu Tiểu đang cảm thấy buồn cười thì Emma quay lại. Cô ấy nhìn thấy Thư Đồng, nhướn nhướn mày: "Bệnh nhân, xem ra tinh thần của em cũng không tồi nhì, có thể hủy ngày nghỉ quay lại làm việc chưa?".

Thư Đồng cười hi hi: "Chị Emma, Tiểu Tiểu là cô gái của em, phân đến tổ của em nhé".

Emma còn chưa kịp nói, sau lưng liền vang lên giọng đàn ông trầm thấp lạnh lùng: "Tiểu Tiểu là cô gái của cô?".

Tóc gáy của Thư Đồng dựng đứng lên, là Boss!

"Của anh, là của anh, Boss. Chúng tôi đều là..." Thư Đồng đột nhiên ý thức được mình lỡ lời, nếu lại nói là "cô gái" thì chắc chắn không ổn. Chết tiệt, ở đây có bốn cô gái đang đứng, còn phải đem cả mình ghép vào trong đó. "Ý... nhân viên. Đúng, đúng! Chúng tôi đều là nhân viên của anh, Boss".

Thư Đồng rất hài lòng với sự nhanh trí trong lúc nguy cấp của mình, Nghiêm Lạc chỉ lườm cô một cái. Anh nhìn nhìn Tiểu Tiểu, gật đầu với Tiết Phi Hà coi như là chào hỏi, sau đó đưa mấy người theo sau tiếp tục đi.

Tiểu Tiểu nhìn thấy phía sau anh là một người tóc nâu, đeo khuyên tai sáng lóa, giống kiểu nhân vật thiếu niên tuần tú. Người này quay đầu lại cười với cô một cái, nụ cười kiểu "nhìn thấy bạn cũ". Tiểu Tiểu cảm thấy rất kỳ quái, còn chưa phản ứng lại được, thiếu niên đó cùng với Nghiêm Lạc đã đi xa mất rồi.

Lúc này Emma vỗ vào đầu Thư Đồng một cái nói: "Làm loạn cả lên. Em bận thì đi làm việc đi, không bận thì qua một bên nghỉ ngơi. Chị phải giúp bọn họ làm quen với môi trường rồi phân công công việc".

Thư Đồng không cam tâm, lúc sắp đi còn hẹn với Tiểu Tiểu cùng ăn cơm trưa. Emma đưa hai người Tiết Phi Hà và Chúc Tiểu Tiểu đi khắp một lượt mấy tầng lầu này, tầng ba mươi tư là khu làm việc, có một nửa thông với tầng ba mươi lăm, là kết cấu kiến trúc nối liền hai tầng lầu. Tầng trên gồm sáu phòng giám sát và bốn phòng họp, tầng dưới là các chỗ làm việc, sát gần bên tường đều là những phòng làm việc độc lập.

Tiết Phi Hà nhìn thấy Cao Lô và Tư Mã Cần, có chút kinh ngạc: "Tư Mã ở Quý Châu, Cao gia ở Tứ Xuyên, các anh đều ở đây?".

Tư Mã Cần cười cười: "Đến hậu nhân của Tiết gia ở Giang Tây cũng gia nhập rồi, chúng tôi đương nhiên phải có mặt chứ".

Nhà này nhà kia, Chúc Tiểu Tiểu hoàn toàn không hiểu gì, cô cố gắng kiềm chế không hỏi, không muốn để bản thân lòi cái dốt ra. Chẳng trách Boss phải bắt cô kiểm tra hết lần này đến lần khác, hóa ra trong công ty toàn là cao nhân.

Lúc này trên lầu sau lưng vang lên tiếng huýt sáo, Chúc Tiểu Tiểu quay đầu lại nhìn, thấy một người đàn ông người lai khoảng hơn ba mươi tuổi. Nhìn thấy Tiểu Tiểu quay đầu lại, người đàn ông vẫy vẫy tay.

Emma giới thiệu: "Đó là Ray, quản lý bộ phận phân tích thông tin, tổ của anh ấy là nhóm tiếp viện hỗ trợ cho đội làm việc ở bên ngoài, phụ trách giám sát và điều động, tương đương với trạm chỉ huy. Ngoài ra, việc xử lý tin tức thường nhật, phân tích tin tình báo cũng đều nằm trong phạm vi công việc của bộ phận bọn họ. Tiểu Tiểu, cô được phân đến tổ của anh ấy, sau này công việc do anh ấy sắp xếp. Đội làm xong thủ tục, cô hãy đi tìm Ray báo danh".

Tiểu Tiểu vừa nghe thấy là Ray, người mình đã từng hợp tác thì nhanh chóng vẫy tay chào hỏi anh, Trong lòng cô cảm thấy rất hưng phấn, trạm chỉ huy, trách nhiệm trọng đại như vậy, vị trí quan trọng như vậy, thật là quá tuyệt.

Emma lại nói: "Người tóc nâu vừa rồi đi phía sau Boss, trông còn rất trẻ, tên là Happy. Cậu ấy là một trong những quản lý cấp cao của công ty. Đừng có nhìn cái vẻ ngoài giống như chính thái¹, thiếu niên của cậu ấy mà làm tưởng, trên thực tế kinh nghiệm chuyên môn của cậu ấy rất sâu, có học vị tiến sĩ của rất nhiều ngành như: Tin học, Sinh vật học, Tâm lý học... Rất nhiều hệ thống, kho dữ liệu, mạng... của công ty đều là cậu ấy nghiên cứu tạo ra và quản lý. Công việc của Ray phải trực tiếp báo cáo cho cậu ấy".

[1] Chính thái là một từ bắt nguồn từ Nhật Bản. Những đứa trẻ nam đang yêu thường từ tám đến mười bốn tuổi thì được gọi là chính thái.

Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy mà thầm kinh ngạc, không ngăn được nhớ lại nụ cười kia của Happy với cô. Thật là kỳ lạ, cô lại chẳng quen cậu ta, cậu ta cười cái gì chứ.

Emma vừa đi vừa giới thiệu, tầng ba mươi sáu là khu vực của tổ làm việc bên ngoài, bọn họ thông thường rất ít có mặt, ở tầng đó còn có một sân huấn luyện cơ sở. Sau đó là tầng ba mươi bảy, đây là trung tâm nghiên cứu phát triển khoa học kỹ thuật.

Trung tâm nghiên cứu phát triển của tầng ba mươi bảy tương đối yên tĩnh, không có biển hiệu của công ty, từng gian từng gian phòng kính lớn, bên trong bày đầy đủ các loại thiết bị, lọ thí nghiệm... Tiểu Tiểu và Tiết Phi Hà nhìn đến mức hoa cả mắt. Tiếp theo Emma đưa hai người bọn họ đến một căn phòng rất giống phòng khám bệnh viện, nói với bọn họ: "Cần phải lấy dấu vân tay, quét mô mắt, DNA, nhóm máu, khuôn răng... của các cô, để làm hồ sơ, còn cần chiều cao, lòng bàn tay, chiều dài cánh tay, vòng đầu... số đo chi tiết trên cơ thể đều cần. Cái này là để thuận tiện cho sau này làm nhiệm vụ, dùng để chuẩn bị trang phục cho các cô, còn để chế tạo thiết bị đặc biệt, nhận biết thân phận của các cô nữa.

Cô ấy vẫy tay gọi một đồng nghiệp nữ đến, rất nhanh chóng hoàn thành việc thu thập tất cả những thông tin cần thiết. Sau đó lại có người tới đăng ký chuẩn bị vũ khí cho Tiết Phi Hà, cùng cô ấy xác nhận thói quen sử dụng và yêu cầu đối với vũ khí của cô ấy. Về phương diện này, Chúc Tiểu Tiểu chẳng hiểu chút nào, thế là cứ đứng một bên không nói gì.

Đội khi đã làm xong hết tất cả thủ tục, Emma đưa hai người bọn họ đến một hành lang, hai bên tường ở đó treo rất nhiều ảnh. Emma cùng bọn họ chậm rãi đi xem một lượt. Chúc Tiểu Tiểu nhìn mãi cũng chẳng hiểu những bức ảnh đó có nội dung gì. Tiết Phi Hà lại nước mắt rùng rùng, cô ấy thậm chí còn dừng lại trước một bức ảnh cung kính hành lễ. Emma thì biểu cảm rất nghiêm túc, Chúc Tiểu Tiểu thấy vậy cũng có chút căng thẳng.

Tiết Phi Hà ngẩng đầu nói: "Ông Ôn năm đó có cứu tôi, ông ấy là một hàng ma sư nhận được sự tôn kính của tất cả mọi người"

Emma gật đầu, chỉ vào bức tường: "Những tấm ảnh treo ở đây đều là những hàng ma sư đã anh dũng hy sinh, mỗi người bọn họ, đều dùng sinh mệnh của mình để phục ma cứu thế, gắng sức đến thời khắc cuối cùng".

Chúc Tiểu Tiểu nhìn từng khuôn mặt tươi cười trên tường kia, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy vô cùng kính trọng.

Emma lại chỉ vào một mặt tường khác: "Chỗ này treo hình của những quý quái yêu ma đã bị tiêu diệt". Chúc Tiểu Tiểu chăm chú xem, có mấy cái tên cô dường như đã thấy qua trong tiểu thuyết hoặc trong phim ảnh, không kìm được kêu "à" lên một tiếng: "Hóa ra thần thoại là có thật sao?".

Emma và Tiết Phi Hà nghe thấy lời lẽ kỳ lạ này thì nhìn cô một cái. Chúc Tiểu Tiểu nóng bừng mặt, vội đầu vào giả vờ chăm chú xem ảnh, làm như vừa rồi chẳng ai nói gì. Emma khẽ ho một tiếng, gọi bọn họ đi tới đầu hành lang, đứng đối diện với những bức ảnh hai bên tường.

Chúc Tiểu Tiểu không biết đây là đang làm gì, không dám khinh nhờn, uốn thẳng lưng nghiêm túc đứng. Emma đưa cho mỗi người bọn họ một cuốn sổ tay hàng ma, cuốn sổ rất dày, nặng trình trịch. Emma nói: "Đây là ngày đầu tiên hai người gia nhập công ty, mỗi một người mới vào công ty, đều phải đến đây, lập một lời thề".

Chúc Tiểu Tiểu, nhìn Tiết Phi Hà một cái, thấy khuôn mặt cô ấy trang nghiêm, bất giác càng căng thẳng hơn. Emma mỉm cười, nói: "Bây giờ, mở trang đầu tiên của cuốn sổ tay ra, giơ tay phải lên, đọc lời tuyên thệ ghi trên cuốn sổ".

Chúc Tiểu Tiểu và Tiết Phi Hà nhanh chóng làm theo: "Tôi, Chúc Tiểu Tiểu/Tiết Phi Hà, xin tuyên thệ như sau: Bắt đầu từ hôm nay tôi gia nhập vào đội quân hàng ma của Nhã Mã, bất luận tôi làm ở vị trí nào, chấp hành nhiệm vụ gì, tôi đều sẽ trân trọng đồng nghiệp, quý trọng mạng sống!".

Đọc xong rồi, hai người đều rất kinh ngạc, Tiết Phi Hà hỏi: "Đơn giản như vậy thôi sao? Không phải là nói lấy hàng ma trừ tà làm nhiệm vụ của mình sao?". Tổ huấn nhà cô có điều này, cô cho rằng mỗi gia tộc hàng ma đều cần có.

[1] Tổ huấn: Những lời giáo huấn của tổ tiên.

"Đúng đúng!" Chúc Tiểu Tiểu vừa thấy Tiết Phi Hà mở lời, cũng nhanh nhẩu đặt câu hỏi: "Còn nên nói không sợ hy sinh, không màng nguy hiểm gì gì đó nữa chứ?".

Emma cười cười: "Không lấy hàng ma trừ yêu làm nhiệm vụ của mình, các cô đến đây để làm gì? Tiền lương ở đây đâu phải là linh không. Còn về hy sinh và nguy hiểm, đâu phải cô không sợ nó thì nó sẽ không đến. Cho nên quan trọng nhất là các cô phải nhớ cho thật kỹ điều lệ an toàn trong cuốn sổ tay. Đây là công ty, là một tổ chức, một người phạm sai lầm có thể liên lụy đến những đồng nghiệp khác. Cần phải hiểu rõ, mỗi một yêu cầu của công ty đều có đạo lý, nhất định phải tuân thủ, điều này rất quan trọng!".

Tiết Phi Hà và Chúc Tiểu Tiểu nhìn nhau một cái, gật đầu đồng ý. Lúc này điện thoại của Emma reo lên, có sự việc cần cô ấy quay lại phòng làm việc xử lý, thế là cô ấy không đưa bọn Chúc Tiểu Tiểu đi tìm hiểu công ty nữa, chỉ nói còn có kho trang bị của tầng ba mươi ba, phòng làm việc của Boss ở tầng ba mươi tám, và khu vực cấm ở mấy tầng hầm. Emma khích lệ họ mấy câu, sau đó thì giao bọn họ cho cấp trên của mình rồi quay về phòng làm việc.

Tiết Phi Hà trực tiếp được phân đến tổ làm việc bên ngoài, tạm thời do Tư Mã Cần đưa cô ấy đi. Chúc Tiểu Tiểu thì đến chỗ Ray để báo danh.

Ray rất ôn hòa, anh đưa Chúc Tiểu Tiểu đi làm quen với những đồng nghiệp trong bộ phận trước, sau đó tham quan khu làm việc: "Những phòng giám sát, phòng thông tin, còn có phòng quản lý, các vụ án đều là địa bàn hoạt động của bọn họ. Công việc chủ yếu của chúng ta là phân tích tình báo, xử lý thông tin, còn phối hợp giám sát, điều khiển và hỗ trợ kỹ thuật với tổ làm việc ngoài hiện trường, khi cần thiết cũng phải cùng bọn họ ra ngoài làm nhiệm vụ".

Chúc Tiểu Tiểu gật đầu, hai sự kiện ác linh cô gặp phải trước đó, đều đã hợp tác cùng Ray và Thẩm Thanh. Đối với phương thức làm việc của bọn họ, Tiểu Tiểu cô cũng có hiểu một chút Tiểu Tiểu rất háo hức, không biết mình sẽ được phân làm công việc gì. Nhưng cô vạn phần không ngờ được, việc đầu tiên Ray chỉ bảo cô, lại là... chơi điện tử!

Chúc Tiểu Tiểu ngồi tại vị trí làm việc, nhìn Ray giúp mình cài đặt trò chơi trừ ma trên máy vi tính, cô ngẩn mặt ra: "Ray, hôm nay tôi chỉ chơi sao? Không cần thiết phải làm gì khác sao?".

"Không chỉ hôm nay đâu, cô phải luôn ở đây chơi điện tử, đánh cho đến khi qua cửa mới thôi. Bên trong này có các loại yêu ma quỷ quái, rất thích hợp cho người mới nhập môn giống như cô. Tất cả các loại vũ khí trang bị, bùa chú, phương pháp hàng ma bên trong đó đều mô phỏng đồ thật, giống hệt như những thứ mọi người dùng làm việc bên ngoài. Chỉ khi cô đánh thuộc rồi, mới có thể hoàn thành nhiệm vụ. Những quy trình huấn luyện khác, công ty sẽ có sắp xếp, đến lúc đó sẽ thông báo cho cô." Ray nói xong liền đi luôn.

Chúc Tiểu Tiểu thờ dài, cảm thấy hơi thất vọng, có phải cô đang bị người ta coi thường không? Cô len lén nhìn xung quanh, vị trí nào cũng đều trống không, giống như là đã ra ngoài hết. Chúc Tiểu Tiểu thầm tự khích lệ mình, sau đó bắt đầu nghiêm túc chơi điện tử.

Nhưng từ bé đến lớn, Chúc Tiểu Tiểu thực sự rất ít chơi điện tử, trong số những trò cô từng chơi chỉ có "Plants vs. Zombies" là liên quan tới đánh quái. Nhưng "Hàng ma ký" ở trước mặt cô đây lại phức tạp hơn rất nhiều so với mấy loại thực vật trong trò chơi kia. Hơn nửa giờ sau, hàng ma sư Chúc Tiểu Tiểu đã chết mất bốn lần. Nhưng mà hy sinh nhiều như thế này cũng có giá trị, cuối cùng cô đã hiểu con nào đánh thế nào rồi. Đang căng thẳng đuổi theo hai con quỷ chạy khắp cả tòa nhà, đột nhiên cô nghe thấy tiếng Ray nói phía sau: "Cô không mang dây trời hồn, pháp lực lại không đủ, chỉ có bình dẫn hồn làm sao mà thu phục được hai con yêu này?".

"Hả?" Chúc Tiểu Tiểu trong lòng ngạc nhiên, dây trời hồn là cái gì?

"Pháp lực của cô cấp độ thấp, cần phải thu hồn ở cự li gần, chú thu hồn có mười sáu chữ, đợi cô đọc xong, những linh hồn này sớm đã chạy xa rồi. Cho nên phải dùng dây trời hồn, trời giữ linh hồn lại, sau đó mới thu nó về. Đương nhiên cũng có phương pháp khác để khống chế những linh hồn này, nhưng dây trời hồn là đơn giản nhất. Loại pháp khí này yêu cầu pháp lực thấp, tương đối hợp với cô." Ray vừa nói vừa mở một trang web ra: "Ở đây có các cách phá đảo trò chơi, còn có phần giới thiệu các loại công cụ, cô phải học thuộc cái này trước".

Chúc Tiểu Tiểu kinh ngạc: "Trò chơi này có phải chỉ chương trình huấn luyện nội bộ của chúng ta mới được sử dụng không?".

"Huấn luyện nội bộ không dùng trò chơi cấp thấp thế này. Trò này tiêu thụ trên thị trường rất tốt, số tiền thu được không ít. Công ty game ở tầng dưới kia cũng là công ty con của tập đoàn", Ray nói, lại mở một phần mềm trong máy tính của Chúc Tiểu Tiểu, nhập mật mã vào, giao diện hiện ra, anh kích vào một thư mục: "Đây mới là thứ chính thức sử dụng nội bộ, mấy ngày này cô phải học thuộc, phải vô cùng thuộc. Đây là bảng số liệu điều động của các tổ hàng ma sư, bao gồm các tổ làm việc bên ngoài, tất cả có sáu mươi lăm tổ hàng ma sư, mỗi tổ năm người, ngoài ra còn có hai mươi sáu hàng ma sư cấp một, ví dụ như Thư Đồng, Cao Lôi, Tư Mã Cận. Chỉ có hàng ma sư cấp một mới có thể đơn độc ra ngoài làm nhiệm vụ, hành động của bọn họ không chịu sự hạn chế của các tổ nhỏ. Còn các hàng ma sư khác cần phải hành động theo tổ, như vậy để bảo đảm an toàn. Nếu như là liên quan đến chỗ công cộng hoặc những vụ án tương đối lớn, thì cần phải do hàng ma sư cấp một đưa đội đi hành động. Tất cả các quy tắc hành động, điều lệ an toàn đều có ở trong này, cô phải đọc cho thuộc lâu tất cả".

Chúc Tiểu Tiểu vừa mở tài liệu, vừa chăm chú nghe. Những tài liệu đó rất chuyên nghiệp, cô phát hiện có rất nhiều thứ cô xem không hiểu, trong lòng bắt đầu cảm thấy áp lực. Ray vỗ vỗ vào vai cô: "Đừng căng thẳng, từ từ học. Nhưng có những sự kiện cô cần phải nắm thật chắc. Rất nhiều khi những người hành động ngoài kia cần phải hành động theo sự điều động của chúng ta. Đó là đem sự an nguy ủy thác cho chúng ta, chúng ta phải nắm vững kiến thức và thông tin, thậm chí còn phải nắm được nhiều hơn cả hàng ma sư bọn họ. Như vậy mới có thể bảo đảm cho sự an toàn của bọn họ và dân chúng".

Chúc Tiểu Tiểu gật đầu thật mạnh: "Tôi sẽ chăm chỉ học, tuyệt đối không làm vương chân bọn họ".

Ray lại cười, đang muốn nói gì nữa, điện thoại trên người anh đột nhiên vang lên mấy tiếng "tút tut". Anh lấy điện thoại ra nhìn: "Có việc rồi, tôi đi xem trước. Cô cố lên!". Anh nói xong liền quay đầu lên tầng.

Chúc Tiểu Tiểu chú ý thấy có mấy người cũng cầm điện thoại lên xem, sau đó họ đều lên lầu, cùng với Cao Lôi vào phòng họp số hai. Chúc Tiểu Tiểu quan sát cẩn thận, ghi nhớ những khuôn mặt này, sau đó tìm ra bọn họ trong đồng tư liệu. Cô tự khích lệ bản thân, nhất định sẽ có ngày, cô trở thành một đồng nghiệp tốt, giúp đỡ bọn họ hoàn thành nhiệm vụ.

Giờ ăn cơm trưa, Thư Đồng đến tìm Tiểu Tiểu, đưa cô đi làm quen với không ít đồng nghiệp, nói với nhau không biết bao nhiêu chuyện. Nhưng cả một ngày, đồng nghiệp mới mà Tiểu Tiểu có ấn tượng sâu đậm nhất, vẫn chính là Happy, anh chàng có vẻ ngoài giống như chính thái, mỹ thiếu niên kia. Không phải bởi vì anh quá đẹp trai, cũng không phải bởi vì anh còn có một người anh em sinh đôi quản lý một trung tâm nghiên cứu tên là Smile. Mà là bởi vì, hai anh em bọn họ đều rất cổ quái!

Phải nói là lúc sáng sớm, Tiểu Tiểu cảm thấy nụ cười của Happy đối với cô có chút gì đó kỳ lạ, thì đến buổi chiều, cô lại thấy cái người tên Smile kia càng khoa trương hơn. Anh tự nhiên lại chạy đến nói với cô: "Sau này nếu như cô có chuyện gì cứ đến tìm tôi, tôi sẽ bảo vệ cô".

Đúng lúc đó có một đồng nghiệp đi qua, nghe thấy vậy liền quay đầu nhìn Tiểu Tiểu mấy cái. Lời nói này, ánh nhìn này khiến Tiểu Tiểu ngẩn người ra, cô rất muốn nói với Smile: Đại ca à, tôi rất thân với anh sao?

Nhưng lời này Chúc Tiểu Tiểu không dám nói, đương nhiên người ta cũng không cho cô cơ hội, Smile "thỏ lộ" xong tâm ý, lại dùng ánh mắt đầy nhiệt huyết nhìn cô thêm mấy cái nữa, sau đó quay người rời đi.

Chúc Tiểu Tiểu chống cằm, đắn đo suy nghĩ xem hai anh em sinh đôi chính thái mỹ thiếu niên này rốt cuộc là có chuyện gì, không chú ý đến rất nhiều ánh mắt tò mò đưa chuyện của những người xung quanh.

Tan làm, Chúc Tiểu Tiểu thu dọn đồ đạc, vui vẻ cùng những đồng nghiệp khác xuống lầu. Vừa ra khỏi đại sảnh, liền thấy một chiếc BMW lái đến, cửa

Kính xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt đẹp trai nghiêm túc của Nghiêm Lạc: "Heo Con".

Chúc Tiểu Tiểu vui vẻ chạy đến: "Boss". Cô không kìm được mong muốn chia sẻ tâm trạng đi làm ngày đầu tiên của mình với anh. Mới nói mấy câu, Nghiêm Lạc đã mở cửa xe ra: "Lên xe rồi nói".

Chúc Tiểu Tiểu chẳng chút do dự ngồi vào trong xe, chiếc BMW lái đi rất nhanh, lưu lại một đám hàng ma sư "nhân chứng" trong đầu ngập tràn những tưởng tượng.

Từ ngày hôm đó, Công ty An ninh Nhà Mã bắt đầu lan truyền những tin đồn. Ví dụ như: Công ty vốn xưng là tác phong nghiêm túc cũng bắt đầu diễn ra cái gọi là quy tắc ngầm. Phải biết rằng đến nhân viên vệ sinh của công ty cũng là người có ít nhiều quan hệ với gia tộc hàng ma. Vậy mà một cô gái chẳng hơn gì người bình thường nào đó lại vừa mới được tuyển vào công ty làm việc, vào công ty rồi, còn phải bắt đầu học từ trò chơi điện tử.

Có tin đồn là cô ấy có quan hệ mờ ám với Boss, Có tin đồn lại nói cô ấy có quan hệ với Smile. Rồi người ta còn truyền nhau tin đồn nhìn thấy Happy giáo huấn Smile một trận bảo cậu ấy phải giữ khoảng cách với một người con gái nào đó, đừng có nói những lời không nên nói,... Cho nên có khả năng rất lớn là hai chàng đang tranh chấp nhau một cô nàng. Nhưng lại nghe nói có người nhiều chuyện đã đến phòng Nhân sự xem tư liệu chứng nhận thấy rằng cô gái kia đã trải qua kiểm tra sát hạch để vào công ty, giám khảo và nhân chứng còn có mấy người... Thế là các tin đồn càng nhiều, trong chốc lát chuyện này càng trở nên hỗn loạn.

Tóm lại mà nói, trong thế giới hàng ma sư này, trong cái công ty lớn mà đàn ông chiếm hơn 85%, tinh thần "buồn chuyện" vẫn tồn tại.

Nhưng mọi người lại không hề biết, nữ nhân vật chính trong tin đồn kia, sau khi ngồi lên xe của Boss đại nhân, trong lòng đã hồi hận rất nhiều. Cách nói "ngồi lên xe giặc" chính là nói cô!

Lúc bắt đầu, Boss đại nhân như người nhàn rồi nói chuyện về tình hình công việc cùng với Chúc Tiểu Tiểu, còn ân cần hỏi han cô có ăn bữa chiều ở công ty không, có đói không.

Chúc Tiểu Tiểu lúc đó trong lòng vô cùng cảm động, dưới gầm trời này, e rằng chỉ có ông chủ của cô là tốt nhất nhỉ?

Nhưng mà, khi nghe cô nói ăn rồi, cho đến giờ cũng vẫn rất no, Boss đại nhân lại lộ ra bộ mặt thật "nanh ác"!

Anh đưa cô đến một khu dã ngoại vắng vẻ. Không sai, chính xác là một vùng ngoại thành vô cùng hoang vu.

Chúc Tiểu Tiểu còn đang trong niềm xúc động mơ hồ, vẫn chưa phản ứng lại được, thì phát hiện ra khung cảnh cô liêu bên ngoài xe thật là dọa người. Còn chưa lấy lại được tinh thần, cô đã bị ném vào một trường huấn luyện không bóng người.

Chúc Tiểu Tiểu đỡ đầu cùng Nghiêm Lạc xuống xe, chỉ nghe anh nói: "Chạy đi, bắt đầu từ đây, phải chạy một vòng vượt qua chướng ngại vật, chạy xong anh đưa em về".

Chúc Tiểu Tiểu há hốc miệng ra, nhìn cái hồ đầy bùn đất, tám ván nghiêng, vòng treo thể dục dụng cụ, đường lớp xe, cầu độc mộc, chướng ngại, đứng... cả người cô ngây ra tại chỗ. Cô không dám tin, quay lại nhìn Boss đại nhân, anh hỏi cô có no không, lẽ nào là vì cái này?

"Nhanh chút đi, em chạy xong vòng này e rằng phải mất cả tiếng đồng hồ, muộn quá quay về không tốt!" Ngữ khí cầu nói này của Nghiêm Lạc giống như là đang nói cô đã ăn cơm từ rất lâu rồi vậy.

Chúc Tiểu Tiểu cuối cùng không nhịn được hỏi: "Nếu như chạy được một nửa đã không chạy nổi nữa thì làm thế nào?"

"Em sẽ không vậy đâu." Nghiêm Lạc kiên định nói rồi đột nhiên búng tay một cái, Chúc Tiểu Tiểu lập tức ngửi thấy mùi cháy khét, có ác linh! Trong chốc lát, cô căng thẳng, nghe thấy Nghiêm Lạc nói: "Anh thả một ác linh chạy cùng em, em chắc chắn sẽ chạy nổi".

Chúc Tiểu Tiểu giật mình hét lớn: "Ý... ý gì vậy?". Lời của Tiểu Tiểu vừa buông ra, ác linh kia liền xông tới, lao thẳng vào cô.

Chúc Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh giá phủ đến, lông tơ toàn thân dựng đứng, một sức mạnh vô hình đập mạnh vào cô, khiến cô buồn nôn. Mùi của ác linh rất nồng, cô không thể hít nổi nữa rồi, quay đầu co cổ chạy.

Quá ác độc, quá đen tối, quá âm mưu, quá không thương hoa tiếc ngọc! Cô vì sao lại cảm thấy anh là Boss tốt nhất trên thế giới này chứ? Cô đúng là heo, heo đại ngọc!

Chúc Tiểu Tiểu dốc toàn lực chạy, cô có thể ngửi thấy mùi cháy khét vẫn đang truy đuổi ráo riết sau lưng mình, nếu như cô chạy chậm một chút, ác linh kia sẽ tấn công cô vô cùng hung tợn. Bị quỷ đánh đương nhiên là không thoải mái, Chúc Tiểu Tiểu trong lòng hậm hực: "Ngày mai tao sẽ mang dây trời hôn, bình dân hôn, tao thu phục mày rồi xem mày còn đắc ý được nữa không!". Thật là tốt, hôm nay vừa học về dây trời hôn, liền có chỗ để dùng ngay.

Chúc Tiểu Tiểu vừa tưởng tượng biểu hiện của Boss sau khi mình thu phục được ác linh đưa cho anh xem, vừa chạy thật nhanh về phía trước, nắm chắc vòng treo, đu qua chiếc hồ lớn, hạ cánh vững vàng ở trên mặt đất.

Động tác đẹp quá, phong độ quá! Chúc Tiểu Tiểu tự hài lòng với chính mình.

Cô quay đầu, làm mặt quỷ trung về phía Nghiêm Lạc, tuy khoảng cách này cô chẳng thể nhìn thấy anh, nhưng cô vẫn làm thế cho đỡ tức. Làm mặt quỷ xong, cô lại đập vào ác linh vô hình hai cái: "Đáng ghét, đáng ghét!". Đáp trả lại, ác linh lập tức xông vào cô lần nữa.

Chúc Tiểu Tiểu quay người tiếp tục chạy, lúc này cô như đã lấy lại được hồn phách, tinh thần vô cùng tốt, còn dám huênh hoang nói với ác linh kia: "Mày đừng đắc ý, tao biết mày không dám làm bị thương tao, nếu không thì Boss sẽ xử lý mày. Nhưng mà không cần đợi Boss, ngày mai tao sẽ xử lý mày trước". Cô không ý thức được rằng, hàm nghĩa ẩn trong lời nói của cô, chính là ngày mai cô vẫn phải tới đây.

Sau khi nỗ lực chạy được hơn nửa vòng, Chúc Tiểu Tiểu đã không còn huênh hoang nổi nữa, cô thở không ra hơi, khi chạy tới chỗ chướng ngại dừng đứng, phải nhảy cao lên, nhưng lúc qua rồi, cô lại không còn chút sức nào nữa, cả người rơi xuống. Tiểu Tiểu kêu "à" một tiếng thảm thiết, đợi cơn đau ập đến, nhưng lại cảm thấy vùng eo mình bị túm chặt, cơ thể chói với giữa không trung.

Chúc Tiểu Tiểu định thần lại nhìn, là Boss, anh đã đỡ lấy cô.

Nghiêm Lạc đặt cô xuống đất, kéo cô đi: "Đừng dừng lại, đi một đoạn nữa rồi nghỉ".

Chúc Tiểu Tiểu thở dốc, sức để gật đầu cũng không còn. Sau cả đoạn đường vất vả, khi cùng Nghiêm Lạc tới chỗ chiếc xe kia, cô không chống đỡ nổi nữa, mở cửa phía sau nhanh chóng bổ nhào vào, nằm bò ra như chết.

Nghiêm Lạc cũng không tính toán, để cô thở đủ rồi, đưa nước suối cho cô, nhìn cô tu ừng ực loáng cái hết cả chai nước, lại đưa giấy ăn cho cô, sau đó khởi động xe đi về phía thành phố.

Chúc Tiểu Tiểu mặc kệ cả người mình bẩn thỉu, nằm ở ghế sau lười nhác không buồn cử động, cứ nằm như thế, toàn thân đau ê ẩm, cô mơ màng sắp ngủ, nhưng vẫn gắng nói một câu: "Boss, ác linh kia anh thu lại chưa? Đừng để nó đi hại người khác".

"Yên tâm" Nghiêm Lạc nhìn cô qua kính chiếu hậu, ngắm cô nhắm chặt mắt, thiếp đi.

Cũng không biết là bao lâu, khi cô tỉnh lại, nhìn thấy chiếc xe đang dừng trước một nhà hàng sang trọng. Cô rất tự nhiên nói là mình đói, thế rồi Nghiêm Lạc đưa cô vào nhà hàng, thưởng cho cô một bữa ngon miệng.

Chúc Tiểu Tiểu ăn uống no say lại bắt đầu buồn ngủ, trong lúc buồn ngủ không giữ được miệng, hỏi: "Boss, anh muốn để em chuẩn bị tâm lý trước, có phải sau này sẽ tiếp tục bắt em tập luyện như vậy nữa không?".

"Đúng, ngày mai tiếp tục."

"Vậy có tính lương tăng ca không?"

"Em nói xem?"

"Em nói có, có thể không?"

"Đợi em làm ông chủ rồi thì có thể."

Chúc Tiểu Tiểu bĩu môi, sau đó gấp dài: "Vậy khi tập luyện có thể mang theo dụng cụ chứ?".

"Có thể", Nghiêm Lạc rất thoải mái, nhưng lời sau đó lại khiến Chúc Tiểu Tiểu tắc nghẹn: "Em có thể mang theo bao nhiêu dụng cụ? Dây trói hồn, bình dẫn hồn, súng đạn bùa, bùa diệt hồn? Còn có những thứ gì, em có biết không? Em có thể diệt được bao nhiêu linh hồn, anh có thể thả bấy nhiêu con. Số lượng linh hồn lúc nào cũng sẽ nhiều hơn một con so với số em có thể đối phó".

Chúc Tiểu Tiểu ngán ra: "Boss, em có thù với anh sao?".

Nghiêm Lạc nhìn cô một cái: "Em ngốc nghếch thế này, không cần có thù, người ta cũng muốn giáo huấn".

Chúc Tiểu Tiểu nhăn mũi: "Em ngốc ở đâu? Hơn nữa bây giờ em không sợ ác linh nữa rồi, em chỉ ghét nó hời hợt".

Nghiêm Lạc nhếch miệng lên cười, Chúc Tiểu Tiểu lại hỏi: "Boss, em như thế này phải tập luyện bao lâu?".

"Luyện đến khi anh hài lòng thì thôi."

Chúc Tiểu Tiểu thở dài, vậy xem ra mãi mãi sẽ chẳng có hy vọng rồi. "Boss, vậy em xin nghỉ trước. Tối thứ Sáu em có việc, không thể đến tập."

"Chuyện gì?"

"Hẹn hò". Nói đến đây, mắt Chúc Tiểu Tiểu sáng long lanh, khiến Nghiêm Lạc cảm thấy rất chướng.

Chương 16

Thứ Sáu, thực sự là ngày hẹn hò lớn của Chúc Tiểu Tiểu.

Đó là ngày diễn ra tiệc mừng thăng chức của Vu Lạc Ngôn, anh mời Chúc Tiểu Tiểu, đương nhiên cũng mời cả Âu Dương Tinh.

Chúc Tiểu Tiểu hạ quyết tâm, không thể lãng phí thời gian thêm nữa, lần gặp mặt này là một thời cơ lớn, cô phải tìm cơ hội hai người ở riêng với nhau rồi thổ lộ cùng học trường.

Buổi chiều tan làm, Chúc Tiểu Tiểu trang điểm nhẹ nhàng từ lúc ở công ty, thay trang phục mới, đi giày cao gót, đeo túi xách tay chuẩn bị cho cuộc hẹn. Âu Dương Tinh lái xe đến đợi cô ở dưới lầu, bởi vì lo tắc đường lâu, cô sẽ đói, anh còn cẩn thận chuẩn bị bánh ga tô cho cô ăn lót dạ trước. Trong lòng Chúc Tiểu Tiểu rất vui, hai người nói chuyện trên cả quãng đường, không khí tương đối tốt.

Trên đường, Chúc Tiểu Tiểu ngắm chuẩn thời cơ cất lời: "Học trường, em muốn nói với anh...".

Đáng tiếc cô còn chưa nói đến trọng điểm. Điện thoại của Âu Dương Tinh lại vang lên, anh xin lỗi cười cười với cô rồi nhận điện thoại: "Ừ, đón được rồi, đón được rồi, cậu căng thẳng gì chứ, bọn mình đang trên đường đến, cậu đợi ở đó là được. Hết cách rồi, tắc đường, chiếc hộp sắt của cậu lại chẳng biết bay, chẳng phải chỉ có thể đứng yên thôi sao. Đừng sốt ruột, sắp đến rồi, đừng giục".

Người gọi đến là Vu Lạc Ngôn, hôm nay anh bao một phòng trong câu lạc bộ, bây giờ tất cả đã sắp đến đủ, chỉ đợi có hai người bọn Chúc Tiểu Tiểu nữa thôi. Âu Dương Tinh đập máy, khuôn mặt Tiểu Tiểu lúc này bao trùm một cảm xúc khó tả, không rõ là đang do dự điều gì.

Chúc Tiểu Tiểu cắn cắn môi, định tiếp tục nói thì Âu Dương Tinh lại lên tiếng: "Tiểu Tiểu, anh và Lạc Ngôn là bạn rất tốt"

"Dạ?" Trái tim Chúc Tiểu Tiểu bỗng thấp thỏm.

"Em là một cô gái tốt, Lạc Ngôn rất thích em. Thực ra cậu ấy cũng được lắm, chỉ là tính cách hơi hướng ngoại, có chút sôi nổi, nhưng không phải loại công tử đào hoa như mọi người trong trường nói. Anh biết em không có suy nghĩ yêu đương gì với cậu ấy, nhưng mà cậu ấy thực sự rất chân thành. Anh quen biết cậu ấy lâu như vậy rồi, chưa từng thấy cậu ấy dành nhiều tâm tư cho ai như thế. Em cũng cho cậu ấy một cơ hội đi, đừng vội phủ định cậu ấy được không?"

Chúc Tiểu Tiểu ngẩn ra, những lời vừa rồi mới lên đến miệng, cô đành nuốt cả xuống. Vậy mà cô đã cho rằng, nếu Âu Dương Tinh biết mình không thích Vu Lạc Ngôn, thì vấn đề này sẽ không còn là trở ngại giữa họ.

Âu Dương Tinh thấy cô không nói gì, cũng có chút ngại ngùng: "Tiểu Tiểu, anh không ý gì đâu, vấn đề này đương nhiên cũng cần bọn em phải thích nhau. Anh chỉ cảm thấy, có thể em hiểu về Lạc Ngôn không đúng lắm với con người thật của cậu ấy".

Chúc Tiểu Tiểu thực sự không biết phải đáp lời thế nào, không khí trong xe càng ngượng ngùng hơn. Âu Dương Tinh thở dài: "Xin lỗi, Tiểu Tiểu, có lẽ anh không nên nói những lời này, em đừng để ý".

"Em rất là để ý", Chúc Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn ngón tay của mình, khe khẽ nói.

Trong xe yên tĩnh hồi lâu, hai người đột nhiên lại đồng thanh nói: "Xin lỗi". Sự trùng hợp này khiến hai người họ bật cười, coi như là hóa giải cục diện khó xử ban này.

Nhưng những lời Chúc Tiểu Tiểu trước đó muốn nói đã chẳng còn tâm trạng để nói nữa rồi. Cô không biết ý của Âu Dương Tinh là gì, trước đó khi anh một mình gặp mặt cô, cảm xúc giữa hai người hoàn toàn không giống như là không có gì với nhau. Nhưng bây giờ, anh đột nhiên lại nói giúp cho Vu Lạc Ngôn, điều đó đúng là đã khiến cho Tiểu Tiểu có chút đau lòng.

Hai người chuyển chủ đề, đối thoại vài câu chung chung, sau đó thì vẫn là yên lặng.

Cuối cùng bọn họ cũng đến nơi.

Vu Lạc Ngôn hôm nay mời tới mười mấy người bạn học và bạn cũ, đại đa số Chúc Tiểu Tiểu đều quen. Quà tặng Tiểu Tiểu chuẩn bị cho Vu Lạc Ngôn rất bình thường, là một chiếc bút máy khá đẹp. Vu Lạc Ngôn vui vẻ cài lên túi ngoài của áo vest, nhân cơ hội ôm cô một cái để biểu thị cảm ơn. Mọi người xung quanh hò reo cổ vũ, xác thực tội danh Vu Lạc Ngôn ăn đậu phụ! của người ta.

1 Ấn đầu phụ: Từ lòng trong tiếng Trung, ý chỉ tiếp xúc thân mật.

Vu Lạc Ngôn phóng khoáng nhận uống cạn ly rượu để chịu phạt, hôm nay anh rất vui. Còn Chúc Tiểu Tiểu thì đúng là không vui nổi. Âu Dương Tinh vừa mới đến đã rất nhanh chóng hòa nhập với mọi người, bọn họ uống rồi lại uống, ăn rồi lại ăn, hát rồi hát, cả một đám ồn ào.

Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy hối hận vì đã bỏ qua cơ hội hai người ở riêng với nhau để nói với anh tâm ý của mình. Thích hay không thích, chẳng qua chỉ là một câu nói, hỏi rõ rồi, trong lòng cô sẽ thấy dễ chịu hơn.

Vu Lạc Ngôn không hề giấu giếm ý định theo đuổi của anh với Chúc Tiểu Tiểu, tuy trước đây đã bị từ chối, nhưng anh thấy càng trở ngại thì càng phải dũng cảm tiến lên. Một ngày Chúc Tiểu Tiểu còn chưa bị người khác mang đi, anh vẫn còn có cơ hội.

Mọi người đều ủng hộ, cổ đẩy Chúc Tiểu Tiểu đến ngồi bên cạnh Vu Lạc Ngôn. Âu Dương Tĩnh ngồi ở bên còn lại, cũng rất quan tâm đến hai người họ. Một người bạn trông thấy tình cảnh này thì cất tiếng cười lớn: "A Ngôn, Âu Dương Tĩnh thật là anh em tốt của cậu, thời gian cậu ra nước ngoài, cậu ấy thực sự có giúp cậu chăm sóc Tiểu Tiểu, còn cướp cả vé xem phim của mình".

Âu Dương Tĩnh vỗ vai Vu Lạc Ngôn một cái: "Nhắc mới nhớ, cũng đến lúc phải tính toán rồi. Vu thiếu gia của chúng ta chỉ dặn dò bảo tôi trông nom Tiểu Tiểu. Tôi cũng giúp cậu ấy chăm sóc một chút, nhưng tôi không chịu hết chi phí đâu..."

Mọi người vừa cười lớn vừa chúc rượu cho nhau, tuy những người này luôn đùa như vậy, nhưng trong lòng Chúc Tiểu Tiểu cũng ngượng đi phân nửa. Học trường trước đó hẹn gặp mặt cô rốt cuộc là có ý gì? Chúc Tiểu Tiểu nghĩ ngợi mông lung. Không thể điều khiển được tâm trạng, cô chỉ đành liên tục ra vào nhà vệ sinh. Thời gian trôi qua chậm chạp, cô thấp thỏm không yên như ngồi trên thảm kim vậy.

Vốn dĩ hôm nay khó khăn, lắm mới hạ được quyết tâm làm chuyện lớn, vậy mà chưa bắt đầu thì đã bị dội cho một chậu nước lạnh. Căn phòng náo nhiệt lúc này bỗng nhiên lại khiến cô không thờ nổi.

Chúc Tiểu Tiểu đứng dậy, lại mượn cớ đi rửa tay để ra ngoài. Ra khỏi phòng bao, cô đi đến một ngã rẽ, nhân viên phục vụ thường đứng ở đây bây giờ lại chẳng thấy đâu. Chúc Tiểu Tiểu không để ý điều đó, cứ tiếp tục đi về phía trước.

Rẽ sang bên phải là nhà vệ sinh, rẽ về bên trái là một dãy phòng khác, nhưng đứng ở chỗ giao nhau này, Chúc Tiểu Tiểu dừng lại. Bên trong lối đi của khu phòng bao phía bên trái, tại sao lại không thấy một nhân viên phục vụ nào?

Tình huống này rất không bình thường, Chúc Tiểu Tiểu miễn cảm nhận ra điều đó.

Tango vẫn luôn lấy chất lượng phục vụ làm phương châm, đương nhiên giá cả ở đây cũng không hề rẻ. Tình huống cả một khu phòng bao không có lấy một nhân viên phục vụ như thế này, đáng lẽ không thể xảy ra mới đúng. Chúc Tiểu Tiểu quay đầu, đi về phía khu phòng bao của bọn Vu Lạc Ngôn, một nhân viên phục vụ lập tức đến hỏi: "Tiểu thư có cần gì không?".

Chúc Tiểu Tiểu trả lời không cần, lần nữa đi về phía hành lang trông không kia. Lần này, gần như đến tiếng ồn ào trong các phòng bao cũng không còn nữa. Chúc Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ rồi lại tiến thêm mấy bước. Đứng ở giữa hành lang, cô quay đầu lại nhìn, có người đang đi qua chỗ giao nhau, nhưng không có ai bước vào trong này.

Lẽ nào là kết giới?

Chúc Tiểu Tiểu không phán đoán được, bởi vì mỗi lần đi qua kết giới cô đều không có cảm giác.

Cô ra sức hít hít ngửi ngửi, không ngửi thấy mùi của ác linh, điều này chỉ có thể chứng minh trong hành lang không có ác linh, còn trong các phòng bao thì sao? Chúc Tiểu Tiểu nhớ lại vụ án ở Công ty Huệ Thông, kết giới không phải là thủ đoạn của ác linh, nếu thật sự ở đây có kết giới, ắt có con người hoặc thứ gì khác nhúng tay vào.

Chúc Tiểu Tiểu không thể xác định được có phải do mình đa nghi hay không, cô cũng không dám tới kiểm tra từng phòng bao, sợ rằng sẽ đánh rần động cỏ. Cô ngẫm nghĩ một hồi, bèn quay ra ngoài tìm một nhân viên phục vụ hỏi: "Lâm phiến anh, phòng 323 muốn thêm một kết bia".

Bảo người bình thường đi qua thử xem có kết giới hay không, nếu như lộ ra, nhân viên phục vụ sẽ nói đưa nhầm phòng, như vậy, chắc cũng coi là hợp lý. Nhân viên phục vụ kia nhận lời, ôm một kết bia đi tới. Chúc Tiểu Tiểu trốn trong góc quan sát nhìn thấy anh ta đứng ở ngã rẽ đó rất lâu, không đi vào, sau đó cửa của một phòng bao bật mở, một người đàn ông bước ra.

Chúc Tiểu Tiểu rút người lại phía sau, tim suýt chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực, là người đàn ông cô gặp giả làm bảo vệ trong vụ án ở Công ty Huệ Thông lần trước. Ảnh của hắn ta được Thẩm Thanh cắt ra từ hình ảnh trong máy giám sát. Chúc Tiểu Tiểu cực kỳ chú ý đến vụ án này, cô nhớ rất rõ ràng.

Tiểu Tiểu định thần trở lại, một lần nữa thò đầu ra nhìn, người nhân viên phục vụ đã ôm thùng bia đi từ lúc nào. Mà người đàn ông kia lại đứng bất động ở đó, mặt hắn ta lộ rõ vẻ cảnh giác, quan sát khắp xung quanh, đúng lúc quay đầu lại, thì bắt gặp ánh nhìn của Chúc Tiểu Tiểu.

Trái tim Tiểu Tiểu như rút xuống mấy nhịp, cô nắm chặt tay, ép bản thân mình không được rút lui trước ánh mắt cửa gã đàn ông kia. Cô biết, chỗ đó chắc chắn có kết giới, cho nên chuyện nhân viên phục vụ đưa bia vào đã khiến hắn nghi ngờ. Bây giờ bị hắn ta nhìn thấy rồi, cô có rút lại trốn cũng chẳng ý nghĩa gì. Đây là kẻ tình nghi số một, thuộc tổ chức cướp linh hồn, trong phòng bao này không biết là xảy ra chuyện gì rồi, cô không thể để hắn ta chạy thoát.

Hai bên trừng mắt chăm chăm nhìn nhau mất mấy giây, không khí căng thẳng dày đặc. Cuối cùng, gã đàn ông kia cũng có hành động, hắn móc điện thoại ra, vừa ấn phím vừa quay lại phòng bao. Chúc Tiểu Tiểu liền chạy về phòng bao của mình, lấy điện thoại từ trong túi ra, chẳng kịp suy nghĩ gì, gọi điện ngay cho Nghiêm Lạc: "Boss, em nhìn thấy người kia rồi...". Cô vừa nói vừa chạy ra ngoài phòng bao, khiến cho Vu Lạc Ngôn đang đợi người giặt toilet mình.

Chúc Tiểu Tiểu không nghĩ gì khác, cô chạy một mạch ra lối hành lang. Nhìn thấy gã đàn ông kia đeo một chiếc ba lô, ngang tàng ngông nghênh bước ra phía cửa, Chúc Tiểu Tiểu liền đi theo hắn. Nhất thời, cô cũng chưa biết nên xử lý thế nào, trên mình lúc này chẳng có vật dụng gì, cũng không biết trong

khu vực công cộng, ra tay hành động có gây phiền phức gì lớn không. Tiểu Tiểu thậm chí còn không kịp nói rõ xảy ra chuyện gì trong điện thoại, nhưng cô nghe thấy Nghiêm Lạc nói: "Em chờ mạnh động, anh lập tức đến ngay".

Chúc Tiểu Tiểu trong chốc lát thấy yên tâm hơn, Boss lập tức đến, cô có chỗ dựa rồi!

Nhìn thấy gã đàn ông kia đã sắp ra tới cửa đến nơi, Chúc Tiểu Tiểu lao đi như một mũi tên, lớn tiếng hét: "Anh đợi một chút!".

Gã đàn ông kia nheo mắt lại, nhìn Chúc Tiểu Tiểu đầy vẻ uy hiếp. Bọn người Vu Lạc Ngôn và Âu Dương Tinh cũng đi ra đến nơi, nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu và một người đàn ông đang đối đầu, nhanh chóng chạy đến bảo vệ cô.

Mọi người hỏi xảy ra chuyện gì, gã đàn ông kia không nói, còn Chúc Tiểu Tiểu cứ mở miệng ra lại ngậm miệng vào, chẳng biết phải nói sao. Mặt gã đàn ông kia bắt đầu lộ vẻ nhạo báng, Tiểu Tiểu thâm tức giận, đột nhiên chỉ vào người phục vụ ở đối diện hắn ta nói lớn: "Anh ta chưa thanh toán đã muốn bỏ trốn!".

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, gã đàn ông kia cũng sững lại. Thật may là cô nghĩ được ra câu này.

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh "à" lên một tiếng, chạy ngay đến, khách khí hỏi: "Anh là ở trong phòng nào ạ, có phải cần phục vụ gì không?".

Gã đàn ông kia mím chặt môi, không thèm nhìn nhân viên phục vụ đến một cái. Chúc Tiểu Tiểu lại lớn tiếng nói: "Tôi nhìn thấy anh ta đi từ phòng 325 ra". Nhân viên phục vụ nhanh chóng nói nhỏ vào máy liên lạc mấy câu, bảo nhân viên bên trong đi xem xét.

Nhân viên phục vụ bên này còn chưa dứt lời, gã đàn ông kia đã sai bước đi ra ngoài. Nhân viên phục vụ thấy có vấn đề liền muốn ngăn hắn lại. Còn chưa đến được gần hắn, anh ta đã bị một rào chắn vô hình đẩy bật ra.

Trước cửa Tango tuy có không ít người vây quanh, nhưng gã đàn ông kia vẫn nhanh chóng qua được, lại còn thông thả như đi giữa nơi không người. Mọi người ở cách hắn ta khoảng nửa mét đều bị đẩy bật lại. Chúc Tiểu Tiểu lòng nóng như lửa, vội vàng lao đến, đâm vào mặt hắn ta một cái.

Gã đàn ông kinh ngạc, không ngờ rằng cô gái này lại có thể tấn công được. Phản ứng của hắn ta cũng không chậm, cúi xuống, xoay người tránh đi, rồi nhanh chóng lùi về phía sau. Hắn ta vừa bám tay, vừa lăm lăm trong miệng, sau đó nói: "Đứng!".

"Đứng cái đầu anh đó", Chúc Tiểu Tiểu đang hăng máu, xông đến đâm một cái nữa. Trước khi cô nhậm chức, Nghiêm Lạc đã yêu cầu cô phải luyện công phu, thêm vào đó, mấy ngày này lại được đích thân anh chỉ bảo, thân thủ của cô đã nhanh hơn trước rất nhiều.

Gã đàn ông kia mặt biến sắc, vung quyền gạt nắm đấm của Tiểu Tiểu ra, duỗi tay đẩy cô lui lại, sau đó vẻ mặt rất nghiêm túc, cẩn thận đề phòng. Hàng ma sư nhìn thấy kết giới coi như không, hắn ta chưa từng gặp. Kẻ thân pháp cao cường thế này, làm sao hắn lại không biết nhỉ.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn sắc mặt hắn ta, cũng đoán được một hai phần, cô cần phải kéo dài thời gian, đợi Boss đưa người đến bắt hắn. Thế là cô thẳng lưng ưỡn ngực, hiên ngang mà đứng, lạnh lùng cười nói: "Kết giới thôi mà, chút tài vặt vãnh!".

Những người xung quanh vừa kinh ngạc vừa hoài nghi, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Sắc mặt gã đàn ông kia đã cực kỳ khó coi. Chúc Tiểu Tiểu cũng đang ngấm ngấm sợ hãi, nhưng vẫn cố gắng tự trấn an mình, vung hai tay lên, giả bộ làm chỉ quyết, nói rất khí thế: "Đặt đồ xuống, giờ tay đầu hàng, anh còn có cơ hội để được khoan hồng".

Gã đàn ông kia lạnh lùng cười: "Con ranh chết tiệt, lại muốn diễn kịch sao?".

Chúc Tiểu Tiểu thấp thỏm không yên, nhưng vẫn cứng miệng nói: "Đừng già mồm, anh bị chặn rồi, chạy không thoát đâu, vẫn nên giờ tay chịu trói là hơn, mau tự thú đi!".

Gã đàn ông kia không nói gì nữa, thoát cái đá mạnh về phía Chúc Tiểu Tiểu. Chúc Tiểu Tiểu sớm có phòng bị, nhanh chóng lùi lại phía sau một bước, tránh được.

Nhưng như thế cũng đã tạo thành một khoảng trống cho gã đàn ông kia. Hắn ta không nói gì, cầm đầu lao về phía trước. Vu Lạc Ngôn và Âu Dương Tinh cùng mấy người bạn, vừa nhìn thấy người kia động thủ với Chúc Tiểu Tiểu, đều muốn xông đến tương trợ. Nhưng gã đàn ông đã lại lập kết giới, đẩy bọn họ ra ngoài, bản thân mình thì chớp mắt một cái đã lao đến bên cửa.

Cửa lớn mở ra, có người ra vào, nhưng gã đàn ông kia vừa mới xong tới lại giống như là đụng phải cái gì đó, ngã nhào xuống đất. Hắn ta lập tức nhảy bật dậy, kinh hãi quay đầu nhìn Tiểu Tiểu.

Kết giới! Hơn nữa là kết giới chỉ định đối tượng! Loại kết giới này hắn ta mới chỉ nghe nói chứ chưa từng nhìn thấy bao giờ!

Gã đàn ông kia cuối cùng cũng không giấu nổi vẻ kinh hãi trên khuôn mặt, cô gái tầm thường này, sao pháp thuật lại cao minh như vậy? Hắn ta e là không địch lại được cô. Hắn lo lắng, nghiêng rằng, thò tay vào túi áo...

Chúc Tiểu Tiểu quan sát kỹ càng từng cử động của gã đàn ông. Hắn không ra ngoài được, cửa lớn rõ ràng có kết giới, điều này khiến Chúc Tiểu Tiểu trong chốc lát vững lòng trở lại. Nhất định là Boss đến rồi, nhưng hành động lần này của gã đàn ông kia lại khiến cô sợ hãi, hắn ta đang muốn nổ súng!

Chúc Tiểu Tiểu không thể quên được vụ việc Thư Đồng đã bị người này bắn trong Công ty Huệ Thông, đến ngày hôm nay, vụ việc đó dường như đang lặp lại. Chúc Tiểu Tiểu chẳng có thời gian suy nghĩ nhiều, cô chỉ kịp ý thức mình nên sử dụng phương thức tấn công trực tiếp để đạt hiệu quả cao nhất.

Và thế là, như một mũi tên, cô lao đến đập thật mạnh, thẳng vào háng của gã đàn ông kia.

Gã đàn ông kêu lên thảm thiết, ôm lấy phần thân dưới, đổ nhào xuống mặt đất. Xung quanh bốn bề yên ắng trở lại, yên ắng đến mức một chiếc kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy được. Chúc Tiểu Tiểu không chú ý đến điều này, cô duỗi tay kéo áo khoác ngoài của gã đàn ông kia, lục tìm được một cái túi buộc hồn. Cô thở phào một cái, không có súng.

Chúc Tiểu Tiểu cầm túi buộc hồn, vừa quay người một cái liền đứng ngây ra.

Vu Lạc Ngôn, Âu Dương Tĩnh và một nhóm bạn bè cô nhận ra được, đều đang mắt chữ O mồm chữ A kinh ngạc nhìn cô. Chúc Tiểu Tiểu cũng há hốc miệng ngây ra. Bởi vì cuối cùng cô đã hồi tỉnh, vừa rồi dưới ánh mắt của bao nhiêu người, cô đã đá mạnh vào "chỗ kia" của một người đàn ông, lại còn cướp đồ của người ta nữa.

Đầu óc Tiểu Tiểu bỗng nhiên trống rỗng. Cô không biết nên phản ứng như thế nào với mọi người mới được. Cô tin chắc rằng bạn bè của cô cũng như vậy, bởi vì bọn họ đều đứng ngây ra như những cây gỗ.

May mà lúc này, mấy người cảnh sát và hai hàng ma sư chạy vào, bắt gã đàn ông kia lại. Đến giờ, phòng bao 325 luôn chẳng thể vào được kia cuối cùng cũng có thể vào. Nhân viên phục vụ ở bên đó hét lớn, bọn họ phát hiện ra hai nhân viên phục vụ vắng mặt này giờ đang nằm sõng soài trong đó.

Cảnh sát tiếp quản chỗ này, xe cứu thương đến rất nhanh, những người chứng kiến phải ở lại lấy khẩu cung. Chúc Tiểu Tiểu nhân cơ hội đi xa khỏi cái chỗ ngưng ngừng ấy, cô chạy ra bên ngoài, vừa nhìn đã thấy chiếc BMW rất quen mắt của Boss đại nhân, cô khom người trốn vào trong xe.

"Sao rồi?" Nghiêm Lạc biết cô không bị thương, anh vừa rồi tuy không lộ mặt, nhưng vẫn ngầm bảo vệ cho cô.

"Boss, làm thế nào đây? Lần này em mất mặt quá rồi. Em chẳng còn mặt mũi đi gặp ai nữa, làm thế nào đây? Làm thế nào đây?" Mặt Chúc Tiểu Tiểu đỏ bừng lên, chỉ hận là không thể quay ngược thời gian lại được.

"Vậy thì đừng gặp nữa."

Chúc Tiểu Tiểu nhìn anh: "Boss, anh sao lại chẳng chút cảm thông như vậy chứ?"

"Bạn em tìm em kìa?" Nghiêm Lạc nhìn thấy Vu Lạc Ngôn và Âu Dương Tĩnh đi ra, đang nhìn ngó xung quanh.

Chúc Tiểu Tiểu rụt cổ lại, chỉ muốn dính luôn xuống ghế ngồi. "Làm thế nào đây, thật là mất mặt quá."

Nghiêm Lạc với qua, mở cửa xe bên phía Chúc Tiểu Tiểu: "Em đi nói với bạn em, người đó là tội phạm bị cảnh sát truy nã, em nhận ra hần, cho nên mới liều mình chiến đấu với hần..."

Anh còn chưa nói xong, Chúc Tiểu Tiểu đã cắt lời: "Boss, em đã làm rồi...", cái đó nên nói thế nào nhỉ? "Vâng, chỉ là chiêu thức đó rất khó diễn tả, còn trước mặt nhiều người như thế... em... em... em đá vào 'chỗ kia' của người ta..."

Boss đại nhân ung dung trả lời: "Chiêu thức hiệu quả là chiêu thức tốt, em đá rất hay! Đi, đi giải thích với bạn em đi, sau đó anh đưa em về nhà, đừng để anh nhìn thấy bộ dạng chẳng có bản lĩnh gì của em như thế này nữa".

Chúc Tiểu Tiểu bĩu môi, không muốn đi. Nghiêm Lạc nhìn cô một cái, cô chẳng biết làm thế nào, chỉ đành xuống xe.

Vu Lạc Ngôn trông thấy Tiểu Tiểu, vội vã chạy đến. Chúc Tiểu Tiểu sợ mất mặt lần nữa trước mặt Nghiêm Lạc, nên cũng nhanh chóng đi ra, kéo bọn họ tới một chỗ cách biệt hẳn với chiếc BMW.

Nghiêm Lạc ngồi trên xe, im lặng quan sát nhất cử nhất động của Tiểu Tiểu. Anh chăm chú ngắm nhìn đáng vẻ không tự nhiên, mặt đỏ hồng, đầu cúi thấp của cô khi nói chuyện. Hai người bạn kia của cô, anh đều biết, một người tên Vu Lạc Ngôn, một người tên Âu Dương Tĩnh.

Cũng không biết Vu Lạc Ngôn nói cái gì đó, mặt Chúc Tiểu Tiểu bỗng sáng lên, ngẩng cao đầu, trên môi nở một nụ cười. Biểu cảm phong phú của cô khiến Nghiêm Lạc không kìm được cũng phải cười theo.

Ba người nói chuyện một lát, hai người con trai đưa tay xoa đầu Chúc Tiểu Tiểu, dường như đang an ủi cô. Nghiêm Lạc đưa tay ấn thật mạnh vào còi xe, Chúc Tiểu Tiểu quay đầu lại nhìn, sau đó nói mấy câu với hai người con trai rồi chạy về phía anh.

Nghiêm Lạc không nói tiếng nào, nhanh chóng khởi động xe, đưa Chúc Tiểu Tiểu về.

Chúc Tiểu Tiểu thở phào một hơi: "Boss, em đi giải thích với họ như lời anh nói, bọn họ khen em dũng cảm, như vậy chứng tỏ bọn họ không để ý nhỉ?"

"Chắc vậy."

"Vậy tức là ngay cả Boss như anh cũng không thể kháng cự?"

"Vô vị."

"Vô vị thế nào? Người ta hỏi nghiêm túc đó", Chúc Tiểu Tiểu bĩu môi: "Vấn đề không vô vị em cũng có đây. Boss, người xấu cướp linh hồn kia làm thế

nào?".

"Có đồng nghiệp trực đêm, bọn họ sẽ xử lý."

"Vậy những linh hồn trong túi kia, có linh hồn của hai nhân viên phục vụ nhỉ?"

"Những người đó đều được đưa về công ty, đồng nghiệp trực đêm sẽ xử lý."

"Vậy em phải làm gì?"

"Về nhà nghỉ ngơi. Hôm nay là Ray trực ban, em định tình nguyện đến công ty tăng ca, cùng làm án sao?"

"Nhưng về nhà không biết có ngủ nổi không nữa?"

Cô lại không hỏi tiền tăng ca? Nghiêm Lạc nhìn cô, trả lời: "Em bây giờ quay lại công ty cũng chẳng giúp được gì".

Tiểu Tiểu không nói nữa, cảm thấy hơi mất tự nhiên, ngồi ngó ngoáy trên ghế.

Trong xe, bầu không khí trở nên tĩnh lặng, Tiểu Tiểu lại không nhận được: "Boss...", cô ngẩng đầu lên, song không nói tiếp.

Nghiêm Lạc lại nhìn cô, hỏi: "Em rốt cuộc sao vậy? Không phải là đã giải thích xong với bạn bè rồi sao, còn băn khoăn gì nữa?".

Chúc Tiểu Tiểu cắn môi, quả nhiên chẳng có gì giấu được Boss.

Cô ám ức nói: "Chuyện đó, mất mặt quá lớn, lòng tự tôn bị tổn thương đương nhiên nhất thời rất khó khôi phục lại được". Không khôi phục được, tự nhiên sẽ khó chịu, khó chịu, tự nhiên sẽ nói nhiều, may mà còn có chủ đề đúng đắn để nói, vì sao vẫn bị người ta phát hiện ra?

Nghiêm Lạc không vui lắm, nhìn cô một cái, lát sau, cho xe dừng lại bên vệ đường, sau đó lấy ví da ra, rút một tờ tiền đưa cho Chúc Tiểu Tiểu: "Đi, giúp anh mua kem".

Chúc Tiểu Tiểu vẽ không hiểu nhìn tờ tiền trong tay Nghiêm Lạc. Nghiêm Lạc cốc vào đầu cô: "Ngần ra cái gì, đi, chạy bộ đi, người chính là tinh thần, lòng tự tôn chính là sức khỏe".

"Có thấy ai nói như vậy đâu." Chúc Tiểu Tiểu mỗi lần đấu khẩu với Nghiêm Lạc đều rất tự nhiên, chẳng có tính tự giác của một nhân viên chút nào. Nhưng mà cô vẫn cầm lấy tờ tiền, nghe lời anh chạy đi.

Một lát sau, Chúc Tiểu Tiểu hăm hở quay lại: "Boss, Boss, hóa ra trước mặt có cửa hàng kem em thích ăn nhất. Em tự quyết định mua hai hộp". Cô xua tan màn mây u ám trong lòng, gãi hai ngón tay lên, cười rạng rỡ.

"Ừm." Nghiêm Lạc tiếp tục lái xe lên đường. Chúc Tiểu Tiểu cầm kem vui vẻ ăn.

Ăn xong chiếc kem trên tay, nhìn Nghiêm Lạc chuyên tâm lái xe, còn chưa động vào hộp kem của mình, Chúc Tiểu Tiểu không chịu an phận: "Boss, anh muốn ăn không?".

"Em nói xem?"

"Ồ." Heo tham ăn lén lén nhìn hộp kem một cái.

Một lát sau, lại tốt bụng nhắc nhở: "Boss, nếu không ăn nó sẽ chảy đó".

"Lái xe, không tiện." Nghiêm Lạc quay đầu lại, nhìn bộ dạng thèm ăn của Chúc Tiểu Tiểu một cái, cố nhịn cười, làm ra vẻ nghiêm túc nói: "Được rồi, em ăn đi".

"Sao?" Heo tham ăn tức thì sức mạnh tinh thần sung mãn, nhanh tay vồ lấy hộp kem, vừa ăn vừa lẩm bẩm: "Boss, lãng phí là không tốt cho nên em mới ăn giúp anh".

"Cảm ơn em." Câu nói này hình như chẳng thành ý chút nào.

Chúc Tiểu Tiểu không để ý, bởi vì cô có đồ ăn rồi, hơn nữa cô vẫn còn lo đến một chuyện khác: "Boss, làm thế nào đây? Em chắc là sắp thất tình rồi".

"Em vẫn chưa yêu."

"Cái đó e cũng không có cơ hội nữa." Chúc Tiểu Tiểu cắn một miếng kem to, cảm thấy con đường tình yêu của mình thật đáng lo lắng: "Boss, hôm nay em vốn dĩ muốn thổ lộ với học trưởng, nhưng lời còn chưa nói ra, thì đã bị đá kích rồi, em chẳng rõ là anh ấy không thích em hay là bởi vì bạn anh ấy thích em cho nên anh ấy mới quyết định không đến với em nữa". Lời này nói ra cứ như là đang truyền khẩu lệnh, Chúc Tiểu Tiểu không biết Nghiêm Lạc nghe có hiểu hay không, cô cũng không để ý, tiếp tục nói: "Nhiều lúc anh ấy đối với em rất tốt, nhưng vừa đến lúc then chốt anh ấy lại giữ sạch mọi quan hệ với em. Hôm nay em còn hành động thô lỗ ở trước mặt người ta như thế, chẳng còn có hình tượng, chẳng còn tâm trạng mà nói gì nữa, anh nói xem em nên làm thế nào?".

"Phiền như thế này thì đừng thích anh ta nữa, đổi người khác đi."

"Boss!"

Haizz, biết ngay là có hỏi anh cũng chẳng ích gì mà.

Chúc Tiểu Tiểu chu môi lên nói: "Điều kiện của anh tốt như vậy, chắc chắn toàn là người khác theo đuổi anh, cho nên anh cũng không biết nên làm thế nào nhỉ?". Cô rất quan tâm tìm lý do giúp anh.

Nghiêm Lạc không để ý đến cô. Chúc Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ giây lát lại tiếp tục hiếu kỳ: "Boss, chắc là anh vẫn chưa kết hôn nhỉ?". Chưa từng nghe thấy người trong công ty nói tới chuyện này, cô cảm thấy anh cũng không giống người đã có gia đình.

Nghiêm Lạc tỏ vẻ không vui nhìn cô một cái, rõ ràng là ánh nhìn đối với một kẻ ngu ngốc.

"Vậy bây giờ anh có bạn gái không?" Ánh mắt Chúc Tiểu Tiểu sáng lên. Buồn chuyện à? Nhưng cô thực sự rất muốn biết.

"Sắp có rồi."

"Boss." Chúc Tiểu Tiểu càng kích động hơn: "Hóa ra chúng ta là đồng bệnh tương liên!"

Nghiêm Lạc nhìn thẳng về phía trước, chăm chú lái xe, coi như không nghe thấy.

"Boss, chia sẻ một chút đi mà, em cần phải tham khảo kinh nghiệm của người khác một chút." Chúc Tiểu Tiểu rất hứng thú với chủ đề này: "Là cô ấy theo đuổi anh?"

"Ừm." Mãi sau Nghiêm Lạc mới buông ra một chữ.

Woa, tốt quá rồi, con đường là giống nhau. Cô gái đó thật quá lợi hại, đến Boss thế này cũng có thể theo đuổi, cô học hỏi một chút chắc sẽ thành công.

Chúc Tiểu Tiểu kích động đến mức đỏ cả mặt, hỏi liền một hơi: "Boss, Boss, mau chia sẻ chút chút đi mà, cô ấy theo đuổi thế nào, lại có thể khiến anh xiêu lòng vậy".

Nghiêm Lạc cuối cùng cho xe dừng lại, quay đầu nhìn chăm chú Chúc Tiểu Tiểu, nói: "Trước mặt rất nhiều người, cô ấy đã lao đến hôn anh một cái".

Chúc Tiểu Tiểu há hốc miệng kinh ngạc, thật là to gan, thật là quyết đoán!

Nhưng mà...

"Boss, hóa ra anh lại dễ dàng bị thu phục đến vậy."

Trong lòng, Tiểu Tiểu cảm thấy có chút đáng tiếc. Vốn cho rằng tình anh hàng đầu như Boss thế này, đẹp trai lại nam tính, cần phải trải qua rất nhiều gian nan mới có thể thu phục được. Thật không ngờ, một nụ hôn là OK rồi.

Quả nhiên nữ theo đuổi nam khoảng cách mong manh như vậy, trong chớp lát Chúc Tiểu Tiểu lại có lòng tin. Tuy phương pháp này có chút hơi mạnh bạo quá so với tính cách của mình, nhưng mà đến Boss cũng có thể thu phục được, vậy chưa biết chừng Âu Dương học trưởng cũng có thể. Vì hạnh phúc nửa đời sau của mình, phải bạo gan lên.

"Chỉ có heo ngốc mới làm như thế." Nghiêm Lạc dội một gáo nước lạnh lên đầu Chúc Tiểu Tiểu đang khí thế bùng bùng.

Chúc Tiểu Tiểu bị chọc tức, lên tiếng: "Boss, sao anh có thể nói bạn gái mình như vậy".

"Cô ấy vốn dĩ chính là một con heo ngốc."

Chúc Tiểu Tiểu chẳng thấy vui về gì nữa, điểm này của Boss thật không tốt, chẳng dượng chút nào, cũng không biết nói những lời dễ nghe, quen sai khiến ra lệnh với người khác, xem ra đối với bạn gái cũng như vậy.

Không đúng, vừa rồi Boss nói là: sắp có rồi. Đó chính là nói bây giờ cô gái kia vẫn chưa phải là bạn gái của Boss, vẫn còn chưa hoàn toàn rơi vào móng vuốt của anh?

Chúc Tiểu Tiểu nhìn Nghiêm Lạc, trong đầu suy nghĩ, Boss rất đẹp trai, lại có tiền, nấu ăn cũng ngon như vậy, chỉ có điều tính khí hơi khó chịu một chút, cô gái kia chắc chắn cũng bằng lòng chấp nhận.

Ai da, muốn biết chuyện của bọn họ quá! Tê bào buồn chuyện khắp toàn thân Chúc Tiểu Tiểu đang hò reo ầm ĩ.

"Biểu hiện này của em là gì?" Nghiêm Lạc giơ tay véo cái má bầu bĩnh của cô, đôi mắt tròn xoe của cô đưa qua đưa lại. Cái mặt mồm mỉm, tròn vo vo, thật khiến người ta muốn véo.

"Boss." Chúc Tiểu Tiểu đau quá, gạt tay Nghiêm Lạc ra, âm ỉ xoa xoa khuôn mặt mình. Không thể véo không người ta như vậy chứ, thật âm ỉ: "Boss, anh kể cho em nghe chuyện của bọn anh đi, chưa biết chừng em có thể dùng để tham khảo".

Nghiêm Lạc hất cằm, làm hiệu bảo Chúc Tiểu Tiểu nhìn ra ngoài cửa sổ: "Đến nơi rồi, nhanh về nghỉ ngơi".

Chúc Tiểu Tiểu nhìn ra bên ngoài, là sự thật, chiếc xe đã dừng dưới lầu nhà cô rồi, cô lại chẳng hề biết.

"Nhưng em bây giờ không thấy mệt. Boss, anh kể cho em nghe đi."

"Không mệt sao? Vậy được, chúng ta đi đến trường huấn luyện, vừa hay có thể cho em bỏ sung bài tập còn thiếu của ngày hôm nay."

Chúc Tiểu Tiểu tròn mắt, nhanh chóng mở cửa xe: "Thôi ạ, thôi ạ, đột nhiên lại thấy mệt quá, em vẫn nên quay về nghỉ ngơi". Boss đại nhân e rằng đến việc nửa đêm bắt người ta ra trường huấn luyện cũng có thể làm được, cô nên chuẩn trước là hơn.

Đêm, Chúc Tiểu Tiểu nằm mơ một giấc mơ kỳ lạ, cô thấy mình anh đứng hát ngã một người đàn ông, đứng trên ngực anh ta, "chụt", mạnh bạo hôn anh ta một cái...

Sau khi tỉnh mộng, Chúc Tiểu Tiểu làm thế nào cũng không nhớ lại được tướng mạo của người đàn ông đó. Cô nhất định đã suy nghĩ quá nhiều trước khi ngủ, chắc là bị câu chuyện của Boss đại nhân ám ảnh rồi. Nhưng mà, vì sao cô lại mơ mình thành ra nhỏ bé như vậy, còn có thể giẫm lên ngực của người ta giờ trò lưu manh?

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Ngày hôm sau, Chúc Tiểu Tiểu đến công ty từ sớm, lập tức đi tìm hiểu tình hình của gã đàn ông cướp linh hồn bắt được ngày hôm qua, không ngờ lại nghe được một tin xấu. Trên đường áp giải, gã đàn ông đó đã bị đột tử. Hàng ma sư thu linh hồn của hắn ta về, nhưng phát hiện linh hồn đó cũng xảy ra vấn đề.

"Linh hồn đó xảy ra vấn đề?", Chúc Tiểu Tiểu không hiểu, hỏi lại Ray.

"Chính là muốn nói, người này bị trúng bùa chú, khi hắn ta bị niệm chú sát hại, hồn phách cũng chịu sự tổn thương. Như vậy chúng ta không thể khảo tra người, và cũng không thể tra xét linh hồn được."

Chúc Tiểu Tiểu ngẩn người, không ngờ rằng trên thế giới này còn có thủ đoạn tàn độc như vậy. "Nhưng, Boss cũng không thể cứu được linh hồn này sao?"

Ray lắc đầu: "Không thể. Tôi qua Boss tới kiểm tra rồi, anh ấy nói loại bùa chú này đã thất truyền từ lâu, không ngờ rằng bây giờ còn có người biết dùng. Kê sai khiến đứng sau tổ chức cướp hồn này, lại có thể huấn luyện ác linh giăng kết giới, lại có thể dùng bùa chú không chế một cao thủ như thế, sợ là không đơn giản".

"Đem giết người ta rồi là xong, vì sao còn giết cả linh hồn nữa?"

"Xử lý như thế này sạch sẽ nhất, thậm chí không cần lo lắng linh hồn sau khi chết quay lại báo thù, cũng đảm bảo rằng chúng ta sẽ không tìm được bất cứ manh mối nào từ đó."

"Thật quá tàn độc!" Chúc Tiểu Tiểu cắn cắn môi, lại hỏi: "Vậy bọn họ cướp linh hồn để làm gì? Hai người nhân viên phục vụ kia có cứu được không?"

"Nhân viên phục vụ cứu được rồi. Nhưng mục đích cướp hồn thì vẫn chưa rõ, chỉ biết là không phải để nuôi thú ăn linh hồn, bởi vì những linh hồn bọn chúng cướp đều đã qua lựa chọn, mà thú ăn linh hồn lại không bao giờ chọn đồ ăn."

Ray giao một phần tư liệu cho Chúc Tiểu Tiểu: "Chỗ số liệu này cô nhập vào kho, buổi chiều bộ phận chúng ta họp, vụ án loại này cô gặp hai lần rồi, cũng đến họp nhé!"

Chúc Tiểu Tiểu gật đầu, cảm thấy vui vẻ vì mình đã được tham gia vào công việc có tính thiết thực. Cô suy nghĩ đôi chút, lại hỏi: "Ray, bọn họ mấy lần trước cướp linh hồn, đều có ác linh hoặc là sự kiện khác che chắn bảo vệ, lần này tại sao hắn ta lại hành động đơn độc như vậy?"

Ray trả lời: "Lần này hẳn chính xác là quá tự tin rồi. Nhưng mà câu lạc bộ là chỗ vui chơi giải trí, hoàn cảnh đặc thù, không giống như trong tòa nhà văn phòng làm việc. Mục tiêu của hắn lần này là linh hồn của các nhân viên phục vụ, bởi vậy hắn phải đợi đến tối khi các nhân viên phục vụ đều đi làm mới hành động được. Mà buổi tối là thời gian câu lạc bộ náo nhiệt nhất, nhiều người như thế này, hắn làm sự việc lớn lên thì không dễ khống chế. Có lẽ vì

vậy, nên hẳn mới lợi dụng không gian nhộn nhạo của câu lạc bộ, một mình lén lút đưa các linh hồn cướp được đi. Nhưng thật không ngờ giữa đường lại gặp phải cô thế này".

"Trong chiếc túi đó của hẳn có chứa ác linh phải không?"

"Đúng vậy. Cuối cùng, hẳn muốn thả ác linh ra...", Ray nói, nhìn Chúc Tiểu Tiểu nửa cười nửa không.

Chúc Tiểu Tiểu đỏ mặt, giải thích: "Boss nói rồi, chiêu thức hiệu quả, chính là chiêu thức tốt".

Ray cười: "Đúng, đúng, may mà cô có chiêu này, mới không làm sự việc ở chỗ đó phiền phức lớn". Chúc Tiểu Tiểu ngượng ngùng làm mặt xấu. Ray cười nghiêng ngả, sau lại nói: "Đúng rồi, phòng Nhân sự nói với tôi, cô với Tiết Phi Hà của tổ hành động bên ngoài cùng mấy người mới nữa, bắt đầu từ tuần sau, thứ Hai, Tư, Sáu đều phải tham gia lớp huấn luyện, cô chuẩn bị đi. Bọn họ chắc sẽ gửi thư điện tử thông báo".

Đợi đến thứ Hai, Chúc Tiểu Tiểu quả nhiên nhận được thông báo huấn luyện. Có các môn học là Tập bắn, Chiến đấu và Trang bị kiến thức. Chúc Tiểu Tiểu không nhận nại được nữa, đến tối khi gặp Nghiêm Lạc liền hỏi: "Boss, vì sao trong quy trình huấn luyện của công ty không có bài Pháp thuật?"

"Công ty là chỗ để làm việc, lại không phải là trường học, lấy đâu ra bài Pháp thuật." Nghiêm Lạc nói: "Pháp thuật thông dụng, những người khác đều biết. Các môn phái, gia tộc đều không giống nhau, cho nên công ty thông thường không dạy những điều này. Hàng ma sư cấp một phụ trách sẽ xem khả năng của bọn họ để sắp xếp công việc. Còn về khả năng của em, có chút không giống với mọi người, đợi em luyện xong cơ sở, anh sẽ dạy em".

"Ồ!" Chúc Tiểu Tiểu biết cô lại làm vướng chân người khác: "Em rất muốn học giăng kết giới, em thấy người ta rất lợi hại, khi đánh nhau có thể giăng kết giới, đối phương sẽ không thể đánh đến được".

"Cái đó cần có pháp lực rất cao thâm, bây giờ em chưa học được."

"Ồ!", Chúc Tiểu Tiểu thở dài trong lòng.

Nghiêm Lạc nhìn cô một cái: "Em tuy có tài năng thiên bẩm, nhưng thực sự bản lĩnh quá kém, cần nỗ lực rèn luyện mới được, biết không?"

Chúc Tiểu Tiểu nghe đến đây thì bủn rủn, Boss thật là, đã chẳng an ủi cổ vũ, trái lại còn xát muối lên vết thương của cô.

Từ ngày hôm đó, Chúc Tiểu Tiểu vô cùng nghiêm túc tập luyện. Cô tự nhắc nhở mình, nhất định không được để Boss xem thường, nhất định không được để mặt mặt với Boss.

Một tuần sau, trong số bốn người mới cùng lên lớp có Chúc Tiểu Tiểu và Tiết Phi Hà. Bài tập nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với yêu cầu của Boss đại nhân. Mỗi môn học lại có một người hướng dẫn khác nhau, còn có cả các đồng nghiệp cùng học, áp lực giảm đi rất nhiều. Nhưng mà cũng bởi vì trước đó Nghiêm Lạc có dạy cô một chút, nên bây giờ cô lên lớp thấy không vất vả lắm. Mà ba người gọi là người mới còn lại, thực ra đều là những tay lão luyện trong giới hàng ma. Người ta chẳng qua chỉ muốn học thêm về các loại vũ khí mới và để thích ứng với yêu cầu của Nhã Mã mà thôi. Chúc Tiểu Tiểu thì khác, tất cả các loại khí cụ hàng ma, cô đều phải học từ đầu.

Bởi vậy, môn học nào cũng thế, thành tích của Tiểu Tiểu đương nhiên đều kém nhất. Hơn nữa chuyện thành tích của cô kém còn lan truyền khắp cả công ty. May mà thần kinh của Chúc Tiểu Tiểu không phải là vô tư ở mức bình thường, giác quan cảm ứng đối với những lời bàn tán cũng không mạnh, thêm vào đó phía sau cô còn có Boss chống lưng, những người lắm mồm nhiều chuyện kia bởi vậy vẫn không lòi ra tiếng vào trước mặt cô. Cho nên những ngày tháng của Tiểu Tiểu trong công ty này vẫn trôi qua vô cùng thoải mái.

Hôm nay, bên ngoài xảy ra một vụ án lớn, những người ở lại phòng làm việc rất ít, một số còn phải đi ra ngoài viện trợ, một số khác thì đi công tác, không có mặt ở công ty. Cả sáu phòng giám sát hôm nay đều đang trong trạng thái hoạt động, thậm chí hai phòng hội nghị cũng được dùng để làm phòng chỉ huy giám sát tạm thời.

Trong lúc mọi người đều đang bận rộn, chẳng có ai thừa thời gian, tâm sức đi chỉ dạy người mới. Chúc Tiểu Tiểu lại được dịp nhàn rỗi, mọi thông tin, số liệu, cô thuộc tương đối rồi, lúc này chỉ có thể tiếp tục chơi điện tử thôi.

Đến hơn hai giờ chiều, tổ trưởng của tổ 52 - Tổng Bình đến tìm cô, nói là phải ra ngoài làm nhiệm vụ, đưa một nhóm hồn phách quay về. Bởi vì nhân lực không đủ, cho nên cần Chúc Tiểu Tiểu đi cùng để hỗ trợ công tác số liệu.

Nghe nói phải ra ngoài làm nhiệm vụ, Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng cầm túi, chuẩn bị cùng bọn họ xuất phát, nhưng cô chưa ra ngoài làm nhiệm vụ bao giờ nên không biết phải chuẩn bị cái gì, liền hỏi: "Tôi cần đi xin trang bị gì không?"

Tổng Bình liếc qua trò chơi điện tử Chúc Tiểu Tiểu mở trong máy tính, câu hỏi có chút nhạo báng: "Cô biết dùng cái gì?"

Chúc Tiểu Tiểu bị anh ta châm chọc, nhưng vẫn nói: "Vậy tôi đi báo cáo với Ray một tiếng nhé".

Tổng Bình nhún mày lại: "Ray trong phòng giám sát, bốn chữ 'Xin đừng làm phiền' trên cửa cô có biết đọc không? Bộ phận này chỉ có cô nhàn rỗi, nếu như không phải là bắt đắc dĩ, tôi cũng sẽ không tìm tới cô". Ngữ khí của anh ta không có thiện ý, nhưng những điều nói ra lại là sự thực. Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy lời này, không dám nói gì nữa, vội vàng cùng anh ta xuất phát.

Lần này làm nhiệm vụ, ngoài ba người của tổ 52 ra, còn có Chúc Tiểu Tiểu và Tiết phi Hà. Năm người cùng ngồi trên một chiếc SUV vừa vặn đủ chỗ. Xe xuất phát trên đường Chúc Tiểu Tiểu lại không kìm được hỏi: "Vận chuyển linh hồn không phải nên là cả tổ năm người cùng đi sao? Hơn nữa phải có

hai chiếc xe hộ tống?". Những điều này đều là quy định trong điều lệ an toàn viết trên sổ tay, một tổ năm người hành động, hai chiếc xe có một chiếc làm nhiệm vụ hộ tống và bảo vệ.

Tổng Bình vô cùng không vui, cao giọng nói: "Cô đang muốn gây chuyện với tôi phải không? Chúng ta bây giờ chẳng phải là năm người sao? Hai người khác trong tổ của chúng tôi một người bị thương, một người ốm, nếu không thì tìm hai người mới các cô làm gì. Thêm một chiếc xe nữa cô lái được không? Nhiều chuyện!". Linh mới cái quái gì cũng không hiểu, đã chẳng có bản lĩnh còn dám chất vấn cái này, nghi ngờ cái kia. Cho rằng mình là nữ nhân vật chính trong tin đồn của công ty thì giỏi lắm sao.

Không khí trong xe trở nên lạnh lẽo một cách quái dị, Chúc Tiểu Tiểu cúi đầu, cảm thấy vô cùng ảm ức, cô lớn đến thế này rồi, chưa từng bị người ta quở trách như vậy. Tư liệu về Tổng Bình, cô nhớ rất rõ, ba tuần trước khi dẫn tổ ra ngoài làm nhiệm vụ, anh ta vì không tuân theo lệnh của chỉ huy, để xảy ra sai sót, cho nên cả tổ đã bị công ty điều sang làm đội vận chuyển bảo vệ linh hồn.

Công việc vận chuyển linh hồn này là công việc không được hoan nghênh nhất của hàng ma sư, bởi vì trên cơ bản không có tính chiến đấu, thực chất chỉ như một đội vận chuyển mà thôi. Việc trừng phạt, giáng chức này vẫn còn canh cánh trong lòng Tổng Bình cho đến bây giờ.

Tiết Phi Hà cau mày lại, rất không hài lòng đối với thái độ của Tổng Bình, nhưng cô ấy vụng miệng, cũng không biết nói gì cho phải, chỉ đành cầm lấy tay của Chúc Tiểu Tiểu, biểu thị an ủi một chút.

Trang bị mới Tiết Phi Hà đăng ký vẫn chưa nhận được toàn bộ, bởi vì cung tên mà cô ấy quen dùng, bây giờ rất ít người sử dụng, tất cả các trung tâm nghiên cứu đều không có sẵn, phải làm một cái mới. Nhưng còn tên của cô ấy thì đều đã được gắn thêm bùa chú để có thể sử dụng trước. Bởi vì trang bị không đủ, Tư Mã Cận vẫn chưa đưa Tiết Phi Hà ra ngoài làm nhiệm vụ lớn, từ khi nhận việc đến giờ, cô ấy mới chỉ được đưa ra ngoài ba lần, đều là những vụ án ác linh nhỏ. Lúc này, lại để cô ấy hỗ trợ cho nhiệm vụ vận chuyển linh hồn đang không đủ nhân lực.

Tiết Phi Hà và Chúc Tiểu Tiểu coi như khá quen nhau, hai người thường xuyên cùng tăng ca tập luyện. Bản lĩnh của Tiết Phi Hà lớn hơn Chúc Tiểu Tiểu rất nhiều, trong công việc chẳng gặp phải chút áp lực nào. Cô ấy biết Chúc Tiểu Tiểu không phải xuất thân trong gia tộc hàng ma, những tin đồn trong công ty cũng có nghe qua, nhưng mà con người cô ấy vốn thật thà yên phận, không có những suy nghĩ không đúng.

Thế là cả đoạn đường vận chuyển linh hồn này, không khí trong xe vô cùng không thoải mái. Đến địa điểm, Chúc Tiểu Tiểu căn cứ theo số liệu, kiểm tra lại một lượt số lượng, mã số và tư liệu giao nhận của bình dẫn hồn, giám sát việc sắp xếp bình dẫn hồn vào một thùng phía sau xe rồi ký tên lên, sau đó cả người và xe lại quay trở về.

Tổng Bình liên tục hút thuốc trên cả đoạn đường quay về, Chúc Tiểu Tiểu rất ghét mùi khói thuốc, bị sặc ho mấy lần. Tổng Bình chẳng chút cảm thông, vẫn cứ hút, Chúc Tiểu Tiểu tức mà không dám nói, mới đi làm được từng đó thời gian, cuối cùng cô cũng biết được cảm giác không thoải mái trong khi làm việc là như thế nào.

Đang mong nhanh nhanh về đến công ty, được giải thoát khỏi Tổng Bình đáng ghét, đột nhiên trên nóc xe có một vật thể bay qua, đập đúng vào phần chắn trước của xe, "bang" một tiếng cực lớn. Chúc Tiểu Tiểu giật mình hét lên một tiếng, định thần lại nhìn, trước mắt cô là một khuôn mặt tái xanh, hai mắt đỏ rực, toàn thân giống như một thi thể, ánh mắt dờ dẩn đứng trước xe.

"Mẹ kiếp, là xác sống!" Tổng Bình tức giận chửi một tiếng. A Dững lái xe đã nhanh chóng cho xe lùi lại, định chuyển hướng, bỏ qua cái thứ này.

Chúc Tiểu Tiểu nhớ lại Hà Tĩnh, cúi đầu nhìn đồng hồ, quả nhiên là vệt sáng màu hồng phấn!

"Xác sống không có hứng thú đối với linh hồn, gần đây chắc chắn có thú ăn linh hồn." Tiết Phi Hà nhanh chóng nhận định, một tay kéo túi của mình ra. Lúc này, phía đuôi xe giật mạnh, chắc chắn đã bị thứ gì đó chặn lại. Chúc Tiểu Tiểu quay đầu, nhìn thấy hai kẻ giống như người sói đang đứng ở sau xe, bọn chúng ngoác miệng ra, để lộ những chiếc răng nhọn và dài.

"Yêu sói!"

Xác sống còn dễ đối phó, yêu sói lại là thứ rất phiền phức. Sức tấn công của bọn chúng rất mạnh, da thô thịt dày, khó mà một chiêu đánh gục. Không thể lùi được nữa, A Dững vận tay lái, dự định đổi hướng qua một bên, lao về phía trước.

Vị trí của bọn họ bây giờ là ở phía sau của một công trường đang thi công, vốn dĩ định từ chỗ này đi xuyên qua con đường tắt gần đó, nhưng không ngờ lại bị tập kích.

Không đợi chiếc xe kịp lao đi, trên nóc xe đã vang lên một tiếng "bụp" rất lớn, lại có thứ gì đó đập vào nóc xe. Lần này không biết là xác sống hay yêu sói, hay còn có thứ quý quái gì khác nữa. Trong lòng mọi người hiểu ra, muốn thoát thân đâu có dễ như vậy.

Chúc Tiểu Tiểu căng thẳng nắm chặt tay, tìm đập "thịch thịch". Tổng Bình mở thiết bị liên lạc trong xe, nhanh chóng thông báo tình hình: "Tổ 52 chấp hành nhiệm vụ vận chuyển linh hồn, bị tấn công tại khu đất sau công trường phía đông cầu Bình Nam. Trước mắt thấy xuất hiện xác sống và yêu sói...", anh ta còn chưa nói xong, yêu sói đã nhảy lên thùng sau xe, bắt đầu đập vào kính. Trên nóc xe một con nhảy xuống, cũng là xác sống, nó nhào mạnh vào cửa chỗ ghế ngồi phía sau, khuôn mặt nhăn nhúm trắng xanh, chỉ cách Chúc Tiểu Tiểu một lớp kính.

Chúc Tiểu Tiểu lớn tiếng hét lên, xác sống đó cười nhăn nhó, dùng sức kéo tay nắm cửa.

Tổng Bình cũng chẳng chú ý đến việc liên lạc với công ty nữa, anh ta lấy súng ra, đẩy cửa xe, lăn mình xuống đất một cái, lướt ra bên ngoài xe, xông về phía yêu sói phía sau "đoàng đoàng đoàng" liên tiếp ba phát súng. Con yêu sói đang đập vào cửa kính xe hét lên vì trúng đạn, ngã ra đất, nhưng chẳng mấy chốc lại bò dậy. Viên đạn không bắn trúng chỗ hiểm của nó, nhưng lại khiến nó tức giận.

Con yêu sói kia gầm lớn lao về phía Tổng Bình.

Phía sau Chúc Tiểu Tiểu là yêu sói, bên cạnh là xác sống, thân xe còn bị bọn chúng đập thối, lắc lư kịch liệt, cô sợ đến mức tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Một xác sống thò tay vào từ chỗ cửa xe Tổng Bình mở ra, A Dừng tay cầm một con dao găm "roạt" một nhát, rạch trúng mặt xác sống kia, vết thương bốc khói xèo xèo, nó lắc đầu hét lên thảm thiết. A Dừng nhún cơ hội đó đạp nó một phát rồi cũng nhảy ra ngoài luôn. Anh vừa xông ra ngoài vừa không quên hét lên với Chúc Tiểu Tiểu một câu: "Ở lại trên xe".

A Dừng đóng mạnh cửa xe, một dao đâm vào xác sống bên ngoài xe phía Chúc Tiểu Tiểu ngồi. Đầu của nó bị một dao cắt rơi, giống như quả bóng lăn xuống. Tất cả xảy ra ngay trước mắt, Chúc Tiểu Tiểu kinh hãi, vô thức co người lại, quay đi không dám nhìn.

A Cường ngồi ở một bên khác lúc đó cũng nhắm trúng cơ hội, mở cửa xe xông ra, hai phát súng "đoàng đoàng" của anh trực tiếp hướng thẳng một yêu sói đang dùng sức kéo cửa sau xe lên.

Trong xe chỉ còn lại Chúc Tiểu Tiểu và Tiết Phi Hà. Máy liên lạc trên bảng điều khiển chỗ tay lái nhấp nháy, Chúc Tiểu Tiểu đang định vờn người đến xem thiết bị liên lạc dùng như thế nào, cô vừa nhúc nhích thì bên cửa xe bỗng "ùynh" một cái, một xác sống đã đổ sập vào. Nó ngoác mồm nhìn hai người ở bên trong, sau đó bắt đầu dùng lực đập mạnh vào cửa xe.

Chúc Tiểu Tiểu giật thót mình, nhưng cô hiểu rõ bây giờ sợ hãi cũng chẳng có ích gì thế là cắn răng lại tiếp tục hành động, hướng đến chỗ ngồi phía trước. Tiết Phi Hà lúc này cầm búa gậy trên tay, lập tức đập lên cửa kính, miệng thoăn thoắt nhả một chuỗi lời chú, hét một tiếng: "Phá!". Xác sống ngoài kính xe kia kêu lên một tiếng, bị đánh bật ra.

Tiết Phi Hà đeo bao tên nhỏ của mình lên, cầm lấy cung, vừa khom người nhảy ra khỏi xe, vừa hét lên với Chúc Tiểu Tiểu: "Tôi đi hỗ trợ bọn họ".

Cửa xe đóng sập lại, bên ngoài đánh nhau kịch liệt Chúc Tiểu Tiểu lại một mình nhàn nhã trong xe. Cô lấy lại tinh thần, cuối cùng bò lên phía trước, cầm máy liên lạc, thử ấn mấy cái, ấn vào một nút, nói: "Có ai không? Có ai không? Tôi là Chúc Tiểu Tiểu, cùng tổ 52 vận chuyển linh hồn, chúng tôi gặp phải tấn công của xác sống và yêu sói".

Người ở đầu dây bên kia là Chu Duệ cùng bộ phận với Chúc Tiểu Tiểu đang sốt ruột chờ đợi tin tức tiếp theo của đội vận chuyển. Trước đó Tổng Bình cảnh báo với công ty, nhân viên nhận thông báo đã nhanh chóng chuyển tin của đội vận chuyển cho phòng Tin tức. Nhưng lời của Tổng Bình còn chưa nói xong thì đã bị gián đoạn, đợi khôi phục liên lạc rồi, lại thấy giọng nói của Chúc Tiểu Tiểu.

Chu Duệ rất kinh ngạc, nhận được thông báo, Happy vừa mới đi đến cũng giật mình, vì sao Chúc Tiểu Tiểu lại ra ngoài làm nhiệm vụ? Người mới như cô ấy, cần bàn không thể ra ngoài hành động. Nhưng bây giờ không phải là lúc để nói những điều này, Happy định thần lại, nhanh chóng kiểm tra qua sự sắp xếp, điều khiển lúc trước của Chu Duệ, sau đó nói với Chúc Tiểu Tiểu: "Heo Con, cô đừng hoảng, trên xe có định vị GPS, chúng tôi biết vị trí cụ thể của các cô, đã phái hai tổ đến hỗ trợ, các cô kiên trì thêm một chút. Bây giờ tình hình thế nào? Chiếc xe kia đâu?".

"Không còn chiếc xe nào cả, tôi đang trong xe, bọn họ đều ở bên ngoài, có rất nhiều xác sống, phải đến tám, chín con, còn có ba con yêu sói, tình hình nguy cấp!" Chúc Tiểu Tiểu dán người lên cửa nhìn, không nhìn thì không căng thẳng, vừa nhìn thấy đã khiến cô sợ chết khiếp, sao mà đột nhiên chui ra nhiều như vậy.

Happy ép con giận trong lòng xuống, Tổng Bình này, lại làm việc không theo quy định, không có xe hỗ trợ đã đi vận chuyển linh hồn, còn dám kéo theo người mới để bỏ sung quân số,

Happy lên tiếng chỉ thị: "Đừng mở cửa xe, xe đã được thiết kế đặc biệt, lại có phong ấn bảo vệ, cô cứ ở yên trong đó. Bây giờ cô nghe lời tôi, vị trí tay phải của ghế lái có một chiếc hộp, mở nó ra, ba nút màu đỏ hàng thứ nhất ở bên trong, toàn bộ ấn xuống, đó là camera của xe".

Chúc Tiểu Tiểu làm theo chỉ thị, Chu Duệ gõ bàn phím, màn hình trước mặt anh ta rất nhanh chóng nhận được hình ảnh.

Bốn phía trên thân chiếc SUV kia đều có camera, quay lại khung cảnh ở xung quanh cũng coi là khá rõ, cửa kính chỗ ghế sau xe bị đập rất mạnh, hơi vỡ hình, nhưng bọn Happy vẫn có thể thấy một yêu sói đang hí hục phá cánh cửa phía sau. Nó rõ ràng đang muốn cướp linh hồn.

Bên cạnh xe, Tiết Phi Hà phi thân đến, một chân đạp vào xác sống kia, lại thuận thế quay người quét tới, đập thật mạnh vào đầu của một xác sống phía sau. Tên đó kêu lên một tiếng, ngã nhào xuống đất.

Con yêu sói phía sau xe kia vẫn chưa mở được cửa, đang dùng lực đập mạnh vào xe. Tiết Phi Hà với tay ra sau, hai mũi đoản tiễn đã được lên cung, "phụt phụt" hai tiếng, đoản tiễn lao thẳng tới tìm yêu sói.

Nhưng động tác của yêu sói kia cũng tương đối nhanh nhạy, mũi đoản tiễn thứ nhất đã bị nó tóm lại. Trên đoản tiễn có bùa chú, đột nhiên bốc cháy trong tay của nó, nó cuống quýt hất ra, đồng thời thân người nhanh chóng lùi lại phía sau.

Mũi đoản tiễn thứ hai lập tức lao đến, thoát cái đã cắm vào ngực nó, đáng tiếc vết thương lại không sâu. Yêu sói đau đớn kêu rống lên một tiếng, vung tay rút đoản tiễn ra.

Tiết Phi Hà đang định bắn tiếp, phía sau lại có một xác sống xông đến. Thấy nó đang muốn cắn lên vai mình, Tiết Phi Hà vừa quay người, vừa búng tay một cái, mũi đoản tiễn liền thuận thế phóng thẳng vào đầu xác sống, xác sống kia hét lên thảm thiết, đổ ập xuống đất.

Lần này quay người một cái, hoàn cảnh trước mặt khiến Tiết Phi Hà phải kinh ngạc, làm sao mà xác sống này vừa ngã xuống đã lại có năm sáu con khác xông lên rồi. Happy và Chu Duệ ở trước màn hình giám sát cũng giật thót mình, tình hình này thật không bình thường.

Xác sống và thầy ma không giống nhau. Thầy ma là thi thể sau khi hấp thu âm khí hình thành. Nếu như điều kiện tự nhiên thích hợp, việc toàn bộ thi thể trong lòng đất của cả một khu mộ cùng lúc biến đổi là hoàn toàn có thể xảy ra. Thầy ma thì không có hồn, không có ý thức, hành động chậm chạp, hút máu là bản năng. Còn xác sống lại không như vậy, hồn phách của chúng bị khóa trong cơ thể đã chết, có ý thức, có thể cảm thấy đau đớn, lại phải từng ngày nhìn thân thể của mình mục ruỗng mà không sao ra khỏi đó được. Oán hận và giận dữ khiến năng lượng của chúng lớn lên, máu thịt người sống có thể khiến tốc độ thối rữa thân thể của bọn chúng chậm lại, có thể cho chúng năng lượng, cho nên đó là thức ăn chủ yếu của bọn chúng.

Số lượng xác sống nhiều như thế này, không thể nào là tự nhiên tạo thành được, cũng không thể tự phát tụ tập, bọn chúng và yêu sói xuất hiện cùng lúc với nhau, phía sau nhất định có ẩn tình.

Happy có chút lo lắng, hỏi Chu Duệ: "Hai tổ xe phải đi hỗ trợ đến đâu rồi?"

Chu Duệ vừa mới kết nối được với hệ thống liên lạc của hai tổ xe được phái đi. Trên bản đồ dẫn đường, xe của hai tổ đó bị kẹt lại ở địa điểm cách công ty 13.8 km đã năm phút không di chuyển rồi. Hình ảnh camera giám sát giao thông cho thấy, đoạn đường này vừa xảy ra tai nạn, năm chiếc xe đâm vào đuôi nhau, ba chiếc đã chắn mất toàn bộ đường. Nhân viên trên xe cũng vừa mới xác thực với Chu Duệ, hai chiếc xe bị kẹt lại giữa đường, hiện tại không thể di chuyển được.

"Gần đó còn tổ nào khác có thể tới hỗ trợ không?" Happy rõ ràng biết khả năng này không lớn lắm, nhưng vẫn muốn hỏi xem, quả nhiên Chu Duệ cho anh một câu trả lời phủ định.

Hôm nay trùng hợp lại toàn là sự vụ lớn, các tổ làm việc bên ngoài đều đi làm nhiệm vụ hết rồi, chỉ có những bộ phận nhỏ ở lại công ty đợi lệnh. Bây giờ phái tổ khác đến hỗ trợ chắc chắn là không kịp. Boss hôm nay lại có hội nghị quan trọng ở bên ngoài. Tất cả sự việc đều đổ dồn đến một lúc.

Đúng lúc Happy sốt ruột, bọn Chúc Tiểu Tiểu bên kia cũng đến thời khắc nguy cấp.

Ba con yêu sói tuy đều đã bị thương, nhưng sức chiến đấu của bọn chúng thì không hề giảm. Đau đớn và bị tấn công trái lại còn khiến bọn chúng càng phần nộ, bọn chúng cũng không đi cậy cửa sau xe nữa, trực tiếp xông đến chỗ các hàng ma sư. Giết chết người trước, chiếc xe này chẳng phải vẫn còn ở đây cho bọn chúng từ từ xử lý sau.

Khá nhiều xác sống đã ngã xuống, nhưng vẫn còn tới sáu, bảy con nữa đang tiếp tục tấn công. Súng của Tổng Bình sớm đã hết đạn, anh ta đành dùng côn hai khúc, thân côn cũng giống như những thứ khác, đều có bùa chú. Tổng Bình và yêu sói đánh nhau rất lâu, trên người sớm đã bị thương, mùi máu tanh hấp dẫn, các xác sống lại càng hứng thú, tập trung tấn công anh ta hơn là những người khác.

Mọi người ai cũng bận rộn, đều khó có thể giúp đỡ Tổng Bình. Bọn họ càng đánh càng mất sức, đã xuống thế rồi, trước mắt chỉ có thể gắng gượng tự bảo vệ mình, chỉ mong không trở thành bữa ăn của xác sống.

Chúc Tiểu Tiểu ở trong xe vừa sợ hãi vừa sốt ruột. Nghe Happy bên kia nói tổ hỗ trợ vẫn chưa đến, cần phải đợi, cô càng hận mình không có bản lĩnh, chỉ có thể giương mắt nhìn đồng nghiệp bị thương mà không thể làm gì giúp đỡ.

Giữa tình thế cấp bách, cô ngồi vào ghế điều khiển xe, trong đầu nhanh chóng nhớ lại kỹ thuật lái mà thầy giáo của trường đào tạo lái xe dạy. Rất tốt, cô vẫn còn chưa quên.

Chúc Tiểu Tiểu điều chỉnh lại ghế ngồi, chiếc xe hơi cao, cô phải gắng ngồi thẳng lưng mới có thể nhìn thấy phía trước. Loại xe này cô chưa từng lái, nhưng vào thời điểm nguy cấp, cũng chẳng để ý được nữa.

Chúc Tiểu Tiểu trước mắt chỉ định khởi động xe, những chuyện khác cô không làm được, thì ít nhất nên chuẩn bị tốt phần việc này. Một lúc nào đó, may ra có cơ hội, cô sẽ lập tức tiếp ứng, đưa mọi người chạy thoát.

Vừa rồi yêu sói và xác sống kia còn điên cuồng đập phá cửa xe, bây giờ lại không thèm để ý. Chúc Tiểu Tiểu nắm lấy thời cơ, khởi động, đạp côn, vào số, thả lỏng côn, chiếc xe bắt đầu rung lên chậm rãi đi về phía trước, vậy là khởi động rồi!

Chúc Tiểu Tiểu rất vui mừng, giấy phép lái xe của cô cũng không phải là thứ bỏ đi, cô thực sự biết lái xe!

Nhưng chiếc xe vừa chuyển động, một con yêu sói liền nhìn thấy, nó nhanh chóng nhảy lên phía trước muốn ngăn, không cho chiếc xe chạy mất. Chúc Tiểu Tiểu vừa nhìn thấy, liền đạp mạnh chân ga, chiếc xe lao "bụp" một cái, con yêu sói bị hất ngã. Nhưng... chiếc xe lại chết máy.

Yêu sói lắc lắc đầu, lao đảo bò dậy. Chúc Tiểu Tiểu thấy tình cảnh này, cắn răng lại, run tay nỗ lực, cài số lùi, lùi xe về phía sau một chút, sau đó thì đạp ga, tăng tốc, lao về phía yêu sói.

"Bụp", tiếng va chạm cực lớn vang lên, con yêu sói kia lại bị đẩy lần nữa, lần này lực đâm mạnh, nó bị hất ra một đoạn xa, không bò dậy nổi. Lòng tin của Chúc Tiểu Tiểu đã tăng lên nhiều, khởi động xe, cố gắng lùi gần tới chỗ bọn Tiết Phi Hà đang chiến đấu.

Chu Duệ trước máy tính vừa nói xong với Happy, thì nhìn thấy hình ảnh chiếc xe khởi động đâm yêu sói, không kìm được lắm bầm nói: "Cô ấy có giấy phép lái xe không?"

Happy nhìn anh ta một cái, lúc này nghĩ đến giấy phép lái xe làm gì? Anh ấn nút liên lạc, lớn tiếng dặn dò: “Heo Con, cô không được mở cửa xe, không được ra ngoài”. Lúc này anh đã cực kỳ sốt ruột, quyết định phải bỏ lại công việc ở đây, đích thân đi cứu bọn họ.

Bên này Chúc Tiểu Tiểu đã không kịp nghe lời anh nói, cô quay đầu nhìn thấy Tổng Bình bị một yêu sói đánh ngã xuống đất, mấy xác sống cuối cùng cũng có cơ hội, tất cả xông đến, ăn anh ta xuống, bắt đầu cắn. Bọn chúng đang ăn thịt anh ta!

Chúc Tiểu Tiểu hét lớn, tiếng hét kinh hãi từ máy liên lạc truyền về phía Happy.

Smile vừa mới xong công việc, nhận được tin liền sắp ngựa chạy đến chỗ Happy. Vừa mới vào cửa, vừa vặn nghe thấy tiếng hét của Chúc Tiểu Tiểu, anh lao đến trước máy tính: “Là Heo Con phải không? Cô ở đâu?”. Chớp mắt, anh đã nhìn ra tọa độ hiển thị trên màn hình, quay người xông ra bên ngoài, nói: “Tôi đi”.

Happy thở phào, Smile rảnh rồi thì tốt quá rồi. Anh vội hét lên nói với Chúc Tiểu Tiểu: “Đợi thêm một chút nữa, Smile đi cứu các cô rồi. Cô đừng ra khỏi xe”.

Nhưng sự chú ý của Chúc Tiểu Tiểu đã bị thu hút hoàn toàn bởi cuộc chiến bên ngoài xe. Chỉ nhìn thấy Tổng Bình ngã xuống, mấy xác sống xông đến cắn anh ta, bất chợt một mũi đoản tiễn sắc bén lao tới, đâm trúng vào mí mắt của một xác sống. Nhưng con này ngã xuống lại nhanh chóng có hai con khác nhào lên. Tiết Phi Hà ở bên kia nhìn thấy, trong lòng biết mình đã không cách nào đi cứu Tổng Bình.

A Dững ở chỗ khác đang đối phó với một con yêu sói, dao găm phục ma của anh ta cuối cùng đâm trúng vào tim của yêu sói. Khi yêu sói ngã xuống đất rống lên một tiếng thảm thiết, một xác sống từ phía sau lao đến cắn vào vai A Dững. A Cường ở bên cạnh nhìn thấy, muốn đến trợ giúp, nhưng đã bị móng vuốt của con yêu sói đang đánh nhau kéo ngã xuống đất.

Tiết Phi Hà đá ngã một xác sống, lập tức lên cung, đang định bắn, lại nghe thấy tiếng của A Cường, vội vàng quay người phóng tiễn. Xác sống cắn A Dững bị mũi tên bắn trúng huyệt thái dương, miệng nhả ra, ngã xuống mặt đất. Vai của A Dững ướt sũng máu, anh ngồi phịch xuống, không còn sức chiến đấu nữa.

Tiết Phi Hà bỏ cung, cầm dao lao về phía con yêu sói còn đang muốn tấn công A Cường. Bây giờ chỉ còn lại cô ấy và A Cường. Tiết gia tổ huấn đã dạy, diệt yêu trừ ma, phải cố gắng đến hơi sức cuối cùng, phải bảo vệ cho người đồng đội cuối cùng. Tiết Phi Hà cô đây, quyết không để Tiết gia mất mặt.

Chúc Tiểu Tiểu đã chạy xuống xe, kéo A Dững, cố gắng lên xe. A Dững bị ảnh hưởng bởi chất độc của xác sống, ý thức đã có chút mơ hồ. A Cường ở bên này ngã xuống, chân cũng bị một xác sống cắn phải, anh gắng chịu đau, hai tay tóm lấy đầu của xác sống kia dùng sức vặn. Cổ xác sống kêu lên răng rắc, không động đậy nữa.

A Cường nhìn xung quanh, thi thể của Tổng Bình đã bị bốn con xác sống cắn xé, Tiết Phi Hà thì đang đánh nhau với con yêu sói cuối cùng. A Cường nhìn thấy vết thương trên chân mình, anh không thể giúp nổi gì rồi, chỉ đành bò về phía chiếc xe. Nội trong một giờ đồng hồ, bọn họ cần được tiêm huyết thanh, nếu không cũng chỉ có thể đợi cái chết đến thôi.

Chúc Tiểu Tiểu sắp xếp xong cho A Dững, lại quay lại đỡ A Cường. Vừa mới nhét A Cường vào trong xe, đột nhiên bên cạnh có một xác sống lao đến, trong chớp lát ép cô ngã xuống đất, miệng há ra muốn cắn vào mặt cô.

Hóa ra ác ma này ở bên chỗ Tổng Bình không chiếm được vị trí tốt, đã không ăn được gì, nhìn thấy bên đây có người sống, liền thay đổi mục tiêu.

Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên bị tấn công, phản ứng cũng không chậm, cô ý thức được, dấn mạnh vào mặt của xác sống, khiến mặt nó lệch sang một bên. Sau đó lại dùng khuỷu tay ép lên cổ nó, gắng sức muốn đẩy nó ngã xuống.

Nhưng xác sống này đã ăn máu thịt, sức mạnh vô cùng, ép Chúc Tiểu Tiểu xuống, gắng sức muốn cắn cô. Chân của A Cường lúc này đã tê dại, không thể xuống xe giúp được, sốt ruột vô cùng, cuối cùng chỉ đành ném dao găm phục ma ra, hét lên với Tiểu Tiểu: “Chém đầu của nó!”.

Chúc Tiểu Tiểu vừa phải gắng hết sức ngăn miệng của xác sống, vừa nỗ lực mò tìm con dao, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, cuối cùng một dao đâm vào huyệt thái dương của xác sống.

Happy chăm chú nhìn hình ảnh Chúc Tiểu Tiểu bị đẩy ngã trên màn hình máy tính. Bởi vì cô ngã xuống mặt đất, nên camera không quay tới được, khiến cho anh sốt ruột đến mức suýt nữa không thở nổi. May mà rất nhanh chóng lại thấy cô bò dậy, sau khi đóng chắc cửa xe lại chạy đến chỗ ghế lái ngồi.

"Happy, tôi đón được A Dững và A Cường rồi, bọn họ bị xác sống cắn bị thương."

"Nhanh chóng lái xe quay lại, trong công ty có huyết thanh, có thể chữa khỏi cho bọn họ."

Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy lời của Happy, trong lòng có chút vững tin hơn, cô khởi động xe, hét lớn bảo Tiết Phi Hà lên xe, nhưng Tiết Phi Hà và yêu sói kia đang giao đấu kịch liệt căn bản không thể thoát thân được. Thể lực của cô ấy đã chẳng còn bao nhiêu, trên người mang nhiều vết thương, yếu ớt tránh những chiêu hóc hiểm, thắng thua đã rất rõ ràng rồi.

Chúc Tiểu Tiểu sốt ruột cho vết thương của A Dững và A Cường, nhưng lại không thể mặc kệ Tiết Phi Hà ở lại, bản thân cô cũng không có năng lực để giúp đỡ, lo lắng đến mức sắp khóc rồi. Lúc này một xác sống đứng dậy khỏi chỗ Tổng Bình, nhao thẳng về phía Tiết Phi Hà. Tiết Phi Hà đã không còn sức để tránh nữa, đột nhiên một sợi xích màu trắng từ không trung bay đến, quật mạnh vào cổ xác sống kia, chỉ nghe thấy "rắc, cạch" hai tiếng, xương cổ xác sống gãy vụn, nó chẳng kịp kêu, mềm nhũn người đổ xuống.

Sợi xích trắng vừa dài vừa thô giống như có sinh mệnh vậy, bay đến quần quanh người yêu sói, Tiết Phi Hà liền nhân đó lẩn sang, tránh ra khỏi phạm vi tấn công của yêu sói. Tiết Phi Hà định thần lại nhìn, mỹ thiếu nam mái tóc màu nâu, trên người mặc bộ quần áo kiểu Trung Quốc, đôi khuyên trên tai lấp lư lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời. Sợi xích màu trắng lúc này đã quần quanh tay anh, phần còn lại tạo thành những gợn sóng, ngăn giữa cô và yêu sói. Smile quay lại, hất đầu với Tiết Phi Hà, hét lên: "Mau lên xe đi!".

Yêu sói dường như là biết được sự lợi hại của sợi xích kia, do dự một hồi rồi vẫn xông lên. Smile vừa giơ tay, sợi xích roạt một tiếng lại dựng thẳng như côn, hướng đến yêu sói đập thật mạnh xuống.

Tiết Phi Hà nhanh chóng chạy lên xe, trong máy liên lạc, Happy nói lớn: "Mau lái xe quay về, chỗ đó cứ giao cho Smile xử lý, cậu ấy không sao đâu".

Chúc Tiểu Tiểu lớn tiếng nói đồng ý, nhanh chóng khởi động xe. Vừa mới đi được mấy bước, con yêu sói lúc trước bị cô đâm bay sang một bên bất động kia đột nhiên nhảy lên nhào tới đầu xe. Lần này bất ngờ quá, cả Chúc Tiểu Tiểu cùng Tiết Phi Hà đều thét lên. Smile lướt đến, sợi xích trắng lại cuốn lên cổ của yêu sói, "roạt" một cái, nó bị lôi xuống khỏi đầu xe.

Chúc Tiểu Tiểu kinh hồn bạt vía, nhìn Smile ra hiệu bằng tay, bảo bọn họ nhanh đi đi. Tiểu Tiểu vội vàng khởi động máy, quay đầu lại nhìn một cái, Smile đang đánh nhau với hai yêu sói.

Happy bị tiếng hét của hai cô gái làm nhức óc, đang xoa xoa tai thì nghe thấy Chúc Tiểu Tiểu lớn tiếng nói: "Happy, tôi không biết nhận đường. GPS kia cũng không biết dùng".

Chu Duệ vội vàng nói: "Tôi chỉ cô đi. Đi tới trước mặt mười tám mét thì rẽ phải, đi tiếp năm mươi mét sẽ thấy một cái ngã rẽ, từ ngã rẽ đó sẽ đi ra đường chính". Chúc Tiểu Tiểu căng thẳng trả lời, ngồi đưng thẳng người dậy, nhìn về con đường phía trước chăm chú lái xe.

Tiết Phi Hà đột nhiên nói: "Tôi nhớ ra rồi, Smile rất giống nhân vật Thuần trong truyện *Thánh đấu sĩ* đó là bộ truyện tranh duy nhất mà tôi từng đọc. Chưa xem được mấy tập đã bị bố tôi phát hiện tịch thu, còn bị phạt đứng tấn một tuần lễ. Tôi nhớ rõ, chính là Thuần trong *Thánh đấu sĩ*".

Mặt Chúc Tiểu Tiểu sắp lên con co gặt, cô ấy đòi chủ đề nhanh quá, sao lúc này còn có thể nói đến truyện tranh cơ chứ? "Phi Hà, đây là lần đầu tiên tôi lái xe ngoài đường, cô đừng làm tôi cười, rất dễ xảy ra chuyện đó". Chu Duệ và Happy nghe thấy những lời này cũng đều rất muốn cười.

Khi Chúc Tiểu Tiểu lái xe ra đường chính, bọn Chu Duệ đã có thể nhìn thấy cô thông qua camera giao thông. Chiếc xe SUV bị Tiểu Tiểu lái loạn choạng lắc lư, trên đường nhiều xe, cô tăng giảm tốc độ không ổn định, chiếc xe đi trên đường trông rất nguy hiểm. Thêm nữa, Chúc Tiểu Tiểu đáng người quá nhỏ, suýt chút nữa khiến người ta tưởng chiếc xe đó không có người lái.

Chu Duệ hướng dẫn cô đi suốt cả đoạn đường. Happy thấy cô lái xe quá nguy hiểm đã nhanh chóng gọi điện liên hệ với bộ phận quản lý giao thông. Một lát sau, Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng còi cảnh sát, cô sợ hãi hét lên: "Làm thế nào đây? Cảnh sát đến rồi, chắc chắn là muốn kiểm tra tôi. Tôi không mang theo giấy phép lái xe. Chết rồi chết rồi! Vừa rồi tôi đâu có vi phạm giao thông, tôi đi đúng quy định mà. Làm thế nào đây, làm thế nào đây!".

"Heo Con, cô lái chậm thế này, bọn A Dũng đang đợi truyền huyết thanh, tôi tìm người giúp cô mở đường, cô đi theo hai chiếc xe cảnh sát này, đừng lo lắng. Cô làm rất tốt, không đầy hai mươi phút nữa là đến công ty rồi, cô phải gắng kiên trì."

Xe cảnh sát quả nhiên đến mở đường, cảnh sát lái xe kia đưa xe đến bên cạnh xe của Chúc Tiểu Tiểu, giơ tay ra hiệu với cô, sau đó lái xe lên trước chiếc suv. Hướng theo tiếng còi bên đường, chiếc xe cảnh sát này duy trì tốc độ lái ổn định, cả đoạn đường dẫn xe Chúc Tiểu Tiểu quay về công ty.

A Dũng và A Cường lập tức được đưa vào phòng trị liệu, Tiết Phi Hà cũng đi băng bó vết thương. Chúc Tiểu Tiểu thì không bị thương, chỉ đi lau rửa, thay quần áo. Cô ngồi trong phòng thay đồ của nhân viên nữ nhớ lại từng sự việc mà sợ toát mồ hôi.

Cô ngồi ngẩn ra rất lâu, tay vẫn cứ run run, cuối cùng nước mắt rơi lã chã. Tống Bình đã chết, tuy anh ta không thích cô, nhưng anh ta hy sinh thế này, cô vẫn cảm thấy rất buồn.

Người mới vừa rồi còn tức giận quở trách cô, chớp mắt đã không còn nữa, Chúc Tiểu Tiểu nhất thời không biết nên hình dung cảm xúc trong lòng như thế nào.

Qua một lúc lâu, đồng nghiệp ở phòng Nhân sự đến tìm Tiểu Tiểu, nói Emma muốn gặp cô. Chúc Tiểu Tiểu đi tới, Emma hỏi cô một số vấn đề, ví dụ như lần này ra ngoài làm việc, nhiệm vụ do ai sắp xếp, cô báo cáo với ai... Chúc Tiểu Tiểu trả lời từng câu theo sự thật. Cô mập mờ cảm thấy hình như mình đã phạm phải điều gì đó.

Quả nhiên, Emma bảo với cô, cô đã vi phạm quy tắc, ra ngoài làm việc trái phép. Hơn nữa nhiệm vụ lần này kết quả rất xấu, có nhân viên bị thương và thiệt mạng, cho nên nhất định sẽ xử phạt những người liên quan. Mà kết quả xử phạt, phòng Nhân sự và bộ phận liên quan bàn bạc xong sẽ báo lên Boss, lúc đó sẽ công bố.

Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy rất áy náy, cô là người mới, chẳng phải người ta bảo cô làm gì thì phải làm cái đó sao. Cô cũng rất chăm chỉ làm việc, hơn nữa cô cảm thấy mình cuối cùng vẫn có thể đưa xe quay trở lại, đã rất dũng cảm rồi.

Nhưng Emma lại nói: "Quy định của công ty không chỉ để tiện cho việc quản lý, quan trọng nhất là vì an toàn của mọi người. Cô được bộ phận khác điều động, phối hợp làm việc, thì cần phải có sự phê chuẩn của lãnh đạo bộ phận. Đây không phải là sự thể hiện chức quyền, mà là lãnh đạo của cô sẽ phán đoán tình hình này cô có thể làm được không, có vấn đề gì không rồi mới quyết định. Sự việc ngày hôm nay, trước tiên chưa nói đến sai lầm của người khác, đơn giản chỉ nói về cô. Nếu như lần này đi cùng không phải là cô, mà là một hàng ma sư khác, kết quả có thể đã khác. Còn nữa, nếu như các cô kém may mắn hơn một chút có phải bản thân cô cũng nguy hiểm đến tính mạng rồi không?".

Ngữ khí của Emma không thể coi là nghiêm khắc, nhưng cũng khiến cho Chúc Tiểu Tiểu bật khóc. Emma tiếp tục nói:

"Đặc thù công việc của chúng ta đây, đặc biệt là đội làm việc bên ngoài, cực kỳ nguy hiểm, cô đã biết rồi. Nếu như hôm nay cô báo với cấp trên một tiếng rằng mình ra ngoài, chuyện vi phạm quy định của Tổng Bình có khả năng sẽ không xảy ra, Hoặc là công ty sẽ điều tổ khác đi cùng hỗ trợ. Anh ta vi phạm, tổ viên của anh ta cũng vi phạm, cô cũng vi phạm, tất cả tình tiết đều là các sai lầm nhỏ, cuối cùng thì diễn biến thành sai lầm lớn".

Chúc Tiểu Tiểu buồn bã lau nước mắt, dù vẫn ảm ức, nhưng lại không thể không thừa nhận, lời của người ta nói rất có lý. Sự việc này không chỉ là trách nhiệm của Tổng Bình. Tiết Phi Hà cũng là người mới, nhưng đã được Tư Mã Cần phê chuẩn rồi mới đi cùng. Còn cô đích xác là chẳng nói cho ai đã đi cùng Tổng Bình rồi. Nói khó nghe một chút, thực sự là có chết ở bên ngoài, công ty có lẽ vẫn cho rằng cô còn ngồi ở vị trí làm việc kia. Nếu như đi cùng là một hàng ma sư khác, có lẽ Tổng Bình cũng không phải chịu kết quả thế này.

Chúc Tiểu Tiểu chạy vào nhà vệ sinh âm thầm khóc, sau đó còn mang theo những day dứt trong lòng, cô đi lên tầng ba mươi bảy để thăm A Dũng và A Cường. Emma cùng hai người đồng nghiệp phòng Nhân sự vừa từ trong đó đi ra. Chúc Tiểu Tiểu vì làm sai việc, thật sự có chút e ngại khi gặp phải người của phòng Nhân sự, đội bọn họ đi xa rồi, mới bước vào phòng.

A Dũng và A Cường, hai người đã được tiêm huyết thanh, băng bó vết thương, truyền dịch, tinh thần tỉnh táo nằm lại trên giường bệnh. Hai người đàn ông vẻ mặt đau thương, mắt đều đỏ lên, chắc là đang nghĩ đến Tổng Bình.

Chúc Tiểu Tiểu không biết nên nói gì trong khi bọn A Cường cứ luôn miệng cảm ơn cô. Dù gì với bản lĩnh chỉ làm vương chân người khác của cô, còn dám xông xuống xe cứu bọn họ, cũng thật sự coi là dũng cảm rồi. Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy lời cảm ơn, trong lòng càng rầu rĩ hơn.

Những người cô coi là quen biết đều chưa quay lại công ty. Ray và các đồng nghiệp trong bộ phận cũng vẫn đang bận. Chu Duệ vội vội vàng vàng chạy đến thăm cô, nói với cô chuyện này Ray biết rồi, các đồng nghiệp trong bộ phận đều nhờ anh chuyển đến cô lời hỏi thăm, cô không sao là tốt rồi, bảo cô đừng tự trách mình quá. Nói đơn giản mấy câu rồi anh ta lại vội vội vàng vàng quay về phòng giám sát làm việc.

Tiểu Tiểu ngồi một mình ở vị trí, cảm thấy những đồng nghiệp khác đều có việc để làm, chỉ mình cô là chẳng có tác dụng gì, chỉ làm vương chân mọi người, trong lòng vô cùng buồn bã.

Chẳng bao lâu sau, mấy đồng nghiệp vội vội vàng vàng chạy ra khỏi công ty, thấp thoáng nghe thấy hình như Smile mang thi thể của Tổng Bình quay lại rồi. Chúc Tiểu Tiểu muốn đi xem xem, nhưng được báo rằng trước mắt sự việc vẫn trong quá trình điều tra xử lý, người không được cho phép không thể đến xem.

Chúc Tiểu Tiểu thần thờ đứng ở đó, không chú ý đến Smile và Happy ở đằng xa đang vừa nói chuyện vừa nhìn cô, trên mặt của hai người đều không chút biểu cảm.

Sau đó, phòng Nhân sự thông báo, ngày mai toàn thể nhân viên trong công ty dự họp. Chúc Tiểu Tiểu đoán chắc chắn là vì sự việc ngày hôm nay. Cô thất thần đi tới dãy hành lang mình đã đứng tuyên thệ, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của các hàng ma sư quá cổ trên tường, cuối cùng không kìm được ngồi xuống, vùi mặt vào đầu gối khóc, trong lòng liên tục nói: "Xin lỗi, xin lỗi..."

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Ngày hôm đó, Chúc Tiểu Tiểu cũng chẳng biết mình làm thế nào mà có thể trụ vững đến giờ tan làm. Dù gì tất cả mọi người đều vẫn đang căng thẳng tăng ca, chỉ người không có bản lĩnh như cô đây chẳng dùng được vào việc gì mới có thể nhàn nhã về nhà. Cô cúi đầu đi mãi đi mãi, khi ngẩng lên thì nhìn thấy một quán nhỏ, liền vào trong gọi đây một bàn đồ ăn. Khi buồn bã, ăn uống là thích hợp nhất!

Chúc Tiểu Tiểu ăn liên tục tới lúc không thể ăn nổi nữa, mới ôm cái bụng căng tròn, tiếp tục cúi đầu lang thang trên đường, tâm trạng vẫn vô cùng tồi tệ.

Tâm trạng của cô hề không tốt, là những chuyện xui xẻo sẽ liên tục xảy ra. Chúc Tiểu Tiểu vừa không để ý một chút, không nhìn thấy dưới chân là bậc thang của đường đi bộ, liền vấp vào đó, cả người ngã nhoài xuống đất thành hình chữ "Đại".

Với cú ngã này, Chúc Tiểu Tiểu luôn miệng kêu đau "ai da ai da", nhưng cũng chẳng có tác dụng gì, trên con đường lớn tối đen, không một ai để ý đến cô.

Ở trong công ty Chúc Tiểu Tiểu không để lại quần áo dự phòng, cho nên hôm nay sau khi tắm rửa thay đồ phải mặc chiếc váy lần trước để lại. Điều này khiến cô một mặt thấy may mắn là bộ dạng xấu xí tứ chi vòng kiềng của mình lộ ra không có ai nhìn thấy, một mặt lại thấy buồn vì cảm giác cô đơn và xui xẻo của mình. Cô bò dậy, ống chân đau buốt đành phải ngồi xuống đất

Chúc Tiểu Tiểu nhìn lòng bàn tay của mình, bị trầy xước chút xíu, nắn nắn cổ chân, thấy đau dữ dội, chắc mắt cú ngã vừa rồi có lẽ đã khiến chân bị trật. Cô buồn rầu, hóa ra lại tệ đến thế. Lần này rõ ràng không thể đứng dậy nổi nữa, Tiểu Tiểu ngồi trên mặt đất khóc tu tu.

Trên đường có vài ba người đi qua, thấy một cô gái trẻ ngồi dưới đất khóc, trông rất mất hình tượng. Mấy người ái ngại, chẳng đến hỏi han, chỉ đi thật nhanh, sợ là đụng phải bệnh nhân tâm thần. Chúc Tiểu Tiểu càng khóc càng lớn, dùng cố để ý đến cô là tốt nhất, cô chính là đồ xui xẻo, cứ để cô khóc một mình cho chán đi.

Một đôi giày da đen bóng đến bên cạnh Chúc Tiểu Tiểu từ lúc nào, giọng đàn ông lạnh lùng hỏi: "Khóc cái gì?".

Chúc Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên nhìn, thân hình cao lớn đó không phải Nghiêm Lạc thì còn là ai. Cô hé miệng, bộ dạng đáng thương gọi: "Boss".

Khuôn mặt Nghiêm Lạc cứ y như một khối băng, nhưng trong lòng lại thở dài. Anh vì chuyện cô tự ý ra ngoài làm việc, đang muốn giáo huấn cho cô một trận, nhưng còn chưa mắng được, thì đã gặp được một cô gái ngồi khóc thút thít bên đường.

"Đây là thế nào?"

"Chân trật khớp rồi", cô nước mắt lưng tròng.

Anh ngồi xuống nhìn chân cô, duỗi tay nắn nắn, Chúc Tiểu Tiểu kêu oai oái, đau quá!

Nghiêm Lạc nhìn cô một cái: "Heo ngược", vừa mắng vừa duỗi cánh tay cẩn thận ôm lấy cô.

Cô ảm ức lau nước mắt, ngoan ngoãn dựa vào vai anh, nhỏ tiếng nói: "Boss, em phạm lỗi rồi".

"Em biết là được rồi!"

"Nhưng em không phải là cố ý, em không biết sẽ xảy ra chuyện như thế này. Anh ta bảo em đi cùng đội, em không dám nói không, những người khác đều không có mặt", cô lại thút thít: "Em không thích anh ta, nhưng anh ta chết rồi, em rất buồn. Đều trách em, em nên báo cáo, không nên cứ đi luôn như thế". Cô kìm nén lâu như vậy, lúc này cuối cùng cũng có người để trút ra.

Nhắc đến Tổng Bình, Nghiêm Lạc liền nổi giận, anh cố kiềm chế không nói gì. Chúc Tiểu Tiểu cũng không mong chờ anh an ủi, chỉ cần anh ở bên cạnh cũng khiến cô yên lòng hơn rất nhiều rồi. Có người để trút hết lòng dạ, cô cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

"Em không thích xác sống, nhìn ghê lắm, bọn chúng còn ăn thịt người." Không biết vì đang khóc, hay vì nghĩ tới xác sống, cô bắt đầu nôn khan.

Nghiêm Lạc dừng lại, đỡ cô xuống, để cô có thể nôn vào gốc cây. Chúc Tiểu Tiểu xua xua tay, biểu thị không nôn nổi.

Anh lại bế cô lên. Chúc Tiểu Tiểu không buồn nôn nữa, tiếp tục nói: "Yêu sói cũng rất ghê, sức mạnh của bọn chúng kinh khủng lắm, em căm ghét bọn chúng".

Nghiêm Lạc để mặc cho cô nói, đi đến bên cạnh xe, anh ấn nút mở khóa từ xa, ra hiệu cho Chúc Tiểu Tiểu kéo cửa xe, đặt cô vào trong, sau đó cúi đầu nhìn chân cô, duỗi tay gỡ giày của cô ra, vứt sang một bên.

"Không được, không được. Giày của em mới mua để đi làm, rất đắt đó." Chúc Tiểu Tiểu sốt ruột, tháng đầu tiên cô đi làm đã bị phạt, còn không biết là có bị trừ lương hay không, cô nghĩ đến mà đau lòng.

Nghiêm Lạc nhìn cô, nhíu mày lại, cuối cùng vẫn giúp cô nhặt giày về. Chúc Tiểu Tiểu ôm đôi giày vào trong lòng, lẩm bẩm nói: "Đó là giày của người ta, chưa hỏi gì đã vứt bừa đi". Cô vừa rồi còn thê thảm như vậy, lúc này đã lại dám to gan trách móc, bấu môi với Boss đại nhân.

Nghiêm Lạc chẳng chút biểu cảm, bộ dạng như hoàn toàn không nghe thấy gì, anh đi về phía bên ghế lái, ngồi vào, khởi động xe.

Chân của Chúc Tiểu Tiểu càng lúc càng đau, rất nhanh sau đó thì sưng lên một cục, cô đau đến mức chẳng có tâm trạng mà nói nữa. Nghiêm Lạc thấy cô như vậy, sắc mặt cũng trở nên khó coi, anh nhanh chóng đạp ga tăng tốc, hai người chẳng mấy chốc đã đến bệnh viện.

Nửa đêm rồi chỉ có thể đến thẳng phòng cấp cứu, cô y tá vội vàng đi gọi bác sĩ. Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy, cô y tá này không phải là nhiệt tình làm hết chức trách, mà thật ra vì cô ta bị Boss đại nhân mặt mũi đen xỉn dọa. Anh cứ hầm hầm, bùng bùng "sát khí", khiến cho người đứng bên cạnh cảm thấy vô cùng áp lực. Cô y tá kia lúc đầu đứng ngẩn ra nhìn khuôn mặt đẹp trai của Nghiêm Lạc, sau đó thì hoảng hốt chạy đi tìm bác sĩ, bộ dạng của cô ta khiến Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy rất vui.

Cô không biết bây giờ là mấy giờ, mở túi lấy điện thoại ra xem, giật thót mình, lại có tới sáu cuộc gọi nhỡ, tên người gọi điện đến đều là: Nghiêm Lạc.

Chúc Tiểu Tiểu chột dạ, nhanh chóng cắt điện thoại đi. Thôi chết rồi, hóa ra sau khi tan làm Boss đã đi tìm cô, xem chừng là muốn giáo huấn. Bây giờ cô như dề rơi vào miệng hổ rồi, không biết sẽ thế thảm đến thế nào đây.

Nghiêm Lạc quay người lại, nhìn thấy bộ dạng rụt đầu rụt cổ kỳ quái của Chúc Tiểu Tiểu, hỏi: "Em làm sao vậy?".

Chúc Tiểu Tiểu ý thức được, bắt đầu cầu xin: "Boss, lần sau em không dám tùy tiện ra ngoài nữa, có thể nào không phạt em không?".

"Bây giờ chân em đang bị thương, đừng nhắc anh mắng em"

Chúc Tiểu Tiểu bĩu môi, Boss thật là không biết nói chuyện. Cô lên nhìn anh, cảm thấy anh dường như tâm trạng vẫn tốt. Nhưng hôm nay cô cảm như vậy, tâm trạng của anh khá tốt có phải là không thông cảm với cô quá không? Nhưng mà, anh không mắng cô, điều này khiến cô an tâm phần nào. Sau đó, vấn đề lại xuất hiện.

"Boss, sao mà trùng hợp như vậy, anh lại tìm thấy em?"

"Em nên thấy may mắn là trùng hợp như vậy, nếu không bây giờ em vẫn ngồi dưới đất khóc."

Chúc Tiểu Tiểu bĩu môi, khi cô khóc, chẳng cảm thấy gì, bây giờ nghe Boss đại nhân nhắc đến như thế này, đột nhiên lại thấy thật mất mặt. Cô phui phui váy, giả cảm không nói.

Một lát sau, bác sĩ đến. Đó là một bác sĩ trung niên hơi đầu, ông ta nhắc cái chân bị thương của Chúc Tiểu Tiểu cao lên một chút, xem xét cẩn thận. Nghiêm Lạc lập tức đem chiếc áo khoác ngoài của mình đắp lên chân của Tiểu Tiểu, hai người bác sĩ và Tiểu Tiểu đều ngẩn ra.

Chúc Tiểu Tiểu đang mặc váy, chân vừa nhắc cao, chiếc váy liền bị kéo lên, Tiểu Tiểu đang đau, chẳng phát hiện ra mình đã bị lộ cả một phần đùi. Chiếc áo khoác này của Nghiêm Lạc vừa che lên, cô liền hiểu, không ngăn được cảm giác xấu hổ, đỏ bừng mặt.

Bác sĩ kia nhìn biểu cảm của Nghiêm Lạc một cái, căng thẳng lau mồ hôi lạnh, chân cũng không dám nhìn nhiều, nhanh chóng viết bệnh án: "Chỉ bị thương phần mềm, không có vấn đề gì lớn. Tôi kê hai loại thuốc bóp, một loại thuốc xịt, quay về có thể dùng đá lạnh chườm trước, trong vòng ba ngày không được chạm vào nước nóng, đừng đi lại. Tốt nhất là giữ nguyên chân, nghỉ ngơi hai tuần là được".

"Mắt của ông là máy X quang? Chỉ xem thế này liền biết là xương không bị thương?"

Giọng nói của Nghiêm Lạc trầm trầm, không cần phải lớn tiếng đã dễ dàng khiến bác sĩ cảm thấy mình thực sự không làm hết chức trách.

"Ý, vậy, hay là chụp một tấm nhé."

Nghiêm Lạc nhanh chóng viết phiếu, lấy tiền trong ví đưa cho y tá ở bên cạnh, không nói gì. Y tá hiểu ý, nhận lấy tiền, nhanh nhanh chóng chóng chạy cả đoạn đường, giúp người đàn ông lạnh lùng nộp viện phí.

Nghiêm Lạc khom người bế Chúc Tiểu Tiểu lên, nói với bác sĩ: "Cảm phiền dẫn đường".

Bác sĩ không dám chậm trễ, nhanh chóng đi trước dẫn đường, sau đó chạy đi gọi người trực ban đây. Chúc Tiểu Tiểu kéo kéo vạt áo Nghiêm Lạc, nhỏ tiếng trách móc: "Làm gì phải chụp X quang, uống phí nhiều tiền như vậy, em nghèo lắm".

Nghiêm Lạc nhướn mày lên, nhìn cô, ánh mắt đó khiến Chúc Tiểu Tiểu chột dạ, nhỏ tiếng thì thầm: "Vậy có thể nào không trừ tiền lương của em không...". Đây là tháng lương đầu tiên, cô còn muốn cầm đi khoe với bố mẹ.

"Đây là hai việc khác nhau. Trẹo chân nếu làm không tốt sẽ để lại di chứng, chụp một tấm phim sẽ yên tâm hơn."

"Ý anh là em sẽ vẫn bị trừ lương sao?" Chúc Tiểu Tiểu trong lòng rất sốt ruột, nhưng Nghiêm Lạc lại nhìn cô một cái, dọa cô không dám nói gì nữa. Cô vẫn được anh ôm trong lòng, trên chân che bằng chiếc áo khoác của anh. Tình hình thế này thực sự chẳng còn khí thế nào mà tranh luận. Chúc Tiểu Tiểu vẫn còn muốn giữ lại chút thể diện cho mình, lùi một bước nói, "Anh là Boss, anh to nhất".

Chỉ một loáng, chân của Tiểu Tiểu đã được chụp xong, sau chân và xương có hơi rạn một chút, thật sự chỉ là một chút xú. Mức độ thế này, bác sĩ vốn muốn nói nghỉ ngơi cho tốt, thời gian dài tự mình có thể lành được, nhưng vừa nhìn thấy biểu hiện của Nghiêm Lạc, lại vội vàng vàng: "An toàn một chút vẫn là nên bó bột". Nghiêm Lạc hài lòng gật đầu, còn Tiểu Tiểu thì hoàn toàn chẳng có quyền phát ngôn đối với cái chân của mình.

Cô y tá trực ban tất tả chạy đi nộp tiền lấy thuốc, bác sĩ cẩn trọng bó bột xong cho Chúc Tiểu Tiểu, sau đó hai người bọn họ cùng nhau tiễn hai bệnh nhân đến cấp cứu ra cửa, đồng thời thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy người đàn ông này thật đáng sợ.

Hôm nay Chúc Tiểu Tiểu đã trải qua một chặng đường nguy hiểm, tâm trạng cả buổi tối lại thấp thỏm lo âu, thực ra sớm đã mệt rồi. Thêm vào đó còn có tác dụng của thuốc, vì vậy sau khi lên xe, chẳng mấy chốc cô đã bắt đầu mơ màng. Nghiêm Lạc nhìn cô một cái, chậm rãi lái xe vào vệ đường, dừng lại, vươn người sang, ngã ghế cho cô, rồi lấy áo khoác của mình đắp lên người cô. Chúc Tiểu Tiểu dường như đã quá mệt, chỉ cựa mình, điều chỉnh tư thế cho thoải mái, rồi lại tiếp tục ngủ thiếp đi.

Chúc Tiểu Tiểu ngủ rất say, ngủ suốt cả quãng đường về nhà, đến việc vào nhà như thế nào, lên giường ra sao cũng không biết. Duy nhất cô chỉ nhớ mình đã nằm mơ một giấc mộng, một giấc mộng cực kỳ bị thương.

Cảnh trong mộng thực sự rất đơn giản, cô được một người ôm lấy, đi trên một lối đi chẳng biết là thông đến chỗ nào, giống như muốn cưỡng ép đưa cô đi vậy. Cô không muốn đi, gắng sức vùng vẫy, gắng sức khóc lóc, nhưng không sao động dậy được. Cô kêu gào thảm thiết, cảm thấy rất bị thương, rất đau lòng. Nước mắt nhòa nhạt, chỉ có thể nhìn thấy mặt đất phủ đầy nam thạch đang lác lác trước mặt mình. Cô không muốn đi, không muốn rời đi, cô phải cứu, cứu anh...

Trái tim bị thương đến mức dường như bị nổi đau bóp nghẹt, siết chặt khiến Chúc Tiểu Tiểu không thể nào thở nổi, trong chốc lát, cô đau đến tỉnh lại, gắng sức hít thở. Vừa bước ra từ trong cảm giác đau thương, còn chưa định thần lại được, cái mũi rất thánh của cô lại ngửi thấy mùi thơm của canh

xương bò.

Khuôn mặt Nghiêm Lạc đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, anh chau đôi mày đẹp đẽ: "Sao thế?".

Sao thế? Chúc Tiểu Tiểu cũng không biết, cô còn có chút hoảng hốt. Đường như đó chỉ là một giấc mộng bi thương, cô thấy cái gì đó? Cô không nhớ lại được.

Chúc Tiểu Tiểu khịt khịt mũi, mùi thơm của canh xương bò càng nồng, thế là cô bưng tỉnh nói một câu: "Em đói rồi".

"Đói đến mức rơi nước mắt?" Nghiêm Lạc nhú chặt mày, đưa tay nhẹ nhàng lau những giọt lệ chảy ra từ khóe mắt cô. Chúc Tiểu Tiểu kinh ngạc, cô lại khóc rồi.

Nghiêm Lạc nhìn đáng vẻ thất thần của cô, không kim được, đưa tay cốc vào cái đầu ngốc nghếch: "Tỉnh hay chưa, tỉnh rồi mới cho ăn cơm".

Thật là đau, Chúc Tiểu Tiểu tỉnh táo lại ngay. Cô xoa xoa đầu, nhìn đồng hồ ở đầu giường, kinh ngạc phát hiện đã sắp một giờ rồi. Cô ngủ giấc này, lại ngủ liền mười mấy tiếng. Nghiêm Lạc bế cô vào trong nhà vệ sinh, Chúc Tiểu Tiểu mới nhớ lại hóa ra mình vẫn đang bó bột một chân.

Nhà vệ sinh được dọn dẹp rất sạch sẽ, mới lót thêm một tấm thảm chống trơn, Chúc Tiểu Tiểu một chân có thể nhảy qua nhảy lại. Cô nhìn nhìn chân, ngần ngừ, nhưng rất nhanh chóng gạt nó ra khỏi đầu, nhiều hơn một tấm thảm chỉ là chuyện nhỏ.

Cô rửa mặt xong, mở cửa thò đầu ra ngoài, ngần ngừ một hồi, sao mà trong nhà, chỗ nào cũng được trải thảm? Cô đang đắn đo xem có cần phải nhảy quay lại phòng, nhân tiện thử xem cảm giác có thảm dưới chân thế nào không, thì một đôi tay đã vươn tới, lại ôm cô vào lòng, lập tức đưa cô quay lại.

Chúc Tiểu Tiểu ngồi yên trên giường, Nghiêm Lạc chuyển đến cho cô một chiếc bàn gấp nhỏ, đây cũng là đồ trong nhà, đã lâu Tiểu Tiểu không dùng. Thức ăn được bung tới, thơm đến nỗi người ta phải chảy nước miếng. Chúc Tiểu Tiểu vui vẻ hưởng thụ tiêu chuẩn đặc biệt của bệnh nhân, chuẩn bị ăn bữa cơm thơm phưng phức ở trên giường, một chút ý thức về nguy hiểm cũng không có.

Giấc này cô ngủ say đến mức bị người ta vào trong phòng, dùng nhà bếp, trải thảm sàn, mua thêm đồ dùng, ôm mình đi khắp nhà, mà chẳng cảm thấy có gì không phù hợp.

Hết cách, thực sự là Boss đại nhân đã thân thiết quá, khiến cô có thói quen bắt phân lớn nhỏ mất rồi. Nghiêm Lạc rõ ràng rất hài lòng đối với sự không tự giác của cô, biểu hiện trên mặt cũng ôn hòa hơn.

Nhìn cô ăn uống ngon lành, nhanh chóng giải quyết gần hết chỗ đồ ăn, Nghiêm Lạc nhướn môi lên, nói: "Em yên tâm dưỡng thương, phía bên công ty đã giúp em xin nghỉ rồi".

Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ ra: "Boss, hôm nay không phải công ty có cuộc họp sao? Hoàn lại rồi à?".

"Không hoãn, họp xong rồi." Nghiêm Lạc thân nhiên ngồi xuống chiếc sofa nhỏ bên cạnh, tiện tay cầm cuốn tạp chí thời thượng Chúc Tiểu Tiểu mua lật xem.

"Họp xong rồi? Vậy em làm thế nào?"

Nghiêm Lạc nhìn cô một cái: "Nếu em muốn khi bị tập thể điểm danh phê bình thì đứng lên để cho mọi người nhìn, anh không thấy phiền đợi em đi làm lại, mở một buổi họp nữa cho em".

Cô không muốn! Cô không hề muốn bị chê trách trước mặt mọi người, xem ra cái chân này trọ thật là... rất đúng lúc.

"Vậy em bị xử phạt thế nào?"

"Thời gian thử việc kéo dài thành nửa năm, xuống quản lý kho trang bị hai tuần."

"Độc ác quá!" Chúc Tiểu Tiểu bấm đầu ngón tay tính, vốn dĩ thời gian thử việc là ba tháng, sau khi chuyển thành chính thức có thể tăng lương được thường rồi. Bây giờ lại nhiều thêm ba tháng nữa, ít đi rất nhiều tiền, trọ chân, nghỉ bệnh cũng bị trừ tiền nữa.

Nghiêm Lạc vút tạp chí sang một bên, đi đến thu dọn bát đĩa trên bàn, nhìn đáng vẻ rõ ràng không có ý thức phản tỉnh, còn tính toán chút tiền nhỏ như thế này của cô, anh cũng không nén được bực mình, mắng một câu: "Heo hám tiền".

Chúc Tiểu Tiểu chu môi, nhìn theo bóng lưng Nghiêm Lạc đi ra ngoài, cố nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn lớn tiếng nói: "Boss, sao anh có thể sỉ nhục nhân viên vậy chứ".

Nghiêm Lạc lại nhanh chóng đi vào, tay cầm thuốc của Tiểu Tiểu: "Đi bộ cũng có thể trọ chân, đói bụng là khóc, còn không phải là heo sao? Heo ngốc!".

Chúc Tiểu Tiểu ngoan ngoãn uống thuốc, chuyện này đích xác là quá mất mặt, nhưng cô không chịu khuất phục, cô dù gì cũng là con gái, tại sao lúc nào cũng lấy heo ra để nói cô. Nhưng khí thế của cô bị Nghiêm Lạc nhìn một cái đã tan sạch rồi, Boss lớn nhất, mắng người lại có lý.

Chúc Tiểu Tiểu tự an ủi mình một chút, heo thực sự cũng rất đáng yêu, phim hoạt hình, người ta còn lấy heo làm nhân vật chính đấy thôi.

Nữ nhân vật chính? Cô khi nào mới có thể làm nữ nhân vật chính trong lòng người khác?

Chúc Tiểu Tiểu ăn no bắt đầu nghĩ ngợi lan man: "Boss, anh cho em xin chút ý kiến. Em thích học trường, nhưng lần trước em lại bị xấu hổ trước mặt anh ấy. Còn nữa, học trường là bạn thân của Vu Lạc Ngồn, quan hệ giữa bọn họ rất tốt. Em thấy ý của học trường là vẫn muốn tác hợp cho em và Vu Lạc Ngồn. Anh nói xem em nên nói với học trường như thế nào mới được. Con trai các anh thông thường nghĩ như thế nào đối với những chuyện này?"

"Anh chẳng phải là nói với em rồi sao? Phiền như thế này thì khỏi cần anh ta nữa."

"Boss, anh phải cho chút ý kiến có tính xây dựng chứ."

"Em ngốc thế này, ý kiến tốt hơn nữa đến lượt em đều thành ý kiến không có tính xây dựng."

"Em đâu có ngốc! Ray cũng khen em thông minh. Chỉ có điều bây giờ em chưa có bản lĩnh gì, đợi em luyện tập tốt rồi, thì sẽ rất lợi hại, thì sẽ..." Chúc Tiểu Tiểu sững lại nhớ tới Tổng Bình, cô cắn cắn môi, trong lòng trào lên cảm giác khó chịu, giọng nói cũng thấp xuống: "Luyện tốt rồi, thì có thể giúp đỡ đồng nghiệp, có lẽ chuyện của Tổng Bình cũng sẽ không xảy ra nữa... Boss, có phải em rất vô dụng không?"

"Ừ, bây giờ thì chẳng làm được gì."

Chúc Tiểu Tiểu nhìn anh: "Boss, sao anh có thể làm nhân viên nhụt chí như thế, anh nên cố vũ em, bảo em cố lên chứ".

Nghiêm Lạc không vui lắm: "Rõ ràng là em nói mình vô dụng, anh chẳng qua chỉ xác nhận lại thôi".

"Vậy không được, lòng tự tôn của em lại bị tổn thương rồi."

"..." Nghiêm Lạc im lặng, trong lòng thầm nói: Em có dám vô lại thêm chút nữa không.

Kết quả Tiểu Tiểu thật sự dám.

"Cho nên, để bù đắp cho em, anh phải tiết lộ một chút chuyện của mình đi. Cô gái hôn anh kia, rốt cuộc là thế nào?"

"Em lo nhiều thứ quá." Nghiêm Lạc ý thức được mình đã quá dung túng cô, nhưng lại chẳng muốn sửa chút nào.

"Nói một chút đi, em thực sự tò mò lắm, trong lòng nhiều thắc mắc thì sẽ rất buồn."

"Buồn thì cô mà chịu."

Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng ỉu xiu, chu miệng lên không nói gì.

Nghiêm Lạc cũng không nói gì, nhưng Chúc Tiểu Tiểu nhìn anh ai oán thế này, khiến anh lại mềm lòng. Nghiêm Lạc trầm giọng xuống, miễn cưỡng nói: "Cô ấy và anh vốn không phải cùng một thế giới. Cô ấy căn bản không có khả năng nhưng biểu hiện lại rất tốt, anh liền chấp thuận cho cô ấy được thăng chức, đi đến nơi khác sống ngày tháng tốt đẹp. Nhưng trước khi cô ấy đi một khắc, cô ấy đột nhiên ở trước mặt mọi người, đã xông đến hôn anh một cái. Anh rất tức giận, liền phạt giáng chức cô ấy".

"Hả?" Chúc Tiểu Tiểu trong chớp lát có lại tinh thần. Hóa ra là tình yêu nơi làm việc, trong đầu cô tự nhiên hiện lên hình ảnh một cô nữ nhân viên chức vụ thấp đứng cảm xông đến trước mặt ông chủ lớn. Tiểu Tiểu lại lần nữa vô cùng kính nể, cô gái đó thực sự quá dũng khí.

Nghiêm Lạc nhìn nhìn biểu cảm kỳ quái của Tiểu Tiểu, nói tiếp: "Nhưng sau đó anh gặp phải nguy hiểm, người khác vì tự bảo vệ mình đã bỏ chạy hết, chỉ có cô ấy quay lại để cứu anh".

"Woa!!!" Chúc Tiểu Tiểu hứng khởi thốt lên, mỹ nhân cứu anh hùng, cảm động quá! Hóa ra như vậy mới có thể làm tan chảy trái tim băng giá của ông chủ lớn!

"Boss, có phải là anh vừa cảm động liền theo cô ấy?" Vậy cô có phải cũng có thể làm một số chuyện khiến học trường Âu Dương Tĩnh cảm động? Như vậy sẽ thu phục được anh ấy chẳng?

Nghiêm Lạc nhàu mày, không hài lòng đối với cách dùng từ "theo cô ấy" này. Anh nói tiếp: "Anh vốn đã đồng ý ở bên cô ấy, nhưng sau này anh lại gặp phải một số khó khăn, nên đã để cô ấy ra đi".

Anh nói đến đây thì dừng lại, Chúc Tiểu Tiểu đợi rất lâu, chẳng thấy anh nói tiếp, không kim được hỏi: "Sau đó thì sao?".

"Sau đó thì chia xa."

Chúc Tiểu Tiểu há hốc miệng, thế là hết rồi? Câu chuyện này, kết thúc cuối cùng lại là tan vỡ và bi kịch?

"Boss, cô ấy... vậy anh cùng cô ấy, sau này vẫn không ở cùng nhau?"

"Ừ."

Chúc Tiểu Tiểu chỉ vào Nghiêm Lạc, rất lâu sau mới nói được: "Boss, anh là kẻ phụ bạc".

Nghiêm Lạc nhìn cô, trong đáy mắt là một thứ cảm xúc kỳ lạ, khiến Tiểu Tiểu đột nhiên thấy lòng mềm nhũn ra. Cô áp úng, cảm thấy có chút áy náy, thật là không nên chỉ trích bừa bãi thế này. Cô nhỏ tiếng hỏi: "Vậy, sau đó nữa?".

"Cái gì mà sau đó nữa?"

"Thì lần trước anh nói anh sắp có bạn gái rồi, vậy là ý gì?"

Là Boss có niềm vui mới, có cô gái khác đang theo đuổi anh? Hay Boss đã quay đầu là bờ, gương vỡ lại lành? Ôi tò mò quá, trái tim của Chúc Tiểu Tiểu bị sự hiếu kỳ làm cho ngứa ngáy khó chịu.

Nghiêm Lạc lần này không trả lời, anh lườm cô một cái: "Em nhiều câu hỏi quá".

Chúc Tiểu Tiểu lại gờ trờ xấu xa: "Nói thêm một chút nữa đi mà, đây là câu hỏi cuối cùng".

Nghiêm Lạc không để ý đến lời cô, lại nói: "Anh có một món quà tặng em".

Ý, chuyển chủ đề nhanh vậy sao?

Nghiêm Lạc bước ra ngoài, cầm thứ gì đó rất nhỏ đi vào, Chúc Tiểu Tiểu há hốc miệng, lớn tiếng gọi: "Bát Bát!".

Niềm vui ngoài mong đợi! Chúc Tiểu Tiểu căn bản không dám tin là thật. Chú chuột béo rõ ràng cũng vô cùng hưng phấn, nó nhảy lên lòng bàn tay Tiểu Tiểu, cào cào làm nũng với cô.

"Tặng cho em? Thật sự tặng cho em sao? Bát Bát về chỗ em sao?", Chúc Tiểu Tiểu ôm lấy Bát Bát vô cùng kích động.

"Để nó ở với em cho đỡ buồn. Ở cùng mấy ngày, nếu em không ghét chăm sóc nó phiền phức, sau này cứ giữ lấy nó." Ý của Nghiêm Lạc là, nếu cô không thích, anh sẽ chịu trách nhiệm thu hồi.

"Không phiền phức, không phiền phức." Chúc Tiểu Tiểu vuốt ve Bát Bát, lông của nó vừa mịn vừa mềm, mượt mà, thân hình nhỏ bé, thật sự rất đáng yêu. Bát Bát cào cào trong tay cô, gắng sức giả bộ dễ thương.

Chúc Tiểu Tiểu thấy rất cảm động: "Boss, anh thật sự là Boss tốt nhất trong thiên hạ".

Chúc Tiểu Tiểu có Bát Bát rồi, chẳng còn tâm trí đi truy hỏi vấn đề "cuối cùng" kia của Nghiêm Lạc nữa, gạt luôn nó ra ngoài chín tầng mây. Nghiêm Lạc rất hài lòng, anh khẽ cười, chuyển máy tính của Tiểu Tiểu đến, thoát cái đã lại trở thành ông chủ nghiêm khắc. Anh bắt đầu đọc thúc nhân viên trong lúc nghỉ ngơi, chơi với chuột, cũng cần phải chăm chỉ luyện chơi điện tử, học thuộc hết kiến thức hàng ma.

Buổi chiều, chuông cửa vang lên, Nghiêm Lạc bước ra mở cửa, Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy anh hỏi: "Sao em lại đến đây?".

"Sao nào, anh có thể ở lại đây, em thì không thể đến?" Ngữ điệu và khí thế đó, là Tề Nghiên La!

Hai người này thật là, hề nhìn thấy nhau là phát hỏa. Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng gọi Tề Nghiên La vào trong phòng, hai thứ nguy hiểm ấy cần phải cách ly.

Không ngờ rằng Nghiêm Lạc cũng theo vào cùng, nói với Tề Nghiên La: "Đúng lúc anh phải ra ngoài một chuyến, em ở lại với Heo Con". Ngữ khí tuy không hòa nhã, nhưng nghe ra lại thấy thật gần gũi.

Tề Nghiên La khó chịu nhìn Nghiêm Lạc: "Anh muốn đi cứ đi, em ở cùng Heo Con thì sao, anh quản được không?".

Nghiêm Lạc lườm cô một cái, quay đầu rồi đi.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn nhìn hai người này, cảm thấy mùi thuốc súng nồng nặc, chỉ sợ rằng bọn họ sẽ cãi nhau. May mà Nghiêm Lạc đi rồi, lúc này cô mới được thở phào nhẹ nhõm. Tề Nghiên La vút túi sang một bên, ngồi trên sofa nhìn Chúc Tiểu Tiểu.

Chúc Tiểu Tiểu hỏi: "A La, cậu và Boss có hiềm khích?".

"Không có."

"Vậy vì sao hai người lúc nào cũng đối đầu như thế?"

"Không vui về thôi", Tề Nghiên La nói thẳng thừng.

"Ồ!" Chúc Tiểu Tiểu gật đầu, lý do này thật là đầy đủ. Cô không hỏi nữa, tiếp tục chơi trò hàng ma, cô nhất định phải thành một hàng ma sư lợi hại siêu cấp, sức mạnh vô song trong lịch sử, sẽ đánh tan toàn bộ bọn yêu ma quỷ quái. Chúc Tiểu Tiểu nhớ lại Tổng Bình, cắn răng, cuồn cuộn kích chuột, liều mình giết địch.

Tề Nghiên La ngồi bên cạnh nhìn Chúc Tiểu Tiểu chơi điện tử, nói: "Cậu chơi lâu như vậy rồi vẫn chưa qua cửa sao".

Chúc Tiểu Tiểu nóng mặt: "Yêu quái quá nhiều, bùa chú cũng không giống nhau, vũ khí lại càng phong phú, đến mấy trăm loại, không tài nào mà nhớ nổi". Cô nghiêm túc thể hiện quyết tâm: "Nhưng mà, mình không nhụt chí đâu, mình nhất định sẽ trở thành hàng ma sư giỏi nhất. Tề Nghiên La, cậu đợi đó mà xem".

Tề Nghiên La gật đầu, chăm chú nhìn Chúc Tiểu Tiểu, ngẫm nghĩ hồi lâu, đột nhiên nói: "Heo Con, nếu như thế giới này bị hủy diệt, cậu nói xem chúng ta phải làm thế nào?".

"Làm thế nào?" Chúc Tiểu Tiểu nhớ lại bộ phim *Ngày tận thế* mình từng xem, giọng nắm đấm lên: "Đương nhiên là phải chiến đấu đến cùng, sao có thể ngóc ngách đợi chết được chứ, mọi người đoàn kết lại, đấu tranh đến cùng!".

Tề Nghiên La bị bộ dạng của cô chọc cười, cốc vào trán cô: "Cậu đang diễn kịch đấy à?".

Chúc Tiểu Tiểu cười hi hi, Tề Nghiên La đột nhiên đứng dậy ôm lấy cô: "Heo Con, bạn bè của mình không nhiều, nhưng mình thật sự yêu quý cậu, chúng mình phải mãi mãi là bạn tốt nhé".

Chúc Tiểu Tiểu giật thót người: "Nữ vương núi băng đột nhiên 'thỏ lộ' tình cảm thế này, mình thật sự không quen nổi. Hôm nay cậu bị cái gì kích thích sao?".

"Không!" Tề Nghiên La lắc lắc đầu, lại ngồi xuống, lấy lại dáng vẻ điềm nhiên khi trước: "Không phải hôm nay". Cô ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Heo Con, mình có việc, muốn nhờ cậu giúp đỡ".

"Được thôi", Chúc Tiểu Tiểu sáng khoái gật đầu.

"Mình đang viết một cuốn tiểu thuyết viễn tưởng tình yêu, câu chuyện kể về một con heo theo đuổi Diêm Vương. Mình gửi cho cậu, cậu đọc giúp mình xem."

"Tiểu thuyết? Nhân vật chính là một con heo?", Chúc Tiểu Tiểu dần mặt ra. A La bị thứ gì kích động không biết lại còn muốn viết tiểu thuyết? Hơn nữa nhân vật chính lại mất cảm tình thế này, chắc chẳng có độc giả nào ủng hộ mất.

"Đúng, mình đã xây dựng xong câu chuyện rồi, nữ chính là một con heo, cậu nhất định sẽ thích."

Một con heo theo đuổi Diêm Vương? Chúc Tiểu Tiểu há hốc miệng, nữ vương xinh đẹp lại viết tiểu thuyết tình yêu viễn tưởng, sự kiện này thật huyền ảo quá! Còn gì khác có thể khiến cô kinh ngạc hơn không?

Chúc Tiểu Tiểu còn chưa đọc đã bắt đầu đồng cảm với Diêm Vương đáng thương kia rồi! Đại Vương à, ngài hãy bảo trọng, có heo đến tấn công, vũ khí là tình yêu, ngài phải giữ mình đó!

Tề Nghiên La véo véo mặt cô, khuôn mặt đó biểu cảm phong phú quá, chắc chắn lại đang nghĩ ngợi lung tung. Chúc Tiểu Tiểu ôm mặt, đáp trả bằng một chiếc gối. Hai cô gái cười đùa ha ha.

Cả buổi chiều, bọn họ buôn chuyện với nhau, sau đó Tiểu Tiểu nhớ ra Boss đại nhân muốn kiểm tra tiến độ bài học của cô, nhanh chóng hồi tâm, tiếp tục chơi điện tử. Tề Nghiên La ngồi cùng bên cạnh, cũng lấy máy tính ra đánh đánh gõ gõ. Đợi đến khi tạm biệt, Tề Nghiên La nói với Tiểu Tiểu cô đã viết xong một phần câu chuyện và gửi vào hộp thư của Tiểu Tiểu rồi.

"Gửi cái gì?", Nghiêm Lạc quay lại đúng lúc nghe thấy điều này, chau mày hỏi.

Tề Nghiên La nhìn anh: "Liên quan gì đến anh?". Cô hừ một tiếng, cất máy tính, cầm túi của mình, chào hỏi Chúc Tiểu Tiểu rồi đi.

Chúc Tiểu Tiểu thần thờ nhìn hai "oan gia" này, thật là hễ gặp nhau một cái, lửa lại bùng lên. Hai người bọn họ rốt cuộc có chuyện gì? Cô lại bắt đầu hiếu kỳ rồi.

Hôm nay, Chúc Tiểu Tiểu chơi xong trò chơi, ăn cơm do Boss đích thân làm, lại đợi thím giúp việc đến chăm sóc.

Chân cô bị thương, Nghiêm Lạc kiên quyết muốn có người ở lại buổi tối chăm sóc cô, thế là liền tìm một thím giúp việc đến. Tóm lại tất cả đều sắp xếp thỏa đáng. Sau khi cung tiễn Boss rời đi, Chúc Tiểu Tiểu đọc truyện của Tề Nghiên La.

Rất lâu rất lâu trước đây, có một con heo nái của gia đình nông dân nọ sinh được một ổ heo con, trong đó có một chú heo con màu hồng phấn rất đáng yêu.

Con trai của người nông dân rất thích chú heo này, thường mang nó cùng đi chơi. Có một ngày đứa bé bắt hạnh roi xuống nước. Chú heo con màu hồng phấn chẳng màng đến thân mình nhảy xuống nước cố gắng đẩy chủ nhân nhỏ vào bờ, còn bản thân mình thì mãi mãi chìm xuống đáy nước sâu.

Sau khi chú heo con chết, hồn phách của nó được giải đến địa phủ. Ngày hôm đó, nó đang xếp hàng phân loại cùng với hồn phách của những động vật bị chết khác, vừa hay gặp em gái Diêm Vương đi tuần qua. Diêm Nữ Vương nhìn thấy chú heo con này rất đáng yêu lại ngoan ngoãn, nhất thời có hứng thú, bèn ban cho nó khôi phục hình dáng ở nhân gian, để lại trong phủ của mình làm thú cưng.

Chú heo con rất thông minh, rất nỗ lực để chủ nhân mới vui lòng. Nhờ sự hoạt bát đáng yêu, nó đã kết giao được rất nhiều bạn bè nơi địa phủ. Hắc Bạch Vô Thường, các Phán Quan đều rất thích nó. Có người quan tâm sẽ dễ làm việc hơn, phạm vi có thể ra vào của heo con càng ngày càng mở rộng. Nếu như Diêm Nữ Vương chủ nhân không có mặt, nó sẽ liền chạy đi chơi khắp nơi. Mọi người cho rằng nó ham chơi, nhưng không biết heo con thực ra là nhớ nhưng người chủ nhân nhỏ ban đầu, muốn lại được nhìn thấy cậu ấy.

Heo con không phân rõ được cách biệt giữa địa phủ và nhân gian, chỉ biết đi loăng quăng khắp nơi tìm kiếm, cho rằng có một ngày sẽ tìm được. Nhưng kết quả của việc chạy lung tung này, là nó thường xuyên đi nhầm vào khu vực cấm của địa phủ.

Hành vi của nó cuối cùng đã khiến Diêm Vương gia - lão đại của địa phủ chú ý.

Một ngày Diêm Vương đang nhâm chán, nhìn thấy chú heo nhỏ trong lúc vô ý đã đi vào đại điện, lón vón đến chỗ mình, liền tiện tay lấy đồ cho nó ăn rồi nói chuyện với nó. Sau đó Diêm Vương bắt ngờ khi biết được tâm sự nhớ nhung chủ nhân cũ của chú heo nhỏ.

Sự "hiếu ý chú heo" của Diêm Vương đã đổi lại được tình cảm tốt đẹp và sự toàn tâm tin tưởng của chú heo. Nó thường chạy đến chỗ Diêm Vương, trông mong người có thể giúp nó tìm chủ nhân nhỏ trước đây. Nhưng Diêm Vương quản lý chuyện sống chết nhân gian, công việc bận rộn, nào có thể tâm được đến chuyện của chú heo con kia.

Sau một khoảng thời gian không nhận được phản hồi, chú heo nhỏ tâm tàn ý lạnh, cuối cùng bỏ qua. Nó lại bắt đầu đi khắp nơi tìm kiếm vận may, nhưng thời gian trôi qua từng ngày, từng ngày, đi khắp các nơi dưới địa phủ, chú heo nhỏ cũng chưa từng tìm được chủ nhân nhỏ. Nó bắt đầu buồn bã chán nản, cơm cũng chẳng muốn ăn.

Diêm Vương tình cờ biết được chuyện bệnh tình của chú heo nhỏ, cuối cùng người cũng mềm lòng, đưa chú heo đến đài Vọng Hương. Đây là lần đầu tiên người cho phép một con súc sinh được nhìn lại nhân gian.

Chú heo con cuối cùng cũng được nhìn thấy tiểu chủ nhân, hóa ra chủ nhân sớm đã trưởng thành, lấy vợ sinh con. Diêm Vương nói với chú heo con sự cách biệt giữa nhân gian và địa phủ, đây căn bản là hai thế giới. Chú heo con cuối cùng hiểu ra, nó nhìn thấy tiểu chủ nhân sống rất tốt, liền an tâm.

Từ lúc đó, chú heo con rất gần gũi với Diêm Vương, thời gian nó ở lại bên cạnh Diêm Vương còn nhiều hơn thời gian nó ở bên cạnh Diêm Nữ Vương. Nó rất cố gắng đối tốt với Diêm Vương, giả đáng yêu vờ ngoan ngoãn, còn vận vẹo thân hình tròn nhỏ nhảy múa để giải sầu cho Diêm Vương, lại giúp người đưa bút, truyền gọi bề tôi vô cùng được việc.

Diêm Vương hình như cũng rất thích chú heo con này, người để nó tự do hoạt động trong đại điện, còn nói chuyện với nó, nói những lời đơn giản khiến nó vui vẻ, rồi cho nó ăn nữa, cho phép nó ở gần bên mình...

Tóm lại, heo con và vua của địa phủ ở cùng nhau rất hòa hợp, trở thành vật nuôi được sủng ái nhất trong địa phủ. Nó rất hạnh phúc khi được sống ở đây, trải qua một quãng thời gian rất dài, chú heo lại dần dần có chút linh khí. Nó bắt đầu có thất tình lục dục, biết ghét biết yêu, lại càng lúc càng gần bó với Diêm Vương, thậm chí còn nảy sinh mong muốn được độc chiếm, bắt đầu xua đuổi những nữ yêu, nữ tinh thân cận của Diêm Vương.

Sau mấy lần bị heo con phá hoại chuyện ân ái, Diêm Vương cuối cùng cũng thấy nó phiền phức, người tuyên bố trong địa phủ không được nuôi súc sinh, phải đưa chú heo con quay lại vòng luân hồi đi đầu thai chuyển thế. Diêm Nữ Vương mặc dù không nỡ nhưng cũng chỉ có thể làm theo.

Heo con là bảo bối trong địa phủ, đương nhiên phải chọn gia đình tốt có tiền có thế tâm địa lương thiện để heo con đầu thai làm tiểu thư, sống những ngày tốt đẹp. Nhưng tất cả đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ có điều vào ngày heo con đầu thai, nó đột nhiên vùng thoát khỏi tay Mạnh Bà khi bà đang chuẩn bị cho nó uống canh, chạy thẳng một mạch đến đại điện của Diêm Vương.

Lúc đó Diêm Vương đang cùng thuộc hạ tiếp đãi mấy vị khách thần ma quan trọng, và không ngờ rằng heo con đã xông vào đại điện. Heo con chẳng nói lời nào, dưới ánh nhìn chăm chăm của mọi người, nó xông đến tặng cho Diêm Vương một nụ hôn thực sự.

Nụ hôn này cũng giống như là cho Diêm Vương một cái tát trước mặt mọi người. Đứng trước những vị khách quan trọng phải chịu sự sỉ nhục lớn như thế này, Diêm Vương làm sao có thể nuốt trôi con giận? Người một quyền đánh văng heo con ra, mặc nó trọng thương ngã xuống đất bất động. Diêm Vương kìm nén con giận, không đánh cho heo con hồn bay phách tán ngay tại đó đã là kiềm chế lắm rồi.

Chú heo con trở thành kẻ thân mang trọng tội, bị đưa vào nhà lao của địa phủ đợi ngày xử lý. Nhưng con giận của Diêm Vương khó xuôi, không muốn đề ý đến chuyện này nữa, thậm chí lệnh cho mọi người không được nhắc đến chú heo con. Diêm Nữ Vương cũng cảm thấy địa phủ bị một con heo làm mất thể diện, cũng vô cùng tức giận.

Lúc đó, không có người nào đi thăm chú heo nhỏ, nó bị giam trong nhà lao cô độc, rất lâu rất lâu.

Đoạn truyện viết đến đây thì kết thúc, Chúc Tiểu Tiểu đọc tới đó cảm thấy rất buồn. Dường như cô rất hiểu tâm tư của chú heo này. Tuy bút pháp của Tề Nghiên La cực kỳ bình thường, không dùng quá nhiều biện pháp tu từ, chỉ đơn giản đều đều thuật lại sự việc, nhưng Chúc Tiểu Tiểu không biết vì sao, lại đồng cảm và hiểu rất rõ rằng, chú heo đang yêu!

Tuy nó chỉ là một con vật, chỉ là một con thú cưng, nhưng nó yêu rồi! Nó đã yêu Diêm Vương! Sâu sắc và chân thành như vậy!

Khi đó nó xông đến hôn Diêm Vương một cái, chỉ là muốn biểu đạt tình yêu của nó, nó sợ sẽ không kịp nữa, sau khi đầu thai, thì không thể có cơ hội gặp lại Diêm Vương nữa. Thậm chí từ nay nó sẽ không thể nhớ một người như Diêm Vương, những ngày tháng người cho nó ăn, xoa đầu nó, đưa nó đi dạo, im lặng cho nó ngủ bên cạnh, đến một chút xiu xít ức cũng không còn nữa.

Chú heo con chẳng qua là vương phải một hoàn cảnh sai lầm, lựa chọn phương thức biểu đạt sai lầm.

Chúc Tiểu Tiểu buồn rầu muốn biện giải thay cho chú heo con. Heo con chỉ là một chú heo, lại không biết nói chuyện, cũng không biết viết chữ, nó ngoài việc dùng động tác thân mật để tỏ lộ ra, còn có thể dùng phương thức nào để biểu đạt tình yêu đây?

Đáng thương rằng nó chỉ là một con heo!

Chúc Tiểu Tiểu rất muốn biết chuyện xảy ra sau đó, cô gọi điện thoại cho Tề Nghiên La, Tề Nghiên La bắt máy: "Cậu đọc rồi?".

"A La, mình thích chú heo con này quá, xin cậu đấy, nhất định phải cho nó một kết cục hạnh phúc."

Tề Nghiên La ở đầu dây bên kia mãi cũng không trả lời, lúc sau mới hỏi Tiểu Tiểu: "Cậu cảm thấy, kết thúc như thế nào là hạnh phúc đây?".

"Đương nhiên là người có tình cuối cùng được trở về bên nhau." Chúc Tiểu Tiểu chẳng do dự chút nào: "Chưa biết chừng Diêm Vương sẽ mềm lòng, đột nhiên ngộ ra sự quan trọng của chú heo con với mình, đón chú heo nhỏ từ trong lao ra, hai người từ đó về sau sống những ngày tháng hạnh phúc...". Cô nói đến đây, tự mình đã thấy buồn cười, để một con heo làm vương hậu của địa phủ, thật là hơi lừa đảo một chút.

Chúc Tiểu Tiểu tưởng tượng ra hình ảnh heo con trong phim hoạt hình, mặc áo cưới, đội mũ hoa... Thật thú vị biết bao. Diêm Vương nhất định là người thuộc loại lạnh lùng, khô khan, thích nghiêm mặt, nhưng thực ra cũng có chút ấm áp. Nếu không thì sao ngài ấy lại biết mềm lòng đưa heo con đến đài Vọng Hương để nó được nhìn thấy người chủ nhân nhỏ trước kia?

Không biết vì sao, Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ đến Boss,

Ai da, Nghiêm Lạc, cái tên này gần giống với tên Diêm La Vương mà. Chúc Tiểu Tiểu vui vẻ, cười ha ha, nếu như hình dáng của Diêm Vương giống như Boss, vậy chú heo con đó kiếm được lời rồi.

I Diêm La Vương cũng chính là Diêm Vương. Nghiêm Lạc, tiếng Trung phát âm là Yán Luò; còn Diêm La phát âm là Yán Luó, tương đối giống nhau.

Nhưng mà nói ra thì thực sự là trùng hợp, Diêm Vương bị heo cưỡng hôn, Boss cũng bị bạn gái trước của anh cưỡng hôn; Diêm Vương sau khi bị hôn thì tống heo con vào trong ngục, Boss sau khi bị hôn thì giáng chức cô gái kia. Câu chuyện này rõ ràng chính là chuyện thật viết theo lối huyền hoặc mà.

Chúc Tiểu Tiểu đồ người xuống giường, duỗi tay vùi chiếc gối ôm vào trong lòng, cầm điện thoại vừa nói chuyện vừa lăn trên giường, thật vui vẻ, câu chuyện này rất nhiều tình ý.

Đợi một chút, Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên dừng lại, ngậy ra nhìn trần nhà. Vì sao câu chuyện của A La giống như là chuyện đã trải qua của Boss vậy? Chỉ khác có nhân vật và bối cảnh mà thôi.

Điều này thực sự trùng hợp đến mức kỳ lạ!

Chúc Tiểu Tiểu cẩn thận suy nghĩ lại, A La có từng nói, cô ấy và Boss rất thân, nhưng hai người quá không hợp nhau. Thấy bọn họ mỗi lần gặp mặt, cô cũng có cảm giác bọn họ là oan gia.

Hơn nữa Chúc Tiểu Tiểu vào công ty mới hay, hóa ra người trong công ty đều biết A La, đồn là cô ấy còn lợi hại hơn bất kỳ nữ hàng ma sư nào. Cô ấy cũng là người làm công việc này, chỉ có điều không nhậm chức trong công ty mà thôi.

Còn nữa, khi học năm nhất, A La lỡ miệng nói qua cô ấy có bạn trai, nhưng sau đó rất ít đề cập đến tình hình bạn trai của mình. Còn nữa còn nữa, Boss vô cùng chiều chuộng với cô, có phải bởi vì cô là người bạn được A La nhờ vả?

Trái tim Chúc Tiểu Tiểu đập loạn lên, "Thịch thịch thịch". Lẽ nào... lẽ nào Tề Nghiên La chính là cô gái cưỡng hôn năm đó? Với cá tính của A La, sự việc như thế này cô ấy chắc chắn dám làm!

Khi học năm nhất, có thời gian A La rất bận, cô ấy nói cô ấy đang làm thêm, theo thời gian mà nói, đích xác là trùng hợp.

Cho nên, A La căn bản là có một giai đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm với Boss, và còn vì nguyên nhân gì đó, mà hai người phải chia tay.

Chân tướng của sự thực lẽ nào là như thế?

Hai người này vốn dĩ sẽ không gặp lại nhau, thì trong tiểu khu nhà cô lại bắt đầu có chuyện ma quỷ, A La vì giúp cô, bảo cô đi tìm Nghiêm Lạc, thế là, cô và sự kiện này trở thành cơ hội để A La và Boss gặp lại nhau?

"Này, sao cậu không nói gì?", Tề Nghiên La la hét lên trong điện thoại, làm cho Chúc Tiểu Tiểu bực tình. Cô cảm thấy mình dường như vừa phát hiện bí mật rất to tát, cẩn thận thăm dò: "A La, câu chuyện này của cậu, hình như có nguyên mẫu phải không? Nhân vật chính mình quen chứ?".

Tề Nghiên La do dự một chút: "Có thể nói như vậy".

"A La, vậy..."

"Xin lỗi, mình không thể nói nhiều, cậu đọc câu chuyện là biết, nếu như cậu có thể từ trong đó hiểu ra điều gì, thì chớ có hoài nghi."

Hai người kết thúc cuộc nói chuyện, Chúc Tiểu Tiểu không kìm được, lại tiếp tục những suy tưởng lằng mằng, lan man của mình. Dựa vào quan hệ giữa A La và Boss nhất định họ còn có tình cảm, cho nên Boss mới đối tốt với mình như vậy, chắc chắn là muốn thu hút sự chú ý của A La. Chưa biết chừng, còn muốn mình nói tốt giúp anh trước mặt A La nữa.

A La chắc chắn cũng cảm thấy vẫn còn yêu Boss, nhưng lại không thể hiện ra mặt. Sau cùng, Boss đã từng nói năm đó là anh gạt cô ấy đi. Cho nên bây giờ A La mới muốn viết lại câu chuyện của bọn họ, chỉ thay đổi bối cảnh, nhân vật và cất giữ lại. Cô ấy cô quái như thế này, đột nhiên muốn viết tiểu thuyết, là muốn cứu vãn lại tình cảm hay sao?

Tiểu Tiểu đứng ngồi không yên, bồn chồn, cảm thấy vai mình nặng trĩu, trách nhiệm của cô quá lớn! Muốn làm cho hai người yêu thương nhau này gương vỡ lại lành, xem ra Chúc Tiểu Tiểu cô không ra tay thì không được rồi. Nhưng mà, phải bắt đầu thế nào mới được đây?

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Chúc Tiểu Tiểu ở nhà dưỡng thương hai tuần, Nghiêm Lạc ngày ngày đều đến đốc thúc cô học tập.. Chúc Tiểu Tiểu chú ý quan sát phản ứng của anh, muốn thử thăm dò chuyện giữa anh và A La, nhưng vẫn không tìm thấy cơ hội nào.

Yêu cầu của Nghiêm Lạc đối với bài học của cô lại càng cao hơn trước, mỗi ngày anh đều lôi ra các loại bùa chú, trang bị, yêu quái... kiểm tra cô học thuộc thế nào. Nếu như cô không trả lời được, mặt anh sẽ tối sầm lại, trông rất khó coi. Còn nếu như cô trả lời đúng, sắc mặt của anh cũng chẳng tươi tắn hơn bao nhiêu.

Chúc Tiểu Tiểu mỗi ngày vừa sợ lại vừa mong anh đến.

Vì sao đã sợ lại còn trông mong? Bởi vì Nghiêm Lạc trừ ép bức cô học bài ra, còn tiện tay giúp cô làm đồ ăn.

Đúng vậy, Boss đại nhân cứ nói là tiện tay, nhưng bản lĩnh của anh thực sự rất lớn, tiện tay một cái thì có thể làm ra đồ ăn ngon vô cùng. Chúc Tiểu Tiểu ăn không của người ta chẳng có gì để báo đáp, duy chỉ có thể nỗ lực học tập hơn mà thôi.

Chân Chúc Tiểu Tiểu đã khôi phục hoàn toàn, hết kỳ nghỉ quay lại đi làm. Không ngờ rằng, sáng nào Nghiêm Lạc cũng lái xe đến đón cô. Chúc Tiểu Tiểu trước là vui vẻ, sau lại hoài nghi, cuối cùng thì mặt mày xám xịt.

Boss đại nhân anh mình thân võ đến đón cô đi làm không phải vì tốt bụng, cũng không phải đau lòng vì "vết thương nhỏ" của cô mới lành. Anh chẳng qua muốn xác nhận xem chân của cô đã khôi phục chưa, có thể chạy nhảy được chưa. Khi chắc chắn điều đó rồi, mỗi ngày cứ đến giữa đường anh lại thả cô xuống xe, bắt cô chạy bộ đi làm. Lúc mới đầu là 1 km, sau đó là 2 km, rồi sau đó nữa là 3 km, 5 km.. Chúc Tiểu Tiểu mỗi ngày khi đến công ty, chân đều run rẩy, thiếu điều không đỡ nhào lên chỗ ngồi giả chết nữa thôi.

"Boss, sao anh không bắt em chạy bộ luôn từ nhà đi?", Chúc Tiểu Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi.

"Em muốn như vậy? Vậy bắt đầu từ ngày mai được không?", Boss đại nhân thân nhiên đáp lời.

Chúc Tiểu Tiểu lập tức xịu mặt xuống, hình như cô vừa vác đá đập lên chân mình thì phải?

Bắt đầu từ ngày hôm sau, Nghiêm Lạc thực sự đợi ở dưới lầu nhà cô, giữ lại Bát Bát và túi của cô, ném cô xuống xe ngay tại đầu đường.

Những khổ sở Tiểu Tiểu gặp phải đầu đã dừng lại, bài huấn luyện ma quỷ của Boss đại nhân tối nào cũng được tiến hành. Cô còn bị bắt đi luyện lái xe, còn phải tập bắn và học võ. Đương nhiên những thứ như bùa chú, pháp thuật cũng đều phải học.

Ngoài ra, Chúc Tiểu Tiểu vốn cho rằng việc bị xử phạt quản lý kho trang bị hai tuần là rất nhân rồi, kết quả không phải vậy.

Boss đại nhân ngày ngày giá đáo, kiểm tra kiến thức hàng ma của cô đối với trang bị của cả một tầng lầu, báo mấy cái tên ma quỷ, hoặc là tình trạng nhiệm vụ, bắt cô từ trong kho tìm ra những trang bị thích hợp. Anh còn lôi ra các loại súng đạn khác nhau, bắt cô tháo lắp lắp tháo, khiến tay trái xước hết cả.

Chúc Tiểu Tiểu đúng là khóc mà không ra nước mắt, hóa ra những điều khoản xử phạt trên thông báo của công ty đều chỉ là những việc cón con. Trừng phạt thực sự chính là phải luyện tập dưới sự huấn luyện đặc biệt của Boss.

May mà nhờ vào sự cứu trợ đặc biệt trong vụ việc chiến đấu với yêu sói, Chúc Tiểu Tiểu nhân đó mới thân quen với Smile và Happy hơn, xây dựng nên tình bạn tốt đẹp. Hai người bọn họ có thời gian rảnh sẽ lên giúp cô bắt kịp công việc. Có lúc vừa hay gặp Boss đang kiểm tra bài học, còn lên lút gặt đầu ra hiệu cho cô. Để Chúc Tiểu Tiểu có thể dễ dàng ứng phó, vượt qua nguy hiểm. Thậm chí Bát Bát cũng sẽ giúp chút việc nhỏ, lật giở trang sách, kích gõ con chuột... Thấy cô mệt rồi, còn tốt bụng cùng cô chia sẻ chút hạt dưa hạt lạc.

Chương trình huấn luyện cường độ cao không khiến Chúc Tiểu Tiểu quên đi Tổng Bình, cô thường xuyên đi vào dãy hành lang kỷ niệm kia, nhìn ảnh của anh ta, có khi còn nói chuyện với bức ảnh ấy: "Tôi biết anh coi thường tôi, anh cảm thấy tôi vô dụng, nhưng tôi vẫn đang nỗ lực, tôi sẽ trở thành một hàng ma sư ưu tú. Tôi sẽ không, sẽ không làm vương chân bất cứ ai khác nữa!".

Cứ như vậy, dưới sự "áp bức" của Boss, sự "cô vũ" của Tổng Bình, cùng với nỗ lực phi thường của bản thân, Tiểu Tiểu đã tiến bộ nhanh đến nỗi những người khác phải kinh ngạc. Đến Ray cũng rất ngạc nhiên, bắt đầu cho Chúc Tiểu Tiểu tham gia vào một số nhiệm vụ đơn giản.

Chúc Tiểu Tiểu cuối cùng cũng có cơ hội thực sự tham gia vào công việc trừ ma hàng yêu. Từ những phần việc như nhận án, bàn bạc thảo luận, thu thập xử lý bằng chứng, giám sát nhiệm vụ từ xa, điều động nhân lực... cô đều được tham gia. Nhưng Chúc Tiểu Tiểu quan tâm nhất, vẫn là những vụ án liên quan đến vụ cướp linh hồn kia và nhiệm vụ áp giải linh hồn.

Việc gặp phải tấn công trong nhiệm vụ áp giải linh hồn lần đó, cuối cùng cũng không tra ra người đứng đằng sau. Nhưng rõ ràng đã có người thu thập linh hồn để tạo ra các xác sống, pháp thuật của người này nhất định rất cao cường, bởi vì hắn ta có thể khống chế được cả yêu sói. Điều này khiến mọi người liên tưởng đến mấy vụ án cướp linh hồn chưa phá giải được.

Nhưng mà thời gian gần đây, những vụ án loại này lại không xảy ra, cũng không thấy có động tĩnh gì khác. Có lẽ là bởi vì công ty đã siết chặt kiểm tra, công tác phòng vệ nghiêm ngặt. Những kẻ đó có thể do thân hồn nát thân tính, không dám khinh suất mạnh động nữa, và cũng có thể do chúng đã đạt được mục đích gì đó rồi, nên ngừng lại để nuôi binh dưỡng mã. Tóm lại, những vụ án loại này đã được liệt vào những vụ đầu bảng của Công ty Nhả Mã.

Hôm nay, Chúc Tiểu Tiểu theo lệ vẫn từ nhà chạy bộ đến công ty, bây giờ chân của cô cuối cùng cũng không còn run nữa, cô vững chãi đi lên tầng ba mươi tư, tới chỗ làm việc của mình. Bát Bát rất không có lương tâm ngồi trên bàn, thường thức bữa sáng của nó. Chúc Tiểu Tiểu hừ hừ, nhìn nó một cái, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, cũng bắt đầu ăn sáng.

Nếu nói việc huấn luyện buổi sáng có điều gì khiến cô chờ mong, thì đó chính là Nghiêm Lạc sẽ đặt trên vị trí làm việc của cô một bữa sáng vô cùng phong phú thơm ngon. Mỗi lần cô chạy đến, mệt sắp chết, cũng chẳng nghĩ nhiều, có ăn chính là hạnh phúc, thế là ăn một cách vô thức. Cô sớm đã không còn khái niệm ăn của người khác sẽ há miệng mắc quai nữa rồi.

Nhưng mà không biết những ngày tháng như thế này khi nào mới có thể kết thúc? Boss như vậy có coi là lấy việc công trả thù riêng hay không? Ủm, cái gọi là tư thù, Chúc Tiểu Tiểu đoán, A La chắc chắn vẫn không để ý gì đến Boss, cho nên Boss không vui, liền khai đao trước với nhân viên nhỏ bé là cô đây.

Chúc Tiểu Tiểu nghĩ mình cũng thường gọi điện thoại cho A La, còn chăm chỉ hơn cả liên lạc với học trưởng. Trên thực tế, cô vẫn thấy ngại khi tìm Âu Dương Tình nói chuyện, cô luôn nghĩ phải chuẩn bị thật kỹ, nghĩ xong phải nói như thế nào rồi mới tìm anh. Kết quả lần chuẩn bị này, đã trôi qua rất nhiều ngày rồi.

Chúc Tiểu Tiểu lắc lắc đầu, không nghĩ đến những chuyện nặng nề như thế nữa. Dù gì, cô cũng đã rất nỗ lực khen Boss trước mặt A La rồi, nhưng A La dường như vẫn không có phản ứng gì. Nhất định là lúc đầu Boss đối với người ta tệ quá.

Chúc Tiểu Tiểu trong lòng đang nghĩ đến những chuyện không tốt Boss có thể làm, điện thoại trên bàn bỗng vang lên. Cô nhận điện thoại, đầu dây bên kia là Nghiêm Lạc.

"Đến rồi?"

"Vâng", ngữ khí trầm hân xuống, giống như một cô gái đang giận dỗi, Chúc Tiểu Tiểu há miệng cắn một miếng bánh nướng thịt bò, bổ sung năng lượng cho mình.

"Tuần sau em tham gia sát hạch hàng ma sư, nếu như thi đạt, thì hàng ngày không cần chạy nữa."

"Ý, thật sao?" Chúc Tiểu Tiểu không dám tin lại có tin tức tốt đến bất ngờ như thế.

"Lừa em làm gì chứ, Heo Ngốc", Nghiêm Lạc rất dứt khoát dập điện thoại.

Quả nhiên chỉ một lát sau, Emma thực sự đã đến thông báo cho Chúc Tiểu Tiểu: "Thứ Tư tuần sau tăng ca, cô sẽ tham gia bài sát hạch tư cách hàng ma sư của công ty".

Chúc Tiểu Tiểu vội hỏi: "Chị Emma, bài sát hạch này làm gì ạ?".

"Tiêu chuẩn phân cấp của công ty cô biết rồi đó. Hàng ma sư phân làm ba cấp, cấp một là cao nhất, sau khi phân cấp mới có thể sắp xếp phân tổ làm nhiệm vụ."

Chúc Tiểu Tiểu gật đầu: "Cái này em biết rồi".

"Cả công ty chỉ có bốn người mới là cô, Tiết Phi Hà, Đại Hường và Thạch Đầu, mấy người các cô đều chưa có chứng nhận tư cách hàng ma sư. Ở công

ty làm việc, quy củ rất quan trọng, cho nên lần sát hạch phân cấp này, mấy người các cô đều phải tham gia."

Chúc Tiểu Tiểu đã hiểu: "Em biết rồi đến hôm đó em và bọn Tiết Phi Hà cùng thi lấy chứng chỉ cấp ba phải không?"

"Không phải, cô thi cấp ba, Tiết Phi Hà thi cấp một, Đại Hường và Thạch Đầu thi cấp hai."

Chúc Tiểu Tiểu mất tiền Emma rời đi, tay lại nhét một miếng há cảo nữa vào miệng. Không sao cả, ai cũng đều phải bỏ lên từ chỗ cơ bản nhất.

Ngày sát hạch đó đến rất nhanh.

Chúc Tiểu Tiểu xuống tầng ba mươi ba nhận trang bị chuyên dụng cho mình. Cô mặc trang phục đặc chế, đeo thiết bị liên lạc. Súng đạn bạc được đặt ở trong bao súng bên chân phải, súng đạn búa lại đặt vào bao súng ở thắt lưng. Dao găm hàng ma tra vào vỏ, buộc ở chân, trên cánh tay là dây trói hồn. Các loại vật dụng nhỏ như bình dẫn hồn, bùa giấy, điện thoại, đèn pin loại nhỏ... toàn bộ được đặt trong các túi áo.

Sau đó Tiểu Tiểu kiểm tra lại một lượt vũ khí chuyên dụng màu hồng phấn của mình, đó là do Smile đặc biệt chế tạo cho cô.

Đó là một cây côn hình ống, thiết kế chống trơn, gấp được thành hai khúc, ở giữa lại có dây trói hồn liên kết, rất tiện sử dụng. Khi côn này hợp lại với nhau, một mặt là gậy mang bùa điện có thể duỗi ra thu vào, một mặt là đoản kiếm. Những vũ khí này, toàn bộ được điều khiển trên vị trí của thân côn. Dùng lực nắm chặt lên trên ống tròn hắt một cái, gậy bùa điện có thể bắn ra đạn, vị trí trên dưới của thân côn vận một cái thì sẽ phóng ra một đoản kiếm. Bình thường khi không dùng đến, vũ khí đặc biệt này chỉ như một chiếc đèn pin cầm tay, đặt vào trong túi nhỏ mang theo người cực kỳ thích hợp.

Chúc Tiểu Tiểu rất thích loại binh khí này, Smile còn đặc biệt làm cho cô màu hồng phấn, là màu sắc mà cô thích nhất. Smile nói sợi xích binh khí của anh tên là Tiểu Bạch, Happy cũng dùng một sợi xích có tên là Tiểu Hắc. Thế là Chúc Tiểu Tiểu quyết định, binh khí này của cô sẽ gọi là Tiểu Phấn Hồng. Nghiêm Lạc nghe thấy cái tên này, lông mày nhướn chặt lại.

Chúc Tiểu Tiểu mặc kệ phản ứng của Boss, cô hài lòng vô cùng đối với tên của binh khí này. Cô học cách sử dụng Tiểu Phấn Hồng dưới sự giúp đỡ của Smile. Tuy trên phương diện chiến đấu, cô vẫn chưa được coi là cao thủ, nhưng đã có thể cơ bản làm chủ các thuộc tính trên binh khí của mình.

Bây giờ phải thi, Chúc Tiểu Tiểu trình trọng mang Tiểu Phấn Hồng ra kiểm tra một lượt sau đó gài vào eo. Cô lại kiểm tra một lượt các trang bị của mình, tất cả đều đã chuẩn bị tốt. Chúc Tiểu Tiểu đeo túi lên, soi mình trong gương, giơ một tay lên, tự nói với mình: "Bánh quá đi mất!".

Tiết Phi Hà ở bên cạnh nhìn vẻ mặt hưng phấn của Chúc Tiểu Tiểu, không kìm được cũng muốn cười: "Cô như thế này, tôi lại cho rằng cô sắp đi diễn kịch". Chúc Tiểu Tiểu chỉ ngốc nghếch cười: "Phi Hà, cô cũng không kém đâu". Tiết Phi Hà buộc tóc đuôi gà, mặc trang phục giống y như Tiểu Tiểu. Ngoài những trang bị cơ bản như mọi người, cô còn đeo cây cung mới, màu bạc, cả người nhìn rất uy phong khí thế.

Chúc Tiểu Tiểu lấy điện thoại ra, tách tách chụp cho mình và Tiết Phi Hà mấy tấm ảnh. Tiết Phi Hà lại nhân lúc ấy moi từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ đưa cho cô: "Cái này cho cô, khi ra ngoài làm nhiệm vụ có lẽ sẽ dùng đến".

Chúc Tiểu Tiểu nhận lấy, cẩn thận xem xét, giống như hương dulong để lễ bái, liền hỏi: "Hương này có chỗ nào đặc biệt?"

"Không có gì đặc biệt cả, chỉ là hương lễ bái bình thường."

"Vậy phải dùng làm gì?"

"Đây là phương pháp cổ chỗ chúng tôi hay dùng, nếu như mãi không tìm thấy ác linh, thì cứ đốt hương lên. Nếu như số cô tốt, ác linh đó đói bụng sẽ bị hấp dẫn đến, như vậy có thể tìm thấy nó."

"Ồ ồ, tác dụng giống như pháp khí chiêu hồn của công ty ấy nhỉ, nhưng mà hôm nay trong trang bị không có cho chúng ta thứ kia."

Tiết Phi Hà gật đầu: "Ừ, cho nên phải mang hương theo, không có kỹ thuật cao, chúng ta dùng tạm phương pháp cổ".

"Được." Chúc Tiểu Tiểu cũng không biết có thể dùng được không, cứ lấy trước rồi hẵng nói. Ma đói bụng tham ăn bị hấp dẫn xuất hiện, Chúc Tiểu Tiểu nghĩ đến đây mà muốn cười.

Lúc này thiết bị liên lạc có hiệu lệnh, Chu Duệ thông báo mọi người đến tập hợp dưới kho xe.

Chúc Tiểu Tiểu vội vàng chạy đến hành lang kỷ niệm, nói với anh của Tống Bình: "Hôm nay tôi phải đi sát hạch rồi, bất luận là anh thấy thế nào, tôi cũng sẽ thành một hàng ma sư thực thụ. Anh ở bên đó, cũng phải thật tốt. Chúng ta đều phải cố gắng".

Nói xong những lời này, Tiểu Tiểu chạy đến cửa thang máy, Thư Đồng ở đó đợi để cô vũ cô: "Tiểu Tiểu, lần này nếu như cô không thi đỗ thì đừng có nhìn mặt tôi nữa, tôi sẽ coi thường cô đấy".

"Hừ, cô cứ đợi đó", Chúc Tiểu Tiểu nhăn nhó mũi.

Thư Đồng một tay kéo cô, nhỏ tiếng nói: "Tôi nói với cô nè, Boss hôm nay sẽ ở trong phòng, giám sát toàn bộ quá trình sát hạch, cô phải xốc lại hết hai mươi phần tinh thần đi".

"Yên tâm, Boss là cái gì chứ, tôi không sợ!", Chúc Tiểu Tiểu vỗ vỗ ngực, đáp rất khí thế.

Lúc đó trong thiết bị liên lạc đột nhiên truyền đến một tiếng "e hèm", Chúc Tiểu Tiểu dựng đứng toàn bộ lông tơ trên mình, khóc không thành tiếng, sao mà bây giờ Boss đã ở đây rồi? Vẫn chưa thi mà? Chết thật, lời nói vừa rồi không phải đã bị anh nghe thấy rồi chứ?

Thư Đồng cốc vào đầu cô, dùng tay chỉ chỉ vào tai nghe.

Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên phản ứng lại được, cô đang đeo máy liên lạc, hơn nữa còn đang mở. Chúc Tiểu Tiểu há hốc mồm ra cứng đờ hai giây, đột nhiên rất nghiêm túc nói: "Thư Đồng, Boss anh tuần phong độ, anh minh thần võ, là thần tượng của tôi, là người tôi thích nhất, đánh giá cao nhất, sùng bái nhất, ngưỡng mộ nhất, khâm phục nhất. Ai da, đến giờ rồi, tôi đi thi đây, đi nhé, bye bye". Thang máy đến rồi, cô vừa nói câu cuối cùng, vừa nhảy vào thang máy như chạy trốn.

Thư Đồng bị câu nói của cô khiến cho ngậy ra, đờ đẫn nhìn vào bóng hình đã mất hút trong thang máy, không nén được rủa một câu: "Khôn thật, lại còn học nịnh bợ".

Chúc Tiểu Tiểu trốn một mạch xuống hầm để xe, nhìn thấy bọn Tiết Phi Hà đã ở đó. Người quản lý sát hạch phân cấp lần này là Cao Lôi, anh hô gọi mọi người lên xe, sau đó tranh thủ trên đường, nói rõ hiện trường sát hạch.

"Trong khu thương mại bỏ hoang có ác linh là yêu thú tụ tập, cần phải xử lý. Địa điểm gần đường lớn số bảy mươi ba của khu ngoại thành. Chúng ta vừa hay có năm người sẽ hợp thành một tổ, hành động do tôi chỉ huy. Tất cả hành động và trình tự sẽ giống hệt như đang làm nhiệm vụ ở bên ngoài. Trong thời gian quy định các bạn hoàn thành nhiệm vụ của mình thì sẽ qua cửa."

Bốn người Chúc Tiểu Tiểu trả lời, gật gật đầu. Cao Lôi lại nói: "Xe sẽ cho chúng ta xuống ở chỗ cách hiện trường 3 km. Tám giờ bắt đầu, chúng ta đi bộ đến địa điểm mục tiêu, lần này thời hạn nhiệm vụ là một giờ, tới chín giờ mà không xử lý được sạch sẽ địa điểm đó, chính là hành động thất bại".

"Thất bại sẽ thế nào?", Chúc Tiểu Tiểu hỏi.

"Sẽ mất mặt", Đại Hưởng nói lớn.

Chúc Tiểu Tiểu liền hiểu, thực ra bọn ba người Tiết Phi Hà vẫn tốt, vốn dĩ đều là trong giới hàng ma. Ở công ty các đồng nghiệp đều biết bản lĩnh của bọn họ, chỉ có cô là cái gì cũng chẳng biết. Cho nên việc lấy được chứng nhận tư cách này đối với cô mà nói vô cùng quan trọng.

"Được rồi, bây giờ phải liên hệ với phòng giám sát lấy tin tức liên quan tới nhiệm vụ." Cao Lôi nói xong, Chúc Tiểu Tiểu đã nôn nóng: "Chu Duệ, mau mau, đưa tư liệu đến đi".

"Được rồi các bạn, tôi là Chu Duệ", Chu Duệ nói trong máy liên lạc: "Tôi ở phòng giám sát số một, phối hợp với các bạn trong lần hành động này. Mục tiêu là khu thương mại Thiên Viên trên đường lớn số bảy mươi ba, vì nguyên nhân phá dỡ sửa chữa, đã bỏ hoang hai năm. Địa chỉ và kiến trúc bản đồ kết cấu đã gửi cho mọi người".

Bọn Chúc Tiểu Tiểu cùng lúc lấy điện thoại ra xác nhận, trả lời: "Nhận được rồi".

"Ok, khu thương mại tổng cộng có bốn tầng, một tầng ngầm dưới đất, ba tầng ở trên. Cảnh báo trước mắt là trong khu thương mại tụ tập ác linh, còn có yêu thú, nhưng hoàn cảnh và tình hình cụ thể chưa rõ, có phải có con tin không cũng chưa rõ."

"Hiểu rồi."

Cao Lôi nhìn bản đồ kiến trúc, bắt đầu hạ lệnh: "Chúc Tiểu Tiểu phụ trách tầng ngầm dưới đất, Đại Hưởng phụ trách tầng một, Thạch Đầu phụ trách tầng hai, tầng ba tầng bốn là nhiệm vụ của Tiết Phi Hà. Các bạn phải dọn dẹp sạch tầng mình phụ trách, những nhiệm vụ chi tiết khác đến hiện trường nghe tôi sắp xếp".

"Hiểu rồi", bốn người lại đồng thanh trả lời.

Chiếc xe rất nhanh chóng đến địa điểm chỉ định. Cao Lôi đưa bốn người xuống xe, chỉnh xong đồng hồ 20:00, anh lớn tiếng hô: "Xuất phát", sau đó dẫn đầu bắt đầu chạy.

Thạch Đầu, Đại Hưởng bám sát theo sau, Chúc Tiểu Tiểu đeo túi lên, cùng Tiết Phi Hà gắng sức chạy. Chúc Tiểu Tiểu vừa chạy vừa nghĩ, Boss đại nhân thật quá anh minh, việc luyện tập của cô trước đây thực sự là không uổng công.

Năm người chạy liền một mạch 3 km, đến được phía sau khu thương mại bỏ hoang kia, tìm một gò đất ẩn nấp.

Trăng sáng trên cao, bốn bề heo hút, cỏ rậm um tùm. Tòa nhà cô quạnh đứng ở đó, rõ ràng yêu khí rất nặng.

"Đứng là rất có không khí", Chúc Tiểu Tiểu lăm lăm, chăm chú quan sát xung quanh.

Bên trong tòa nhà tối om, nhìn không thấy gì, cũng không có tiếng động. Cao Lôi dẫn dò Thạch Đầu đi trước, vào khu thương mại thăm dò tình hình. Đại Hưởng, Tiểu Tiểu và Phi Hà đi tuần tra xung quanh. Bốn người nhận lệnh, khom lưng nhanh chóng tản ra.

Qua một lúc, ba người bọn Tiểu Tiểu chạy lại, báo cáo xung quanh không có gì khác thường. Thạch Đầu cũng nói trong máy liên lạc: "Cửa kính lớn của tầng một vỡ rồi, cửa không khóa, tôi ở phía cửa sổ nhìn vào trong, không thấy gì cả. Yêu khí rất nặng, tôi vẫn chưa vào trong, đồng hồ sáng rồi".

"Cửa có kết giới không, có cấm bầy không, có nhìn thấy người không?"

"Dùng máy thăm dò, không có. Ở vòng ngoài cũng không nhìn thấy có người."

"OK, bây giờ tám giờ hai mươi bảy phút, cũng gần nửa tiếng rồi. Đại Hưởng, Phi Hà, Tiểu Tiểu, mọi người đi đi. Đừng quên phải xử lý sạch tầng lầu của mình, sau đó quay lại đây báo cáo, như vậy mới coi là hoàn thành nhiệm vụ. Phải chú ý, nếu như có con tin, không được làm bị thương người bình thường, có vấn đề gì kịp thời báo cáo."

"Hiểu rồi."

Ba người nhận lệnh, nhom dậy khom người đi vào khu thương mại bỏ hoang. Chúc Tiểu Tiểu đi được hai bước, quay đầu nhìn Cao Lôi vẫn quỳ yên ở chỗ đó, không kìm được hỏi: "Cao Lôi, anh không đi sao?".

"Tôi sẽ ở đây."

Chúc Tiểu Tiểu ngăn ra hỏi: "Ồ lại đây làm gì? Có rất nhiều ác linh và yêu quái, sao anh còn quỳ ở đó?".

Cao Lôi đẩy đẩy gong kính, chậm rãi trả lời: "Ở đây đợi mọi người quay lại".

"Ồ!" Chúc Tiểu Tiểu chưa kịp phản ứng lại, thì đã bị Tiết Phi Hà kéo đi.

Đại Hưởng vừa đi vừa nói với Chúc Tiểu Tiểu: "Sát hạch diễn tập, cô cho rằng là nhiệm vụ thực à, đó là giám khảo, cô tưởng rằng là tổ trưởng thật?".

"Tôi vẫn chưa nghĩ thông, cứ cho rằng tổ trưởng cũng vào hiện trường."

Thạch Đầu nấp ở trong góc của khu thương mại tiếp ứng bọn họ, cũng nói: "Diễn tập diễn tập, biết không. Cửa lớn không có phong ấn, trong khu thương mại chắc chắn có, hơn nữa là một chiều, chúng ta có thể đi vào, ác linh không thể đi ra. Nếu không ác linh và yêu thú chạy loạn lên thì rắc rối rồi. Cho nên sau khi đi vào phải cẩn thận hơn nhiều. Tôi nghe một trưởng bối của công ty nói, khi sát hạch nếu như xuất hiện con tin, đều là người giả, tóm lại chúng ta tùy cơ ứng biến, phải lấy giả làm thật, mới có thể thuận lợi qua cửa".

Chúc Tiểu Tiểu gật đầu thật mạnh: "Tôi hiểu rồi, vậy chúng ta cứ giả vờ tổ trưởng Lôi vừa lên đã hy sinh rồi, cho nên không thể đi vào cùng chúng ta. Sự vụ lần này, chúng ta tự giải quyết".

"Tiểu Tiểu, cô thực dám nghĩ đó", Đại Hưởng không nhìn được, muốn khen ngợi một chút.

Cao Lôi ở đầu dây bên kia mặt tối sầm lại, không nói nên lời. Chu Duệ đầu này thì tắt máy liên lạc, cười phá lên.

Chúc Tiểu Tiểu không phát hiện ra điều không bình thường, vẫn rất nghiêm túc thảo luận đối sách hành động trong khu thương mại. Sau đó mọi người tản ra, đeo kính nhận hồn lên, đi vào trong.

Chúc Tiểu Tiểu vừa đi xuống tầng hầm, liền ngửi thấy mùi ác linh. Bốn phía tối om, cô nâng tay nhìn đồng hồ thăm dò yêu quái, sáng lên màu đỏ, chắc chắn là có ác linh. Cô móc đèn pin, lấy súng đạn bừa ra, nhìn ngó xung quanh, vẫn không thấy bóng dáng linh hồn nào.

Cô định thần lại, nhỏ tiếng báo cáo trong thiết bị liên lạc: "Tôi đến rồi". Cao Lôi, Chu Duệ trả lời một tiếng, ba người còn lại cũng nhanh chóng báo cáo đã vào vị trí.

Chúc Tiểu Tiểu đứng một lát, chầm chậm đi vào bên trong. Tầng hầm này vốn dĩ là nhà để xe địa thế rộng rãi trống trải nhưng có mấy cột đứng lớn, cũng không ít chỗ để ẩn nấp.

Chúc Tiểu Tiểu vừa mới đi vào mấy bước, liền nghe thấy tiếng Thạch Đầu nói lớn: "Là con doi". Tiếp theo đó, một loạt tiếng súng vang lên, Thạch Đầu lại nói lớn: "Tôi không bắn trúng nó, trong này tối quá, không nhìn thấy nó nữa".

Chúc Tiểu Tiểu trong lòng chùng xuống, tốc độ của doi rất nhanh, lại có thể phán đoán được vị trí của người trong bóng đêm, Thạch Đầu như thế này nguy hiểm quá.

Đại Hưởng đang nói trong máy liên lạc: "Công tắc đèn điện tôi ấn rồi, không sáng. Thạch Đầu, anh đi về phía đông, ở đó có vách đứng ngăn cách chỗ nằm với cửa sổ, tầm nhìn tốt hơn chút, lại có nơi che chắn".

"Biết rồi."

"Tôi thu được ba linh hồn", đây là lời của Tiết Phi Hà: "Chỗ này lớn hơn so với tưởng tượng của tôi, bên trong tối không thấy gì, thời gian của chúng ta sợ là không đủ".

Chúc Tiểu Tiểu dừng bước, nghĩ lại, bản đồ kiến trúc cho thấy dưới tầng hầm có phòng cấp điện, nếu như ở đây cung cấp điện bình thường, mà công tắc đèn điện không dùng được, vậy có lẽ là do máy phát. Cô lấy điện thoại ra nhìn lại bản đồ, hỏi: "Chu Duệ, hệ thống cung ứng điện ở chỗ này bình thường không?".

"Cung ứng bình thường", Chu Duệ nhanh chóng trả lời.

"Vậy tôi đi xem nguồn điện trước, như vậy mọi người hành động cũng có thể dễ dàng hơn một chút." Chúc Tiểu Tiểu vừa nói vừa chạy về hướng phòng điều phối điện.

Đang chạy, đột nhiên có một luồng gió u ám phủ tới, bóng dáng của hai linh hồn ập đến, Chúc Tiểu Tiểu liền lăn sang một bên, né tránh sự tấn công của bọn chúng. "Đoàng đoàng", hai phát súng, đạn búa đã bắn trúng hai linh hồn này.

"Tôi bắt được hai con rồi." Lời này vừa mới nói xong, cô liền cảm thấy phía sau lưng truyền đến một luồng khí hôi thối, tiếp sau, yết hầu tắc nghẹn, cô bị thứ gì đó siết chặt.

Đèn pin cầm tay của Chúc Tiểu Tiểu lăn xuống đất, cô cố gắng sờ lên cổ đang bị siết chặt, lại sờ được một cuộn tóc lớn. Cô xoay tay hướng đến phía sau mình nổ súng, cánh tay cũng lập tức bị cuốn lại, sau đó đột nhiên cả người bị tóc cuốn lấy từng vòng từng vòng. Chỗ tóc đó dài dần ra, cuộn chặt quanh người cô, kéo xuống đất.

Chúc Tiểu Tiểu sợ hãi, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cảm giác lúc đầu bị Trì Lệ Phân tấn công suýt nữa mất mạng như đã quay lại một lần nữa. Cánh tay cô rất đau, súng rơi xuống đất, cả người bị cuộn tóc kéo vào trong bóng tối. Chiếc đèn pin ở phía xa soi tới thứ ánh sáng yếu ớt, mà bản thân cô lại chìm đắm trong bóng tối mịt mù, tối đến mức đuôi năm ngón tay ra cũng không nhìn thấy được.

Chúc Tiểu Tiểu khua khoắc chân tay, gắng sức vùng vẫy, chỗ tóc kia càng lúc càng nhiều, càng cuộn càng chặt. Mặt Chúc Tiểu Tiểu đều bị đám tóc cuộn kín lại, cô đau đớn vạn phần, không vùng thoát ra được, vô thức hét: "Boss..."

"Ừ."

Cô lại nghe thấy tiếng Boss trả lời.

Chúc Tiểu Tiểu xóc lại tinh thần, Boss ở đây, Boss đang nhìn cô. Anh huấn luyện cô nhiều như vậy, cô đã quyết tâm nhất định không làm anh thất vọng.

Chúc Tiểu Tiểu cố gắng tĩnh tâm lại, không nghĩ đến Trì Lệ Phân nữa, không nghĩ đến những chuyện đáng sợ nữa, cô nghĩ đến Boss, nghĩ đến mỗi một bản lĩnh anh dạy cho cô. Cô tự cổ vũ mình, những thứ cô học được, toàn bộ đã trở lại trong đầu. Chúc Tiểu Tiểu niệm chỉ quyết, nhanh chóng đọc chú tình hồn.

Cô tập trung ý chí, vận dụng hết sức mạnh tinh thần, "bùm" một tiếng, những sợi tóc quấn lấy cơ thể cô đột nhiên biến mất toàn bộ trong nháy mắt.

Chúc Tiểu Tiểu nhảy phắt dậy, trong bóng tối, thứ mùi trên cơ thể ác linh kia luôn qua phía bên trái. Chúc Tiểu Tiểu vừa hát tay, dây trời hồn bay ra, đáng tiếc lần bắn này không trúng. Nhưng cô cùng lúc niệm chú, một bùa sáng phóng đi, dây trời hồn giống như có linh lực, cùng với bùa sáng truy đuổi ác linh.

Chúc Tiểu Tiểu giơ tay thúc mạnh vào bùa sáng, dây trời hồn dựa vào ý niệm của cô cũng xoay chuyển một vòng, lần này cuộn chặt lấy cái gì đó, nhẹ phát ra ánh sáng đỏ. Bình dần hồn của cô cùng lúc đã phóng ra, trong chớp lát thu hồi ác linh kia lại.

Chúc Tiểu Tiểu thở phào một cái, nhanh chóng chạy đi nhặt đèn pin và súng bắn đạn búa lên, sau đó quay người chạy về phía phòng điều phối điện.

Cửa phòng điều phối điện không khóa, vừa đẩy cái đã mở ra, bên trong có không ít công tắc nguồn điện, Chúc Tiểu Tiểu nhìn mà muốn hoa cả mắt, lớn tiếng nói: "Chu Duệ, tôi cần giúp đỡ".

Chu Duệ vừa nghe thấy đã hiểu, vội trả lời: "Cô dùng điện thoại quay phim".

"Được." Chúc Tiểu Tiểu mở điện thoại ra thu lại hình ảnh, Chu Duệ nhìn tình hình trong phòng điều phối điện, nhanh chóng nói cho cô nên bật công tắc nào.

"Cạch" một tiếng, đèn điện trong khu thương mại sáng lên toàn bộ.

Chúc Tiểu Tiểu được một trận hưng phấn, trong thiết bị liên lạc truyền đến tiếng nói lớn: "Kịp thời quá, mẹ kiếp, suýt chút nữa ông đây toi rồi".

Chúc Tiểu Tiểu còn chưa kịp nói gì, tiếng của Cao Lô lại vang lên: "Tôi cần nhắc nhở các bạn, chỉ còn mười bảy phút".

Chúc Tiểu Tiểu bừng tỉnh, nhanh chóng nhìn đồng hồ. Quả nhiên, không còn nhiều thời gian nữa. Cô vội vàng chạy ra ngoài, màu đỏ trên đồng hồ lại sáng lên, rõ ràng trong này còn có ác linh, mùi có chút nồng. Cô nhìn ngó xung quanh, tìm kiếm mục tiêu.

Vừa quay đầu lại, thì thấy một bóng người áo trắng, tóc dài lất phất che đi nửa khuôn mặt trắng bệch, ánh mắt đỏ rực đang bay trong không trung. Chúc Tiểu Tiểu hét lên một tiếng, "đoàng đoàng", hai phát súng bắn ra.

Vào thời khắc nổ súng, cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, mình trúng kẻ rồi.

"Rất tốt, Tiểu Tiểu, cô đang lãng phí đạn." Chu Duệ thở dài: "Sai lầm người mới dễ mắc phải nhất, chắc tại xem nhiều phim kinh dị quá".

Tay Chúc Tiểu Tiểu hơi run, tim thất lại. Hồn thể vô hình, chỉ còn lại bóng ảnh, cô rõ ràng biết rất rõ. Cô làm sao lại có thể phạm phải sai lầm sơ đẳng

như thế này.

"Tập trung tinh thần, các bạn còn mười lăm phút."

Chúc Tiểu Tiểu lùi lại phía sau, lưng dựa vào một cột trụ, cô hít thở sâu mấy cái, chỉ là bất quá thôi mà, cô đã bắt chúng rất nhiều lần rồi, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, không được hoảng, bình tĩnh.

Trong thiết bị liên lạc, tiếng của Tiết Phi Hà vang lên: "Tầng ba xử lý xong, tôi đến tầng bốn rồi".

Woa, người ta bản lĩnh lớn, quả nhiên tốc độ nhanh. Chúc Tiểu Tiểu cắn răng, giấy chứng nhận đăng cấp hàng ma sư, cô nhất định phải lấy được, cô phải làm một hàng ma sư thực sự.

Cô ôm đầu xông ra, cẩn thận tìm kiếm, thăm dò tất cả góc ngách, nhưng bãi đỗ xe dưới lòng đất này lớn quá, không gian rộng, nhiều cột trụ, rõ ràng có thể cảm thấy mùi vị của ác linh, nhưng chẳng cách nào để nhìn thấy bóng dáng của nó.

Chúc Tiểu Tiểu toát mồ hôi lạnh, cô đi khắp một vòng, cuối cùng ở trong một góc tường nhìn thấy vật thể kỳ quái.

Nó nhìn giống như là hai người đang ngồi dưới đất, Chúc Tiểu Tiểu trốn sau cột trụ quan sát, không phát hiện ra bóng sáng của ác linh. Cô nắm chặt súng, đi về phía hai người kia.

Đến gần nhìn một cái, suýt chút nữa thì không thở nổi. Đó là hai người già, trước ngực treo một tấm biển: "Chúng tôi là con tin, không được nổ súng".

Cũng chẳng muốn phí đạn! Chúc Tiểu Tiểu làm mặt quỷ, quay người muốn đi. Nhưng vừa nghĩ, đứng rồi, lần này phải kịch giả làm thật cô nhanh chóng nói vào trong thiết bị liên lạc: "Phát hiện hai con tin, báo cáo, phát hiện hai con tin, không có ý thức, không có sức hành động. Xin gọi xe cấp cứu đến".

Chu Duệ đáp rất nghiêm túc: "Đã rõ".

Chúc Tiểu Tiểu bĩu môi, có chút buồn cười, đột nhiên khoe mắt nhìn thấy phía sau có một bóng người từ trên rơi xuống, cô vội vàng quay lại, dùng súng chĩa vào đối phương. Đó là một mô hình người màu nâu quần áo rách rưới miệng thè lưỡi dài, treo giữa không trung. Chúc Tiểu Tiểu vừa nhìn thấy suýt chút nữa hét toáng lên. Nhưng trước đó huấn luyện nhiều rồi, lần này đã ổn định tinh thần hơn, không nổ súng bừa bãi.

Đúng lúc Chúc Tiểu Tiểu vừa xác định người treo này cũng là một cái bẫy thì một quả bóng lại lăn lông lốc đến cạnh chân cô. Chúc Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn, còn chưa kịp hoài nghi, quả bóng đó liền nổ tung trước mặt cô.

Một luồng khí hôi thối phủ đến, Chúc Tiểu Tiểu vô cùng kinh hãi, lúc này đã hiểu rõ quả bóng kia là thứ gì rồi. Bảy tám bóng sáng xông thẳng về phía cô, cự li gần quá, cô không tránh được, nổ súng cũng không kịp. Giữa tình thế nguy cấp, cô ném súng đạn bừa bãi, lòi ra hai lá bùa trốn quỷ, miệng lầm nhảm niệm rồi quay người ném bùa. Hai luồng ánh sáng đỏ bao bọc quanh bóng hình cô đang hướng tới, trong chớp lát toàn bộ ác linh bị bật ra.

Một số ác linh bị ánh sáng đỏ đánh trúng, "bụp" một tiếng, biến mất hoàn toàn. Mấy con khác bị đạn đẩy ra, lại nhanh chóng xông đến chỗ Chúc Tiểu Tiểu. Nhưng Chúc Tiểu Tiểu đã nhìn thấy khoảng trống, liền lăn sang, súng đạn bừa bãi đang cầm trong tay, cô bắn "đoàng đoàng" hai phát, trúng hai ác linh. Sau đó cô vút khẩu súng hết đạn của mình đi, vung cánh tay, lấy dây trói hồn ra, miệng lại nhanh chóng niệm thần chú. Cuối cùng nhảy lên, vung tay một cái, bình dẫn hồn bay ra, thu hết mấy linh hồn còn lại vào.

Một chuỗi những động tác phức tạp, Tiểu Tiểu đã thực hiện mạch lạc, gọn gàng. Sau khi hoàn thành, nhìn bình dẫn hồn trong tay, cô không kim được cũng ngăn cả người, chẳng lẽ mình lợi hại đến thế, một hồi đã diệt được hết sạch rồi?

Niềm vui sướng chậm chậm dâng lên, cuối cùng cô cũng khẳng định được tất cả những điều này đều không phải do mình tưởng tượng, cô thực sự đã làm được rồi. Nhưng không đợi cho Chúc Tiểu Tiểu vui mừng, thì vệt sáng trên đồng hồ đã dội cho cô một gáo nước lạnh, vẫn chưa xử lý sạch sẽ! Còn có ác linh đang ẩn nấp!

Còn năm phút nữa, sự thực này khiến Chúc Tiểu Tiểu căng thẳng đến mức có chút bất lực, tiếp sau đây phải làm thế nào? Cô đi một vòng xung quanh, không phát hiện ra điều gì, nếu như đi từ đầu đến cuối tìm một lượt chắc chắn là không kịp nữa.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn vệt sáng trên đồng hồ mà sốt ruột, sau đó cô đột nhiên nhớ ra phương thức cổ của Tiết Phi Hà. Bây giờ thời điểm cấp bách, cũng chẳng kịp đề ý đến chuyện phương pháp này có tác dụng không nữa, Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng mở túi, lấy ra hộp hương kia. Sau đó tìm một góc khuất thấp hương lên, bản thân mình thì len lén nấp sau cột trụ đợi.

"Hy vọng chúng nó đều đói bụng rồi, hy vọng chúng nó đều tham ăn, hy vọng chúng nó sẽ chạy hết ra..." Chúc Tiểu Tiểu lẩm bẩm trong bụng. Lúc này từ trong máy liên lạc nghe thấy tiếng than của Thạch Đầu: "Ai da, tôi bị thương rồi, tôi bị vây lại rồi".

Chúc Tiểu Tiểu có chút hoảng hốt, sau đó lại nghe thấy Đại Hương và Tiết Phi Hà hỏi: "Tình hình sao rồi?".

Thạch Đầu thở hồng hộc, vất vả nói: "Không sao, tôi còn trụ được, mọi người cố lên".

Tiết Phi Hà nói: "Chờ tôi một chút, một lát nữa tôi xuống giúp cậu".

Nghe có vẻ tình hình của Thạch Đầu rất không tốt. Chúc Tiểu Tiểu vừa muốn nói, lại nhìn thấy mấy bóng sáng bay đến vây quanh chỗ nén hương đang cháy. Chúc Tiểu Tiểu đợi thêm mười giây, không có bóng sáng nào đến nữa, cô nhắm đếm số lượng, không chắc chắn một lần có thể thu lại toàn bộ, thế

là lấy lựu đạn bừa chú trong túi ra. Cái này dùng để đối phó với ác linh tụ tập thành nhóm, nhiệm vụ lần này mỗi người chỉ được cấp một quả, bây giờ xem ra đã đến lúc dùng rồi.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn những ác linh kia, kéo chốt lựu đạn ra, hôn hôn nó: "Người anh em, mày nhất định phải cố lên". Cô nhắm chuẩn mục tiêu, chuẩn bị kỹ lưỡng rồi ném quả lựu đạn trong tay tới. "Bùm", một tiếng nổ vang lên, màu đỏ của đồng hồ trên tay Chúc Tiểu Tiểu đã tắt.

Chúc Tiểu Tiểu vui mừng như phát cuồng, không kìm được hét lớn: "Tôi thành công rồi, tôi thành công rồi, Boss, em thắng lợi rồi".

Không đợi bất kỳ người nào trả lời, cô đeo túi lên chạy ra ngoài. Cao Lôi nghe thấy tiếng reo vui vẻ của Chúc Tiểu Tiểu, nhìn nhìn đồng hồ, còn ba phút nữa là tới chín giờ. Anh đứng dậy, đợi Chúc Tiểu Tiểu xuất hiện.

Nhưng Chúc Tiểu Tiểu lên đến tầng một lại không đi ra cửa, cô "bịch bịch bịch" chạy thẳng lên tầng hai: "Thạch Đầu, tôi đến rồi".

Thạch Đầu lớn tiếng trong thiết bị liên lạc: "Cô đến làm cái khi gì. Mau lặn đến chỗ Cao Lôi báo cáo đi. Mọi người đừng để ý đến tôi, đừng làm hỏng chuyện của mình".

Chúc Tiểu Tiểu không trả lời, cô chạy một mạch lên tầng hai trong tay cầm Tiểu Phấn Hồng cẩn thận cảnh giác. Xung quanh không có dấu hiệu của ác linh, cô cẩn trọng đi vào bên trong, tìm kiếm tông tích của Thạch Đầu. Trong bản đồ kiến trúc, góc rẽ phía đông có ba cửa kính song song nhau. Chúc Tiểu Tiểu đi đến đó, vừa nhìn thấy Thạch Đầu ngồi ở trong góc tường, thì nghe thấy anh hét lớn một tiếng: "Cẩn thận!".

Một khối bóng đen lúc đó ép đến phía Chúc Tiểu Tiểu. Chúc Tiểu Tiểu ý thức được, thấp người xuống tránh. Tiểu Phấn Hồng trong tay lướt tới khua một cái, bóng đen đó bay ra xa với tốc độ cực nhanh. Nhưng không đợi cho Tiểu Tiểu kịp phản ứng, nó đã lại xông đến.

"Đó là dơi hút máu!", Thạch Đầu lớn tiếng nhắc nhở Chúc Tiểu Tiểu. Lúc này một con dơi hút máu khác đã tấn công đến phía cô. Thạch Đầu vội vàng bắn bùa ấn, hét lên với Chúc Tiểu Tiểu: "Cô mau chạy đi!".

"Chạy không nổi rồi!" Chúc Tiểu Tiểu quét hai đường còn, ép lui một con dơi, lật người lặn thoát, tránh sự tấn công của con thứ ba. Sau đó cô quay người, tấn công lại, nhân cơ hội lui đến bên cạnh Thạch Đầu.

Hai con dơi nhào đến, đụng phải màn chắn vô hình, bị ngăn lại.

"Anh giăng kết giới rồi?", Chúc Tiểu Tiểu thờ phào.

"Thế mạnh của Mẫn gia chúng tôi đây, không có nó tôi chắc chắn toi rồi." Thạch Đầu có chút trách cứ nhìn cô: "Bảo cô đừng đến cô lại xông đến, muốn làm loạn thêm phải không?".

Chúc Tiểu Tiểu không để ý đến anh, cẩn thận quan sát đám dơi hút máu đang vây ngoài kết giới thêm thường nhìn vào. Tiểu Tiểu giật thót mình: "Sao mà nhiều như vậy?".

"Không biết nữa, tôi giết ba con rồi, sau đó thì như chọc vào tổ ong vậy, chúng ùn ùn xuất hiện một đồng, đạn cũng bắn hết rồi, tốc độ của tôi lại không nhanh bằng chúng. Không có cách gì, chỉ đành giăng kết giới tự bảo vệ."

"Anh bị thương rồi."

"Còn may, chỉ bị thương ở chân. Nhưng tôi không chạy nổi, chân còn trọ nữa." Thạch Đầu nhìn nhìn chân mình, biết máu của vết thương sẽ càng thu hút đám dơi khát máu này. Anh nhìn Chúc Tiểu Tiểu một cái: "Bây giờ làm thế nào? Cô có muốn đi cũng đi không nổi nữa rồi, chỉ có thể cùng tôi ở lại đây, cô không tới báo danh đúng giờ, đến cấp ba sơ đẳng nhất cũng sẽ không đạt được".

"Nếu như tôi vớt lại đồng đội không lo, có cho tôi bằng vàng tôi cũng sẽ coi thường chính mình."

"Cô..." Trong lòng Thạch Đầu có chút cảm động nhưng vẫn tức giận: "Cô biết trong công ty có bao nhiêu lời đồn không? Nếu như lần này cô không thi qua được, thì không biết sẽ biến thành những lời khó nghe thế nào đây?".

Chúc Tiểu Tiểu mờ to mắt ra, nói: "Thạch Đầu, anh thật là người tốt, hóa ra anh là người 'đa sầu đa cảm' như thế".

Thạch Đầu nổi giận: "Không biết dùng thành ngữ thì đừng có nói bừa bãi".

"Vậy nên dùng câu nào?" Sự chú ý của Tiểu Tiểu lại quay về với vòng kết giới, gắng sức suy nghĩ, tìm cách công kích đám dơi hút máu.

"Dùng câu nào? Dùng..." Thạch Đầu tức đến nghẹt thở: "Đa sầu đa cảm cái quái gì, tôi đúng là 'quản chuyện rồi hời'".

"Trùng hợp thế, tôi cũng vậy." Chúc Tiểu Tiểu đứng lên: "Thạch Đầu, đạn bạc của tôi đều chưa dùng, súng cho anh, tôi dùng Tiểu Phấn Hồng. Tôi diu anh cùng xông lên nhé, còn có một chút thời gian, có lẽ vẫn kịp. Anh giăng kết giới bảo vệ, tôi tấn công, chưa biết chừng còn có thể có cơ hội".

"Đám quỷ hút máu này rất lợi hại, một khi kết giới yếu đi, bọn chúng sẽ có thể đột phá. Chân của tôi không đi nổi, như thế này chỉ làm liên lụy đến cô."

"Còn có chúng tôi nữa." Một mũi đoản tiễn sắc nhọn trong chốc lát lao tới, đâm trúng một con dơi hút máu. Tiết Phi Hà và Đại Hương cùng chạy đến.

"Bốn người chúng ta đồng tâm hiệp lực, có lẽ còn có cơ hội,"

Chúc Tiểu Tiểu ra sức gạt đầu, Thạch Đầu kéo cái chân bị thương bò dậy, nhận lấy súng đạn bạc của Chúc Tiểu Tiểu đưa đến, tức giận mắng: "Ba tên khốn nạn các cậu, khốn nạn quá".

Mọi người cười hi hi, lớn tiếng nói: "Go, go, go, go...". Bốn người bày thế trận, cùng nhau tấn công ra ngoài.

Tên bạc, tiêu bạc, súng đạn bạc và Tiểu Phấn Hồng, bắt đầu đánh giết bọn doi hút máu. Sức mạnh đoàn kết thật đáng kinh ngạc, Thạch Đầu đến từ Mãn gia ở Thanh Hải, tuyệt kỹ của gia tộc này chính là ảo giác và kết giới. Việc học của Thạch Đầu tuy không phải là quá tinh sâu, nhưng ở đây phối hợp với sức tấn công của mọi người vẫn coi là đủ dùng.

Thạch Đầu giăng kết giới phòng thủ bảo vệ mọi người cả đoạn đường tấn công, chẳng mấy chốc xử lý được toàn bộ đám doi hút máu.

Đại Hường dìu Thạch Đầu, Tiết phi Hà mở đường, Chúc Tiểu Tiểu đệm phía sau, bốn người cùng nhau xuống dưới lầu.

"Những chỗ khác đều sạch sẽ rồi chứ?"

"Đều sạch sẽ rồi. Ác linh dễ dàng xử lý, chỉ quý hút máu là hơi phiền phức. Tầng của tôi lại có rắn, mẹ nó chứ, ông đây sợ nhất là những thứ mềm mềm bò qua bò lại", Đại Hường oán trách.

Bốn người vừa đi đường vừa nói, cuối cùng đi đến chỗ gò đất Cao Lô đang đợi bọn họ kia.

Cao Lô nhìn nhìn đồng hồ, nói: "Các bạn muộn bảy phút rồi".

Mọi người im lặng không nói gì, một lát sau Thạch Đầu lên tiếng: "Cao Lô, thực ra chỉ có một mình tôi không hoàn thành, ba người bọn họ đều đã hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian quy định. Điều này trong máy giám sát của các anh chắc chắn đều nghe thấy. Cho nên, có thể nào, coi như ba người bọn họ đã thông qua rồi không? Chỉ một mình tôi là không đủ tiêu chuẩn, được không?".

Cao Lô nhìn bốn người bọn họ: "Tôi có nói các bạn không qua sao?".

Bốn người sững lại, lớn tiếng hỏi: "Chẳng phải vượt quá thời gian thì coi là thất bại sao?".

"Nếu như mọi người vì một cái chứng nhận phân cấp mà bỏ mặc không giải cứu đồng đội của mình, vậy mới thực sự là không đủ tiêu chuẩn. Tầng lầu của Thạch Đầu thả nhiều yêu quái hút máu như vậy, thực ra khi cậu ấy đánh chết ba con, thì đã coi là thông qua bài sát hạch rồi. Những con khác thả thêm ra, chính là muốn xem phản ứng của ba người các bạn. Mọi người đều hoàn thành nhiệm vụ theo đúng thời gian, hơn nữa còn không vì vinh danh mà bỏ mặc đồng đội, cho nên mọi người đều coi là qua cửa."

Bốn người bọn Thạch Đầu đứng ngẩn ra, cuối cùng không kim được vui mừng nhảy cẫng lên. Chúc Tiểu Tiểu nói: "Thật âm mưu, đây là chủ ý của ai?".

Cao Lô ho một tiếng, nháy mắt với Chúc Tiểu Tiểu, Chúc Tiểu Tiểu sững lại, nhanh chóng sửa lời: "Suy nghĩ thật thấu đáo, quả nhiên là bài sát hạch vô cùng toàn diện, người định ra bài sát hạch này chắc chắn rất có trình độ, trí tuệ cũng sắp đuổi kịp Boss rồi".

Mọi người vừa nghe thấy, đều tỏ ra không thể chịu nổi, mỗi người cho cô một đám. Chúc Tiểu Tiểu than đau "ai da, ai da", ôm lấy đầu chạy vào rừng cây nhỏ bên cạnh. Mọi người hứng khởi, lại đuổi theo cô đùa nghịch. Chạy được khoảng một đoạn, Chúc Tiểu Tiểu vấp phải một hòn đá nhỏ, ngã xuống đất. Tiết Phi Hà cười ha ha đưa tay đỡ cô dậy, hai người trong ánh trăng lại cùng lúc nhìn thấy một thứ quái dị.

Thạch Đầu, Đại Hường thấy vậy cũng đi đến, bốn người cúi đầu nhìn cẩn thận rồi ngẩng ra. Lộ lên trên lớp bùn đất, sao mà giống như mũi chân của một người?

"Cái này là cái gì?", Chúc Tiểu Tiểu hỏi: "Bài kiểm tra thêm sao?".

Cao Lô thấy thần sắc của bọn họ không bình thường, nhanh chân bước đến xem xét, sau đó anh vươn tay cào một phần bùn ra, mặt cũng biến sắc. Anh nói vào trong máy liên lạc: "Chu Duệ, phiền anh báo cảnh sát, chỗ chúng tôi phát hiện một thi thể".

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Những chuyện liên quan đến thi thể kia, Cao Lô nói đó không thuộc trách nhiệm của bọn họ, phải giao lại cho phía cảnh sát. Anh cùng một đồng nghiệp khác đợi xe cảnh sát đến, bảo bốn người bọn Chúc Tiểu Tiểu quay về nghỉ ngơi trước.

Cách địa điểm thi không xa có hai chiếc xe SUV dừng ở đó. Đại Hưởng cầm hộp cứu thương, xử lý sạch vết thương của Thạch Đầu trước. Chu Duệ nói đã thông báo với bác sĩ của công ty, bảo Đại Hưởng đưa Thạch Đầu về trị thương. Tiết Phi Hà và Chúc Tiểu Tiểu cũng lên xe cùng về công ty.

Chiếc xe đi được nửa đường, Đại Hưởng lái xe nhận điện thoại. "Vâng, vâng", anh đáp mấy tiếng, sau đó đưa xe tấp vào vệ đường, quay đầu nói với Chúc Tiểu Tiểu: "Tiểu Tiểu, cô xuống xe".

Chúc Tiểu Tiểu đang nói chuyện rất vui vẻ với Tiết Phi Hà. Hóa ra người ta bắt ác linh ở những chỗ có diện tích rộng như thế này là phải bày bùa trận ở bốn góc xung quanh, ép toàn bộ các ác linh ở trong phòng lại, chẳng trách mà xử lý nhanh như vậy. Chúc Tiểu Tiểu vừa sùng bái vừa ngưỡng mộ, nhưng đột nhiên lại nghe thấy Đại Hưởng bảo mình xuống xe.

"Tại sao chứ?", Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy rất kỳ quái, còn chưa đến nơi mà.

"Boss chỉ bảo cô xuống xe, không nói vì sao cả." Thực ra vừa rồi Đại Hưởng cũng muốn hỏi Boss vì sao, nhưng anh không có gan này.

"Ồ." Đã lời Boss ra rồi, Chúc Tiểu Tiểu biết có hỏi cũng vô dụng, nói tạm biệt với mọi người rồi xuống xe.

Cô ôm ba lô của mình đứng ở bên đường, nhìn dòng xe tấp nập, trong lòng lại chẳng ảnh hưởng chút nào. Cô đang nghĩ có cần phải gọi điện thoại cho Boss không, xem xem có phải là anh lại ra chỉ thị gì không. Kết quả một chiếc xe BMW không thể quen thuộc hơn đã lái đến đỗ trước mặt cô.

Cửa xe mở ra, một chú chuột béo đang ngồi cạnh ghế lái nhảy lên kêu chít chít

"Bát Bát!", Chúc Tiểu Tiểu phản chân ngồi vào xe, bế Bát Bát lên hôn lấy hôn để. Cô đi thi, để Bát Bát ở trong công ty, không ngờ rằng Boss đại nhân lại đưa nó đến cho cô.

Nghiêm Lạc khởi động, lái vút chiếc xe vào trong bóng đêm. Tâm trạng hưng phấn của Chúc Tiểu Tiểu chẳng thể nào che giấu được.

"Boss, em qua cửa rồi đó, bây giờ em là hàng ma sư có đăng cấp rồi! Khi nào thì phát giấy chứng nhận cho em."

"Không có giấy chứng nhận."

"Sao lại không có?", ngữ khí của Chúc Tiểu Tiểu giống như là Boss đại nhân vừa làm chuyện xấu vậy.

"Kết quả sát hạch phân cấp này là nhận xét của công ty, chỉ lưu lại trên hệ thống nội bộ, cấp giấy chứng nhận thì có tác dụng gì?"

"Đương nhiên có tác dụng, như vậy có thể làm tăng thêm cảm giác vinh dự và lòng tự tin của hàng ma sư, nâng cao tinh thần chiến đấu."

"Anh thấy rằng trong vô số hàng ma sư như thế chỉ có đúng một người là cần đến giấy chứng nhận để tăng thêm cảm giác vinh dự và lòng tự tin, nâng cao tinh thần chiến đấu mà thôi."

"Là ai?"

Nghiêm Lạc nửa cười nửa không, nhìn Chúc Tiểu Tiểu một cái. Chúc Tiểu Tiểu hiểu ra, bĩu môi: "Boss, anh lại chế nhạo nhân viên".

"Lòng tự tôn lại bị tổn thương rồi?", giọng điệu có phần dung túng.

Chúc Tiểu Tiểu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Nghiêm Lạc không nhìn được cười, đưa tay xoa đầu cô.

Chúc Tiểu Tiểu không dám phản kháng, chỉ đành cầm Bát Bát lên, cũng xoa xoa đầu nó, đặc biệt là lọn lông nhỏ kia, nhìn là muốn xoa rồi. Bát Bát kêu chít chít, nghiêm trọng phản đối việc nó bị mang ra dùng để trút giận. Bộ dạng như vậy của nó lại khiến Chúc Tiểu Tiểu vui vẻ: "Nghe không hiểu, nghe không hiểu, tao xoa tao xoa!".

"Ấu trĩ", anh nói với ngữ khí cười đùa, thêm vào đó là khoe miệng đang cong lên, tao nhã lịch sự. Thật là mỹ nam chất lượng cao! Nghiêm Lạc lúc này khiến Chúc Tiểu Tiểu có chút rối bời, nếu như Boss nhà cô lúc nào cũng như thế này, thì sẽ khiến phụ nữ ai cũng phải xiêu lòng mất.

Chúc Tiểu Tiểu nghĩ là làm, cô gọi điện thoại cho Tề Nghiên La: "A La, A La, mình nói với cậu này. mình đã thi đỗ bài sát hạch trình độ của công ty rồi, bây giờ mình đã là hàng ma sư có đăng cấp rồi. Ha ha, mình biết là mình rất lợi hại. A La, đến chúc mừng mình một chút có được không? Đến đi đến đi... làm gì, Boss chẳng có liên quan gì mà, mọi người đều quen biết nhau như vậy..

Tề Nghiên La ở đầu dây điện thoại bên kia từ chối, không thể ra ngoài gặp mặt bọn họ, trái lại còn bảo lần sau chỉ hẹn riêng Tiểu Tiểu. Như thế này khiến Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy rất thất bại, cô len lén quan sát biểu hiện của Nghiêm Lạc, không thể nhìn ra được anh có cảm xúc gì.

Chúc Tiểu Tiểu hăng hăng giọng, không nhìn được hỏi: "Boss, lần trước anh nói anh và bạn gái mình chia cách rồi, nhưng lại nói sắp có bạn gái, có phải là chuẩn bị cùng cô ấy gương vỡ lại lành không?".

Nghiêm Lạc nhất thời chẳng biết trả lời thế nào, gương vỡ lại lành?

Đã qua lâu như vậy rồi, tháng năm biến đổi, người vật cũng không như xưa. Nếu anh may mắn lại có được tình yêu, người Nghiêm Lạc nhớ đến đã là

người hoàn toàn khác, như vậy có thể gọi là gương vỡ lại lành không?

Chúc Tiểu Tiểu chăm chú nhìn anh, thứ biểu cảm ưu thương nhân nhật, chan chứa tình kia, trong chốc lát đã đâm vào trái tim cô, Boss thật sự rất yêu A La!

"Boss, anh nhất định rất thích cô ấy." Thật ngưỡng mộ, nếu như có một người đàn ông cũng yêu mình sâu đậm như vậy thì tốt biết bao.

Nghiêm Lạc nghiêng đầu nhìn cô một cái, không nói gì.

Trong ánh mắt kia có thứ gì đó khiến trái tim Chúc Tiểu Tiểu thảng thốt, cô thật lòng an ủi: "Boss, anh tốt như vậy. A... Ý em là, cô gái mà anh thích chắc chắn sẽ lại tiếp tục thích anh".

Nghiêm Lạc nhũn mày: "Anh cảm thấy, cái đầu ngốc nghếch của em lại bắt đầu nghĩ lung tung rồi thì phải".

"Đâu có đâu. Em cũng hiểu rồi." Chúc Tiểu Tiểu tay sai bắt đầu nịnh bợ: "Boss, anh thực sự rất tốt, chỉ có điều luôn thích nghiêm mặt, không biết quan tâm, lời nói cũng không dễ nghe, ừm, có lúc còn không thích nói chuyện, tương đối buồn tẻ... Còn nữa, khi huấn luyện cũng cực kỳ nhẫn tâm, thích dọa người khác, có lúc rất âm mưu... Ừm, thực ra ngoài những tật nhỏ này, anh thật sự rất tốt".

"..."

Sắc mặt Boss không bình thường cho lắm, Chúc Tiểu Tiểu cẩn trọng, lẽ nào anh không thích người khác khen mình?

Chuyện này phải làm thế nào? Trong lòng Chúc Tiểu Tiểu rất buồn phiền. Tính khí của Boss kỳ quái, tính khí của A La cũng không tốt, cô phải giúp thế nào, mới có thể khiến cho bọn họ lại quay lại với nhau đây?

Những ngày tiếp sau đó, Chúc Tiểu Tiểu dồn hết sức lực để thúc đẩy sự phát triển tình cảm của Nghiêm Lạc và Tề Nghiênn La.

Cô thường xuyên nói tốt cho người này ở trước mặt người kia, lại nghĩ cách hẹn hai người bọn họ cùng nhau xuất hiện. Nhưng kết quả đều là không vui mà tan, thâm hơn, Chúc Tiểu Tiểu lại biến thành đối tượng tranh giành của hai người bọn họ, giống như nếu cô không đi cùng ai thì sẽ có lỗi với người đó. Âm ỉ lên mấy lần, Chúc Tiểu Tiểu không dám hẹn bọn họ nữa, người tốt không dễ làm, làm bà mỗi lại càng khó.

Chúc Tiểu Tiểu nhàn rỗi quản chuyện tình cảm của người khác, chuyện tình cảm của mình thì lại bỏ xó. Cô lúc mới đầu không có dũng khí để gọi điện thoại cho Âu Dương Tĩnh, sau đó cuộc sống bị công việc và Boss lấp đầy, cũng chẳng còn không gian để nhớ nhung đến học trường. Sau này thỉnh thoảng nhớ lại, cô lại trách mình vô dụng, nên học theo dũng khí của A La xông lên mới đúng. Nhưng mà, đây cũng chỉ là suy nghĩ, cô hoàn qua hoàn lại, cuối cùng cũng không hẹn gặp Âu Dương Tĩnh lần nào.

Sau những ngày Chúc Tiểu Tiểu bị vây trong cái gọi là "tình", vụ án tìm được thi thể của cô gái ở khu thương mại bỏ hoang kia cũng có một chút tiến triển. Cuối cùng án mạng này lại được chuyển về Công ty Nhả Mã.

Sự việc bắt đầu bởi một loạt những vụ tự sát kỳ lạ của nữ sinh thuộc một trường đại học ngoại ô. Trường đại học này cách khu thương mại bỏ hoang kia chỉ 3,5 km. Tổ trưởng Hồ Dương của tổ hành động đặc biệt bên cảnh sát đưa người đến họp, bàn giao thông tin về vụ án này cho Công ty Nhả Mã.

Trên màn hình lớn hiện lên mấy bức ảnh chụp thi thể của các nữ sinh, phía cảnh sát phối hợp chỉ vào các bức ảnh nói: "Trong vòng một tuần đã có ba nữ sinh tự sát, không có dấu hiệu báo trước, không có lý do, hơn nữa toàn bộ đều xảy ra trong tòa nhà số hai khu ký túc xá nữ. Một người nhảy lầu, một người cắt mạch máu, một người treo cổ trong ký túc xá".

"Ba nữ sinh này sống ở những phòng không giống nhau, tầng sáu, tầng năm, tầng ba, không cùng lớp, trong sinh hoạt cũng không giao tiếp. Bất luận là điều tra hiện trường xảy ra vụ án hay là bác sĩ pháp y kiểm tra thi thể, toàn bộ đều phù hợp với giả thiết tự sát. Duy nhất có một điểm nghi hoặc là, bọn họ không có động cơ tự sát."

Hồ Dương ra hiệu chuyển sang nhóm ảnh tiếp theo, lúc này trên màn hình hiện lên hình ảnh lúc còn sống của ba nữ sinh, bọn họ ở trong sân trường, đều cười rất vui vẻ. Hồ Dương nói: "Ba nữ sinh này cùng là sinh viên năm nhất, đều chưa yêu đương, có thể loại trừ khả năng tự sát vì tình. Gia đình bọn họ quan hệ rất bình thường với người xung quanh, bối cảnh cũng không có gì khác lạ. Gia đình hòa thuận, thành tích học tập trong trường kỳ trước rất tốt, học kỳ này vừa mới bắt đầu chưa lâu, cũng không có áp lực học hành. Mỗi quan hệ đối với bạn học và bạn ký túc xá cũng không có vấn đề gì".

Hồ Dương nói đến đây ngừng lại một lát rồi tiếp: "Thực ra trừ việc thiếu lý do tự sát, phía cảnh sát chúng tôi cũng không tra ra đầu mối gì. Cho đến khi các bạn tìm được thi thể kia ở khu thương mại Thiên Viễn, chúng tôi mới lật lại vụ án cũ của sáu năm trước. Trùng hợp là ở chỗ, căn cứ vào kết quả đối chiếu DNA, người chết tên là Dương Lạc, là người bị hại trong vụ án giết hiếp, cũng xảy ra trong trường đại học này".

Chuyện này khiến Chúc Tiểu Tiểu đang tham gia ghi chép về buổi họp kinh ngạc, cô nhanh chóng lật tài liệu có liên quan đến vụ án trong tập văn kiện ra xem.

Lúc này những bức ảnh trên màn hình chuyển đến tư liệu trên ảnh của vụ án sáu năm trước, Hồ Dương tiếp đó lại giới thiệu vụ án: "Sáu năm trước, bởi vì công tác bảo an của trường không tốt, một nhân viên xã hội nhân rồi tên Tăng Thế Đông đã nhiều lần vào trong trường, gây án ba lần. Trong khu ký túc xá, hắn đã cưỡng bức hai nữ sinh cùng một phòng. Lần thứ nhất là khi trong ký túc xá chỉ có một nữ sinh tên là Sừ Cẩm, sau đó Sừ Cẩm không đi báo án. Tội phạm được thả, lần thứ hai lại tiếp tục vào phòng ký túc đó cưỡng bức Sừ Cẩm, kết quả bị Dương Lạc khi đó đi học về sớm bắt gặp. Cả hai nữ sinh này cùng bị bức hại hôm đó nhưng cũng vẫn không báo án. Lần thứ ba, vẫn là cùng một phòng, Sừ Cẩm và Tăng Thế Đông đều chết trong ký túc, Dương Lạc sau khi nghỉ học liền mất tích. Theo kết quả điều tra của cảnh sát cùng với khẩu cung của Dương Lạc năm đó, Tăng Thế Đông trong quá

trình gây án đã gặp phải sự kháng cự quyết liệt của hai nữ sinh, thế là gây ra cục diện hai người chết, một người bị thương".

"Hai vụ án này thì có quan hệ gì với ác linh?", một hàng ma sư hỏi.

"Phía sau khu thương mại Thiên Viễn là hiện trường phát hiện đầu tiên của vụ án. Dương Lạc bị dao đâm đâm chết, cô ta đã mất tích nhiều năm, đột nhiên chạy đến nơi hoang phế như vậy, rất không bình thường. Thế là chúng tôi điều tra thông tin liên lạc của cô ta, phát hiện người hẹn cô ta đến đó, là Sứ Cầm, nạn nhân đã chết trong vụ án sáu năm về trước."

"Hả?" Chúc Tiểu Tiểu nghe đến đây giật thót mình, vội hỏi: "Người chết thì làm sao mà hẹn cô ấy được?"

"Dương Lạc mấy năm nay thỉnh thoảng lại gửi tin nhắn MSN1 cho Sứ Cầm, nói những lời lẽ hối hận xin lỗi. Cô ta trách mình lúc đó không đủ dũng cảm, không dám gắng sức phản kháng, như vậy mới dẫn đến việc Sứ Cầm bị hại chết. Những lời này gửi đi mấy năm, Sứ Cầm đã chết rồi, đương nhiên không có ai trả lời cô ta. Nhưng nửa năm trước, MSN kia lại đột nhiên trả lời Dương Lạc," Hồ Dương vừa nói vừa đến bên máy tính mở một file ra, "Đây là ghi chú liên lạc trên mạng của bọn họ, MSN của Sứ Cầm và Dương Lạc nói chút chuyện cũ, sau đó hẹn gặp nhau".

1 MSN: (Viết tắt của Microsoft Network), là một tập hợp các dịch vụ Internet được cung cấp bởi Microsoft vào ngày 24 tháng 8 năm 1995, là dịch vụ tin nhắn nhanh trên MSN Messenger.

Mọi người đều chăm chú đọc đoạn đối thoại, những tin nhắn kia cho thấy người gửi chúng đi tương đối hiểu rõ chuyện đã qua và Dương Lạc, không giống như người giả mạo thân phận.

"Chúng tôi tra IP1 rồi, những tin nhắn này, chính là gửi ra từ trong trường học kia. Nhưng chúng tôi không tra ra được người gửi tin. Con dao đâm giết chết Dương Lạc cũng vẫn chưa tìm được."

1IP: Địa chỉ truy cập mạng của máy.

Tư Mã Càn lật xong tư liệu, nói: "Cho nên Dương Lạc này dường như là bị ma dẫn đến chỗ đất hoang kia và bị thảm sát. Mà nếu như hồn ma của vụ án chết sáu năm trước thực sự ẩn nấp trong trường học, vậy vụ án tự sát liên hoàn trong trường rất có khả năng là ác linh báo thù trút giận?"

Hồ Dương gật gù: "Đích xác là có rất nhiều điểm nghi vấn, cho nên hai vụ án này mới cùng chuyển đến chỗ chúng tôi".

Tư Mã Càn xoa xoa cằm: "Điều này cũng không phải là không có khả năng. Theo lý mà nói giết Dương Lạc trước rồi, lại lấy nữ sinh trong trường học trút giận, đây đích xác giống như việc làm của ác linh. Nhưng mà dùng dao đâm giết người lại không phải là thủ đoạn của bọn chúng. Còn nữa, ác linh báo thù, vì sao phải đợi đến bây giờ?"

Ray cũng nói: "Tôi đã kiểm tra kho linh hồn, không tìm thấy hồn phách của Sứ Cầm, Dương Lạc và mấy cô nữ sinh tự sát kia, hồn phách cũng đều không có, điểm này thực sự rất kỳ quái. Còn nữa, ác linh báo thù vì sao lựa chọn toàn là sinh viên năm nhất để ra tay?"

Hồ Dương nói: "Tòa nhà ký túc xá số hai kia sau sự việc xảy ra năm đó, vẫn được dùng để sinh viên mới ở. Cho nên nếu như thật sự là ác linh báo thù, trong tòa nhà đó cũng chỉ có sinh viên năm nhất để nó ra tay mà thôi. Còn về những câu hỏi khác tôi không giải đáp được. Chúng tôi đã sắp xếp xong ở phía trường đại học kia, nhưng tìm kiếm khắp cả ký túc cũng không phát hiện ra tung tích của ác linh. Chúng tôi còn phái cảnh sát nữ trà trộn, làm nhân viên dọn dẹp ở trong đó ba ngày, vẫn không có phát hiện điều gì. Giả làm người dọn dẹp e rằng không phải là thân phận dễ tiếp cận với mục tiêu nhất".

"Tốt nhất là giả làm học sinh nữ ở bên trong", bọn Tư Mã Càn đều hiểu rõ.

Hồ Dương gật đầu: "Nhưng tổ của chúng tôi không có người nào thích hợp, tuổi tác ngoại hình đều không giống sinh viên. Vụ án này liên quan đến trường học, hoàn cảnh rất đặc thù, yêu cầu trước mắt nhất định phải tiếp cận xử lý. Cho nên muốn giao cho các anh làm".

Tìm một hàng ma sư đóng giả nữ sinh viên?

Ánh mắt của mọi người bắt gặp đổ dồn về phía Chúc Tiểu Tiểu đang chăm chú ghi chép, phải nói là trong công ty, giống nữ sinh nhất, trừ cô ra thì còn có ai?

Nhưng mà, lần trước Tổng Bình đưa Chúc Tiểu Tiểu ra ngoài làm nhiệm vụ, Boss đại nhân đã nổi trận lôi đình. Những ngày đó trên dưới trong công ty, người nào người nấy đều thấp thỏm, những cán bộ từ bậc trung trở lên đều nhận được chỉ thị tuyệt đối không để người mới Chúc Tiểu Tiểu ra ngoài làm nhiệm vụ. Cho nên bây giờ, xem ra không ai dám tự ý phái Tiểu Tiểu đi nữa.

Nhưng vụ án trước mặt này, người được lựa chọn nằm vùng thích hợp nhất, vẫn thật sự chỉ có Chúc Tiểu Tiểu. Thân làm cấp trên trực tiếp của cô, Ray lên tiếng nói: "Đội trưởng Hồ, chuyện này chúng tôi cần thương lượng với Boss một chút".

Hồ Dương mặt mũi tối sầm, vụ án ma làm loạn trong trường học này cũng cần phải thương lượng với Nghiêm Lạc sao?

Nhưng không đợi ông ta nói gì, Ray cũng tối sầm mặt lại, bởi vì Chúc Tiểu Tiểu đã giọng hỏi: "Tôi đi không được sao? Tôi thực ra cũng vừa mới tốt nghiệp không lâu, hơn nữa tôi trông cũng khá trẻ, ở bên ngoài rất nhiều người cho rằng tôi là học sinh". Chi bắt ma thôi mà, không phải việc gì quá khó. Đây là nhiệm vụ cơ bản nhất, cô cũng được huấn luyện nhiều như vậy, còn vừa vượt qua bài kiểm tra hàng ma sư, cảm thấy mình hoàn toàn có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Trong phòng hội nghị bốn bề tĩnh lặng, Ray và Tư Mã Càn nhìn nhau một cái, cuối cùng vẫn nói: "Đội trưởng Hồ, chúng tôi xin ý kiến của Boss một chút,

ngày mai sẽ trả lời anh. Vụ án này nhất định chúng tôi nhận, có điều phương thức xử lý chúng tôi cần phải thảo luận một chút".

Thảo luận? Nghiêm Lạc đương nhiên không cần thảo luận. Muốn phái Chúc Tiểu Tiểu ra ngoài làm nhiệm vụ, Boss đại nhân chỉ có một câu trả lời: "Không được!".

Tư Mã Cẩn cân nhắc đến Tiết Phi Hà, nhưng lại nhìn nhìn cô, rõ ràng lẫn lộn ngoài xã hội mấy năm, đích xác là không còn giống sinh viên năm nhất. Bởi vì vừa mới xảy ra vụ án tự sát, nữ sinh trong ký túc xá đó đều rất mất cảm, nếu như phái người nhìn đã thấy tuổi tác rõ ràng không thích hợp vào trong trường sống, rất dễ gây ra sự chú ý, đánh rần động cỏ, thậm chí mang đến những hoảng loạn không cần thiết khác.

Cho nên sau khi tìm kiếm khắp công ty một lượt, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, Chúc Tiểu Tiểu đích xác là lựa chọn có một không hai. Nhưng Boss đại nhân lại không đồng ý, chẳng ai có thể thừa hơi đi tranh luận, chỉ đành quay đầu tự mình nghĩ cách.

Khi nghe được chỉ thị này của "ông chủ lớn", Chúc Tiểu Tiểu cũng chẳng vui về gì.

"Boss, vì sao em không được?" Chúc Tiểu Tiểu xông thẳng lên phòng làm việc trên tầng ba mươi tám lý luận.

Nghiêm Lạc ngồi trước một bàn làm việc siêu lớn, nghiêm túc đáp: "Em không thể ra ngoài làm nhiệm vụ".

"Tại sao chứ? Em là hàng ma sư đủ tiêu chuẩn, đã vượt qua bài kiểm tra tư chất cấp ba, em cũng đã luyện tập lâu rồi, còn có binh khí, trang bị của riêng mình. Đến Thư Đồng cũng nói, với trình độ của em bây giờ, nhận các vụ án thì hoàn toàn không vấn đề gì cả. Hơn nữa, em hỏi qua Ray rồi, chỉ là đi nằm vùng để tra rõ ra chuyện gì thôi. Xung quanh còn có rất nhiều đồng nghiệp tiếp ứng, chỉ cần em tra ra, mọi người sẽ tìm được cơ hội hành động, đâu phải bảo em đi bắt ác linh một mình."

Nghiêm Lạc không nói, chẳng biết đang nghĩ điều gì. Chúc Tiểu Tiểu sốt ruột, đi qua bàn làm việc, đặt tay lên thành ghế của anh, trực tiếp kéo kéo tay áo anh. Ngay bản thân cô cũng không nhận thấy, thì ra trong lúc vô thức, cô đã bị thói quen khiến cho chẳng còn chút tự giác nào của một nhân viên nữa rồi.

"Boss, lúc đầu em chẳng biết gì cả, anh còn để em một mình đối mặt với ác linh của phòng 1503. Sao mà bây giờ trải qua huấn luyện rồi, anh trái lại còn không tin tưởng em như vậy?"

"Lúc đầu là muốn để em hiểu rõ những nguy hiểm và nỗi sợ hãi sau này có thể phải đối mặt, để em tự mình phán đoán xem có tiếp nhận nổi cuộc sống như thế này hay không. Điều đó không có nghĩa anh muốn đẩy em vào tình thế nguy hiểm. Em trải qua huấn luyện rồi, làm công tác hậu cần chẳng phải cũng tốt sao."

"Nhưng mà, bây giờ em là người thích hợp nhất mà, nếu như em không đi, vụ án này sẽ khó xử lý hơn, nói chưa biết chừng sẽ có càng nhiều người bị hại. Boss, em đến đây làm việc không đơn giản chỉ vì tiền lương, còn bởi vì công việc này rất có ý nghĩa, cho nên em mới thích như vậy. Boss, anh để em đi nhé." Không biết nói đạo lý với làm nũng, hai cái này hợp lại có tác dụng gì với Boss không?

Đáp án là: Hoàn toàn vô tác dụng.

Nghiêm Lạc vẫn không có chuyển biến gì: "Chuyện Tổng Bình lần trước, em vẫn còn sợ chứ?"

Chúc Tiểu Tiểu lớn tiếng nói: "Em là một người bình thường, đương nhiên phải sợ rồi. Nhưng rất nhiều chuyện, không thể vì sợ hãi mà không làm. Em là hàng ma sư, trước khi đến công ty em đã nghĩ kỹ rồi, điều này thì Boss là người rõ nhất, không phải sao?"

Chúc Tiểu Tiểu nhớ đến Tổng Bình, nhớ đến người mà lúc đó cô tận mắt nhìn thấy bị đám xác sống cướp đi sinh mệnh, trong lòng không dễ chịu lắm, nhưng càng như vậy, càng phải vượt thắng người mà đi tiếp. Diệt yêu hàng ma, là thiên mệnh của những hàng ma sư bọn họ, là chức trách của bọn họ, không phải sao?

Chúc Tiểu Tiểu càng nghĩ càng cảm thấy mình có lý, cô cắn chặt môi, lại kéo kéo tay áo Nghiêm Lạc: "Boss, em là người nằm vùng thích hợp nhất, em muốn đi".

"Nhiều hàng ma sư như vậy, đâu phải không có em thì không được, bắt ma thôi mà, lại chẳng phải chuyện gì khó khăn. Nếu em không đến công ty, lẽ nào vụ án này bọn anh không làm được?" Nghiêm Lạc bị cô lèo nhèo đã có chút bực bội, ngữ khí lại căng thẳng, nặng nề hơn.

Chúc Tiểu Tiểu bị lời của anh làm tổn thương, cô xoay người đứng thẳng dậy: "Nếu đúng như anh nói, chỗ này có em hay không cũng đều được, vậy anh để em đến công ty làm gì chứ, huấn luyện em làm gì?"

Nghiêm Lạc sững lại một lát: "Em biết ý của anh không phải là như vậy, đừng áp đặt ân ý vào lời nói của anh. Tóm lại em không được ra ngoài làm việc, chỉ ở lại công ty, tiếp tục chương trình huấn luyện như bình thường, cho đến khi anh hài lòng mới thôi".

"Phải thế nào mới hài lòng? Có phải là phải luyện thành như Thư Đồng? Như Tiết Phi Hà? Hay là như A La theo lời đồn còn lợi hại hơn tất cả bọn họ? Phải giống như vậy mới được sao? Đến lúc đó rồi, nếu như nhiệm vụ cần em, em có thể ra ngoài làm phải không?"

Nghiêm Lạc không nói gì, chỉ nhìn cô. Chúc Tiểu Tiểu biết biểu hiện của anh như vậy tức là không được rồi, anh căn bản không có ý định để cô ra ngoài làm nhiệm vụ.

Chúc Tiểu Tiểu buồn bã. Thực ra cô đâu phải bị ép ra ngoài làm, cô cũng biết cân nhắc, cũng biết sợ hãi với nguy hiểm của việc làm nhiệm vụ bên ngoài.

Nhưng cô đã đến đây rồi, chịu huấn luyện vất vả như vậy, chẳng phải chính là vì có một ngày, khi công ty cần đến cô, khi những người bình thường bên ngoài kia cần đến cô, cô có thể cống hiến một chút sức lực sao?

Nhưng bây giờ, cứ theo như lời của Boss, cô ở lại công ty, chỉ đơn giản là người làm công tác hậu cần, khi nhàn rỗi để anh huấn luyện một chút cho vui? Cô đâu phải là thú cưng!

Đầu Chúc Tiểu Tiểu nóng bừng lên, tức giận: "Em nhất định phải đi!".

Nghiêm Lạc cũng lờ đi, không thèm đếm xỉa, chưa có ai dám nói chuyện với anh như thế. Quyết định của anh từ trước đến giờ không ai dám chất vấn, cô gái ngốc nghếch này thực là ngỗ ngược. Nghiêm Lạc nghiêm mặt lại, giọng nói lạnh lùng tựa như đóng băng: "Chưa đến lượt em quyết định, ra ngoài!".

Boss tính khí không tốt, Boss rất nghiêm khắc, Boss rất đáng sợ... những lời này Chúc Tiểu Tiểu nghe nhiều rồi, tất cả mọi người đều sợ Nghiêm Lạc, nhưng cô không sợ, bởi vì Nghiêm Lạc đối tốt với cô, bởi vì từ trước đến nay chưa từng thấy anh nổi giận với cô, nhưng bây giờ, cô đã thấy rồi.

Câu ra lệnh lạnh lùng này, không hề lớn tiếng, nhưng giống như băng nhọn đâm vào người vừa đau vừa lạnh.

Chúc Tiểu Tiểu thực sự biết sợ rồi, cô hơi run rẩy, mặt trắng bệch nhìn Nghiêm Lạc, thở cũng chẳng dám. Cô đứng sững ra một lát, sau đó quay đầu lao ra ngoài.

Chúc Tiểu Tiểu cuống loạng ấn nút điều khiển thang máy đi xuống, nghe thấy trong phòng làm việc phía sau lưng vang lên những tiếng "rầm, bụp" lớn, giống như là âm thanh chiếc bàn làm việc đổ xuống đất. Cô mặc kệ, không thèm đầu lại. Thang máy đến rất nhanh, Chúc Tiểu Tiểu lập tức lao vào, trong chốc lát chân mềm nhũn ra ngồi thụp xuống sàn thang máy.

Anh hung dữ với cô, anh lại có thể hung dữ với cô!

Không còn ở gần Nghiêm Lạc nữa, cảm xúc sợ hãi trong lòng cô đã vơi dần, nhưng cơn phẫn nộ lại bắt đầu trào lên. Là anh mời cô đến công ty làm việc, cô đã rất nỗ lực để vượt qua đợt kiểm tra, cũng rất cố gắng học tập và huấn luyện, cô thực sự muốn trở thành một hàng mã sư đủ tiêu chuẩn, thậm chí là ưu tú. Nhưng anh thì sao, anh coi thường cô, cảm thấy cô không đủ trình độ, không nói lý lẽ, nhất quyết không cho cô ra ngoài làm nhiệm vụ.

Chúc Tiểu Tiểu vừa buồn vừa phẫn nộ, cô biết cứ coi như bộ phận của bọn họ chỉ là phòng phân tích tin tức, nhưng cũng vẫn có chức năng ra ngoài làm việc, thậm chí Smile ở trung tâm nghiên cứu kia, cũng có thể ra ngoài viện trợ. Tất cả mọi người đều có thể ra ngoài hàng mã sư bất cứ lúc nào, chỉ mình cô là không có cơ hội.

Vậy cô rốt cuộc ở đây làm gì?

Chúc Tiểu Tiểu chạy đến chỗ làm việc của mình, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, bây giờ cô rất tức giận, máu nóng đã chạy thẳng lên não rồi, cô không muốn ở đây thêm giây phút nào nữa, cô muốn đi xa khỏi chỗ này.

Bát Bát đang nằm trên miếng lót chuột để ngủ kiêu ngạo vờ làm chuột máy tính. Chúc Tiểu Tiểu tóm nó lại, đặt vào trong túi bên cạnh ba lô mà cô đã đặc biệt làm riêng cho nó, sau đó cúi đầu xông ra ngoài công ty.

Cô hít một hơi, một mạch chạy như điên qua hai con phố, cuối cùng dừng lại ở một vườn hoa nhỏ bên đường. Chạy hết đoạn đường này, lồng ngực đau tức, nhưng đầu óc dường như đã tỉnh táo hơn đôi chút. Chúc Tiểu Tiểu ngồi xuống một chiếc ghế dài, mắt cay cay.

Bát Bát kêu "chít chít", bò ra chiếc túi bên cạnh ba lô ra, nhảy lên đầu gối Chúc Tiểu Tiểu, cặp mắt hạt đậu đen nhỏ chớp chớp, dường như cảm nhận được tâm trạng của cô, muốn an ủi cô.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn Bát Bát đáng yêu ngoan ngoãn, trong lòng càng buồn hơn. Đây là Boss tặng cô để chơi cùng cho vui. Cái chết của Tống Bình, những bài huấn luyện vất vả đã gây cho cô áp lực rất lớn, trong thời gian này may mà có Bát Bát khiến cô vui vẻ, cô rất thích, rất thích Bát Bát. Nhưng bây giờ đã thành ra thế này, cô đã cãi nhau với Boss một trận, có phải là không thể ở lại công ty được nữa? Vậy Bát Bát có cần trả lại không?

Chúc Tiểu Tiểu xoa đầu Bát Bát, cô thực sự yêu thích công việc này. Cô đã từng tự tin bản thân mình có năng lực thì chỉ cần nỗ lực phấn đấu, vượt qua gian khổ là có thể làm tốt. Nhưng hóa ra chỉ có thế này thôi vẫn chưa được.

Còn nữa, Boss bây giờ không phải là đang rất tức giận với cô sao? Cô đã cãi anh, lại còn tùy tiện trốn làm thế này, Boss có phải sẽ khai trừ cô không?

Chúc Tiểu Tiểu nghĩ lung tung trong đầu, cũng không biết là vì không thể ra ngoài làm nhiệm vụ mà buồn, hay vì đã cãi nhau với Boss mà buồn. Dù gì, cô vừa giận mình, vừa giận anh, tức đến mức nổ đom đóm mắt.

Điện thoại vang lên, trên màn hình hiển thị hai chữ "Nghiêm Lạc", Chúc Tiểu Tiểu cắn chặt môi, do dự rất lâu không bắt máy. Tiếng chuông ngừng lại nhưng không đầy hai giây sau lại vang lên. Chúc Tiểu Tiểu cầm điện thoại trong tay, nhìn chằm chằm vào chữ "Nghiêm Lạc", không biết nên làm thế nào mới được. Điện thoại này cũng là do anh tặng, cô cảm thấy rất tức giận, sau đó cũng không biết phải nói gì với Boss, cô thực sự là vừa bối rối lại vừa nóng ruột.

Tiếng chuông cuối cùng cũng ngừng lại, nhưng rất nhanh chóng, một tin nhắn được gửi đến: "Nhận điện thoại, nếu không thì gặp mặt nói chuyện".

Chúc Tiểu Tiểu bĩu môi, điện thoại cô cũng không có chuông khi nghe còn nói chuyện trực tiếp cái gì. Coi như không nghe thấy tiếng chuông lại đang vang lên, cô vẫn do dự, bây giờ tuyệt đối không thể quay về công ty, cứ trốn thêm hai ngày nữa, giả bệnh xin nghỉ là được rồi. Đúng, một lát nữa cô sẽ gọi

điện đến phòng Nhân sự xin nghỉ, sẽ nói là đột nhiên bị bệnh, không biết như thế có vớt vát được gì không.

Dù gì bây giờ cô vừa không muốn quay lại công ty, vừa không muốn bị khai trừ.

Khi trong đầu cô vẫn là một mớ bòng bong, một bóng hình cao lớn đột nhiên đứng sừng sững trước mặt cô. Chúc Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn, chính là Boss. Cô còn chưa kịp nghĩ kỹ càng, nhảy dựng lên, co chân muốn chạy.

Nghiêm Lạc lại chẳng ngăn cản cô. Chúc Tiểu Tiểu chạy được mấy bước, đột nhiên nghĩ ra cái gì, quay người lại nhìn quả nhiên trong lòng bàn tay của Boss là chú chuột béo đáng thương đang ngồi.

Bất Bất bị Nghiêm Lạc giữ trong lòng bàn tay, bộ dạng như một con tin nhỏ bé thê thảm, cặp mắt hạt đậu đen lại rung rung đầy nước nhìn Chúc Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu cắn môi, chẳng còn cách nào, chỉ đành tro mặt quay lại. Cúi đầu đứng trước Nghiêm Lạc im lặng.

Nghiêm Lạc không nói gì, chỉ xoay người Chúc Tiểu Tiểu lại, túm lấy ba lô sau lưng cô, đặt Bất Bất vào trong chiếc túi nhỏ bên cạnh, sau đó nắm lấy tay cô, sai bước đi về phía trước.

Chúc Tiểu Tiểu rút tay lại, nhưng bị nắm chặt, cô càng gắng sức rút tay ra, anh lại càng siết chặt. Chúc Tiểu Tiểu cắn răng, giận dữ gắng sức giật tay nhưng vẫn không vùng thoát được. Cô giằng co hồi lâu, cuối cùng cũng chỉ lãng phí sức lực, sau đó đành để bàn tay to lớn kia nắm lấy bàn tay nhỏ bé của mình, chậm rãi đi trên con đường màu xanh mới này mẫm trong vườn hoa.

Chúc Tiểu Tiểu không nói gì, Nghiêm Lạc cũng không nói gì, hai người cứ đi như vậy một lúc lâu.

Cuối cùng vẫn là Chúc Tiểu Tiểu không nhịn được, cô dừng bước, kim người không chịu đi tiếp. Nghiêm Lạc nhìn nhìn cô, khẽ thở dài một tiếng: "Vẫn còn ầm ức sao".

Chúc Tiểu Tiểu cúi đầu, chăm chú nhìn mũi chân của mình, vừa nghe thấy lời này thì chu môi lên: "Đâu có".

"Sao mà không có, em đi đến công ty thử hỏi xem, có ai dám lớn tiếng trước mặt anh, còn chẳng nói câu nào đã chạy mất hay không?"

Cô càng chu môi lên: "Là anh đuổi em đi".

"Anh bảo em trốn làm về sớm sao?"

Được rồi, điểm này cô đuối lý. Đã vậy, cô không nói gì coi như mặc nhận tội trạng của mình, nhưng Boss đại nhân lại không cho.

"Nói đi."

"Nói cái gì?", so với ngữ khí bình tĩnh có lực của Boss, giọng nói lí nhí của cô lại càng khiến cô lộ rõ rằng mình đang chột dạ.

"Lần sau, không cho phép tùy tiện nữa."

Chúc Tiểu Tiểu vô cùng bất mãn: "Dù gì dù gì, anh cảm thấy em vô dụng, công ty có em hay không cũng được mà".

Nghiêm Lạc nhìn cô, thực sự tức giận, anh nói: "Heo Con, em có biết là em rất ngang bướng không, anh chẳng biết phải xử lý ra sao đây".

"Em đâu có?" Người đàn ông xấu xa này, lại nói cô không tốt.

"Em lúc nào cũng vậy, chỉ cần ban đầu nhận định như thế nào, thì sẽ luôn luôn cho rằng là như thế bất luận có xảy ra chuyện gì, em cũng đều mang những chuyện này áp vào cái phương hướng em nhận định."

"Loại tinh thần này gọi là 'cố chấp'", Chúc Tiểu Tiểu cứng đầu, không nhận được đầu gối.

Nghiêm Lạc nhìn cô, Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng cúi đầu xuống, cô là nhân viên, cô cúi đầu trước mặt anh chẳng nhẽ còn không được?

"Em cảm thấy mình đến công ty, được huấn luyện diệt yêu trừ ma, thì cứ phải ra ngoài làm nhiệm vụ mới có thể chứng minh khả năng của mình sao? Thế nên em cho rằng anh không để em ra ngoài chính vì cảm thấy em vô dụng, coi thường em?"

Lẽ nào không phải? Nói đến đây Chúc Tiểu Tiểu vẫn còn tức, không kìm được ngẩng đầu lên nhìn anh một cái. Nhìn xong lại nhanh chóng rút cổ lại, ánh mắt của Boss thật đáng sợ.

Nghiêm Lạc im lặng một hồi, nén cơn giận xuống, sau đó hơi hơi khom người, nhìn thẳng vào mắt Chúc Tiểu Tiểu: "Đầu óc ngốc nghếch của em lẽ nào chưa từng nghĩ qua, anh không cho phép em đi làm những việc nguy hiểm là bởi vì nguyên nhân khác?"

Nguyên nhân khác? Còn có nguyên nhân gì khác?

Chúc Tiểu Tiểu nhìn Boss, giọng nói trầm thấp, nhẹ nhàng của anh giống như một thứ rượu ấm áp bao bọc lấy cô. Cô cảm thấy đầu óc mình hơi choáng váng, liền cố gắng chuyển ánh nhìn. Bị đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn xoáy vào như vậy, trái tim cô không kìm được nữa, bắt đầu đập "thịch thịch thịch".

Hai người nhìn nhau rất lâu, bầu không khí dần dần nóng lên, nóng đến mức Bát Bát từ chiếc ba lô phía sau vừa thò đầu ra đã phải nhanh chóng rút lại, không dám nhìn nữa. Mặt Chúc Tiểu Tiểu nóng bừng lên, nhưng sau mọi cố gắng cô vẫn không thể nào nhìn sang chỗ khác được, Nghiêm Lạc chột con con khoe miệng, nụ cười đó khiến lòng cô hoang mang...

Bỗng nhiên, một luồng sáng lóe lên, Tiểu Tiểu bắt ngờ tỉnh ngộ!

"Boss, lẽ nào em là vũ khí bí mật của anh?"

Nụ cười của Nghiêm Lạc đông cứng trên môi, vũ khí bí mật? Đây là cái quỷ gì?

Chúc Tiểu Tiểu nắm chặt tay, chăm chú và nghiêm túc: "Boss, lúc đầu anh nhìn trúng tài năng thiên bẩm của em nên mới bảo em vào công ty. Một người bình thường chẳng hiểu cái gì như em, anh lại bỏ thời gian tâm sức để bồi dưỡng, ngoại trừ việc nể mặt A La ra, chắc chắn là vì em có bản lĩnh gì đó sau này có thể dùng được. Bây giờ trình độ của em chưa đủ, anh không muốn để em sớm gặp nguy hiểm, vì tránh hao binh tổn tướng. Boss, em hiểu rõ rồi, yêu cầu của anh đối với em cao, bắt em tập luyện khắc khổ, tất cả là vì muốn tốt cho em".

Nghiêm Lạc mắt tròn mắt dẹt, Chúc Tiểu Tiểu lại nói tiếp: "Sau này, hẳn là sẽ có sự kiện lớn xảy ra, lúc đó ắt cần đến em, đúng không nào? Em nhất định sẽ nỗ lực, Boss, em không nên nghĩ anh như thế. Thực ra anh là Bá Nhạc1 tốt nhất trên thế giới này. Anh biết tiềm lực của em ở đâu, đúng chứ?".

1 Bá Nhạc: vốn tên là Tôn Dương, ông là người thời đại Xuân Thu. Do có nghiên cứu vô cùng xuất sắc về ngựa, giỏi về xem tướng ngựa. Mọi người liền quên mất tên thật của ông, trực tiếp gọi ông là Bá Nhạc. Ý nói tới kẻ giỏi dùng người.

Nghiêm Lạc lại càng ngẩn ra, cuối cùng khôi phục lý trí, cắn răng nói: "Anh thực sự đánh giá thấp em rồi". Ngốc đến mức hoàn toàn vượt ra ngoài tưởng tượng của anh, anh thực sự muốn hỏi cô đi đập cho một trận.

Đánh giá thấp là ý gì? Chúc Tiểu Tiểu không rõ, lẽ nào cô đoán sai rồi? Nhưng suy luận đó của cô rất hợp lý, không phải sao?

Song, nhìn thấy sắc mặt Boss không vui, trong lòng Chúc Tiểu Tiểu lại cảm thấy sốt ruột. Nghĩ đi nghĩ lại, cô cũng không nghĩ ra được nguyên nhân gì khác, cuối cùng trực tiếp lao thẳng vào lòng Nghiêm Lạc, lắc lắc anh: "Boss, anh đừng giận em, em không nghĩ lung tung nữa".

Cô còn nói cô không nghĩ lung tung? Nghiêm Lạc thực sự là giận đến mức không nói nổi nữa rồi. Nhưng cô ôm anh thế này, làm nũng thế này, anh thực sự không nổi giận cô ra. Bỏ đi bỏ đi, cô vốn luôn ngốc nghếch như vậy, anh mềm lòng, duỗi tay ra ôm lấy cô.

Chúc Tiểu Tiểu len lén ngẩng đầu lên quan sát sắc mặt của anh, dường như Boss đại nhân thực sự không tức giận nữa rồi. Cô mừng thầm, đang muốn được voi đòi tiên mở miệng xin Boss cho ra ngoài làm nhiệm vụ, nhưng không ngờ khi ngẩng đầu lên, cô lại vô tình trông thấy phía sau của Nghiêm Lạc, Tề Nghiên La đang nhìn bọn họ với ánh mắt vô cùng phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Chúc Tiểu Tiểu trong chốc lát căng thẳng, nhảy dựng lên. Chết rồi, A La sẽ không hiểu lầm chứ? Cô nhanh chóng đẩy Nghiêm Lạc ra.

Nghiêm Lạc cau mày lại, nhìn cô một cái, sau đó quay người hỏi một câu lạnh tanh: "Xem kịch?".

Hóa ra anh sớm đã biết A La ở đây. Chúc Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn anh một cái, trong lòng thầm nói, thật xảo quyết cố ý muốn để A La ghen phải không?

Cô muốn véo anh một cái, lại muốn đá anh một cái, thả Bát Bát cắn anh hai cái, nhưng Chúc Tiểu Tiểu không có gan này, cô nghĩ Bát Bát có lẽ càng không có.

Một giọng cười hào sảng của đàn ông truyền đến, lúc này Chúc Tiểu Tiểu mới chú ý đến một người đàn ông đang đứng sau lưng Tề Nghiên La.

Anh ta rất cao, nước da ngăm đen, tóc ngắn tạo kiểu hơi rối rối, hơi phóng đảng, nhưng rất đẹp trai. Mắt sáng, trong lúc cười còn lộ ra hàm răng trắng đều. Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy rất chướng mắt bởi vì người đàn ông này đang khoát tay lên vai, ôm lấy Tề Nghiên La, tư thế thân thiết như để đối chọi với cô và Nghiêm Lạc.

Chẳng trách Boss rõ ràng biết A La ở phía sau cũng không tránh né Hóa ra là người đàn ông du côn này trở thành sự kích thích và khiêu khích trái tim!

Chúc Tiểu Tiểu bất giác trung ra tư thế phòng vệ, nhìn trừng trừng vào người đàn ông kia. Đáng tiếc người ta chẳng thèm chú ý đến cô chút nào, chỉ nói với Nghiêm Lạc: "Hiếm khi thấy anh có thời gian rảnh rỗi đi dạo phố, xem ra gần đây sống rất dễ chịu".

"Hai người cũng thế."

Người đàn ông kia lại cười: "Chúng tôi số khổ mà, người nào đó không có lương tâm, muốn ở cùng bạn gái, hại tôi và A La ngày ngày phải tăng ca. Hôm nay khó khăn lắm mới có được chút thời gian rảnh rỗi, muốn hẹn hò một chút, kết quả lại làm kỳ đà rồi". Anh ta quay sang nhìn Chúc Tiểu Tiểu, nháy mắt với cô: "Tôi tên Tất Mặc Kỳ, cô có thể gọi tôi là A Mặc, chúng tôi đang định đi ăn cơm, cùng đi nhé".

Mới hơn năm giờ đã ăn cơm? Chúc Tiểu Tiểu nhìn nhìn Nghiêm Lạc, lại nhìn nhìn Tề Nghiên La, đang không biết trả lời thế nào. Lúc này, A La giờ tay ra nói với cô: "Heo Con, đến đây".

Chúc Tiểu Tiểu vừa nghe thấy lời của nữ vương liền chạy đến, hai người con gái nắm tay nhau đi về phía trước. Nghiêm Lạc cau mày lại, bước tới định đi cùng, Tất Mặc Kỳ đã nhướn mày, dùng vai hích hích anh: "Thu phục được cô ấy rồi sao?".

Nghiêm Lạc im lặng, dáng vẻ như muốn nói: Chẳng liên quan gì đến cậu. Tất Mặc Kỳ cũng không để ý: "Đầu óc giống như Heo Con đây, anh cứ lạnh lùng thế này chắc chắn không được".

Nghiêm Lạc chỉ coi như không nghe thấy, nhưng bất giác lại nhìn nhìn về phía bóng lưng Chúc Tiểu Tiểu. Cô đang kéo Tề Nghiên La, vừa đi vừa khe khẽ nói chuyện, còn quay đầu lại lén nhìn anh.

"Người tên A Mặc kia là ai vậy?", Chúc Tiểu Tiểu rất quan tâm tới người này.

"Cậu và Nghiêm Lạc đang làm gì?", hỏi ngược lại là tuyệt chiêu biến thủ thành công.

Quả nhiên Chúc Tiểu Tiểu căng thẳng: "Không, không làm gì cả, cậu đừng có hiểu lầm!". Cô không kim được quay đầu lén nhìn Nghiêm Lạc, anh bây giờ là đang nhìn A La nhỉ?

"Mình sẽ hiểu lầm cái gì?", lại là một câu hỏi sắc nhọn.

"Không, không, mình chỉ muốn nói, mình, mình với Boss... cãi nhau." Chúc Tiểu Tiểu cân nhắc đắn đo nên nói thế nào: "Ý, cũng không phải cãi nhau, chỉ là mình có cơ hội ra ngoài làm nhiệm vụ, nhưng Boss không cho đi, mình kích động, liền chạy đến phòng làm việc của anh ấy...". Chúc Tiểu Tiểu đem kể rõ ngọn ngành sự việc cho Tề Nghiên La, nói rồi cảm thấy có chút áy náy, bây giờ nghĩ lại, sao mà mình ấu trĩ thế cơ chứ.

Tề Nghiên La cũng cảm thấy hai người bọn họ quá ấu trĩ, đặc biệt là cái người sau khi mắng người ta bỏ chạy lại còn đuổi theo càng ấu trĩ hơn. Cô quay đầu lại nhìn Nghiêm Lạc một cái, Chúc Tiểu Tiểu thấy động tác này thì lập tức kéo tay cô nói: "A La, chúng mình mãi mãi sẽ là bạn tốt, có đúng không?".

Tề Nghiên La nhìn cô: "Sao vậy, chẳng lẽ cậu đã làm chuyện gì có lỗi với mình?".

"Đâu có, làm gì có chứ", Chúc Tiểu Tiểu thực ra cũng không biết mình đang chột dạ điều gì.

Tề Nghiên La quay đầu nhìn Nghiêm Lạc một cái, Chúc Tiểu Tiểu thấy hành động của cô, trong lòng có chút buồn khổ. Làm thế nào đây, hai người bạn họ thế này, cô là người ngoài cũng thấy rất phiền lòng. Nhưng mà, cô rút cuộc phiền lòng điều gì chứ?

Suốt cả đoạn đường tâm sự linh tinh, nói chuyện vớ vẩn, chẳng mấy chốc đã đến chỗ ăn cơm. Cửa tiệm này thực ra nằm ngay phía sau vườn hoa. Dọc con phố này toàn là những quán ăn có phong cách hoặc quán rượu, đêm xuống chỗ này sẽ rất náo nhiệt. Chúc Tiểu Tiểu chỉ mới cùng bạn học đón sinh nhật ở quán rượu trên đường này một lần. Địa điểm tổ chức ồn ào, nhốn nháo, có quá nhiều người hút thuốc, đồ ăn lại còn đắt khủng khiếp nên cô không thích.

Quán ăn Tất Mặc Kỳ và Tề Nghiên La muốn đến ở cuối của con phố, còn phải rẽ vào phía sau, chắc là một chỗ yên tĩnh. Thế nhưng mới vào giờ này, đã có người đứng trước cửa đợi xếp số. Nhân viên phát số mặc quần áo kiểu cổ trang, đeo một chiếc mặt nạ quý, trên áo dài màu đen còn có in hai chữ "Quý Sai". Chúc Tiểu Tiểu nhìn nhìn, cảm thấy rất lạ lẫm.

Trang trí của cửa tiệm này vô cùng cổ quái, trên tấm biển gỗ đen khắc hai chữ rất khoa trương "Địa Phủ". Đây chính là tên của quán ăn.

Chỗ như thế này lại buôn bán rất phát đạt.

Chúc Tiểu Tiểu hiếu kỳ ngó nghiêng khắp lượt, cùng bọn Tề Nghiên La đi vào trong. Không gian của tiệm rất rộng, vừa vào cửa liền bắt gặp một khoảng sân lớn. Bây giờ đúng vào lúc mặt trời xuống núi, ánh sáng vàng rực rỡ chiếu vào trong sân, núi đá đài hoa hiện lên vô cùng đẹp đẽ.

Một nhân viên phục vụ mặc áo trắng hóa trang kiểu quý cầm đèn lồng đi trước dẫn đường, trong sân có một bức tường treo đầy những bức tranh thần quỷ và các câu chuyện nhỏ, cạnh trên của tường có lắp đèn chiếu, nhìn tổng thể cảm thấy cực kỳ quái dị.

Chúc Tiểu Tiểu rất hứng thú với bức tường đó. Các loại quỷ quái yêu ma trên những bức tranh cô đều biết. Cô xem đến ngơ ngẩn, không chú ý rằng Tất Mặc Kỳ, Tề Nghiên La đã đi vào trước, chỉ có Nghiêm Lạc nhẩn nại đứng bên cạnh cô đợi. Đợi Chúc Tiểu Tiểu xem đủ rồi, anh mới đưa cô vào bên trong.

Đi qua bức tường, rẽ vào, lại là một cây cầu nhân tạo nhỏ, xung quanh là những khối đá và rất nhiều hoa đỏ đang nở rộ, một đầu cây cầu có tấm biển viết "Cầu Nại Hà".

Chúc Tiểu Tiểu bị phong cảnh ở đây hấp dẫn, cửa tiệm này đặc sắc quá. Cô đi lên trên cầu nhìn xuống, bên dưới thật sự có nước chảy. Lại rẽ vào một đường nữa, đó là một con đường đá, hai bên dựng đứng những thân trúc cao cao, khiến cho con đường bị quây lại thành khung cảnh u ám, tấm biển chỗ đầu đường viết "Đường Hoàng Tuyền".

Chúc Tiểu Tiểu cười, giẫm giẫm lên những hòn đá dưới chân: "Boss, chúng ta đi trên đường Hoàng Tuyền này khi sống". Vừa ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy những cây trúc kia mở ra một con đường mòn, tấm biển trên thân trúc viết là "Đài Vọng Hương". Trong lòng Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên trào lên một cơn kích động, cô bước từng bước xuyên qua con đường mòn, rẽ sang lại chỉ là một chiếc đình nhỏ.

"Đài Vọng Hương không phải nên thế này." Trong lòng Chúc Tiểu Tiểu rất thất vọng.

"Vậy thì nên như thế nào?" Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng Nghiêm Lạc ở phía sau hỏi, cô ngẫm nghĩ, lắc lắc đầu. Dù gì cũng không nên là một cái đình, cô thấy rất kỳ quái sao mình có thể khẳng định như vậy nhỉ?

Nghiêm Lạc giơ tay cốc lên đầu cô: "Cả một ngày trời còn nghĩ không thông chuyện chính, lại tự dằn vặt linh tinh vớ vẩn".

"Em đâu có." Chúc Tiểu Tiểu ảm ức xoa xoa đầu: "Em suy nghĩ chuyện chính, nhưng kết quả anh vẫn không đồng ý". Cô nhân cơ hội xin xỏ: "Boss, em nhất định cẩn thận không để xảy ra sai sót, anh cho em đi nhé".

Anh nắm lấy tay cô đi vào bên trong: "Ăn cơm trước, chuyện này để sau hẵng nói".

Đề sau hẵng nói? Có cơ xoay chuyển?

Chúc Tiểu Tiểu thoát cái lại vui vẻ rồi, nhảy chân sáo đi theo Nghiêm Lạc xuyên qua điện Diêm Vương được bài trí rất đặc biệt, đó là phòng dành cho khách dùng bữa, đi qua sân phía sau vào một phòng bao. Nghiêm Lạc rõ ràng không phải lần đầu tiên đến đây, anh quen đường thuộc lối, đưa Chúc Tiểu Tiểu vào trong phòng của bọn Tất Mặc Kỳ. Căn phòng này cũng bài trí theo kiểu cổ, nhìn có vẻ cũ kỹ, toàn bộ được trang trí bằng lụa và đồ gỗ điêu khắc, mười tám gian phòng mỗi gian không giống nhau, tên của nó đương nhiên chính là một loạt mười tám tầng địa ngục.

Chúc Tiểu Tiểu cùng bọn họ ngồi trong tầng địa ngục thứ mười tám ăn cơm. Cô nhìn chỗ này, ngó chỗ kia, dụng cụ trong nhà hàng này toàn dùng những thứ chất lượng tốt và đặc biệt. Ngoài đồ ăn chính, trong phòng lớn còn có rất nhiều đồ điểm tâm như salad, hoa quả... tự chọn theo sở thích.

Đối với Chúc Tiểu Tiểu, có ăn là ổn rồi, thêm vào đó không gian trong này thực sự quá đặc biệt, cô cảm thấy tương đối vui vẻ. Nghiêm Lạc bảo cô đi ra phòng lớn lấy salad, lấy hoa quả, cô cũng không chút oán thán, lật đật đi ngay.

Tất Mặc Kỳ nhìn Chúc Tiểu Tiểu bị sai ra ngoài, nhanh chóng nói: "Phong ấn ở đây bị xuyên qua hai lần rồi, nhưng không có bị phá. Tôi cùng A La đặc biệt đến xem xem, nhưng không phát hiện điều gì. Waiting chỗ anh có gì không bình thường không?".

"Không có."

Tề Nghiên La chọc chọc thức ăn trong đĩa của mình: "Heo Con nói anh không cho cô ấy ra ngoài làm nhiệm vụ. Anh nên để cô ấy có nhiều kinh nghiệm chiến đấu thực, sau này mới có thể dùng được".

Nghiêm Lạc đang cắt miếng thịt bò lập tức dừng lại, chậm rãi nói từng câu từng chữ: "Cứ coi như anh đồng ý cho cô ấy ra ngoài làm nhiệm vụ, cũng tuyệt đối không phải để sau này sử dụng, A La, anh đã nói rồi, đừng chạm vào điểm giới hạn của anh, đừng làm phiền cô ấy".

"Heo Con năm đó thực ra đã có chủ ý của mình, huống hồ bây giờ, cô ấy cũng biết mình phải làm những gì. Ngày rằm tháng Bảy, chúng ta vừa phòng bị vừa dặn dò, cô ấy chẳng phải vẫn ra ngoài như vậy sao. Hôm đó yêu ma ra khỏi nơi ẩn nấp, nhiều ánh mắt theo dõi, chuyện của cô ấy chắc chắn rất nhiều người biết rồi, anh cho rằng anh còn có thể giấu cô ấy sao." Tề Nghiên La mặt mày u ám, lẽ nào mỗi ngày bọn họ đều phải tranh luận vì chuyện này?

Nghiêm Lạc chau mày, cắt thịt của mình đâu thể không đau, anh không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này cùng A La nữa, dù gì Tiểu Tiểu ở bên cạnh anh, sắp xếp thế nào cũng không đến lượt A La chỉ tay chỉ chân.

Anh càng lạnh lùng u buồn thế này, Tề Nghiên La càng tức giận, sắc mặt hai người đều rất khó coi. Tất Mặc Kỳ vẫn thoải mái, dường như đã quá quen với trạng thái mâu thuẫn như thế này của bọn họ rồi. Anh đặt tay lên vai Tề Nghiên La, nghịch nghịch lọn tóc của cô, cười nói: "Được rồi, Tam vương chúng ta gặp nhau, không phải nên nói chút chuyện chính sao? Thư tôi gửi, anh đã xem hay chưa".

"Chưa xem."

Tất Mặc Kỳ nhướn mày lên, Tề Nghiên La lạnh lùng hừ một tiếng, hai người đồng thời thở dài, thời gian gần đây Nghiêm Lạc này rõ ràng đã không làm việc nghiêm túc.

"Những hồn phách cấp B tử vong không bình thường các anh thu thập được gần đây, bên chúng tôi tạm thời không thể tiếp nhận được, trong kho đã đầy rồi, đợi có chỗ trống chắc phải hai tháng nữa." Tất Mặc Kỳ nói: "Nhưng Happy nói kho linh hồn bên bọn họ cũng đầy rồi, tỷ lệ sinh của nhân loại càng ngày càng thấp, tốc độ đầu thai của đường luân hồi bên đó cũng quá chậm, xếp hàng đều phải xếp đến hơn nửa năm sau. Cứ tiếp tục thế này, sợ là hồn thể của hai bên chúng ta đều sẽ không an toàn".

Tề Nghiên La cũng nói: "Quá trình hồn phách tịnh hóa càng ngày càng chậm, số lượng linh hồn cấp B có thể xử lý tốt cho vào đường luân hồi đã càng ngày càng ít. A Mặc cũng chẳng còn cách nào, bây giờ có rất nhiều hồn thể khó xử lý".

Nghiêm Lạc ngẫm nghĩ: "Tôi sẽ sắp xếp để một số linh hồn cấp C có tội kia tịnh hóa xử lý một phần, đẩy vào đường hóa kiếp làm súc sinh. Bây giờ lượng tiêu hao gia súc và vật nuôi của con người lớn như vậy, tốc độ đầu thai của gia súc rất nhanh, chọn những linh hồn cấp C xử lý đi, thừa ra chỗ trống để chứa linh hồn cấp B".

Tề Nghiên La không đồng ý: "Có quá nhiều linh hồn cấp C đã tan rã, muốn tịnh hóa xử lý, chúng ta sẽ mất rất nhiều công phu, trực tiếp hủy đi là xong, hà tất phải tiêu hao nhiều nhân lực, tinh lực thế này để sắp xếp cho chúng đầu thai? Còn nữa trong kho có nhiều hồn thể không toàn vẹn như vậy, việc tìm ra phần hồn phách đã mất đi của chúng căn bản chính là chạm vào đại vận, những cái này đều có thể tiêu hủy đi. Anh lo trước lo sau như vậy, vọng tưởng có thể chăm sóc tới từng linh hồn, căn bản chính là đang lãng phí tài nguyên. Những linh hồn cấp B kia là nhiệm vụ của A Mặc, anh để A Mặc toàn quyền xử lý là được rồi, không cần anh phải can thiệp".

"Xử lý thế nào? Kho linh hồn không chứa được nữa, lẽ nào đem chúng cho thú ăn linh hồn để an sinh, nếu không thì cứ trực tiếp tiêu hủy, đúng không?" Nghiêm Lạc nhìn Tất Mặc Kỳ, Tất Mặc Kỳ không nói gì, anh chắc chắn cũng cảm thấy Nghiêm Lạc đối xử với ma quỷ nhân từ quá.

Nghiêm Lạc nhìn lướt qua Tất Mặc Kỳ và Tề Nghiên La một cái, cứng giọng nói: "Việc phân cấp hồn phách buộc phải chấp hành tiếp, rất nhiều linh hồn còn có thể cứu, còn có thể lại chuyển thể luân hồi".

"Chúng ta không cách nào lo được hết cho tất cả linh hồn, chỉ cần chăm sóc những linh hồn cấp A, sắp xếp tốt để bọn chúng luân hồi chuyển thể là được rồi. Mấy nghìn năm nay, đều chẳng phải như vậy hay sao? Anh đâu cần phải làm một cái phân cấp quản lý mới chứ, anh vẫn thật sự coi mình là người cứu thế sao? Anh mới là có vấn đề đó", Tề Nghiên La chỉ trích chẳng chút khách khí.

Nghiêm Lạc lạnh lùng nói: "Mấy nghìn năm nay? Trước đây đã có tòa nhà cao thế này sao? Đã có máy tính chưa? Có khi nào nhân loại nhắc đến thần tiên liên lạc đầu như bây giờ không? Em lên mạng xem xem, chỗ nào cũng phong đại thần. Em lẽ nào không biết linh hồn của con người bây giờ và hàng ngàn năm trước sớm đã không giống nhau? Nhân loại tiến bộ rất nhanh, năng lượng cũng càng lúc càng phức tạp. Bây giờ còn dùng cách thức xử lý của hàng ngàn năm trước, ngoại trừ việc ủ đường thành đại họa, sẽ không có kết quả thứ hai".

"Nhưng mà chúng ta không làm được, năng lượng của thế giới này tiêu hao quá nhanh, chúng ta không thay đổi nổi kết quả. Anh không được, A Mặc cũng không được, cứ coi như thêm cả em vào nữa cũng không được. Rằm tháng Bảy lần này, còn gay go hơn cả những gì chúng ta dự liệu, những ma thần thượng cổ kia nhân cơ hội rục rịch hành động, bọn họ có những người trung thành đi theo. Chúng ta cũng chẳng chống đỡ được thêm mấy năm, sợ rằng sự việc sẽ lại xảy ra lần nữa. Thế giới này chưa chắc chắn đã tránh được đại kiếp giống như sáu trăm năm trước, chúng ta vẫn còn phí tâm tư để chăm lo đến các linh hồn thứ cấp này, căn bản là chẳng có ý nghĩa gì."

Nghiêm Lạc nhìn Tề Nghiên La chăm chăm: "Em muốn nói gì?".

"Đại kiếp trời đất mới là trọng điểm trước mắt chúng ta cần quan tâm"

"Đó đúng là trọng điểm, nhưng không liên quan đến cô ấy", ngữ khí của Nghiêm Lạc vô cùng cứng rắn.

"Anh tìm kiếm hàng ma sư khắp nơi, muốn tập hợp hậu nhân của bát đại gia, chẳng phải cũng vì mục đích này sao? Vậy vì sao không để Heo Con biết được, hiểu được tất cả? Cửu Thiên Huyền Nữ năm đó chọn trúng cô ấy đương nhiên là có nguyên nhân, có lẽ cô ấy thực sự là người có thể cứu thế."

"Em đem cô ấy đẩy đến cho anh, chính là muốn mượn anh kích thích ký ức kiếp trước của cô ấy phải không? Cô ấy không phải như em nghĩ. Thắng bại của sáu trăm năm trước không phải dựa vào cô ấy mà có thể thay đổi. Em đừng có bị đám người Cửu Thiên Huyền Nữ tẩy não nữa. A La, Heo Con dù có thiên phú đi nữa thì bây giờ cô ấy chẳng qua cũng chỉ là một người bình thường, cô ấy có thể chăm sóc được cho mình đã là tốt lắm rồi."

"Anh đến việc thử cũng không muốn, em chẳng còn gì để nói với anh nữa." Tề Nghiên La tức giận quá, đứng phắt dậy: "Lúc đầu nếu như không phải là anh...". Cô nhìn anh, tắc nghẹn không nói nên lời: "Bây giờ anh cần thận với hồn phách của con người thế này có tác dụng gì chứ? Anh cho rằng như thế thì có thể chuộc tội?".

Lời nói của Tề Nghiên La giống như một cây kim dài đâm loạn vào tim Nghiêm Lạc, anh cắn răng: "Những chuyện đã qua không liên quan đến cô ấy, đừng kéo cô ấy xuống nước".

"Kéo cô ấy xuống nước? Có thiên phú tức là có thiên mệnh, làm sao có thể kéo cô ấy xuống nước chứ, em sẽ không hại cô ấy."

"Em muốn cho cô ấy gánh vác trách nhiệm quá lớn, cô ấy vốn không thể gánh vác được, không phải hại cô ấy thì là gì?" Nghiêm Lạc chẳng chút nhượng bộ: "Bây giờ cô ấy thế này là rất tốt rồi, cô ấy từ từ học cách bảo vệ mình thế nào, là có thể vui vẻ sống tiếp".

"Vui vẻ sống? Hừ, vui vẻ sống là cùng anh yêu đương mờ ám, để anh đùa vui phải không? Cô ấy có chí khí hơn anh nhiều. Hơn nữa, Heo Con có ý trung nhân rồi, không đến lượt anh đâu." Tề Nghiên La chuyển sang nói những lời cay độc muốn khiến Nghiêm Lạc phải khó chịu. Kiểu lạnh lùng chết tiệt như vậy, anh tức chết đi là tốt nhất.

Nghiêm Lạc cắn răng, ý trung nhân cái quái gì chứ, chết quách đi!

"Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa." Tất Mặc Kỳ kéo Tề Nghiên La ngồi xuống: "Ăn chút gì đi, đói rồi anh không để ý đến em đâu".

Tề Nghiên La uống một ngụm rượu, không nhận được lại chất vấn: "Anh nói, anh không thể nói chuyện với cô ấy, không thể tiếp xúc với cô ấy. Vậy có phải là do cô ấy chủ động trước nên giữa hai người mới có thể tiếp xúc bình thường như vậy không?".

Nghiêm Lạc không đáp, nhưng Tề Nghiên La lại hiểu rõ: "Anh xem, đến bữa chú của Cửu Thiên Huyền Nữ, cô ấy cũng có thể phá được, anh còn nói cô ấy không phải là người cứu thế? Bảo cho cô ấy chuyện trước kia đi, có lẽ cuối cùng kiếp nạn này thực sự có thể dựa vào cô ấy để vượt qua, như vậy anh mới có thể mãi mãi ở bên cô ấy".

"Anh và cô ấy ở cùng nhau, và chuyện cứu thế giới không có quan hệ gì." Đôi mày Nghiêm Lạc càng nhíu chặt. "Mãi mãi" hai từ này, đối với anh mà nói, quá xa xỉ.

Nhưng cứ coi như cô chỉ là một người bình thường có tuổi thọ mấy chục năm, cứ coi như chỉ mấy năm nữa trời đất sẽ có thể diệt vong, dù thời gian có ngắn hơn nữa, anh cũng muốn cô quay lại bên cạnh mình.

Tề Nghiên La tức giận, nhìn Nghiêm Lạc hồi lâu, cô biết là anh không muốn, nhưng cô cũng không còn cách nào khác. Nếu như Heo Con biết tất cả, cô ấy có quyền lựa chọn của riêng mình. Cái người lạnh lùng độc đoán này cũng không thể không chê Heo Con. Chúc Tiểu Tiểu mà cô biết, là một cô gái chính nghĩa, cô ấy nhất định có thể đưa ra quyết định đúng đắn.

Tất Mặc Kỳ thở dài, tiếp tục tìm cách chuyển chủ đề: "Gần đây có tin đồn liên quan tới Bắc Âm Vương, nghe nói có phong ấn thượng cổ sắp mở, nhưng chúng ta bên này vẫn chưa điều tra ra vị trí. Hồ tộc ở bên kia đang tìm, tôi cũng sắp xếp người rồi, anh phải điều động một ít linh hồn cấp C cho tôi làm mồi câu".

"Được, bảo người của cậu trực tiếp tìm Happy."

Tất Mặc Kỳ lại nói: "Ngoài ra, cảnh sát bên phía lão Thôi kia đã bắt một số người của tôi. Anh bảo ông ta đừng ganh đua như vậy, đã mấy trăm năm rồi, cái tính cách thiết điện Phán Quan kia của ông ta vì sao vẫn không thay đổi. Mấy con quỷ hút máu đó ông ta bắt là người cung cấp tin của tôi, không làm chuyện gì xấu trong thành phố này cả. Lão Thôi đó quá cô hủ, đến tôi cũng không nể mặt".

"Ngày mai tôi sẽ gọi cho ông ta. Chuyện phong ấn, vẫn phải quan tâm một chút, đại kiếp sáu trăm năm sắp đến rồi, rất có thể có liên quan đến chuyện này."

Tề Nghiên La cười nhạt, nhạo báng anh: "Anh cũng biết đại kiếp sắp đến rồi?".

Nghiêm Lạc lờ mắt nhìn cô một cái, cuối cùng vẫn kiềm chế không nói gì. Chúc Tiểu Tiểu bưng một đĩa hoa quả màu sắc đẹp để đi vào, vừa đứng lúc nhìn thấy hai người này đang lạnh lùng lườm nhau, cô cẩn trọng hỏi: "Hai người, cãi nhau sao?".

"Không có." Câu trả lời cùng lúc phát ra từ hai cái miệng khác nhau của hai người, lại rất trùng hợp. Chúc Tiểu Tiểu không biết vì sao, trong lòng có chút buồn.

Nghiêm Lạc đón lấy chiếc đĩa lớn của cô, kéo cô ngồi xuống ở bên cạnh, lại chuyển chiếc đĩa đã cắt xong miếng bíp tết sang cho cô: "Mau ăn đi".

Chúc Tiểu Tiểu nhìn nhìn Boss, lại nhìn nhìn Tề Nghiên La. Tề Nghiên La hóp một ngụm rượu, nói: "Mình đang khuyên Boss nhà cậu để cậu ra ngoài làm nhiệm vụ, có phải cậu cảm thấy bản thân mình không có vấn đề gì không?".

"Ừ, ừ." Chúc Tiểu Tiểu gật mạnh đầu, hóa ra là đang nói chuyện này. A La thật tốt, luôn đứng về phía cô. Cô quay đầu về mong đợi nhìn Boss, Nghiêm Lạc lại giấu bàn tay to lớn ra, xoay đầu cô về phía chiếc đĩa kia: "Chuyên tâm ăn com, đây là com rang dưa mà em thích nhất, cả bíp tết cũng sắp nguội rồi, mau ăn đi".

"Vây còn bắt người ta đi lấy hoa quả, đáng nhẽ ăn hết chỗ đồ này thì mới lấy chứ." Chúc Tiểu Tiểu vừa cầu nhàu vừa nhanh chóng nhét đồ ăn vào miệng. Nghiêm Lạc, Tề Nghiên La, Tất Mặc Kỳ đều ăn rất ít, lại cứ quay sang nhìn cô, điều này khiến trong lòng Chúc Tiểu Tiểu thấp thỏm không yên.

Tề Nghiên La rất buồn, cô thực sự không hiểu nổi Nghiêm Lạc, sáu trăm năm trước anh cũng như vậy, khăng khăng làm theo ý mình, vì chuyện này thậm chí đã chọc giận cả Cửu Thiên Huyền Nữ. Bây giờ sự việc gần như đang lặp lại rồi.

Tất Mặc Kỳ nắm lấy tay cô, đặt trong lòng bàn tay mình xoa xoa, anh cười với cô, sau đó quay sang nói với Chúc Tiểu Tiểu: "Heo Con, nếu như cô làm ở chỗ của Nghiêm Lạc kia không vui, có thể đến chỗ tôi, tôi cũng có công ty hàng ma, A La thường xuyên đến giúp tôi, cô có thể cùng làm việc với cô ấy, có phải cũng rất tốt không?".

Chúc Tiểu Tiểu ngẩn ra, nhìn nhìn Tề Nghiên La. Tề Nghiên La không phản đối nhưng sắc mặt của Nghiêm Lạc thì không tốt lắm. Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy rất khó xử: "Tôi không muốn đi, Boss nhà tôi là boss tốt nhất, chắc chắn mạnh hơn anh". Làm gì có người nào lại đào tường ngay trước mặt chủ nhân của nó chứ. Hơn nữa cô đâu phải nhân vật lợi hại gì, nói như thế với cô, rõ ràng là muốn chơi xấu Boss.

1 Đào tường: Từ lòng trong tiếng Trung, ám chỉ hành động lợi dụng sự chủ quan, sơ hở của người khác để cướp đoạt, phá hoại điều gì đó, có thể là thành công, lợi ích, những thứ tốt đẹp..

Chúc Tiểu Tiểu càng nghĩ càng tức, nếu có ai đối xử không tốt với Boss, cô sẽ ghét người đó. Cô quay đầu nói với Tề Nghiên La: "Nếu như cậu làm ở chỗ của A Mặc kia không vui về, thì đến chỗ bọn mình, Boss rất tốt, bọn mình còn có thể làm việc cùng nhau, như thế không phải cực kỳ thuận lợi sao?".

Tất Mặc Kỳ ngẩn ra, sau đó cười lớn, Heo Con này thật thú vị, anh chỉ muốn đùa cho A La vui, mà cô ấy lại vì Boss nhà mình bất bình như vậy, điều này thật sự rất thú vị.

Tề Nghiênn La và Nghiênn Lạc cũng cất tiếng cười, không khí căng thẳng vốn đã bị một câu nói "bệnh vực kẻ yếu" của Chúc Tiểu Tiểu khuấy động lên rồi. Nghiênn Lạc xoa xoa đầu cô, Heo Con này, quả nhiên trong lòng chỉ muốn bảo vệ anh. Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy rất khó hiểu, chẳng phải đang đấu khẩu sao, bọn họ cười cái gì?

Tất Mặc Kỳ lại tiếp tục trêu cô: "Heo Con, sao cô lại có thể thay boss của mình mời người như thế nhỉ?".

Chúc Tiểu Tiểu cứng họng, cô quyết định sẽ ghét Tất Mặc Kỳ này hơn nữa, mà cũng thật khó hiểu, anh ta dựa vào cái gì lại dám gọi cô là Heo Con. Đúng lúc đó, Nghiênn Lạc đã giải vây giúp cô: "Heo Con, A Mặc chỉ đùa thôi, còn nữa, tiệm này là của cậu ấy, cậu ấy mời, em còn muốn ăn gì không, thoải mái chọn đi".

Chúc Tiểu Tiểu mắt sáng lên, thoải mái chọn, vậy cô thực sự không thể khách sáo rồi, nhưng mà bụng đã gần no, Chúc Tiểu Tiểu khó xử, nghĩ ngợi giây lát, hỏi: "Có thể gói mang về không?".

Lời này vừa nói ra, Bát Bát nhanh chóng ôm một miếng điểm tâm nhỏ từ góc bàn nhảy lên biểu thị muốn cái này. Tất Mặc Kỳ vỗ vỗ trán, Tề Nghiênn La che miệng cười, Nghiênn Lạc không nhìn được cười phá lên, Heo Con nhà anh luôn có thể khiến anh vui vẻ.

Cuối cùng, Chúc Tiểu Tiểu thực sự đã gói hai hộp điểm tâm mang về, còn giúp Nghiênn Lạc cầm theo một chai rượu đất nhất.

Bốn người bọn họ chia tay nhau ở trước cửa "Địa Phủ", lúc tạm biệt, A La kéo Chúc Tiểu Tiểu nói: "Cậu ra ngoài làm nhiệm vụ nhiều vào, đừng có sợ, có ngày cậu sẽ trở thành một hàng ma sư rất quan trọng".

Chúc Tiểu Tiểu vui vẻ gật đầu, điều khiến cô khó kiềm chế nhất chính là được người ta khen ngợi, trong lòng vui mừng hớn hờ.

Ở bên kia, Tất Mặc Kỳ cũng nói với Nghiênn Lạc: "Tôi không có ý kiến gì khác, chỉ muốn thể hiện rõ thái độ một chút. Bất luận xảy ra chuyện gì, anh biết đấy, tôi nhất định sẽ đứng về phía A La".

Nghiênn Lạc nhìn nhìn Chúc Tiểu Tiểu ở bên cạnh cười rất vui vẻ, nói với Tất Mặc Kỳ: "Cậu vì A La nguyện ý phản bội Bắc Âm Vương, còn tôi vì Heo Con, cam tâm làm trái quy tắc của thần giới. Tôi không mong chờ cậu có thể giúp tôi khuyên A La, nhưng cũng không hy vọng một ngày nào đó chúng ta phải đối đầu với nhau".

Đối với con sóng gió ngầm, nổi lên trong bữa cơm này, Chúc Tiểu Tiểu không hề hay biết, Tề Nghiênn La cổ vũ cô khiến cô rất vui vẻ. Còn những lời nói không được tì mĩ của Boss kia đã bị cô gạt ra khỏi đầu. Bây giờ trong đầu cô chỉ toàn suy tính, phải nói thế nào để thuyết phục Boss cho cô cơ hội ra ngoài làm nhiệm vụ đây? Cô sẽ không tính khí trẻ con nữa, phải nói chuyện nghiêm túc với Boss.

Kết quả, điều kiện của Nghiênn Lạc là cô phải quay về giúp anh thu dọn phòng làm việc.

Bước vào phòng của Boss, Chúc Tiểu Tiểu sững sờ. Bàn làm việc cỡ lớn đồ vật trên mặt đất, những chiếc tủ, sofa cái nào cái nấy đều xộc xệch xiêu vẹo không còn nguyên vẹn. Mặt đất toàn là văn kiện cùng giấy tờ hỗn độn, càn chưa kể tới một đồng linh tinh lão nháo nào là bút, chặn giấy, đồ trang trí..., trông giống như một trận cuồng phong vừa quét qua, hoặc là mới bị tấn công vậy.

Chúc Tiểu Tiểu ngồi trên thảm chiến đấu với đồng giấy tờ hỗn độn. Rất nhiều văn kiện đã rơi ra khỏi kệ, cô phải căn cứ vào mã số, chỉnh lý lại từng trang rồi nhét vào trong kệ, rất phiền phức.

Cô bủi môi, càng làm càng không vui, không nhẫn nại được hỏi: "Boss, anh cố tình chỉnh em, rõ ràng là tự anh làm loạn, lại bảo em giải quyết. Hơn nữa, dưới lầu còn có đoàn thư ký của anh cơ mà". Ông chủ này thật là kỳ quái, thư ký, trợ lý lại không ở cùng một tầng với anh, cũng không biết anh làm việc như thế nào.

Nghiênn Lạc nhìn cô ngồi trong văn phòng của mình, đơn thuần là giúp mình dọn dẹp, cảm thấy rất vui, anh đi đến, mang một chút điểm tâm cho cô ăn: "Vất vả rồi".

Chúc Tiểu Tiểu hai tay lăm lăm, thế là chẳng chút khách khí cắn một miếng bánh ngọt thật lớn trong tay anh, khiến anh phải bật cười. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, nhưng không có chút xúu nào ý định giúp cô.

"Tối hôm nay em thu dọn xong phòng làm việc cho anh, ngày mai anh sẽ nói với Ray đồng ý để em ra ngoài làm nhiệm vụ nhé." Chúc Tiểu Tiểu còn nhớ Ray nói với Hồ Dương ngày mai sẽ trả lời.

"Được. Nhưng em cũng phải đồng ý với anh một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Mỗi khi có nhiệm vụ và các vụ án ở bên ngoài, chỉ anh đích thân sắp xếp em mới được đi làm", Nghiênn Lạc nói rất nghiêm túc: "Bất luận ai tới tìm em làm gì, bao gồm cả A La, em cũng không được đồng ý bừa bãi, bắt buộc phải nghe lời anh".

Chúc Tiểu Tiểu không hiểu: "Giúp A La cũng không được sao?".

"Đúng, bao gồm cả A La."

A La luôn mong đợi cô có thể trở thành chìa khóa để giải cứu thế giới. Còn anh lại chỉ hy vọng cô có thể luôn ở bên cạnh anh, cười với anh.

Tề Nghiênn La mà hai người bọn họ nói, lúc này đang ngẩn ra nhìn một đoạn văn bản trong máy tính, cô xem một lúc, cuối cùng đem nó làm tập tin đính kèm, soạn thư, người nhận là Chúc Tiểu Tiểu, sau đó nhấn nút gửi đi.

Ngày hôm sau Chúc Tiểu Tiểu bận quay cuồng, không để ý có thư. Vừa sáng sớm cô đến công ty liền chạy đi tìm Ray. Sau khi xác nhận Boss đã chính thức thông báo với Ray đồng ý cho mình đi nằm vùng, cô vô cùng vui mừng, vừa căng thẳng lại vừa hưng phấn.

Tổ dự án rất nhanh chóng bố trí đội hình. Tư Mã Cần lệnh cho hai tổ 27, 28, thêm vào đó là Tiết Phi Hà thiết lập đội yểm trợ cho Chúc Tiểu Tiểu trong quá trình nằm vùng. Công việc giám sát hỗ trợ tại công ty do Chu Duệ chỉ huy ba người cùng phối hợp. Ray phụ trách chung, sẽ tham gia bất cứ lúc nào.

Cả buổi sáng, tổ dự án bọn họ hợp phân công, điều chỉnh công việc, buổi chiều Hồ Dương phía bên cảnh sát đưa người đến, hai bên phối hợp bàn bạc bố trí cụ thể. Nghiênn Lạc còn đích thân đến xác nhận kế hoạch của bọn họ, khiến mọi người đều cảm thấy rất áp lực.

Chúc Tiểu Tiểu nhận được các thiết bị hành động từ phía kho trang bị, một chiếc kính lớn kiểu học sinh, thực tế trên kính đó có gắn một camera giám sát siêu nhỏ, mắt kính cũng được thông qua xử lý đặc biệt, có thể nhìn thấy bóng sáng của ác linh; thiết bị liên lạc ẩn; dây trói hồn làm thành vòng đeo tay màu đỏ; ba chiếc quần bò thiết kế đặc biệt trong túi có thể đựng vũ khí; thậm chí đến áo ngủ cũng được trang bị rất nhiều túi.

Chúc Tiểu Tiểu buộc tóc lại phía sau, đeo kính lên, đổi trang phục, Tư Mã Cần cười lớn: "Như thế này giả làm học sinh trung học cũng được". Nghiênn Lạc nhìn thấy cô lại cau mày, khiến cô cứ thấp thỏm mãi, sợ là Boss hối hận không cho mình đi nữa.

Nhưng Nghiênn Lạc đã không đổi ý, chỉ nói cô chuẩn bị xong thì lên phòng làm việc tầng trên tìm anh, anh cũng có vài thứ muốn đưa cho cô.

Chúc Tiểu Tiểu hoàn tất công việc, chạy lên văn phòng của Nghiênn Lạc ở tầng ba mươi tám: "Boss, Smile nói em không thiếu thứ gì cả, đã kiểm đủ rồi, vừa này ở bên dưới em còn thử dùng hết một lượt, đều không có vấn đề gì".

"Đó là những trang bị quy định thông thường của công ty, anh cho em là hai thứ khác."

Nghiênn Lạc nói rồi, mở một chiếc hộp giấu ở trên bàn làm việc của anh ra, bên trong là một chuỗi hạt, kết lại từ những viên giống như thủy tinh hình tròn màu tím nhạt, màu tím giống như là từ giữa viên thủy tinh tỏa ra, quả thực rất đẹp.

Nghiênn Lạc đứng dậy, đeo chuỗi hạt lên cổ cho Tiểu Tiểu: "Đây là những viên đá mang linh lực, nó có thể giúp em chống đỡ sự tấn công của yêu ma quỷ quái bình thường, em đeo vào, không được tháo ra".

"Woa! Lợi hại thật!" Chúc Tiểu Tiểu vuốt ve chuỗi hạt, thốt lên kinh ngạc. Giống thủy tinh như vậy, nhìn cũng không quá đặc biệt, nhưng hóa ra lại là bảo vật. "Tức là ác linh sẽ không thể nào chạm vào người em phải không?"

"Đúng, nhưng vẫn còn một thứ?"

Chúc Tiểu Tiểu nghe thế, phút chốc cảm thấy bản lĩnh của mình vừa tăng thêm ba phần, trong lòng vô cùng vui vẻ.

"Còn có thứ gì?"

"Là bùa chú." Nghiênn Lạc ấn cô ngồi xuống sofa, cầm tay phải của cô: "Anh sẽ đem ấn phù ấn lên lòng bàn tay em, chỉ cần niệm câu chú, vận động ý niệm, ấn phù trong lòng bàn tay em sẽ phát huy tác dụng".

Ấn phù: Ấn bùa.

Chúc Tiểu Tiểu nhớ lại lần đầu tiên thấy Thư Đồng đánh ác linh kia, trên tay cô ấy rõ ràng không có thứ gì, nhưng đánh lên trán của ác linh, lại xuất hiện bùa màu đỏ. "Có phải là thứ giống như trên tay bọn Thư Đồng không?"

"Trên tay của bọn họ là ấn phù do Smile cấp, gọi là chú ngăn ma, trong số các hàng ma sư cấp một cũng chỉ có sáu người có tư cách như vậy."

"Nhưng em đâu có phải là hàng ma sư cấp một, cũng có thể sao?"

"Em dùng loại chú này thực sự hơi quá sức, nhưng loại chú này vào thời khắc nguy cấp có thể cứu mạng, nó có thể hủy diệt được hồn phách của ma quỷ, là 'cường chú'. Cho em rồi, em phải cẩn thận sử dụng."

Chúc Tiểu Tiểu hoang mang: "Vậy, vậy em không cần chú này, em dùng loại bình thường là được rồi".

"Không có loại cường chú này hộ thân, anh sẽ không để em ra ngoài làm nhiệm vụ." Ngực khí của anh vô cùng kiên định, dùng hai lòng bàn tay mình bao lấy bàn tay phải của cô. Chúc Tiểu Tiểu biết chuyện này không thể thương lượng, làm bậm một câu: "Làm gì có ai tặng đồ mà lại ngang ngược như thế".

"Heo Con."

Anh gọi cô, khi thấy ánh mắt cô ngược lên nhìn mình, anh nói: "Anh không chấp nhận bị cự tuyệt".

Chúc Tiểu Tiểu còn chưa kịp hiểu hết về lời nói này, thì bàn tay phải đã cảm thấy một luồng nhiệt nóng bao quanh, sau đó một lực cực mạnh đánh vào trong lòng bàn tay phải của cô. Cô kêu "á" lên một tiếng thảm thiết, búng tinh muốn rút tay lại, cơ thể cũng co rúm, nhưng hai bàn tay của Nghiênn Lạc

giống như đã gắn chặt vào tay cô vậy, làm thế nào cũng không rút ra được.

Nghiêm Lạc lúc này mới nói: "Sẽ đau một chút, em cố chịu".

Con đau đến đột ngột, hơn nữa không phải là đau một chút, mà là rất đau!

Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy cả lòng bàn tay giống như bị lửa thiêu, cô lớn như thế này rồi nhưng chưa từng thấy con đau nào kịch liệt đến như vậy. Xương thịt của lòng bàn tay gần như bị chọc thủng, đau tới mức cả người không kìm được phải lùi ra phía sau, cuối cùng dựa sát vào góc sofa, nhưng bàn tay thì vẫn cứ bị giữ chặt trong lòng bàn tay Nghiêm Lạc. Cô không thể khống chế lớn tiếng khóc lên, tay trái dùng lực kéo tay anh ra, chân đạp vào ghế sofa. Nhưng như thế đương nhiên cũng chẳng tác dụng gì, bàn tay của Nghiêm Lạc và cô vẫn dính chặt lấy nhau, không chút suy suyển. Cô đau đến mức cánh tay co giật, đầu cũng cảm thấy muốn nổ tung.

Có lẽ chỉ trong thời gian một hai phút, nhưng Chúc Tiểu Tiểu lại cảm thấy đã trôi qua rất lâu rất lâu, cuối cùng anh cũng thả cô ra. Chúc Tiểu Tiểu ôm lấy lòng bàn tay, co rúm lại trong góc sofa khóc. Đôi khi khôi phục lại bình thường, xác định không còn đau nữa, cô mới cẩn thận nhìn nhìn. Trong lòng bàn tay đến một vết đỏ cũng không có, so sánh với lòng bàn tay bình thường hoàn toàn chẳng có gì khác biệt.

Nghiêm Lạc không biết lấy từ đâu ra một hộp kem vị rượu rum mà Chúc Tiểu Tiểu thích ăn nhất, điều này khiến cô được an ủi không ít, ôm hộp kem, nhét kem vào trong miệng, lúc này cảm giác đau đớn đã hoàn toàn không còn nữa. Nghiêm Lạc nhìn cô vừa ăn vừa nước mắt tùm lùm, ánh lệ vẫn còn đọng nơi khóe mắt, lại rút khăn giấy ra lau giúp cô.

Chúc Tiểu Tiểu âm ức: "Chỗ đó sau này sẽ không còn đau nữa chứ?". Trước khi làm sao chẳng nói là sẽ đau như vậy, nếu không cô chắc chắn không đồng ý nhận ân.

"Sẽ không đau nữa." Anh ngồi xuống bên cạnh cô, tiện tay gạt mấy sợi tóc rũ xuống trước trán cô ra.

Chúc Tiểu Tiểu ngậm kem, đột nhiên cảm thấy Boss đang ở rất gần. Cô cũng không biết vì sao mà tim mình lại đập rộn lên, nhớ tới cái ôm ở vườn hoa bên đường kia, còn nhớ cả ánh mắt của A La khi đó.

Bàn tay Nghiêm Lạc đang vỗ lên má cô, véo véo khuôn mặt tròn tròn của cô. Chúc Tiểu Tiểu bị ánh mắt của A La trong đầu óc áp bức, bưng tỉnh, co rúm lại một bên, lẩn tránh.

Nghiêm Lạc cau mày lại, mặt lạnh tanh, rất không vui.

Chúc Tiểu Tiểu lắp bắp: "Cái đó, nam nữ thụ thụ bất thân, sau này, sau này...".

Tay của Nghiêm Lạc vẫn còn treo giữa không trung, sắc mặt xám xịt dọa người, anh thu tay về, gằn giọng nói: "Bất thân? Sau này?".

Chúc Tiểu Tiểu bị dáng vẻ hung dữ của anh dọa cho không dám nói nữa, không để cô kịp nghĩ ra cách nào cứu vãn, Boss đại nhân đã mặt lạnh quay người rời đi, nhiệt độ xung quanh trong chốc lát giảm xuống.

Chúc Tiểu Tiểu thần thò, ý thức được Boss lần này chắc là đang tức giận. Cô cảm thấy bất an, kem cũng không dám ăn nữa, đặt lên trên bàn, ngồi ngay ngắn nghiêm túc, trong đầu ra sức chửi rủa con heo ngốc là mình. Cô với Boss quan hệ rất tốt, tâm không tạp niệm, sạch sẽ trong sáng, không có tính toán gì. Boss yêu A La sâu sắc, còn đối với cô thì yêu thương như em gái, cô nói với người ta cái gì mà thụ thụ bất thân chứ, bệnh thần kinh rồi, thật là đồ heo ngốc.

Lần này hay rồi, làm Boss tức giận bỏ đi rồi, nếu như anh ấy cho rằng mình có suy nghĩ không an phận gì với anh ấy, mới đi tính toán cái gì mà thân, cái gì mà sau này, nếu đúng thế thật thì phải làm sao đây?

Chúc Tiểu Tiểu đợi rất lâu cũng không thấy Nghiêm Lạc quay lại, cô thực sự ngồi không yên, đi tìm cả một lượt tầng ba mươi tám, chẳng chỗ nào có Boss?

Chúc Tiểu Tiểu cúi đầu ủ rũ quay lại tầng ba mươi tư, càng nghĩ càng buồn rầu. Boss thực là nhỏ mọn, chạm vào cái đã tức giận rồi. Vậy cô "thụ thụ tương thân", không nói "sau này" nữa, nhưng vậy không được sao?

Khi cô quay lại vị trí làm việc, Tiết Phi Hà mang đến một túi du lịch: "Đây là trang bị của cô, Tư Mã nói sáng sớm ngày mai đến trường học đăng ký, bảo cô hôm nay về nhà sớm chuẩn bị hành lý. Đây là tư liệu và bản đồ của trường học, tối nay cô phải làm bài tập".

Chúc Tiểu Tiểu nhận lấy, xác nhận lại trình tự làm việc của ngày mai cùng cô ấy một lượt. Tiết Phi Hà trong nhiệm vụ này đóng vai chị gái của cô, ngày mai đưa cô đến trường học, cũng tiện thể vào trong ký túc xá thăm một chút. Tất cả đã xác nhận xong xuôi, Chúc Tiểu Tiểu buồn buồn trở về nhà.

Buổi tối, tư liệu chất đống, Chúc Tiểu Tiểu ôm gối lăn trên giường, trong lòng chẳng hiểu sao cứ cảm thấy bất an, cuối cùng rốt cuộc không nhịn được, gửi tin nhắn cho Nghiêm Lạc "Boss, anh đừng tức giận nữa".

Một lát sau thực sự có một tin nhắn trả lời, Chúc Tiểu Tiểu vội vàng mở ra đọc, một chữ: "Ừ".

Cái gì vậy, cô đổ người xuống giường nhìn vào chữ "ừ" kia một hồi lâu, ý là gì? Cô lại gửi đi một tin nhắn: "Ngày mai em phải đến trường học rồi".

Thời gian trả lời tin nhắn lần này lâu hơn một chút, vẫn là một chữ: "Ừ".

Chúc Tiểu Tiểu chẳng biết làm sao, rất không hài lòng đối với câu trả lời miễn cưỡng lấy lệ của Boss đại nhân. Cô nghĩ mình bây giờ không sợ chết đứng, nhất định phải nói rõ ràng. Tiểu Tiểu mau lẹ gửi một đoạn tin nhắn nữa: "Boss, đừng tức giận nữa, em tuyệt đối không có suy nghĩ không an phận với anh".

Tin nhắn gửi đi rồi, lần này không nhận được hồi âm. Chúc Tiểu Tiểu không biết người nhận được tin nhắn nghĩ như thế nào, dù gì cô cảm thấy nói rõ ràng xong tâm trạng rất thoải mái, cô với Boss lại có thể lòng không vướng víu, quan hệ tốt như trước đây.

Nhưng mà vì sao cô vẫn cảm thấy có chút chột dạ. Mặc kệ thôi, mặc kệ thôi, đi ngủ!

Tối nay, điện thoại của Chúc Tiểu Tiểu đặt ở bên cạnh gối, rất lâu sau đó điện thoại của cô nhận được một tin nhắn nhưng cô đã ngủ mất rồi. Tin nhắn kia viết là: "Heo ngốc, mau ngủ đi".

Chúc Tiểu Tiểu đang ngủ, cô cảm thấy rất thơm, còn có một giấc mơ. Trong mơ cô gối đầu lên đùi một người ngủ, tay người đó rất dịu dàng xoa xoa đầu cô, cô cảm thấy rất thoải mái, ngủ vừa ngon vừa say.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Buổi sáng ngày hôm sau, Chúc Tiểu Tiểu thu dọn xong đồ đạc, Bát Bát cũng được đặt vào chiếc túi cạnh ba lô, xe của công ty đưa cô và Tiết Phi Hà đến gần trường học, đem tất cả những đồ đạc xác nhận lại một lần nữa, sau đó hai người này giống như những học sinh bình thường khác, kéo va li hành lý, ôm chăn, cầm chậu rửa mặt đi vào trong trường.

Ký túc xá Chúc Tiểu Tiểu ở, chính là phòng 403 xây ra vụ án sáu năm trước. Trong phòng này đã có hai nữ sinh Hoắc Nhã và Hoàng Nhất Lệ ở. Bọn họ thấy có nữ sinh mới đến, đều rất vui mừng. Đặc biệt nhiệt liệt hoan nghênh tiểu đệ chuột tinh linh Bát Bát đáng yêu của Tiểu Tiểu.

Giường dưới đều bị chiếm rồi, thế là Chúc Tiểu Tiểu chỉ có thể sắp xếp đồ đạc ở giường trên. Hai người bạn cùng phòng đều rất nhiệt tình giúp cô thu dọn. Mọi thứ sắp đặt ổn thỏa, Chúc Tiểu Tiểu và Tiết Phi Hà đi một vòng trong tòa nhà. Cửa của tòa nhà này, ở phía trước đều đã được tăng cường phong ấn, ác linh không thể tùy ý ra vào nữa. Bọn họ không phát hiện điều gì, thế là lại đi một vòng ở các khu trong vườn trường, cũng không có điểm gì nghi vấn.

Bọn Tư Mã Cần trưng dụng một căn phòng ở trong tòa ký túc dành cho giáo viên để làm trạm chỉ huy tạm thời. Mọi người lần lượt thay phiên nhau ở trong xe giám sát chỉ huy và ký túc xá trực ban. Chúc Tiểu Tiểu đi đến căn phòng kia xem một chút, báo cáo công việc, sau đó quay lại ký túc xá của mình, rất nhanh chóng làm quen với các bạn cùng phòng.

Hai người bạn cùng phòng kia cũng chẳng kiêng kỵ, thoải mái nói với Tiểu Tiểu thời gian trước ở đây có người tự sát. Mọi người trong ký túc rất sợ hãi, những sinh viên có tiền đều dọn ra ngoài sống, chỉ còn những người không có tiền đành phải ở lại trong cái chỗ quỷ quái này. Bọn họ đều không dám làm gì một mình, đi vệ sinh, đi học... toàn bộ đều phải đi thành đoàn. Hai người bọn họ ở cùng một phòng, cũng rất sợ hãi, bây giờ nhiều thêm một người cũng tăng thêm một chút gan, cảm thấy phần nào yên tâm hơn.

Chúc Tiểu Tiểu vỗ ngực nói không sợ, cô nổi tiếng là to gan, mọi người cứ thế nói chuyện rất vui vẻ. Buổi tối hôm đó ba cô nữ sinh nằm trên giường, Hoắc Nhã và Hoàng Nhất Lệ đem hai câu chuyện ma lưu truyền trong tòa nhà kể một lượt với Chúc Tiểu Tiểu, vừa kể vừa hét, còn khiến cho nữ sinh ở phòng bên cạnh cũng phải mò sang, cuối cùng diễn biến thành một phòng mười cô gái chen chúc nhau, mở "Party áo ngủ kể chuyện ma". Lúc kết thúc, còn muốn kéo nhau cả một đoàn đi vệ sinh.

Chúc Tiểu Tiểu mở máy giám sát nghe, muốn xem xem từ trong những câu chuyện ma của tòa nhà ký túc xá số hai này có thể tìm ra chút manh mối gì không. Uy lực kể lể của mười cô gái cực lớn, hai đồng nghiệp ở lại phụ trách trực đêm trong xe theo dõi, vừa nghe vừa cười: "Đúng là tuổi trẻ!".

Mười giờ ký túc xá tắt đèn, đám cô nương này lại ồn ào một lúc, cuối cùng quyến luyến không rời quay về phòng mình. Bát Bát ở bên ngoài len lén bò về, kêu chít chít mấy tiếng, lắc lắc đầu với Chúc Tiểu Tiểu. Bát Bát là chuột linh, có thể phân biệt được yêu quỷ, là một máy đo thám sống đi động nhỏ. Buổi tối nay Chúc Tiểu Tiểu cùng với bạn học nói chuyện, nó đi một lượt ở lầu trên xuống lầu dưới, trinh thám khắp nơi, nhưng cũng không có phát hiện gì.

Chúc Tiểu Tiểu cho Bát Bát đồ ăn, lấy thêm nước, ôm máy tính bò lên giường, cô muốn đem tin tức hôm nay thu thập được chỉnh lý một chút. Lúc nửa đêm này là thời gian giám sát kiểm tra của chị Trần đóng giả làm quản lý ký túc xá, Chúc Tiểu Tiểu có thể yên tâm nghỉ ngơi. Lúc này cô rất bất ngờ khi nhìn thấy thư của Tề Nghiên La trong hòm thư của mình. Chúc Tiểu Tiểu hưng phấn mở ra, quả nhiên là phần tiếp theo của câu chuyện về chú heo con, cô cực kỳ thích câu chuyện này, quyết định đọc ngay.

Đoạn văn lần trước nói đến việc chú heo con vì hôn Diêm Vương một cái, nên bị nhốt vào trong nhà lao của địa phủ, Diêm Nữ Vương cũng không để ý

đến nó, thế là nó bị nhốt cô đơn một mình rất lâu, rất lâu.

Nhưng heo con là một chú heo lạc quan, sau khi buồn bã một hồi, nó chẳng mấy chốc đã hưng phấn trở lại. Mỗi ngày heo con đều ở trong phòng giam đi đi lại lại, cố gắng ăn ngủ theo giờ. Hắc Bạch Vô Thường có quan hệ tốt nhất với nó thỉnh thoảng cũng đến thăm, đem cho nó một số đồ ăn mà nó thích, Heo con ở trong nhà lao kết giao được với một người bạn chuột.

Chú chuột nhỏ ở trong nhà lao của địa phủ rất lâu rồi, những chỗ khác nó đều không dám đi, sợ sẽ bị bắt, trong nhà lao này đi lại rất an toàn. Chỉ có điều ở đây cô đơn quá, những kẻ bị giam giữ kia đều là hung thần, ác ma, chú chuột nhỏ không thích. Nhưng heo con thì không như vậy, heo con thích sạch sẽ, rất dịu dàng, từ trước đến nay không hề ghét chú chuột. Thế là hai con thú nhỏ cô đơn nhanh chóng trở thành bạn bè thân thiết, cùng sống trong nhà lao, quan tâm lẫn nhau.

Heo con cũng không biết mình rốt cuộc còn bị giam trong nhà lao bao nhiêu năm nữa. Nhưng đến một ngày, Diêm Vương bất chợt nhớ ra nó. Hắc Bạch Vô Thường liệu mình cầu xin cho heo con, cuối cùng Diêm Vương quyết định khai ân, cho phép heo con quay lại vòng luân hồi, nhưng mà lần này chỉ có thể để nó đầu thai làm súc sinh, lại trở về làm heo.

Hắc Bạch Vô Thường vui mừng đem tin tức này đến cho heo con. Bọn họ bắt đầu tích cực sắp xếp, muốn tìm một nhà chủ nuôi heo tốt bụng để heo con đầu thai. Nhưng heo con lại không vui mừng nổi, nó càng ngày càng trở nên u buồn. Nhưng mà dù không vui mừng, nó cũng chỉ là một chú heo bé nhỏ hèn mọn, chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Thời gian đó, tình hình địa phủ có nhiều bất ổn, Diêm Vương vì để bảo đảm cho sự an toàn của các hồn phách, nên cố gắng sắp xếp luân hồi càng nhiều càng tốt, heo con cũng nghe phong thanh, nhưng không hiểu là có chuyện gì. Vào ngày nó được đầu thai, sự việc ngoài ý muốn đã xảy ra.

Ngày hôm đó, heo con cuối cùng được đưa đến đường luân hồi. Số linh hồn đầu thai rất nhiều, xếp thành hàng dài dằng dặc. Đường xếp hàng đầu thai của súc sinh không được quản lý chặt chẽ như bên đường của con người, các hồn phách đứng ngồi tứ tung, đông một đám, tây một đám chờ đợi, quỵ sai đứng bên cạnh thì thì nhau tán gẫu. Heo con sau khi được Hắc Bạch Vô Thường tiễn đến đây, phải ở lại buồn bã một mình, nó nghe được câu chuyện từ chỗ các quỷ sai.

Hóa ra địa phủ này đầu tiên là do Bắc Âm Vương thống soái của Ngũ phương quỷ đế cai trị, nhưng tâm tính Bắc Âm Vương cực kỳ tàn độc, đối với những hồn ma có chút lỗi lầm, đều thi hành những hình phạt hà khắc, giày vò độc ác, quản lý hồn thể vô cùng rối loạn, không trật tự, quy củ. Sau này Diêm Vương mới nhập thần giới khiêu chiến Bắc Âm muốn chiếm lấy vị trí của ông ta, lên cai quản địa phủ. Hai bên đương nhiên xảy ra một cuộc đại chiến, Diêm Vương được sự tương trợ của em gái là Diêm Nữ Vương và Tắt Vương, một trong số các quỷ đế, cuối cùng đánh bại Bắc Âm Vương, quản lý thế giới ngầm địa phủ. Từ đó, địa phủ bắt đầu bước vào thời đại tam vương thống lĩnh do Diêm Vương đứng đầu.

Nhưng gần đây, Bắc Âm Vương lại khôi phục lực lượng, đám thù hạp của ông ta đang đội đất quay trở lại, muốn một lần nữa quyết sống mái với Diêm Vương. Cho nên gần đây tình hình địa phủ rất loạn, những linh hồn có thể đầu thai thì nhanh nhanh đi đầu thai, đầu thai sớm lúc nào hay lúc đó. Nếu không khi đại chiến bắt đầu, những hồn phách không có chỗ dựa sẽ rất thảm. Những linh hồn ở bên cạnh nghe thấy vậy đều ra sức chen lên trên để đầu thai trước, chỉ có heo con là lần xuống nhóm sau cùng.

Lúc này đột nhiên trời đất rung chuyển, Bắc Âm Vương đã bất ngờ tấn công. Hồn phách trong địa phủ hoảng loạn, thất tán, chẳng còn để ý đội hình đội ngũ gì nữa, toàn bộ chen nhau chạy vào cửa luân hồi. Ngay đến quỷ sai cũng phải giật mình kinh hãi. Nhưng heo con thì khác, nó quay đầu, gắng sức chạy về phía đại điện.

Trong đại điện, Diêm Vương đang đánh nhau khói lửa ngút trời, Bắc Âm Vương giăng kết giới ngầm để giam mình và Diêm Vương trong đó, không ai có thể xông vào được, ngay cả chiến thần Cửu Thiên Huyền Nữ do Ngọc Hoàng Đại Đế phái đến hòa giải cũng nhất thời không có cách gì. Diêm Vương đang ở trong kết giới của Bắc Âm Vương, năng lượng bị hạn chế, đã rơi vào tình thế nguy cấp. Lúc này, một thân hình nhỏ bé từ đâu xông tới, lao đầu vào bên trong kết giới, một miếng cắn vào cánh tay của Bắc Âm Vương.

Kết giới ngầm Bắc Âm Vương khổ sở tạo nên, đến Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không vào được, sao còn phải phòng bị những kẻ khác. Cho nên ông ta nhất thời không để ý, lại bị một con heo cắn mạnh vào cánh tay. Bắc Âm Vương vội vàng rút tay, hất chú heo nhỏ ra, nhưng cũng chính vào thời khắc này, Diêm Vương phản kích, kết giới vỡ tan, Bắc Âm Vương lại lần nữa bị đánh bại trong tay Tam vương địa phủ.

Chiến tranh kết thúc, Bắc Âm Vương bị Cửu Thiên Huyền Nữ phong ấn. Heo con thoi thóp thờ nằm ở một bên, trải qua thời gian dài như vậy, cuối cùng nó lại được gặp Diêm Vương. Tuy bị thương rất nặng, nhưng trong lòng nó vẫn rất vui sướng.

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn thấy heo con, nó lại có năng lực khác thường xuyên phá bất kỳ loại kết giới nào. Phải biết là trong hai trăm năm nữa đại kiếp của trời đất sẽ đến, tất cả thần ma trong thế giới đại chiến, Cửu Thiên Huyền Nữ cần có một binh khí tiên phong có năng lực như thế này. Thế là bà muốn thu nhận nó làm đồ đệ, bà nói với nó, chỉ cần bái bà làm sư phụ tu luyện, thì sẽ có thể trở thành thần tiên, thoát ly khỏi nỗi khổ luân hồi. Nhưng mà heo con lắc đầu, nó không đồng ý.

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn sang Diêm Vương, Diêm Vương hiểu ý, người nói với heo con, nếu như nó có thể cùng với Cửu Thiên Huyền Nữ học được tiên thuật, tu luyện thành hình người, Diêm Vương người sẽ nguyện ở bên nó. Heo con động lòng, bắt đầu từ ngày đó, chiến thần thiên đình Cửu Thiên Huyền Nữ có thêm một đồ đệ là chú heo con.

Chúc Tiểu Tiểu đang chìm đắm trong câu chuyện của heo con, Bát Bát đột nhiên bò lên giường, cào cào tay cô. Chúc Tiểu Tiểu giật bản mình, lúc đó mới phản ứng lại được, trong phòng này có một mùi cháy khét rất nhạt. Cô kinh hãi đến mức toát mồ hôi lạnh, lông tơ dựng đứng hết cả lên. Đeo kính vào, định thần nhìn lại, một bóng sáng mờ mờ đang đứng ở giữa phòng.

Chúc Tiểu Tiểu bừng tỉnh, cầm lấy bình dẫn hồn đặt bên cạnh gối, nhưng cô vừa làm động tác này, bóng sáng kia đã "vút" một cái xuyên qua khe cửa

bay ra ngoài. Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng nhảy xuống giường định đuổi theo thì hai cô bạn ở giường dưới giật thót mình: "Chuyện gì vậy?".

"Mình bị đau bụng, muốn đi vệ sinh, các cậu ngủ đi, không sao đâu." Chúc Tiểu Tiểu trong tình huống khẩn cấp kiểm đại một cái có rồi cuống cuồng xông ra ngoài. Hành lang trong tòa nhà ký túc này thuộc loại hành lang kiểu cũ, giữa hai dãy phòng là một lối đi. Đang lúc nửa đêm, xung quanh vắng người, đèn điều khiển bằng âm thanh ở trong lối đi cảm ứng được tiếng đóng cửa của Chúc Tiểu Tiểu mà sáng lên. Ánh sáng đèn màu vàng nhạt chiếu lên hành lang dài làm không khí càng thêm u ám.

Chúc Tiểu Tiểu quay đầu nhìn bốn phía, không nhìn thấy bóng sáng, nhưng màu đỏ của đồng hồ trên tay thì vẫn còn.

Tiểu Tiểu cẩn thận quan sát, lăm lăm cầm Tiểu Phấn Hồng trong tay, từng bước từng bước đi về phía trước. Đèn ở trong hành lang đột nhiên tắt phụt, Chúc Tiểu Tiểu giậm chân, đèn điều khiển bằng âm thanh lại lần nữa sáng lên. Lúc này Chúc Tiểu Tiểu đã phát hiện, ở chỗ cửa cầu thang kia, một bóng sáng mờ mờ đang đứng.

Chúc Tiểu Tiểu nắm chặt lấy Tiểu Phấn Hồng chuẩn bị nghênh chiến, nhưng bóng sáng kia lại gần như không có ý tấn công, nó chỉ đứng yên đó, không cử động.

"Phát hiện một ác linh, ở cửa cầu thang tầng bốn."

Chúc Tiểu Tiểu khê khàng mở thiết bị liên lạc ra, nhỏ tiếng báo cáo. Lần này động tác của cô không làm kinh động đến bóng sáng, nó vẫn đứng im. Chúc Tiểu Tiểu quyết định chủ động xuất kích, nhưng khi cô vừa sắp tới, bóng sáng kia lại tức khắc di chuyển, xuống lầu. Chúc Tiểu Tiểu vung tay một cái, dây trời hồn bay ra, linh hồn kia lại lách sang một bên, tránh được trong tích tắc, sau đó chớp mắt đã di chuyển lên lầu trên.

Chúc Tiểu Tiểu truy sát không rời, cùng với nó chạy lên trên lầu, nhưng lên tới tầng thượng thì không thấy tông tích của nó nữa, vệt sáng đỏ trên đồng hồ cũng không còn.

Chúc Tiểu Tiểu lại giậm chân cho đèn trong hành lang sáng lên. Lúc này chị Trần đóng giả nhân viên quản lý nhận được thông báo của giám sát bên công ty cũng chạy tới nơi, hai người đi một vòng trong rồi đi tầng thượng, đều không có phát hiện gì. Đang muốn xuống lầu, lại nhìn thấy ở trong góc rẽ tối tăm của cầu thang, có một người đang cuộn tròn. Vừa rồi cả đoạn đường vội đuổi theo, lại trong ánh đèn mờ mờ, cho nên Chúc Tiểu Tiểu không hề phát hiện chỗ đó có người.

Chị Trần bước đến thăm dò, là một nữ sinh, đã tắt thở! Thi thể đó hai mắt trợn trừng, giống như đã phải chịu đựng điều gì vô cùng kinh hãi. Trên đầu và mặt có vết máu, thân thể co quắp không tự nhiên, nhìn giống như là bị lấn từ tầng trên xuống ngã đập vào trong góc tường này.

Chị Trần thở dài một cái, lấy điện thoại ra thông báo cho cảnh sát. Chúc Tiểu Tiểu đứng bên cạnh, trong lòng là một cảm giác khó chịu không thể diễn đạt thành lời.

Thi thể đó trong đêm được lặng lẽ đưa đi xử lý, phía cảnh sát cẩn thận kiểm tra hiện trường, tìm sinh viên để hỏi han. Người này là nữ sinh phòng 612, vẫn luôn học tập rất chăm chỉ, mỗi ngày đều tự học đến lúc tắt đèn mới quay lại ký túc xá, tối hôm qua cũng như vậy. Không ai biết cô ấy quay về khi nào, cũng không ai biết cô ấy bị ngã ở đây như thế nào.

"Mỗi ngày cô ấy đều quay về rất muộn, cho nên luôn mang theo đèn pin", cô nữ sinh cùng phòng cô ấy nói.

Phía cảnh sát tìm thấy một chiếc đèn pin bị rơi hỏng ở cách thi thể của người chết không xa. Rất rõ ràng, cô ấy chắc chắn không phải vì đường tối quá mà sẩy chân ngã xuống cầu thang.

Tại hiện trường không hề phát hiện manh mối nào khác, ngoại trừ việc Chúc Tiểu Tiểu truy đuổi linh hồn kia ra, vụ án này trước mắt đều không có chút thu hoạch gì.

Khi Tiểu Tiểu quay lại xe báo cáo với Tư Mã Cần, cô đã trình bày suy nghĩ của mình. Cô cảm thấy linh hồn kia hình như không có ác ý, nó có cơ hội tấn công cô nhưng lại không ra tay, trái lại còn dẫn cô đến chỗ có thi thể.

"Nhưng linh hồn đó làm sao biết đến phòng 403 để tìm tôi? Nó làm sao biết được tôi là người nằm vùng?" Điểm này Chúc Tiểu Tiểu nghĩ mãi không thông.

"Có lẽ nó không phải là đến tìm cô, nó chỉ là đi chơi về chốn cũ, không ngờ rằng sẽ gặp phải một người có khả năng phát hiện ra nó. Nhưng nó đưa cô đến tìm thi thể kia thì không biết là có ý gì? Còn một điểm rất lạ, linh hồn của người chết kia cũng không thấy đâu, theo lý mà nói linh hồn mới như thế này trong một khoảng thời gian ngắn, sẽ không thể rời khỏi thi thể quá xa. Nhưng tối ngày hôm qua đã tìm kiếm khắp tòa nhà cũng không phát hiện ra, linh hồn này còn có thể đi đâu?"

"Tôi đã hỏi các sinh viên trong ký túc, nhưng vẫn chưa hỏi được ra, tối qua có sinh viên nào biểu hiện bất thường hay không. Bọn họ tắt đèn rồi đều đi ngủ, bởi vì lời đồn có ma gây rối, cho nên không ai dám ra ngoài một mình." Chúc Tiểu Tiểu báo cáo xong, lại hỏi: "Bây giờ lại có thêm người chết, ngoại trừ việc tăng lớp phụ đạo tâm lý cho sinh viên ra, trường học lẽ nào không thể cho sinh viên nghỉ trước để làm sạch tòa nhà này?"

"Hồ Dương đã trao đổi với bên trường học rồi, nhưng ba người trước đó là tự sát, tối qua lại giống như một tai nạn, không có lý do chính đáng để khiến trường học thanh lý tòa nhà. Cách giải thích là ma gây rối này khẳng định là bọn họ sẽ không chấp nhận. Hơn nữa trường học cũng lo lắng ảnh hưởng đến danh tiếng, cho nên vẫn nghĩ cách âm thầm xử lý."

Chúc Tiểu Tiểu làm thế nào cũng đều cảm thấy không yên tâm: "Vậy tôi còn có thể làm gì?"

"Cô cứ như bình thường cùng bọn họ tham dự lớp phụ đạo tâm lý, làm những việc sinh viên bình thường sẽ làm, đừng để lộ bí mật. Bây giờ chúng tôi vẫn không thể xác định ác linh có phải đang chiếm thân thể của một sinh viên hay không. Nhưng theo lý mà nói, tòa ký túc này đã được tăng thêm phong ấn, nó chắc không thể tự do ra vào, cho nên rất có khả năng sẽ giả bệnh để không phải lên lớp, biểu hiện hằng ngày chắc chắn cũng không giống với bình thường. Chúng tôi sẽ tìm hiểu tình hình từ chỗ các giáo viên trong trường, cô cũng để ý nghe ngóng trong đám sinh viên một chút."

Chúc Tiểu Tiểu gật đầu, lại cùng với bọn họ điểm lại trình tự hành động một lượt, sau đó xuống xe đi về phía phòng y tế trường. Trường học này bắt đầu mỗi học kỳ đều sẽ tổ chức kiểm tra sức khỏe cho sinh viên, Chúc Tiểu Tiểu là người mới chuyển đến, dù tới học muộn, nhưng cũng phải kiểm tra sức khỏe bù. Cho nên tối qua cô đã lấy bằng biểu, hôm nay phải đến phòng y tế kiểm tra.

Trong phòng y tế có hai bác sĩ một nam, một nữ, bác sĩ nam nhiệt tình đi đến, một số tiếp xúc trên chân tay khiến Chúc Tiểu Tiểu rất phản cảm, cảm thấy có chút bị anh ta lợi dụng. Đo chiều cao, cân nặng, huyết áp, đang chuẩn bị lấy máu, nữ bác sĩ bên cạnh kia đột nhiên hỏi: "Thẻ sinh viên của em đâu? Làm sao chỉ có một bằng kiểm tra sức khỏe thể này".

Chúc Tiểu Tiểu trả lời: "Giai đoạn trước nhà em có chuyện, không thể đến trường đăng ký học đúng thời gian, hôm qua mới tới, thẻ sinh viên vẫn chưa lấy được. Chú nhiệm lớp bảo em nhanh chóng đi làm kiểm tra sức khỏe trước, chỉ đưa cho em bằng biểu này".

Nữ bác sĩ kia lại nói: "Vậy em đưa chứng minh thư cho chúng tôi xem, chúng tôi phải đối chiếu với bằng này mới được".

Bác sĩ nam ở bên cạnh nói: "Đứng, đứng, xem một chút nhì".

Chúc Tiểu Tiểu chậm rãi lấy chứng minh thư trong ví tiền ra, thiết bị liên lạc bên tai truyền đến tiếng nói của Tư Mã Cận: "Chúc Tiểu Tiểu, mở máy quay lên để tôi xem xem hai bác sĩ này".

Chúc Tiểu Tiểu vừa đưa chứng minh thư ra, vừa nâng gọng kính lên, ấn vào nút mở máy, mắt nhìn thẳng vào bác sĩ nữ, lại quay đầu nhìn nhìn bác sĩ nam. Khi lấy lại chứng minh thư nhét vào trong ví, cô lại cử động cánh tay, khéo léo để đồng hồ cũng chuyển đến trong phạm vi ống kính, trên đồng hồ không có bất cứ thay đổi nào.

Hàng ma sư cùng trực với Tư Mã Cận nói: "Trên đồng hồ không có gì khác lạ, hai người này nhìn cũng rất bình thường"

"Hừ, kiểm tra chứng minh thư, kỳ lạ." Tư Mã Cận vẫn không dám khinh suất, may mà chứng minh thư của Chúc Tiểu Tiểu đã được công ty đổi cho một cái, dòng ngày tháng năm sinh đã được sửa lại.

Bác sĩ trường học làm tận chức trách thể này cũng thật là hiếm thấy, một cuộc kiểm tra sức khỏe thôi mà. Tư Mã Cận không yên tâm, anh đột nhiên nói: "Chúc Tiểu Tiểu, đừng để bọn họ lấy máu của cô, hãy rời khỏi đó trước".

Không lấy máu? Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy lời này giật thót mình, trên cánh tay của cô, người ta đã dán băng dính lên, tìm được tĩnh mạch rồi. Nữ bác sĩ kia đang cầm ống kim đến, Chúc Tiểu Tiểu vô cùng lo lắng, không để cô ta lấy máu, phải nói thế nào đây?

Bác sĩ nam kia nhìn thấy khuôn mặt căng thẳng của cô, cười cười an ủi: "Nếu sợ thì đừng nhìn xuống kim, không đau đâu, một lát là xong".

Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên có hành động, cô nhảy phắt lên, cuống loạn xua tay: "Không được, không được, em sợ tiêm, hề tiêm là sẽ bị ngắt xiu, em không lấy máu nữa, không lấy nữa". Cô gỡ hết băng dính ở trên cánh tay ra, ném mạnh xuống đất, co chân chạy ra khỏi phòng y tế.

Chu Duệ ở bên công ty cùng lúc nhìn thấy hình ảnh của hai bác sĩ này, đã nhanh chóng tìm kiếm trong kho số liệu, anh nói với Tư Mã Cận: "Kết quả so sánh khuôn mặt, chúng ta không có tư liệu về hai người này, trong kho số liệu cũng không có bọn họ, tạm thời không thấy gì khả nghi".

Tư Mã Cận suy nghĩ một hồi rồi gọi điện thoại bảo Hồ Dương tìm kiếm tư liệu về hai bác sĩ này từ phía trường học bên kia. Tất cả tư liệu đều đã kiểm tra, cũng không nhìn ra được có gì không thỏa đáng.

Tư Mã Cận mập mờ phát hiện một chi tiết có tính đột phá. Máy học sinh đó nhìn có vẻ như không có điểm gì giống nhau, học ở những lớp khác nhau, ăn cũng có thể tới những nhà ăn không giống nhau. Nhưng học sinh mới đến nhập học thì ai cũng kiểm tra sức khỏe ở cùng một chỗ.

"Ray, cậu kiểm tra lại mấy vụ án cướp linh hồn gần đây, xem xem những công ty xảy ra vụ án có phải đều sắp xếp cho nhân viên kiểm tra sức khỏe trước đó không."

Chúc Tiểu Tiểu quay về lớp, buồn chuyện cùng với các bạn học cả nửa ngày, nghe ngóng thông tin về bác sĩ trường học, nghe ngóng đợt kiểm tra sức khỏe có sinh viên nào không đủ tiêu chuẩn không. Cô còn mượn có bác sĩ nam thích lợi dụng, làm cho tinh thần buồn chuyện của các nữ sinh sôi nổi hẳn lên. Mọi người nói rất nhiều chuyện, song Tiểu Tiểu cũng chẳng tìm thêm được đầu mối nào hữu dụng.

Nhưng mà điều tra của phía bên công ty lại có chút tiến triển. Quả nhiên mấy đơn vị và công ty liên quan đến các vụ án cướp linh hồn trước kia, bao gồm cả Công ty Huệ Thông và câu lạc bộ mà Tiểu Tiểu từng đến, trước khi xảy ra chuyện đều có kiểm tra sức khỏe cho nhân viên. Mà những người bị cướp linh hồn, hồn lực, nhóm máu, mệnh số của bọn họ đều có đặc điểm chung.

"Boss nói, những linh hồn thể này giống như tế phẩm, có lẽ vụ việc này liên quan tới ma thần. Tất lão đại phía bên kia vừa hay cũng đang điều tra sự việc cùng loại, cho nên số liệu đều chuyển đi rồi. Các cậu tập trung tinh thần phá các vụ án phía bên trường học này là được. Nếu như sự việc này cũng là cướp linh hồn, vậy có khả năng sẽ bắt được kẻ đứng phía sau, chưa rõ được mục đích", Ray nói với Tư Mã Cận.

Tư Mã Cần trả lời: "Hiểu rõ rồi. Địa điểm kiểm tra sức khỏe của mấy vụ án lần này có điểm chung gì không? Kết quả kiểm tra sức khỏe bị tiết lộ như thế nào?".

"Chuyện này trước mắt còn chưa điều tra ra được, bệnh viện kiểm tra đều không giống nhau, bây giờ không thể xác định được là phía bệnh viện tiết lộ ra hay là phía đơn vị công ty xảy ra chuyện tiết lộ. Tóm lại các cậu bên đó nhất thiết phải cẩn thận, bảo Tiểu Tiểu đề phòng hơn."

Chúc Tiểu Tiểu cùng đám bạn buổi sáng lên lớp học phụ đạo tâm lý, quay về đến ký túc xá đã tới giờ cơm trưa. Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy hơi buồn chán, cô có một bệnh lạ, từ nhỏ đã không thể ăn thịt lợn, hề ăn là nôn. Nhưng nhà ăn của trường học làm đồ ăn đến xào cải thảo cũng cho thêm thịt lợn thái miếng vào. Thế là Chúc Tiểu Tiểu chỉ có thể gọi cơm của khu vực đồ ăn chay, đồ ăn ở khu vực này rất ít món để lựa chọn, mà thời gian gần đây miệng Tiểu Tiểu lại bị Nghiêm Lạc nuôi hư mất rồi, thực sự cảm thấy đồ ăn của trường học rất khó ăn.

Hôm qua Chúc Tiểu Tiểu miễn cưỡng ăn ở nhà ăn được hai bữa, hôm nay quyết định ra ngoài mua mỳ ăn liền. Vào lúc này, cô thực sự vô cùng nhớ Boss.

Hoàng Nhất Lệ bạn cùng phòng vừa cầm hộp cơm vừa nói cô ấy nghe thấy một chuyện lạ, kể rằng lầu trên có người nói nửa đêm nghe thấy tiếng mèo kêu, ngay hành lang ngoài cửa.

Hoắc Nhã nghe thấy, xoa xoa cánh tay: "Đáng sợ quá, mình nổi hết cả da gà rồi này".

Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng mở thiết bị liên lạc ra, cẩn thận hỏi lại Hoàng Nhất Lệ, để bọn Chu Duệ nghe thấy những tình hình này. Nhưng Hoàng Nhất Lệ biết được rất ít, chỉ nói cô ấy vừa rồi cùng đi về với bạn học ở tầng trên nghe nói vậy, không chỉ có một người nghe thấy tiếng mèo đáng sợ. Nhưng trong tòa nhà vốn dĩ không nuôi mèo, gần quanh đây cũng chưa từng nhìn thấy mèo hoang, cho nên mọi người có rất nhiều suy đoán tưởng tượng, rất sợ hãi.

Hoàng Nhất Lệ kể chuyện rất sinh động, Chúc Tiểu Tiểu và Hoắc Nhã đang nghe nhập tâm, đột nhiên ngoài cửa có tiếng gõ, dọa cho ba cô nữ sinh giật thót mình.

Hóa ra là di quản lý ký túc xá mang đến một hộp cơm siêu lớn, nói là có một người đàn ông nhờ bà đưa lên cho Chúc Tiểu Tiểu. Thái độ của người quản lý ký túc xá này bình thường cực tệ, hôm nay lại chịu giúp đưa đồ. Trong phòng ký túc, Hoắc Nhã, Hoàng Nhất Lệ nhìn nhau một cái, cảm thấy kỳ quái, Chúc Tiểu Tiểu thì lại đoán ra ngay là ai. Có thể sai khiến người khác như vậy, cô chỉ quen một người mà thôi.

Chúc Tiểu Tiểu bò lên cửa sổ nhìn, không thấy người cô đang nghĩ tới, trong lòng là một cảm xúc khó tả, hình như có chút thất vọng. Nhưng khi mở hộp cơm ra nhìn, toàn những món mình thích ăn, Chúc Tiểu Tiểu lập tức vui vẻ ngay.

Hai cô bạn cùng phòng buồn chuyện kia bò lên cửa sổ, nhìn ra ngoài rất lâu, không thấy nhân vật khả nghi nào, thế là quay đầu lại bức vắn Chúc Tiểu Tiểu: "Là bạn trai của cậu mang đến cho?".

"Đâu có." Chúc Tiểu Tiểu chết cũng không thừa nhận.

"Sao mà không phải, mặt của cậu đã đỏ lên rồi ôm hộp cơm đáng vẻ hạnh phúc."

Chúc Tiểu Tiểu giật mình quay đầu đi, soi soi vào chiếc gương trên bàn, đâu có đỏ mặt, đâu có đáng vẻ hạnh phúc.

Hành động này của cô, rõ ràng là lạy ông tôi ở bụi này. Hoắc Nhã và Hoàng Nhất Lệ cũng không vội vàng tới nhà ăn, nhào đến định tra hỏi cẩn thận cái người đã có bạn trai này. Chúc Tiểu Tiểu muốn bảo vệ hộp cơm, lại phải chống đỡ với bốn cái tay đang cù, rất nhanh chóng thất bại, lớn tiếng cười, hét lên: "Mình đầu hàng rồi, đầu hàng rồi".

"Có khai hay không?"

"Khai, khai."

"Vậy mau nói."

Nói cái gì bây giờ? Chúc Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn nhìn hộp cơm, trong lòng ấm áp, Boss thật là tốt quá. "Anh ấy là anh trai mình, là anh trai mình đưa đến, anh ấy biết mình kén ăn."

"Anh trai?", hai cô gái rõ ràng không tin lắm.

Chúc Tiểu Tiểu cười hi hi, ôm lấy hộp cơm ngồi xuống, bắt đầu ăn: "Là anh trai của mình, mình có chị gái và anh trai, mình là đứa trẻ hạnh phúc".

"Thật đáng ghét." Hoắc Nhã và Hoàng Nhất Lệ chu môi lên, cùng ra ngoài đi ăn.

Chúc Tiểu Tiểu vui vẻ nhét cơm vào miệng, điện thoại lại vang lên tiếng tí tí, cô cầm lấy nhìn, là tin nhắn: "Ai là anh trai em!".

Chúc Tiểu Tiểu suýt nữa phun một miếng cơm ra ngoài, Boss làm sao có thể nghe thấy? Lại chợt nhớ, hóa ra thiết bị liên lạc của cô còn mở. Cô nghĩ rất lâu mà nghĩ không ra tin nhắn này phải trả lời thế nào, đơn giản cứ giả vờ ngốc, coi như không nhận được, tiếp tục tập trung ăn cơm.

Suốt cả một ngày không xảy ra chuyện gì, buổi tối Chúc Tiểu Tiểu từ chỗ Tư Mã Cần báo cáo quay về, về tới ký túc xá đúng lúc Hoắc Nhã và Hoàng

Nhất Lệ đang nói chuyện phiếm, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm thiết: "Á... ma!".

Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng lao ra ngoài. Tiếng hét từ trong phòng nước1 truyền ra, thời gian này là lúc sinh viên tắm rửa giặt giũ chuẩn bị nghỉ ngơi, nếu như ở trong phòng nước xảy ra chuyện, sợ là phiền phức lớn rồi.

1 Phòng nước: Phòng chứa nước công cộng, cung cấp nước nóng, nước lạnh phục vụ cho sinh hoạt ở những khu vực tập thể.

Chúc Tiểu Tiểu vội vã chạy đến phòng tắm, tiếng hét đó khiến cho không ít người tập trung lại nên khi cô đến nơi đã nghe thấy một tràng tiếng ồn.

Một nữ sinh mặc áo ngủ màu trắng, tóc dài xõa đứng ở giữa phòng nước, đang lớn tiếng nói với một nữ sinh khác: "Cậu dọa chết mình rồi! Hết cái gì mà hét, bệnh tim sắp tái phát rồi đó".

"Cậu mới dọa chết người đó, cậu xem cậu mặc đồ trắng như vậy, mình vừa vào không nhìn thấy mặt, chỉ nhìn thấy một mái tóc lác lác, ma thật cũng không dọa người như cậu, mình mới là bị cậu dọa chết đó."

"Mình vừa gội đầu xong, hong tóc mà."

Hai người trách nhau mấy câu, sau đó đều cười vang, thật là một trận báo động giả hải hùng.

Đám đông đến xem từ từ tản đi, cô gái hong tóc kia kéo cô gái bị dọa cho sợ lên nói: "Đi, chúng ta về ký túc, cũng bỏ lên cửa sổ hong tóc, muốn dọa người thì mọi người cùng nhau dọa".

Thoáng cái trong phòng nước đã trống không, mọi người đều đi rồi, chỉ có Chúc Tiểu Tiểu một mình đứng ở đó bất động, trên đồng hồ của cô, vòng tròn màu đỏ đang phát sáng, có một mùi cháy khét rất nhạt vẫn còn chưa tan hết.

Chúc Tiểu Tiểu nhẫn nại chờ đợi, ác linh không có ý định tấn công cô, nhưng cũng không rời đi. Một lát sau, dưới ánh đèn tù mù, bức tường trước mặt cô tựa như bị ngâm nước, từ từ hiện lên mấy chữ: "Cứu tôi với!".

Chúc Tiểu Tiểu cố nén cơn hoảng loạn nói với không khí ở trước mặt: "Cô không cần cố làm ra vẻ hư ảo để dọa tôi, tôi không sợ ma".

Trên tường lại xuất hiện mấy chữ mới: "Cứu cô ấy với!".

Chúc Tiểu Tiểu lấy bình dẫn hồn ra: "Cô ấy là ai, là cứu cô hay cứu cô ấy? Cô là Sử Cẩm phải không?".

Cô vừa nói vừa từ từ đi gần vào trong, mùi khét càng lúc càng nặng hơn. Cuối cùng, cô nhìn thấy bóng sáng ở trên bề nước, đang muốn niệm chú dẫn hồn, đột nhiên lại cảm thấy sau lưng có cảm giác lạnh lẽo u ám.

Chúc Tiểu Tiểu phản ứng rất nhanh, cô liền lăn xuống đất, nắm chắc Tiểu Phấn Hồng trong tay. Khi quay người lại, bùa ở đầu của Tiểu Phấn Hồng đã bắn ra, Chúc Tiểu Tiểu chuyển bước đứng dậy, thu mình tạo tư thế phòng bị.

Lao về phía cô là một con mèo đen, thân hình rất lớn, đồng tử màu vàng kim, Chúc Tiểu Tiểu nhất thời có cảm giác đã từng gặp nó ở đâu. Ngày đó, lần đầu tiên cô nhìn thấy ma, ngày mười lăm tháng Bảy, cũng đã gặp phải một con mèo giống như thế này. Nhưng mà con mèo trước mặt cô đây, yêu khí rất nặng lại rất tà ác, con mèo kia không thể so cùng được.

Con mèo đen này trượt mắt mục tiêu thì nhe răng ra, lại bỏ nhào đến. Chúc Tiểu Tiểu cầm Tiểu Phấn Hồng trong tay, một gậy hất tung con mèo kia ra.

Con mèo đen nhảy về phía sau, ánh mắt cảnh giác nhìn Chúc Tiểu Tiểu.

Chúc Tiểu Tiểu xoay cổ tay, vung gậy lên, con mèo đen kia như cảm thấy việc tấn công cô chẳng phải dễ dàng, cũng không tiếp tục nghênh chiến, quay đầu bỏ chạy. Chúc Tiểu Tiểu nhìn bốn phía xung quanh, đã không còn thấy bóng dáng ác linh kia đâu nữa. Cô nhanh chóng đuổi theo, cũng chỉ nhìn thấy cái đuôi màu đen đang lác lác trong cầu thang, chạy hướng xuống dưới chuồn mất, trong thoáng chốc đã không còn bóng dáng.

"Trong tòa nhà là có mèo yêu." Chúc Tiểu Tiểu vội vàng mở thiết bị liên lạc lên báo cáo tình hình. Chị Trần giám sát ở cửa tòa nhà trả lời: "Chỗ của tôi không nhìn thấy mèo". Hàng ma sư tuần tra ở xung quanh đó cũng rất nhanh chóng trả lời sẽ lưu ý.

Chúc Tiểu Tiểu đang ở trong tòa nhà đi kiểm tra một vòng, không có phát hiện gì. Lúc này cô có chút không hiểu, ác linh kia là thực sự cần giúp đỡ, hay là đang giúp con mèo yêu phân tán sự chú ý của cô.

"Tiểu Tiểu, cậu đang làm gì vậy?" Một cô gái ở phòng ký túc bên cạnh đang chuẩn bị xuống lầu, thấy Chúc Tiểu Tiểu đứng ở trước cửa cầu thang, hỏi một câu.

"Không sao, vừa rồi nhìn thấy một con mèo, giật bản mình", Chúc Tiểu Tiểu làm như không có chuyện gì cười cười.

"Đó chẳng phải là phòng của các cậu nuôi sao, mình nhìn thấy nó từ trong phòng các cậu chạy ra, còn cho rằng các cậu lên lút nuôi chuột cưng, còn nuôi cả mèo, cẩn thận bị quản lý bắt được đó."

"Bát Bát!" Chúc Tiểu Tiểu giật thót mình, nhanh chóng chạy về phòng.

Trong phòng, thực sự không thấy tung tích Bát Bát đâu. Hoàng Nhất Lệ nằm trên giường nghỉ Hoắc Nhã không ở phòng. Chúc Tiểu Tiểu rất lo lắng, Bát Bát không bao giờ chẳng nói tiếng nào liền chạy lung tung, nó vẫn luôn rất ngoan, chắc không phải là bị con mèo vừa này ăn mất chứ.

Cô vội vàng tìm quanh, tìm cả một vòng trong phòng, vẫn không thấy tung tích Bát Bát đâu. Cô hỏi Hoàng Nhất Lệ: "Vừa rồi có mèo đi vào phải không? Bát Bát đâu? Cậu có nhìn thấy không?" .

Hoàng Nhất Lệ nằm im bất động, hình như không để ý đến cô. Chúc Tiểu Tiểu đi đến, đẩy đẩy cô ấy: "Nhất Lệ". Lẽ nào ngủ say rồi?

Hoàng Nhất Lệ vẫn cứ bất động, ngủ say như chết. Chúc Tiểu Tiểu lại đẩy đẩy cô ấy, thấy cô ấy không có phản ứng gì, thế là duỗi tay ra kiểm tra một chút. Cô ấy vẫn còn ấm, hơi thở nhẹ nhàng, nhưng sao lại nằm im bất động thế này?

Trái tim Chúc Tiểu Tiểu đập liên hồi "thịch thịch thịch".

"Tư Mã, chỗ tôi ở đây hình như có người bị chứng mất hồn phách. Bát Bát cũng không thấy đâu rồi."

Buổi tối hôm đó, tòa nhà ký túc xá số hai lại một lần nữa xáo động, có hai nhân viên y tế đến đưa Hoàng Nhất Lệ của phòng 403 đi, nghe nói có khả năng là bị thiếu máu nên hôn mê.

Ngày hôm sau, nhà trường ra thông báo, nói tòa nhà này quá cũ kỹ, trên tường có vết nứt, nghi ngờ là bị nghiêng lệch, cần phải tiến hành kiểm tra và sửa chữa. Vì vậy học sinh của tòa nhà nội trong ba ngày phải chuyển ra ngoài, nhà trường sẽ sắp xếp ký túc xá khác làm chỗ ở tạm thời cho mọi người.

Chúc Tiểu Tiểu chạy một vòng khắp tòa nhà, lại tìm kiếm mấy vòng ở khu vực xung quanh, vẫn không tìm thấy tung tích của Bát Bát, đến bóng dáng con mèo kia cũng chẳng thấy đâu. Cuối cùng cô không nhận được lo lắng đến phát khóc.

Chúc Tiểu Tiểu mãi cũng không nghĩ ra bên trong tòa nhà này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ rời khỏi phòng trong một khoảng thời gian rất ngắn, ác linh cũng ở cùng với cô. Con mèo yêu đó làm sao có thể ép linh hồn của Hoàng Nhất Lệ ra? Lẽ nào trong tòa nhà không chỉ có một ác linh? Đến Bát Bát là linh vật như thế cũng không thấy bóng dáng đâu, tình huống có lẽ còn tệ hơn so với tưởng tượng của cô.

Hoắc Nhã cũng bị dọa cho không nhẹ, cô ấy theo hai cô nữ sinh giả ma dọa người kia đi xem nào nhiệt kết quả vừa mới quay về thì nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu đang ôm lấy Hoàng Nhất Lệ hôn mê không tỉnh. Điều này khiến cô ấy sợ đến mức cả buổi tối không ngủ được, liên tục nói với Chúc Tiểu Tiểu rằng mình rất sợ, không dám ở đây nữa.

Nghiêm Lạc nhận được thông báo, anh đích thân đàm phán với nhà trường, ép trường học phải nhanh chóng thông báo xử lý tòa nhà, nhưng bởi vì học sinh rất nhiều, nguồn ký túc xá của nhà trường thực sự không đủ, cho nên sắp xếp nhanh nhất cũng phải cần ba ngày.

Nghiêm Lạc làm xong những việc này, đi tìm Chúc Tiểu Tiểu. Cô đang ngồi trong ký túc xá đau lòng rơi nước mắt, nhìn thấy Nghiêm Lạc đi vào, còn chưa kịp kinh ngạc, liền bỏ nhào đến khóc lóc nói: "Boss, Bát Bát không thấy đâu, là em không tốt, em làm mất Bát Bát rồi, em không chăm sóc tốt cho nó, có phải là nó bị con mèo kia ăn rồi không?".

Nghiêm Lạc thở dài, nhất thời cũng không tìm được giấy ăn, chỉ đành đưa tay lau nước mắt cho cô: "Heo ngược, em khóc thành như thế này, nếu như Bát Bát quay về, thì chắc nó cười chê chết mất".

"Nó chỉ cần quay lại, cười chê em em cũng đồng ý. Boss, anh có tin tức gì của nó không?"

Nghiêm Lạc lắc đầu: "Không tìm thấy nó, nhưng mà nó không dễ dàng xảy ra chuyện như vậy đâu, Bát Bát là con chuột linh rất lợi hại, đừng lo lắng".

"Nhưng không thấy nó đâu cả, nó vẫn luôn rất ngoan, không chạy lung tung." Đến Boss cũng tìm không thấy, Chúc Tiểu Tiểu làm thế nào cũng không thể yên tâm được về Bát Bát.

Nghiêm Lạc ôm lấy cô, vỗ vào lưng cô an ủi. Lúc này Hoắc Nhã đẩy cửa phòng đi vào, nhìn thấy một người đàn ông ở trong ký túc xá ôm Chúc Tiểu Tiểu, rất bất ngờ. Cô ấy kinh ngạc hết lên, run rẩy, quay đầu muốn chạy ra ngoài,

"Nhã Nhã." Chúc Tiểu Tiểu vội vàng đẩy Nghiêm Lạc ra, ngại ngùng gọi cô ấy lại: "Này, đây là anh trai của mình, cậu đi vào đi".

Lại là anh trai? Nghiêm Lạc rất không vui, nhưng chẳng nói gì, cố nhẫn nhịn.

"Ồ, ồ." Hoắc Nhã mặt trắng bệch, cẩn thận nhìn, đi vào trong: "Là anh trai của Chúc Tiểu Tiểu, làm em giật cả mình. Xin chào, em là bạn cùng phòng của Chúc Tiểu Tiểu, Hoắc Nhã".

Nghiêm Lạc khẽ gật đầu, coi như chào hỏi. Thái độ này so với sự nhiệt tình của Hoắc Nhã, rõ ràng lạnh nhạt hơn nhiều. Chúc Tiểu Tiểu bất mãn đập tay vào lưng anh, có chút ngượng ngập.

Nghiêm Lạc cười an ủi Tiểu Tiểu, hỏi: "Bọn em khi nào chuyển ký túc xá?".

Chúc Tiểu Tiểu trả lời: "Em vẫn cứ bận tìm Bát Bát, không chú ý đến thông báo của nhà trường, phải hỏi Nhã Nhã".

Hoắc Nhã vội nói: "Tối hôm nay có thể chuyển một nhóm, nếu như Tiểu Tiểu lo lắng, bây giờ có thể đi tìm chủ nhiệm lớp đăng ký chuyển chỗ luôn lượt này".

“Vậy còn cậu?” Hoắc Nhã nhát gan thế này lại không tranh chuyện đi trong nhóm đầu tiên, Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy hơi kỳ quái.

"Minh đang đợi, có thể đến lúc đó sẽ cùng bạn học khác thuê phòng."

Nghiêm Lạc chen lời: "Vậy thế này đi, Tiểu Tiểu nhà tôi ở cùng với cô nhé, con bé vừa đến, ở với người khác cũng không quen lắm, hai người ở cùng một phòng cũng có thể chăm sóc cho nhau, đến khi đó cũng cùng thuê một phòng nhé. Nhà trường sắp xếp tạm thời thế này, điều kiện chắc chắn cũng không tốt".

Hoắc Nhã nghe thấy rất vui mừng, cười gật đầu đồng ý.

Nghiêm Lạc giống như phụ huynh hỏi thăm, lại nói thêm với Hoắc Nhã mấy câu, hỏi han tình hình gia đình cô ấy. Rồi còn quan tâm hỏi về chuyện học hành, chuyện sinh hoạt thường ngày của Chúc Tiểu Tiểu. Sau đó lại dặn dò hai người bọn họ phải chăm sóc cho nhau, có chuyện gì phải báo về nhà, Hoắc Nhã đối diện với người đàn ông đẹp trai dịu dàng này, gò má cứ ửng hồng, không ngừng đồng ý.

Nghiêm Lạc nói chuyện xong, bảo muốn cùng Tiểu Tiểu ra ngoài tản bộ, liền tạm biệt Hoắc Nhã.

Đi xuống dưới lầu, Nghiêm Lạc lập tức gọi điện thoại, bảo Chu Duệ kiểm tra qua tư liệu của Hoắc Nhã. Chúc Tiểu Tiểu vội hỏi: "Boss, anh cảm thấy cô ấy không bình thường sao? Nhưng học sinh trong tòa nhà này đều đã kiểm tra rồi, không có gì khác thường. Hơn nữa em cùng với Hoắc Nhã ở với nhau mấy ngày rồi, cũng không thấy có gì kỳ lạ, cô ấy không bị chiếm thân, không phải là ác linh cũng không phải xác sống".

"Anh biết cô ta là người, nhưng vẫn phải điều tra xem. Phản ứng của cô ta vừa rồi đi vào trong phòng nhìn thấy ông hình như hơi thái quá."

"Ký túc xá nữ đàn ông không được vào, cho nên cô ấy nhìn thấy có đàn ông, giật mình cũng là bình thường."

"Vậy sao? Anh vì sao cứ cảm thấy cô ta giống như là nhìn thấy ác quỷ đoạt mệnh vậy?"

Chúc Tiểu Tiểu bĩu môi, không phản bác nữa, dù gì chuyện này, Boss đã nói rồi.

Có Nghiêm Lạc ở bên, Chúc Tiểu Tiểu nhất thời cảm thấy có chỗ dựa, cô riu riu rít rít đem những chuyện mình gặp phải trong mấy ngày qua và suy nghĩ của mình nói ra hết. Tuy Nghiêm Lạc ở trong công ty sớm đã nghe Tư Mã Cần và Chu Duệ báo cáo toàn bộ rồi, nhưng vẫn nhẫn nại nghe cô kể.

Nghiêm Lạc kéo cô đi tìm một chiếc ghế đá ngồi xuống, bảo người đưa cơm đến, đợi cô kê lễ xong, bảo cô ăn cơm trước: "Dù chuyện có lớn hơn, cũng không thể không ăn cơm. Cơm trong trường học không ngon, em cố chịu đựng mấy ngày".

"Anh yên tâm, Boss, em nhất định sẽ tìm ra được chân tướng."

"Ừm, sự việc sắp tới sẽ tiến triển rất nhanh thôi. Bất luận là ác linh muốn tìm cách báo thù, hay là tập đoàn cướp hồn căn cứ vào kết quả kiểm tra sức khỏe cướp linh hồn. Bây giờ chúng ta làm sạch được tòa nhà này rồi, học sinh chuyển đi số lượng lớn, đối với bàn tay đen đứng phía sau mà nói, thứ nó muốn đang rời xa tầm không chế của nó, tóm lại là có thay đổi. Bọn chúng chắc chắn sẽ phản ứng đối với chuyện này."

Chúc Tiểu Tiểu vừa nghe vừa gật đầu, cảm thấy rất có lý, hóa ra làm sạch tòa nhà còn có tác dụng này.

"Anh đã bảo bọn họ kiểm tra lại khu vực lân cận xung quanh đây rồi, mấy ngày này anh có công việc quan trọng phải làm, em một mình ở trong tòa nhà cần cẩn thận hơn."

"Vâng." Chúc Tiểu Tiểu đồng ý, đối với sự quan tâm của anh lại thấp thoáng vui mừng.

"Mấy câu chú kia, em niệm lại một lần nữa cho anh nghe." Anh nhắc nhở đi, dặn dò lại, vẫn còn cảm thấy chưa yên tâm.

Chúc Tiểu Tiểu lâu lâu niệm lại câu thần chú rồi nói: "Em đã học rất thuộc rồi. Anh nói là cưỡng chú mà, em sẽ dùng cẩn thận".

Nghiêm Lạc nhìn Tiểu Tiểu, không kìm được lại cúi tay xoa lên đầu cô, lần này cô không tránh, tâm trạng anh cũng tốt lên: "Đừng lo lắng, chỉ cần có nguy hiểm em cứ dùng, vạn sự đã có anh gánh vác".

Chúc Tiểu Tiểu nhìn nhìn anh, nở nụ cười: "Boss, anh rất giống một phụ huynh dung túng cho con mình phạm lỗi".

"Phụ huynh?", Nghiêm Lạc cau mày, vừa là anh trai, vừa là phụ huynh, anh thật không thích nghe. Nhưng mà, thân phận nào đó chắc cũng có thể coi là phụ huynh nhỉ. Anh nghĩ nghĩ rồi cũng cười: "Vậy được thôi, em đánh người ta rồi, quay về anh sẽ phát vào mông em, nhưng mà vạn sự vẫn là anh gánh vác".

Chúc Tiểu Tiểu cười ha ha, ở bên cạnh anh, thật sự khiến cô rất vui vẻ. "Bát Bát kia chắc chắn không sao, sẽ quay lại, có đúng không?"

"Đúng."

"Vậy, đợi Bát Bát quay lại rồi, em muốn đến nhà hàng Địa Phủ mua chút điểm tâm lần trước, Bát Bát thích ăn lắm."

"Được, đợi vụ án này kết thúc, anh đưa bọn em đi", Nghiêm Lạc sáng khoái đồng ý.

Buổi chiều ấm áp, trong vườn trường đang có những sự việc kỳ quái này, hai người cùng nhau hưởng thụ những tia nắng vàng tạm thời, hiếm có.

Không khí tốt như vậy, Chúc Tiểu Tiểu không nén được, hỏi: "Boss, anh và ALa...".

Nghiêm Lạc nhìn cô một cái, Chúc Tiểu Tiểu cắn răng, lấy hết dũng khí: "Em muốn nói, hai người có thể nào tốt như lúc đầu không?".

"Tốt như lúc đầu?" Trong mắt Nghiêm Lạc một tia kinh ngạc lóe lên: "Em biết điều gì rồi?".

"Em, em thực ra chỉ quan tâm đến anh, Boss." Chúc Tiểu Tiểu vừa muốn mở miệng để khuyên, điện thoại đột nhiên vang lên, người gọi điện đến là Âu Dương Tĩnh.

"Học trưởng." Chúc Tiểu Tiểu vội vàng nhận điện thoại, cô đột nhiên phát hiện ra mình đã lạnh nhạt với Âu Dương Tĩnh rất lâu rồi, thậm chí thời gian này còn không hề nhớ đến anh "... Vâng, em gần đây rất bận, nhưng mà mấy ngày nữa chắc là sẽ tốt thôi". Bây giờ cô nhận điện thoại của anh, lại không còn cảm giác căng thẳng, ngượng ngùng kia nữa.

Nghiêm Lạc cau mày nghe Chúc Tiểu Tiểu nói chuyện với Âu Dương Tĩnh, điện thoại của anh cũng vang lên, là Tất Mặc Kỳ gọi đến: "Có đầu mối rồi, phía bên Hồ tộc có phát hiện, xác thực là Bắc Âm Vương, tình hình không tốt, anh đến đây nhé",

Nghiêm Lạc xác nhận địa điểm xong, ngắt cuộc gọi.

Chúc Tiểu Tiểu ở bên này vẫn đang nói chuyện, Nghiêm Lạc bắt đầu nhìn cô, Chúc Tiểu Tiểu như cảm thấy có "oán khí", quay đầu nhìn lại, thấy ánh mắt của anh, liền rất hiểu ý, nói tạm biệt với Âu Dương Tĩnh.

Cô ngồi xuống nghiêm chỉnh, bộ dạng lấy lòng. Nghiêm Lạc bị cô làm cho cười, véo véo má cô nói: "Anh đi đây, có chuyện cần làm. Em phải cẩn thận hơn nhé".

"Anh phải đi đâu?" Chúc Tiểu Tiểu bừng tỉnh hỏi, sau đó trong đầu là một con hối hận, cô làm gì mà quản người ta như một bà vợ vậy.

Nghiêm Lạc cười cười, giữ lấy hai vai Chúc Tiểu Tiểu: "Bắc Âm Vương bị phong ấn nghìn năm, dư đảng và tùy tùng của ông ta đều muốn thả ông ta ra, bọn anh phải đi xác nhận đảm bảo ông ta không thể ra được. Đừng lo lắng, anh sẽ không gặp nguy hiểm đâu". Anh không muốn giấu cô, nhưng lại cảm thấy có nói cô cũng không hiểu được, anh cười với cô rồi nhanh chóng rời đi.

Chúc Tiểu Tiểu ngồi ở đó, đột nhiên nhớ ra, Bắc Âm Vương chẳng phải chính là một trong ngũ phương quý đế chủ quản địa phủ trong tiểu thuyết của A La sao? Sau đó ông ta còn bị Diêm Vương chiếm vương vị, sau đó nữa thì dẫn binh tấn công điện Diêm Vương, lại bị chú heo con cắn một miếng mà thất bại. Hóa ra nhân vật này thực sự có tồn tại?

Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy đầu óc có chút hồ đồ. Cô quyết định đợi khi vụ án này kết thúc, sẽ phải nói chuyện cẩn thận với A La.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Cả ngày hôm nay không xảy ra chuyện gì. Đến tối một bộ phận sinh viên chuyển ra ngoài, tòa nhà trong chốc lát yên tĩnh hơn rất nhiều, không khí lại càng lạnh lẽo u ám quái dị.

Lúc sẩm tối, Chúc Tiểu Tiểu có nhận được tư liệu liên quan đến Hoắc Nhã. Hoắc Nhã năm lớp Mười một đã từng bệnh nặng, bệnh viện chữa mãi vẫn không khỏi. Sau đó bố mẹ Hoắc Nhã cho rằng con gái bị trùng tà đã tìm một nữ vu sư đuổi ma chữa cho cô ấy, không ngờ lại thực sự chữa khỏi được bệnh. Sau đó Hoắc Nhã nỗ lực học tập, thi vào được trường đại học này. Nghe ra thì ngoại trừ lý lịch cô ấy từng bị yêu ma quấy nhiễu, những thứ khác đều không có gì bất thường.

Cả buổi tối Hoắc Nhã đều không ở trong ký túc xá, cô ấy nói với Chúc Tiểu Tiểu là cùng bạn ra ngoài tìm phòng ở. Chúc Tiểu Tiểu và Tiết Phi Hà, chị Trần ba người lại phân chia đi kiểm tra ở trong tòa nhà, còn những chỗ ngoài vườn trường thì là người khác phụ trách.

Chín giờ rưỡi tối, Chúc Tiểu Tiểu vừa mới xem đồng hồ, đang nghĩ không biết Bát Bát bây giờ như thế nào, có phải chịu lạnh hay không, có bị đói bụng hay không? Lúc này điện thoại vang lên, Chu Duệ nói ngắn gọn một câu: "Mở thiết bị liên lạc".

Chúc Tiểu Tiểu vội vàng mở ra, nghe thấy Tư Mã Cần nói: "Ký túc xá mới của trường xuất hiện rất nhiều ác linh, đang đối đầu với người của chúng ta rồi. Nhất định có kẻ đã cất giấu bọn chúng, một ngày chưa tìm ra người này, sự việc sẽ còn chưa kết thúc".

Chúc Tiểu Tiểu và Tiết Phi Hà đều trả lời, Chu Duệ dặn dò bọn họ bắt đầu từ bây giờ không được tắt máy liên lạc, duy trì liên lạc cùng với phòng điều khiển giám sát.

Bọn Tư Mã Cần đi khai chiến với ác linh rồi, Chúc Tiểu Tiểu ở lại trong ký túc xá bên này không giúp được gì, trong lòng có chút lo lắng. Cô lại chạy đến phòng chứa nước máy vòng, hy vọng còn có thể gặp được linh hồn kêu cứu với cô kia, trước mắt đây là manh mối duy nhất cô có thể có được. Nhưng bởi vì phải chuyển ký túc xá, có mấy bạn học tranh thủ thời gian tắm gội giặt giũ, phòng nước lúc nào cũng có người, Chúc Tiểu Tiểu không có cơ hội được ở một mình trong đó, đương nhiên cũng không thể nhìn thấy linh hồn kia. Mọi người dốc sức tìm kiếm Bát Bát và con mèo yêu, cũng vẫn không thấy bất kỳ tung tích nào.

Sắp đến mười giờ tối, là thời gian tắt đèn. Chúc Tiểu Tiểu chẳng thu hoạch được chút gì đành quay lại phòng 403. Nhưng khi cô mở cửa phòng ra, lại nhìn thấy giữa phòng, có bóng sáng kia đang đứng, nó vẫn như vậy, chỉ đứng đó, bất động.

Chúc Tiểu Tiểu vội vàng khóa cửa, Hoắc Nhã vẫn chưa về, vừa hay cô có thể thu lại linh hồn này mà không gây kinh động đến người khác. Chúc Tiểu Tiểu lấy bình dẫn hồn ra, linh hồn đó động đậy, nhưng không chạy.

Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy nó không có ác ý, lúc ở trong phòng nước nó muốn tiết lộ với cô điều gì vậy? Nếu như có thể nói chuyện thì tốt rồi. Bây giờ bọn Tư Mã đã khai chiến, bọn họ cần có tình báo.

Chúc Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ nói: "Cô nói muốn tôi cứu cô phải không? Tôi có thể đem thu cô vào trong bình này, đưa đi siêu độ, cô có đồng ý không? Nếu như đồng ý, cô hãy di chuyển về bên phải, không đồng ý thì di chuyển về bên trái".

Linh hồn kia di chuyển về bên phải, nhưng lại lập tức di chuyển về bên trái.

Có đồng ý hay không? Đây là ý gì chứ?

Chúc Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ lại hỏi: "Những người bị chết trong tòa nhà này là do cô hại phải không? Đúng thì sang bên phải, không đúng thì sang bên trái".

Linh hồn đó di chuyển về bên trái.

"Vậy đó là ai làm?" Nói xong câu này, Chúc Tiểu Tiểu liền cảm thấy mình ngốc quá, linh hồn này thực sự không có cách nào để nói chuyện với cô, hỏi như vậy thì đúng là mất công.

"Cô là Sứ Cầm?" Đòi một câu hỏi khác, án mạng sáu năm trước nữ sinh bị hại sớm nhất và sau đó cùng chết với tên tội phạm cường hiếp kia, là cô ta phải không?

Linh hồn di chuyển sang bên trái, không phải.

Vậy cô ta là ai? Lẽ nào là một trong số những nữ sinh bị hại? Chúc Tiểu Tiểu hỏi, linh hồn di chuyển sang bên trái, vẫn là không phải.

"Cô có biết chuyện những nữ sinh tự sát là ai làm không?"

Lần này linh hồn di chuyển về bên phải. Tiểu Tiểu vui mừng, vội nói với Chu Duệ: "Có đầu mối, linh hồn này biết hung thủ là ai".

Chu Duệ trả lời: "Ồ bên đó không có cách nào xử lý, cô hãy thu nó lại, bảo người đưa về công ty thẩm vấn".

Chúc Tiểu Tiểu vừa muốn đồng ý, ngoài cửa lại truyền đến tiếng mở khóa, linh hồn đó hốt hoảng chạy tới trốn sau lưng cô. Chúc Tiểu Tiểu giật thót mình, cảm thấy sau lưng lạnh lẽo u ám. Nhưng linh hồn kia chỉ trốn thối, không hề tấn công, điều này khiến Chúc Tiểu Tiểu bình tâm trở lại.

Ma mà lại sợ người, linh hồn này đúng thật là rất lạ.

Hoắc Nhã đẩy cửa vào, thấy Tiểu Tiểu đứng đó, cảm thấy kỳ quái hỏi: "Cậu đang làm gì vậy? Mình còn cho rằng cậu ngủ rồi, sao lại khóa cửa thế?". Chúc Tiểu Tiểu vẫn còn chưa kịp trả lời linh hồn kia ở sau lưng đã chạy như bay.

Chúc Tiểu Tiểu trong lòng lo lắng, sợ manh mối duy nhất này biến mất. Nhưng Hoắc Nhã đột nhiên lại ôm bụng mặt trắng bệch ra, xem chừng không ổn lắm. Tiểu Tiểu vội hỏi: "Cậu làm sao vậy?".

"Mình đi cùng bọn họ ăn đồ ăn bên đường, bây giờ đau bụng quá." Hoắc Nhã ngã xuống giường, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

Tiểu Tiểu giật thót mình: "Đau bụng vì thức ăn? Có thuốc không, có cần đến phòng y tế khám không?".

Hoắc Nhã lắc lắc đầu: "Mình đi nghỉ ngơi một chút".

Chúc Tiểu Tiểu gạt đầu, trong lòng lại nhớ đến linh hồn kia, thế là nói: "Vậy mình đi đánh răng trước đây".

Chúc Tiểu Tiểu chạy đến phòng nước, đồng hồ trên tay sáng đỏ lên, rất tốt, nó quả nhiên là đợi cô ở đây. Chúc Tiểu Tiểu đứng bên vòi cầm cốc lấy nước, người bạn học duy nhất ở đó đánh răng cuối cùng cũng đi ra. Trong phòng nước chỉ còn lại một mình Chúc Tiểu Tiểu, chính vào lúc này, bức tường trắng phía sau vòi nước ở trước mặt cô, như được một cây bút lông thấm nước vẽ lên: Tôi là Dương Lạc.

Là cô ta? Đó là Dương Lạc bị sát hại ở khu đất phía sau trung tâm thương mại bỏ hoang? Linh hồn của cô ta sao lại chạy đến chỗ này?

Chúc Tiểu Tiểu đang muốn cất tiếng hỏi về manh mối của vụ án, từ cửa phòng nước lại truyền đến giọng nói yếu ớt của Hoắc Nhã: "Tiểu Tiểu..."

Chúc Tiểu Tiểu vội vàng hắt nước trong cốc lên trên tường, làm cho mấy chữ kia trôi tuột đi. Cô quay đầu, nhìn thấy Hoắc Nhã ngồi vạ vật bên cửa nói: "Tiểu Tiểu, mình đau quá, cậu đưa mình đến phòng y tế nhé, có được không?"

"Được." Chúc Tiểu Tiểu chẳng buồn cầm cốc nước đánh răng về, liền đi đến đỡ Hoắc Nhã xuống lầu.

"Tiểu Tiểu và Hoắc Nhã đi đến phòng y tế." Chu Duệ thông báo trong thiết bị liên lạc.

Tiết Phi Hà trả lời: "Hiểu rồi, tôi và chị Trần sẽ lên phòng chứa nước tầng bốn tìm kiếm linh hồn kia".

Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy ở trong thiết bị liên lạc như thế cũng an tâm phần nào. Cô đưa Hoắc Nhã đến phòng y tế, dọc đường an ủi cô ấy: "Cậu chịu đựng thêm một chút nữa, một lát uống thuốc vào là sẽ tốt thôi".

Hoắc Nhã gật gật đầu, yếu ớt nói không ra hơi, cả cơ thể dựa vào người Chúc Tiểu Tiểu. Hai người đến được phòng y tế, bên trong đèn đều sáng, nhưng không thấy có người. Chúc Tiểu Tiểu gọi mấy tiếng cũng không thấy bác sĩ trực ban xuất hiện, cô bực mình, oán trách bác sĩ không làm tròn chức trách. Tiểu Tiểu đỡ Hoắc Nhã đi vào bên trong, để cô ấy nằm lên giường trước.

"Cậu đợi một chút, mình đi gọi bác sĩ."

Hoắc Nhã gật gật đầu, Chúc Tiểu Tiểu vừa muốn đi, lại thấy trên chiếc giường bệnh khác ở bên kia tấm rèm, cũng có người nằm, cô nhìn kỹ, là hai nữ sinh, nhắm mắt giống như ngủ.

Chúc Tiểu Tiểu nói với Hoắc Nhã: "Ở đây còn có hai bạn học, bác sĩ có lẽ đi lấy thuốc rồi, mình đi tìm xem", cô nói xong, liền đi vào bên trong phòng y tế.

Phòng y tế của trường có mấy phòng khám, lúc này tất cả đều rất yên tĩnh, Chúc Tiểu Tiểu vừa đi vừa gọi bác sĩ, nhưng không có ai trả lời. Cô đi một vòng rồi quay lại, cảm thấy có chút kỳ quái, liền cảnh giác, báo cáo với Chu Duệ: "Phòng y tế không có bác sĩ, rất không bình thường, tôi phải đưa bạn học ở trong này rồi đi".

"Có ác linh không?"

"Không có, tôi không nhìn thấy, đồng hồ cũng không phản ứng gì."

"Phía bên Tư Mã bên kia đang rất phiền phức, số lượng ác linh nhiều kinh người, muốn ép lại toàn bộ số ác linh ấy thật không dễ dàng. Cô rời khỏi nơi đó trước, tôi bảo Tiết Phi Hà tới tiếp ứng cho cô."

"Được rồi."

Chúc Tiểu Tiểu trả lời rồi nhanh chóng quay trở về chỗ Hoắc Nhã, nhưng khi rèm cửa kéo ra, lại thấy giường Hoắc Nhã trống không.

Chúc Tiểu Tiểu kinh hoàng thất sắc, lớn tiếng hét gọi: "Nhã Nhã, Nhã Nhã, cậu ở đâu?"

Không có người trả lời, Chúc Tiểu Tiểu chạy như bay đi nhìn một lượt mấy phòng bệnh, vẫn không thấy người đâu. Cô cảm giác không ổn, kéo mạnh bức rèm ngăn cách để kiểm tra hai nữ sinh còn lại, bọn họ vẫn nằm ở đó, không cử động.

Chúc Tiểu Tiểu ra sức đẩy đẩy, bọn họ vẫn không chút phản ứng.

"Chu Duệ, không tìm thấy Nhã Nhã đâu nữa, ở đây có hai nữ sinh bị chứng mất hồn phách." Chúc Tiểu Tiểu lớn tiếng nói rồi lại chạy khắp phòng y tế lục soát một lượt, nhưng vẫn không tìm thấy Hoắc Nhã.

"Ở đây không có người, cũng không có linh hồn." Chúc Tiểu Tiểu vừa báo cáo vừa chạy về hướng cửa, nhưng đột nhiên dừng bước.

Đứng ở trước cửa nhìn cô, là Hoắc Nhã.

"Nhã Nhã, cậu không sao chứ?", Chúc Tiểu Tiểu lo lắng hỏi.

"Không sao, bụng tôi không đau, tôi chẳng qua chỉ thả chút đồ ra cho ở cùng với cậu, sau đó thì đi", Hoắc Nhã vừa nói, vừa giờ giờ túi buộc hồn ở trong tay.

Chúc Tiểu Tiểu chết cứng tại chỗ giống như vừa trúng phải một câu chú định thân vậy, khó khăn lắm mới tìm lại được giọng nói của mình: "Linh hồn là cậu cướp?"

"Là tôi ra tay."

"Hai bạn học nằm ở kia, cũng bị cậu hạ độc thủ?"

"Vốn dĩ tất cả đều rất đơn giản, chỉ cần thả ác linh ra, bọn chúng chen vào cơ thể của con người, tôi liền có thể lấy được linh hồn. Nhưng mà các người lại đến, phong ấn tòa nhà, ác linh không vào trong được, không thể giúp tôi, tôi chỉ đành tự mình ra tay, rồi bảo Tiểu Vi đưa linh hồn đi. Nhưng vẫn còn thiếu mấy linh hồn, các người lại muốn thanh lý tòa nhà, mục tiêu đều đi rồi, tôi còn có thể làm thế nào? Chỉ đành giả bệnh lừa bọn họ đến đây ra tay. Các người thật là phiền phức, mang thêm cho tôi biết bao nhiêu phiền phức."

"Tiểu Vi là con mèo yêu kia?" Chúc Tiểu Tiểu hoảng hốt ngộ ra, phong ấn ở cửa không dò quét được trẻ con và động vật, con mèo yêu này vận chuyển linh hồn ra ngoài, chẳng trách bọn họ không tìm thấy linh hồn nào.

"Vi sao phải như vậy? Nhất Lệ là cậu giết?" Nhìn thấy Hoắc Nhã bình tĩnh gật đầu, Chúc Tiểu Tiểu vẫn không dám tin. Lại là Hoắc Nhã, là người mỗi ngày ở gần cô nhất. Mà Hoắc Nhã này giết người, một chút áy náy cũng không có, ngược lại còn trách người khác mang đến cho cô ta nhiều phiền phức. Cô ta có thể sai khiến ác linh, còn có thể sai khiến mèo yêu, chuyện này làm sao có thể?

"Ai bảo cô làm thế này? Cô bị ép buộc phải không?" Chúc Tiểu Tiểu bình tĩnh lại, bước một bước về phía trước. Hoắc Nhã tuổi còn nhỏ, phía sau ắt có người sai khiến.

"Xì..." Hoắc Nhã cười nhạt một tiếng, đắc ý nói: "Cô chẳng hiểu tôi chút nào cả, tôi sợ là bọn cô tưởng tượng không nổi đâu. Mất thường nhìn thấy, chưa chắc là sự thật".

"Tôi không hiểu, cô là có ý gì?" Chúc Tiểu Tiểu lại tiến lên, muốn mượn lời niu chân cô ta, đợi viện binh đến.

"Cái trường này đã có lỗi với tôi, tôi chẳng cảm thấy làm như thế tội lỗi chút nào, tốt nhất là có thể đóng cửa, xóa sổ luôn cả chỗ này đi." Hoắc Nhã nhìn Chúc Tiểu Tiểu đang tiếp tục tiến lại gần mình, vội vàng hét lên: "Cô đừng có đến đây!". Cô ta mở chiếc túi buộc linh hồn ra, Chúc Tiểu Tiểu lập tức ngửi thấy mùi ác linh rất nồng nặc, trong đó không chỉ có một con!

Hoắc Nhã mở chiếc túi ra, mỉm cười lùi dần ra khỏi cửa của phòng y tế: "Cô chắc là hàng ma sư nhỉ, cô diu tôi đến đây, vội vàng như vậy, có phải là chẳng mang theo trang bị gì không? Không sao cả, những ác linh này giết người rất nhanh, cô sẽ không cảm thấy đau khổ, nhưng mà cô nhất định đừng khách sáo, phải cùng chơi với chúng nó. Đúng rồi, cô đừng mong chạy, cái cửa này. Cô ta vỗ vỗ vào khung cửa: "Kết giới giăng ở đây, cũng chẳng phải loại tay không có thể phá được".

Chúc Tiểu Tiểu cắn răng, lấy Tiểu Phấn Hồng ra xoay chuyển trong tay, đoàn kiếm phóng ra, ánh sáng lạnh bao phủ. Cô không nói tiếng nào nhào thẳng ra hướng cửa, ác linh trước mặt xông đến, Chúc Tiểu Tiểu xoay cánh tay, khua khua hai cái chém được hai con, bản thân cô trong chốc lát đã di chuyển tới khung cửa.

Hoắc Nhã bình tĩnh đứng bên ngoài cửa nhìn cô, không ngờ được rằng Chúc Tiểu Tiểu ở trước cửa cũng không dừng lại, trực tiếp xông ra ngoài, mũi kiếm lao về phía mình.

Hoắc Nhã kinh hoàng thất sắc, vội vàng lùi lại tránh. Chúc Tiểu Tiểu cầm kiếm chỉ vào cô ta, ép cô ta vào chân tường, lạnh giọng nói: "Tôi không mang súng, không mang búa, cũng chẳng mang rìu phá kết giới, nhưng việc xử lý mấy con ác linh để bắt được cô, chút bản lĩnh này vẫn là có".

Hoắc Nhã kinh hãi nhìn nhìn khung cửa, lại nhìn nhìn Chúc Tiểu Tiểu ở trước mặt: "Cô làm sao mà ra ngoài được? Sư phụ nói chỉ có búa của cô ấy mới có thể hóa giải được".

"Rõ ràng sư phụ của cô không hiểu về tôi, tôi là người cô ta tưởng tượng không nổi đâu."

Hoắc Nhã nhìn mũi kiếm trước mặt, đánh giá cục diện, thực sự không còn đường chạy nữa rồi, cô ta căng thẳng nuốt nước bọt: "Đừng giết tôi".

"Vi sao phải làm những việc này? Cô còn có đồng bọn nào? Bọn họ ở đâu?", Chúc Tiểu Tiểu tiến lên một bước, bức vấn.

Hoắc Nhã nhìn cô, rất sợ nhưng vẫn cứng miệng: "Tôi không thể nói".

"Không thể nói?", Chúc Tiểu Tiểu có chút tức giận, lớn tiếng hơn.

Vào lúc này, đột nhiên một tràng những tiếng động hỗn độn vang lên, còi báo động hú âm ỉ khắp nơi. Chu Duệ nói với Chúc Tiểu Tiểu qua thiết bị liên lạc "Tư Mã yêu cầu tăng cường cảnh báo, cả trường đều phải chuyển đi. Đã thông báo phía cảnh sát hành động. Nói lại một lượt, cảnh báo tăng cấp, bọn họ đang gặp phải sự tấn công của một lượng lớn ác linh, đây tương đương với một trận tấn công khủng bố. Chúc Tiểu Tiểu, trong tay của cô là đầu mối phá giải quan trọng, bắt giữ cô ta, chúng ta cần có tin tức. Ở đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?".

Chúc Tiểu Tiểu tiến về phía trước một bước, kẻ đoàn kiếm lên cổ Hoắc Nhã: "Sư phụ cô là ai, còn cô là ai, các người muốn làm gì ở đây?".

Hoắc Nhã nét mặt rõ ràng rất sợ hãi, nhưng vẫn nói: "Cô không cần dọa dẫm tôi, cô không dám làm gì tôi đâu. Cô chỉ có thể bắt ma, lẽ nào còn dám giết người".

"Cô ta đang kéo dài thời gian, Tiểu Tiểu, cô phải hỏi cho ra. Phía bên Boss có ma thần xuất thế, Tắt lão đại bên kia cũng đã qua đó rồi, nhân lực của chúng ta không đủ, việc bên trường học này chúng ta phải tự mình giải quyết, sẽ không có viện trợ. Phía Tư Mã bên kia rất phiền phức, bọn họ cần phải bắt giữ tất cả ác linh lại, nhưng bây giờ không biết còn có bao nhiêu con, kẻ đứng phía sau ở đâu. Bắt buộc phải tìm thấy nguồn gốc, Tiểu Tiểu, phải hỏi cho ra."

Giọng nói của Chu Duệ vô cùng gấp gáp, rõ ràng sự việc đang rất nghiêm trọng. Máy liên lạc của Chúc Tiểu Tiểu và Tư Mã Cẩn lúc này lại không cùng một tần số, cô hiểu rõ tình hình ở bên kia nhất định rất tệ mới có tình sắp xếp như vậy để hành động của hai phía không làm phiền lẫn nhau. Hiện tại bên kia đang chờ đợi những tiến triển về phía cô, cô bắt buộc phải làm chút gì đó, cô bắt buộc phải tìm ra những gì phía sau.

Chúc Tiểu Tiểu một tay tóm lấy Hoắc Nhã, lục soát trên người cô ta một lượt, tìm được hai lá bùa. Một lá dùng để đi qua kết giới, một lá là để tránh ác linh chiếm thân.

Chúc Tiểu Tiểu cướp được hai lá bùa này, nói với Hoắc Nhã: "Tôi đúng là không thể giết người, nhưng ở trong phòng y tế có thứ muốn giết người. Cô không nói, tôi sẽ ném cô vào trong phòng y tế, ở đó còn có mấy người bạn tốt cô thả ra đang đợi đấy. Cô đừng cho rằng bị ác linh giết thì không đau đớn, cái cảm giác hồn phách sống bị ép rời khỏi cơ thể, bị đuổi đi, cô cho rằng dễ chịu sao? Đợi linh hồn của cô bị đẩy ra rồi, chúng tôi sẽ đem linh hồn của cô đặt lên lửa nướng, đặt lên lưỡi dao dù gì linh hồn cũng không thể chết, cô có thể mãi mãi hưởng thụ như vậy".

Hoắc Nhã mềm nhũn chân, lắp bắp trả lời: "Cô, cô, lừa người, cô, không cần, phải dọa dẫm tôi, tôi dù gì cũng đã chết một lần rồi, tôi, tôi không sợ...".

"Không sợ là tốt nhất rồi, vậy tôi cũng không coi là quá độc ác." Chúc Tiểu Tiểu vừa nói vừa kéo cô ta về phía phòng y tế.

Hoắc Nhã gắng sức vùng vẫy, nhưng không phải là đối thủ của Chúc Tiểu Tiểu, mắt nhìn thấy cô thực sự sắp đem mình ném vào cho ác linh, Hoắc Nhã không gan lì được nữa, lớn tiếng nói: "Sur phụ nói, linh hồn của những người này rất thích hợp, cô ấy muốn làm một chuyện lớn, cần phải tập hợp được tám mươi tám linh hồn như thế này. Tôi vừa hay ở trong trường học này, có thể giúp cho cô ấy, nên cô ấy bảo tôi ở đây thu thập linh hồn theo danh sách cô ấy đưa ra".

Chúc Tiểu Tiểu sững lại một lát, hỏi: "Muốn làm chuyện lớn gì? Sur phụ cô là ai? Cô ta đang ở đâu?".

"Cô ta là nói đến Bắc Âm Vương!", Chu Duệ sớm đã được biết tin tức vụ án ma thần xuất thế phía bên Boss kia, vì vậy cũng đoán được chút ít. Anh lớn tiếng nói: "Chuyện này có thể xâu chuỗi lại rồi, những linh hồn kia là tế phẩm".

Chúc Tiểu Tiểu ép Hoắc Nhã xuống, lớn tiếng hỏi: "Sur phụ cô là ai? Cô ta đang ở đâu? Trong trường học này còn có bao nhiêu đồng bọn của các người? Vì sao lại có nhiều ác linh như thế, tất cả cất giấu ở đâu?".

"Tôi chẳng biết gì cả, tôi chỉ làm việc theo dẫn dắt của sur phụ, đừng ép tôi, sur phụ sẽ giết tôi đó, cô ấy thực sự có thể giết tôi..." Lời của Hoắc Nhã khiến Chúc Tiểu Tiểu nhớ lại người đàn ông ở câu lạc bộ kia bị bắt rồi nhưng trên đường áp giải lại chết vì bùa chú. Cô đang nghĩ xem phải ép bức thế nào để Hoắc Nhã nói nhiều thêm chút nữa thì lúc này đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh buốt, mùi của ác linh trào đến từ lúc nào.

Chúc Tiểu Tiểu kinh hãi, quay người vung tay, dây trói hồn được làm thành vòng tay liền văng ra, trong chớp lát quần lấy hai ác linh, cô nắm chắc Tiểu Phấn Hồng, kéo mạnh về hai phía, đoàn kiếm thu lại, một đoạn còn dài đuôi ra, quét ngang, đánh trúng vào một bóng sáng, ác linh kia "bụp" một cái, bị đánh tan.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn lại cẩn thận, người đang đứng trước mặt cô lại chính là nữ bác sĩ kia.

"Cô quả nhiên không phải người bình thường." Nữ bác sĩ lạnh lùng cười, xoa xoa con mèo đen đang nằm trên vai cô ta. "Tuy Tiểu Vĩ tôi vừa thu về chưa lâu, còn chưa được huấn luyện chu đáo, nhưng có thể động thủ được với Tiểu Vĩ, chắc cũng không phải là một nữ sinh tầm thường."

Chúc Tiểu Tiểu đẩy đẩy gọng kính, mở camera siêu nhỏ ra, hỏi: "Cô là ai?". Cô nhìn thấy tay của nữ bác sĩ đang cầm túi buộc linh hồn, lại hỏi: "Cô cũng là hàng ma sư?".

Nữ bác sĩ cười lớn: "Hàng ma sư? Nghề nghiệp vô vị biết bao. Tôi lại thích người khác gọi mình là... vu sư". Cô ta làm bộ thờ dài: "Thật đáng tiếc, tôi không có thời gian để chơi với cô, tôi có chuyện rất quan trọng phải làm. Nhưng là vì để diệt trừ hậu họa, những kẻ đáng yêu này sẽ ở lại cùng cô". Cô ta mở túi buộc hồn, bên trong vu vu bay ra mười mấy bóng sáng lập tức lao thẳng về phía Chúc Tiểu Tiểu.

Chúc Tiểu Tiểu khua côn, trong chớp mắt đánh đổ được hai con. Sau một đòn thuận lợi, Tiểu Tiểu lại càng tự tin hơn. Nhưng vì ác linh nhiều quá, tốc độ di chuyển lại nhanh không thể đoán biết. Với thân thủ của Chúc Tiểu Tiểu, trong tình huống không có trang bị lúc này, thực sự không thể một lần giải quyết đến mười mấy con.

Bọn ác linh trong chớp mắt lại ập tới, con mèo đen kia nhân cơ hội cũng nhảy vào vòng chiến. Chúc Tiểu Tiểu kinh hãi, đối phó với ác linh còn chưa chắc được thắng thua, huống hồ là thêm vào một con mèo yêu.

Mèo yêu đến rất nhanh, há miệng ra cắn vào sau cổ Chúc Tiểu Tiểu. Chính vào lúc này một mũi đoản tiễn phóng vút tới tấn công nó. Con mèo đen thân thủ rất nhanh nhẹn, nó rút người lại lẩn xuống đất tránh, nhưng cũng bị mũi đoản tiễn kia làm bị thương ở chân sau.

Hóa ra Tiết Phi Hà đã đến: "Xin lỗi đến muộn, đang đi thì gặp ác linh cản đường". Cô ấy phóng vút vút hai mũi đoản tiễn, bắn tan hai ác linh, đồng thời đã chạy đến trước mặt Tiểu Tiểu, lật tay cầm ngang cung ra vung, dây cung lập tức biến thành roi dài, vút vút đánh tan được ba con. Vũ khí của cô ấy đã trải qua nâng cấp, uy lực và khả năng chiến đấu so sánh với trước đây thực sự là không còn gì để nói.

Có Tiết Phi Hà trợ giúp, áp lực của Tiểu Tiểu cũng giảm đi nhiều, cô lại đánh ngã được hai con. Nhưng ác linh quá thật rất nhanh, một con bất ngờ tấn công phía sau lưng khiến cô không kịp đề phòng, con ác linh kia xông đến muốn ép linh hồn của cô ra. Nhưng lần này Chúc Tiểu Tiểu còn chưa cảm thấy bất kỳ lực ép nào, thứ kia đã bị bắn ra xa rồi tan biến hoàn toàn.

Nữ bác sĩ kinh ngạc, hơi nheo mắt lại: "Đây là pháp thuật gì?". Cô ta niệm chỉ quyết, một đường bùa đao hướng đến chém Chúc Tiểu Tiểu.

Tiết Phi Hà lúc này đã đâm chết con ác linh cuối cùng, đưa tay niệm chú, vạch ra một đường kết giới che chắn trước người của Tiểu Tiểu, hóa giải bùa đao. Lúc này cô ấy nhận ra được nữ bác sĩ này.

"Người nhà họ Âm, cô thật làm mất mặt họ Âm ở Hà Bắc."

Nữ bác sĩ này trong lòng thoáng kinh ngạc, ở đây hóa ra là còn có người hiểu biết, nhưng điều Âm Yến Nam cô ta ghét nhất chính là việc người khác cứ nói đến cái vinh dự gì đó của Âm gia: "Không cần phải lấy Âm gia để phủ đầu tôi, tôi chẳng thèm để ý. Lẽ nào cứ họ Âm là buộc phải giết trừ yêu ma? Ma thần đại chiến, người thắng làm vua, tôi chẳng qua chỉ là tự chọn con đường của mình thôi. Thần tộc đã suy tàn rồi, chỉ lũ ngốc nghếch hàng ma sư các người là còn cố chấp nắm giữ quy tắc của tổ tiên".

"Cô ta là người của Âm gia?" Chu Duệ cũng nhìn ra thủ pháp bùa đao vừa rồi, anh nhanh chóng tra tìm.

Tiết Phi Hà vào tư thế nghiêm túc nghênh chiến: "Cô đúng thật biết tìm cớ, thị phi chính tà bất phân, phá quy tắc cái gì chứ? Cô làm những chuyện như thế này, có mặt mũi nào mà đi gặp tổ tông".

Âm gia pháp thuật huyền diệu, là đại gia hàng ma đệ nhất của giới hàng ma, không thể coi thường khinh suất.

Âm Yến Nam nhìn chăm chú vào Tiết Phi Hà, Hoắc Nhã ở bên cạnh muốn trốn, liền bị Chúc Tiểu Tiểu khống chế. Âm Yến Nam nhìn nhìn đồng hồ, nghĩ chỉ có hai người, cô ta có lẽ vẫn còn cơ hội đưa Hoắc Nhã đi, chuẩn bị động thủ, thì lại nhìn thấy Tư Mã Cần từ phía xa đang đưa người chạy đến. Cô ta neho mắt lại quan sát thấy Tư Mã Cần và đám người vẫn thuận lợi tới gần, có chút kinh ngạc, bọn họ lại không sao?

"Hừ!" Âm Yến Nam cười nhạt với Tiết Phi Hà, "Xem ra bản lĩnh của các người cũng không nhỏ, có tổ chức như thế này, lẽ nào lão Cửu nhà tôi đang lẫn trong Công ty Nhã Mã kia? Nếu như thế, cũng thật có chút phiền phức rồi". Cô ta bắt đầu tính đường lui.

"Sư phụ, cứu tôi!" Hoắc Nhã vừa nghe thấy Âm Yến Nam nói phiền phức, sợ hãi hét lên.

Yến Nam nghe thấy, nhào người tới bên Hoắc Nhã, Chúc Tiểu Tiểu giữ chặt Hoắc Nhã, cực kỳ cảnh giác. Tiết Phi Hà cùng vợ vàng quay lại giúp đỡ. Nhưng không ngờ rằng Âm Yến Nam hóa ra đang dùng chiêu đánh lạc hướng, cô ta đột nhiên xoay người bỏ chạy, đồng thời niệm chỉ quyết, một màn sương đỏ dâng lên, mấy người Chúc Tiểu Tiểu trong chốc lát đã bị màn sương vây lại.

Lúc này Tư Mã Cần đuổi đến nơi, phi đao của anh và đoàn tiền của Tiết Phi Hà đồng thời phóng ra, người cũng lao về phía Âm Yến Nam.

Sự việc diễn ra quá nhanh, đợi Chúc Tiểu Tiểu xua tan được màn sương mê này, xông ra ngoài, thì đã không thấy bóng dáng của Âm Yến Nam, bọn Tư Mã Cần và Tiết Phi Hà đâu nữa, đến cả con mèo kia cũng mất hút, chỉ còn lại Hoắc Nhã đang vô cùng kinh hoàng.

Chẳng mấy chốc sau, đám Tư Mã Cần và Tiết Phi Hà quay lại, nhưng không bắt được Âm Yến Nam. Một vị hàng ma sư đã lục soát được trong ký túc nhân viên của Âm Yến Nam một số pháp khí, túi buộc hồn và mấy linh hồn. Sự việc sau này thì đơn giản hơn nhiều rồi, Hoắc Nhã bị thẩm vấn cả đêm, còn Chúc Tiểu Tiểu và Tiết Phi Hà quay lại tòa nhà tìm linh hồn của Dương Lạc.

Hoắc Nhã rất cứng đầu, cô ta nói là cô ta được nữ vụ sư cứu một mạng, cho nên có lòng báo đáp liền bái người đó làm sư phụ, giúp cô ta nuôi mèo, làm việc theo sự dặn dò của cô ta, nhưng những chuyện khác đều không biết.

Điều này khiến cho phía cảnh sát rất đau đầu, tất cả các án mạng, đích xác là không có nửa chút dấu vết và chứng cứ để chứng minh có liên quan đến Hoắc Nhã này. Bọn họ lục soát, kiểm tra toàn bộ đồ đạc và phòng ký túc của Hoắc Nhã, cũng không tìm ra được bất cứ dấu vết nào. Nhưng mà thả một cô gái độc ác như vậy ra ngoài, thì không biết sẽ còn làm ra được những chuyện thế nào nữa.

Bây giờ chỉ còn trông chờ vào Chúc Tiểu Tiểu. Hy vọng cô ấy có thể tìm ra được Dương Lạc kia, và cũng hy vọng linh hồn đó biết được chút nội tình, có thể cho bọn họ một vài manh mối.

Nhưng Chúc Tiểu Tiểu và Tiết Phi Hà tìm kiếm trong tòa nhà cả đêm cũng không tìm được linh hồn của Dương Lạc. Thấy trời sắp sáng, Chúc Tiểu Tiểu rất sốt ruột, trời sáng, mọi người sẽ dậy sinh hoạt, lại càng khó để tìm kiếm linh hồn. Cô ngẫm nghĩ, quyết định sẽ hành động một mình, vì mỗi lần Dương Lạc hiện thân, đều là lúc cô ở một mình. Tư Mã Cần cân nhắc và đồng ý.

Chúc Tiểu Tiểu ở trong phòng ký túc một lúc, lại chạy đến phòng nước dội, cô khe khẽ gọi tên Dương Lạc, nhưng vẫn không có chút động tĩnh gì. Lẽ nào cô ta cuối cùng vẫn bị vụ sư bắt đi rồi? Chúc Tiểu Tiểu nhìn lên bức tường trắng, nhớ lại chữ "Cứu tôi với" hiện lên trên tường khi đó, lòng thoáng buồn.

Đèn điều khiển bằng âm thanh tắt rồi, Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên ngửi thấy mùi cháy khét, cô vội ho một tiếng, làm cho đèn sáng lên. Vòng tròn đỏ trên đồng hồ quả nhiên bùng sáng, Chúc Tiểu Tiểu vui mừng gọi: "Dương Lạc! Là cô sao?".

Bóng sáng chầm chậm hiện ra trước mắt cô, rất mơ hồ, trông mong manh và yếu ớt. Nghiêm Lạc từng dùng cụm từ "quần thể yếu ớt" để hình dung nhưng loại hồn ma này, Chúc Tiểu Tiểu lúc này cảm thấy anh nói rất đúng.

"Tôi là hàng ma sư, tôi có thể giúp cô, chúng tôi đuổi được vụ sư và mèo yêu kia đi rồi, Hoắc Nhã cũng bị bắt rồi. Cô không cần sợ hãi nữa."

Bóng sáng yên lặng, sau đó di chuyển về phía bên phải. Chúc Tiểu Tiểu nghĩ, đây có lẽ là biểu thị vui mừng nhỉ.

"Trong tòa nhà này, còn có sự việc không bình thường nào khác không? Cô biết chuyện khác của vụ sự và mèo yêu kia không?"

Bóng sáng di chuyển về bên trái, biểu thị không có, Chúc Tiểu Tiểu lại hơi thất vọng.

"Vây, tôi đem thu cô lại trước nhé, chúng tôi sẽ sắp xếp tốt cho cô, giúp cô siêu độ để quay lại luân hồi." Dù sao Dương Lạc cũng không có được manh mối nào mới, vậy những chuyện liên quan đến cái chết của bản thân cô ta và vụ án của sáu năm trước, cứ nên đem thu linh hồn của cô thu lại sau đó sẽ có thể từ từ thâm vấn.

Lần này bóng sáng lại chuyển về phía bên trái, Chúc Tiểu Tiểu kinh ngạc: "Cô không đồng ý?". Không đồng ý cũng phải thu về, không thể để mặc cho linh hồn lang thang trong nhân gian vậy được. Thế là Chúc Tiểu Tiểu lấy bình dẫn hồn ra.

Bóng sáng kia có chút kích động, nhấp nháy, lúc này trên tường hiện ra mấy chữ bằng dấu nước: "Cứu tôi, thi thể của tôi".

Những chữ này từng nét được viết ra, hai chữ thi thể kia viết xong, xương sống Chúc Tiểu Tiểu lạnh run, cô hiểu ra rồi: "Thi thể của cô chúng tôi đã tìm được rồi. Cô biết là ai giết cô Không?".

Bóng sáng im lặng một hồi, nhấp nháy, trên tường viết lên hai chữ: "Sử Cầm".

"Cô ta chẳng phải là chết rồi sao? Linh hồn của cô ta đi tìm cô?"

Trên tường lại viết: "Hoắc Nhã".

"Cho nên là Hoắc Nhã mạo danh là Sử Cầm, lừa cô đến phía sau trung tâm thương mại kia rồi giết?" Phán đoán như thế này cũng đúng, ác linh vô hình, làm hại người xong thì không có cách nào xử lý thi thể được. Nếu muốn thi thể không bị phát hiện, thì phải có người trợ giúp.

"Không, không, không, không, không."

Dương Lạc hình như rất hoảng hốt, viết một chuỗi năm chữ "Không".

Chúc Tiểu Tiểu xua xua tay: "Được, được, tôi đoán sai rồi, cô nói thẳng đi mà".

"Hoắc Nhã là Sử Cầm!"

Chúc Tiểu Tiểu sững sờ, Chu Duệ ở trong phòng giám sát điều khiển của công ty cũng ngẩn ra, anh đột nhiên phản ứng lại được: "Tiểu Tiểu, xung quanh chỗ thi thể của Dương Lạc không tìm thấy hung khí. Cô hỏi xem cô ta có biết hung khí ở đâu không. Chỉ cần có chứng cứ chứng minh được là Hoắc Nhã, sự việc này sẽ dễ dàng hơn. Chúng tôi lập tức điều tra trong kho số liệu hôn phách, để xem Hoắc Nhã rốt cuộc đã chết hay chưa".

Chúc Tiểu Tiểu nhận được chỉ thị, liền hỏi Dương Lạc: "Cô là bị dao găm đâm chết, nhưng chúng tôi không tìm thấy hung khí, cô biết hung khí ở đâu không?".

Bóng sáng di chuyển sang bên phải.

Chúc Tiểu Tiểu rất vui mừng, lại nói với cô ta: "Vậy chúng ta bây giờ đi tìm hung khí sát hại cô, như vậy mới có thể lấy pháp luật để xử lý hung thủ, một mình tôi không được, sẽ có đồng nghiệp đến giúp đỡ, cô đừng sợ, đưa chúng tôi đi, có được không?".

Dương Lạc im lặng một lát di chuyển sang bên phải, Thế là Tiết Phi Hà nhanh chóng xuất hiện ở cửa phòng nước, hai người cùng bóng sáng đi xuống lầu, đến trước cửa lớn của tòa nhà. Từ Mã Căn gỡ phong ấn, bóng sáng bay ra ngoài, dẫn đường đưa bọn họ đến khóm hoa ở góc rẽ của mặt sau tòa nhà ký túc.

Hồ Dương với phía cảnh sát bên kia rất nhanh chóng đưa người đến, cầm lấy công cụ, đào một khoảng đất to chỗ khóm hoa kia, đào lên được một con dao găm.

Chúc Tiểu Tiểu đứng ở xa, nhìn thấy tất cả, cô nói với Dương Lạc bên cạnh: "Đã tìm thấy rồi, cô yên tâm đi, nhất định sẽ đòi lại được công bằng cho cô. Để tôi đưa cô đi nhé!".

Lần này, Dương Lạc không cự tuyệt nữa, Chúc Tiểu Tiểu khẽ giọng niệm chú, bình dẫn hồn đỏ lóe lên một cái, linh hồn oan khuất này, coi như đã tìm được chỗ về.

Bình dẫn hồn được đưa trở về công ty, thi thể và vật chứng đều được vận chuyển tới. Lần này có lời làm chứng của hôn phách Dương Lạc, việc thẩm vấn Hoắc Nhã cũng có tiến triển mang tính đột phá.

Hóa ra một ngày của sáu năm về trước, Sử Cầm vì bị ốm không lên lớp được, một mình ở lại trong ký túc xá, kết quả bị Tăng Thế Đông đang lên lút đi vào ký túc xá ăn trộm phát hiện ra. Tăng Thế Đông nổi cơn ham muốn, xong chuyện thì nhanh chóng bỏ trốn. Sử Cầm bối vì sợ hãi, lại e ngại về danh dự nên không dám báo cảnh sát.

Không ngờ rằng Tăng Thế Đông quan sát một khoảng thời gian, phát hiện không có chuyện gì, lại lần nữa đến phòng ký túc 403 xuống tay với Sử Cầm. Lần này trùng khớp, Dương Lạc quay về nhìn thấy, Tăng Thế Đông đã làm thì làm tới cùng, cũng tiến hành xâm hại Dương Lạc.

Sử Cầm vì quá sợ hãi, hoàn toàn không dám phản kháng, mắt trừng trừng nhìn Dương Lạc bị hại. Sau sự việc, hai cô gái này đều không dám báo cảnh sát. Nhưng Dương Lạc rất hận Sử Cầm, hận cô ta liên lụy đến mình, hận cô ta khi đó không ra tay giúp đỡ, khiến mình cũng phải chịu xâm hại. Dương Lạc nói mình nhất định không làm ra loại chuyện như vậy, chửi rủa Sử Cầm thậm tệ. Sử Cầm cũng vô cùng áy náy, đoạn thời gian đó vẫn luôn khom lưng cúi gằm trước Dương Lạc, mặc cho Dương Lạc mắng chửi.

Nhưng cứ coi như có hận hơn nữa, thì cũng cùng một phòng với nhau, lại cùng gặp cảnh ngộ bi thảm, nên hai cô gái này vẫn rất thân thiết. Bọn họ mua một con dao găm phòng thân, làm gì cũng đều cùng vào cùng ra, nhưng bọn họ không ngờ được rằng, Tăng Thế Đông kia lại còn dám tới.

Lần đó Sử Cầm trong lòng áy náy, gắng sức phản kháng, nhưng Tăng Thế Đông đã tàn bạo đánh đập cô ta. Dương Lạc ở bên cạnh vô cùng sợ hãi, cô ấy lần này đã có thể nếm trải cảm giác sợ hãi không dám ra tay, chỉ có thể bàng quan đứng nhìn. Thế là Sử Cầm bị đánh cho đến khi chỉ còn thoi thóp thở, dùng dao găm đâm chết Tăng Thế Đông, bản thân mình cũng bị thương nặng mà chết.

Dương Lạc mắt nhìn thấy tất cả, mới biết được bản thân mới chính là loại người mà mình từng mắng chửi, mới là loại người xấu xa thấy chết không cứu. Cô ấy không cách nào tiếp nhận tất cả, sau đó thì nghỉ học quay về nhà, trải qua một thời gian nghỉ ngơi, lại rời nhà ra ngoài làm công.

Còn Sử Cầm sau khi chết, hồn phách phiêu dạt, bị Âm Yên Nam bắt được, nuôi dưỡng thành ác linh. Cho đến hai năm trước, Hoắc Nhã bị yêu khí cuốn lấy cơ thể, mắc trọng bệnh, Âm Yên Nam được mời đến để trị bệnh cho Hoắc Nhã. Các phương diện như thể hình, hồn lực, mệnh số của Hoắc Nhã đều tương đồng với Sử Cầm, thế là Âm Yên Nam đã ra tay, dùng thuật di hồn để đưa linh hồn của Hoắc Nhã thật đi, cho Sử Cầm vào thay thế.

Sử Cầm do vậy mà được tái sinh, từ đó lấy thân phận là Hoắc Nhã làm việc cho Âm Yên Nam. Điều kiện và cách làm của loại trùng sinh này, thân thể và hồn phách phải hòa hợp, có xác suất là một phần vạn. Sử Cầm được trùng sinh hoàn toàn, thân thể và chức năng đều là của người bình thường, vừa không phải ác linh, vừa không phải xác sống, mà chính xác là người!

Sau khi Sử Cầm trở thành Hoắc Nhã, thì được vào trường đại học này, cô ta không quên được Dương Lạc, oán hận trong lòng không cách nào tiêu tan đi được. Vừa hay có một lần, cô ta mở MSN của mình trước đây dùng, đọc thấy sự hối hận của Dương Lạc, thế là liền lợi dụng MSN lừa Dương Lạc ra, dùng dao găm giết chết Dương Lạc. Hồn phách của Dương Lạc đi theo cô ta, đến lang thang trong trường học, sau đó nhìn thấy hành vi giết người cướp linh hồn của cô ta, thế là sợ hãi lẫn trốn khắp nơi trong tòa nhà này.

Tất cả chân tướng tìm ra rồi Chúc Tiểu Tiểu cũng nhân cơ hội, bức vấn chuyện mất tích của Bát Bát. Hoắc Nhã trả lời, hôm đó cô ta lợi dụng chú di hồn của Âm Yên Nam, đem ép hồn phách của Hoàng Nhất Lệ ra, để mèo yêu nuốt đưa ra khỏi tòa nhà. Nhưng trước khi hành động cô ta lo lắng thiên tính của mèo và chuột khiến cho khi mèo yêu vào phòng bị Bát Bát hấp dẫn, dẫn đến làm hỏng chuyện, thế là nhân lúc cho Bát Bát ăn, cô ta đã đem nó nhét vào trong túi, từ cửa sổ ném xuống đồng rác dưới lầu, sau đó nhân lúc Hoàng Nhất Lệ không phòng bị ép linh hồn cô ấy ra. Sau khi thả mèo vào trong phòng thì sang chơi phòng khác, tự tạo chứng cứ không có mặt ở hiện trường.

Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy Bát Bát bị nhốt trong túi ném vào bãi rác, đau lòng đến rớt nước mắt. Nhưng mọi người giúp cô bôi tung cả bãi rác lên cũng không tìm thấy tung tích chú chuột.

Lần này Chúc Tiểu Tiểu rất lo lắng, ở đây không có thi thể, có phải là Bát Bát còn sống không? Nếu như còn sống, vì sao không quay về tìm cô? Chúc Tiểu Tiểu không dám nghĩ, buồn bã khóc mãi.

Lúc này trời đã sáng, công việc về cơ bản cũng sắp hoàn thành. Phía cảnh sát đã lập án trình sát đối với vụ việc của Dương Lạc, bởi vì có vật chứng là dao găm...Hoắc Nhã chắc khó tránh khỏi lưới pháp luật.

Vào lúc này, Tư Mã Cần nhận được thông báo của Chu Duệ, nói Boss yêu cầu điều người tăng viện đến núi Phượng. Thế là Tư Mã Cần để tổ 28 ở lại trường học tiếp tục làm công việc thanh lý và giải quyết những vấn đề còn lại, những người khác thì đi nhận lệnh. Chúc Tiểu Tiểu vừa nghe nói Boss gặp phiền phức, cũng nhất định muốn đi. Mọi người chia làm hai xe, rất nhanh chóng di chuyển đến chân núi Phượng.

Chúc Tiểu Tiểu cả đoạn đường bồn chồn bất an, Boss là người lợi hại như vậy, vì sao cũng phải yêu cầu tăng viện. Hề nghĩ đến Boss có thể bị thương, trong lòng cô lại hoảng loạn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24

Núi Phượng là khu du lịch nổi tiếng, không ngờ rằng ở nơi này còn có thể xuất hiện vụ án lớn về ma thần.

Vụ án bên này do Ray phụ trách giám sát điều hành, anh đem bản đồ của vùng núi gửi vào điện thoại PDA1 của nhóm Tư Mã Cần. Địa điểm đám người Nghiêm Lạc đang ở là sau lưng núi, chỗ đó cách xa khu thắng cảnh, người qua lại rất ít, cho nên vốn không có đường đi, mọi người chỉ còn cách leo lên mà thôi.

1 PDA là từ viết tắt của Personal digital asisstant: Máy kỹ thuật số hỗ trợ cá nhân. Thường cài đặt hệ điều hành Window, có các phần mềm ứng dụng (Word, Excel, PDF,...) giúp ta sử dụng như một máy tính thu gọn.

Ray thông báo cho nhóm Tư Mã Cần, mấy người bọn Boss và Tất lão đại tới qua đại chiến với yêu ma trong núi này cả đêm, đám người Smile và Happy đều bị thương rồi. Bây giờ công việc xử lý bên đó vẫn chưa kết thúc, còn có rất nhiều yêu thú, xác sống phân tán khắp nơi, cho nên cần phải điều động tất cả nhân lực đang rảnh đến tăng viện.

Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy điều này, trong lòng rất căng thẳng, không nói câu nào. Xe lái đến sau núi, cả đoạn đường nhìn thấy tầng tầng lớp lớp các trạm kiểm soát được lắp đặt toàn là nhân viên an ninh đang đứng, điều này khiến Tư Mã Cần cũng cảm thấy tình hình rất nghiêm trọng, dặn dò tất cả mọi người nhất định phải xốc lại tinh thần.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn thấy trạm kiểm soát nào cũng có một vài nhân viên mặc đồng phục khác với của Công ty Nhã Mã. Tư Mã Cần giải thích đó là công ty của Tất lão đại, cũng giống như bọn họ đều là hàng ma sư, chỉ có điều phương hướng xử lý các vụ án của hai bên không giống nhau, nhưng cũng coi là người của mình, có lúc còn cùng nhau ra ngoài làm nhiệm vụ.

Chúc Tiểu Tiểu lúc này mới biết hóa ra những người ấy đều là thủ hạ của Tất Mặc Kỳ, những lời người đàn ông trông có vẻ du đãng đó nói ở quán ăn Địa Phủ không hoàn toàn là bông đùa, anh ta thực sự cũng có công ty hàng ma quy mô lớn như vậy.

Xe đi mãi, cuối cùng cũng tới nơi. Nhóm người Tư Mã Cần làm theo chỉ thị, chuyển súng hạng nặng và các trang bị khác ở trên xe xuống. Chúc Tiểu Tiểu nhìn thấy trên trời có trực thăng bay qua, Tư Mã Cần nói đó cũng là của công ty, xem ra lần hành động này thực sự rất lớn.

Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy vậy càng căng thẳng, cùng mọi người bước thấp bước cao đi, cuối cùng cũng tới được chỗ của Nghiêm Lạc.

Nghiêm Lạc đang cùng Tất Mặc Kỳ cầm điện thoại PDA quay mặt về phía rừng cây rậm rạp nơi sườn dốc, vừa về vừa nói cái gì đó. Nhóm người Tư Mã Cần đến nơi cũng không dám làm phiền, chỉ đứng ở bên cạnh đợi lệnh. Thư Đồng, Cao Lô và một nhóm người khác đang ngồi cách đó không xa nghỉ ngơi, có lẽ trận ác chiến đêm hôm qua đã khiến mọi người vô cùng mệt mỏi. Xung quanh còn có một số nhân viên an ninh gác tại các vị trí cần kiểm soát. Tư Mã Cần chào hỏi với trưởng nhóm của bọn họ, sau đó đưa người của mình đi hội quân cùng bọn Thư Đồng.

Ray nhận lúc này nói rõ tình hình cho mọi người. Theo như tin tình báo phân tích, nơi này có phong ấn giam giữ Bắc Âm Vương, thế nên tới qua Boss cùng Tất lão đại đã bố trí người đến đây để ngăn cản Bắc Âm Vương xuất thế, nhưng vẫn còn chưa tìm được địa điểm phong ấn cụ thể, thì lại đụng phải một đám yêu ma khác. Hai bên đại chiến một trận, sau đó lục soát trong núi thì phát hiện ra tung tích của yêu sói và xác sống, số lượng vô cùng nhiều, phân bố dàn trải. Công ty chụp ảnh khu núi bằng vệ tinh, điểm phân bố của đám yêu sói và xác sống hợp lại tạo thành hình ảnh tựa tựa như một loại phong ấn. Ngọn núi này chắc là có phong ấn. Những yêu ma này có thể đang tìm kiếm đường mạch của phong ấn đó, thử phá hoại để hủy phong ấn.

Bây giờ nhân lực của hai công ty còn đang tiếp tục dò tìm, nhiều vị trí cao đã được bố trí tay bắn tỉa. Nghiêm Lạc và Tất Mặc Kỳ lo lũ yêu ma quỷ quái trốn được ra ngoài sẽ đi hại người, cho nên vẫn đang tiếp tục điều người đến phong ấn ngọn núi.

Bọn Nghiêm Lạc hình như vừa thương lượng xong, anh quay người đi về phía bên này. Nghiêm Lạc nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu thì cau mày: "Sao em cũng đến đây?"

Tư Mã Cần lập tức cúi đầu day day huyệt Thái Dương, anh làm sao mà đoán được Boss sẽ không vui.

Chúc Tiểu Tiểu có ngốc hơn nữa cũng không thể cho rằng đó là thái độ nhiệt liệt chào mừng, cô mím môi về không vui, uống cho cô lo lắng đến vậy, kết quả, thái độ của người ta lại như thế này.

"Làm gì có lệnh nào nói em không được đến."

Nghiêm Lạc cắn răng, rất tốt, bây giờ ở nơi rừng núi hoang vu này, muốn để cô ấy đi cũng chẳng thể được. Tất Mặc Kỳ nửa cười nửa không, nhìn đáng vẻ rõ ràng chẳng thoải mái gì nhưng lại không thể phát tiết kia của Nghiêm Lạc thì cảm thấy rất buồn cười.

Tất Mặc Kỳ vỗ vai Nghiêm Lạc, gọi người của mình đi về phía đông. Anh và Nghiêm Lạc đều cảm thấy phong ấn trong ngọn núi này đã có kẻ động đến. Nếu như phong ấn bị hủy, Bắc Âm Vương xuất thế chắc chắn sẽ vô cùng phiền toái. Cho nên bọn họ phải tìm thấy huyệt điểm kết giới của phong ấn trong núi trước, đó là điểm yếu nhất của phong ấn, cần nhân lúc chưa bị phá hoại, làm cho nó kiên cố hơn trước.

Nghiêm Lạc cũng phân phối lại nhân lực, bảo nhóm Thư Đồng, Cao Lô đưa người đi tuần ra, còn bản thân sẽ đưa Tư Mã Cần cùng mấy tổ hành động xuống dốc núi vừa rồi, chỗ đó cũng có khả năng là huyệt điểm kết giới, cần phải kiểm tra.

Nhưng còn Chúc Tiểu Tiểu? Cô bỗng nhiên lại theo tới, ở đây khắp nơi đều có nguy hiểm rình rập, để cô ở đâu cũng không yên tâm. Anh ngầm nghĩ, cuối cùng vẫn bảo Chúc Tiểu Tiểu đứng nguyên tại vị trí này, ở đây gần với trạm kiểm soát, có rất nhiều nhân viên an ninh, trước đó cũng được xử lý sạch sẽ rồi, có vẻ an toàn hơn một chút.

Chúc Tiểu Tiểu vừa thấy phải ngồi xuống chiếc ghế lạnh lẽo này liền cảm thấy hơi tủi thân, nhưng dù không vui hơn nữa thì cũng phải ngoan ngoãn nghe lời Boss.

Nghiêm Lạc đưa người đi rồi, Chúc Tiểu Tiểu đứng ở đó cứ chăm chăm nhìn bóng lưng bọn họ. Nghiêm Lạc trước khi xuống dốc còn quay đầu lại nhìn cô một cái, cảm thấy bóng dáng cô độc kia bỗng hiện rõ thêm mấy phần đáng thương. Mọi người đều đã đi rồi, xung quanh toàn là nhân viên của A Mặc, chẳng may thật sự có chuyện gì xảy ra, không biết bọn họ có thể chăm lo tốt cho cô ấy không?

Nghiêm Lạc nhìn ánh mắt đáng thương của Chúc Tiểu Tiểu, nhất thời mềm lòng, rào bước quay lại kéo tay cô: "Đề em đi cùng anh vậy, nhưng không được phép làm vướng chân, biết chưa?".

Chúc Tiểu Tiểu thấy anh đột nhiên quay lại thì vô cùng phấn khởi, không nén được, toét miệng cười: "Em đảm bảo không gây rắc rối. Boss, anh thật tốt".

Nghiêm Lạc miễn cưỡng bắt bản thân duy trì biểu hiện nghiêm túc trước nụ cười vui sướng của cô, nhưng bàn tay thì lại nắm tay cô chặt hơn, hoàn toàn không có ý buông ra.

Nhóm người bọn họ trèo xuống dốc núi kia, đi thẳng về hướng tây, địa hình rất dốc, cô đại cao quá nửa thân người. Đi được một đoạn dài, đột nhiên tín hiệu dẫn đường GPS không còn nữa, la bàn cũng mất tác dụng. Tư Mã Cần nói: "Chúng ta chắc là đã ở rất gần kết giới rồi, mọi người cẩn thận một chút".

Sự bảo vệ của kết giới không chỉ chống đỡ được những lực tấn công mạnh, mà còn có thể làm rối loạn phương hướng, mê hoặc thị giác. Những công cụ dẫn đường đột nhiên mất tác dụng giống như thế này, hoặc là những người tìm đường cứ đi qua đi lại, luẩn quẩn mãi một chỗ, cũng chính là do ảnh hưởng của kết giới.

Nghiêm Lạc đưa bọn họ đến một rừng cây kề sát với núi, sắp xếp Tiết Phi Hà và ba người trèo lên cây, phụ trách quan sát, điều khiển ở trên cao, những người khác thì tuần tra xung quanh. Còn lại, Chúc Tiểu Tiểu, Tư Mã Cần, Thẩm Thanh cùng người của hai tổ sẽ canh giữ trong rừng. Sau khi sắp xếp xong, Nghiêm Lạc một mình men theo con đường nhỏ nơi vách núi leo lên trên, chỉ lát sau đã không thấy bóng dáng đâu.

Chúc Tiểu Tiểu ban đầu cũng làm theo dặn dò, nhìn bốn phía khắp rừng cây, ngẫm nghĩ một lúc lại thấy không yên tâm, quay đầu tìm Boss, nhưng lúc này đã không thấy Boss đâu nữa, cô sốt ruột: "Tư Mã, Boss đâu rồi?".

"Không sao đâu, có thể anh ấy đã tìm thấy chỗ rồi, chúng ta trông giữ tốt ở đây là được. Yêu ma rất miễn cảm với sự thay đổi của hoàn cảnh, kết giới bị chạm vào, bọn chúng có thể sẽ tìm đến chỗ này, mọi người hãy tập trung tinh thần."

Chúc Tiểu Tiểu nghe vậy thì không nói gì nữa, tập trung quan sát xung quanh. Một lát sau, Tiết Phi Hà đứng ở vị trí cao nhất đột nhiên nói: "Có động tĩnh, mọi người ẩn nấp cẩn thận".

Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng nép vào phía sau một thân cây to, đó là chỗ ẩn nấp vừa rồi cô đã nhắm được, Tiết Phi Hà vẫn đang nói trong thiết bị liên lạc: "Nhìn thấy năm con yêu sói, sáu, không đúng, bảy xác sống, từ những hướng khác nhau đến, giống như có người dùng thuật chiêu gọi để gọi về vậy. Bây giờ càng nhiều hơn rồi, có tới mười mấy con".

Tư Mã Cần nhỏ giọng dặn dò: "Tất cả mọi người đều không được hành động, để bọn chúng đến gần mới ra tay. Chú ý đợi lệnh của tôi".

Xác sống và yêu sói! Chúc Tiểu Tiểu hít sâu, cố gắng đem những hình ảnh Tống Bình bị xác sống ăn thịt tống sạch ra khỏi đầu. Không sợ không sợ, cô đã không còn là Chúc Tiểu Tiểu vô dụng khi đó nữa, cô cũng là hàng ma sư có năng lực rồi.

Yêu sói luôn hành động nhanh hơn xác sống, nhưng khi bọn chúng bước vào rừng cây thì lại không tiếp tục tiến lên nữa, giống như đang đợi cái gì đó. Đám xác sống đến sau nhưng rồi cũng chỉ dừng lại ở bìa rừng. Nhóm Tiết Phi Hà bên này nhẫn nại chờ đợi, không ai dám hành động bừa bãi.

Bọn xác sống cũng có sự nhẫn nại khác thường, qua một lúc lâu, đáp án cuối cùng đã hé lộ. Âm Yên Nam bất ngờ xuất hiện, cô ta đeo một chiếc ba lô to, bước nhanh đến, bọn yêu sói thờ phỉ phi muốn hành động, nhưng đều ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ.

Tư Mã Cần trầm kinh hãi, Âm Yên Nam này lại lợi hại như vậy, đến yêu sói cũng được huấn luyện vô cùng nghe lời, chỉ điểm này thôi, những hàng ma sư cấp một như bọn họ đầy đủ chưa chắc có thể làm được.

Âm Yên Nam rất cẩn thận, cô ta đứng ngoài rừng cây quan sát, đi qua đi lại mấy vòng, gần như không phát hiện ra điều gì, nhưng lại tràn đầy nghi hoặc, thế là niệm chỉ quyết, phái hai xác sống vào trong thăm dò.

Xác sống lén lút thân mình, chầm chậm đi vào rừng cây, vào gần rồi, bắt đầu ngửi thấy mùi con người thì hưng phấn hẳn lên. Tư Mã Cần đột nhiên xông ra, hai tay phóng tới, hai phi đao vun vút xoay chuyển, trong thoáng chốc chém rơi đầu xác sống. Phi đao bay một vòng, sau khi chém xong lại quay trở về, rơi vào bàn tay của Tư Mã Cần.

Âm Yên Nam nhìn anh, trong mắt lóe lên ý hận: "Lại là các người". Chẳng trách yêu ma núi này đều không thấy đâu, trong một buổi tối thương vong của yêu sói và xác sống cũng rất thảm. Cô ta vất vả lâu như vậy, làm nhiều việc như vậy, chính là để phá hủy phong ấn, bây giờ bị đám người này xen vào, muốn thực hiện kế hoạch e không dễ dàng rồi.

Tư Mã Cần so sánh lực lượng: "Chỗ cô muốn tìm chính là ở đây nhỉ? Cô cho rằng câu kết với ma quỷ, tạo ra mấy con yêu sói hữu dụng vô mưu này là có thể phá hủy phong ấn rồi sao?".

Âm Yên Nam quan sát rừng cây, đánh giá tình hình: "Tôi làm sao có tài năng như vậy. Những thứ này chẳng qua dùng để mở đường mà thôi. Tôi chỉ cần đem số linh hồn đã thu thập đủ tới để Bắc Âm Vương khôi phục lại năng lượng, khi đó ông ấy hoàn toàn có thể tự ra ngoài". Nhưng mà bây giờ xem ra, đợi linh hồn thu phục lại đủ rồi cô ta cũng không còn cơ hội nữa. Lúc này e rằng chỉ có thể đánh liều một phen.

Cô ta đột nhiên cười lớn, vẫy tay bảo đám xác sống và yêu sói bắt đầu tiến lên: "Các người cứ giết đi, chúng chết càng nhiều thì linh hồn càng nhiều, càng có nhiều năng lượng để Bắc Âm Vương hấp thụ". Những hồn phách này phát tán đến gần cấm địa của Bắc Âm Vương, ông ấy chắc chắn có thể hấp thụ được năng lượng.

Tư Mã Càn án binh bất động, Tiết Phi Hà trong thiết bị liên lạc lại báo cáo: "Cô ta đích xác là dùng thuật chiêu gọi, bên này còn có gấu quái và xác sống, số lượng không nhỏ, e rằng cô ta đang chú trọng tấn công vào đây".

Ray vẫn luôn giám sát sự việc, nhanh chóng phản ứng: "Mọi người cố gắng chống đỡ một chút, tôi sẽ điều nhân lực đến hỗ trợ. Nhưng mà đường núi khó đi, các tổ nhỏ lại đang phân tán, cần có thời gian".

Tư Mã Càn vẫn đứng yên đó, anh nhìn đám yêu sói trước mặt, thấy sau khi thăm dò mấy bước, bọn chúng lao tới với tốc độ nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã tiến vào phạm vi tấn công tốt.

Tư Mã Càn lớn tiếng nói: "Nổ súng!". Tay bắn tia ở vị trí cao bắt đầu bắn kịch liệt. Tiếp đó là một tràng tiếng thét thảm thiết, yêu sói và xác sống trong chốc lát đổ xuống hàng loạt.

Chúc Tiểu Tiểu nắm chặt Tiểu Phấn Hồng trong tay, ở yên vị trí của mình đợi lệnh. Âm Yên Nam neho mắt lại nhìn, những người này thực sự khó giải quyết hơn so với tưởng tượng của cô ta, cô ta cần phải tích cực chiêu gọi hơn nữa. Dù gì những chỗ khác cũng không có cơ hội phân tán nhiều chẳng qua chỉ khiến bọn họ tản ra công phá, không bằng tập trung lực lượng, toàn lực tấn công vào đây. Cô ta đã tìm lâu như vậy, chỗ này chắc chính là huyệt điểm. Đây là cơ hội duy nhất của cô ta rồi.

Phía sau, một đoàn yêu sói và xác sống toàn lực xông lên. Trải qua đợt tấn công trước mặt, bọn chúng đã bắt đầu phản ứng lại, phân chia tấn công, một bộ phận lao nhanh tới các vị trí cao, một bộ phận thì theo mệnh lệnh tản ra tấn công từ các hướng.

Đám Tư Mã Càn bên này tất cả mọi người đều đã vào tư thế chiến đấu, Chúc Tiểu Tiểu cũng xông lên đón đầu, chém hai xác sống đang đến. Sức mạnh của xác sống không được như yêu sói, nhưng nếu bị nó cắn thì cực kỳ phiền phức. Vì xác sống là hồn phách bị khóa trong xác thịt của cơ thể đã chết, cho nên việc chặt chân chặt tay đối với chúng mà nói, chẳng có ảnh hưởng gì, chúng vẫn có thể hành động bình thường, chỉ có tấn công vào phần đầu mới hoàn toàn tiêu diệt được.

Sức lực của Chúc Tiểu Tiểu không thể coi là mạnh, nhưng cô lợi thế hơn ở sự nhanh nhẹn, lại có vũ khí Tiểu Phấn Hồng vô cùng uy lực trợ sức, cô khua kiếm tấn công, trong thoáng chốc lấy được đầu của hai xác sống kia. Ở một bên, tiếp tục có hai con khác tấn công đến, Chúc Tiểu Tiểu quay người, cơ chân đạp trúng vào đầu một xác sống, nhưng nó chỉ bị chao đảo, ép phải lùi chứ vẫn chưa chết. Cây kiếm trong tay Tiểu Tiểu lao thẳng tới, thân kiếm phóng dài ra, trực tiếp đâm ngay vào mắt một xác sống khác, xác sống đó thét lên một tiếng, ngã xuống đất. Xác sống vừa rồi bị ép lùi lại xông đến, Chúc Tiểu Tiểu vội vàng thu kiếm về quay người chém ngang. Xác sống khom lưng tránh, vai bị chém rơi một mảng, nó nhe răng ra điên cuồng tấn công. Chúc Tiểu Tiểu lúc đó mau lẹ tặng cho nó một đạp. Đạp xác sống ngã xuống rồi, cô lại nhảy lên chém một kiếm vào đầu nó, cuối cùng cũng tiêu diệt được.

Âm Yên Nam nhìn thấy bọn họ đánh nhau thành đoàn, lùi về phía sau mấy bước, gỡ ba lô xuống, đang muốn mở ra thì một mũi đoàn tiễn sắc nhọn xuyên qua không khí bất ngờ lao thẳng đến. Âm Yên Nam rút tay tránh, mũi đoàn tiễn đó cắm trúng vào ba lô. Mũi đoàn tiễn thứ hai nhanh chóng bay đến, tốc độ kinh hoàng. Âm Yên Nam không thể không lùi về phía sau lần nữa, lật tay rút từ trong túi ra loan đao.

Từ trên cây cao nhảy xuống, đáp đất ngay trước mặt cô ta, chính là Tiết Phi Hà đã từng đụng độ trong trường học.

"Người nhà họ Âm kia, chớ để yêu ma mê hoặc tâm trí, đừng có làm những điều ác nữa", Tiết Phi Hà đầy chính khí.

Âm Yên Nam lại cười: "Cô vừa từ cổ đại đến đây à? Đọc lời thoại gì vậy? Đừng bị tổ tông của cô tẩy não nữa. Cái gì là ma? Cái gì là thần? Đại kiếp của trời đất sắp đến rồi, thần tộc suy tàn chẳng làm gì nổi nữa, để cho người có sức mạnh thực sự xuất hiện đi".

Tiết Phi Hà vụng ăn nói, ngẫm nghĩ rồi phản bác: "Ma thần không xuất hiện thì làm gì có kiếp nạn? Cô đừng vừa gây tai họa vừa nói họa khó giải. Cùng là con cháu hàng ma thế gia, tôi không muốn làm khó cô. Gia tộc hàng ma chúng ta từ xưa đã gánh vác trọng trách, cô đừng phụ sự ủy thác của tổ tông".

Âm Yên Nam ha ha cười lớn: "Cô thật ngốc, đúng là đồng chí với thằng em trai cổ hủ kia của tôi. Nếu như hôm nay tôi không giết chết cô, cô hãy giúp tôi chuyển mấy câu đến lão Cửu: Cùng là người họ Âm, chúng ta xem xem ai mới là người cười đến cuối cùng". Cô ta nói xong di chân, lật tay, loan đao chém xuống một đường, tấn công đến.

Tiết Phi Hà giương roi nghênh chiến, Tiết gia nhà bọn họ trong hàng ma tộc, xếp hạng luôn đứng dưới Âm gia. Cô từ nhỏ đã nghe ông nội dạy dỗ, Âm gia mấy đời kỳ bí, phục yêu trừ ma, công phu phong phú khôn lường. Cô từ nhỏ trong lòng đã ngưỡng mộ, không ngờ rằng có một ngày bản thân lại được gặp gỡ bằng binh đao với hậu nhân của Âm gia.

Bên này hai người đánh nhau nước sôi lửa bỏng, bên kia Chúc Tiểu Tiểu cũng kinh hãi vô cùng. Cấp bậc của Tiểu Tiểu là thấp nhất, cho nên mọi người đều tương đối chiếu cố đến cô, gắng sức thu hút kẻ địch về phía mình, trên cơ bản đã ngăn được những loại yêu sói, gấu quái hung dữ. Chúc Tiểu Tiểu chỉ còn phải ứng phó với những xác sống tương đối yếu ớt. Nhưng số lượng xác sống rất nhiều nên Chúc Tiểu Tiểu vẫn hơi mất sức.

Thẩm Thanh ở bên cạnh bắn đạn sáng, cầm dao găm nghênh chiến, nhưng yêu sói đã tìm được cơ hội dùng móng vuốt đánh bị thương anh. Con yêu sói đó được thể, nhào đến há miệng cắn Thẩm Thanh, Thẩm Thanh kinh hãi, gắng sức lăn sang bên để tránh.

Chúc Tiểu Tiểu thấy Thẩm Thanh nguy cấp thì liền phân tâm, lập tức bị một xác sống tóm được cổ tay bên trái. Cô một kiếm chém ra, bên tay phải lại bị con khác giữ. Tận mắt thấy nó sắp cắn lên cánh tay mình, Chúc Tiểu Tiểu sợ đến cứng người, căng thẳng suýt chút nữa thét lên, cho rằng mình tránh không được chiếc răng sắc nhọn của xác sống rồi. Thế nhưng thật không ngờ, xác sống kia vừa mới chạm vào cô thì đột nhiên bị hất văng ra!

Tình cảnh giống như vậy cũng từng xảy ra một lần trong trường học. Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên nghĩ ra, lẽ nào đó chính là tác dụng của sợi dây chuyền

Boss tặng cho mình?

Nhưng tình hình trước mắt không cho phép Chúc Tiểu Tiểu dừng lại để suy nghĩ, cô nhân lúc xác sống kia bị đẩy ra, vùng kiếm chém ngang, trúng vào thân mình nó. Quay đầu lại nhìn, Thẩm Thanh đang bị yêu sói tấn công, đám xác sống ngửi thấy mùi máu từ vết thương của anh cũng lũ lượt lao tới.

Chúc Tiểu Tiểu trong lòng lo lắng, cầm kiếm xông đến để bảo vệ, gắng sức chém xác sống, cô không muốn bị kịch của Tống Bình lặp lại trước mặt mình.

Xác sống đã ngăn được, nhưng yêu sói vẫn còn đang tấn công. Thẩm Thanh cuối cùng bị đánh ngã, yêu sói rú lên, nghe răng nhọn nhào xuống. Chúc Tiểu Tiểu nhiệt huyết dâng trào, đầu óc không còn nghĩ đến thứ gì khác, cô đọc câu chú, tập trung ý niệm, một quyền đánh tới. "Bình" một tiếng, yêu sói kia đã bị đánh bay ra xa cách đó mấy mét, đập vào một thân cây to, ngã xuống đất; không động đậy gì nữa.

Tất cả mọi người đều sững lại, Thẩm Thanh thoát khỏi cái chết trong gang tấc, tròn mắt há miệng nhìn Chúc Tiểu Tiểu. Chúc Tiểu Tiểu ngồi trên mặt đất, nửa người vừa tê vừa đau, cô không suy nghĩ được gì, chỉ nhìn lòng bàn tay của mình, cường chú mà Boss nói thì ra lợi hại như thế.

Chính vào thời khắc Tiểu Tiểu mất cảnh giác, một bóng đen từ phía sau bất chợt vọt tới, cắn vào cổ cô. Đó là một con mèo đen! Thẩm Thanh bên cạnh nhìn thấy, còn chưa kịp cảnh báo, phía bên kia, một khối tròn màu trắng đã lao đến như một mũi tên. Khối tròn phi thân tới, vạn mình giữa không trung, chiếc đuôi nhỏ nhỏ dài dài giống như một cây roi "vút" cái quất thẳng lên mặt con mèo.

Lại là Bát Bát!

Nó quật lên mặt con mèo kia một cái, con mèo rống lên thảm thiết, roi phịch xuống đất, không ngừng dùng chân xoa mặt. Chúc Tiểu Tiểu vừa vui mừng vừa kinh ngạc hét lên: "Bát Bát!".

Bát Bát uy phong凛冽, hào khí vô cùng lao vào con mèo đen, một lớn một bé, một đen một trắng, hai thân hình lăn lộn giữa bụi cây. Chỉ thấy bùn đất bay lên, kèm theo đó là những tiếng kêu hỗn loạn. Một lát sau con mèo đen lăn ra, nằm trên mặt đất bất động.

Chúc Tiểu Tiểu lớn tiếng gọi Bát Bát, sợ nó xảy ra chuyện. Kết quả chú chuột này lao ra nhanh như bay, chạy nhào vào lòng Chúc Tiểu Tiểu. Bộ lông vốn trắng như tuyết của nó bây giờ nhuộm đầy bùn đất nâu đen, bẩn thỉu, nó dụi dụi vào lòng bàn tay Tiểu Tiểu làm nũng, rồi lại xồng tới chỗ con mèo đen nghe răng há miệng, hung dữ kêu mấy tiếng "chít chít chít" thị uy.

Âm Yến Nam nhìn thấy chưởng lực kia của Chúc Tiểu Tiểu thì hơi nheo mắt lại. Hàng ma sư có vẻ đáng coi thường nhất này chẳng ngờ lại bản lĩnh như vậy? Nếu không trừ khử, sợ rằng sẽ đem dài lâu mòng. Cô ta khua khua thanh đao ép lui Tiết Phi Hà, chiêu gọi một con gấu quái đến che chắn cho mình rồi quay người mở chiếc ba lô ra.

Trong chiếc ba lô toàn là ác linh cô ta thu thập huấn luyện nhiều năm, còn có mấy chục linh hồn, những cái này dự định sẽ làm công phẩm cho Bắc Âm Vương, hy vọng có thể dùng năng lượng của chúng để gọi ông ta tỉnh lại, quay về nhân gian.

Tiết Phi Hà bị gấu quái ngăn cản nhưng vẫn để ý quan sát hành động của Âm Yến Nam. Vừa nhìn thấy cô ta móc từ ba lô ra những túi chứa hồn và ma khí, trong lòng liền kinh hãi. Đám linh hồn đó đều là ác linh, sợ rằng số lượng lớn kinh người. Nếu như để cô ta thả ra, ác linh phát tán trên khắp núi này, mấy người bọn họ làm thế nào mà thu lại được. Vạn nhất trong núi thực sự có ma thần, năng lượng của ác linh bị hấp thụ, thì hậu quả thực sự không thể tưởng tượng nổi. Cô thầm hạ quyết tâm, khom người xuống tránh sự tấn công của con gấu quái. Không quan tâm tiếp theo nó sẽ ra chiêu gì, cô giương roi quất thẳng về phía Âm Yến Nam, trong lòng chỉ nghĩ: Nhất định phải ngăn cản cô ta.

Quả nhiên gấu quái nắm được cơ hội này, móng vuốt sắc nhọn của nó lập tức bổ xuống sau gáy Tiết Phi Hà. Tư Mã Cần ở xa nhìn thấy, vùng tay phóng một cây phi đao đâm trúng vào mắt con gấu quái. Con gấu quái đau đớn rút lại phía sau, nhưng vẫn kịp cào một nhát lên vai Tiết Phi Hà. Tiết Phi Hà quất roi trúng cánh tay Âm Yến Nam, nhưng chiếc túi buộc hồn thứ nhất đã bị mở, loạt soạt loạt soạt, có tới hai ba chục con ác linh bay ra.

Ác linh đồng loạt trào lên, Tiết Phi Hà bị ép không thể không lùi lại, mắt chăm chăm nhìn Âm Yến Nam mở từng chiếc từng chiếc túi kia ra.

Tư Mã Cần mặt biến sắc, lúc này tổ cứu viện đã đến, nhưng tình cảnh trước mắt cũng khiến bọn họ kinh hãi vô cùng. Đám ác linh dày đặc, phải đến hàng trăm con tràn ra, lại giống như bày binh bố trận vậy, vây bọn họ vào giữa rất có trật tự.

Ác hồn trận. Đây là ma trận tàn độc chỉ thấy trong sách hàng ma cổ, cần tế tự đủ ba trăm tám mươi tám con ác linh oán lực cực mạnh, sau khi thuận phục tiến hành huấn luyện theo trận pháp. Thế nhưng thu thập được số lượng ác linh lớn như thế này thì gần như là việc bất khả thi. Hơn nữa, bọn ác linh này còn thuộc loại không biết nghe lời nhất, muốn thu phục số lượng lớn như vậy để huấn luyện trận pháp, thì độ khó của nó không cần nghĩ cũng biết. Đây không chỉ là một chuyện cần có năng lực, càng quan trọng là cần có nghị lực và lòng kiên trì. Trong giới hàng ma sư, mọi người vẫn luôn cho rằng Ác hồn trận chỉ là truyền thuyết.

Lúc đó yêu sói, gấu quái kịch liệt tấn công, xác sống vì mùi tanh của máu người mà vô cùng hưng phấn, nhưng khi có thêm một tổ cứu viện, những thứ này cũng không còn là trở ngại nữa. Ấy thế mà chớp mắt, Ác hồn trận kia lại bày ra, trong lòng Tư Mã Cần cũng hết hy vọng rồi.

Chúc Tiểu Tiểu không hiểu rõ chuyện gì, cô thông qua kính nhận hồn chỉ nhìn ra những bóng sáng của ác linh dày đặc, số lượng thật sự rất kinh người. Tư Mã Cần căng thẳng triệu tập mọi người rút lui, Chúc Tiểu Tiểu liền hiểu được mức nghiêm trọng của sự việc.

Âm Yến Nam nhìn bọn họ, đắc ý cười. Tuy hôm nay chưa phải thời cơ tốt nhất, nhưng không một ai có thể ngăn chặn được cô ta. Cứ coi như không hoàn toàn phá vỡ được phong ấn, thì cũng có thể làm động kết giới, với bữa ăn nhiều hồn phách thế này, Bắc Âm Vương đủ năng lượng rồi, ngày tái sinh sẽ đến rất nhanh thôi.

Âm Yên Nam bắt đầu thúc đẩy trận pháp, bóng sáng của ác linh đan vào nhau, trận hình biến ảo như thật như giả, nhưng không hề có chút nào thu nhỏ, đem nhóm người đang ác đấu với yêu sói và xác sống vây chặt lại. Mọi người chỉ cảm thấy âm khí nặng nề, giá lạnh thấm vào tận xương cốt.

Tư Mã Càn có chút rối trí, đối diện với Ác hồn trận này, anh cũng không biết làm thế nào có thể phá giải. Một khi Âm Yên Nam phát động thể tấn công của trận pháp, e là nhóm người bọn họ đây sẽ bỏ mạng toàn bộ. Đúng vào lúc này, một bóng người từ trên vách núi nhảy xuống, mọi người nhất loạt gọi lớn: "Boss!".

Nghiêm Lạc đã bay một con yêu sói, tiếp đất, xoay người đâm một con gấu quái bay ra rất xa, sau đó lật tay vung lực tấn công hai yêu sói gần đó, đâm yêu sói đến kêu cũng không kịp, lập tức đổ nhào hết ra đất.

Mọi người giao đấu cả nửa ngày, nhưng Boss chỉ cần một đá một đâm đã xử lý xong, tất cả đều âm thầm than phục.

Đây cũng là lần đầu tiên Chúc Tiểu Tiểu chứng kiến Nghiêm Lạc động thủ, cô kinh ngạc mở to mắt ra, cũng thật lợi hại, nhưng có cần phải khoa trương như vậy không?

Nghiêm Lạc chẳng để ý đến phản ứng của mọi người, anh nắm hai tay lại, hơn chục xác sống trước mắt "phập" một tiếng toàn bộ đổ xuống đất, phong ấn trên thi thể bị phá vỡ, ác hồn bị ép lui, những xác sống này đương nhiên cũng tự hủy diệt.

Lần này, ngoại trừ Ác hồn trận, toàn bộ những thứ khác đều được xử lý sạch sẽ. Mọi người trong chốc lát cảm thấy tinh thần phấn chấn trở lại, có người chống đỡ cho rồi.

Âm Yên Nam mặt mày nhăn nhó, nhìn chằm chằm Nghiêm Lạc, người này không biết là đến từ đâu, nhưng năng lượng lại rất mạnh, từ trước đến nay chưa từng thấy. Cô ta cần trọng cảnh giới, chuẩn bị bất kỳ lúc nào cũng có thể thi triển thể tấn công của Ác hồn trận. Nhưng Nghiêm Lạc căn bản chẳng thèm để ý đến cô ta, xử lý đám yêu sói, gấu quái và xác sống kia xong, anh quay người hỏi: "Không sao chứ?".

Tư Mã Càn đẩy Chúc Tiểu Tiểu ra, Chúc Tiểu Tiểu lúc này mới hiểu được là đang hỏi mình, dưới con mắt tò mò của mọi người, cô đương nhiên là đỏ mặt rồi, chỉ dám nhỏ tiếng thì thầm: "Không sao ạ, mọi người đều rất giỏi, không bị thương quá nặng".

Nghiêm Lạc kéo cô lại gần nhìn một lượt từ trên xuống dưới, lúc này mới yên tâm. Bát Bát thò đầu ra khỏi túi của Tiểu Tiểu, kêu chút chút. Nghiêm Lạc gật đầu với nó: "Tao biết cả rồi, mày cứ ở đó đi".

Âm Yên Nam cuối cùng không kìm được hỏi: "Anh là ai?".

"Âm lão tử, cô đi đi, tôi đã đồng ý với Âm lão cứu không giết người họ Âm." Nghiêm Lạc cuối cùng quay đầu nhìn thẳng vào mắt cô ta, không thèm để ý đến câu hỏi kia, hề mở miệng là lại sai khiến ra lệnh. Nhưng anh cũng không quên cảnh cáo: "Cô làm việc ác nhiều quá rồi, tôi chỉ có thể cho cô một cơ hội này nữa thôi".

Âm Yên Nam hầm hằm nheo mắt. Lại là lão Cửu Âm Yên Tư, Âm gia lẽ nào chỉ có Âm Yên Tư, Âm Yên Nam cô ta rõ ràng mới là người có thiên phú nhất của Âm gia. Ác hồn trận này thất truyền đã mấy trăm năm mà cô ta cũng làm ra được, cô ta không phải là người mạnh nhất thì còn ai vào đây nữa?

Trong lòng cô ta khao khát điên cuồng, mong muốn chứng tỏ bản thân lại trào lên, đối diện với người đàn ông này, cần gì phải biết hắn ta là ai chứ, có Ác hồn trận ở đây, hàng ma sư lợi hại đến mấy cũng không thể chống đỡ. Âm Yên Nam bắt đầu niệm chú, thi triển trận pháp.

Nghiêm Lạc giơ tay lên, lạnh lùng cảnh cáo: "Đừng có uống phí công sức, Ác hồn trận đối với tôi chẳng có tác dụng gì đâu, nhân lúc tôi còn chưa nổi giận, nhanh rút đi!".

Âm Yên Nam cười lạnh: "Bớt mạnh miệng đi, có tác dụng hay không, anh bản lĩnh lớn thì cứ thử xem".

Hai cánh tay Nghiêm Lạc từ từ nâng lên, anh mở lòng bàn tay, xoay hướng ra bên ngoài, hàng trăm con ác linh vốn đang hoán đổi vị trí trong trận pháp đột nhiên không động đậy nổi. Âm Yên Nam kinh hãi, thử tăng pháp lực lần nữa, nhưng vẫn không có một chút động tĩnh nào.

Giọng nói lạnh băng của Nghiêm Lạc lại vang lên: "Trên thế giới này có thể có người tôi không khống chế được, nhưng không có ma nào là không chịu sự sai khiến của tôi".

Âm Yên Nam hơi run, ngẩng đầu cẩn thận nhìn lên, vừa rồi vì sao không phát hiện ra người đàn ông này lạnh lùng như vậy, cả người khí thế ngùn ngụt, lại có thể đè nén người khác đến mức không thở nổi.

Nghiêm Lạc đánh ra một chương, cả mấy trăm hồn phách kia trong thoáng chốc trào đến chỗ Âm Yên Nam, sức mạnh của các linh hồn lại cứ thế đẩy cô ta lên cao rồi nặng nề ngã soài xuống đất. Âm Yên Nam lúc này mới thực sự hiểu, cô ta ọc ra một ngụm máu, khó khăn bò dậy, sợ hãi nói: "Người không phải là người!".

Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy lời này thì tức giận: "Cô mới không phải người đó!". Dám mắng Boss nhà cô, thật đáng ghét, cô ngẫm nghĩ lại bổ sung thêm một câu: "Cô còn chẳng phải thứ gì!".

Nghiêm Lạc vừa rồi thật sự đã nổi trận lôi đình, mới chỉ giáo huấn Âm Yên Nam được một chút, con phần nộ ban đầu lại bị Heo Con chen vào làm tan biến hết. Bất luận trước kia hay là bây giờ, Heo Con mãi mãi đều bảo vệ anh. Khuôn mặt nghiêm túc của anh suyt chút nữa thì không duy trì được, hóa ra khí thế lạnh lùng trong thoáng chốc đã bị Heo Con này làm sụp đổ.

Anh khẽ ho một tiếng, mặt lạnh tanh, nghiêm túc nói: "Đây là lần thứ ba tôi nói với cô. Cút mau! Kể cả Âm lão cừu có ở trước mặt cũng không nói đỡ được cho cô đâu, không muốn chết thì mau biến đi. Lần sau, nếu lại để tôi bắt được, đừng có mong may mắn như thế này".

Âm Yên Nam hận đến mức nghiêng chặt răng lại, lau vết máu trên khóe miệng, lao đảo bỏ đi. Tư Mã Cần và mọi người nhìn theo bóng lưng cô ta, thờ phào một cái.

Nghiêm Lạc bảo người nhặt chiếc ba lô của Âm Yên Nam, đem thu hồi tất cả hòn phách lại, cả con mèo yêu màu đen cũng bị bắt, toàn bộ phải đưa về công ty xử lý. Thẩm Thanh, Tiết Phi Hà mấy người này bị thương, cũng theo cùng về công ty. Nghiêm Lạc điều một tổ ở lại, chịu sự chỉ huy của Tư Mã Cần đi chuyển đến các khu vực lân cận kiểm tra rà soát xem có còn yêu sói, xác sống, hay những thứ không sạch sẽ nào khác không.

Mặc dù Ray ở phòng giám sát đã cùng với bên công ty của Tất Mặc Kỳ bàn bạc phân công khu vực rà soát của khu núi này. Những người được điều đi đều đã làm tốt nhiệm vụ được giao nhưng Nghiêm Lạc vẫn cẩn thận huy động thêm một tổ, để tránh việc bỏ sót lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Sau khi gọi điện thoại nói chuyện với Tất Mặc Kỳ, Nghiêm Lạc cùng Chúc Tiểu Tiểu men theo con đường nhỏ ở vách núi chầm chậm đi lên, đợi Tất Mặc Kỳ tới gặp mặt.

"Boss, bùa chú anh cho em thật sự rất mạnh, cả đời này em chưa từng lợi hại như vậy, một chương liền đánh bay con yêu sói kia ra xa." Lúc này Chúc Tiểu Tiểu đã cảm thấy an toàn, lại có Nghiêm Lạc ở bên cạnh, cả người như được thả lỏng. Tuy rằng hơi bị choáng nhưng khi nhìn lòng bàn tay của mình, cô vẫn vô cùng hài lòng với biểu hiện thần dũng vừa rồi.

"Tốt, sau này em từ từ dùng quen rồi, địch mạnh đến mấy cũng có thể đối phó được."

"Còn cả sợi dây chuyền kia cũng rất hữu dụng." Chúc Tiểu Tiểu khua chân múa tay nói: "Khi còn ở trường học, ác linh động vào em liền bị bắn ra, em còn chưa nghĩ đến. Vừa rồi xác sống đó xông tới, em cho rằng chết chắc rồi, kết quả nó cũng bị bắn bật sang một bên. Chính là sợi dây chuyền này bảo vệ cho em nhĩ?". Chúc Tiểu Tiểu sờ vào những viên đá thủy tinh màu tím kia, cảm thấy mình sắp trở thành nữ anh hùng siêu cấp uy phong vô địch rồi.

"Heo Con." Nghiêm Lạc dừng lại, quay người nhìn cô rất nghiêm túc, nói: "Em phải đồng ý với anh một chuyện".

"Chuyện gì?"

"Anh tặng em hai thứ đồ này, là để bảo vệ an toàn cho em, chứ không phải để em thuận tiện xông vào chỗ nguy hiểm. Cho nên, đừng có nghĩ mình cao siêu quá, phải tránh xa nguy hiểm một chút"

Chúc Tiểu Tiểu thấy vẻ nghiêm túc của anh thì không dám bằng nhắng nữa, ngoan ngoãn gật đầu.

Nghiêm Lạc nhìn cô hồi lâu, đột nhiên thở dài, xoa đầu cô.

"Boss, anh không tin tưởng em? Em biết, em không nên gây chuyện rắc rối, không nên tự tìm lấy phiền phức, em biết cả, em đảm bảo sẽ không gây họa, anh yên tâm đi."

"Em dễ kích động lại hay khinh suất, bảo anh làm sao yên tâm được?"

"Em đâu có?"

"Khi em ở công ty, rõ ràng đã đồng ý sẽ không tự tiện ra ngoài làm nhiệm vụ trừ phi được sự cho phép của anh. Nhưng anh chưa cho em đến đây, sao em còn dám đến?" Vùng núi này nguy hiểm như vậy, anh vừa mới nhìn thấy cô xuất hiện, thật sự đã thót cả tim.

Chúc Tiểu Tiểu chu môi lên, mới đây thôi đã bắt đầu tính sổ rồi, thật là Boss nhỏ mọn. "Chuyện này anh đâu có chỉ mặt đặt tên nói Chúc Tiểu Tiểu không được đến. Hơn nữa, hơn nữa bọn họ nói là anh cần tăng viện, em nghe thấy đương nhiên rất sốt ruột, cho rằng anh gặp phải phiền phức gì lớn rồi. Em lo lắng mà, dĩ nhiên phải đến xem xem, phải giúp đỡ anh. Nếu như anh xảy ra chuyện gì...", Chúc Tiểu Tiểu càng nói càng cảm thấy không bình thường, mặt đỏ bừng lên. Thật là gặp ma rồi, chỉ nói chuyện thôi mà, cô làm gì phải ngại ngùng như vậy chứ.

Nghiêm Lạc bật cười, anh kéo Chúc Tiểu Tiểu lại gần, bàn tay to lớn khẽ vỗ vào mặt cô, giọng nói trầm xuống, ảm áp mê hoặc lòng người: "Em lo lắng cho anh?"

Chúc Tiểu Tiểu mặt càng đỏ hơn, tay chân căng thẳng không biết đặt vào đâu. Boss này, làm gì mà ngữ khí lại mờ ám như thế. Chúc Tiểu Tiểu cô quang minh chính đại, tâm không tạp niệm được chưa nào?

Cô lí nhí, lắp bắp nói: "Em... em đương nhiên lo lắng cho anh, anh là... Boss mà. Boss có khó khăn, nhân viên tất nhiên phải..." Phải làm gì? Đầu óc cô bị anh làm cho choáng váng rồi, không nghĩ ra được từ nào nữa, cuối cùng đành nói: "Em đến Bát Bát cũng không chăm sóc tốt, may quá nay đã tìm thấy rồi".

Bát Bát? Nghiêm Lạc mặt tối sầm, vì sao anh lại bị đặt ngang với Bát Bát để so sánh?

Bát Bát vốn đang nằm trong túi kia xem náo nhiệt, vừa nhìn thấy sắc mặt của Nghiêm Lạc liền "roạt" một cái co rúm lại. Chú chuột béo vô tội biết bao, nó không muốn bị cuốn vào chuyện tình cảm này.

Chương 25

Ánh mắt hai người giao nhau, đầu óc Chúc Tiểu Tiểu càng lúc càng choáng váng, áp sát như thế này, cô còn có thể nghe thấy tiếng thở của anh. Nhịp hô hấp nhẹ nhàng khiến lòng cô phát hoảng. Ngoài hoảng ra, lại còn có một chút cảm giác vui mừng. Cô làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì? Đúng rồi, tối qua cả đêm cô không ngủ, bây giờ nhất định đang rất mệt. Con người hề mệt, đầu óc sẽ không tỉnh táo nữa.

Nghiêm Lạc lập tức cảm thấy thay đổi nhỏ đó của cô: "Làm sao vậy?". Lẽ nào vừa rồi giao đấu bị thương, bây giờ thả lỏng cơ thể mới cảm thấy không thoải mái? Cường chú kia để cho cô ấy dùng, thực sự là quá giọng ép rồi.

Lúc này Tất Mặc Kỳ cùng hai thủ hạ vội vàng chạy đến, người còn chưa tới mà đã nghe thấy tiếng chất vấn của anh: "Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?". Anh đang kiểm tra ở phía đông, kết giới bên đó vẫn nguyên vẹn không hề hấn gì. Tất Mặc Kỳ vừa tăng thêm một tầng phong ấn nữa lên trên, thì đột nhiên nhận được điện thoại của Nghiêm Lạc nói kết giới bên này có vấn đề.

Nghiêm Lạc không trả lời câu hỏi, anh cau mày, giờ tay ra hiệu bảo Tất Mặc Kỳ đợi, rồi cẩn thận hỏi Chúc Tiểu Tiểu: "Em làm sao vậy? Thấy không khỏe ở chỗ nào?".

"Không sao, đâu có?" Chúc Tiểu Tiểu hơi chột dạ, cô thật sự tâm không tạp niệm sao? Anh cứ tiếp tục hỏi sẽ xảy ra chuyện lớn đó, Chúc Tiểu Tiểu vội vàng hướng ánh mắt cầu cứu về phía A Mặc.

Nhưng Tất Mặc Kỳ lại là người rất có mắt quan sát, đi đến gần thấy không khí giữa bọn họ dường như không bình thường, anh chẳng ngốc nghếch gì mà chen chân vào, đợi Nghiêm Lạc thăm vấn xong Heo Con nhà anh ta thì hăng nói.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn Nghiêm Lạc đang cau mày hình như không hài lòng đối với câu trả lời của mình, bên cạnh lại chẳng người nào có thể đỡ lời, chỉ đành nói lại một lần nữa: "Em thực sự không sao. Em chỉ đột nhiên thắc mắc Bát Bát làm thế nào quay về được, chỗ này cách trường học rất xa, chẳng qua là đột nhiên nhớ đến, cho nên liên...". Liên cái gì, đúng thật chẳng ra làm sao, cô đang nói cái gì, cô cũng chẳng biết nữa. Ngay đến bản thân cô cũng cảm thấy có chút không hiểu rõ chính mình.

Bát Bát nghe thấy tên mình thì bò ra khỏi túi, Chúc Tiểu Tiểu túm lấy Bát Bát đặt lên lòng bàn tay, vẫn là Bát Bát tốt nhất, xuất hiện giúp cô giải vây.

Nghiêm Lạc chăm chú quan sát cô, cuối cùng cũng chẳng nhìn ra chỗ nào không thỏa đáng, thế là gật đầu với Tất Mặc Kỳ, bọn họ đặt Bát Bát xuống đất, Bát Bát chạy lên trên núi, mọi người cùng đi theo phía sau.

Nghiêm Lạc giải thích: "Tôi tìm thấy huyết điểm bên trên rồi, phong ấn ở đó vẫn rất hoàn chỉnh, tôi vốn cho rằng không sao, đang định tăng thêm một tầng gia cố rồi rồi đi thì lại phát hiện Bát Bát ở bên trong kết giới đó không ra được".

Tất Mặc Kỳ nghe đến đây liền cau mày: "Như vậy phong ấn đó là sau này mới tăng thêm, vừa hay phong ấn luôn cả Bát Bát ở bên trong?".

Nghiêm Lạc gật đầu: "Đúng, tôi phí bao công lực, nhưng không cách nào đánh phá được phong ấn, chỉ có thể tạo ra một lỗ nhỏ để Bát Bát chạy ra ngoài trước. Vốn cũng định thử lại chút xem sao, kết quả thì cảm nhận được Ác hồn trận bên dưới, cho nên liền đi xuống giải quyết trước. Đợi cậu đến rồi thì thử qua đây cùng xem lại phong ấn".

"Bát Bát nhìn thấy là ai tăng cường phong ấn không?"

"Nó không nhìn thấy người." Lúc này đã đến vị trí huyết điểm của kết giới mà mọi người nói đến, theo như Chúc Tiểu Tiểu tưởng tượng thì đây hẳn là một cửa động gì đó, kết quả huyết điểm lại ở trong một rừng cây lớn. Những người Tất Mặc Kỳ đưa đến lặng lẽ tản ra canh giữ ngoài bia rừng, Chúc Tiểu Tiểu cùng với bọn Nghiêm Lạc đi vào trong, vừa vào tới nơi, bọn họ dừng lại.

Bát Bát kêu chít chít, nhảy qua nhảy lại. Nghiêm Lạc giải thích với Chúc Tiểu Tiểu: "Lúc đó ở trường học sau khi bị ném vào trong đồng rác, Bát Bát đã tự mình bò ra. Sau đó nó vừa hay nhìn thấy con mèo yêu, với bản tính trời sinh của mèo chuột, nó ham chơi muốn đi khiêu khích một chút, kết quả nhìn thấy mèo yêu nôn ra một linh hồn cho Âm Yên Nam. Bát Bát nhận ra là linh hồn của Hoàng Nhất Lệ, liền trốn ở bên cạnh muốn thăm dò tin tức. Kết quả, Âm Yên Nam mang theo một số linh hồn lái xe đến sau ngọn núi này, Bát Bát trốn vào trong xe trên cả quảng đường, cùng đến phía sau ngọn núi thì gặp phải yêu sói. Nó chỉ đành trốn đi, làm mất dấu của Âm Yên Nam, cũng không còn kịp quay trở về trường. Nó đi cùng linh hồn, kết quả bị hút vào chỗ này, năng lượng kia rất lớn, nó hôn mê trong đám cỏ, đợi khi tỉnh lại thì đã bị phong ấn ở bên trong rồi".

Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy, đau lòng đặt Bát Bát vào lòng bàn tay, chọc chọc cái đầu nhỏ bé của nó: "Xem mấy lần sau còn dám ham chơi nữa không, còn muốn đi trêu mèo, để cho bản thân mình bị giam lại nữa không? Nếu không phải là Boss cứu mày ra, mày chẳng phải sẽ bị giữ ở đây đến chết sao. Hại tao lo lắng muốn chết có biết hay không?".

Bát Bát làm nũng dụi vào lòng bàn tay Tiểu Tiểu, lăn qua lộn lại. Đáng vẻ ngốc nghếch đó đùa cho Chúc Tiểu Tiểu vui vẻ, cô gãi ngón tay vào nhúm

lông màu nâu ở trên đầu nó: "Mày xem, mày bản như thế này rồi, chẳng còn đẹp nữa".

Không đẹp nữa? Vấn đề này đối với Bát Bát mà nói hình như rất nghiêm trọng, nó lo lắng ngóc thẳng đầu dậy, Chúc Tiểu Tiểu vội vàng dỗ dành: "Đừng lo đừng lo, đợi xong xuôi mọi việc rồi, tao sẽ đưa mày về tắm rửa, làm cho mày thật xinh đẹp".

Một người một chuột ở bên này chơi, Nghiêm Lạc và Tất Mặc Kỳ lại rất nghiêm túc đứng quay mặt vào rừng cây. Tuy nhìn thì không có gì dị thường, nhưng hai người đều cảm thấy kết giới ở đây rất lớn mạnh, dựa vào sức của bọn họ, muốn phá bỏ kết giới này trong giây lát thật sự là không được. Nếu như kết giới này là mới tăng thêm, thì người giăng kết giới chắc vừa rồi đi chưa lâu.

Tăng thêm một tầng phong ấn ở đây, là muốn để tăng phần kiên cố cho phong ấn ban đầu của Cửu Thiên Huyền Nữ, hay là muốn che giấu một tầng phong ấn đã bị phá ở bên trong?

Nếu đúng như về trước, thì người đó chứng tỏ là bạn, anh ta cũng không muốn Bắc Âm Vương được thả ra, nhưng người như thế này bọn họ không suy đoán nổi là ai, cảm thấy điều này rất khó xảy ra. Còn nếu như là về sau, thì có nghĩa: Bắc Âm Vương đã ra ngoài rồi. Phong ấn này, chính là Bắc Âm Vương tự mình tăng thêm, vì muốn tránh việc bị bọn họ phát hiện để giành cho mình nhiều thời gian chuẩn bị hơn. Hoặc là, ông ta đang cất giấu thứ gì đó bên trong. Nghiêm Lạc và Tất Mặc Kỳ nhìn nhau, tính đến mức độ khả thi của về thứ hai này, trong lòng đều chùng xuống. Nếu đúng như vậy, bọn họ tới qua và Bắc Âm Vương, ắt là bước trước bước sau, bỏ lỡ nhau trong gang tấc.

Hai người bọn họ vây lấy kết giới, nghĩ cách thử công phá nó, loay hoay một hồi vẫn không thành công. Đang nhỏ tiếng thương lượng, Tất Mặc Kỳ đột nhiên kinh ngạc nhìn vào bên trong kết giới, Nghiêm Lạc thấy biểu hiện của anh không bình thường, trong lòng kinh hãi, quay đầu lại nhìn, quả nhiên là Chúc Tiểu Tiểu đang cùng với Bát Bát nằm co kéo giữa đồng cỏ. Hóa ra hai kẻ kia ở bên cạnh chơi, Chúc Tiểu Tiểu nói chuyện với Bát Bát lúc đó bị hôn mê ở đâu, Bát Bát liền nhảy xuống, bỏ qua cái lỗ nhỏ dưới chân kết giới kia vào bên trong. Chúc Tiểu Tiểu không nghĩ gì nhiều, cũng chạy vào theo nó.

"Heo Con!" Nghiêm Lạc tức giận, quát một tiếng: "Em mau ra ngoài!".

Chúc Tiểu Tiểu chẳng hiểu sao tự dưng lại bị người ta quát, không biết làm thế nào, vội vàng hoảng hốt chạy ra: "Sao vậy ạ? Em chẳng làm gì cả, thật đấy, em chỉ xem đồng cỏ, vẫn ở bên cạnh bọn anh, không có đi xa mà".

Nghiêm Lạc chẳng nói câu nào, kéo cô vào trong lòng, ôm thật chặt. Chúc Tiểu Tiểu bị anh dọa nên không dám phản đối, đến nói cũng chẳng dám nữa, cứ để cho anh ôm.

Tất Mặc Kỳ không nhìn tiếp được, khuyên nhủ: "Nghiêm Lạc, anh đừng có phản ứng thái quá".

"Đúng vậy, em không sao, thật đó." Có người mở miệng nói đỡ, Chúc Tiểu Tiểu cũng nhanh chóng hòa theo.

Nghiêm Lạc buông Tiểu Tiểu ra, cau mày nói với cô: "Chạy lung tung cái gì".

Tất Mặc Kỳ thở dài, người này chắc không nói chuyện tử tế được rồi, anh giải thích cho Chúc Tiểu Tiểu: "Vừa nãy cô chạy vào trong kết giới, cho nên anh ấy có chút lo lắng".

Chúc Tiểu Tiểu hơi mỉm cười, cảm thấy ảm ức: "Cái đó người ta không biết mà".

Nghiêm Lạc chỉ nhìn cô không nói, Tất Mặc Kỳ đột nhiên vỗ vai anh một cái: "Tôi có một cách rất đơn giản để mở phong ấn này".

"Tôi không muốn như vậy, A Mặc." Nghiêm Lạc hiểu rõ suy nghĩ của Tất Mặc Kỳ, nhưng anh thật sự không muốn.

Hai người nhìn nhau, Chúc Tiểu Tiểu bối rối đứng bên cạnh, cô không biết đang xảy ra chuyện gì. Tất Mặc Kỳ nhìn Nghiêm Lạc một hồi lâu, cuối cùng nói: "Được rồi, không mở phong ấn nữa, tùy anh. Dù gì Bắc Âm Vương có ra ngoài hay không tôi cũng chẳng sợ, không cần xác nhận hành tung của ông ta, ông ta thích làm gì thì làm, dù gì tôi cũng không có người nào cần phải bảo vệ".

Nghiêm Lạc cắn răng, Tất Mặc Kỳ lần này vừa hay chọc trúng tử huyệt của anh. Anh im lặng rất lâu, cuối cùng nói với Chúc Tiểu Tiểu: "Heo Con, ở đây chính xác là có kết giới, bọn anh đều không vào được, chỉ mình em có thể".

Chúc Tiểu Tiểu "ồ" lên một tiếng, nhìn anh đợi nghe những lời phía sau. Nghiêm Lạc tiếp tục nói: "Chúng ta cần phải phá bỏ kết giới này, đi vào bên trong xem xem có phải là kết giới của Cửu Thiên Huyền Nữ đã bị hủy rồi không. Nếu như đã bị hủy, vẫn phải tiếp tục kiểm tra xem chỗ vốn giam Bắc Âm Vương có đầu mối gì không?". Anh nhìn Chúc Tiểu Tiểu, có chút do dự, Tất Mặc Kỳ ở bên cạnh giúp anh nói, "Heo Con, chúng tôi muốn cô bước qua kết giới, trong ngoài phối hợp, cùng nhau phá bỏ nó đi".

Chúc Tiểu Tiểu ngơ ngác: "Được thôi, tôi rất vui được giúp." Chẳng qua là đi vào trong giúp phá bỏ kết giới thôi mà, sao anh lại biểu hiện như thế này chứ?

Ba người có những tâm sự khác nhau, nhưng vẫn cùng nhau nỗ lực hợp tác. Chúc Tiểu Tiểu mở ba lỗ, lấy rìu và búa phá phong ấn ra. Tất Mặc Kỳ nhìn những trang bị này của cô, lắc đầu: "Những thứ này chắc là không được, pháp lực không đủ". Anh hỏi Chúc Tiểu Tiểu: "Cô còn có chú pháp, pháp lực gì mạnh hơn chút không?".

Chúc Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, nhìn nhìn Nghiêm Lạc rồi gật đầu nói: "Tôi biết một cường chú siêu lợi hại, Boss dạy cho tôi".

Tất Mặc Kỳ nhướn mày, mắt nhìn Nghiêm Lạc, học theo ngữ khí của Chúc Tiểu Tiểu: "Siêu lợi hại?". Với công phu mèo ba chân kia của cô, còn có thể dạy được thứ "Siêu lợi hại"?

Nghiêm Lạc vẫn cứ cau mày, rất không hài lòng với ánh mắt của Tất Mặc Kỳ, anh nhìn Chúc Tiểu Tiểu nói: "Thử xem nhé, không được sẽ xét sau. Nếu cảm thấy không thoải mái, thì dừng miễn cưỡng".

Chúc Tiểu Tiểu vỗ vỗ vào ngực, hào khí ngút trời: "Em không sao, em rất khỏe". Tuy vừa rồi dùng cường chú, bây giờ lồng ngực vẫn còn khó chịu, đầu cũng hơi choáng, nhưng cô cảm thấy không có gì đáng ngại.

Chúc Tiểu Tiểu đi vào bên trong kết giới theo như vị trí Tất Mặc Kỳ chỉ. Hai người Nghiêm Lạc, Tất Mặc Kỳ ở bên ngoài cùng lúc tấn công kết giới. Đây là lần thứ hai Chúc Tiểu Tiểu sử dụng cường chú Nghiêm Lạc cho, cô tập trung chú ý, dồn sức chuyên tâm xuất một chương. Lần này, cô đã cảm thấy được kết giới mà bọn họ nói, bởi vì khi đó có một xung lực cực mạnh bắn ngược lại phía cô. Chúc Tiểu Tiểu bị hất ra một đoạn, lao đảo lù mấy bước, không đứng vững được, ngồi phịch xuống đất.

Kết giới cuối cùng đã bị phá, Nghiêm Lạc chạy nhanh như bay vào trong, kéo cô lại nhìn từ trên xuống dưới, liên tục hỏi, xác định cô không sao rồi mới yên tâm. Tất Mặc Kỳ cũng chạy đến, nhướn mày: "Diêm Vương chú? Cái này anh cũng cho cô ấy?".

Chúc Tiểu Tiểu nhìn lòng bàn tay, hóa ra gọi là "Diêm Vương chú", cái tên thật hoành tráng, chẳng trách lại lợi hại như thế.

Nghiêm Lạc nắm chặt tay Tiểu Tiểu, nói: "Với bản lĩnh của em, thực sự dùng chú này có hơi miễn cưỡng, vừa rồi lại phá kết giới nữa, nếu như có bất cứ chỗ nào không thoải mái, nhất định phải nói anh biết".

Tiểu Tiểu cảm thấy bản thân có chút hồ đồ, nhưng trong lòng lại mềm nhũn, Boss thật sự rất quan tâm đến cô. Song lúc này không có thời gian để cho cô nghĩ nhiều, Tất Mặc Kỳ đang giục họ nhanh chóng đi vào bên trong, ở đó quả nhiên còn có tầng kết giới đã bị phá hủy. Nghiêm Lạc và Tất Mặc Kỳ cuối cùng cũng xác định được, bọn họ đoán đúng.

Bắc Âm Vương đã quay lại nhân gian!

Bây giờ, e rằng thật sự sẽ có phiền phức lớn.

Nghiêm Lạc cùng Tất Mặc Kỳ đi vào chỗ phong ấn giam giữ Bắc Âm Vương kiểm tra, không tìm ra được thứ gì, mấy người đi theo bọn họ cũng tìm kiếm khắp một lượt ở trong núi. Bận rộn cho đến tận sẩm tối, mọi người đều gần như không còn sức lực, thế là hai người làm chủ kia rốt cuộc đành phải cho phép họ trở về.

Lúc sắp đi, Nghiêm Lạc và Tất Mặc Kỳ phong ấn thêm một tầng ở chỗ ban đầu, nhờ đó để tiếp tục che giấu nơi này, hoặc dù cho Bắc Âm Vương thật sự cất thứ gì đó ở đây, phong ấn này ít nhiều cũng có tác dụng.

Thực ra đến bây giờ, Chúc Tiểu Tiểu đã mệt tới mức không chịu nổi rồi. Hôm qua cô ở trường học bận suốt một hôm nay lại cả ngày không được nghỉ ngơi, ở trong núi đánh nhau, còn hai lần dùng Diêm Vương chú, sớm đã hoa mắt chóng mặt, hai chân mềm nhũn.

Khi lên núi, bọn họ đều mang theo lương khô và nước, giữa chừng cũng có người đưa cơm đến. Cô lúc đầu cho rằng vì đói, liền nhanh chóng ăn một chút, nhưng vẫn cảm thấy rất khó chịu.

Sẩm tối lúc xuống núi, tuy Nghiêm Lạc dắt cô chậm chậm đi, nhưng cô bước thấp bước cao, đầu óc cứ ong ong, cảm thấy nhìn không rõ đường, chân giống như bị dính chặt xuống đất không nhấc lên nổi. Đi được một đoạn, cuối cùng không nhịn được nữa, Tiểu Tiểu kéo vạt áo Nghiêm Lạc, nhỏ tiếng nói: "Boss, em không phải yếu đuối đâu".

"Hử?" Nghiêm Lạc đã sớm cảm thấy cô không bình thường lắm, nhưng khi hỏi cô lại nói không sao.

"Nhưng em thật sự thấy đầu rất choáng." Cô đứng là không trụ nổi nữa rồi, cơ thể mềm nhũn chỉ muốn ngã xuống.

"Heo ngọc, không thoải mái lại không chịu nói sớm." Nghiêm Lạc cau mày, rất không vui nhìn cô. Chúc Tiểu Tiểu chu môi lên ầm ừc, Boss lại hung dữ rồi.

Nhưng giây tiếp theo đó, Nghiêm Lạc hung dữ kia đột nhiên khom lưng xuống trước mặt cô, chìa ra bờ vai rộng rãi: "Lên đây nào, xuống núi đường hẹp, ôm em đi không tiện".

Cô ngoan ngoãn, không khách sáo trèo lên, ngả đầu lên trên vai anh, còn lẩm bẩm nói: "Không phải em muốn anh ôm nên mới chóng mặt đâu".

Nghiêm Lạc lạnh lùng hừ một tiếng, vờn vàng công Tiểu Tiểu đứng dậy: "Em tốt nhất đừng có sinh bệnh, nếu không anh sẽ huấn luyện đặc biệt em một năm".

"Vậy em muốn thật nhiều kem, lần trước hộp kem kia vẫn chưa ăn xong, thật đáng tiếc."

"Em còn dám nhắc đến lần trước?" Nghiêm Lạc bây giờ nghĩ lại vẫn thấy tức giận, cô dám nói với anh cái gì mà thụ thụ bất thân, còn muốn nói sau này không nên gần gũi như thế có phải không?

Tầm lưng của Boss đại nhân vừa rộng rãi vừa thoải mái, Chúc Tiểu Tiểu choáng đến mức có chút mơ hồ: "Boss, anh đối với em thật tốt, nhưng em rất

phiền lòng".

"Có em ngốc mới thấy phiền lòng."

Đang đi xuống một sườn dốc, Chúc Tiểu Tiểu cố gắng níu chặt cổ Nghiêm Lạc, cô choáng váng nên rất sợ bị ngã xuống, dụi dụi đầu vào cổ anh: "Em không ngốc, người thông minh mới biết buồn lòng".

Nghiêm Lạc bị cô dụi đến phát nhột: "Vậy em buồn phiền điều gì?".

Cô buồn phiền điều gì? Cô lo lắng, buồn phiền rất nhiều việc. Cô phiền não chuyện ở cùng với Boss càng ngày càng vui vẻ thì phải làm thế nào? Cô phiền não chuyện lớn gương vỡ lại lành của Boss và A La giờ phải làm sao? Nhưng khi cô tinh thần phấn chấn còn không tự nói rõ được với chính mình, huống hồ bây giờ lại đang đầu óc quay cuồng, làm sao mà nói rõ ràng cho Boss được? Cô nghĩ ngợi đắn đo mãi, cuối cùng ma xui quỷ khiến thế nào, tự nhiên lại nói một câu: "Em vẫn còn chưa thô lộ với Âu Dương học trưởng".

Nghiêm Lạc khựng lại, dừng bước. Anh thả Tiểu Tiểu xuống, quay người, nhìn thẳng vào mắt cô: "Heo Con, ở đây không có Âu Dương Tinh, cũng chẳng có Vu Lạc Ngôn, gạt bỏ sạch sẽ bọn họ ra khỏi đầu em đi".

Chúc Tiểu Tiểu ngẩn ra ngơ ngác nhìn anh, ý gì vậy? Lẽ nào đầu Boss bị gấu quái đánh bị thương rồi?

Nghiêm Lạc thấy cái vẻ ngây ngô của cô thì càng tức giận, anh véo má cô, tuyên bố rõ ràng: "Bắt đầu từ bây giờ, anh chính là bạn trai của em, em không được nhớ đến người khác!".

Chúc Tiểu Tiểu há hốc miệng, càng ngây người ra. Rất lâu sau cô mới thốt lên được một câu: "Chuyện này quyết định khi nào? Sao em lại không biết".

"Sớm đã định rồi, vừa rồi chỉ chính thức thông báo cho em."

"Bạn gái mà lại dùng thông báo? Không phải là theo đuổi sao?" Chúc Tiểu Tiểu bây giờ đã hơi khôi phục được thần trí.

"Anh theo đuổi rồi, bây giờ thông báo cho em kết quả."

"Hả?" Chúc Tiểu Tiểu lại đần mặt ra, "Theo đuổi khi nào?".

"Nếu không phải để theo đuổi em, anh việc gì phải làm cơm cho em ăn, đưa đón em đi làm, còn công em xuống núi."

"Đây, đây chính là theo đuổi? Vậy anh vì sao không nói làm cơm là tiện tay làm, đưa đón em đi làm vì muốn kèm thêm bài huấn luyện ma quỷ, công em xuống núi là bởi vì biểu hiện công việc của em xuất sắc..." Lúc này miệng lưỡi cô lại trở nên sắc bén.

Nghiêm Lạc nhìn cô, Chúc Tiểu Tiểu nhỏ tiếng ảm ức: "Người ta cứ cho rằng anh là ông chủ tốt".

Nghiêm Lạc lại khế thở dài: "Heo Con, lẽ nào em không phát hiện ra, em ở trước mặt anh có thể làm nũng, có thể đùa cợt... Nếu như anh không phải đang đối xử với em như người đặc biệt nhất, em làm sao lại dám to tiếng nhỏ tiếng với anh? Em nhìn mọi người trong công ty xem, có ai dám như thế hay không?".

Chúc Tiểu Tiểu chột dạ, hình như, cô thực sự đã lợi dụng anh rất nhiều.

Nhưng mà, A La phải làm thế nào? Học trưởng giờ phải làm sao? Cô... cô... thực sự thích Boss?

Chúc Tiểu Tiểu cắn môi khổ sở suy nghĩ, làm thế nào đây? Đầu choáng quá, nếu như có thể choáng hơn một chút thì tốt rồi, cô cứ hôn mê luôn, sự việc này có phải đã lần tránh được rồi không.

Nghiêm Lạc nhìn cô, thân nhiên truy vấn: "Được rồi, bây giờ chúng ta nói hết ra rồi, em cũng đừng có nghĩ đến học trưởng gì đó nữa. Em thành thật nói đi, có phải em nhớ tới anh nhiều hơn anh ta không? Những lúc ở cùng với anh có phải vui vẻ hơn khi ở cùng anh ta không? Anh chẳng lẽ không tốt hơn anh ta?".

Từng câu từng chữ của anh, Chúc Tiểu Tiểu thực sự không phản bác lại được, cái gì cũng đều bị anh nói đúng.

Nghiêm Lạc lại nói: "Em nói đi, em có phải là bạn gái của anh không?".

Chúc Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn Boss, cô nên trả lời thế nào đây? Sự việc đến bất ngờ quá, rất muốn choáng ngất, nếu như lúc này ngất xỉu được thì tốt biết bao.

Cô vừa nghĩ như vậy, đã thấy hai mắt tối đi, lần này thì ngất thật.

Nghiêm Lạc mắt thấy cô mềm nhũn ra ngã vào lòng mình, lo đến tái mặt. Anh nhìn cô thật kỹ, xác định không có vấn đề gì quá lớn, cuối cùng thở ra một hơi, gắng sức véo cái má tròn tròn của cô như để xả giận.

Nghiêm Lạc không đưa Chúc Tiểu Tiểu quay về nhà, anh đưa cô lên tầng cao nhất của cao ốc Đế Cảnh. Không sai, đây cũng chính là nơi ở của anh, tầng dưới là phòng làm việc, không phải vì dễ đi làm thuận tiện, mà là bởi vì trong cả tòa nhà này có rất nhiều thứ phải dựa vào năng lượng của anh bảo

về.

Chúc Tiểu Tiểu không phải vì mệt quá sinh bệnh, mà là với năng lực trước mắt, cô không thể kiểm soát được Diêm Vương chú. Thịnh thoảng dùng một lần có thể cứu mạng, nhưng hôm nay cô đã dùng liên tiếp hai lần, trong đó có một lần còn để phá bỏ kết giới mạnh. Năng lượng của kết giới tấn công ngược lại, thân thể cô không tiếp nhận nổi.

Nghiêm Lạc đưa cô quay về, ở trong không gian của anh, có năng lượng của anh xoa dịu, cô sẽ dễ chịu hơn một chút. Chúc Tiểu Tiểu hoàn toàn không biết gì đối với những điều này, cô được anh ôm về nhà đặt lên trên giường, chẳng hề mở mắt ra lần nào.

Bát Bát cũng nhảy lên trên giường, muốn ở lại bên cạnh Tiểu Tiểu, liền bị Nghiêm Lạc chỉ tay: "Bùn đầy trên người, bẩn chết đi được, xuống mau". Bát Bát xuống giường, nhảy nhảy kêu chít chít phản kháng, rõ ràng cô ấy cũng bùn đất đầy người, thân thể cô ấy còn to hơn nó gấp mấy trăm lần.

Nghiêm Lạc chẳng thèm nhìn đến nó: "Làm ồn khiến cô ấy tỉnh dậy, tao sẽ cắt lông của mày".

Bát Bát trong chốc lát yên tĩnh trở lại, nhanh như bay chạy vào trong góc. Được rồi, nó làm một con chuột ngoan ngoãn, đợi Tiểu Tiểu dậy sẽ tắm rửa cho nó, cô đã nói là muốn trang điểm cho nó thật xinh đẹp.

Nghiêm Lạc yên lặng nhìn Chúc Tiểu Tiểu đang trong mộng, không kim được từ từ cúi đầu xuống, trước khi tiếp xúc với bờ môi của cô thì dừng lại một chút, sau đó nhẹ nhàng chạm vào môi cô. Một lát sau, anh ngẩng lên, trên mặt tràn đầy nỗi thất vọng và thương cảm. Không có cảm giác, anh căn bản không hôn được cô.

Lời chú của Cửu Thiên Huyền Nữ, thật là tàn độc.

Nghiêm Lạc đứng dậy, đi đến đứng bên chiếc cửa sổ lớn nhìn cảnh đêm ngoài xa. Chuyện xảy ra lần đầu tiên, có lẽ đều dựa vào năng lực phá bùa chú của Heo Con mới có thể.

Đèn điện sáng trưng khắp cả thành phố, phải chăng cũng có thể chiếu sáng được hy vọng trong anh? Nghiêm Lạc hít sâu, nhắm mắt lại. Anh đợi cô đã mấy kiếp rồi, chắc chắn một ngày nào đó, bọn họ sẽ có thể giống như những người yêu nhau khác, làm tất cả những chuyện thân mật, kết hôn rồi sinh con. Những gì trước đây chưa có cơ hội thực hiện, hai người bọn họ đều sẽ cùng nhau hoàn thành viên mãn.

Cũng vào thời gian đó, ở một địa điểm khác.

Tại một ngã tư của khu đô thị phồn hoa, nơi cửa tiệm hoa mỹ tên là Waiting đã xảy ra một chuyện. Con đường náo nhiệt này, mỗi cửa tiệm khách hàng đều đông như nước triều, chỉ có Waiting lúc nào cũng yên tĩnh.

Mạnh Mạnh theo thói quen trông nom trong cửa tiệm, cô vừa mới chuẩn bị xong nước tịnh hóa cần thiết cho tất cả các hồn phách phải đầu thai ngày mai. Đột nhiên cửa Waiting mở bung ra.

Mạnh Mạnh thầm kinh ngạc, chẳng có hàng ma sư nào hẹn đưa khách hàng đến, Boss cũng không bao giờ tới vào lúc này, mà phong ấn trên cửa cũng không thể nào để cho những người thường lang vãng đi tới. Lẽ nào lại là Chúc Tiểu Tiểu?

Mạnh Mạnh vội vàng đi về phía phòng khách của cửa tiệm. Một người già tinh thần nhanh nhẹn đang đứng ở đó ngắm nghía chiếc ấm nhỏ được bày trong tiệm. Ông ta nhìn thấy Mạnh Mạnh, hơi mỉm cười: "Mạnh Bà, đã lâu không gặp rồi".

Mạnh Mạnh kinh hãi đến mức suýt chút nữa nói không nên lời, cô há hốc miệng ra, rất lâu sau mới lí nhí đáp một tiếng: "Đại vương".

Bắc Âm Vương cười: "Tốt, rất tốt".

Nụ cười của ông ta thân thiết, Mạnh Mạnh lại sợ đến mức chân có chút run rẩy, ông ta bị phong ấn gần nghìn năm, làm thế nào xuất thế được?

Cô nghe thấy Bắc Âm Vương nói: "Cô còn nhớ ta cho cô thân thể bất lão bất tử, còn nhớ ta để cho cô tẩy hồn dẫn lộ, còn nhớ chính ta đã cho cô ngày hôm nay chứ?".

Trên mặt ông ta mang theo nụ cười, nhưng giọng nói thì lại lạnh băng. Mạnh Mạnh véo vào mu bàn tay của mình, gắng sức trấn tĩnh lại: "Ân tình của người, Mạnh Bà suốt đời không quên".

Bắc Âm Vương lại cười: "Tốt, rất tốt. Cô tốt hơn nhiều so với hai tên tiểu tử thôi không có lương tâm kia".

Ông ta dùng lực bóp một cái, chiếc ấm nhỏ trong tay vỡ vụn.

Mạnh Mạnh nhìn khuôn mặt cười của ông ta, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ xương sống toát ra.

Chúc Tiểu Tiểu vô lo vô nghĩ ngủ cả một đêm.

Khi cô tỉnh dậy, nhìn thấy căn phòng rộng lớn này thì giật thót mình, lại là kiểu toàn bộ thông nhau, không phân ra phòng khách và các phòng. Tất cả các phòng nối với nhau thành một khối, chỉ có điều chỗ cần bày sofa thì bày sofa, chỗ cần bày giường thì bày giường, bàn làm việc, tủ... tất cả các đồ dùng liếc qua một cái là thấy rõ. Căn phòng này lớn đến mức đáng kinh ngạc, cách trang trí sắp đặt thể này cũng thật là đặc biệt.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn nhìn trên người, vẫn còn nguyên bộ quần áo hôm qua, chỉ có thất lưng bị tháo ra, có thể là để tránh việc cô ngủ không thoải mái. Bát Bát thấy cô tỉnh dậy, kêu chít chít ở dưới chân giường nhưng không dám nhảy lên trên.

Chúc Tiểu Tiểu vui mừng đặt nó lên lòng bàn tay: "Boss đâu?".

Phản ứng đầu tiên của cô chính là đây là nhà của Boss, anh ấy sẽ không vứt cô cho người nào khác. Bát Bát đưa cô đến chỗ sofa, trên bàn có một tờ giấy để lại: "Heo Con bần, ngủ dậy rồi trong tủ lạnh có sữa, bánh ngọt, tự mình lấy ra ăn. Bàn chải đánh răng, khăn mặt và quần áo trên sofa đều là cho em, tắm rửa xong thì thay vào. Nếu như buồn chán thì mở máy tính ra chơi, anh đi làm, buổi trưa quay lại mang đồ ăn cho em".

Chúc Tiểu Tiểu bĩu môi, Boss lại mắng người, cô đâu có phải là Heo Con bần. Cô nhìn Bát Bát bần thiêu như vậy, quyết định tắm rửa lập tức chiếm vị trí đầu tiên trong kế hoạch.

Đợi đến khi cô xử lý cho mình và Bát Bát đều sạch sẽ thơm tho rồi, bọn họ cùng nhau hưởng thụ bánh ngọt và sữa. Boss vẫn chưa quay lại, Chúc Tiểu Tiểu buồn chán, cô đột nhiên nhớ ra câu chuyện về chú heo kia vẫn còn chưa đọc xong.

Tiểu Tiểu mở máy tính, tìm thấy đoạn lần trước mình đang đọc dở, ở đó nói là Cửu Thiên Huyền Nữ phát hiện ra khả năng đặc biệt của chú heo, thế là muốn thu nhận nó làm đồ đệ, nhưng mà heo con không đồng ý.

Lúc đó Diêm Vương nói với heo con, nếu như heo con bái Cửu Thiên Huyền Nữ làm sư phụ, có thể tu luyện thành hình người thì sẽ bằng lòng ở cùng với nó. Điều kiện như thế đối với chú heo mà nói thật sự là quá tốt, nó không do dự, lập tức đồng ý. Chúc Tiểu Tiểu tìm đến đoạn này rồi tiếp tục đọc.

Heo con bởi vì một lời tuyên bố của Diêm Vương đã trở thành đệ tử của Cửu Thiên Huyền Nữ, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng vì vậy mà kết làm đồng minh với Diêm Vương. Thế lực Diêm Vương dưới địa phủ càng được củng cố, dư đảng lúc Âm Vương từng tên từng tên một bị loi ra xử lý. Còn heo con bắt đầu từ lúc đó, trải qua những ngày tháng gian khổ nhưng hạnh phúc.

Gian khổ đó là sự học tập và rèn luyện mỗi ngày, nó chỉ là một chú heo, chẳng biết cái gì cả, ngoài việc có thể xông phá kết giới ra, chẳng còn bất kỳ bản lĩnh gì khác. Nếu muốn tu luyện thành tiên, nói thì dễ hơn làm rất nhiều. Nhưng heo con vô cùng nỗ lực, nó khắc phục cái tính lười nhác trước đây, khắc khổ học tập, rèn luyện. Bởi vì nó còn nhớ, Diêm Vương nói rồi, chỉ cần nó tu luyện thành hình người, thì sẽ bằng lòng ở bên nó.

Tâm sự đó của heo con, Cửu Thiên Huyền Nữ và Diêm Vương đều hiểu rõ. Thế là vì để cổ vũ, giúp nó có động lực và đẩy nhanh quá trình tu luyện, mỗi tháng heo con đều có năm ngày được quay về địa phủ ở cùng với Diêm Vương. Đó là những ngày heo con vui nhất trong mỗi tháng, nó lại lần nữa trở thành vật cưng được hoan nghênh nhất nơi địa phủ. Diêm Vương và Nữ Diêm Vương đối xử với nó rất tốt, heo con còn được vào nhà lao để đón bạn chuột yêu quý của nó ra, nhờ Diêm Vương chăm sóc.

Loại phương thức trừng phạt và khích lệ này quả nhiên rất có tác dụng thúc đẩy tính tích cực của heo con, việc tu luyện của nó đạt được bước phát triển mạnh mẽ và nhanh chóng. Nhưng cái ngày đại kiếp trời đất cũng sẽ đến rất nhanh, Cửu Thiên Huyền Nữ vì muốn heo con thích ứng với chiến tranh mau hơn một chút, để khi đại chiến có thể phát huy được tác dụng lớn nhất bắt đầu giao cho nó một số nhiệm vụ đi bắt yêu diệt ma. Nhưng heo con không có hình người, nó chỉ là một chú heo, không có móng vuốt lợi hại, cũng chẳng có bộ răng sắc nhọn. Kết quả, sau những lần ra ngoài làm nhiệm vụ, kinh nghiệm thực chiến của heo con càng ngày càng phong phú, nhưng nó cũng thường xuyên bị thương tích đầy mình.

Mỗi lần heo con bị thương, Diêm Vương đều đón nó quay về địa phủ tĩnh dưỡng, nếu như vết thương nghiêm trọng một chút, nó có thể ở lại bên cạnh Diêm Vương lâu hơn một chút. Heo con đã có thể nói chuyện rồi, nó nói rất nhiều, hình như muốn đem tất cả những lời mà trước đây không thể nói, nói ra hết cho chán thì thôi. Nó quần lấy Diêm Vương nói chuyện, quần lấy Nữ Diêm Vương nói chuyện, đương nhiên còn cả những người bạn tốt như Hắc Bạch Vô Thường và chú chuột nhỏ của nó nữa.

Rất nhanh chóng, hai trăm năm đã trôi qua, đại chiến thần - ma bắt đầu, pháp lực của heo con đã tu luyện đến một mức độ nhất định, nhưng lại vì thời gian tu hành quá ngắn, phương diện biến hóa hình người không tiến triển cho lắm, nó chỉ có thể duy trì hình người trong khoảng thời gian rất ngắn cần bản không cách nào tham gia trận chiến lâu.

Nhưng mục đích Cửu Thiên Huyền Nữ thu nhận nó làm đồ đệ chính là muốn sử dụng năng lực đặc biệt của nó, duy trì bảo vệ hòa bình trời đất. Thế là heo con hết lần này đến lần khác được phái ra chiến trường. Nó thân làm tiên phong xông lên đánh phá kết giới bảo vệ của yêu ma trước, để những thiên binh thần tướng theo sau có thể thuận lợi triển khai tấn công.

Heo con trận nào cũng mạo hiểm hoàn thành nhiệm vụ, không lúc nào là không bị thương, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng nó không hề hối hận, nó cảm kích ơn dạy dỗ của sư phụ, lại hy vọng có thể sát cánh bên cạnh Diêm Vương.

Chẳng mấy chốc, trận quyết chiến then chốt nhất giữa thần và ma sắp bắt đầu, hai anh em ma thần thượng cổ Trọng Lâu và Xi Vuul pháp thuật kinh người, bất khả chiến bại, bọn họ có lưới thiên ma hộ thân, chúng tiên căn bản không cách nào công kích được. Muốn giành thắng lợi, phương pháp hiệu quả nhất chính là bảo heo con lại lần nữa xuất chinh, để nó công phá lưới thiên ma cho chúng tiên và thần tướng phía sau có cơ hội tấn công. Nhưng trận chiến này, Cửu Thiên Huyền Nữ và Diêm Vương đều hiểu rõ, nếu tham gia, heo con tuyệt đối không thể sống sót.

1Xi Vuul: vua nước Cửu Lê ngày xưa, sinh việc can qua, chế ra giáo mác cung nỏ quấy rối chư hầu, bị vua Hoàng Đế đánh chết.

Cửu Thiên Huyền Nữ tin tưởng, trời cao tạo ra thứ gì tất có sứ mệnh riêng của nó, heo con có năng lực đặc biệt mạnh mẽ như thế, chính là vì trận chiến này mà sinh ra. Vì để heo con có thể dưỡng tinh thần tinh táo sắc bén, phát huy sức chiến đấu mạnh nhất, Cửu Thiên Huyền Nữ bảo nó bế quan tu luyện, chúng tiên chúng thần và các binh tướng đều tích cực chuẩn bị, muốn dốc toàn lực một trận.

Chính vào đêm trước đại chiến, Diêm Vương nhắc đến việc heo con đã có thể biến hóa thành hình người, bản thân đương nhiên giữ đúng lời hứa, muốn

thành thân với heo con, đợi sau hôn lễ, mới để heo con yên tâm tham chiến. Chú heo nhỏ nghe thấy tin tức này đương nhiên vô cùng vui mừng. Cửu Thiên Huyền Nữ lại có chút không vừa lòng, bà cảm thấy như thế sẽ làm lỡ thời gian tu luyện vốn dĩ đã ít ỏi đến đáng thương của nó. Hơn nữa bà hiểu rõ lúc đầu Diêm Vương hứa ở cùng với chú heo nhỏ, chỉ là vì lôi kéo thế lực của bà, chứ không phải có tình ý thật sự. Đến bây giờ mục đích của bọn họ đối với heo con đã đạt được, Diêm Vương không nhất thiết phải hy sinh như vậy.

Nhưng Diêm Vương lại nói, trận chiến này vô cùng quan trọng, heo con chỉ có thể thành công không thể thất bại, nếu như để nó thành thân như ý nguyện, sẽ càng làm tăng ý chí chiến đấu của nó, khi ra trận đương nhiên mới phát huy được công lực lớn nhất. Cửu Thiên Huyền Nữ cảm thấy như thế cũng có lý, liền đồng ý. Bọn họ quyết định hoàn thành tâm nguyện của heo con trước trận chiến.

Diêm Vương đón chú heo nhỏ quay lại địa phủ, cấp tốc sắp xếp việc hôn lễ. Mọi người bận rộn rộn, đều hy vọng có thể làm cho nó một hôn lễ viên mãn, để sau khi nó được toại nguyện thì sẽ quay về thiên đình tham chiến.

Nhưng đêm trước ngày thành thân, Diêm Vương đã làm ra một việc vượt ngoài khả năng dự đoán của tất cả mọi người. Người giấu tất cả, lén lút đưa heo con vào đường luân hồi để nó chuyển thế làm người.

Ngày hôm sau Cửu Thiên Huyền Nữ đến tham dự hôn lễ mới biết đã mất đi tiên phong quan trọng nhất, dùng dùng nổi giận. Bà đoán được ý tứ của Diêm Vương, người cho rằng chỉ cần heo con chuyển thế thì sẽ còn cơ hội được gặp lại nó. Cửu Thiên Huyền Nữ không cam tâm chịu sự phản bội như vậy, bà muốn báo thù.

Ngày hôm đó, Cửu Thiên Huyền Nữ ở trước mặt mọi người đã cắt tay trích máu, tạo ra một lời độc chú cho Diêm Vương, để Diêm Vương muôn đời không thể có được heo con. Bà lập lời thề, từ đây không đội trời chung với thế lực của địa phủ.

Tuy mất đi heo con, nhưng đại chiến ma – thần vẫn cứ phải đánh, thần tộc phải trả cái giá thảm khốc đau thương, khó khăn lắm mới giành được thắng lợi. Ma tộc bị không chế rồi giam giữ dưới mười tám tầng phong ấn. Nhân gian phải chịu thiên tai nhân họa ba mươi năm triền miên không dứt.

Địa phủ đương nhiên cũng phải trả giá, không những từ nay bị thần giới gạt ra ngoài lề, còn phải gánh vác công việc khắc phục hậu quả của kiếp nạn trong nhân gian.

Câu chuyện đến đây thì kết thúc, Chúc Tiểu Tiểu cứ đọc rồi đọc, bất giác rơi nước mắt, cô cảm nhận được phương hướng viết của Tề Nghiên La, trong từng câu từng chữ, Tề Nghiên La đều bộc lộ sự tiếc nuối đối với kết cục của đại chiến ma - thần. Bất luận là thần tộc hay là con người, đều phải chịu rất nhiều đau khổ. Nhưng không biết vì sao, Chúc Tiểu Tiểu lại càng cảm thấy lo lắng hơn cho kết cục của heo con và Diêm Vương.

Vì đâu mà heo con không thể có được một ngày hạnh phúc?

Nó tràn đầy niềm vui mừng hạnh phúc chờ đợi ngày được trở thành tân nương của Diêm Vương, nhưng lại bị người tận tay đưa vào đường luân hồi. Thực ra, trên một phương diện nào đó, đây chính là giết chết nó nhỉ? Như vậy thì so với việc heo con chết trên chiến trường cũng có khác biệt gì chứ? Cứ để heo con chiến đấu, ít nhất nó còn có thể làm tân nương của Diêm Vương một ngày. Chú heo đó có lẽ nguyện ý làm như vậy hơn nhỉ?

Chúc Tiểu Tiểu khịt khịt mũi, lấy giấy ăn lau nước mắt, cô tưởng tượng ra, vào ngày đó chú heo con kia được đưa đi, nó buồn bã nhiều thế nào. Chỉ nghĩ vậy thôi, Chúc Tiểu Tiểu lại thấy trái tim của mình đau nhói.

Thế nhưng Chúc Tiểu Tiểu cũng cảm thấy Diêm Vương rất đáng thương. Câu chuyện này, Tề Nghiên La viết không hề miêu tả phân tích nội tâm nhân vật, chỉ đơn giản ghi lại các sự việc xảy ra giống như ký sự vậy. Nhưng vào lúc cuối cùng này, Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy trong những hàng chữ của Tề Nghiên La còn có sự trách cứ đối với việc không màng đến đại cục, tùy tiện ích kỷ của Diêm Vương.

Thương vong bị thảm đau đớn của thần tộc trong đại chiến, khổ nạn nhân loại phải chịu, trời đất thương vong nước mắt tràn đầy, Tề Nghiên La viết rất nhiều hậu quả vì mất đi heo con, mà tất cả những điều này, đều bởi vì một suy nghĩ sai lầm của Diêm Vương.

Khi người đem heo con ném vào đường luân hồi, người đang nghĩ gì vậy?

Nước mắt của Tiểu Tiểu không kiềm được vẫn cứ rơi. Diêm Vương đã yêu heo con rồi phải không? Người nhất định là yêu rồi.

Heo Con đơn thuần và nghị lực như vậy, trải qua thời gian mấy trăm năm tiếp xúc dài lâu, nó nhất định làm Diêm Vương cảm động rồi?

Diêm Vương, người đàn ông luôn trên cao vời vọi, lúc ban đầu chỉ nghĩ đến lợi ích và quyền thế, chỉ có ý lợi dụng heo con, nhưng cuối cùng người đã động lòng rồi phải không?

Cho nên người mới tình nguyện gánh vác hậu quả của việc yêu heo con, người không muốn đưa nó vào chỗ chết. Người đã lừa gạt Cửu Thiên Huyền Nữ, che giấu tất cả mọi người, chỉ muốn để heo con có thể dùng phương thức khác mà tiếp tục sống. Heo con đi rồi, nhưng Diêm Vương lại đang đau đớn vì mất đi người yêu, và trở thành kẻ địch của đại thần, còn phải đấu tranh giành sự sống trong kiếp nạn của nhân gian. Cái giá người phải trả, chắc chẳng hề ít hơn những người khác.

Chúc Tiểu Tiểu càng nghĩ càng buồn, khóc nức nở.

Nếu như chú heo con ấy thực sự lợi hại đến thế vậy thì sự có mặt của nó trong trận chiến hẳn là sẽ hạn chế được tối đa tổn thất cho thần tộc. Vì thần tộc, vì nhân loại, vì trời đất, heo con đích xác là nên anh dũng xông trận hiểm nguy, không sợ hy sinh. Nhưng mà, khi tất cả mọi người đều đang trông mong thắng lợi, chỉ có Diêm Vương cúi đầu thương tiếc cho sinh mệnh của heo con...

Chúc Tiểu Tiểu muốn thảo luận một chút với Tề Nghiên La về đoạn kết của câu chuyện, cô thấy nó không hay, không nên là như vậy. Vì sao bọn họ ai cũng đều mê đắm thế này?

Trong màn nước mắt, Chúc Tiểu Tiểu nhìn thấy phần cuối cùng của bản thảo, cách mấy hàng còn có một câu: "Heo Con, cậu tin vào kiếp trước kiếp này không?".

Kiếp trước kiếp này?

Chúc Tiểu Tiểu đọc được câu này, sững lại một lúc lâu.

Cô lau nước mắt, xem lại một lần nữa.

Đây là đang hỏi heo con trong câu chuyện, là làm tăng hiệu quả, mở thêm nhiều suy ngẫm, hay là đang hỏi cô người trong cuộc đời này có biệt danh là Heo Con?

Chúc Tiểu Tiểu nhìn chăm chú vào màn hình, đột nhiên rất muốn biết kiếp trước của mình là gì.

Cô đến Nhã Mã làm việc, tiếp xúc với những thứ yêu ma quỷ quái nhiều lắm rồi, cô đương nhiên tin tưởng có kiếp trước kiếp sau, nhưng từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ kiếp trước của mình rốt cuộc là gì.

"Em đang làm gì vậy?"

Boss đại nhân không biết đã quay lại từ khi nào làm cho Chúc Tiểu Tiểu đang ngẩn ra giật thót mình.

Nghiêm Lạc đứng bên cạnh sofa, đặt chiếc túi trong tay xuống, đi về phía Tiểu Tiểu. Chúc Tiểu Tiểu cũng không biết bản thân mình làm sao, lập tức bưng tỉnh, nhanh tay tắt bản thảo. Nghiêm Lạc cau mày lại, rút khăn giấy lau hết nước mắt cho cô: "Làm sao mà khóc?".

Anh mới để cô ở một mình nửa ngày, cô đã có thể khiến cho bản thân khóc thành thế này rồi.

"En vừa lên mạng đọc tiểu thuyết, cảm động quá." Cô cũng chẳng hề nói dối nhì.

"Em không thể lựa chọn cuốn tiểu thuyết vui vẻ một chút để đọc sao?" Anh rất không vui, không thích nhìn thấy nước mắt của cô.

"Em nào có biết kết thúc sẽ như thế."

Anh đuổi tay dất cô đi về phía sofa, "Ăn cơm trước, đã đói chưa?".

Trên sofa, Bát Bát đang nằm ưỡn bụng ra, chỉ động đậy cái đuôi, thực sự là ăn nhiều điểm tâm quá, no căng rồi, nó lấy hành động thực tế trả lời vấn đề này. Nghiêm Lạc lườm nó một cái: Ai hỏi mày chứ?

Chúc Tiểu Tiểu mở hộp cơm ra, thức ăn bên trong rất phong phú, giống như khẩu phần phục vụ bên ngoài của nhà hàng. Cô muốn vào bếp lấy đĩa ăn cơm, nhìn ngó bốn phía một hồi, "Boss, nhà anh không có bếp". Thật lạ là tay nghề nấu nướng của Boss giỏi như vậy, lại không có nhà bếp?

Nghiêm Lạc lấy từ trong túi ra một bộ đồ ăn tiện lợi. Đương nhiên là không có nhà bếp, anh từ trước đến nay chưa từng nghĩ tới có một ngày cô sẽ xuất hiện trong phòng của anh. Cũng chưa từng cho rằng anh sẽ có cơ hội làm cơm cho cô ăn ở trong phòng mình. Cho nên lúc đầu khi bố trí đồ đạc căn bản không nghĩ đến việc phải thiết kế nhà bếp.

Chỉ có điều, trong quãng thời gian dài như thế, anh từ rất xa nhìn thấy dáng vẻ tươi cười rạng rỡ của cô mỗi khi được thưởng thức đồ ăn ngon, nên đã không nín nổi liền đi học làm bếp, không phải vì mong đến một ngày có thể làm cho cô ăn, thực ra chỉ vì thấy cô thích mà thôi.

"Nếu như em đồng ý làm bạn gái anh, anh sẽ lập tức lắp đặt nhà bếp, làm cơm cho em ăn."

Chúc Tiểu Tiểu vừa cảm lấy đôi đĩa, bị lời này dọa cho giật thót mình, lập tức đỏ ửng mặt lên: "Em chẳng hề muốn".

"Không muốn làm bạn gái anh, hay là không muốn ăn cơm anh nấu?" Khẩu khí của Nghiêm Lạc vẫn còn coi là hòa dịu, nhưng Chúc Tiểu Tiểu vừa ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt kia của Boss đã lộ rõ vẻ uy hiếp. Nếu cô dám không nhận, liệu có xảy ra thảm kịch không?

Tiểu Tiểu lập tức cúi đầu, cô phải thừa nhận, cô nhát gan, Boss mà hung dữ lên cô sẽ rất sợ. Tiểu Tiểu lí nhí lên tiếng: "Chúng ta... còn phải có thời gian. Làm gì mà nhanh thế này đã... ở cùng nhau".

Nghiêm Lạc nhìn đầu cô cúi càng lúc càng thấp, đã sắp vùi vào trong bát rồi, bất giác thở dài, hạ giọng dịu dàng nói: "Anh ép em quá rồi, đừng không?".

Tiểu Tiểu thấy Boss đại nhân hiếm khi thấu hiểu lòng người như vậy, nhanh chóng ngẩng lên ra sức gật đầu. Nhưng Nghiêm Lạc thấy cô thừa nhận nhanh như thế lại nổi giận: "Vậy thì em phải mau mau khai thông đi chứ! Phải biết phối hợp một chút!".

Tiểu Tiểu chu môi lên, cái gì chứ, còn cho rằng anh tiếp đó sẽ rất dịu dàng nói: Vậy từ từ bồi dưỡng tình cảm là được rồi.

Kết quả lại không phải, đến cuối cùng thì vẫn trách cô.

Đúng là những người đàn ông dịu dàng biết quan tâm vẫn khiến người ta thích hơn, loại bá vương nghiêm khắc như Boss thế này, làm Boss thì tốt, chứ làm bạn trai chắc chắn không ổn.

Hơn nữa cô đã rất phối hợp rồi, anh còn chê cái gì chứ.

Tiểu Tiểu đúng là không hiểu nổi mình nữa, chẳng biết tại sao cô cứ mơ hồ cảm thấy mình không còn vương vấn gì tới học trưởng, trái lại trong đầu lúc nào cũng quần quanh hình ảnh của Boss.

Lẽ nào cô kiếp trước còn thiếu nợ anh? Trong ti vi chẳng phải vẫn diễn như thế hay sao?

"Boss, kiếp trước em là gì nhỉ?"

Nghiêm Lạc hồ nghi nhìn cô, cái đầu ngốc nghếch của Heo Con này quả nhiên đang nghĩ lung tung vớ vẩn. Đang thảo luận vấn đề tình cảm nghiêm túc, sao chốc lát đã chuyển sang chủ đề kiếp trước rồi?

Tiểu Tiểu kéo vạt áo anh: "Boss, pháp thuật của anh cao như vậy, có thể nào biết được kiếp trước của em là gì không? Nói cho em đi mà, em rất muốn biết".

Nghiêm Lạc nhìn cô, cái ánh nhìn khó chịu đó lại xuất hiện rồi, anh nói với Tiểu Tiểu: "Em hôn anh một cái, anh sẽ nói cho em".

Tiểu Tiểu thả vạt áo anh ra, không muốn cùng anh nói chuyện nữa, chỉ mượn cơ hội để lợi dụng.

Nghiêm Lạc nhìn biểu cảm của cô liền muốn cười, anh xoa đầu cô: "Không muốn biết nữa à?".

"Đang nào thì anh cũng không nói."

Nghiêm Lạc khẽ hừ: "Mới thế đã giận rồi sao?".

"Đâu có?" Cô không tức giận, rõ ràng tại anh xấu xa.

"Kiếp trước em là thiên kim của một người quản lý kho sách đời Thanh, có hai anh trai, tướng công là một tiến sĩ, sau này cùng em tiếp quản kho sách, bọn em sinh được một trai một gái. Cả đời em thuận lợi bình an, sáu mươi hai tuổi thì qua đời."

Chúc Tiểu Tiểu nghe đến mức ngẩn ngơ, tí mi quá, Boss quả nhiên lợi hại. Cô không kìm được hỏi: "Vậy người tướng công kia của em thì sao?".

Nghiêm Lạc mặt đanh lại, anh đang ở ngay trước mặt cô, cô còn nhớ đến người chồng quý quai chết tiết gì đó? Chúc Tiểu Tiểu bây giờ tương đối biết quan sát sắc mặt của Boss đại nhân, nhanh chóng nói: "Ý em là, chuyện của anh ta không cần nói cho em, em không muốn biết chút nào cả".

Nghiêm Lạc nhướn mày lên, tốt nhất em nên như vậy.

Chúc Tiểu Tiểu cười hi hi, tiếp tục hỏi: "Vậy kiếp trước trước trước của em là gì?".

"Thiên kim phủ Tướng quân, bỏ trốn với con trai tổng quản, anh ta có tay nghề nấu ăn giỏi, sau này dựng nên Tiên Vị lâu, rất nổi tiếng ở triều đó, được Hoàng thượng đích thân viết tặng bằng hiệu. Sau này Tướng quân đón bọn em về, em sinh được ba trai hai gái, sống đến năm sáu mươi tuổi." Mỗi kiếp của cô, đều là anh tận tay lựa chọn người thân cho đầu thai, những chuyện cô gặp phải trong đời, anh đều xem, còn luôn nhớ rõ ràng.

"Vậy kiếp trước trước trước của em thì sao?"

"Bố mẹ làm nghề buôn bán, có một cửa tiệm không nhỏ, chồng cũng là người làm nghề buôn bán. Có một trai hai gái, sống đến năm năm mươi tám tuổi." Nghiêm Lạc bắt đầu cau mày lại, tuy anh không đề ý việc trả lời, nhưng cảm thấy Chúc Tiểu Tiểu rất kỳ lạ.

Tiểu Tiểu cắn đũa, xem ra câu cuối cùng trong tác phẩm của A La nhất định không có ý gì khác. Nghĩ đến đây, trong thoáng chốc cô cảm thấy nhẹ nhõm đến kỳ lạ.

Vậy câu đó trước mắt, chính là A La và Boss rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chúc Tiểu Tiểu lúc đầu cảm thấy đây là A La muốn mượn câu chuyện để nói lại với Boss, nhưng sau này nhìn thấy A La có bạn trai rồi mà Boss lại có biểu hiện tốt đối với mình, hai người đó dường như đều không có ý gương vỡ lại lành.

Vậy A La viết câu chuyện này để làm gì? Với tính cách của cô ấy, chắc chắn không phải muốn trở thành nhà văn.

Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên có một phát hiện, lẽ nào A La cảm thấy Boss có ý với mình, cho nên cô ấy dùng phương thức này để cho mình biết về đoạn tình cảm của cô ấy và Boss, cô ấy muốn nhắc nhở mình phải không? Những thần quỷ yêu ma ở bên trong này, chỉ là ẩn dụ cho những khó khăn mà bọn họ phải đối mặt trong tình cảm? Dù gì bọn họ đều là người của giới hàng ma, dùng những nội dung quen thuộc xung quanh để làm đề tài cũng rất bình thường.

Cho nên A La thực ra là muốn nói với mình, nếu như yêu đương cùng Boss, phải chuẩn bị tâm lý để đối mặt với vô vàn trở ngại?

Chúc Tiểu Tiểu đang nghĩ đến thất thần, đột nhiên đỉnh đầu đau nhói, bị Boss đại nhân cốc cho một cái, "Ăn cơm thì ăn đi, em ngăn ra cái gì, lại nghĩ ngợi linh tinh gì đó?".

"Không có, không có." Chúc Tiểu Tiểu vội vàng nhét cơm vào miệng, nuốt xuống, thấy Nghiêm Lạc vẫn đang hoài nghi nhìn mình, cô nhanh chóng tìm cớ: "Em chỉ đang nghĩ, vì sao kiếp trước của em ở thời Thanh, mà cách cả một trăm năm mẹ mới sinh em ra, thật là không dễ dàng!".

“...”

Lần này đến lượt Boss đại nhân vui đầu xuống ăn cơm, trí tuệ của Heo Con nhà anh có lúc thực sự khiến anh không biết phải làm sao.

Nhưng Chúc Tiểu Tiểu nắm được vấn đề rồi, "Boss, anh nói xem, vì sao lại lâu vậy chứ? Lẽ nào lúc đầu hồn phách của em không được quý sai tìm thấy, cho nên một mình lang thang trên thế gian, cô độc mất một trăm năm?". Cô vừa tưởng tượng, vừa lộ ra biểu hiện thâm trầm.

Nghiêm Lạc rất nghiêm túc ăn cơm.

"Boss." Chúc Tiểu Tiểu kéo gấu áo anh, thật sự rất hiếu kỳ, trong lòng đầy thắc mắc sẽ rất khó chịu.

Cô chớp chớp cặp mắt to tròn nhìn anh, Nghiêm Lạc thờ dãi, chỉ đành giải đáp cho cô: "Thời cục không tốt, không có người nhà thích hợp".

A, đây là ý gì? Chúc Tiểu Tiểu còn muốn hỏi, Nghiêm Lạc nhìn một cái: "Ăn cơm!".

Ăn thì ăn, hung dữ gì chứ, Chúc Tiểu Tiểu vừa gấp tranh chút rau, vừa nghĩ, cô chắc chắn là một linh hồn thông minh, biết được khi nào tìm quý sai chạy vào địa ngục là thích hợp.

Sau bữa cơm trưa, Boss đại nhân phải ra ngoài tiếp tục làm việc, Tiểu Tiểu có cơ hội tự do hành động liền chớp lấy thời cơ gọi điện cho Tề Nghiên La.

Tề Nghiên La cũng đang bận, cô phải trông giữ nhà hàng Địa Phủ, không thể rời đi. Nhưng Chúc Tiểu Tiểu có thể đến đó, thế là Chúc Tiểu Tiểu thu dọn đồ đạc rồi lập tức tới "Địa Phủ".

Vẫn là cái góc hẻo lánh yên tĩnh trong một khu náo nhiệt, nhân viên phục vụ ăn mặc trang phục quý sai đưa Chúc Tiểu Tiểu đến khu phòng "mười tám tầng địa ngục". A La ngồi một mình ở đó, vẫn với mái tóc xoắn dài, khuyên tai lớn, trang điểm tinh tế, ăn mặc sang trọng đẹp đẽ. Chúc Tiểu Tiểu nhất thời cảm thấy hình như mình đã rất lâu không gặp cô ấy rồi. Tề Nghiên La lạnh lùng gật đầu với nhân viên phục vụ, đối phương khom lưng cung kính lùi ra ngoài.

"Sao nào, mình xinh đẹp quá, cậu bị mê hoặc rồi à? Ngăn ra cái gì chứ?"

Lời nói này khiến Chúc Tiểu Tiểu buồn cười, cô bỏ nhào đến, ôm lấy A La.

Tề Nghiên La nói thẳng vào vấn đề: "Sốt ruột đến tìm mình thế này, cậu đọc xong câu chuyện kia rồi phải không?".

Chúc Tiểu Tiểu gật đầu: "Ừ, đọc đến mức cảm thấy buồn bực. A La, cậu đừng có viết cái kết thúc bi thảm đó được không? Cậu cứ viết thành chú heo con kia đánh thắng trận trở về, mọi người đều rất vui mừng, sau đó heo con cùng sống với Diêm Vương vui vẻ hạnh phúc, vậy nghe cũng được nhỉ?".

"Nếu như bắt buộc phải chọn một trong hai thì sao?" Tề Nghiên La không trả lời mà hỏi ngược lại: "Cậu cảm thấy vì trời đất hòa bình đánh thắng trận quan trọng hơn, hay là được chung sống với Diêm Vương quan trọng hơn?". Cuối cùng cô đã đợi được Heo Con đến tìm mình để nói về câu chuyện, cô muốn biết lựa chọn của Heo Con ở kiếp này.

"Trách nhiệm và tình yêu, cả hai thứ đều viên mãn không được sao?" Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy Diêm Vương cô độc kia khiến người ta rất đau lòng.

"Ở thời đại này luôn có những lúc tàn khốc như vậy, nếu cậu là nhân vật chính kia, bắt buộc lựa chọn một trong hai, cậu sẽ làm thế nào?" A La rất hy vọng Chúc Tiểu Tiểu đứng về một phía với mình.

"Như thế tàn khốc quá." Chúc Tiểu Tiểu căn bản không lựa chọn được, cô nghĩ đến Diêm Vương cô độc khổ sở một mình coi giữ nơi lòng đất hắc ám thì cảm thấy rất buồn. Nhưng mà chur thần diệt vong, nhân gian gặp đại nạn ba mươi năm cũng thật là thảm khốc.

Tề Nghiên La nhìn Tiểu Tiểu, cân nhắc xem nên nói thế nào. Cô muốn nói với Tiểu Tiểu nếu như đời người có được một cơ hội thế này, trợ giúp cho trời đất, giải cứu nhân gian, đó là chuyện huy hoàng vinh dự biết bao nhiêu. Cô muốn nói với Tiểu Tiểu giá trị của sinh mệnh không phải ở chỗ ái tình. Cô còn muốn nói tất cả những điều này đều là sự thật, muốn để Tiểu Tiểu biết mình chính là heo con trong câu chuyện, cần phải gánh vác trọng trách giải cứu trời đất. Cứu Thiên Huyền Nữ từng nói, heo con ấy chính là chìa khóa.

Tề Nghiên La vì những lời này đã nghĩ rất lâu rất lâu. Cô nghĩ tới các loại phương thức khác nhau, biên tập ra các loại lời thoại, cô cảm thấy mình cần phải thuyết phục Heo Con vì đại kiếp trời đất sắp đến rồi, cô ấy cần phải đứng dậy tiến lên. Cô tin tưởng người Cửu Thiên Huyền Nữ lựa chọn sẽ không tầm thường. Nhưng bây giờ nhìn đáng về Chúc Tiểu Tiểu buồn bã, cô lại không biết nên mở miệng thế nào mới được.

Hai người đều không nói, Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy mình có đầy một bụng câu hỏi, nhưng bây giờ cũng không biết nên hỏi thế nào,

Bọn họ cứ ngồi như vậy, trà trên bàn đã nguội lạnh cả, hương trong lò hương cũng đã cháy hết, Tề Nghiên La cuối cùng lên tiếng: "Heo Con, cậu cũng

biết đó, Bắc Âm Vương đã phá bỏ phong ấn chạy đến nhân gian, sự xuất thế của ông ta, sẽ đánh thức và tập trung rất nhiều ma thần. Ma thần xuất hiện kiếp nạn trời đất Nghiêm Lạc và A Mặc mấy hôm nay chính vì chuyện này mà chạy đi nghe ngóng, còn mình thì phải trông giữ chỗ này, bởi vì nhà hàng này là một cánh cửa thông với địa phủ".

Chúc Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn cô, đây là ý gì?

Tề Nghiên La nói tiếp: "Chuyện của Bắc Âm Vương là sự thật, địa phủ cũng thật, Diêm Vương cũng là một người có thật. Heo con, câu chuyện mình viết cho cậu, toàn bộ là sự thật".

"Mình biết rồi."

"Cậu biết?" Tề Nghiên La không tin.

"Câu chuyện tình cậu viết về chú heo và Diêm Vương trong truyện, chính là chuyện tình của cậu và Boss, đúng không?" Chúc Tiểu Tiểu thở ra một hơi, những điều nén lại trong lòng đã lâu cuối cùng cũng nói ra rồi.

Tề Nghiên La há miệng tròn mắt nhìn cô, một lát sau mới lớn tiếng hét lên: "Cậu nói cái gì?".

Chúc Tiểu Tiểu rụt cổ lại, làm gì mà hung dữ vậy, hét đến nỗi có cả tiếng vang, cứ như một đôi nam nữ cùng hét vậy.

Không đúng không đúng, sau lưng Tiểu Tiểu bỗng dưng lạnh toát, cô quay phắt lại.

Làm gì có tiếng vang, người đứng trước cửa đang trừng mắt hung dữ kia, chẳng phải là Boss hay sao!

Chúc Tiểu Tiểu lập tức nhảy dựng lên, đúng là dọa người, hung dữ quá đi mất!

A La bên cạnh chẳng thèm tránh, đỉnh đầu của cô cũng đang bốc khói. Chúc Tiểu Tiểu chỉ đành nhanh chân lùi về phía sau, cho đến khi chạm lưng vào tường mới biết không còn đường lùi nữa.

Hai người kia đều không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn cô. Chúc Tiểu Tiểu bị nhìn đến tê dại cả da đầu. Tất Mặc Kỳ bên cạnh nhún vai, biểu thị rất muốn nhưng không thể giúp. Tiểu Tiểu chẳng có cách gì, đành phải rụt rè giải thích: "Mình chỉ đoán bừa một chút không phải thì không phải, làm gì mà tức giận thế chứ?".

Cô không nói còn tốt, vừa nói xong Tề Nghiên La liền không nén được nổi khùng lên: "Cậu là đồ ngốc, mình đã viết rõ ràng mình bạch đến vậy, cậu vẫn còn nghĩ sai lệch được, đầu óc của cậu để làm gì chứ!".

Nghiêm Lạc kéo Chúc Tiểu Tiểu đến bên cạnh, chất vấn Tề Nghiên La, ngữ khí chẳng chút nào thân thiện: "Em viết những thứ linh tinh vớ vẩn gì cho cô ấy xem, cô ấy hay nghĩ ngợi lung tung em cũng chẳng phải là không biết, em có ý muốn gây hiểu lầm cho cô ấy phải không?".

Chúc Tiểu Tiểu nhỏ tiếng tranh luận: "Em đâu có ngốc!".

Đáng tiếc hai người kia chẳng ai để ý đến cô. Tề Nghiên La còn đang tức giận: "Em đâu có gây hiểu lầm cho cô ấy, em chỉ đem những sự việc đã qua viết ra mà thôi".

"Anh đã nói với em rồi, đừng có làm phiền cô ấy. Cô ấy không cần phải gánh vác những trọng trách trước đây. Em nhất thiết phải trở mặt với anh một lần sao?"

Trở mặt? Chẳng lẽ lại nghiêm trọng đến thế?

Chúc Tiểu Tiểu kinh hoàng thất sắc, ôm chặt lấy cánh tay Nghiêm Lạc: "Anh đừng trách A La, là em không tốt, em ngốc nghếch quá, là em tự mình hiểu lầm, cô ấy không sai, anh đừng trách cô ấy".

Tất Mặc Kỳ đi đến phía sau A La, hai tay đỡ lấy vai cô, giống như nổi lên cuộc đối đầu cùng Nghiêm Lạc. Chúc Tiểu Tiểu thấy vậy, càng hoảng loạn hơn, chẳng qua cô chỉ hiểu lầm chút xíu, lẽ nào ba người bọn họ thực sự trở mặt với nhau sai? Tiểu Tiểu đổi sang ôm lấy eo Nghiêm Lạc, gắng sức lắc: "Đừng có tức giận, Boss, em sai rồi, tại em ngốc, em không tốt, mọi người đừng có tức giận nữa mà".

"Heo Con..." Tề Nghiên La đưa tay kéo Tiểu Tiểu, Nghiêm Lạc lại trong thoáng chốc ôm chặt lấy cô lùi về phía sau. Tất Mặc Kỳ cũng giữ chặt vai A La, ý khuyên cô đừng đổ thêm dầu vào lửa.

Nhưng Tề Nghiên La mặc kệ không thèm để ý, lớn tiếng nói với Tiểu Tiểu: "Heo Con, mình nói với cậu toàn bộ sự thật rồi, cậu cần thận suy nghĩ thì sẽ hiểu rõ, mỗi một người đều có thể đối chiếu ra...".

"Em im miệng!" Nghiêm Lạc lạnh lùng quát: "Nếu như cần phải nói cho cô ấy tất cả, vậy cũng nên để anh nói mới đúng".

Tề Nghiên La cắn răng, anh nói mới lạ đây, mà cứ coi như anh chịu nói, thì chắc cũng chỉ toàn tình với tình. Thời gian không còn nhiều nữa, nếu như không muốn thăm kịch tái diễn, bắt buộc một trong hai anh em cô phải có một người chấp nhận làm kẻ nhẫn tâm.

Nghiêm Lạc không để ý đến Nghiên La nữa, đẩy Chúc Tiểu Tiểu từ trong lòng ra, nhìn cô hồi lâu, cuối cùng hỏi: "Tại sao em lại cho rằng anh và A La

có chuyện gì?".

Chúc Tiểu Tiểu quay đầu nhìn A La nhưng bị Nghiêm Lạc kéo trở lại: "Không cần nhìn cô ấy, nói!".

Chúc Tiểu Tiểu do dự một lát, không thể không mở miệng: "Lần đó em hỏi anh chuyện bạn gái trước kia, anh nó là bị cô ấy cưỡng hôn một lần, còn cả chuyện anh điều cô ấy đi nữa, cô ấy quay lại cứu anh, còn cả chuyện cuối cùng bởi vì một số vấn đề, anh không thể không vứt bỏ cô ấy. Những chuyện này, đều giống hệt như trong câu chuyện A La viết, làm gì có sự trùng hợp như thế, biết được rõ ràng như vậy, trừ phi là người trong cuộc, bởi vậy em liền cho rằng...". cô càng nói càng thấy chột dạ.

Nghiêm Lạc lần này không quát cô nữa, chỉ nhẹ giọng "Hôm nay em hỏi anh chuyện kiếp trước của em, cũng bởi vì câu chuyện A La viết?".

Chúc Tiểu Tiểu gật đầu, muốn quay lại nhìn A La, nhưng chẳng có cách nào, cảm đã bị Nghiêm Lạc giữ trong tay, không cử động nổi.

Nghiêm Lạc lại lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng, nhẹ đến mức khiến Chúc Tiểu Tiểu run rẩy, anh nói: "Hôm nay em chỉ hỏi anh ba kiếp trước của em, bây giờ em hỏi thêm một lần nữa, bắt đầu tính từ kiếp này của em, quay về trước đây cho đến kiếp thứ sáu, em là gì?".

Trái tim Chúc Tiểu Tiểu đập cuồng loạn "thịch thịch thịch", cô đột nhiên rất sợ, cô không hỏi có được không?

Nhưng mà Nghiêm Lạc nhìn cô chăm chú, cô vừa mở miệng, lại nói không nên lời. Nghiêm Lạc không chịu bỏ qua, anh giữ chặt cảm cô, khiến cô cảm thấy đau, cô hít một hơi thật sâu, cuối cùng đành nói: "Sáu kiếp về trước, em là gì?".

Nghiêm Lạc nhìn cô, cắn răng lại, nói từng chữ từng chữ: "Là heo, một con heo ngọc ngàch!".

Câu này chẳng biết vì sao, trong chốc lát đã ép nước mắt Chúc Tiểu Tiểu tuôn ra.

Nghiêm Lạc lại giống như không nhìn thấy, chỉ nói với Tiểu Tiểu: "Trước khi anh chưa hết tức giận, tốt nhất em đừng xuất hiện trước mặt anh". Anh nói xong, quay người rồi đi.

Anh bước rất nhanh, Chúc Tiểu Tiểu chỉ vừa ngẩn ra, anh đã đi được một đoạn xa rồi. Chúc Tiểu Tiểu sợ đến mức nước mắt cũng chẳng buồn lau, cất bước đuổi theo. Cô rất sợ, Boss đi như thế này, có phải sau này sẽ không để ý đến cô nữa không.

Nghiêm Lạc sai bước bỏ đi, nghe thấy Chúc Tiểu Tiểu ở phía sau hét gọi: "Boss".

Nhưng anh không muốn quay đầu lại, không muốn dừng bước, anh thật sự rất tức giận.

Anh đối với cô tận tâm như vậy, mà cô còn cho rằng anh với A La là người yêu. Chẳng trách anh hề nhắc đến chuyện tình cảm là cô liền phản ứng rất kỳ lạ, trong lòng cô có nghi ngờ, nhưng hỏi cũng chẳng thêm hỏi.

Anh biết cô thích cái người tên Âu Dương Tĩnh gì kia, nhưng đó cũng chỉ là thích mà thôi, cô căn bản không yêu đến mức sâu đậm như vậy, nếu không thì cũng sẽ không ngại ngần khó chịu. Điều này khiến anh thậm chí vui mừng, anh không nói năng, không thể hiện gì, cứ bám dính lấy cô, độc chiếm mỗi một phút thời gian của cô, muốn khiến cái tình cảm mạnh mẽ đối với Âu Dương Tĩnh trong lòng cô tiêu tan tận gốc rễ.

Nhưng anh lại không ngờ rằng, hóa ra trở ngại của anh từ trước đến nay không phải là Âu Dương Tĩnh, mà chính là A La!

Sau những tháng ngày đằng đẳng, sau những cơn tuyệt vọng, Tiểu Tiểu đột nhiên cho anh niềm tin, anh vui mừng đến phát cuồng, lo lắng tới hoảng hốt, lúc nào cũng thận trọng dè chừng, phòng bị từng bước. Nhưng cô lại có thể vừa cho rằng anh là người yêu của bạn thân mình, vừa chiếu lệ ứng phó với anh.

Nghiêm Lạc càng nghĩ càng tức, bước chân anh cũng càng gấp gáp hơn. Cô cảm thấy hoài nghi, mà lại nguyện để mình buồn rầu nghĩ ngợi lung tung cũng không muốn anh xác nhận. Chuyện quan trọng như thế, cô lại có thể tự mình đoán bừa.

Chúc Tiểu Tiểu dốc toàn lực chạy, lớn tiếng hét gọi "Boss", thấy anh không buồn quay đầu, lo lắng đến rơi nước mắt. Nghiêm Lạc nghe rõ giọng nói nghẹn ngào của cô, rõ ràng là vừa khóc vừa thở, anh không ngừng nhắc nhở trái tim mình phải cứng rắn, nhưng bước chân lại vẫn cứ chậm lại.

Chúc Tiểu Tiểu cuối cùng cũng đuổi kịp, cô nhào tới, từ phía sau ôm chặt lấy Nghiêm Lạc.

"Boss, Boss, em sai rồi, em sai rồi anh đừng không để ý đến em."

Nghiêm Lạc lạnh mặt, quay người đẩy cô ra, giọng nói cũng lạnh tanh: "Biết sai rồi thì quay về nhà phản tỉnh đi, anh vẫn đang tức giận. Đợi anh bận xong đợt này thì nói tiếp".

"Đừng mà." Chúc Tiểu Tiểu nước mắt lã chã, dứt khoát chuyển sang tấn công chính diện, xông vào ôm lấy cổ Nghiêm Lạc, hai chân cũng quắp lên, bám thật chặt. "Em phản tỉnh rồi, em thực sự biết sai rồi, anh đừng đuổi em, đừng không để ý đến em."

Thực ra tất cả những thông tin vừa rồi, cô vẫn còn chưa kịp tiêu hóa. Cái sự thực rằng bản thân chính là chú heo con trong câu chuyện khiến đầu óc cô muốn nổ tung, hoa mắt chóng mặt. Nhưng còn chưa cho cô thời gian phản ứng lại, những câu nói giận dữ của Boss đã dọa cô chết khiếp rồi. Cũng chẳng buồn nghĩ tới người đàn ông này chính là Diêm Vương quản lý sự sống chết của nhân loại, cô chỉ biết nhất định không thể để anh vứt bỏ mình.

Tiểu Tiểu cứ thế ôm chặt, Nghiêm Lạc không tiện dùng sức gạt cô ra, sợ làm cô bị thương, chỉ đành quát lên: "Đừng nói dối nữa, buông ra".

"Không buông!" Chúc Tiểu Tiểu ôm thật chặt, đầu dựa vào bên cổ Nghiêm Lạc lắc lắc, chẳng quan tâm đến chuyện nước mắt dính đầy lên cổ người ta.

"Boss, em thực sự biết sai rồi, thật đó, anh đừng chửi em cho bớt giận, đừng vứt bỏ em."

Nghiêm Lạc lần này vừa tức vừa buồn cười, khuôn mặt đã hơi mất đi vẻ nghiêm túc. May mà nha đầu này đang nhìn ra phía sau, không thấy được biểu hiện của anh. Anh rất lâu không nói gì, phải phí bao sức lực mới điều chỉnh lại được cảm xúc.

"Anh nói là muốn vứt bỏ em khi nào?" Đem thả cô ra để cô cùng với Âu Dương Tĩnh kia ở cùng nhau sao? Nằm mơ đi!

"Nhưng anh nói trước khi hết tức giận thì không muốn thấy em, ngộ nhờ anh tức giận lâu lâu thì sao. Boss, em thực sự biết sai rồi, em sẽ không như vậy nữa."

Lúc này hai người đang đứng cạnh vườn hoa bên đường, chân tay Chúc Tiểu Tiểu giống như một chú gấu ôm cây, tứ chi treo trên người Nghiêm Lạc. Vào thời gian buổi chiều này, người qua kẻ lại, ai ai cũng hiếu kỳ đánh giá cặp nam nữ kỳ quái này.

Một người phụ nữ trung niên đi qua ngay sát với Tiểu Tiểu, cứ nhìn cô vẻ buồn cười. Tiểu Tiểu quay mặt, vùi vào hõm cổ Nghiêm Lạc, mắt nhắm thì mắt nhắm, dù gì cô cũng không thể bị vứt bỏ.

Nghiêm Lạc vỗ vào đầu cô: "Xuống đi, nếu không anh sẽ bỏ mặc em thật đấy".

Chúc Tiểu Tiểu do dự, thực ra treo người thế này cũng mệt lắm, nhưng ngữ khí của Boss hình như đã tốt hơn chút rồi, vậy rốt cuộc có nên buông tay không? Chẳng đợi cô đưa ra quyết định, Nghiêm Lạc đã kéo cô xuống, gùm cô mấy cái rồi dắt cô đi về phía bãi xe, tới chỗ chiếc xe của anh, Nghiêm Lạc cau mày nói: "Lên xe". Anh rõ ràng còn rất nhiều việc quan trọng phải làm nhưng vẫn bỏ đó đưa cô về nhà trước.

Chúc Tiểu Tiểu nghe lời ngồi vào xe: "Vậy chúng ta coi như đã hòa giải chưa?".

"Chưa." Nghiêm Lạc trả lời dứt khoát. Anh gọi điện thoại dặn dò A Mặc, nói anh phải đưa Tiểu Tiểu về nhà, bảo A Mặc ra tay trước, sau đó hai bọn họ sẽ gặp nhau ở Waiting.

Chúc Tiểu Tiểu nghe ra được bọn họ thật sự rất bận, nhất thời cảm thấy mình đang gây rối bừa bãi. Thật sự ngại ngùng, nhỏ tiếng nói: "Vậy anh làm việc của anh đi, em có thể tự mình về nhà". Cô vờ vờ ngón tay, lại bổ sung: "Nhưng mà, không được tức giận với em nữa, sau này em không dám đoán bừa nữa đâu. Có chuyện gì em đều sẽ hỏi anh".

Nghiêm Lạc lườm cô một cái rồi khởi động xe, thấp giọng mắng: "Heo ngốc!".

Heo ngốc thì heo ngốc, Chúc Tiểu Tiểu tự ti ngẫm nghĩ, dù gì mình vốn chính là heo.

Cô len lén nhìn khuôn mặt nghiêng của Nghiêm Lạc, không kìm lại được xác nhận một lượt: "Boss, em thật sự là chú heo trong câu chuyện của A La sao?".

Nghiêm Lạc thấy nhắc tới A La và câu chuyện, lại lạnh lùng hỏi: "Nó đã nói với em những gì?".

Chúc Tiểu Tiểu đem câu chuyện kể khái quát một lượt, cẩn trọng hỏi: "Những sự việc trong câu chuyện đều là thật sao?".

Nghiêm Lạc đang lái xe, dường như chỉ chuyên tâm nhìn con đường trước mặt, qua một lúc lâu mới nói: "Không sai, em chính là chú heo đó". Ngẫm nghĩ giây lát, anh lại hờn trách một câu: "Heo ngốc!".

Chúc Tiểu Tiểu ảm ức trong lòng, làm gì có ai cứ luôn miệng mắng người ta thế chứ, nhưng cô vẫn còn chưa phân rõ ra được. Nếu như câu chuyện là sự thật mỗi một người đều có thể đối chiếu được, vậy...

"Boss, anh có phải là Diêm Vương không?"

Cô hỏi như thế, nhưng trong lòng đã có đáp án rồi. Người nắm giữ việc sống chết, một vị thần tiên lớn, lại là Diêm Vương sống sờ sờ ở trước mặt cô, còn dạy cô pháp thuật, làm cơm cho cô cùng cô tập luyện, cùng cô làm nhiệm vụ.

Cô có chút không dám tin, thế giới này thực sự quá huyền ảo!

Chúc Tiểu Tiểu suy nghĩ mông lung, nếu như Boss thật sự là Diêm Vương, mà cô chính là chú heo con kia, vậy nghĩa là, cô khổ sở theo đuổi anh mấy trăm năm, không, theo như trong câu chuyện kia, bắt đầu từ lúc quen nhau, từ lúc đưa cô đến đài Vọng hương kia mà tính, vậy thì phải hơn một nghìn năm rồi.

Một nhân vật lớn thế này, cô cũng dám theo đuổi, còn theo đuổi lâu như vậy! Cô thật quá bản lĩnh!

Nghiêm Lạc mím chặt môi, không trả lời, nhưng lại quay đầu nhìn cô một cái rất sâu xa, trong ánh mắt đó dường như có nghìn vạn lời muốn nói. Chúc Tiểu Tiểu chớp chớp mắt, chớp tan đi hết lớp khí mờ bay lên trong mắt, cô chắc chắn rồi, anh chính là Diêm Vương kia.

Cô nhìn khuôn mặt nghiêng lạnh lùng của Boss, trong lòng vừa kích động lại có chút thương cảm ngậm ngùi. Anh hứng chịu tội danh, gánh vác hậu quả, thù địch với thần tộc, bất hòa với em gái, những thứ này, toàn bộ là bởi vì... anh muốn bảo vệ cô.

Không khí trong xe dường như loãng hơn, Chúc Tiểu Tiểu thấy hơi ngột ngạt khó thở, cô không dám nghĩ nữa, bắt đầu tìm chủ đề: "Vậy A La là em gái anh? A Mặc là Tắt Vương?"

"Đúng." Lần này Nghiêm Lạc bình thản trả lời.

"Bát Bát chính là chú chuột nhỏ trong ngực kia phải không?"

"Đúng."

"Vậy còn có ai? À, đúng rồi, chị Mạnh là Mạnh Bà phải không?"

Nghiêm Lạc lại trả lời: "Phải".

"Vậy Ray nữa? Happy và Smile thì là ai? Thư Đồng là ai? Tư Mã là ai?"

Nghiêm Lạc cau mày, duỗi tay véo vào má của cô: "Lại đoán bừa. Happy và Smile là Hắc Bạch Vô Thường, bọn họ vẫn luôn rất nhớ em. Ray, Thư Đồng chỉ là người thường, không có gì đặc biệt. Các phán quan không có ở công ty, đang làm việc chỗ khác. Có cơ hội em sẽ gặp được họ".

"Em hình như đang nằm mơ." Chúc Tiểu Tiểu lẩm bẩm nói, thật sự cảm thấy mình rất mờ mịt.

Nghiêm Lạc dừng xe trước tiểu khu nhà Chúc Tiểu Tiểu, không có thời gian cùng cô tiêu hóa hết những chuyện đối với cô mà nói không thể tưởng tượng nổi này, chỉ cảnh cáo cô, không có anh ở bên không được liên hệ với A La, càng không được phép một mình gặp mặt, không được nghĩ ngợi lung tung, ngoan ngoãn phân tỉnh, đợi anh có thời gian rảnh sẽ lại tính sổ với cô.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn chiếc xe của Nghiêm Lạc phóng vút đi như một con gió, buồn rầu cúi đầu đi vào tiểu khu, cả đoạn đường tới tòa nhà của mình. Cô không chú ý đến trong hoa viên của tiểu khu có người liên tiếp chụp hình mình mấy tấm "tạch tạch tạch tạch", sau đó khi thấy cô đã vào trong tòa nhà, liền gọi điện thoại: "Tôi thấy cô ấy rồi, là Diêm Vương đưa cô ấy quay về. Vâng, tôi biết rồi".

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Trong nhà hàng Địa Phủ, Tắt Mặc Kỳ an ủi Tề Nghiên La một lát rồi vội vàng vàng chạy đi. Bắc Âm Vương và những ma thần khác xuất thế, có rất nhiều công việc đang đợi anh.

Tề Nghiên La tiếp tục coi giữ Địa Phủ, ở đây có đường thông xuống địa ngục, cần phải phòng thủ nghiêm ngặt. Chỉ có điều giờ bốn phía không người, một mình cô ngồi yên tĩnh, tất cả những gì đã xảy ra lại trở về rõ mồn một trong đầu.

Cô sai ư? Vì sao anh trai mãi không hiểu rõ. Bọn họ cùng nhau trải qua nhiều đau khổ như vậy, gặp phải nhiều khó khăn như thế, nỗ lực suốt bao nhiêu lâu cuối cùng mới có thể ngồi lên vị trí này. Bọn họ cũng đã lập lời thề, phải vì hòa bình yên ổn của nhân gian mà hành sự, phải vì đại nghiệp trời đất lập nên công trạng lớn lao, phải để cho danh tiếng của địa phủ uy vũ hiển hách trong thần giới.

Như thế này, bọn họ mới có thể được quyền lên tiếng nhiều hơn, mới có thể vì nhân gian làm nhiều việc hơn nữa. Đây lẽ nào không phải là điều từ trước đến nay bọn họ vẫn theo đuổi?

Nhưng mà vì sao, anh trai cho đến hôm nay vẫn mê muội không chịu tỉnh thức này?

Tề Nghiên La không hiểu, cô không thể hiểu nổi.

Cô cảm thấy mình không phải kẻ tàn nhẫn, nhưng muốn thắng lợi tất phải trả bằng một cái giá, đạo lý này ai cũng đều biết. Cô đâu muốn đẩy Heo Con vào chỗ nguy hiểm, nếu có thể, cô thực sự nguyện ý thay Heo Con đi làm cái chìa khóa kia, nguyện ý trả giá bằng sinh mạng mình, vì đại chiến thần - ma, đại kiếp trời đất mà cống hiến. Nhưng đáng tiếc, cô không có bản lĩnh như vậy.

Cô vừa ngưỡng mộ vừa đổ kỵ với Heo Con, nhưng cô hận anh trai mình mềm yếu và ích kỷ.

A Mặc vừa rồi thờ dài bên tai cô: "A La, Heo Con dùng hơn một nghìn năm để anh em biết được cái gì là tình yêu, còn anh, ở cùng với em hơn hai nghìn năm rồi, nếu như có một ngày em đối với anh có được tấm lòng như anh trai em đối với Heo Con, em sẽ hiểu ra, muốn làm việc mang tính ích kỷ giống

như anh trai em, khó khăn biết nhường nào".

Câu nói này vẫn cứ văng vẳng bên tai cô. Cô và A Mặc ở bên nhau thực sự rất lâu rất lâu rồi, cô đối với anh cũng đâu có tệ.

Anh vì cô phản bội lại Bắc Âm Vương, giúp anh em cô lên vị trí làm vua địa phủ, phần ân tình này cô mãi mãi luôn phi nhớ. Cô đồng ý trừ phi anh buông tay, nếu không thì cô mãi mãi sẽ ở bên anh, và cô vẫn luôn làm như vậy.

Cô thích yên tĩnh, anh ưa náo nhiệt, bao năm như vậy rồi cô cũng đã phối hợp với anh làm rất nhiều việc mình không thích. Với cá tính của cô, ai có thể bắt ép được cô nửa phần chứ? Cô vì anh thực sự đã phá bỏ rất nhiều tiền lệ, đối với anh cũng tốt vượt ra ngoài dự liệu của bản thân rồi, anh còn có gì không hài lòng nữa?

Tuy cô cũng thường xuyên mặt nặng mày nhẹ, nhưng anh trai đối với Heo Con suốt ngày quát qua mắng lại, làm gì tốt được như cô đối với A Mặc? Ích kỷ tùy tiện có thể khó khăn như thế nào? Đàn ông quả nhiên sẽ tìm cơ nói đỡ cho đàn ông.

Đúng vào lúc Tề Nghiên La đang ngẩn ra, một người phụ nữ đột nhiên đi tới.

Tề Nghiên La cảnh giác đứng dậy, chỗ này không phải cứ muốn là có thể tùy tiện xông vào. Cô hơi nheo mắt đánh giá, người phụ nữ đó mặc một bộ đồ bình thường, tóc rất dài, không hề tạo kiểu, rất tự nhiên buông xõa sau lưng. Người cô ta mảnh khảnh, hai mắt có thần, vừa vào trong cửa liền cười với A La.

"Đã lâu không gặp rồi, A La."

Tề Nghiên La cuối cùng cũng nhận ra cô ta: "Là cô".

Đại đệ tử của Cửu Thiên Huyền Nữ, Huyền Thiên Ngọc Nữ.

Lúc đầu Heo Con bái làm môn hạ của Cửu Thiên Huyền Nữ, A La thường xuyên đi lại chốn thiên đình, giao tình với Huyền Thiên Ngọc Nữ này khá tốt, đáng tiếc sau đó nảy sinh sự việc kia, thiên đình và địa phủ phân tách, hai người không còn quan hệ nữa.

Không ngờ rằng, sau sáu trăm năm Huyền Thiên Ngọc Nữ lại tìm đến chỗ của mình.

"Không biết Ngọc Nữ giá lâm, có gì cần làm?"

"Đại kiếp trời đất sắp đến, thần tộc đang từ từ hồi tỉnh để đối phó với ma tộc xuất thế. Nhiều năm như vậy, tôi vẫn luôn canh giữ bảo vệ cho sự an tĩnh của thần tộc, bây giờ xuống nhân gian sớm hơn chút, sắp xếp trước một số công việc."

Tề Nghiên La tiếp nhận giáo huấn của việc phân tách năm đó, không dám xem nhẹ khinh suất, "Các người muốn thế nào?"

"Tôi đến là để nói chuyện hợp tác với cô." Huyền Thiên Ngọc Nữ mỉm cười: "Chúng tôi biết năm đó sự việc kia không liên quan đến cô, toàn bộ là một mình Diêm La làm. Đại kiếp sắp đến, chúng tôi hy vọng người chủ quản vận mệnh sống chết của nhân gian, là người thực sự gánh vác được trách nhiệm. Pháp lực của cô cũng cao cường như thế hơn nữa lại bình tĩnh, trầm ổn hơn, còn biết suy xét đến đại cục".

Tề Nghiên La mặt mày hiểu ra, cô nắm chặt bàn tay lại.

"A La, thực tế sáu trăm năm trước đã chứng minh, Diêm La không phải sự lựa chọn tốt vào vị trí vua của địa phủ. Trước tiên không nói đến thần giới, đơn giản chỉ nói về nhân gian, chính vì chuyện của anh ta mà phải chịu đại nạn ba mươi năm, người chết oan vô số. Tất cả những việc anh ta làm, chắc cô hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Đến bây giờ thiên địa luân hồi, đại kiếp lại đến, ma tộc rất nhiều kẻ đã xuất thế, chúng ta cần phải đoàn kết lại, đảm bảo thiên địa nhân gian an lành vượt qua."

Cô ta dừng lại một chút, nhìn thẳng vào A La: "Chúng tôi cho rằng, vua của địa phủ, vị trí quan trọng thế này, cô có thể đảm nhiệm tốt hơn anh trai cô".

Tề Nghiên La cũng nhìn thẳng đáp lại cô ta, khí thế nữ vương của cô tuyệt đối không kém hơn bất kỳ người nào của thần tộc: "Sau chiến tranh các người liền ân ái, không thêm lo nhân gian bệnh tật đói khổ, mấy trăm năm này xảy ra chuyện gì, các người thực sự biết sao? Dựa vào cái gì nói anh tôi không đảm nhiệm tốt công việc? Các người thì an nhàn tu dưỡng, cũng không nghĩ xem nhiều năm như vậy rồi, nếu không phải anh tôi cùng chúng sai địa ngục lao tâm lao lực, nhân gian nào có được diện mạo như hôm nay, năng lượng trời đất làm sao có thể cân bằng, các người cũng đâu thể nhẹ nhàng nhập thế như vậy? Bây giờ lại đến khua tay múa chân, nói anh tôi không đủ sức đảm nhiệm vị trí?"

Huyền Thiên Ngọc Nữ cười lạnh, không thêm đề ý con giận của Tề Nghiên La: "Nếu như sáu trăm năm trước anh ta không làm chuyện mù quáng, thì việc gì phải lao tâm khổ tứ như thế này? Thần tộc chúng ta thịnh vượng, nhân gian an lạc, địa phủ và thiên đình giống như một nhà, thế giới này sẽ càng thêm phồn hoa, lẽ nào cô có thể nói không phải?"

Tề Nghiên La mặt lạnh tanh, không nói gì. Huyền Thiên Ngọc Nữ lại tiếp: "Chúng tôi đến bây giờ vẫn không muốn đoạt quyền, chẳng qua chỉ muốn cô thay thế anh mình mà thôi, vương vị này không phải vẫn còn trong tay anh em các cô sao? Diêm La hồ đồ, có thể thì nên nghỉ ngơi một chút, cô vẫn luôn đứng phía sau anh ta, lẽ nào không hề cảm thấy vị trí này cô ngồi thích hợp hơn?"

Móng tay A La bấm loạn khiến lòng bàn tay phát đau, cô đương nhiên cũng có suy nghĩ, đích xác cô cảm thấy sáu trăm năm trước anh quá sai lầm, nhưng người đó là anh trai của cô, là người thân duy nhất của cô. Cứ coi như hai bên luôn có sự bất hòa cũng không nghĩa là những người ngoài này có thể tới lý gián họ.

"Cô nói rất đúng, về phương thức tiến hành trong một số công việc, tôi chính xác là không cùng quan điểm với anh trai tôi, tôi cũng thực sự không cho rằng năng lực của tôi kém hơn anh ấy. Nhưng tôi phải nói rõ với cô, tôi cam tâm tình nguyện đứng sau anh ấy! Nếu như có ai đó muốn gây bất lợi đối với anh ấy, bất luận xuất phát từ lý do gì, tôi sẽ là người đầu tiên không bỏ qua. Cô hãy chuyển lời đến thần tộc, đại kiếp trời đất, tất cả mọi người địa phủ chúng tôi đều rất quan tâm, chúng tôi cũng không hy vọng bị kịch lại xảy ra lần nữa. Muốn vượt qua đại nạn này, mọi người ngồi xuống cùng nhau bàn bạc, cùng thương lượng đối sách. Nếu như buộc phải dùng tới những thủ đoạn khiến người ta không thể chấp nhận, sợ là các người cũng chẳng có được chỗ tốt đâu."

Huyền Thiên Ngọc Nữ cười lạnh lùng: "Rất tốt, cô đã lựa chọn đứng cùng chiến tuyến với Diêm La. Nhưng tôi cũng phải nói rõ ràng với cô, một khi vua của địa phủ là Diêm La, việc hợp tác này ắt không có khả năng. Cô cũng biết sự phụ của tôi hận Diêm La nhiều như thế nào".

Cô ta dừng lại một chút, ngữ khí dịu xuống: "Cô nên cân nhắc thêm, nếu cô nhất quyết không tiếp nhận vương vị, chúng tôi chắc chắn không còn cách nào, buộc phải lựa chọn một người khác. Tôi cũng chẳng vui gì khi thấy chuyện như thế xảy ra. Tốt nhất trước khi sự phụ tôi xuất quan, các người quyết định sớm việc này đi, như thế sẽ tốt hơn cho tất cả. Cô nói xem có đúng không? Nếu không thì, thật sự phải đợi sự phụ tôi ra mặt, tôi cũng không biết hậu quả sẽ thế nào".

Hai người phụ nữ nhìn nhau hồi lâu, ngấm ngấm ganh đua, Huyền Thiên Ngọc Nữ cuối cùng cười, nói: "Cô cân nhắc xong, có thể tìm tôi bất cứ lúc nào. Đúng rồi, tôi thực sự không thích những thứ khoa học kỹ thuật công nghệ gì đó của nhân gian, những cái điện thoại hỗ trợ kết nối mạng, âm thanh và tần số thật khiến người ta khó chịu. Cô muốn tìm tôi, cứ dùng thuật chiêu gọi là được rồi. Bất luận thế nào, chúng ta năm đó cũng có qua lại một thời gian, tôi sẽ không làm hại đến cô". Cô ta nói xong, ngênh ngang rời đi.

Tề Nghiên La cuối cùng thả lỏng lòng bàn tay, cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh túa ra như tắm, cô đương nhiên hiểu rõ ý của Huyền Thiên Ngọc Nữ, nếu như không phải cô thay thế, thì sẽ là người khác. Tóm lại, thần tộc nhất định phải đổi chủ của địa phủ.

Vậy Bắc Âm Vương vừa mới phá bỏ phong ấn ra ngoài, lẽ nào cũng có quan hệ tới chuyện này?

Tề Nghiên La không dám nghĩ nữa, Bắc Âm Vương và Nghiêm Lạc thù cũ khó giải, đến bây giờ Huyền Thiên Ngọc Nữ lại nói những lời như thế xem ra sự việc đang phát triển phức tạp hơn rất nhiều so với dự liệu của bọn họ.

Chính vào lúc Tề Nghiên La còn hồ nghi do dự, trong cửa tiệm Waiting ở phía khác thành phố, có một người cũng đứng ngồi không yên, đó là Mạnh Mạn.

Bắc Âm Vương đến tìm cô nhưng sự việc này cô không dám tiết lộ cho người khác, lúc nào cũng bồn chồn bất an.

Vừa rồi Nghiêm Lạc và Tất Mặc Kỳ đến tăng cường phong ấn phía sau Waiting lên mức cao nhất, phong ấn ở cửa lớn cũng được củng cố lại. Phía sau Waiting có cửa thông xuống địa ngục. Bắc Âm Vương xuất thế thêm vào đó trong thời gian ngắn còn có tin tức của những ma thần khác muốn nhập thế vốn dĩ làm cái việc phòng ngừa ngăn chặn như thế này là rất bình thường, nhưng Mạnh Mạn lại có chút chột dạ, cô không biết bọn Boss có phải đã điều tra phát giác ra chuyện gì không.

Mạnh Mạn rót cho mình một cốc nước, ý trong cốc chỉ có hai chữ: Lựa chọn.

Mạnh Mạn có chút hoảng loạn, lòng bàn tay túa đầy mồ hôi, cô vô cùng hoang mang, ân tình và đạo nghĩa, thật sự có thể lựa chọn sao? Cứ coi như cô lựa chọn rồi, dựa vào bản lĩnh của mình, có thể làm được không?

Dưới bầu trời này còn có một người cũng đang chịu đựng những cảm xúc rối bời như vậy, đó là Chúc Tiểu Tiểu.

Đêm đã rất khuya nhưng Chúc Tiểu Tiểu ôm gối nằm trên giường lăn qua lăn lại hồi lâu vẫn không cách nào bình ổn cảm xúc được. Cô đọc lại hai lượt từ đầu đến cuối câu chuyện. Tâm trạng lần này hoàn toàn không giống như lần trước, cô càng đọc mặt càng đỏ, từ những con chữ đơn giản kia, tưởng tượng lại tình cảm của mình và Boss lúc đầu.

Hình ảnh cường hôn hiện lên trong đầu cô với N kiểu khác nhau, hóa ra mình trước đây lại to gan như vậy, mau lẹ dũng mãnh như vậy. Nghĩ đến biểu hiện của Boss khi đó nói với mình anh bị cưỡng hôn, Chúc Tiểu Tiểu không kìm được bật miệng lên trên giường cười trộm.

Cô có cả một bụng thắc mắc, muốn tìm người để nói chuyện, nhưng Boss lại cấm cô liên lạc với A La. Bây giờ anh vẫn đang tức giận, cô thật sự không dám trái lời. Bản thân anh thì rất bận, không thể ở cùng cô. Hơn nữa có những chuyện nếu hỏi trực tiếp anh sẽ khó mở miệng, tuy đó không phải là mình bây giờ, nhưng đứng trước mặt anh nói vẫn khiến cô cảm thấy xấu hổ.

Thế là Tiểu Tiểu cố nén lại, cho đến đêm khuya, cầm điện thoại trên tay, cuối cùng không kìm được đành gửi tin nhắn cho Nghiêm Lạc.

"Boss, đang bận sao?"

Một lát sau, bên kia trả lời: "Ừ".

Hi hi, anh ấy trả lời rồi.

Chúc Tiểu Tiểu cắn môi lên lên cười, ngẫm nghĩ, lại gửi một tin nữa: "Vậy không tức giận nữa rồi phải không?".

Lần này trả lời rất nhanh: "Đang tức giận!".

Chúc Tiểu Tiểu làm mặt quỷ với cái điện thoại, đúng là đồ nhỏ mọn. Cô đã phản tỉnh rồi, sao anh còn giận chứ. Cứ theo tình hình thế này, cô mà đi gặp A La chắc chắn sẽ bị mắng. Nhưng cô thực sự muốn có người nói chuyện, cô cũng rất muốn... gặp anh.

Chuyện của Bắc Âm Vương kia, có phải là rất phiền phức không? Theo như những gì trong câu chuyện, Bắc Âm Vương với Boss là kẻ thù, vậy lần này ông ta xuất thế có phải sẽ gây bất lợi cho Boss không?

Chúc Tiểu Tiểu có chút lo lắng, cô tự trách mình không hiểu chuyện, trong lúc cam go này còn làm phiền Boss bởi những thứ linh tinh vớ vẩn, thật là không tốt. Thế nên cô quyết định không gửi tin nhắn nữa, ngày mai quay lại công ty rồi sẽ nói.

Nhưng qua một lúc không thấy điện thoại động tĩnh gì, đổi lại, chính Nghiêm Lạc mới là người hết kiên nhẫn. Lẽ nào anh nói vẫn đang tức giận thì Heo Con ngốc kia liền không để ý đến anh nữa? Anh ấn phím điện thoại, thoãn thoắt gửi đi hai chữ: "Heo ngốc".

Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng tin nhắn, hưng phấn mở ra đọc rồi chu môi lên buồn bã. Đồ tồi, hiếm khi cô quan tâm một lần, anh đang bận rộn như vậy còn muốn ăn bớt chút thời gian quý báu để mắng cô. Chúc Tiểu Tiểu nhìn điện thoại, đột nhiên nổi hứng đùa dai, cô ôm lấy gối, vui vẻ trả lời Nghiêm Lạc một tin: "Heo ngốc nhớ anh rồi, Boss".

Gửi đi xong, bên kia không trả lời, Chúc Tiểu Tiểu vui mặt vào gối, không nhịn được cười ha ha, cô đùa cợt được Boss rồi, cảm thấy thật vui.

Một lát sau, chuông cửa vang lên, Chúc Tiểu Tiểu cầm điện thoại đi ra ngoài, hỏi: "Ai đó?".

Ngoài cửa một câu trả lời không rõ ý vang lên: "Là anh".

Nghe thấy lại là Boss. Chúc Tiểu Tiểu vội vàng nhòm qua mắt thần nhìn một cái, thật sự là Boss!

1 Mắt thần: Dụng cụ gắn trên cửa giúp người bên trong có thể quan sát hết thị trường bên ngoài mà không cần mở cửa.

Cô đỏ bừng mặt, dựa lưng vào cửa trấn tĩnh giây lát, Cô chỉ mới trêu đùa chút xíu, sao đã bị người ta đuổi đến tận cửa rồi?

Bên ngoài, Nghiêm Lạc thấp giọng nói: "Tiểu Tiểu, mở cửa!".

Tiểu Tiểu mặt nóng bừng như phát sốt, nhưng dù xấu hổ hơn nữa, cũng vẫn phải mở cửa cho Boss đại nhân.

Tay cô vừa đuổi ra định mở cửa, điện thoại lại vang lên, tin nhắn gửi đến, chữ trên màn hình là: Nghiêm Lạc.

Chúc Tiểu Tiểu thấy kỳ quái cách qua một tấm cửa còn gửi tin nhắn, anh đang chơi trò gì?

Cô mở ra đọc, trên tin nhắn viết: "Heo ngốc, mau ngủ đi". Cảm giác này, giống như là Boss đang ở một nơi rất xa xoi trả lời tin nhắn vừa rồi của cô.

Lúc này Nghiêm Lạc ngoài cửa hình như không còn nhẫn nại được nữa, gõ cửa, lại gọi: "Tiểu Tiểu, mở cửa!".

Chúc Tiểu Tiểu nhìn cánh cửa, lùi về phía sau một bước.

Đúng rồi, Boss từ trước đến nay không gọi cô là Tiểu Tiểu, anh vẫn luôn gọi cô là Heo Con.

Tiểu Tiểu nhanh chóng quay lại phòng cầm lấy Tiểu Phấn Hồng, sau đó thì chạy tới bên cửa, cô cẩn thận quan sát qua mắt thần, người kia lại gõ cửa, nói: "Mau mở cửa đi!". Trên mặt hình như có chút không nhẫn nại, giống như tính khí của trẻ con.

Chúc Tiểu Tiểu liền hiểu, đây chính là thú biến hình, cô đã từng học về nó trong lớp đào tạo ở công ty.

Thú biến hình là một loại yêu thú IQ thấp, tính cách rất kỳ lạ, bọn chúng có thể biến hóa thành bất cứ sinh vật nào đã gặp qua, sức tấn công rất mạnh. Nhưng thú biến hình có một đặc điểm là rất trẻ con, thông thường đều do thần tiên và quý quái nuôi như thú cưng kiêm dùng làm vũ khí. Thứ có hiệu lực tấn công bọn chúng là điện và lửa.

Chúc Tiểu Tiểu trong lòng chắc chắn hơn một chút, nói với "Nghiêm Lạc" bên ngoài cửa: "Thú biến hình, nếu như tao không mở cửa cho mày, chủ nhân của mày có phải sẽ mắng mày không?".

Kẻ có hình dáng của Nghiêm Lạc ở ngoài cửa kia nghe thấy lời này, quả nhiên mặt mày biến sắc. Chúc Tiểu Tiểu càng chắc chắn đây chính là thú biến hình.

Phòng của Chúc Tiểu Tiểu có kết giới bảo vệ, cô cũng tự thấy có thể đối phó được với con quái thú. Nhưng cô không biết chủ nhân của nó là ai, cô không ngốc, con quái này chẳng qua chỉ để lừa cô mở cửa, lơ là cảnh giác. Phía sau nó nhất định còn có người khác.

Chúc Tiểu Tiểu lấy điện thoại ra muốn gọi cho Nghiêm Lạc, bây giờ tình huống như thế này, mặc kệ Boss bận hay không, cô phải báo cáo một tiếng, tránh đến lúc Boss biết lại tức giận nói cô ngốc. Cứ coi như bây giờ anh không thể đến được, chắc cũng có thể sắp xếp người tới chi viện cho cô.

Nhưng lúc này Chúc Tiểu Tiểu lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng ồn ào, một người đàn ông ở bên kia đang gần giọng quát: "Không phải dùng đẳng, phá phong ấn bảo vệ chỗ này, xông vào trong ngay, muốn sống không!".

Chúc Tiểu Tiểu kinh hãi, một tay ấn phím điện thoại, một tay giữ Tiểu Phấn Hồng đối diện với cửa. Nhưng thú biến hình ngoài cửa đột nhiên phát ra tiếng thờ gấp gáp, người đàn ông kia cũng không lên tiếng nữa. Chúc Tiểu Tiểu không hiểu chuyện gì, lặng lẽ nép vào sau cửa nhòm qua mắt thần, chỉ thấy có ba bóng người đang vội vã lùi ra xa rồi nhanh chóng mất hút.

Tiểu Tiểu không thể lý giải nổi, cô cúi đầu nhìn vào điện thoại, không biết đã gọi được hay chưa, vừa quay người, đột nhiên phát hiện sau lưng có một người con gái tóc dài đang đứng.

Chúc Tiểu Tiểu giật thót mình kêu thất thanh. Sau lưng người con gái kia tỏa hào quang, từ phía Tiểu Tiểu nhìn lại thì ngược sáng, chỉ thấy cả cơ thể cô ta giống như một bóng đen, cô ta xuất hiện không chút tiếng động, thật là đáng sợ. Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng lùi sát vào tường, giờ Tiểu Phấn Hồng lên quát: "Cô là ai?".

"Tiểu sư muội, đừng sợ. Ta chỉ là muốn đến thăm muội, vừa hay đụng phải yêu thú đang tìm muội gây phiền phức, ta đuổi bọn chúng đi rồi, ta sẽ không làm muội bị thương."

Chúc Tiểu Tiểu nào có biết được cái gì mà sư muội với không sư muội, cô cảnh giác cao độ, lại hỏi: "Cô rốt cuộc là ai?".

"Ta là đại đệ tử đích truyền của chiến thần thiên đình Cửu Thiên Huyền Nữ, Huyền Thiên Ngọc Nữ."

Chúc Tiểu Tiểu kinh ngạc, làm sao mà lại xuất hiện một nhân vật trong câu chuyện kia thế này.

Huyền Thiên Ngọc Nữ thấy biểu cảm của cô thì hiểu ngay, gật gật đầu: "Xem ra muội chẳng hề biết gì cả, rất tốt, như thế nói chuyện sẽ dễ dàng hơn".

Chúc Tiểu Tiểu không lơ là cảnh giác, đầu kiếm của Tiểu Phấn Hồng vẫn cứ chỉ vào cô ta, "Nói chuyện gì? Cô không gõ cửa đã vào rồi, chẳng biết phép lịch sự".

Huyền Thiên Ngọc Nữ ngẩn ra, sao lại nói đến chuyện này chứ?

"Cô và những người ngoài cửa vừa rồi không phải một hội sao?"

"Đương nhiên." Huyền Thiên Ngọc Nữ ngẩng đầu: "Huyền Thiên phái chúng ta là tộc chiến đấu của thiên đình, há lại cùng hội với đám yêu thú đẳng cấp thấp thế kia, bọn chúng thấy chúng ta chỉ biết cụp đuôi chạy xa. Khi muội mới bắt đầu học võ tu hành, sư phụ đã từng bắt mấy con như vậy về luyện tập cùng muội".

"Cô nói sai rồi, tôi chưa từng tu hành gì cả, những thứ đó không có quan hệ gì tới tôi." Đối với ký ức của cô ta năm đó, Chúc Tiểu Tiểu không biết vì sao trong lòng lại có chút không thoải mái.

Huyền Thiên Ngọc Nữ mỉm cười, dịu dàng nói: "Ta làm sao mà nhầm được. Muội là tiểu sư muội thân thiết nhất của ta. Nhưng mà, không nhớ thì không nhớ vậy, cũng bình thường thôi, muội đã trải qua mấy kiếp luân hồi, chúng ta lâu như vậy rồi không gặp nhau đương nhiên sẽ sinh ra xa cách. Muội chớ có sợ hãi, ta sẽ không làm muội bị thương, chỉ là đến đây xem xem muội sống thế nào thôi. Sư phụ không lâu sau sẽ xuất quan, đại kiếp trời đất cũng không còn xa nữa. Đến khi đó, muội tự nhiên sẽ hiểu ra, đó cũng là lúc muội cần phải đối mặt với tất cả".

Cô ta vừa mới nói xong, đột nhiên một bóng hình "soạt" cái đứng ngay ở giữa Chúc Tiểu Tiểu và Huyền Thiên Ngọc Nữ, tiếp lời: "Cô ấy chẳng cần đối mặt với cái gì cả". Người vừa thành hình xuất hiện chính là Nghiêm Lạc.

Huyền Thiên Ngọc Nữ hơi nhíu mày lại, ý giận trong mắt không che giấu nổi, lớn tiếng quát: "Diêm La!".

Chúc Tiểu Tiểu thấy chỗ dựa đến rồi, trong thoáng chốc gạt bỏ tảng đá lớn trong lòng, đứng sau lưng Nghiêm Lạc khẽ gọi: "Boss". Nghiêm Lạc quay người xoa đầu cô, vươn tay cầm lấy chiếc điện thoại vẫn đang trong trạng thái liên lạc trên tay cô tắt đi, khen một câu: "Ngoan".

Anh quay đầu lại, nói với Huyền Thiên Ngọc Nữ đang lạnh lùng nhìn mình: "Kiếp nạn trời đất tôi tìm được phương pháp ứng phó rồi, có lẽ sẽ phá được. Heo Con không còn giống như trước đây nữa, cô ấy chỉ là một người bình thường, các người đừng có ép cô ấy vào chỗ chết".

"Ép cô ấy?" Huyền Thiên Ngọc Nữ nhướn mày lên một cái: "Diêm La, anh đừng có chọn lời nói dễ nghe. Heo Con ở chỗ chúng tôi làm bất cứ chuyện gì, đều không phải chúng tôi ép. Bái sư học đạo, bỏ sức lực vì hòa bình của trời đất, những việc Heo Con làm, có việc nào không phải tự nguyện chứ? Người duy nhất biết ép bức cô ấy là anh. Luân hồi chuyển thế chuyện đó đâu phải ý nguyện của Heo Con!". Nói đến đây cô ta lại thấy hận, nếu không phải vì Diêm La này, Huyền Thiên phái của cô ta làm sao phải hy sinh nhiều đệ tử như vậy? Ngay đến sư phụ cũng bị trọng thương, không thể không bề quan mấy trăm năm.

Nghiêm Lạc trong lòng quặn thắt, anh không thể không thừa nhận, khi đó Heo Con phản đối nhất chính là chuyện bị đưa vào luân hồi. Cho tới bây giờ anh cũng chưa thể quên được, một khắc trước cô mặc áo tân nương đứng trước mặt anh nụ cười rạng rỡ, một khắc sau đã bị anh ôm vào trong lòng đưa đến đường luân hồi, khi đó cô vùng vẫy khóc lóc không chịu đi...

Nghiêm Lạc nghiêng răng: "Thời gian đã trôi qua lâu vậy rồi, rất nhiều sự việc không còn như xưa nữa, Heo Con lúc này không phải là Heo Con khi đó, năng lượng tam thế sớm đã tiêu tan, các người đừng có dùng phương pháp của quá khứ nữa...".

"Anh bớt lý lẽ đi." Huyền Thiên Ngọc Nữ cắt lời anh: "Diêm La, thiên giới chúng tôi ứng phó như thế nào, không đến lượt anh dạy bảo. Anh tự lo tốt cho bản thân mình đi".

Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy sự khó chịu trong ngữ khí của cô ta, nhất thời thò đầu ra khỏi lưng Nghiêm Lạc: "Cô đừng có hại Boss của tôi".

"Heo Con, lúc này muội bị về về ngoài của anh ta mê hoặc rồi, lời ta muội chưa chắc đã có thể lọt tai. Nhưng muội là một đứa trẻ ngoan, muội rất thông minh, đừng có phiền diện tin tưởng anh ta, có rất nhiều sự việc muội phải tự mình phán đoán, đến khi đó, muội sẽ đưa ra được lựa chọn." Huyền Thiên Ngọc Nữ lại nhìn hai người bọn họ một cái: "Heo Con, bùa chú của sư phụ không phải dễ dàng có thể phá bỏ như thế này. Hai người đến hôm nay đã thành ra như vậy, chứng tỏ năng lực của muội vẫn còn, muội nhớ kỹ lời ta, cùng lúc trời cao ban cho muội năng lực, cũng sẽ giao cho muội trách nhiệm. Một ngày nào đó muội sẽ hiểu ra".

Cô ta nói xong, thân hình từ từ nhạt dần rồi tan biến.

Nghiêm Lạc quay người, ôm Chúc Tiểu Tiểu vào lòng, ôm thật chặt.

Boss như thế này khiến Tiểu Tiểu cảm thấy rất đau lòng, cô vòng tay ôm lấy eo anh, vỗ nhẹ lên lưng, khe khẽ gọi: "Boss".

Nghiêm Lạc buông cô ra, không nói gì, chỉ nhìn vào mắt cô. Ánh mắt anh khiến Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy buồn bã kỳ lạ, lòng cô mềm nhũn, bỗng nhiên kích động liên tục tiếng đảm bảo: "Em sẽ không rời xa anh đâu".

"Nhưng em cũng đâu có yêu anh." Anh thở dài, lại ôm cô vào lòng.

Chúc Tiểu Tiểu đỏ bừng mặt lên, có chút không phục. "Vậy Boss, anh yêu em không?" Vấn đề này không khó hỏi, chỉ có điều phải xem người được hỏi là ai. Trước đây cô cứ ngại ngùng không dám hỏi Âu Dương Tinh, lúc này đối diện với Nghiêm Lạc thì lại cái gì cũng dám nói.

Nghiêm Lạc ngẩn ra, vành tai đỏ lên, anh nghiêm mặt khẽ vỗ vào đầu cô: "Heo ngốc, em hỏi câu gì mà ngớ ngẩn thế". Anh dứt khoát kéo Chúc Tiểu Tiểu trong lòng ra, đẩy cô về phía phòng ngủ: "Muộn rồi, mau đi ngủ".

"Vấn đề này đâu có ngớ ngẩn?" Chúc Tiểu Tiểu không phục, muốn quay đầu xem xem biểu cảm của Boss, nhưng lại bị anh đẩy về phía trước.

"Anh cứ cho rằng người ta không yêu anh, người ta sao dám tỏ lộ với anh chứ." Tiểu Tiểu hình như cảm thấy Boss đang đỏ mặt, càng muốn quay lại nhìn anh.

Nhưng Nghiêm Lạc đương nhiên không để cho cô có cơ hội, anh đột nhiên bế bổng cô lên. Dép đi trong nhà của cô rơi mỗi nơi một chiếc, trong lúc cô la hét, người liền bị ném lên trên giường. Tấm chăn mỏng thoát cái đã trùm kín cả đầu. Tiểu Tiểu đầu bù tóc rối vùng vẫy thoát được khỏi chiếc chăn kia, Nghiêm Lạc thần thái đã bình tĩnh trở lại ngồi bên cạnh giường.

Tiểu Tiểu nắm anh mấy cái cho bõ tức, thật là biết cách làm cho Boss khó chịu. Nghiêm Lạc tóm lấy tay cô, nhét trở vào trong chăn, dùng chân cuốn chặt cô lại. Tiểu Tiểu vẫn giãy giụa: "Sẽ nóng đó".

"Đừng ồn, mau ngủ đi." Nghiêm Lạc tựa vào đầu giường, ngồi bên cạnh cô, dường như không vội vã rời đi.

Tiểu Tiểu dụi dụi, dựa vào lòng anh, thò tay ra ồm ồm nắm lấy chăn nói: "Boss, anh bận xong rồi?".

"Vẫn chưa, nhưng tối nay có thể nghỉ ngơi một chút, ngày mai anh phải đi xa." Giọng nói của anh lộ ra sự mệt mỏi, cúi đầu nhìn cô, xoa xoa đầu, "Mau ngủ đi, anh ở đây trông em, sẽ không có chuyện gì đâu. Huyền Thiên Ngọc Nữ tìm em, xem ra người của ma giới cũng đang tìm em, chỗ này em không thể ở lại nữa rồi, quá nguy hiểm. Ngày mai anh bảo Smile đến giúp em thu dọn hành lý, em chuyển tới chỗ của anh, an toàn hơn".

Chúc Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, đúng là sống ở đây không an toàn lắm, nhưng nếu dọn đến sống cùng Boss, hình như lại rất gì gì đó.

Cô do dự hồi lâu, cuối cùng nói: "Nhưng mà Boss, chỗ của anh làm gì có phòng, em đến thay quần áo cũng chẳng biết đứng ở đâu". Tầng lầu đó của Boss, toàn bộ là kiểu mở, ngoài nhà vệ sinh, phòng tắm có kính nghệ thuật coi như là che chắn, thì những chỗ khác thực sự chỉ nhìn một cái liền thấy tất.

Nghiêm Lạc nở nụ cười: "Em còn lo anh có ý đồ không nghiêm chỉnh với em? Yên tâm đi, đó dù gì cũng là chuyện sớm muộn, quyền chủ động ở em".

"Cái gì mà sớm muộn, em chẳng thèm chủ động. Boss, anh như thế này là đang quấy rối em. Em có thể tố cáo anh đó."

"Không sợ, anh có quan hệ, có thể giải quyết." Nghiêm Lạc học theo giọng điệu lưu manh, nói xong rồi bản thân cũng cười.

Chúc Tiểu Tiểu dựa vào anh, lại chẳng thấy buồn ngủ chút nào, "Boss, cô ta nói cô ta là sư tỷ của em".

Cô bất ngờ nói tới chuyện này, nhưng anh nghe xong liền hiểu ngay: "Cô ta là đại đệ tử của Cửu Thiên Huyền Nữ, cùng chinh chiến với Cửu Thiên Huyền Nữ vô số lần, lập được rất nhiều chiến công, cứu được rất nhiều người, cô ta sẽ không làm tổn hại tới em. Anh chỉ lo lắng em sẽ bị cô ta thuyết phục rồi đi theo cô ta".

"Em đâu có dễ dàng đi theo người khác như vậy, dù gì em cũng là Chúc Tiểu Tiểu của thế kỷ XXI, chắc chắn thông minh hơn chú heo trước kia. Nhưng mà, Huyền Thiên Ngọc Nữ này cũng thật lợi hại. Vừa rồi trước khi cô ta đến, có con thú biến hình giả thành hình dáng của anh gõ cửa, em gọi điện thoại cho anh vốn là muốn báo cáo với anh chuyện này, kết quả Huyền Thiên Ngọc Nữ vừa đến, con thú biến hình kia cùng đồng bọn sợ quá chạy luôn."

Nghiêm Lạc chau mày trầm tư, đến hình dáng của anh chúng cũng dám biến thành?

Chúc Tiểu Tiểu lại nói: "Boss, anh nói xem những kẻ đó tìm em làm gì vậy?".

"Huyền Thiên Ngọc Nữ hy vọng em có thể quay về vì đại nghiệp cứu thế. Với uy danh của em năm đó, ma giới có lẽ cũng rất lo lắng em sẽ trở thành mối đe dọa lớn."

Chúc Tiểu Tiểu cười ha ha: "Khi đó em còn có uy danh sao?".

"Đúng, khi đó em rất thần dũng, là tiên phong tiếng tăm hiển hách. Thời điểm ấy vì chiến công của em, ngay đến lộn tinh cũng tăng thêm được ba phần thần khí."

Chúc Tiểu Tiểu vui quá mức: "Ha ha, Trư Bát Giới phải không?".

Nghiêm Lạc nhìn cô, không nhìn được cười: "Rõ ràng biết mình đang rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, em còn có thể đùa?".

"Còn chưa đến mức chết ngay trước mắt, vẫn chưa thể coi là nghiêm trọng." Chúc Tiểu Tiểu trấn tĩnh lại, tiếp tục chen vào lòng Nghiêm Lạc.

Nghiêm Lạc vỗ vỗ đầu cô: "Em phải bảo vệ mình thật tốt, bắt đầu từ bây giờ, bất luận là đi đâu cũng không được một mình, tốt nhất nên tìm Happy hoặc Smile đi cùng. Không được ra ngoài làm nhiệm vụ. Trong thời gian không có anh bên cạnh, em cũng không thể lười nhác, phải luyện tập thật tốt, anh sẽ dặn dò bọn họ giám sát quản thúc em".

Chúc Tiểu Tiểu chun mũi lại: "Em biết tự giác mà, đâu cần phải giám sát quản thúc".

"Em là dễ xảy ra chuyện nhất, không để ý không được."

"Đâu có." Chúc Tiểu Tiểu không thừa nhận.

"Pháp thuật anh dạy em, đều nhớ rõ cả chứ?"

"Nhớ kỹ rồi."

"Sợi dây chuyền đừng gỡ xuống, Diêm Vương chú cũng phải cẩn thận dùng, còn có cả thuật chiêu gọi lần trước dạy em, gặp phải nguy hiểm em cứ thi triển, anh sẽ đến ngay."

"Biết rồi." Cô nói chuyện câu được câu chăng, mi mắt bắt đầu nặng trĩu. Cuối cùng chỉ còn nhớ trước khi ngủ say, Nghiêm Lạc đã nói với cô, anh và A Mặc phải tới thành phố C, ở đó nhiều khả năng có ma thần xuất thế, bọn họ phải đi xử lý.

Ngày hôm sau, khi Chúc Tiểu Tiểu tỉnh dậy, Nghiêm Lạc đã không còn bên cạnh. Smile cùng Bát Bát đang chơi trong phòng khách đợi cô. Chúc Tiểu Tiểu nhìn thấy Smile, nhớ lại phản ứng cổ quái của anh khi lần đầu gặp mặt, cô cuối cùng cũng hiểu vì sao rồi.

Smile rõ ràng đã được Boss dặn dò, anh đặc biệt đến giúp Tiểu Tiểu dọn nhà, hai người rất nhanh chóng thu dọn hành lý rồi xuất phát, cả đoạn đường thao thao nói chuyện.

Chúc Tiểu Tiểu biết Smile là Bạch Vô Thường rồi, đương nhiên có cả bụng hiếu kỳ muốn hỏi, Smile nói anh sớm đã muốn kể cho cô những chuyện cũ, nhưng lại bị Happy cảnh cáo, bảo rằng cô hoàn toàn không còn nhớ những chuyện năm đó, cũng không biết là xảy ra chuyện gì, không cho anh làm phiền đến cô.

Bây giờ cuối cùng không phải bí mật nữa, hai người nói đến mức quên cả trời đất, sau đó quyết định giữa đường dừng xe tìm một quán cà phê gọi đồ ăn sáng, vừa ăn vừa tán chuyện. Chúc Tiểu Tiểu được nghe rất nhiều chuyện thú vị của mình năm đó, bị chọc cho cười suốt cả buổi.

Smile đang nói rất hăng, đột nhiên nhìn khách sạn phía đối diện kia thì lập tức im lặng. Chỉ thấy ba chiếc xe cảnh sát vừa lái đến cổng lớn khách sạn, có mấy cảnh sát xuống xe đi vào bên trong. Smile neho mắt lại, nhìn một hồi lâu, Tiểu Tiểu cũng trầm ngâm đánh giá khách sạn đó, quan sát mãi chẳng phát hiện điều gì, cô hiếu kỳ hỏi: "Làm sao vậy?".

Smile không kịp giải thích, vội vã gọi điện thoại: "Hồ Dương, khách sạn Hải Dật Hằng Nhã của đường Trung Hoa xảy ra chuyện gì vậy? Tôi nhìn thấy người của các ông. Được, ông hỏi chút xem, còn nữa, thông báo bọn họ lập tức rời đi, trong tòa nhà đó có tà khí rất nặng. Tôi chưa vào, chưa nói rõ được, nhưng nhất định là không an toàn. Người của các ông không có trang bị, bảo bọn họ lập tức rời đi, tôi thông báo công ty đến giúp".

Chúc Tiểu Tiểu thấy anh tức tốc gọi điện, cũng cảm giác thấy mức độ nghiêm trọng của sự việc. Cô đột nhiên nhớ ra. Khách sạn này hình như là sản nghiệp của nhà Vu Lạc Ngôn, có một lần bạn học tụ tập, anh từng nói muốn đến chỗ này làm. Nghĩ tới đây Chúc Tiểu Tiểu lo lắng, vội nói: "Smile, trong khách sạn này có vấn đề sao? Chỗ này hình như của nhà bạn tôi mở".

"Bên trong rất nhiều tà khí, nếu tiện, hãy bảo bạn cô trong vòng hai ngày đừng nhận thêm khách, đợi chúng ta xử lý xong thì lại kinh doanh."

Chúc Tiểu Tiểu có chút khó xử, chuyện này đúng là không biết phải nói thế nào, nhưng nghĩ đến sự an nguy của mọi người, cô vẫn bấm máy gọi cho Vu Lạc Ngôn. Điện thoại rất lâu mới được kết nối, giọng nói của Vu Lạc Ngôn nghe có vẻ hơi mất tinh thần. Chúc Tiểu Tiểu nói chuyện khách sáo vài câu, lấp bắp nói cô đang ở đối diện khách sạn, một người bạn của cô hiểu biết về pháp thuật, cảm thấy khách sạn có vài thứ không sạch sẽ tác quái, cho nên muốn cảnh báo với anh một chút.

Vu Lạc Ngôn trầm ngâm rất lâu không nói gì, Tiểu Tiểu thật sự sợ anh nghĩ cô bị thần kinh, sẽ dập điện thoại, nhưng sau một hồi, lại nghe thấy Vu Lạc Ngôn lên tiếng: "Vì sao gần đây bên cạnh anh luôn xuất hiện những chuyện như vậy. Tiểu Tiểu, dù gì em cũng có bạn hiểu về thứ đó, anh không sợ phải nói với em, thời gian này anh không tới tìm em, là bởi vì anh bệnh rồi, anh bị thứ bản thủ quán lấy, gầy vò suốt bao lâu nay. Nhưng mấy ngày trước đã có một đại sư bắt ma đến giúp anh, ông ta rất lợi hại, là sư giả của địa phủ ở nhân gian. Bây giờ anh khá hơn nhiều rồi, chuyện của khách sạn, anh sẽ nói cho ông ta, bảo ông ta giúp anh xử lý, cảm ơn em đã nhắc nhở. Đợi sự việc kết thúc, anh nhất định mời em ăn bữa cơm cảm tạ".

"Đợi một lát, Vu Lạc Ngôn, anh nói cái gì mà sư giả của địa phủ ở nhân gian?" Chúc Tiểu Tiểu kinh ngạc cao giọng nói.

Smile vừa dập điện thoại, nghe thấy điều này cũng ngồi thẳng dậy.

"Anh làm sao biết được ông ta là sư giả địa ngục? Sao cơ? Ông ta có thể cùng nói chuyện với Diêm Vương? Có thể gọi người chết lên nhập vào mình để truyền lời? Ông ta còn có bạn là đầu trâu mặt ngựa, Hắc Bạch Vô Thường?", Chúc Tiểu Tiểu càng nghe càng ngẩn ra.

Smile ở bên kia ra dấu muốn Tiểu Tiểu đưa điện thoại cho anh, nhận được điện thoại, anh mỉm cười nói với người bên kia: "Anh Vu, tôi là bạn của Tiểu Tiểu. Là thế này, chỗ tôi bên đây cũng có một số chuyện phiền phức muốn thỉnh giáo vị sư giả đó, hôm nay ông ta cũng đến phải không? Được, hôm nay tôi sẽ tới thăm hỏi không biết có phiền không? Xin đừng nói trước với ông ta, anh biết đó, cao nhân nhiều khi không muốn tùy tiện gặp người khác, tôi sợ lại lỡ mất. Được rồi, cảm ơn anh, lát nữa tôi sẽ tới. Không làm mất thời gian của anh nữa, đến lúc đó chúng ta gặp nhau nói chuyện nhé. Được thôi, tạm biệt".

Chúc Tiểu Tiểu trừng mắt há miệng nhìn thiếu niên Smile mỉm cười lúc gọi điện thoại, sau khi dập máy lại lập tức biến thành "toàn thân phun lửa".

"Mẹ kiếp, ông đây lẫn lộn ở nhân gian nhiều năm như vậy, chưa từng bị người ta mạo danh, lại còn dám nói rất thân với ông đây! Đầu trâu mặt ngựa ở đâu chứ, ông đây làm việc lâu như vậy rồi, từ trước đến nay còn chưa từng gặp!" Anh hai mắt đùng đùng lửa giận: "Ông đây phải đi bắt tên lừa đảo này!".

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Smile luôn rất quả quyết, anh nói đi thì thật sự là muốn đi. Anh gọi mấy cuộc điện thoại, xác nhận sự phối hợp, sắp xếp giữa cảnh sát và công ty về vụ việc ở khách sạn, sau đó cùng Chúc Tiểu Tiểu xuất phát đến chỗ Vu Lạc Ngôn.

Vốn dĩ Smile muốn đưa Tiểu Tiểu về công ty trước, nhưng Tiểu Tiểu sợ anh kích động lại giáo huấn tên lừa đảo kia quá đà, gây ra chuyện không hay. Dù gì Vu Lạc Ngôn cũng là bạn bè, cho nên cô yêu cầu nhất định phải để mình đi cùng.

Hai người nhanh chóng đến nhà Vu Lạc Ngôn. Vu Lạc Ngôn bởi vì bị bệnh nên thời gian này vẫn luôn sống cùng bố mẹ ở khu biệt thự gần ngoại ô. Nghe báo Tiểu Tiểu đến, anh đích thân xuống dưới mở cửa.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Tiểu gặp lại Vu Lạc Ngôn từ sau buổi liên hoan chúc mừng anh thắng chức. Mới mấy tháng ngắn ngủi, mà trông anh gầy đi rất nhiều, đáng vẻ vô cùng tiêu tụy. Tiểu Tiểu thấy anh suy nhược đến vậy, trong lòng rất buồn: "Thật xin lỗi, em không biết anh bị bệnh, em nên đến thăm anh sớm hơn".

Vu Lạc Ngôn cười cười, biết Tiểu Tiểu không phải đang nói lời khách sáo, cô luôn thực lòng quan tâm đến người khác. Anh tặng cho cô một cái ôm rất nhiệt tình: "Em có thể nhớ đến anh, anh đã rất vui mừng rồi. Lần trước tụ tập em không vui lắm, sau này lại không liên hệ với anh, anh đã cho rằng mình không còn cơ hội nữa".

Tiểu Tiểu đẩy anh ra: "Em không phải đến đây để cho cơ hội, chúng ta là bạn bè, quan tâm một chút là điều tất nhiên, anh đừng hiểu lầm. Em thật sự không thích hợp với anh, anh cứ thế này em sẽ đi đó".

Vu Lạc Ngôn lại cười, lộ ra đáng vẻ một công tử hào hoa, nhún vai, buông tay làm bộ đáng thương: "Haizz, anh đã bị bệnh thành ra thế này rồi, em dù sao cũng nên giả vờ nói một câu an ủi người ta chứ?".

"Kỳ lạ, anh đâu cần cái loại an ủi này, chúng ta nói rõ ràng với nhau thì sẽ tốt hơn." Chúc Tiểu Tiểu quá hiểu anh, cô càng mềm mỏng thì anh sẽ càng lấn tới, cô thực sự không muốn cùng anh xảy ra chuyện gì mờ ám.

Vu Lạc Ngôn cười cười, dẫn bọn họ đến chỗ sofa, "Tiểu Tiểu, em chẳng thay đổi chút nào. Những ngày vừa rồi anh gần như đã chết, lại giống như trùng tà phát điên, mấy hôm nay mới khôi phục đôi chút, cho nên cũng lâu không được gặp bạn bè, em có thể đến thăm anh thế này, thật là quá vui rồi".

Smile đánh giá bốn phía căn phòng, không phát hiện thấy thứ gì khả nghi. Trên người Vu Lạc Ngôn cũng không có dấu vết của việc bị yêu ma chiếm

thân, nhưng tinh thần anh ta suy nhược nhanh như thế, lại vẫn có thể giữ được hồn lực, điều này thực ra rất không bình thường.

Chúc Tiểu Tiểu giới thiệu hai người bọn họ với nhau, Vu Lạc Ngôn nói sứ giả địa phủ kia phải một lát nữa mới tới, cứ cách hai ngày ông ta sẽ đến đây làm phép cho anh một lần, rất có hiệu quả.

Chúc Tiểu Tiểu vô cùng khoa trương giới thiệu với Vu Lạc Ngôn rằng Smile cũng là cao thủ hàng ma, hy vọng có thể giúp đỡ thêm cho anh. Smile nhân cơ hội này hỏi các triệu chứng của Vu Lạc Ngôn. Hóa ra chưa đầy mấy ngày từ sau buổi liên hoan chúc mừng thăng chức lần đó, Vu Lạc Ngôn liền bắt đầu nằm mơ thấy ác mộng. Trang phục của anh trong từng giấc mơ đều không giống nhau, cứ như thế sau mỗi lần, anh lại trở thành người của một triều đại khác, nhưng nội dung tất cả thì chỉ có một, chính là anh không ngừng giết người, hoặc là bị người ta giết.

Lúc mới bắt đầu, triệu chứng vẫn còn nhẹ, chỉ là nằm mơ, ngày hôm sau tinh thần kém hơn một chút. Nhưng sau này càng lúc càng nghiêm trọng, cảnh trong mơ chân thực quá mức, mỗi lần tỉnh lại đều cảm thấy như vừa thực sự chém giết một trận, những thâm cảnh đầy máu me đó in sâu trong não. Tiếp đó triệu chứng phát triển đến mức mỗi lần nằm mơ thì rất khó tỉnh lại. Giống như mộng du vậy, anh cứ kêu gào vùng vẫy mãi, người khác gọi cũng không tỉnh được, chỉ đến khi thực sự chém giết xong thì mới có thể thức giấc, những đau đớn mệt mỏi lưu lại trên người hoàn toàn là những cảm giác thật.

Tình trạng như thế kéo dài, thân thể và tinh thần anh đương nhiên không thể nào tiếp nhận, thế là anh đi khám bác sĩ, bắt đầu dùng các loại thuốc giảm đau, thuốc an thần.. cũng đã thử qua những phương thức trị liệu tâm lý, nhưng đều không có tác dụng.

Sau này sự việc càng đáng sợ, ngay cả khi anh tỉnh táo cũng có thể nhìn thấy ảo giác, bắt đầu đuổi đánh người, cuối cùng bố mẹ chỉ đành nhốt anh lại trong phòng. Tìm đến rất nhiều các bác sĩ nổi tiếng, nhưng vẫn không có tiến triển gì.

Khoảng một tuần trước, vị sứ giả địa phủ kia xuất hiện, ông ta họ Chung, tên là Chung Tường Sơn, tự xưng là hậu nhân của Chung Quỷ, các đời trong nhà đều làm nghề bắt ma, cho nên được Diêm Vương phong cho làm sứ giả địa phủ, chuyên môn xử lý những vấn đề do quỷ quái gây nên mà nhân gian hoài nghi khó lý giải.

Người đàn ông họ Chung này gọi điện thoại đến Vu gia, nói rằng ông ta có cách. Khi đó thực sự là bệnh nặng tìm bừa thầy, Vu gia liền bảo ông ta tới thử xem sao, thật không ngờ lại có hiệu quả. Tuy Vu Lạc Ngôn vẫn còn nằm mơ thấy ác mộng, nhưng số lần cũng đã giảm bớt, ảo giác ban ngày cơ bản không còn nữa. Bây giờ anh chỉ bị suy nhược cơ thể, nhưng cũng coi là có thể ăn uống hoạt động bình thường. Chung Tường Sơn kia nói, chỉ cần kiên trì trị liệu, nhất định sẽ có thể hồi phục.

Vu Lạc Ngôn đang nói, mẹ anh đi đến, nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu liền cười chào hỏi. Thì ra thời gian hẹn gặp Chung Tường Sơn sắp đến nên bà đặc biệt xuống dưới ngồi đợi. Bà Vu cũng nhận ra Chúc Tiểu Tiểu, nhiệt tình nói chuyện với bọn họ vài câu. Lúc này chuông cửa vang lên, người giúp việc nhanh chóng chạy tới mở cửa, bà Vu và Vu Lạc Ngôn đều đứng dậy ra ngoài đón, xem ra vô cùng tôn kính đối với người đàn ông này.

Chung Tường Sơn bề ngoài xấp xỉ bốn mươi tuổi. Ông ta vừa vào cửa, đồng hồ trên tay Chúc Tiểu Tiểu liền phát ra ánh sáng màu đỏ, khoảng cách quá xa, cô không nhìn thấy được mùi gì, thế là nhanh chóng nhìn Smile một cái, người này lẽ nào là ác linh chiếm thân?

"Ông ta là người, chỉ có điều ông ta mang theo bên mình mấy ác linh mà thôi. Biểu hiện của bạn cô nghe giống như chứng rối loạn ký ức kiếp trước, lát nữa cô gọi điện cho Happy bảo cậu ấy kiểm tra lại một chút trong kho số liệu. Tên lừa đảo họ Chung này cứ để tôi xử lý." Smile thấp giọng dặn dò Tiểu Tiểu, bên này Vu Lạc Ngôn dẫn Chung Tường Sơn đi đến giới thiệu với bọn họ.

Chung Tường Sơn nghe nói có người vì ngưỡng mộ danh tính mà đến thì rất đắc ý, ông ta hất cằm nói với Smile: "Tiểu Ngôn nói cậu cũng có hứng thú với Kỳ môn pháp thuật, người trẻ tuổi bây giờ biết được những thứ này thực sự không nhiều nữa, nhưng những thứ này không phải có thể tùy tiện chỉ ra được, phải xem duyên, nếu như tôi và cậu có duyên, hôm khác tôi cũng có thể điểm hóa một chút cho cậu". Ông ta nhìn Smile ăn mặc đáng vẻ thanh niên thời thượng, trong đầu thầm nghĩ anh thì hiểu nghề cái gì chứ, chỉ e cũng là ham chơi đến nói khoác thôi, kiểu trẻ con như thế này, ông ta dễ dàng có thể áp đảo được.

1 Kỳ môn: Kỳ môn độn giáp, là môn học nghiên cứu ảnh hưởng của địa lý, phong thủy đối với con người.

Smile ngoài mặt thì cười, thực tế là đang giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ muốn sai mấy tiểu ác linh ở bên cạnh ông ta ném ông ta ra ngoài.

Kẻ phạm nhân này dám mạo danh là hậu nhân của Chung Quỷ, lại không biết gia tộc hàng ma của Chung gia sớm đã không còn một ai, lưu lại trên đời đều là người bình thường mà thôi. Sự việc ấy trong giới hàng ma mọi người đều biết. Boss vất vả truy tìm bát đại gia hàng ma, vì Chung gia này mất tích ở trong giới hàng ma mà đã đau đầu rất lâu rồi. Tên Chung Tường Sơn này không phải là giả thì còn là cái gì gì chứ.

Hơn nữa ông ta vừa đi vào, Smile đã liền phát hiện tà khí trên người ông ta rất nặng, xem ra ông ta mới là cái kẻ bị yêu ma quán lấy lâu ngày. Ông ta huyết khí thôi rửa, chân mày u ám, ắt là có quan hệ với yêu quỷ.

Lúc này bố của Vu Lạc Ngôn là Vu Kiến Quốc cau mày đi xuống dưới lầu, nhìn thấy Chung Tường Sơn thì chào hỏi khách sáo trước, sau đó chuyển sang Vu Lạc Ngôn: "Sự việc ở khách sạn, phía cảnh sát gọi điện đến cho bố rồi, nói mười tám tầng đều phải đóng lại, cũng yêu cầu không nhận khách mới nữa, con nói bạn của Chúc Tiểu Tiểu là vị này phải không?".

Từ khi con trai xảy ra chuyện, Vu Kiến Quốc không còn bài xích những chuyện nói về thần, ma nữa. Trước đó Vu Lạc Ngôn bảo bạn của Chúc Tiểu Tiểu phát hiện trong khách sạn không sạch sẽ, rất trùng hợp là mới sáng sớm hôm nay đích xác đã phát hiện phòng 1808 có bốn người khách chết. Sự việc như thế này đối với việc làm ăn của ngành khách sạn mà nói chính là đòn chí mạng, nếu như thêm vào chuyện yêu ma quỷ quái, vậy bọn họ thật sự khó cần làm ăn nữa rồi. Cho nên đối với chuyện này Vu Kiến Quốc rất căng thẳng, nhưng người bạn kia của Chúc Tiểu Tiểu lại trẻ như vậy, chẳng có chút đáng về chuyên gia, vẫn thấy Chung Tường Sơn đáng tin cậy hơn một chút.

Vu Kiến Quốc nói lại tình hình với Chung Tường Sơn, hẹn ông ta lát nữa làm phép xong cho Vu Lạc Ngôn thì đến khách sạn xem thử, giúp đỡ bất kỳ hàng yêu gì đó.

"Nếu có thể sắp xếp, ông nên chuyển khách hàng sang khách sạn khác, sự việc lần này không đơn giản chỉ là có ma như vậy", Smile đang ở bên cạnh xen lời.

Chung Tường Sơn kiêu căng cười: "Đội tôi qua đó xem xem mới biết được rốt cuộc là chuyện gì. Không cần sợ hãi mù quáng". Ngự khí, thái độ và tư thế đó, ấn ý rất rõ ràng, nói Smile không có đạo hạnh thì đừng đoán bừa.

Smile lạnh lùng gườm ông ta một cái: "Ông Chung, khi ông qua đó xem, nhất định phải cẩn thận, đừng để bị những thứ không biết là gì kéo đi mất, đến khi đó sợ rằng mấy trợ thủ không ra gì kia của ông cũng không giúp nổi ông đâu".

Lời này người khác có lẽ không hiểu được, nhưng Chung Tường Sơn vừa nghe thấy thì trong lòng thầm kinh hãi. Thằng nhóc trẻ tuổi bánh bao này, lẽ nào có thể nhìn ra ông ta có ác lĩnh giúp đỡ? Ông ta cẩn thận nhìn Smile mấy cái, nhưng không nhìn ra có gì khác thường.

Smile nhếch môi lên cười với ông ta: "Hôm nay Chung tiên sinh chắc chắn sẽ rất bận, chẳng phải cần làm phép thuật trị liệu trước sao? Vậy hãy tranh thủ thời gian, lát nữa còn phải đến khách sạn xem xét. Tôi thật may mắn gặp được cao nhân rồi, còn phải học hỏi, học hỏi nhiều".

Chung Tường Sơn nhìn dáng vẻ điềm tĩnh đến kỳ lạ của anh, chỉ có thể lắp ba lắp bắp trả lời.

Vu Kiến Quốc thấy sự việc đã định xong liền dặn dò vợ cho việc trị liệu, còn ông nhanh chóng quay lại thư phòng sắp xếp với bên khách sạn theo như yêu cầu của phía cảnh sát.

Bên này Chung Tường Sơn định thần lại cùng Vu Lạc Ngôn lên lầu, chuẩn bị vào trong phòng anh làm phép. Đi được hơn một nửa cầu thang, đột nhiên bước hụt một cái, "bụp bụp bụp" lăn trở xuống, cảm đập mạnh lên nền đất, rất lâu sau không nói nổi lời nào.

Đám người Vu gia giật thót mình, lập tức chạy đến đỡ, Chúc Tiểu Tiểu len lén nhìn Smile một cái, anh chớp mắt cười với cô, sau đó cũng giả bộ đi đến hỏi han.

Chung Tường Sơn xoay xoay cổ, lắc lắc cánh tay, xác nhận không chỗ nào bị thương nghiêm trọng, chỉ thấy đau dữ dội mà thôi. Ông ta thầm nghi hoặc, không hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra, chỉ cho là cầu thang trơn quá. Mấy người cuối cùng cũng vào tới phòng của Vu Lạc Ngôn, Smile giả bộ ngoan ngoãn đi đến bên cạnh để xem Chung Tường Sơn làm phép. Chúc Tiểu Tiểu thì nhân lúc này ở lại phòng khách gọi điện thoại cho Happy.

"Giờ sinh tháng đẻ của bạn cô là bao nhiêu?"

Chúc Tiểu Tiểu nói sinh nhật của Vu Lạc Ngôn, tuy cô không biết thời gian cụ thể nhưng chỉ cần cung cấp được ngày sinh, Happy cũng có thể tra ra được.

"Anh ta nói anh ta mơ thấy mình giết người và bị người giết? Triều đại không giống nhau?" Happy vừa nhập ngày tháng vào máy tính vừa có chút nghi hoặc, cũng là một hồn phách mà mấy đời liên đều không ngừng chém giết, chuyện này thực quá hiếm gặp rồi.

Người nặng về chém giết, nếu có cơ hội được luân hồi, nhất định sẽ không bị xếp vào vận mệnh chém giết như vậy nữa, trừ phi là người có sứ mệnh đặc thù. Nhưng thân phận Vu Lạc Ngôn bây giờ ở trong gia đình này, lại không thuộc phạm vi sứ mệnh đặc thù nào cả.

Chúc Tiểu Tiểu tóm lược hoàn cảnh của Vu Lạc Ngôn cho Happy nghe. Nhưng Happy trong chốc lát lại chưa tra ra được gì, "Heo Con bây giờ như thế này tôi không tra ra, số liệu kiếp trước của anh ta đều trống không, trái lại chỉ tra ra được tư liệu về bố mẹ của anh ta. Còn nữa mỗi một kiếp anh ta đều chém giết, tình trạng như thế cũng không bình thường. tôi cần nhiều thời gian hơn một chút. Cô có cơ hội thì hỏi han về mấy thứ kiểu như tộc phả nhà anh ta, hỏi xem trên người anh ra có từng xảy ra hiện tượng gì đặc biệt không. Những thứ ấy có thể sẽ giúp được cho chúng ta".

Chúc Tiểu Tiểu đồng ý, lại hỏi: "Bên khách sạn kia thế nào rồi".

"Cao Lô và Tư Mã đưa người đi rồi, người của khách sạn cũng khá phối hợp, bộ phận do thám hiện trường vẫn chưa có kết quả, thi thể đã chuyển về trước rồi, còn có cả vật chứng hiện trường chúng ta phải làm phân tích pháp y, bây giờ vừa mới bắt đầu các bước tìm kiếm và bố trí trước mắt mà thôi, nhanh như vậy chưa thể có kết quả được." Anh ngập ngừng một chút, lại nói: "Lát nữa cô cứ trực tiếp quay về công ty, đừng tới chỗ khách sạn biết chưa, nếu không Boss sẽ lột da chúng tôi đây".

Chúc Tiểu Tiểu thề lười làm mặt quỷ với chiếc điện thoại: "Đâu có nghiêm trọng như vậy chứ, hai anh em các anh động một tí là lột da. Tôi không phiền anh làm việc nữa, tôi sẽ gắng hết sức để hỏi thêm các tư liệu, một lát nữa nhất định sẽ quay về, yên tâm đi". Boss này, quả nhiên trước khi đi đã dặn dò giám sát xong xuôi, muốn theo dõi cô gắt gao. Cô đâu phải kẻ không hiểu chuyện gây thêm phiền phức cho bọn họ chứ.

Chúc Tiểu Tiểu ngồi một lát, sau đó chạy lên lầu xem xét. Cửa phòng Vu Lạc Ngôn đóng chặt, bà Vu đứng bên ngoài đợi, khuôn mặt lo lắng. Tiểu Tiểu chợt thấy thương cảm cho tấm lòng của những người làm cha mẹ trong thiên hạ, tên khốn nạn đó lừa tiền thể này thật là quá xấu xa. Lúc này trong phòng đột nhiên phát ra một tiếng "bịch" cực lớn, giống như có thứ gì rất to đập lên trên tường. Bà Vu giật thót mình, đang định xông vào trong thì Smile mỉm cười đẩy mở cửa ra.

Bên trong phòng, Vu Lạc Ngôn nằm trên giường nghỉ ngơi, Chung Tường Sơn kia lại đang ở bên tường muốn bò dậy. Smile cười nói với bà Vu đang lo lắng xông đến bên giường: "Lạc Ngôn không sao, chỉ là ông Chung vừa rồi làm phép lợi hại quá, tự mình bay đến bên tường, không sao cả". Chúc Tiểu Tiểu đoán chắc Smile vừa làm trò quỷ, lại thấy Chung Tường Sơn kia lão đảo hỏi lâu mới bò dậy được, nhin không được mỉm môi lên lên cười.

Mọi người ở lại trong phòng thêm một lát nữa, lúc này mới đi ra, để cho Vu Lạc Ngôn một mình nghỉ ngơi.

Bà Vu vô cùng lo lắng hỏi Chung Tường Sơn sau này nên làm thế nào, rồi đưa ông ta vào thư phòng bàn bạc với Vu Kiến Quốc. Smile cùng Chúc Tiểu Tiểu quay lại phòng khách thì thầm nói: "Tên lừa đảo đó thực ra đã sai ác linh kia đẩy người Vu Lạc Ngôn lên, để anh ta nhầm tưởng đó là hiệu quả của pháp thuật. Bọn chúng tạo ra ảo giác làm rối ý thức, để Vu Lạc Ngôn cho rằng cảm xúc của mình đang bình phục. Nhưng như thế này thực sự tổn hại rất lớn đến tinh khí hồn thể của anh ta, dùng ảo giác của ác linh tạo ra cưỡng ép ảo giác trên ý thức của bản thân, nếu cứ tiếp tục, chỉ cần thêm mấy lần nữa anh ta sẽ xong đời".

"Vậy làm thế nào đây? Ông ta vì sao phải hại Vu Lạc Ngôn? Mau báo cảnh sát đến bắt ông ta lại." Chúc Tiểu Tiểu nghe xong liền vô cùng lo lắng.

"Ông ta có lẽ không phải muốn hại Vu Lạc Ngôn, đơn giản chỉ muốn lừa tiền mà thôi. Nhìn thấy thái độ của nhà họ Vu đối với tên lừa đảo này, tiền chắc chắn sẽ cho không ít. Tên lừa đảo chỉ hiểu pháp thuật bề ngoài, hoàn toàn không có bản lĩnh, nhưng bốn ác linh kia lại nguyện ý giúp ông ta làm việc, chuyện này chắc còn có ẩn tình phía sau. Chúng ta trước tiên không được đánh rần động cỏ. Tôi sẽ đến khách sạn cùng với ông ta, trên người ông có tà khí của yêu quỷ, e là đã từng tiếp xúc với những thứ đó. Đợi tôi thăm dò xong sẽ biết được cuối cùng ông ta có ý đồ gì." Smile lại nói: "Vấn đề của Vu Lạc Ngôn đã tra ra chưa?"

Chúc Tiểu Tiểu vội đem những lời của Happy nói hết ra, Smile cũng cảm thấy kỳ quái: "Tư liệu kiếp trước trống không? Điều này đúng thật là thú vị, tôi cũng chưa từng gặp qua trường hợp thế này".

Anh quay đầu nhìn nhìn cầu thang, trên lầu truyền xuống tiếng động, hình như những người trên đó đã bàn bạc xong xuôi. Smile nhanh chóng dẫn dò Tiểu Tiểu: "Chỗ này an toàn rồi, lát nữa cô cứ ở đây, sau khi chúng tôi đi thì lấy tháp tránh tà ở thùng sau xe ra, cứ nói là quà tặng cho Vu Lạc Ngôn. Có thứ đồ này, những ác linh không sạch sẽ kia tạm thời sẽ không thể tìm đến làm phiền anh ta. Còn có cả đoạn tâm kinh kia, cô dạy anh ta đọc, học càng thuộc càng tốt, bảo anh ta mấy ngày này đừng ra khỏi phòng, thả lỏng đầu óc niệm tâm kinh. Tuy không thể giúp anh ta trị khỏi bệnh, nhưng có thể tăng cường sức mạnh hồn lực, cải thiện bệnh lý. Sau đó cô quay về công ty, cùng Happy điều tra vấn đề của anh ta rồi chúng ta sẽ lại thương lượng đối sách".

"Vậy làm sao nói chuyện của Chung Tường Sơn?"

"Trước tiên cô không cần nói, tên lừa đảo đó tôi sẽ giải quyết" Smile một tay bao chặt nắm đấm tay còn lại, cười dữ tợn: "Ông đây thật sự bình tĩnh lâu quá rồi!".

Rõ ràng có bộ dạng của một tiểu chính thái trong truyện tranh, còn ông đây ông đây gì chứ? Tiểu Tiểu rất muốn cốc vào đầu anh một cái, tuy rõ ràng biết anh là ông già hơn hai nghìn tuổi, nhưng cô vẫn cảm thấy mình là chị.

Trình tự sự việc sau đó quả nhiên giống như Smile nói, Vu Kiến Quốc bảo tài xế lái xe đưa Chung Tường Sơn và Smile đến khách sạn. Chúc Tiểu Tiểu ở lại làm hết những chuyện Smile dặn dò, cho đến tận xế chiều mới coi là xong xuôi. Cô từ chối lời mời ở lại ăn cơm tối nhiệt tình của Vu gia, nhanh chóng lái xe quay về công ty tìm Happy.

Happy đang đối diện với hai chiếc màn hình lớn, cau mày lại, khuôn mặt nghiêm túc, nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu đi vào, nhún vai buông xuôi tay: "Người bạn này của cô thật là thần bí, tôi vẫn chưa tìm ra anh ta. Tướng quân, binh sĩ, sát thủ, thổ phi... những nghề nghiệp liên quan đến giết chóc tôi có thể nghĩ đến đều điều tra rồi, nhưng chẳng nhóm nào có anh ta cả".

"Như vậy có phải rất không bình thường không?" Chúc Tiểu Tiểu không hiểu lắm đối với những thứ này.

"Cực kỳ không bình thường." Happy ra vẻ khoa trương: "Tôi làm việc lâu như vậy rồi, chưa từng gặp qua. Kiểm tra mười đời về trước đều không có".

"Vậy thì kho số liệu sai rồi?"

Happy lắc đầu.

"Có phải là bị thao tác sai xóa bỏ mất rồi không?"

Happy lại lắc đầu: "Không thể có khả năng đó. Hơn nữa Smile nói hồn lực của anh ta rất mạnh, bị mấy ác linh kia giày vò như vậy, phần hồn của anh ta vẫn không sao, hồn lực mạnh như thế chúng tôi không thể nào bỏ sót được".

"Boss từng nói hồn lực của tôi cũng rất mạnh, vậy tôi có trong kho số liệu hay không?"

"Không có, số liệu của cô được Boss bảo vệ rồi, tra không được."

"Vậy có thể nào số liệu của Vu Lạc Ngôn cũng được giấu đi để bảo vệ không?"

"Tôi hỏi Boss rồi, anh ấy nói không phải, anh ấy cũng không biết là chuyện gì."

"Hôm nay anh liên hệ với Boss rồi?" Chúc Tiểu Tiểu trong chốc lát lại có tinh thần: "Anh ấy thế nào? Có phải đang bận không? Lần này anh ấy đi làm gì? Có nguy hiểm không? A i ở cùng với anh ấy vậy? Anh ấy có nói với anh khi nào anh ấy quay về không?"

"Anh mới rời đi chưa đến một ngày em đã hỏi nhiều như vậy rồi, trực tiếp hỏi anh không phải tốt hơn sao?" Tiểu Tiểu liên thanh hỏi một tràng, còn chưa hỏi xong thì đã nghe tiếng Nghiêm Lạc trả lời.

Tiểu Tiểu liền ngẩn ra, quay đầu nhìn bốn phía, không có người mà. Happy cười ha hả, chỉ vào thiết bị liên lạc: "Tôi chưa kịp nói với cô, Boss đang liên lạc".

Tiểu Tiểu đỏ bừng mặt, cắn răng lại dùng khẩu hình nói vài Happy: "Anh hãm hại tôi!".

"Heo Con ngốc!" Nghiêm Lạc hỏi: "Em có ngoan ngoãn nghe lời không?".

"Có." Chúc Tiểu Tiểu vừa trả lời vừa lườm Happy, anh đang ở bên cạnh cười trộm.

"Muộn một chút anh sẽ gọi cho em, đến khi đó mới có thời gian cùng em nói về những câu hỏi kia."

"Vâng." Chúc Tiểu Tiểu mặt đỏ chót, xấu hổ quá, đều lại Happy.

"Báo cáo của khách sạn tôi xem xong rồi, Happy, cậu bảo lão Thôi rút chút thời gian đến đó một chuyến là tốt nhất, Smile một mình e rằng không làm được. Chuyến tất cả những hàng ma sư từ cấp hai trở xuống đi nơi khác, bọn họ ở đó không có tác dụng, chỉ tăng thêm thương vong mà thôi, bảo bọn họ trông giữ vòng ngoài là được rồi." Nghiêm Lạc chuyển đề tài rất nhanh, ngữ khí cũng trở về đáng vẻ làm việc bình thường.

Happy trả lời: "Buổi tối tôi cũng sẽ qua đó, phía công ty bên này giám sát điều khiển 24/24 đều sắp xếp xong rồi. Tôi điều nhóm quỹ sai đi trông giữ các tầng, tính bảo vệ của bọn họ cao hơn một chút. Khách hàng của khách sạn từ buổi chiều nay đã bắt đầu lần lượt chuyển đi rồi".

Hóa ra vụ án trong khách sạn kia, bốn người chết của phòng 1808 rất khác thường, bọn họ khí huyết tận, hồn phách tán, thậm chí tim cũng không còn, trạng thái chết giống như bày biện tế phẩm. Nhóm Cao Lôi hôm nay phong tỏa tòa nhà lục soát, phát hiện tà khí trong tòa nhà càng lúc càng nặng, nhưng lại không tìm ra được bất cứ vật gì. Trên thi thể của bốn người, đều có một loại ấn ký, giống như là đã được dán dụng bối cảnh.

Tế sống tập thể như thế này đã rất lâu chưa xảy ra rồi. Bốn người đó khi còn sống, ở trong phòng uống rất nhiều rượu, gọi rất nhiều đồ ăn, vẫn đánh bài chơi bạc, căn bản không giống muốn đến làm tế phẩm. Mà trước mắt trong tòa nhà tà khí càng tích càng nặng chứng tỏ cái thứ nhận tế phẩm, ăn người kia còn chưa rời đi, cả khách sạn vẫn đang chìm trong nguy hiểm.

Chúc Tiểu Tiểu vừa nghe nói vụ án trong khách sạn Hải Dật Hằng Nhã này rắc rối như vậy thì nhanh chóng đi tìm Ray cấp trên của mình, tự động xin phép quay lại tầng ca.

Ray cũng đang đau đầu vấn đề nhân lực, nhiều hơn một người anh đương nhiên hoan nghênh.

Việc kiểm nghiệm bốn thi thể đưa từ khách sạn về đã thực hiện gần xong, nhưng bối cảnh của bốn người này thì còn cần tiến hành điều tra thêm bước nữa. Trên người bọn họ có ấn ký hình sao giống nhau, nghề nghiệp đều vô cùng bình thường nhưng bọn họ lại rất nhiều tiền. Bọn họ đến khách sạn ăn chơi hưởng thụ, tiêu phí hơn vạn tệ, còn có thể trả luôn bằng tiền mặt.

Ngoài ra, từ việc phân tích những vật chứng thu được ở hiện trường, trong căn phòng đó chắc còn có người thứ năm từng ở, nhưng bất luận là nhân viên làm việc trong khách sạn hay là những khách phòng khác, đều chưa một lần nhìn thấy qua người đó.

Có lẽ người thứ năm này chính là mấu chốt. Bất luận thứ nhận tế phẩm là cái gì, đều sẽ không phải là ma quái bình thường, người thứ năm này có thể biến mất khỏi hiện trường không chút tổn hại, không để lại dấu vết rõ ràng nào, đây đích xác không phải là việc người thường có thể làm được.

Smile ở khách sạn bên kia phái người áp giải Chung Tường Sơn quay về. Kẻ lừa đảo này đến khách sạn trước là giả vờ giả vịt lật tìm một lượt, nhưng sau khi nghe thấy tên của bốn người chết thần sắc liền thay đổi lớn. Smile nhận lúc thi thể vẫn chưa chuyển đi, mở túi đựng thi thể ra để ông ta nhận dạng một chút, Chung Tường Sơn trên mặt tuy nói không quen biết, nhưng rõ ràng trong lòng vô cùng sợ hãi.

Smile không còn nhẫn nại để chơi cùng ông ta nữa; anh thả quỹ sai ra, chế ngự bốn ác linh bên cạnh Chung Tường Sơn, lại giảng ảo ảnh, hóa ra cái gọi là đầu trâu mặt ngựa hung dữ giáo huấn ông ta một trận. Chung Tường Sơn bị dọa cho mặt cắt không còn giọt máu, quỹ xuống đó nhận sai cầu xin Vu Kiến Quốc bỏ qua cho. Smile bảo người áp giải ông ta về cho công ty tiếp tục thẩm vấn.

Vu Kiến Quốc biết được chân tướng, càng tin nhiệm Smile hơn. Ông cũng hiểu rõ tính nghiêm trọng của sự việc lần này, nên rất phối hợp chuyển khách hàng đi, đồng ý yêu cầu cung cấp thông tin về thiết kế quy hoạch của tòa nhà khách sạn, tình hình kinh doanh hàng ngày, nghiệp vụ và hợp tác quốc tế từ trước đến nay..., dưới sự giúp đỡ của cảnh sát, đem tất cả những tư liệu liên quan chuyển đến Công ty Nhã Mã.

Ray bảo Chu Duệ và Chúc Tiểu Tiểu đưa ba người nữa cùng đi xử lý số liệu vụ án và yêu cầu bọn họ làm tốt thẩm vấn, phân tích đầu mối. Chúc Tiểu Tiểu bởi vì mới gia nhập, chưa hiểu được nhiều về trình tự, cho nên Chu Duệ tranh thủ nói rõ cho cô nghe.

Lúc này Chung Tường Sơn được áp giải đến, Chu Duệ đưa ông ta vào phòng thẩm vấn, bốn ác linh bên cạnh ông ta được đưa đến tầng ba mươi bảy để trung tâm nghiên cứu phát triển tra xét, ở đó có phòng xử lý hồn phách đặc biệt.

Thiết kế kiến trúc của khách sạn và bản đồ thi công bọn họ nhận được hồi chiều lúc này gần như đã xử lý xong xuôi. Chu Duệ phân chia công việc cùng Chúc Tiểu Tiểu, anh đến đối phó với Chung Tường Sơn, để Tiểu Tiểu chào hỏi Vu Kiến Quốc, tranh thủ từ các hướng khác nhau hỏi ra chút đầu mối.

Chúc Tiểu Tiểu hiểu rõ tính cấp bách của sự việc, trong khách sạn còn có rất nhiều đồng nghiệp đang đối mặt với nguy hiểm để giám sát trông giữ, thậm chí còn có thể xảy ra một trận đại chiến, nhưng mọi người đến phải đối phó với thứ gì cũng vẫn chưa rõ. Cho nên công việc phân tích tin tức và tin tình báo của bọn họ lúc này rõ ràng vô cùng cấp thiết.

Vu Kiến Quốc cùng hai người cấp dưới rất nhanh chóng chuyển mấy hòm tư liệu lớn tới, Chúc Tiểu Tiểu vội vàng dẫn bọn họ đến phòng họp, một đồng nghiệp khác đến cùng với hai người kia kiểm tra giấy tờ về nhân viên, khách hàng, hoạt động... của khách sạn tìm đầu mối. Còn Chúc Tiểu Tiểu thì đưa Vu Kiến Quốc tới một căn phòng khác, một mình tìm hiểu tình hình.

Vu Kiến Quốc cảm thấy có chút bất ngờ đối với việc Chúc Tiểu Tiểu ở đây. Chúc Tiểu Tiểu giải thích nguyên do rồi nói với ông: "Chú Vu, chỗ cháu ở đây là công ty chuyên xử lý những sự việc siêu nhiên, có hợp tác rất nhiều với bên cảnh sát, và không phải là loại lừa đảo giống như người tên Chung Tường Sơn kia".

"Hôm nay chú mới biết hẳn ta là kẻ lừa đảo." Vu Kiến Quốc nói đến chuyện này vẫn còn đang tức giận, hề nghĩ đến kẻ đó suýt chút nữa hại chết con trai mình là ông lại hận không thể bóp chết hẳn.

"Chung Tường Sơn bởi vì có liên hệ với yêu quỷ, cho nên bốn linh hồn độc ác kia mới giúp ông ta tác oai tác quái, pháp thuật ông ta biểu hiện, đều dựa vào bốn linh hồn kia làm ra, và chẳng phải là thật. Nhưng ông ta rất cuộc đã tiếp xúc cùng với yêu quỷ gì, bốn linh hồn ấy vì sao lại nhận sự sắp xếp của ông ta, bọn cháu vẫn đang điều tra. Bây giờ cấp thiết nhất đó là ông ta có quan hệ gì với bốn người chết trong khách sạn? Và những án mạng này có phải cũng liên quan tới ông ta không? Những thông tin đó sẽ giúp bọn cháu làm rõ được trong khách sạn rất cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Vu Kiến Quốc gật đầu, nói: "Chú chuyển toàn bộ những số liệu liên quan của khách sạn mà Smile yêu cầu đến đây rồi, các cháu xem còn cần những gì nữa không, chú nhất định sẽ toàn lực phối hợp".

"Chung Tường Sơn này tìm đến nhà chú như thế nào, ông ta có từng nói chuyện gì tương đối đặc biệt không?"

"Khoảng một tuần trước, đội chú nghĩ xem, đúng, hôm nay là ngày thứ tám rồi. Hẳn ta gọi điện thoại đến nhà chú, lúc đó vợ chú nghe máy. Hẳn ta nói hẳn là hậu nhân của Chung gia, sử giả của địa phủ, biết được trong nhà chú đang xảy ra chuyện siêu nhiên, hẳn có thể giúp đỡ. Đối với tình hình bệnh trạng của Lạc Ngôn, hẳn nói rất rõ ràng, giống như tận mắt nhìn thấy vậy. Chủ lúc đầu đương nhiên cũng không tin, nhưng bệnh của Lạc Ngôn thực sự là rất nặng. Thế nên hôm đó chủ phái người đi điều tra về hẳn ta, hẳn mở một phòng làm việc, còn có một trợ thủ, chuyên môn xem tướng, giải hạn các loại cho người khác, lời đồn cũng không tồi. Hẳn vào trong nhà còn làm một số pháp thuật ngay tại chỗ cho mọi người xem, Lạc Ngôn cũng thực sự chuyển biến tốt, lúc đó chú và người nhà mới không còn hoài nghi."

Vu Kiến Quốc lại ngắt nghỉ: "Hẳn ta ngoài nói khoác ra, cũng không hề nhắc tới chuyện đặc biệt gì khác. Cứ cách hai ngày hẳn lại đến nhà chú làm phép một lần, thông thường chỉ khoảng một, hai tiếng là đi. Thù lao chú đều theo đó gửi vào tài khoản của hẳn".

Chúc Tiểu Tiểu hỏi rõ địa điểm của phòng làm việc, còn cả tin tức về số tài khoản ngân hàng, lập tức chuyển cho đồng nghiệp đi điều tra. Lúc này đã sắp đến tám giờ tối.

Tin tức liên lạc điện thoại của bốn người chết và tin tức liên lạc điện thoại của Chung Tường Sơn sau khi đối chiếu đã có kết quả, phát hiện bọn họ đều từng gọi đến cùng một số. Nhưng khi gọi tới số đó, thì lại thấy tắt máy, số điện thoại này không hề đăng ký chứng minh thư, không tra thêm được thông tin gì.

Chu Duệ thăm vấn Chung Tường Sơn kết quả cũng không tốt, ông ta miệng kín như bưng. Mặc dù rất sợ hãi, nhưng ông ta chỉ nói, "Không muốn chết, không thể nói".

Chu Duệ kiểm tra người ông ta, không phát hiện có hình xăm sao năm cánh, hai bên cánh tay lại có mấy lỗ tiêm. Từ kết quả kiểm nghiệm cho thấy, trong cơ thể ông ta không có độc phẩm hoặc thành phần thuốc phóng xạ nào, cho nên Chu Duệ hoài nghi đó là dấu vết do bị lấy máu để lại. Bốn thi thể kia, cũng kiểm tra thấy có lỗ tiêm giống như vậy.

Bốn ác linh bên kia cũng không cung cấp tin tức gì có ích, ký ức của bọn chúng trước khi theo Chung Tường Sơn đều không còn nữa, giống như đã bị cưỡng ép tiêu hủy, và phần hồn cũng không còn hoàn chỉnh, không có tư duy logic, chỉ có thể tiếp nhận một số chỉ lệnh đơn giản và đi hoàn thành. Nói bọn chúng là ác linh, nhưng thực sự lại giống vật cưng được nuôi dưỡng huấn luyện dùng để dọa người hơn.

Chúc Tiểu Tiểu cùng cả nhóm họp bàn nhau một lúc, tổng hợp lại những phân tích thu được từ đồng tư liệu, kết luận bước đầu là mấy người này thuộc một tổ chức tà giáo nào đó, bao gồm cả Chung Tường Sơn. Nhưng bọn họ xếp loại trong tổ chức tà giáo này, chỉ là nhân vật giáo chúng cấp một.

Bọn họ cung cấp máu cho ma quỷ, phục vụ ma quỷ, đổi lại thì được năng lực tà ác hoặc tiền tài. Giống như vậy, bốn ác linh kia chắc cũng do tổ chức này tặng cho Chung Tường Sơn. Kiểm tra tài khoản của Chung Tường Sơn thì thấy, trong hai năm này, tài khoản được gửi vào rất nhiều tiền, xem ra ông ta thực sự đã lừa được không ít. Nhưng ông ta mỗi tháng đều chuyển tới một tài khoản khác một khoản tiền cố định. Bốn người chết kia cũng đều giống như vậy, mỗi tháng đều gửi số tiền tương tự vào cùng tài khoản ấy.

Nhưng người chủ của số tài khoản kia, chứng minh thư để mở dùng tài khoản có điểm đặc biệt, người này năm năm trước sớm đã qua đời rồi. Cho nên, đầu mối về số điện thoại mà mấy người cùng liên lạc đến, và số tài khoản ngân hàng kia... đến đây thì đứt quãng.

Bên phía khách sạn, Cao Lôi, Tư Mã Cần, còn cả Smile và Happy đều đang căng thẳng phòng bị, tất cả các hình ảnh của camera thiết bị giám sát đều đã chuyển đến công ty và trong máy giám sát của bọn họ tại hiện trường. Bản đồ kết cấu của cả khách sạn đã được máy tính xử lý xong, chuyển đến trên điện thoại PDA của bọn họ.

Tòa nhà chính của khách sạn này tổng cộng có ba mươi tầng, đông tây hai tòa nhà phụ cận mỗi tòa hai mươi sáu tầng, vụ án xảy ra trong phòng 1808 thuộc một dãy phòng hào hoa của tầng mười tám tòa nhà chính. Lúc này đại bộ phận khách hàng của khách sạn đã được chuyển đi, chỉ còn lại số ít mấy người khách không ở trong khách sạn, cũng không liên hệ được, chỉ có thể tiếp tục liên lạc, tìm được khách hàng sau đó mới xử lý. Phía cảnh sát đã

phong tỏa khu vực này, không để cho người khác vào.

Đồng hồ đã quá mười giờ tối, trong tòa nhà lớn vẫn chưa có một chút động tĩnh nào.

A Dũng chạy một chuyến đến phòng làm việc của Chung Tường Sơn, không thấy trợ thủ của ông ta đâu, nhưng lại tìm được một tấm danh thiếp viết hai chữ "Thần Khái", bên trên chỉ có số điện thoại và số tài khoản ngân hàng mà bọn họ đã biết rồi kia. Anh gọi điện về báo cáo, khiến cho mọi người chờ đợi tin tức đã lâu có chút thất vọng. Phía cảnh sát đến nhà của bốn người đã chết hỏi han, cũng không tìm ra được đầu mối gì quan trọng.

Đột phá cuối cùng là ở Chu Duệ, anh rút cuộc cũng cạy được miệng của Chung Tường Sơn. Áp lực về mặt tinh thần khiến Chung Tường Sơn phải suy sụp mở miệng, ông ta nói trước đó mình chỉ là một nhân viên nghiệp vụ, có chút hứng thú với những thứ xem bói đoán mệnh này, sau đó phát hiện chỉ cần hiểu được chút bề ngoài, đi xem mệnh cho người ta, nói những lời đồ dành khiến người ta vui vẻ, kiếm tiền cũng tương đối dễ dàng. Cho nên ông ta bỏ công việc của mình, giả làm bán tiên xem mệnh cho người.

Một lần ông ta đứng ở bên đường hành nghề, gặp phải một người đàn ông. Người đàn ông đó bảo cho ông ta, ông ta có duyên với thần, nhưng ông ta không phát hiện được khả năng tiềm ẩn của mình. Người đàn ông đó nói bây giờ cơ hội đã đến, hẳn có thể giúp đỡ ông ta. Hẳn bảo đảm có thể khiến Chung Tường Sơn nhận được sự trợ giúp của thần, hơn nữa còn nói cái này có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Người đó để tại một tấm danh thiếp cho Chung Tường Sơn, chỉ có một số điện thoại và số tài khoản ngân hàng, rõ ràng là thần bí. Chung Tường Sơn sau khi quay về nhà, ngẫm nghĩ cân nhắc, cuối cùng mê tiền mù quáng, gọi điện thoại cho đối phương.

Sau đó, ông ta gia nhập vào tổ chức gọi là "Thần Khái" kia. Tổ chức này không có chỗ cố định, mỗi lần người đến tụ tập cũng không giống nhau, nhưng người tham gia chỉ có một mục đích, chính là muốn được nhận sự giúp đỡ của thần để phát triển nhân tài.

Người của tổ chức Thần Khái kia thực sự rất bản lĩnh, hẳn có thể dự báo chuẩn xác rất nhiều sự việc, căn cứ theo tình hình của mỗi một người chỉ điểm cho bọn họ con đường phát tài, thậm chí mỗi một lần tụ hội cũng sẽ làm xuất hiện thần tích. Cho nên Chung Tường Sơn sùng bái và kính sợ hẳn. Nhưng thành viên của tổ chức Thần Khái này cũng phân chia cấp bậc, cống hiến cho thần nhiều, biểu hiện trung thành, mới có thể được thần ban phước. Thế là hằng tháng Chung Tường Sơn đều chuyển khoản tới số tài khoản của tổ chức, còn gắng cung cấp lượng máu tươi nhiều nhất mà bản thân mình có.

Thế là, thần ban tặng cho ông ta bốn trợ thủ vô hình, còn chỉ cho ông ta rất nhiều đường kiếm tiền, ông ta lợi dụng điều này, tiếp nhận các vụ làm ăn lớn. Thông thường đều là người bệnh lạ kỳ quái, hoặc trong nhà có chuyện tang ma, thần sẽ đưa phương thức liên hệ với đối phương cho ông ta, còn làm ăn có thể kiếm bao nhiêu tiền, chính là dựa vào việc phát huy năng lực của bản thân Chung Tường Sơn. Số điện thoại nhà Vu Lạc Ngôn, ông ta có được cũng là nhờ vậy.

Nhưng người của tổ chức kia rút cuộc trông như thế nào, Chung Tường Sơn lại nói là không nhớ được. Tuy từng tham gia rất nhiều lần tụ hội, từng gặp mặt rất nhiều, nhưng ông ta thực sự không nhớ được. Ông ta cho rằng đây là người của thần phái đến, sẽ không cho những người như ông ta nhớ được tướng mạo.

Bốn người chết tại khách sạn kia, Chung Tường Sơn trong khi tụ hội đã từng gặp qua. Bốn người đó gần đây mới thăng làm thành viên cao cấp của hội, trên người bọn họ được xăm lên ấn ký của thần. Điều này biểu thị bọn họ đã gần với thần hơn một bước, vì vậy bọn họ ở trong buổi tụ hội huênh hoang rất lâu, cho nên Chung Tường Sơn mới ấn tượng sâu sắc. Ông ta khi tới khách sạn nghe thấy người chết là bốn người này, cảm thấy đây là do thần linh nổi giận, cho nên vô cùng sợ hãi.

Nhóm Chúc Tiểu Tiểu nghe những lời kể của Chung Tường Sơn, cảm thấy thế giới này thật thâm biếm, làm cả nửa ngày, hóa ra là một tên lừa đảo nhỏ bị một tên lừa đảo lớn lừa, bọn họ dùng tiền dùng máu nuôi yêu ma, còn cho rằng mình nhận được sự ban phước của thần linh, có thể ở trên thế giới kiếm được tiền như bọn họ muốn. Bọn họ đi lừa tiền từ trên người của những kẻ khác, nhưng cuối cùng lại bị yêu ma đoạt mệnh.

Mấy người bên Ray đều cảm thấy, những người có xăm hình sao đó chắc là huyết hồn tương đối thích hợp làm đồ tể sống, có khả năng là bị lừa đến khách sạn để làm tể phẩm.

Nhưng mà, người của tổ chức Thần Khái kia là ai? Tể sống vì sao phải lựa chọn ở khách sạn này? Bọn họ phải đối phó rút cuộc là thứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Lúc này đã gần mười một giờ đêm, phía bên khách sạn vẫn chưa có bất cứ động tĩnh gì, số điện thoại thần bí kia từ đầu đến cuối vẫn không mở máy, người thứ năm ở lại trong căn phòng xảy ra vụ án tại khách sạn cũng vẫn chưa biết được là ai.

Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ ra, số điện thoại của nhà Vu Lạc Ngôn tổ chức Thần Khái là làm thế nào mà biết được? Người kia cung cấp cho Chung Tường Sơn tin tức bệnh trạng của Vu Lạc Ngôn và những người bị lừa khác, những tin tức này Thần Khái làm thế nào mà có?

Chúc Tiểu Tiểu vội vàng vàng đi tìm Vu Kiến Quốc: "Chủ Vu, Vu Lạc Ngôn bị bệnh, bọn chủ đã đưa đi những bệnh viện nào để khám, hoặc là có tìm đến những bác sĩ nào?".

Vu Kiến Quốc lập tức gọi điện thoại, sau khi hỏi rõ ràng liền viết ra tên của các bệnh viện, bác sĩ, số điện thoại... đưa cho Tiểu Tiểu, thậm chí họ tên, số điện thoại của cô vẫn sức khỏe gia đình cũng đưa cả ra.

Chúc Tiểu Tiểu đem những tin tức này nhanh chóng đến thảo luận với mọi người, cái gọi là "Thần Khải" này có thể cung cấp được tin tức về tình hình bệnh tật cho Chung Tường Sơn, vậy có phải nghĩa là hắn đang nhậm chức trong cơ quan y tế điều trị hoặc là có quan hệ tương đối mật thiết với những chỗ đó. Các suy đoán này được sự đồng ý của mọi người, Ray cũng cho rằng muốn cung cấp máu cho yêu ma hoặc là tể người, bệnh viện đích xác là lá chắn tốt nhất.

Thế là Chu Duệ từ chỗ Chung Tường Sơn hỏi được danh tính, điện thoại của những người đã bị ông ta lừa. Sau đó ngay trong đêm, yêu cầu bên cảnh sát lập đội diện gặp những người này dò hỏi, tìm hiểu trước đây bọn họ đều đã đến khám ở những bệnh viện nào, khám qua của những bác sĩ nào.

Hơn hai giờ sáng, tư liệu đối chiếu của bệnh viện cuối cùng cũng xuất hiện, mục tiêu chỉ đến bệnh viện An Thánh, chỗ đó cách khách sạn Hải Dật Hằng Nhả năm con đường, tức là gần 10 km.

A Dững dẫn tổ của anh lái hai chiếc xe công ty trang bị xuất phát, sau khi Tống Bình mất, anh vượt qua sát hạch trở thành tổ trưởng mới của tổ 52. Sự việc lần đó khiến tất cả mọi người không còn dám có bất kỳ khinh mạn nào đối với quy định an toàn nữa.

Cùng đi với A Dững còn có một nhân viên cảnh sát trong tổ của Hồ Dương. Chúc Tiểu Tiểu và Chu Duệ ở lại công ty làm điều phối hỗ trợ cho hành động ở bệnh viện An Thánh. Bọn họ mở sẵn thiết bị giám sát điều khiển, đợi lệnh bất cứ lúc nào. Bởi vì hành động ở bệnh viện kia cũng thuộc phạm vi vụ án tại khách sạn, cho nên bọn họ và tổ của Ray ở trong cùng một phòng điều khiển giám sát, thuận tiện thông báo trao đổi tin tức.

Nhóm của A Dững đã đến bệnh viện. Sau khi kiểm tra xong thiết bị liên lạc và điều chỉnh lại máy giám sát siêu nhỏ trên vai, A Dững đưa A Cường và nhân viên cảnh sát Tiểu Mặc đi vào trong bệnh viện. Một tổ viên khác là Tiểu Phi trước đó mấy phút đã đi vào trước, anh tìm đến buồng máy và phòng theo dõi giám sát của bệnh viện, đem hình ảnh giám sát của bệnh viện chuyển về công ty, kiêm phụ trách bảo vệ cho bọn A Dững làm việc. Hai hàng ma sư còn lại thì đặc biệt trấn giữ trên hai chiếc xe được phân.

Nhóm người A Dững đầu tiên chia nhau ra, đi tới những địa điểm lớn của bệnh viện để tuần tra, không phát hiện thấy điều gì khác thường. Sau đó A Dững và cảnh sát Tiểu Mặc đi tìm bác sĩ trực ban để hỏi, A Cường thì lặng lẽ đến phòng làm việc của bác sĩ, bác sĩ điều trị của mấy bệnh nhân kia lại không phải là cùng một người, nhưng không loại trừ khả năng giữa các bác sĩ có thể trao đổi tư liệu bệnh nhân cho nhau.

Lúc này đã quá ba giờ sáng, khu hành chính trong bệnh viện gần như không có người, rất nhiều chỗ đã tắt đèn, cả tầng lầu yên tĩnh u ám. A Cường vừa đi vừa nhỏ tiếng báo cáo vị trí của mình, anh mở cửa phòng làm việc của bác sĩ ra, đi vào trong cẩn thận lật tìm kiểm tra.

Bọn A Dững đang hỏi han bác sĩ trực ban, đối phương trả lời ứng phó mấy câu, nói phải gọi điện thoại cho viện trưởng báo cáo trước, bọn A Dững đồng ý, lùi sang bên cạnh đợi.

Còn hình ảnh trong phòng giám sát của bệnh viện mấy phút trước đã được chuyển tất cả đến máy giám sát của công ty, Tiểu Phi thuận lợi hoàn thành công việc của mình. Nhìn vào hình ảnh trên màn hình, mọi thứ vẫn rất bình thường. Lúc này điện thoại của Chúc Tiểu Tiểu vang lên, cô nhìn xem, là Boss, liền vội vàng nhận điện, nhỏ tiếng nói: "Boss, em đang bận, không tiện nói chuyện".

Phía bên kia Nghiêm Lạc lạnh lùng hừ một tiếng: "Chuyện lớn đến thế sao?".

Chúc Tiểu Tiểu bĩu môi, không biết nên tiếp lời thế nào, con người này, chắc chắn đang cố ý trêu cô. Nghiêm Lạc ở bên kia lại nói: "Biết em đang tăng ca rồi, không nói chuyện, anh chỉ gọi điện đến để nghe giọng nói của em, anh đập máy đây". Nói xong anh đập máy thật, lại còn đập cực kỳ dứt khoát.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn chiếc điện thoại, đây là ý gì chứ, kỳ lạ. Cô đang oán thán trong lòng thì lúc này bệnh viện đột nhiên mất điện, hình ảnh trên màn hình giám sát tất cả tối đen.

Chu Duệ lớn tiếng nói với mọi người ở bên kia qua thiết bị liên lạc: "Mọi người giữ nguyên vị trí, đừng hoảng loạn. Bệnh viện có điện dự phòng".

Chúc Tiểu Tiểu thao tác nhanh nhẹn, điều chỉnh máy giám sát mini trên vai bọn A Dững sang chế độ nhìn ban đêm.

Một đồng nghiệp khác ở bên cạnh cũng rất mau lẹ, kiểm tra lại một lượt: "Điện cung ứng ở khu vực đó không vấn đề gì, chỉ có mỗi bệnh viện mất điện".

Kỳ lạ! Tình huống này không bình thường!

Một phút sau, điện dự phòng vẫn còn chưa khởi động, Ray ở bên cạnh nhanh chóng chỉ thị: "An toàn là quan trọng nhất, bảo bọn họ rời khỏi đó trước".

Lúc này bên trong bệnh viện đã rối tung lên, bệnh nhân, người nhà kêu ca không ngừng, các y tá vội vàng vỗ về, cầm đèn dùng trong trường hợp khẩn cấp đến, có một số bắt đầu gọi điện thoại, hỏi về sự việc cung ứng điện.

Tiểu Phi ở trong buồng máy tối đen như mực bên này bật đèn pin, cả đoạn đường lần sò đi ra, dưới sự chỉ dẫn của Chúc Tiểu Tiểu rút lui tới ngoài cửa lớn của bệnh viện, nhưng anh đang đi đột nhiên dừng lại: "Tiểu Tiểu, chỗ này không có đường".

"Con đường này khi này anh đã đi qua, không sai đâu. Tôi đang nhìn trên hình ảnh của thiết bị giám sát, đều bình thường mà, đi hết chỗ này lại rẽ trái thì là cửa lớn của bệnh viện rồi."

Tiểu Phi nghe vậy tỏ ra rất kỳ lạ, anh giơ tay sờ vào giữa khoảng không ở trước mặt, làm động tác biểu ý: Ở trước mặt tôi là một bức tường.

Chúc Tiểu Tiểu kinh ngạc há hốc miệng ra, Ray sắc mặt nặng nề: "Là kết giới, bọn họ bị giam bên trong rồi".

Quả nhiên A Cường và A Dũng đều gặp phải vấn đề như vậy, bọn họ cứ đi qua đi lại một chỗ mà không tìm được đường ra. Những gì bản đồ không gian trên màn hình giám sát nhìn thấy không giống với những gì mắt thật bọn họ nhìn thấy. Bốn người đi vào trong, bị giam lại ở ba khu vực khác nhau trong tòa nhà bệnh viện.

Ray nhanh chóng thông báo cho bọn Smile biết: "Phía bệnh viện bên kia có chuyện, nhóm của A Dũng sau khi đi vào gặp phải kết giới mang cảnh ảo, e là khách sạn bên đó cũng có chuyện khác thường, các anh phải cẩn thận hơn".

Lúc này một trong số hai hàng ma sư ở lại giữ xe tên là Phurong Khải cầm rìu phá ấn chuẩn bị xông vào bệnh viện ứng cứu. Anh ở cửa lớn lại không gặp phải trở ngại nào, rất thuận lợi đi vào bên trong. Chu Duệ bảo anh thử đi ngược ra ngoài, kết quả không ra được. Đây là kết giới một chiều, chỉ có thể vào không thể ra.

Phurong Khải niệm chú, vung tay cầm rìu phá ấn chém vào kết giới trên cửa lớn, lưỡi rìu đó còn chưa hạ xuống, một lực gió mạnh đã đột nhiên ập đến, cả người Phurong Khải bị đẩy bật ra xa, ngã xuống đất, cây rìu trong tay cũng bị rơi mất. Đồng hồ của anh phát ra ánh sáng màu đỏ, là ác linh!

Phurong Khải phản ứng rất nhanh, liền lăn một vòng, tránh được một đòn tấn công của ác linh, sau đó nhanh tay vung ra một sợi dây trời hồn. Đáng tiếc con ác linh cũng rất mau lẹ, lập tức tránh được. Sợi dây trời hồn đó bay bay rồi rơi xuống đất. Phurong Khải không mang kính nhận hồn, không nhìn thấy bóng sáng của ác linh, chỉ đành giữ chặt dây trời hồn và bình dẫn hồn cẩn thận phòng bị, nhưng lúc này anh phát hiện màu đỏ trên đồng hồ đã không còn nữa rồi.

Con ác linh kia chỉ tấn công một lần liền rút lui, điều này thực sự không bình thường. Nếu nói nó là bị dây trời hồn của Phurong Khải dọa cho sợ chạy, cũng không hợp lý lắm. Có thể đem Phurong Khải một người đàn ông to khỏe như thế hất một cái ngã xuống đất, lại có thể tránh được dây trời hồn, chứng tỏ năng lượng của ác linh này không phải tầm thường. Nhưng vì sao nó lại rút lui nhanh như vậy?

Hàng ma sư còn lại đang trông giữ trong xe nghe được tin tức liền chạy xuống, lao về phía bệnh viện định đi hỗ trợ cho Phurong Khải. Nhưng vừa tới cửa bệnh viện, anh đã bị Chu Duệ gọi lại. Hóa ra Phurong Khải nhìn thấy ác linh đi rồi, liền muốn nhặt lấy cây rìu phá phong ấn, ai ngờ lúc này giữa anh và chiếc rìu, lại có thêm một đường kết giới. Phurong Khải không lường được điều này, chỉ còn biết đập mạnh lên trên đó.

Vậy là đến Phurong Khải cũng bị giam trong bệnh viện rồi.

A Dũng, A Cường và Tiểu Phi bên kia đang gặp phải vấn đề, bọn họ muốn phá kết giới, nhưng hoặc là đột nhiên có ác linh xông ra làm phiền cản trở, hoặc là kết giới biến ảo khó đoán, phá một cái, quay người lại có một cái, quay đi quay lại, di chuyển trong bệnh viện này giống như một mê cung vậy.

Những ác linh kia chỉ tấn công đe dọa không hề nặng tay giết người, tấn công xong một cái là lui, lại có kết giới bảo vệ, khiến bọn A Cường muốn bắt cũng không bắt được, muốn rời đi cũng không thể đi. Cứ như vậy bị giày vò cả chục phút, hệ thống điện trong tòa nhà đột nhiên khôi phục, năm người bọn A Cường vẫn bị vây giữ ở bốn khu vực khác nhau. Bóng đèn sáng lên, trong chốc lát bọn họ đồng thời nhìn thấy trước mặt hiện lên mấy chữ lớn đậm địa máu.

"Nội dung là gì?" Chúc Tiểu Tiểu hỏi, bọn họ trên màn hình giám sát, không nhìn thấy gì cả.

"Đừng làm loạn, không thì chết!" Nội dung năm người đọc được hoàn toàn giống nhau.

"Là ảo giác!" Cái này đến Chúc Tiểu Tiểu cũng hiểu rõ.

Ác linh và kết giới, thêm vào đó là cảnh cáo bằng ảo giác, xem ra người đứng sau chuyện này không chỉ bản lĩnh cao cường, còn vô cùng thông thuộc địa hình của bệnh viện. Hẳn ta huênh hoang lại tự tin, công khai làm ra mấy thứ này giống như đang đùa chơi với mọi người, nhưng thực tế cũng biểu hiện rõ ràng là, muốn giết bọn họ thì không hề khó.

Có thể nhanh chóng bố trí kết giới ngăn không gian? Ray đột nhiên nghĩ đến một người có khả năng này.

Mẫn gia ở Thanh Hải trong gia tộc hàng ma, nổi danh với kết giới và thuật mê ảo.

Ray từng nghe Happy nói, hậu nhân của Mẫn gia này là Mẫn Kỳ pháp thuật cao cường, Boss đã từng mời anh ta, nhưng anh ta không muốn gia nhập vào công ty, chỉ nói bản thân mình không có hứng thú với việc kế thừa gia nghiệp. Sau này Boss quan sát một thời gian, cảm thấy người này không có tâm lòng trừ ác giúp đỡ kẻ yếu, lạnh lùng vô cảm, thế là liền dập tắt ý định chiêu mộ anh ta. Mà Mẫn Kỳ đích xác là chưa từng xuất hiện trong giới nghiệp hàng ma, cho nên dần dần cũng không còn tin tức của anh ta nữa.

Nhưng bây giờ pháp thuật này ở bệnh viện, thực sự rất giống với thủ đoạn của Mẫn gia. Ray nhanh chóng gọi điện thoại cho Thạch Đầu.

Thạch Đầu tên thật là Mẫn Thực, chính là đến từ Mẫn gia ở Thanh Hải, cũng là người duy nhất của Mẫn gia ở trong công ty. Ray hỏi anh: "Thạch Đầu, cậu biết được bao nhiêu về Mẫn Kỳ?"

"Mẫn Kỳ? Anh ấy là anh họ tôi, nhưng mất tích đã rất lâu rồi, trong gia tộc của chúng tôi không có ai liên lạc với anh ấy. Ừ, quan hệ của anh ấy với gia tộc rất không tốt."

"Từ anh ta ra, trong Mẫn gia nhà các cậu còn có ai pháp thuật xuất chúng không?"

Thạch Đầu ngai ngừng: "Trong gia tộc chúng tôi người làm nghề này rất ít, trước đây xảy ra một số chuyện, cho nên suy tàn rồi".

Chúc Tiểu Tiểu đến thời điểm này cũng làm việc khá lâu rồi, đã có chút nhạy bén trong việc hiểu ý và phối hợp, cô nhân lúc Ray gọi điện thoại nói chuyện, liền tìm ra tất cả những số liệu của Mẫn gia, gửi đến trên màn hình trước mặt Ray.

Ray xem hết nhưng chẳng nhìn ra điều gì, những tin tức có được từ chỗ Thạch Đầu cũng không hề hiệu quả, thế là dập điện thoại, nghiêm túc suy ngẫm.

Người đứng sau bức màn này có thể không chế được chuẩn xác năm người trong bệnh viện, chứng tỏ anh ta vô cùng nắm rõ phương vị của bọn họ, lẽ nào cũng đang quan sát nhất cử nhất động của bọn họ qua thiết bị giám sát? Chu Duệ từ lúc đó bắt đầu theo dõi tình hình phát tín hiệu của camera giám sát an ninh trong bệnh viện. Nhưng đối phương lại rất giao hoạt, làm nhiễu tín hiệu máy máy giám sát, không những thế còn thay đổi IP, muốn tìm lại cần phải có thời gian. Nhưng dù gì hẳn ta muốn giăng kết giới nên chắc chắn sẽ không thể ở xa bệnh viện.

Lúc này tà khí phía bên khách sạn càng lúc càng nặng, giống như là từ dưới lên trên rồi tỏa ra vậy, tầng lầu càng cao, tà khí càng mạnh, tất cả mọi người của nhóm Happy đang trong trạng thái phòng bị, căn bản không thể điều người đi hỗ trợ cho bệnh viện.

Ray báo cáo lại tình hình với Happy, rồi từ những nhân viên đang đợi lệnh ở công ty phái đi hai tổ tăng viện, một tổ đến bệnh viện cứu người, một tổ đi bắt bàn tay đen đứng phía sau. Người của hai tổ đều hóa tốc xuất phát, đến ngay bệnh viện, đợi chỉ thị bất cứ lúc nào.

Chúc Tiểu Tiểu đứng ngồi không yên, kết giới, hai từ này khiến trái tim cô đập dữ dội. Bây giờ nhiều đồng nghiệp ở trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, nếu như thiên phú khác thường của cô có thể cứu được, cô cảm thấy mình cần phải hành động ngay thôi.

Chúc Tiểu Tiểu từng đồng ý rằng bất luận là gặp chuyện gì đều sẽ báo cáo với Boss đại nhân, cô không muốn để anh thất vọng, nhưng cô gọi liền ba cuộc điện thoại rồi, Boss đều không nghe máy. Tiểu Tiểu cắn răng, nói với Ray: "Tôi đến bệnh viện đợi lệnh trợ giúp, nhất định không làm bừa, đợi liên hệ xong với Boss, tôi mới đi vào".

Ray do dự, anh không dám đảm bảo Tiểu Tiểu liệu có nghe lời là chỉ ở bên ngoài bệnh viện hay không, anh cũng không thể xác định Boss có đồng ý cho Tiểu Tiểu đi không. Nhưng Tiểu Tiểu không đợi cho anh do dự, tự mình đã lấy trang bị, mang theo Bát Bát lái xe xuất phát rồi.

Happy và Smile nghe thấy tin đó thì giật thót mình, nhưng bọn họ đang vướng chuyện bên này không thể phân thân đi được, chỉ có thể vội vàng gọi Thôi lão đại giúp đỡ. Thôi phán quan này bây giờ là cục trưởng Cục Cảnh sát, chuyện lớn chuyện nhỏ chuyện đóng chuyện mở cả một đóng, lại là người cương trực nhất, không bao giờ nói đến chuyện tình cảm, ông cả ngày hôm nay cũng bị mấy vụ án lớn quán lấy, chỉ có thể mong lúc này ông đã làm xong, chuyện đến khách sạn cứ từ từ đã, trước tiên phải tới bệnh viện bảo vệ tốt cho "heo bảo bối" của Boss,

Chúc Tiểu Tiểu đương nhiên biết mọi người lo lắng, cô đảm bảo không kích động, không làm loạn, kết thúc cuộc gọi của Happy, lại lần nữa gọi điện cho Boss, nhưng vẫn không có người nghe máy. Tiểu Tiểu bắt đầu lo lắng, Boss ở thành phố C có phải đã gặp chuyện phiền phức rắc rối gì không?

Lúc này là hơn bốn giờ sáng, bầu trời đã hưng hửng rồi, Chúc Tiểu Tiểu lái xe dừng lại ở một nơi cách bệnh viện khá xa, chờ đợi. Nghiêm Lạc vẫn không bắt máy, Tiểu Tiểu không kim được nghĩ ngợi lung tung, công việc ở thành phố C bên kia, anh và A Mặc phải đích thân ra tay, còn mang theo không ít người, lẽ nào lúc này cũng đang ác chiến, lẽ nào anh đã bị bao vây, chẳng biết có bị thương không nữa? Tiểu Tiểu nhìn điện thoại hồi lâu, trong lòng thực sự rất bất an.

Trên màn hình thiết bị theo dõi trong xe, không lâu trước đó tổ hành động vừa mới xông vào ứng cứu đã gặp phải sự tấn công của ác linh, Vốn dĩ ác linh không khó đối phó, nhưng kết giới liên tục biến ảo xuất hiện lại khiến tổ ứng cứu vướng tay vướng chân. Ác linh sau khi tấn công liền rút ra ngoài, sự phản kích của các hàng ma sư bị kết giới ngăn lại, thậm chí riu phá kết giới và vũ khí của bọn họ khi bị tấn công rồi khỏi tay cũng bị kết giới giữ lại không lấy về được. Phạm vi bọn họ có thể hoạt động càng lúc càng thu hẹp, hơn nữa ác linh lần này không còn tấn công xong liền chạy nữa, bọn chúng có vẻ đã bị chọc giận, không ngừng xông đến tấn công, tình thế càng ngày càng nguy cấp.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn thấy những điều này, gọi điện cho Boss lần cuối cùng, vẫn không có người nhận máy. Cô xoa đầu Bát Bát: "Bát Bát, là Boss tự mình không nhận điện thoại, cho nên anh ấy không thể trách tao, đúng chứ?".

Bát Bát gật gật đầu, lại nhanh chóng lắc đầu, nó chỉ là một chú chuột nhỏ bé không có tiếng nói, không thể biểu thị ý kiến bừa bãi, làm không tốt sẽ bị chết rất thảm.

Nhưng Chúc Tiểu Tiểu cũng không cần đến ý kiến của nó, cô đã đeo thiết bị liên lạc lên, kiểm tra bản đồ kết cấu tòa nhà bệnh viện trên điện thoại, sau đó đeo kính nhận hồn lên, nhanh nhẹn kiểm tra dây trời hồn, bình dẫn hồn, đạn chu sa, súng đạn bùa, còn cả Tiểu Phấn Hồng quan trọng nhất của cô, lại cảm thêm một chiếc riu phá ấn nữa.

Tất cả chuẩn bị hoàn tất, Chúc Tiểu Tiểu cúi đầu hôn lên nhúm lông màu nâu trên đầu Bát Bát, nói: "Mày ở lại trên xe đợi, ngoan nhé". Nói xong mở cửa xe đi ra, bỏ lại chú chuột béo đang nhảy nhót kêu chít chít trên ghế ngồi bằng da của ô tô. Vì sao chuột cưng thì phải ngoan, người lại có thể không ngoan, rõ ràng đã nói không liên lạc được với Boss thì không vào rồi.

Đáng tiếc Chúc Tiểu Tiểu không nghe thấy, mà có nghe thấy thì cũng không hiểu.

Chúc Tiểu Tiểu lên vào trong từ cửa sau của bệnh viện, tránh khỏi chỗ cấp cứu đêm, đi lên phòng khám của tòa nhà ở tầng hai. Cô mở thiết bị liên lạc ra thông báo: "Tôi là Chúc Tiểu Tiểu, từ cửa tây đi vào tầng khám bệnh, bây giờ từ cầu thang số hai đi lên tầng hai phía nam khu Một, trước mắt tôi cứu viện cho tiểu tổ bị vây ở khu Ba".

Ray vừa nghe thấy Chúc Tiểu Tiểu đi vào bệnh viện, không kìm được vỗ trán, tiểu tổ cứu viện mới vào đều bị vây cứng rồi, bây giờ chỉ có thể gắng sức chống đỡ ác linh tấn công, bọn họ vẫn không dám để tiểu tổ thứ hai đi vào, chỉ sợ sẽ càng hao binh tổn tướng, trọng điểm trước mắt chính là truy tìm kẻ đứng sau bức màn, chỉ có bắt được hắn ta mới có thể giải cứu được những người ở bệnh viện này ra ngoài. Nhưng việc truy tìm tin tức trong mạng lưới giám sát tiến hành rất chậm chạp, tra tổng tích của Mẫn Kỳ cũng không tìm được tin tức gì có tác dụng. Bây giờ Chúc Tiểu Tiểu một mình đi vào, thực sự là quá nguy hiểm.

Nhưng cô đã đi vào rồi, bây giờ có nói cũng chẳng tác dụng gì, trên màn hình máy giám sát đã xuất hiện hình ảnh của Chúc Tiểu Tiểu, Chu Duệ nhanh chóng xác định vị trí của tổ cứu viện cho cô.

"Tôi nhìn thấy bọn họ rồi. Có ba con ác linh, giờ tôi sẽ qua đó!"

"Tiểu Tiểu, cô nhất định phải cẩn thận."

Năm người của tổ cứu viện lúc này đã bị kết giới phân tách làm hai bên, một bên hai người, một bên ba người. Mọi người đều đã thở hồng hộc, hao phí sức lực cả hồi lâu, bọn họ mới thu được một ác linh, lúc này chỉ có thể chụm lưng vào nhau để đối phó với chúng. Hồn lực của hàng ma sư đều mạnh hơn người bình thường, ác linh muốn đẩy ép hồn phách của bọn họ ra khỏi cơ thể cũng không dễ dàng. Bọn họ lại đều đã trải qua huấn luyện, có chút pháp thuật chống chọi được với sự công kích của ảo thuật. Nhưng sự công kích mạnh liên tục bất ngờ như thế này cùng với những căng thẳng mệt mỏi của họ sẽ khiến khả năng thắng của ác linh càng lúc càng lớn.

Đột nhiên, ba con ác linh đồng thời tấn công về bên chỉ có hai người, ba người còn lại bị chặn ở bên kia chỉ biết trơ mắt ra nhìn, hoàn toàn chẳng thể giúp đỡ. Hai hàng ma sư bị tấn công lúc này trên tay đã không còn vũ khí, chỉ có thể niệm chú chống chọi. Nhưng ba con ác linh kia hành động nhanh chóng, trong chốc lát đã đẩy ngã được hai người này xuống đất, một người trong đó cuối cùng bắt đầu không kìm được nôn khan, ác linh ép bức hồn phách của anh rất nhanh, sắp thành công rồi.

Lúc này Chúc Tiểu Tiểu chạy đến, cô vung dây trời hồn ra hướng về phía bóng sáng đang áp chế trên người kia, con ác linh đã phát hiện, trong thoáng chốc né đi, nhanh chóng lùi đến vòng ngoài của kết giới. Nhưng Chúc Tiểu Tiểu hoàn toàn không bị kết giới cản trở, cô đuổi theo, bám tay niệm chú, dây trời hồn tiếp tục tấn công, lần này thì trời được ác linh, bình dân hồn đồng thời được đưa ra, lập tức thu nó lại.

Hai con ác linh còn lại thấy tình hình như vậy liền cùng lúc xông đến, Chúc Tiểu Tiểu rút Tiểu Phấn Hồng ra lắc một cái, Tiểu Phấn Hồng phân thành hai khúc, ở giữa, một sợi dây trời hồn mọc dài ra giống như sợi roi hướng đến cuốn lấy ác linh kia. Ác linh tránh rất nhanh, lùi đến phía sau một kết giới khác, nhưng cái này đối với Chúc Tiểu Tiểu mà nói không phải là vấn đề, cô xoay cánh tay Tiểu Phấn Hồng bám sát truy đuổi ác linh không buông, sau mấy chiêu quay vòng, cuối cùng hai ác linh kia cũng bị vây chặt lại, bình dân hồn một lần nữa nhẹ nhàng thu bọn chúng vào trong.

Mọi người cùng lúc thở phào một cái, đối với hàng ma sư mà nói, ác linh cũng chẳng phải là đáng sợ, chỉ có điều bị kết giới trở ngại nên bọn họ không có cách nào để phát huy. Lúc này vấn đề lớn nhất đã giải quyết xong, chuyện phía sau sẽ dễ dàng hơn. Chúc Tiểu Tiểu vung rìu phá ấn, đập tan kết giới, giải cứu thành công tổ hàng ma sư này.

Một thao tác viên trong phòng giám sát điều khiển nhìn thấy bản lĩnh Chúc Tiểu Tiểu coi kết giới chẳng là gì, vô cùng kinh ngạc, hỏi: "Tiểu Tiểu là hàng ma sư của nhà nào vậy? Tôi hình như chưa nghe qua có gia tộc hàng ma nào họ Chúc".

"Điều này còn phải hỏi sao, của nhà Boss." Ray thở phào một cái, nguy hiểm quá nguy hiểm quá! Chu Duệ lúc này truy tìm được chút đầu mối, đã lần ra địa chỉ IP, cuối cùng lại chính ở khách sạn Hải Dật Hằng Nhã. Anh chuyển tin tức cho bọn Smile, Cao Lôi lập tức đưa người đến phòng máy của khách sạn kiểm tra, tìm ra phòng 2232, căn phòng có dùng chứng minh thư của một khách hàng nam giới đăng ký. Tin tức này khiến mọi người đều có tinh thần hơn một chút, Cao Lôi và Smile lập tức đưa đội đến phòng 2232.

Chu Duệ thông báo lại tin tức qua thiết bị liên lạc cho bọn Chúc Tiểu Tiểu: "Chỗ của kẻ đứng sau tìm được rồi, mọi người kiên trì thêm chút nữa".

Lúc này Chúc Tiểu Tiểu đã giải cứu được A Cường ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, hai người đang chạy hướng về phía A Dũng và Tiểu Mặc.

Cao Lôi và Smile đã đến trước cửa phòng 2232, Smile cảm giác thấy không bình thường, anh giơ tay bảo mọi người đợi chút rồi tự mình chạm lên trên cửa. Smile triển khai linh lực cảm ứng, bên trong cửa này không thấy có dấu hiệu nào của sự sống. Smile lập tức hiểu rằng tình hình không tốt, gạt đầu ra hiệu tiến lên. Một hàng ma sư nhanh chóng mở cửa ra, Smile xông vào trong trước.

Cảnh tượng trong phòng khách khiến mọi người kinh ngạc sửng sốt. Máy tính trên bàn đang mở, màn hình hiện lên hình ảnh giám sát của bệnh viện An Thánh, nhưng dưới sàn thì lại là bốn thi thể, máu đã tịn, hồn phách tán, tim bị móc đi, trên người có xăm ấn hình ngôi sao, ngay đến tư thế đặt nằm, cũng hoàn toàn giống với phòng 1808.

Chỗ này không phải là chỗ của kẻ đứng sau, căn bản chính là một hiện trường án mạng khác, hắn cố ý dùng địa chỉ liên lạc để dẫn mọi người đến đây, thật là khoa trương.

Án mạng này lại xảy ra trước mắt mọi người không chút âm thanh động tĩnh gì, cái thứ nhận tể phẩm này, rốt cuộc đáng sợ đến thế nào?

Ray đập bàn, chửi thề một câu, mọi người bị giày vò cả một tối, tất cả lại quay ra làm lại từ đầu.

Chúc Tiểu Tiểu bên này dốc sức, cùng với A Cường tiếp tục thu phục bốn con ác linh, giải cứu được A Dũng và cảnh sát Tiểu Mặc. Nhưng khi bọn họ vội vàng chạy đến địa điểm cuối cùng nhìn thấy Tiểu Phi trong hình ảnh giám sát điều khiển của công ty, lại không tìm thấy anh đâu cả.

Trong máy liên lạc, cũng không thấy Tiểu Phi trả lời. Mọi người lo lắng tìm kiếm, cuối cùng ở góc rẽ của một con đường khác tìm thấy thân thể của Tiểu Phi, hồn phách anh không còn, nhưng cơ thể vẫn ấm, hiển nhiên là đã bị ác linh chen đầy linh hồn ra.

Chúc Tiểu Tiểu đứng sững lại đó, vừa đau lòng vừa khó chịu, cô trách mình vì sao không nhanh lên một chút, nếu như cô đến sớm hơn, chưa biết chừng kết quả sẽ không như vậy. Cô khụt khịt, cố gắng nén xuống những giọt nước mắt rồi bảo những người khác rời khỏi bệnh viện trước, bản thân mình thì cùng A Dũng và A Cường ở lại tìm linh hồn, hy vọng có thể tìm được hồn phách của Tiểu Phi, cứu anh một mạng.

Nhưng công việc này không hề dễ dàng, không gian bệnh viện rất lớn, phòng ốc quá nhiều, hồn phách Tiểu Phi không biết bay lang thang đến đâu, không biết có phải đã bị kẻ ẩn thân phía sau đám ác linh này thu đi rồi không.

Bây giờ người kia chắc cũng đã biết kết giới không có tác dụng với Chúc Tiểu Tiểu, cho nên ngoại trừ lúc bắt đầu còn làm ra mấy cái để trêu đùa bọn họ, bây giờ hoàn toàn không có gì nữa rồi. Nhưng dù như thế bọn họ cũng vẫn chưa tìm thấy linh hồn, điều này khiến Tiểu Tiểu càng lúc càng lo lắng, cô còn hỏi Ray mấy lần Boss có liên lạc với công ty không, đáp án nhận được đều là phủ định, vậy nên cô lại càng sốt ruột, cả người căng thẳng như sắp nổ tung.

Lúc này Ray thông báo cho bọn họ: "Tiểu Tiểu, các cô rút ra khỏi bệnh viện đi, Cục trưởng Thôi đến rồi, bệnh viện sẽ giao cho ông ấy xử lý".

A Cường có chút không hiểu, vừa rút ra vừa hỏi: "Cục trưởng Thôi là ai, lãnh đạo của bọn Hồ Dương sao? Ông ta một mình có thể làm được?".

"Căn cứ theo mệnh lệnh thì đúng là như vậy, chắc là ông ấy có vũ khí bí mật lợi hại hơn chúng ta." A Dũng cũng không biết đây là nhân vật nào.

Trong lúc nói chuyện mấy người đã ra khỏi bệnh viện, Chúc Tiểu Tiểu nhìn thấy một người đàn ông trung niên cao to nghiêm nghị đơn độc tiến vào bệnh viện. Lúc này trời đã gần sáng, một đêm sắp qua rồi, Chúc Tiểu Tiểu dựa vào cạnh xe, lại cầm điện thoại ra xem, cả một buổi tối, Boss cũng không gọi điện, không biết anh có xảy ra chuyện gì không?

Chúc Tiểu Tiểu buồn rầu khổ sở, tâm trạng lo lắng đến cực điểm, bộc phát thành tức giận. Vừa ngược mắt lên, lại nhìn thấy Huyền Thiên Ngọc Nữ đứng ở bên đường cách đó không xa nhìn mình. Tiểu Tiểu bất chợt hiểu ra điều gì đó, bước đến hỏi: "Sao cô lại ở đây?".

"Có phong ấn ma thần biến động kỳ quái, bọn ta cả đoàn đường tìm đến khách sạn, đi qua chỗ này lại cảm ứng được muối đang phá kết giới, liền ở đây quan sát muối một chút." Huyền Thiên Ngọc Nữ mỉm cười, trong mắt rõ ràng có ý an ủi: "Muối thực sự vẫn như trước đây, Heo Con. Sự phụ quả nhiên đã không nhìn nhầm, muối có trái tim nhân từ, có dũng khí và khả năng gánh vác. Cùng với thiên phú của muối, Heo Con, muối đúng là chiến tướng trời sinh".

Chúc Tiểu Tiểu nghe những lời này của cô ta lại không thấy vui sướng khi được khen ngợi chút nào, cô nói: "Cô nhìn thấy đồng nghiệp của tôi bị ác linh sát hại đúng không? Dựa vào bản lĩnh của cô, vì sao cô không đi cứu chúng tôi? Cô không phải là đại đệ tử của chiến thần thiên đình sao?".

"Sur môn có lệnh, hễ là người thuộc địa phủ của Diêm La, Huyền Thiên phái thiên đình ta tuyệt đối không được ra tay tương trợ. Đây là hậu quả phải gánh vác do việc Diêm La xem thường đại cục, không màng đến tính mệnh sinh linh, bức hại muối, tàn hại thiên đình."

Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy những lời này, tâm trạng vốn đang không tốt lại càng tồi tệ hơn. Thần linh cái gì, thiên đình cái gì, rõ ràng chỉ là loại hèn nhát thấy chết mà không cứu, lại còn chiến thần nữa chứ? Chúc Tiểu Tiểu vô cùng tức giận, không kìm được châm chọc: "Ồ, là vậy à, Huyền Thiên phái của thiên đình các người thật là cao thượng".

Sắc mặt Huyền Thiên Ngọc Nữ nghiêm túc, giọng nói trầm xuống: "Huyền Thiên phái cũng là sư môn của muối, không cho phép muối dùng loại ngữ khí như thế để nói về sư môn của mình!".

"Vậy cũng không cho phép cô nói về Boss của tôi như thế." Chúc Tiểu Tiểu phẫn nộ giậm chân, có gì tài giỏi chứ, là thần thì có thể mắng Boss sao? Cô không cho phép, cô không thích nghe, bất cứ ai cũng không được mắng Boss ở trước mặt cô, ai ức hiếp Boss cô sẽ nổi giận với người đó!

Huyền Thiên Ngọc Nữ nhìn Chúc Tiểu Tiểu, cô chưa từng thấy bộ dạng châm biếm cao ngạo như thế này của Heo Con. Heo Con khi vừa mới tu luyện thành hình người thì luôn rất xấu hổ, cô ấy đơn thuần cung kính hòa thuận lễ phép, đừng cảm không sợ gì, chứ đâu phải là kẻ mù quáng như thế này, còn không thèm đếm xỉa tới thanh danh sư môn của mình.

Cô ấy lúc đầu là bán tiên tu luyện, bây giờ thì chỉ là một người bình thường hiểu qua chút pháp thuật, năng lực thậm chí còn chẳng bằng năm đó, thế mà lại có thái độ như vậy, dám ngang bướng nổi giận trước mặt mình!

Huyền Thiên Ngọc Nữ chăm chú nhìn Chúc Tiểu Tiểu, nhìn tới nhìn lui lại cảm thấy cô có chút đáng thương, một mình cô độc ở nhân gian chịu nhiều vất vả như thế, trải qua sinh lão bệnh tử, đau khổ luân hồi. Cô ta ngẫm nghĩ rồi giải thích: "Ta không đấu khẩu với muối, tất cả những việc Diêm La làm, từng người Huyền Thiên phái chúng ta đều in sâu trong lòng, rồi sẽ có một ngày muối hiểu ra được".

Lúc này mấy hàng ma sư nghe thấy động tĩnh, vội vội vàng vàng chạy đến, Huyền Thiên Ngọc Nữ quay mặt nhìn thấy, liền giơ một tay lên ngăn bọn họ ở bên ngoài mấy mét.

Cô ta quay lại phía Chúc Tiểu Tiểu, thấy cô vẫn còn cảm xúc bất bình, hạ ngữ khí xuống ôn hòa nói: "Heo Con, muối có một trái tim yêu thương lớn lao, muối quan tâm thế nhân, yêu quý sinh mệnh, chỉ là sáu trăm năm trước bị Diêm La hãm hại mới không cách nào hoàn thành đại nghiệp cứu thế. Nhưng

vận mệnh không thể nào nghịch chuyển, đến bây giờ đại kiếp sắp đến, thời khắc gặp ma của muội, chính là bắt đầu của vận mệnh cứu thế. Diêm này trong lòng Diêm Vương hiểu rất rõ, anh ta dùng trăm phương ngàn kế để cản trở, là vì động cơ gì? Muội hãy suy nghĩ cẩn thận. Thần - ma hai giới đều bị tổn thương, cùng lúc diệt vong, không phải vì để Diêm La một mình chường quân nhân gian, xưng bá thiên hạ sao?".

Những người nhỏ nhen bản thủ nghĩ người khác cũng tối tăm đê tiện như vậy sao, Chúc Tiểu Tiểu cắn môi, ra sức lườm cô ta, trong lòng rất không phục.

Huyền Thiên Ngọc Nữ nhìn những hàng ma sư bị vây lại kia, nói tiếp: "Thế lực của Diêm La tới hôm nay đã thâm nhập vào từng góc ngách, cả địa phủ lẫn lộn trong nhân gian, thật là đáng cười. Thần tộc cũng có quy củ của thần tộc, không được xâm phạm quấy nhiễu nhân gian. Nhân loại có quyền làm chủ sự phát triển, tôn vong của nhân loại, anh ta đường đường là đại thần nhất thế lại nhúng tay làm những công việc của nhân gian, điều đó cực kỳ không nên. Đảo ngược vận mệnh nhân loại chính là làm trái ý trời, Diêm Vương càng lúc càng làm sai ý chỉ của thần giới. Muội cho rằng anh ta cao thượng? Anh ta lúc đầu ở địa phủ mưu đồ đoạt vị không thành, cuối cùng đã dùng chính muội muội của mình để dụ dỗ Tắt Vương, thuộc hạ của Bắc Âm Vương phản bội, sau đó giết hại bao nhiêu người của tộc Bắc Âm Vương, giẫm trên con đường đầm máu mới có thể lên làm vua của địa phủ. Những thứ này muội có biết không?".

Tiểu Tiểu mím chặt môi, cô không biết, cô chỉ biết Boss từng nói sinh hồn không thể xử lý cầu thả, tiểu yêu không thể giết, anh rõ ràng có quyền lực nắm giữ sống chết, nhưng vẫn luôn chăm lo đến sinh mệnh của người khác. Dưới con mắt cô, Boss là người tốt, tốt hơn cả trăm lần so với cái gọi là thần linh mà lại lạnh lùng nhìn thấy đồng nghiệp của cô chết nhưng không hề ra tay giúp đỡ. Bây giờ anh mất liên lạc cả một đêm, cô rất lo lắng.

Chúc Tiểu Tiểu tức giận không nói nên lời, ngược lại, đó là Boss của nhà cô, cô cứ bao che đấy, vậy thì sao chứ?

Huyền Thiên Ngọc Nữ nhìn đáng vẻ không kìm được giận dữ của Chúc Tiểu Tiểu, ngẫm nghĩ một hồi rồi không khuyên gì nữa, chỉ nói: "Ta đến chỗ khách sạn trước, có ma thần muốn nhập thể, sự phụ cũng sắp xuất quan rồi, chúng ta sau này sẽ có cơ hội gặp mặt nói chuyện". Lúc này Thôi cục trưởng đã từ trong bệnh viện đi ra, nhìn thấy Huyền Thiên Ngọc Nữ và Chúc Tiểu Tiểu nói chuyện, neho mắt lại, sai bước đến chỗ hai người. Huyền Thiên Ngọc Nữ không hề dừng bước, quay người rời đi, hòa vào sắc nhạt của buổi sáng sớm, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Bọn A Dững khi đó có thể cử động được rồi, vội vàng xông đến xem Chúc Tiểu Tiểu xảy ra chuyện gì không, người phụ nữ đó cổ cổ quái quái, còn có thể nhẹ nhàng định chú được mấy người bọn họ, rõ ràng pháp thuật không phải bình thường. Chúc Tiểu Tiểu tinh thần suy sụp, chỉ lắc đầu nói là người quen, rồi quay trở về xe.

Thôi cục trưởng đưa hồn phách thu lại được cho A Dững, cảnh sát Tiểu Mặc cung kính chào hỏi ông, Thôi cục trưởng gật đầu, quay lại nhìn bóng lưng cô đơn đi về hướng chiếc xe của Tiểu Tiểu, cuối cùng không nói gì, lái xe rời đi.

Chúc Tiểu Tiểu ngồi một mình trong xe, lại lần nữa gọi điện cho Nghiêm Lạc, lần này đã thấy có người nói rồi, nhưng lại là một giọng nữ máy móc rất tiêu chuẩn: "Xin chào, số điện thoại bạn gọi đã tắt máy".

Chúc Tiểu Tiểu cắn chặt răng, cảm thấy mắt mình vừa cay vừa đau, cô nhào người trên vô lăng xe, áp mặt lên cánh tay, cố gắng không chế cảm xúc. Rốt cuộc Boss xảy ra chuyện gì rồi? Cô rất lo lắng, rất lo lắng. Bất Bất ở bên cạnh chăm chú nhìn, cũng không dám làm ồn.

A Dững đi đến gõ gõ vào cửa xe: "Tiểu Tiểu, hồn của Tiểu Phi tìm thấy rồi, cô đừng buồn nữa. Chúng tôi bây giờ phải quay lại công ty, Ray bảo cô cũng trở về đó".

Chúc Tiểu Tiểu dụi dụi mắt, mở miệng giọng khàn khàn: "Tôi ở lại một lát, tý nữa sẽ về".

A Dững lo lắng nhìn cô: "Cô không sao chứ?".

"Tôi không sao." Chúc Tiểu Tiểu gắng cười: "Lát nữa tôi sẽ lái xe về, mọi người mau đi trước, Tiểu Phi đang đợi được đưa về công ty để dẫn hồn nhập xác đó".

A Dững gật đầu, đúng là sự việc của Tiểu Phi đang rất gấp gáp, anh vẫy tay chào Tiểu Tiểu rồi rời đi. Lúc này trời đã sáng rõ, Chúc Tiểu Tiểu nhìn vàng thái dương rực rỡ trên cao ngấn ra một lát, đột nhiên gọi điện thoại cho Ray.

"Ray, Boss không phải là mang theo mấy tổ hàng ma sư sao, anh có thể liên lạc với bọn họ không, hỏi xem tình hình của Boss thế nào?" Nếu bên đó còn không có tin tức, cô sẽ gọi ngay cho A La để tìm A Mặc hỏi.

Ray trầm thờ dài nói: "Tiểu Tiểu, tôi đã hỏi qua rồi, Boss và Tắt lão đại đi vào một khu vực mỏ bỏ hoang, bảo những người này ở bên ngoài bảo vệ, bọn họ cũng không biết tình hình bên trong như thế nào. Cô đừng lo lắng, có thể họ chỉ đang bận, cô cứ quay về trước đi. Phía khách sạn bên kia rất phiền phức, có một phụ nữ đưa người đến gây mất trật tự, tôi không thể nói nhiều với cô nữa, cô cứ yên tâm, Boss không sao đâu".

Chúc Tiểu Tiểu dập máy, lại ngẩn ra một hồi, khu mỏ bỏ hoang? Cô khởi động xe từ từ lái, ngẫm nghĩ vẫn nên quay về công ty trước. Ray nói cũng đúng, Boss bản lĩnh lớn như vậy, anh chắc chắn sẽ không gặp chuyện gì, hơn nữa còn có A Mặc ở bên cạnh. Chúc Tiểu Tiểu tự an ủi bản thân, cố gắng kiềm chế những lo lắng trong lòng.

Trong lúc thất thần, quay đầu lại, cô phát hiện ở khu dân cư cách bệnh viện nửa con đường, có một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đi ra, anh ta đeo một chiếc ba lô to, cao gầy, tóc hơi dài. Chúc Tiểu Tiểu nhìn ngoại hình của anh ta, cảm thấy hình như đã gặp ở đâu. Chiếc xe chậm chậm lái đến, phía trước không xa, đèn vàng chỗ đầu đường lóe lên, chắc cũng sắp tắt rồi. Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ ra, Mẫn Kỳ!

Trước đó ở công ty khi điều tra tư liệu có nhìn thấy ảnh của anh ta, tuy người này gầy hơn trên ảnh, nhưng thật sự giống như cùng một người. Tiểu Tiểu

vội vàng dừng xe lại bên đường, quay đầu quan sát, tìm kiếm bóng dáng của người kia. Anh ta lên một chiếc xe màu xanh, phóng đi như bay, lướt qua bên cạnh xe của Tiểu Tiểu huyết sắc.

Chúc Tiểu Tiểu thấy vậy vội gọi điện thoại cho Chu Duệ, nói lại phát hiện của mình, và đem báo cáo hết chứng loại, màu sắc, biển số của chiếc xe kia. Chu Duệ lập tức điều chỉnh hệ thống tín hiệu của camera giám sát giao thông, trên đoạn đường mà Chúc Tiểu Tiểu báo tìm thấy chiếc xe kia, chụp lại hình trong camera, đích xác người đàn ông ngồi ở ghế lái đó tương mạo vô cùng giống Mẫn Kỳ.

Chu Duệ nhanh chóng tiến hành sao quét phần mặt rồi đối chiếu với một tấm ảnh, quả nhiên là anh ta.

"Được, vậy tôi sẽ theo anh ta, có vấn đề gì sẽ thông báo ngay." Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy tin tức xác nhận liền phần chấn trở lại, có việc để làm luôn tốt hơn là suy nghĩ lung tung.

"Tiểu Tiểu, anh ta đang lái xe hướng về phía khách sạn Hải Dật Hằng Nhã, có khả năng là muốn đến đó. Tôi đã thông báo cho Happy rồi, cô phải cẩn thận hơn."

"Ok, hiểu rồi." Chúc Tiểu Tiểu nhân lúc đèn đỏ, mở GPS ra, lại lần nữa đeo thiết bị liên lạc lên, Ray chuyển tần số của cô đến tổ đang hành động trong khách sạn, Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng của Smile rồi: "Các tổ chú ý, lập tức rời khỏi tòa nhà chính, tất cả các tổ viên lùi về tòa nhà phụ phía đông đợi lệnh, mục tiêu đã chắc chắn, tòa nhà chính lập tức sẽ được phong tỏa giăng kết giới, tất cả nhân viên di chuyển khỏi đây ngay".

Tiếp sau đó là tiếng của Tư Mã Cần: "Chỗ tôi phát hiện có một khách hàng của tầng mười vẫn chưa chuyển đi, chúng tôi đang chạy đến đưa anh ta rời khỏi đó, cần thêm mấy phút nữa".

"Huyền Thiên Ngọc Nữ, cô đợi một chút, bên trong còn có người, cho chúng tôi thêm mấy phút nữa. Không. Đồ đàn bà chết tiệt!" Happy cuồng nộ trong thiết bị liên lạc. Rõ ràng Huyền Thiên Ngọc Nữ đã bắt đầu giăng kết giới phong tỏa.

"Đợi một chút tôi đón được anh ta rồi." Trong thiết bị liên lạc truyền đến tiếng của Tư Mã Cần, anh chạy cật lực suốt cả đoạn đường, giọng nói thều thào.

"Tư Mã, không còn kịp nữa, kết giới đã giăng lên rồi, các anh không thể ra được. Trời, đây là thứ gì chứ?" Trong giọng nói của Smile lộ rõ vẻ kinh ngạc khiến lòng Chúc Tiểu Tiểu chùng xuống. Xem ra kẻ nhận tể phẩm bên trong tòa nhà xuất hiện rồi, có thể khiến cho Smile kinh hãi, tuyệt đối không phải loại yêu ma quỷ quái thông thường.

"Là Hậu Khanh!" Thôi phán quan kinh hãi thốt lên, đã nhận ra thân phận của ma thần vừa mới xuất thế này.

Hậu Khanh là ma thần thượng cổ, thủy tổ của cương thi, hẳn ta một khi xuất thế, chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

Happy lớn tiếng nói: "Tư Mã, các cậu chạy xuống lầu dưới đi, Hậu Khanh đang xông lên trên tầng thượng, bây giờ không có cách nào đưa các cậu ra khỏi tòa nhà, tìm một nơi an toàn tránh trước đi. Ray, rô quét tòa nhà chính, tìm một chỗ tà khí yếu để bọn Tư Mã Cần ẩn thân".

Lúc này Chúc Tiểu Tiểu bám theo Mẫn Kỳ đến được cửa khách sạn, cô nhìn thấy anh ta thần sắc khản trương, xuống xe lao về phía tòa nhà chính của khách sạn.

Chúc Tiểu Tiểu vừa báo cáo vừa đuổi, rất nhanh chóng bên kia có bốn, năm người chạy đến định vây lấy Mẫn Kỳ. Mẫn Kỳ nhanh chóng xoay tay niệm chi quyết, mọi người còn chưa kịp nhìn rõ, thì đã bị một luồng khí đánh bật ra ngoài. Bọn họ tiếp tục xông vào, liền bị một bức tường vô hình ngăn lại.

Trong lòng Mẫn Kỳ có chút sốt ruột, anh ta đến muộn, bây giờ tòa nhà đã bị phong tỏa, anh ta muốn đi vào thật sự có chút phiền phức, cũng may mới chỉ là kết giới, thứ này ắt không ngăn được anh ta.

Phàm là phong ấn kết giới, tất sẽ có huyết điểm, anh ta là người giỏi về cái này nhất trên đời. Kết giới phong ấn của tòa nhà vô cùng tề chỉnh, nhưng anh ta chỉ nhìn một cái đã thấy ngay vị trí huyết điểm. Mẫn Kỳ ở bên cạnh bày ra kết giới phòng thân, bắt đầu vẽ bùa chu sa phá phong ấn.

Chỉ còn thiếu một bước cuối cùng, lúc này lại có một đường kiếm tấn công đến, Mẫn Kỳ nghiêng người liền tiếp lùi mấy bước, duỗi tay ra tóm lấy cổ tay của người tấn công đến, lại là cô gái trong lúc nửa đêm ở bệnh viện phá hết tất cả kết giới của anh ta.

Chúc Tiểu Tiểu bị anh ta tóm lấy cổ tay phải, thế tấn công vẫn không ngừng lại, cô thả lỏng tay, để Tiểu Phấn Hồng rơi xuống tay trái, tay trái xoay một cái, lưỡi kiếm sắc bén lại đột nhiên dài ra hai tấc, đâm vào phần bụng của Mẫn Kỳ. Lúc này Mẫn Kỳ không thể không buông cô ra, nhanh chóng lùi về phía sau.

"Từ khi nào trong giới hàng ma lại mọc ra nha đầu như cô đây?" Mẫn Kỳ thật sự chưa từng biết tới một hàng ma sư nào có bản lĩnh về kết giới hơn những người thuộc Mẫn gia anh ta.

Chúc Tiểu Tiểu không nói gì, vùi đầu tấn công tiếp. Ngoài kết giới của Mẫn Kỳ, mấy người đang vẽ bùa giờ riu có ý muốn phá. Mẫn Kỳ neho mắt lại, dưới tình thế cấp bách ra tay độc ác, nghiêng người tránh một đòn tấn công của Chúc Tiểu Tiểu sau đó một dao chém lên cánh tay của cô. Chúc Tiểu Tiểu đau đớn kêu lên một tiếng, không nắm chắc được Tiểu Phấn Hồng nữa, vũ khí "choang cạch" rơi xuống đất Mẫn Kỳ quay người tung chân một cái hung mãnh, Chúc Tiểu Tiểu bị đá bay ra xa ngoài kết giới.

Tiểu Tiểu ôm lấy bụng, nằm cuộn lại trên mặt đất rất lâu không động đậy. Mẫn Kỳ không để ý đến cô, nhanh chóng vẽ nốt bùa, hai lòng bàn tay đập vào nhau lăm nhăm đọc, tiếp đó toàn thân sáng lên, đi vào trong kết giới do Huyền Thiên Ngọc Nữ giăng.

Trên đỉnh của tòa nhà, Huyền Thiên Ngọc Nữ và năm vị đệ tử của Huyền Thiên phái, còn có cả Thôi cực trường dẫn đầu các phán quan, cùng Happy, Smile, mọi người đang đối mặt với một mớ tóc màu đen càng lúc càng dài, ác chiến trong làn khói dày đặc.

"Mọi người cẩn thận, ma thân Hậu Khanh này được sinh tể gọi tinh, lúc này huyết lực không đủ, cần phải hút nhiều máu tươi, nhất định không thể để hắn ta thoát ra khỏi kết giới." Huyền Thiên Ngọc Nữ vừa nói xong lời này, liền cảm thấy kết giới của mình bị người nào đó dùng bùa chú phá. Cô ta vùng kiếm chém đứt một bó tóc của Hậu Khanh đang cuốn đến, chỗ tóc đó giống như có sinh mệnh vậy, lại nhanh chóng dài ra, cuốn lấy.

Thôi phán quan giờ còn khuya, cuộn đám tóc đen lại, lớn tiếng hét: "Mau phong kết giới". Đến ông cũng cảm thấy được kết giới bị phá một lỗ rồi, Hậu Khanh này không thể nào không phát giác ra.

Quả nhiên Hậu Khanh toàn thân căng cứng, dùng lực gạt hết đám người tấn công ra, thân thể phình lên giống như muốn nổ tung, khói đen dày đặc từ từ lan ra. Hậu Khanh này là ma vật thượng cổ, thủy tổ của cương thi, lấy máu để sống, hút hồn đường linh, còn có thuật phân thân, có thể biến hóa ra nhiều thân thể, khó phân thật giả.

Đến lúc này cơ thể hắn ta trương căng lên, tiếp đó là có ý phân thân, hắn ta tốc độ cực nhanh, một khi phân thân trốn ra, sợ là càng khó bắt về hơn. Happy và Smile vùng hai sợi tòa liên! Tiểu Hắc và Tiểu Bạch ra, kết thành lưới dày đặc vây kín lấy Hậu Khanh. Lần này Huyền Thiên Ngọc Nữ tranh thủ thời gian nhanh chóng niệm chú, lập lại kết giới, lại lần nữa phong ấn chết tòa nhà.

1 Sợi tòa liên: Sợi xích.

Mọi người tất cả xông lên, cùng tấn công Hậu Khanh. Hậu Khanh này vừa mới thức tỉnh, năng lượng chưa hoàn toàn khôi phục, cần phải nhân cơ hội tiêu diệt hắn ta. Nếu không, một khi hắn ta lại hấp thu được thân lực, thì không phải là cục diện mấy người bọn họ có thể xử lý được.

Nhưng Hậu Khanh trước mắt cũng đã đủ lớn mạnh rồi, Vô Thường tòa liên căn bản không giữ được hắn ta, chỉ nghe thấy "phụt" một tiếng, tòa liên đứt thành vô số đoạn, Happy và Smile bị đẩy bay ra ngoài mấy mét, "ộc" một tiếng nôn ra máu. Máu tươi kích thích Hậu Khanh, con mắt đỏ như máu của hắn ta sáng lên, móng vuốt giống như xương khô duỗi ra, nhào về phía Happy và Smile.

Thôi phán quan kinh hãi, đưa ngang cây côn ra ngăn chặn móng vuốt của hắn ta, Lý phán quan, Vũ phán quan chạy đến, dùng Phấn Yêu chú tấn công tới trước ngực Hậu Khanh. Nhưng chương chú cứ như đánh lên một bức tường vô hình, năng lượng bị hóa giải không còn tung tích. Huyền Thiên Ngọc Nữ vốn muốn nhân cơ hội rút kiếm đâm vào sau gáy của Hậu Khanh, yết hầu mới là chỗ cửa mệnh của hắn ta. Nhưng lúc này, lưới kiếm cũng như đâm trúng một bức tường vô hình, cong lại, bật ngược ra sau.

Hậu Khanh chẳng biết có phải do mất kiên nhẫn, hay do ngửi thấy mùi vị của máu người, hắn ta "soạt" một cái, hóa thành năm thân thể, cuộn một làn khói nồng xuyên xuống dưới lầu.

Ở trên đỉnh của tòa nhà, chúng thần và ma vật đánh nhau nước sôi lửa bỏng, còn các hàng ma sư bên này lại gặp phải một cục diện căng thẳng khác.

Chúc Tiểu Tiểu bị Mẫn Kỳ đá ngã xuống đất, sau khi được người ta đỡ dậy chỉ cảm thấy bụng đau như lửa đốt, nóng rực. Trong thiết bị liên lạc truyền đến giọng của Ray, báo cáo thông qua máy giám sát của khách sạn đã tìm thấy hành tung của Mẫn Kỳ. Hắn ta đi thang máy lên thẳng đỉnh của tòa nhà ba mươi tầng. Tư Mã Cần nghe thấy tin tức, báo hai hàng ma sư còn lại đưa người khách kia đi ẩn nấp, còn mình thì chạy lên trên đỉnh tòa nhà.

Chúc Tiểu Tiểu chậm lại một chút, cảm thấy không còn đau nữa, cũng hỏa tốc xông vào trong khách sạn. Kết giới của Huyền Thiên Ngọc Nữ quả nhiên cũng không ngăn cản được cô, cô nhẹ nhàng chạy vào bên trong tòa nhà.

Lúc này Mẫn Kỳ đã lên đến đỉnh, mở ba lô sau lưng, lấy ra một chiếc hộp gỗ, bên trong đặt bốn quả cầu tròn màu đỏ máu, đây là huyết chú đan, là Linh vật quan trọng để Hậu Khanh hoàn toàn khôi phục năng lượng, phá vòng vây xuất thế, cũng là công phẩm có thể giúp Hậu Khanh nguyện ý làm việc cho anh ta. Cô thư có viết, người hiến huyết chú đan, cũng là người hiệu lệnh ma tính Hậu Khanh.

Mẫn Kỳ giờ cao chiếc hộp lên đỉnh đầu, đợi một lúc, nhìn thấy trong lối đi của tòa nhà bắt đầu có khói đen tán ra, không kim được liền cười. Tuy quá trình này có chút khó khăn, còn gặp phải khá nhiều phiền phức, nhưng chẳng bao lâu nữa mọi thứ đều sẽ có kết quả. Hậu Khanh một khi khôi phục được năng lượng, những người cần đường linh tinh vớ vẩn này sẽ chẳng còn là vấn đề.

Khói đen càng lúc càng dày hơn, một cặp mắt màu đỏ máu đang xuất hiện thấp thoáng trong đám khói mờ.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Hậu Khanh nhìn thấy huyết chú đan, trong miệng phát ra tiếng cười quỷ dị. Móng vuốt xương xẩu của hắn ta vươn dài ra, trước mắt chỉ muốn lấy được

huyết chú đan.

Tay Mẫn Kỳ có chút run rẩy, trái tim hưng phấn đập liên hồi, vì thắng lợi đang sắp đến mà có chút quên đi tất cả.

Một chiếc phi đao lao vút tới, nhanh như chớp đâm vào cánh tay cầm hộp của Mẫn Kỳ. Mẫn Kỳ không phòng bị, kêu lên một tiếng thảm thiết, chiếc hộp trên tay rơi xuống đất. Biến cố này đổi lại là một tiếng rống thống thiết của Hậu Khanh. Ở phía sau hắn, Huyền Thiên Ngọc Nữ và các phán quan cũng đã đuổi đến, mọi người lại lần nữa cùng nhau tấn công.

Mẫn Kỳ không để ý đến vết thương trên cánh tay, nhanh chóng quỳ xuống nhặt bốn quả huyết chú đan. Tư Mã Cần chạy đến gần, phi thân nhào về phía hắn ta, hai người quấn nhau thành một khối.

Lúc này Chúc Tiểu Tiểu cũng chạy lên đến tầng ba mươi. Nhìn thấy Tư Mã Cần dưới kia và đám người Smile trên này đều đang ở tình thế nguy cấp, nhất thời ngần ra, không biết nên giúp bên nào trước.

Sư huynh muội Huyền Thiên Ngọc Nữ, các phán quan và Hắc Bạch Vô Thường, mười người hợp lại cùng đánh nhau với Hậu Khanh cũng không chiếm được chút lợi thế nào, không chỉ bởi vì chỗ này chật hẹp, người nhiều trái lại không tiện thi triển tấn công, càng bởi vì hai lần lúc trước không thể đâm vào được kết giới bảo vệ cơ thể của Hậu Khanh. Năng lượng của hắn ta tuy không đạt đến đỉnh, nhưng cũng đủ khiến những người này không tấn công vào được.

Hậu Khanh trong lúc giao tranh kịch liệt, tóc dài cuốn lại, lấy được một quả huyết chú đan vào lòng bàn tay, cặp mắt đỏ máu của hắn ta vì hưng phấn mà rõ ràng càng lúc càng đỏ hơn. Mọi người vừa thấy liền hoảng hồn, nếu để hắn ta nuốt được huyết chú đan, chỉ sợ kết giới của Huyền Thiên Ngọc Nữ cũng ngăn không nổi hắn ta nữa. Đến khi đó để mặc cho hắn ta chạy ra ngoài, e rằng nhân gian sẽ thành cục diện xác khô ở khắp nơi.

Hai người đệ tử của Huyền Thiên phái nhanh chóng nhào đến, bị Hậu Khanh đưa ngang móng vuốt quét ngã. Mắt nhìn thấy hắn ta nâng tay muốn nhét huyết chú đan kia vào miệng, Happy, Smile cùng vung tòa liên ra, cuốn lấy cánh tay hắn ta kéo ra sau, nhưng lại bị hắn ta giơ tay vung một cái đập vào tường. Thôi phán quan giương côn lao tới, mũi côn biến thành bút hình nón nhọn đâm thẳng vào yết hầu Hậu Khanh, nhưng còn cách khoảng năm mươi centimet nữa thì bị kết giới bảo vệ cơ thể hắn ta ngăn lại. Huyền Thiên Ngọc Nữ đuổi thanh kiếm dài, chém vào cánh tay cầm huyết đan của Hậu Khanh.

Chúc Tiểu Tiểu ở bên cạnh quan sát một hồi lâu cũng nhìn không ra được sơ hở của hắn ta. Lúc này cô nhiệt huyết dâng trào, toàn lực xung kích nhảy lên trên tường, mượn lực nhảy, vút lên cao đâm một kiếm vào Hậu Khanh kia.

Vào khoảnh khắc này, khi tất cả mọi người đang cùng lúc hành động, lưỡi kiếm dài của Huyền Thiên Ngọc Nữ "tang" một tiếng bị chặn lại ở ngoài kết giới bảo vệ cơ thể, mà lưỡi kiếm kia của Chúc Tiểu Tiểu ở bên cạnh cô ta lại trực tiếp đâm xuống, "vút" một cái chém đứt cánh tay của Hậu Khanh.

Hậu Khanh quá bất ngờ, hắn ta đau đớn rống lên thảm thiết, cánh tay còn lại quét tới phía Chúc Tiểu Tiểu. Thôi phán quan cầm chắc cây côn xoay ngang ra, vững chãi thay Chúc Tiểu Tiểu chống đỡ chiêu này. Huyền Thiên Ngọc Nữ một tay đập vào Hậu Khanh, hét về phía Tiểu Tiểu: "Đâm vào yết hầu hắn!".

Happy, Smile phấn chấn tinh thần, lại thi triển tòa liên kéo giữ Hậu Khanh. Chúc Tiểu Tiểu dùng hết khí thế phi thân lao đến, cánh tay đẩy kiếm đâm thẳng, thoáng cái đã đâm trúng mục tiêu.

Tất cả dường như đều dừng lại.

Khói nồng tan đi, Hậu Khanh cứng đờ đứng yên tại chỗ, Chúc Tiểu Tiểu thở dốc một hơi, rút kiếm ra, huyết dịch màu đen phun trào, bắn đầy lên người cô. Tiểu Tiểu như không có cảm giác gì, chỉ nhìn lên khuôn mặt khô gầy xanh đậm kia của Hậu Khanh, ánh mắt đỏ máu đang nhìn cô, cứ nhìn mãi.

Sau đó, hắn ta đổ rầm xuống.

Huyền Thiên Ngọc Nữ lấy ra một chiếc hộp ngũ trện đồ phong ấn, niệm chú trong miệng, tay bày ra chỉ quyết, đem Hậu Khanh kia hóa làm khói nồng thu lại toàn bộ vào trong chiếc hộp.

Chúc Tiểu Tiểu đứng không vững nữa, chân mềm nhũn ra ngồi phịch xuống đất, nhất thời chỉ cảm thấy cánh tay và phần bụng bị thương lúc trước toàn bộ đều cảm thấy đau đớn. Tay cô vẫn cứ run run, đâm kiếm vào yết hầu một người chân thực như thế, thật sự là việc đáng sợ quá mức. Dạ dày của cô co thắt, cổ họng tắc nghẹn càng khó chịu.

Mẫn Kỳ ở bên cạnh nhìn thấy biến cố này, chịu sự kích thích quá lớn, anh ta cuối cùng bị Tư Mã Cần ấn nằm trên mặt đất, bị vặn ngược tay ra sau rồi còng lại. Mẫn Kỳ không ngừng vùng vẫy, nhìn Chúc Tiểu Tiểu, lớn tiếng hỏi: "Cô là ai? Cô rốt cuộc là ai?".

Tư Mã Cần đá cho anh ta một cái, dùng sức lôi anh ta đi. Huyền Thiên Ngọc Nữ tìm kiếm lục soát khắp nơi xung quanh một lượt, xác nhận không bỏ sót chút gì.

Smile đi đến đỡ Chúc Tiểu Tiểu dậy, luôn miệng hỏi cô bị thương ở đâu. Tiểu Tiểu lắc đầu. Vào lúc này, cô chỉ muốn được nói chuyện từ tế với Boss, cô giết ma rồi, cô muốn báo cho anh, cô chỉ muốn được nói chuyện cùng với anh.

Smile đỡ cô đi vào thang máy, Huyền Thiên Ngọc Nữ ở phía sau gọi lại: "Heo Con, bây giờ muội đã hiểu rồi phải không? Muội chính vì sự nghiệp phục ma mà sinh ra, đừng để cái gọi là tình yêu làm mê muội".

Chúc Tiểu Tiểu quay người lại nghiêm túc nhìn cô ta, trả lời: "Tôi chỉ biết một điều, nếu như không có chúng tôi, những người của Diêm Vương nhất phải

mà cô khinh bỉ, muốn thu phục yêu vật kia, chắc chắn không thể dựa vào bản lĩnh của các cô".

Huyền Thiên Ngọc Nữ bị lời này của cô làm cho sững lại, còn chưa kịp thay đổi sắc mặt, Chúc Tiểu Tiểu đã cùng với bọn Smile bước vào thang máy rồi.

Công việc thu dọn tàn cục sau đó, Chúc Tiểu Tiểu không hỏi qua nữa, cô được đưa về công ty kiểm tra vết thương trên người. Tiểu Tiểu bị một đá rất nặng của Mặc Kỳ, nhưng cũng may không gây ra nội thương. Chỉ có điều cánh tay và phần bụng của cô sẽ bị đau và tím mất mấy ngày. Chúc Tiểu Tiểu kiểm tra xong, nhanh chóng đi tìm Ray hỏi: "Có tin tức gì của Boss không?".

"Có, nghe nói bọn họ thu phục được một ma thần lớn."

Tiểu Tiểu nghe thế, vui mừng ra ngoài gọi điện cho Nghiêm Lạc nhưng vẫn thấy trạng thái tắt máy. Tiểu Tiểu quay lại hỏi: "Tại sao Boss vẫn tắt máy, anh ấy còn nói gì với anh nữa?".

"Tôi không trực tiếp liên lạc với Boss, tình hình là do tổ làm việc bên đó thông báo." Ray nhìn bộ mặt khổ não của Tiểu Tiểu, không kìm được thở dài: "Tiểu Tiểu, cô mệt rồi, cả một đêm không ngủ, cô nên nghỉ ngơi đi. Mau ăn chút gì, rồi quay về nhà ngủ bù. Cô đợt này mấy lần ra ngoài làm nhiệm vụ, có ba ngày nghỉ bù, cô nghỉ ngơi cho tốt đi, đợi cô đến làm, lại có thể nhìn thấy khuôn mặt lạnh như núi băng kia của Boss. Đừng lo lắng cho anh ấy, bọn họ đánh thắng trận rồi, chuẩn bị khai hoàn quay về đó".

"Ừm." Chúc Tiểu Tiểu vẫn còn cảm thấy buồn bã không vui, công việc của Boss bên kia nếu thuận lợi như vậy, vì sao không mở điện thoại chứ?

Cô ngồi ở vị trí làm việc nghĩ cả hồi lâu, không nhận được mở máy tính ra tìm vào nhật ký phân công công việc, nhìn thấy tên của tổ hàng ma Boss đưa đi, tìm ra được khách sạn bọn họ ở.

Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng gọi điện đặt vé chuyến bay sớm nhất, cô gửi Bát Bát cho Smile chăm sóc, nói mình muốn nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó đeo ba lô lên, gọi một chiếc taxi chạy ra sân bay.

Trên đoạn đường, Tiểu Tiểu chẳng để ý đến con đau trên cánh tay và bụng, cũng chẳng cảm thấy đói, hoàn toàn không hứng thú với đồ ăn trên máy bay. Cô chỉ cảm thấy đầy một bụng lời muốn nói với Boss, nhưng cô lại không biết mình phải nói cái gì. Cô ngẫm nghĩ, suy xét cẩn thận, chỉ nghĩ tới chuyện làm sao để Boss mời cô ăn một bữa sang trọng. Cô vẫn chưa thể nói với Boss rằng cô nhớ anh, nếu không nhất định anh sẽ đắc ý.

Đúng rồi, cô chỉ nên nói cô đi nghỉ, vừa hay lại đến thành phố C, trùng hợp lại ở cùng khách sạn thế này. Nhưng lý do đó có phải quá khô cứng không? Chúc Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, lại thấy vui vui.

Cứng thì cứng, kệ anh chứ, dù gì cô cũng đến rồi. Ai bảo anh không nhận điện thoại, còn tắt cả máy. Cô muốn phạt anh mời cô ăn cơm, cô không mang theo quần áo, nhất định phải bắt anh đưa cô đi dạo phố mua quần áo. Còn nữa, vé máy bay cũng phải giúp cô thanh toán.

Cô tính toán trên cả đoạn đường, phải nói với Boss những gì, muốn anh cùng cô làm những chuyện gì. Cô chẳng để tâm đến tính tùy tiện của mình, cũng không nghĩ xem mình làm thế này có phải là hơi quá khích, không cần nhắc hậu quả không, trong đầu óc cô bây giờ chỉ toàn Boss là Boss.

Càng lúc càng đến gần anh rồi, cô càng nghĩ lại càng chờ mong, tim cô đập mạnh hơn, chỉ mong cho máy bay nhanh hạ cánh, nhanh nhanh hạ cánh!

Chúc Tiểu Tiểu vừa xuống máy bay liền chạy đến khách sạn Khải Thái nơi Boss ở. Trong đại sảnh của khách sạn, mười mấy hàng ma sư đang ngồi ở khu vực nghỉ ngơi vừa nghỉ vừa đợi lệnh. Bọn họ nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu thì đều kinh ngạc: "Sao cô cũng đến đây?".

"Boss ở đâu?"

Mấy người nhìn nhau: "Chắc là phòng 1815".

Chúc Tiểu Tiểu không hề do dự, chạy thẳng lên tầng mười tám. Ở trong thang máy, cô nhìn những con số tầng lầu nhảy nhót, lòng vừa căng thẳng vừa hưng phấn, lát nữa gặp mặt câu đầu tiên phải nói gì đây? Hay là, chẳng nói gì cả, đợi anh nói trước, ừm, để xem anh phản ứng thế nào rồi sẽ tùy cơ ứng biến. Dù gì nhiệm vụ ở đây cũng gần như kết thúc rồi, việc cô tới chắc cũng không gây thêm phiền phức gì. Cô nhất định phải đi ra không đi, cứ xài hết ba ngày nghỉ rồi hẵng nói.

Chúc Tiểu Tiểu rất may mắn, lên đến tầng mười tám thì nghe thấy giọng nói của Tất Mặc Kỳ. Cô bịt miệng lại len lén cười, ở góc rẽ hành lang thò đầu ra thăm dò. Tất Mặc Kỳ đang cau mày đứng một mình gọi điện, Chúc Tiểu Tiểu thấp thoáng nghe thấy anh nói: "Được, các cậu ở yên đó, đừng mạnh động, tôi lập tức đưa người qua".

Chúc Tiểu Tiểu đang đoán xem đầu dây điện thoại bên kia có phải là Boss không. Tất Mặc Kỳ đã phát hiện ra cô, anh kinh ngạc sai bước đến: "Heo Con! Sao cô lại ở đây?".

"Tôi đến tìm Boss." Đến nghỉ dưỡng thực sự có chút chẳng đáng tin, Chúc Tiểu Tiểu cuối cùng vẫn không nói như vậy được, chỉ đành thú thật với Mặc Kỳ. Cô hỏi: "Boss ở đâu?".

A Mặc ngăn ra, cúi đầu xuống, nói: "Nghiêm Lạc bị thương, nhưng không có gì đáng lo nữa, bây giờ đang nghỉ ngơi trong phòng".

"Bị thương?" Chúc Tiểu Tiểu căng thẳng: "Có nghiêm trọng không? Có cần phải đi bệnh viện không? Chẳng trách anh ấy không nhận điện thoại, tôi có thể vào thăm anh ấy không?".

A Mặc có chút khó xử: "Chúng tôi vừa mới giúp anh ấy vận công trị thương, bây giờ anh ấy còn chưa có ý thức, nhưng mà đã không sao rồi, ngủ hai ngày là có thể tỉnh lại, cô đừng lo lắng".

"Tôi sẽ không làm phiền anh ấy nghỉ ngơi, tôi chỉ muốn nhìn anh ấy thôi, thật đó, tôi sẽ không làm ồn đến anh ấy, tôi còn có thể ở bên cạnh chăm sóc anh ấy, cho tôi đi thăm anh ấy nhé." Tiểu Tiểu vô cùng sốt ruột, chẳng trách trái tim của cô đập thồm cả ngày làm thế nào cũng không yên tâm được, hóa ra anh thật sự bị thương. Cô tóm lấy cánh tay A Mặc cầu xin, nhất định muốn gặp Boss.

Tất Mặc Kỳ bị giầy vò chẳng biết làm thế nào, chỉ đành đưa cô đến phòng, mở cửa để cô vào trong. Căn phòng này vô cùng hào hoa, có một phòng khách rất lớn, rẽ vào trong mới là phòng ngủ. Tất Mặc Kỳ đến trước cửa phòng ngủ, trong chốc lát đứng sững lại. Chúc Tiểu Tiểu sớm đã không đợi được nữa, thò đầu qua bên cạnh anh nhìn vào trong.

Trên chiếc giường lớn ở trong phòng, Nghiêm Lạc đang nằm không một mảnh vải che thân. Một mỹ nữ tóc xoăn đang cầm khăn mặt nhẹ nhàng lau thân thể cho anh. Mỹ nữ đó nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu và Tất Mặc Kỳ, "ồ" lên một tiếng đuôi tay kéo chặn lại che đi phần từ eo trở xuống của Nghiêm Lạc.

"A Mặc, sao anh đã quay về rồi, không phải là đi làm việc sao? Còn đưa một cô gái tới đây, phi lễ vật thị, có biết hay không?" Ngữ khí của cô gái kia cho thấy cô ta rõ ràng vô cùng thân thuộc với A Mặc, đương nhiên căn cứ theo tình hình trước mắt mà nói cô ta đối với Nghiêm Lạc chắc chắn cũng chẳng xa lạ gì.

1 Lời của Khổng Tử, ý nghĩa là: Không nhìn những thứ không hợp lễ.

Tất Mặc Kỳ hít một hơi, không dám nhìn biểu cảm của Chúc Tiểu Tiểu, chỉ muốn nói chút gì đó làm sáng tỏ sự việc: "Hò Dĩnh, tôi chẳng phải bảo cô không cần quan tâm anh ấy sao? Kệ anh ấy ngủ hai ngày là được".

"Anh ấy khắp người đều là bùn đất vừa rồi vận công lại toát đầy mồ hôi, anh ấy thích sạch sẽ như vậy, tôi lau qua cho anh ấy thoải mái một chút. Yên tâm, thân thể của anh ấy tôi đâu phải chưa từng thấy qua, lau người thôi mà, chẳng có gì hết. Hơn thế nữa, anh ấy là vì tôi mới bị thương, nói thế nào thì tôi chăm sóc anh ấy cũng là việc nên làm." Hò Dĩnh vừa nói vừa cười với Chúc Tiểu Tiểu, vị tiểu cô nương này mới vào biểu cảm đã kinh hãi bị tổn thương như vậy, cô ta không thể không để ý, đã có sẵn phòng bị rồi.

A Mặc vỗ trán, nhanh chóng giải thích với Chúc Tiểu Tiểu: "Hò Dĩnh là Hò tiên2, tôi và Nghiêm Lạc đều quen thân với cô ấy. Sự việc lần này cũng may có cô ấy giúp đỡ, chúng tôi chế phục ma thần Bình Ế, nhưng không ngờ trong lúc hành động lại gặp phải mai phục tấn của ma thần Âm Dạ, Nghiêm Lạc cứu cô ấy, cho nên bị thương một chút". Anh muốn đem sự việc nói cho rõ ràng, nhưng về phần câu nói đã nhìn thấy thân thể Nghiêm Lạc kia của Hò Dĩnh, anh lại coi như không nghe thấy, hy vọng Tiểu Tiểu cũng có thể tự động bỏ qua.

2 Hò tiên: Hò ly tu luyện thành tiên.

Hò Dĩnh nhìn Chúc Tiểu Tiểu, thái độ của A Mặc khiến cô ta cảm thấy thân phận của Chúc Tiểu Tiểu này không bình thường, nhưng tấm lòng của cô ta đối với Diêm Vương, mấy trăm năm nay thần giới, ma giới người người đều biết, làm sao lại để tiểu nha đầu mới xuất hiện này có cơ hội cướp anh đi chứ? Cô ta cười thật tươi, vò khăn vào chậu nước bên cạnh, lại giúp Nghiêm Lạc nằm nghiêng sang bên, bắt đầu lau lưng cho anh. Cô ta trêu chọc nói với A Mặc: "Tôi rất thân với A Lạc, còn anh thì không thân lắm, anh đừng tự kéo thêm mình vào". Chữ thân kia, được giọng nói mềm mại của cô ta nhấn xuống mang hàm ý sâu xa.

Chúc Tiểu Tiểu từ đầu đến cuối không nói một lời, hết sững sốt lại đến sững sờ, đầu óc cô càng lúc càng trống rỗng. Cũng chẳng buồn để ý đến phép lịch sự, cô không nói gì, quay lưng chạy xa khỏi căn phòng. Tất Mặc Kỳ vội vàng đuổi theo: "Heo Con, Nghiêm Lạc với cô ta không phải là cái loại như cô nghĩ kia...".

"Tôi đâu có nghĩ gì. A Mặc, chẳng phải anh còn có việc sao? Mau đi đi. Tôi rất ổn, tôi đã nhìn thấy Boss, anh ấy không sao là tốt rồi. Anh đi làm việc của mình đi." Giọng nói của Chúc Tiểu Tiểu vừa bình ổn vừa trấn tĩnh, Tất Mặc Kỳ nhìn tới nhìn lui, trong lòng vẫn cảm thấy không chân thực. Nhưng điện thoại của anh lại vang lên, anh thở dài, thực sự phải nhanh chóng đi rồi, anh ngăn cửa thang máy, vội vàng nói với Chúc Tiểu Tiểu: "Tôi sẽ phái người đến chăm sóc Boss nhà cô, không để cho bọn họ đơn độc ở chung nhau, cô chờ có hiểu lầm, nếu không thì mọi người chúng ta đều sẽ rất thảm. Cô xuống dưới lầu đặt phòng, đợi anh ấy tỉnh rồi thì cùng nhau quay về. Tôi phải rất muộn mới có thể quay lại, cô nghỉ ngơi chút đi, hoặc là ra ngoài chơi cũng được..."

Chúc Tiểu Tiểu vẫy tay với anh: "Mau đi đi, tôi có phải là trẻ con đâu". Không phải trẻ con, cho nên cô mới phiền não và khó chịu như thế này.

A Mặc vào thang máy đã đi xuống dưới được một lúc, Chúc Tiểu Tiểu vẫn còn đứng ngây tại chỗ, cô quay đầu lại nhìn cửa phòng của Boss, cuối cùng xuống lầu rời khỏi khách sạn.

Lúc này đã gần năm giờ chiều, ánh tà dương hướng tây, sắc sáng vàng kim trải dài lên trên mặt đất, Chúc Tiểu Tiểu bước đi không phương hướng, cũng không có chút mục đích gì. Cô nhớ lại một ngày nào đó của nửa năm trước, cũng gần giống như lúc này, mưa lớn rất lớn, Boss vì cô đã mở một chiếc ô ra, đưa cô đi vào Waiting, chị Mạn cho cô một cốc "Thời khắc gặp ma"...

Huyền Thiên Ngọc Nữ từng nói, lúc cô gặp ma, chính là thời điểm bắt đầu lại của vận mệnh.

Bọn họ thân thành ma, đều vẫn cảm thấy cô là một chú heo, nhưng không phải rồi, cô đã là Chúc Tiểu Tiểu.

Chúc Tiểu Tiểu hoang mang đứng trên đường lớn, cuối cùng nghĩ ra mình còn có một câu rất quan trọng vẫn chưa hỏi Boss. Cô muốn hỏi, anh thích là chú heo trước kia đó, hay là cô của bây giờ.

Ai nấy đều tìm kiếm trên người cô hình bóng chú heo con thần dùng sáu trăm năm trước. Cứ coi như mục đích của bọn họ không giống nhau, thái độ không giống nhau, nhưng bọn họ đều trùng hợp với nhau ở một điểm, đó là vẫn coi cô như chú heo con năm nào, nhưng mà cô thực sự không phải.

Nhiều năm qua đi như vậy rồi cô đã chuyển kiếp luân hồi đến sáu lần, cô sớm đã không còn giống như trước kia nữa. Nếu như Boss chỉ là thông qua cô, để tiếp tục yêu thương chú heo tiên vô duyên vô phận của quá khứ, vậy cô sẽ phải làm thế nào? Nếu như cô càng ngày càng thích anh, nhưng anh lại phát hiện cô căn bản không còn giống như trước, không còn thích cô nữa, vậy thì cô phải làm sao đây?

Thậm chí, từ trước đến nay cô còn chưa từng nghĩ qua, Boss cũng có quá khứ. Không nói quá xa xôi gì, chỉ cần xét trong sáu trăm năm này, Boss ưu tú như thế tướng mạo lại xuất chúng, có qua mười mấy hai chục người bạn gái, thậm chí từng kết hôn rồi, cũng chẳng có gì kỳ quái cả. Cứ giống như người con gái vừa rồi, lau người cho anh thân nhiên đến vậy, đó chẳng phải chuyện người bạn tốt nào cũng có thể làm.

Nếu như Boss thật sự có quan hệ thân mật với những người phụ nữ khác, vậy cô nên làm thế nào?

Từng vấn đề phải nghĩ cách làm thế nào này, giống như những móng vuốt sắc nhọn cào vào tim cô. Lê nào cô đã yêu Boss rồi? Như thế này biết phải làm sao? Yêu đương thật là một việc rất đau khổ.

Chúc Tiểu Tiểu trong đầu ngập tràn hỗn loạn, trải qua hai mươi tư giờ đồng hồ không ngủ không nghỉ, bụng lại trống rỗng không chút thức ăn, ở nơi đây còn bị tổn thương tình cảm nghiêm trọng, cơ thể cô cuối cùng cũng không chống đỡ nổi nữa.

Trước mắt tối sầm, mọi thứ quay cuồng, Chúc Tiểu Tiểu nhìn không rõ nữa, dụi dụi mắt, phát hiện hóa ra mình đang khóc. Đồ thần kinh, khóc gì mà khóc, mình vì lo lắng anh ấy gặp chuyện gì nên mới lặn lội đến đây, sau đó cũng chỉ bắt gặp một mỹ nữ ở bên cạnh bảo vệ, lau người cho anh ấy, có gì to tát chứ, Chúc Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, dù gì mình cũng đến để nghỉ ngơi, chỉ đến để nghỉ ngơi...

Một người đàn ông đi đến, không cẩn thận đụng phải Chúc Tiểu Tiểu, cô đứng không vững, ngã phịch xuống đất. Lúc này đây giống như là bị mở hết công tắc nước mắt, cô nhếch nhác lớn tiếng khóc oa oa. Chỉ có điều lần này, ngoại trừ việc thu hút ánh mắt của những người qua đường ra, thì không có anh hùng nào đến cứu mỹ nhân cả.

Chúc Tiểu Tiểu cô đơn ngồi trên mặt đất khóc cho chán, đến tận khi màn đêm sắp bao trùm, cô mới bắt đầu cảm thấy mệt mỏi vừa lạnh vừa đói, lúc này mới bò dậy, lau khô nước mắt, tìm vào một nhà nghỉ gần đó.

Chúc Tiểu Tiểu không mang theo tiền mặt, nhà nghỉ dờ hơi đó còn không cho dùng thẻ tín dụng, lúc này ngân hàng đã đóng cửa, máy rút tiền tự động ở bên ngoài lại bị hỏng. Chúc Tiểu Tiểu kéo cơ thể mệt mỏi đi qua ba con phố mới tìm được một máy có thể rút tiền, lại đi qua ba con phố quay về, mua một phần phở xào bò, một chai nước suối ở quán nhỏ bên cạnh nhà nghỉ, cuối cùng cũng có thể ngồi trong phòng thờ phào nghỉ ngơi.

Cô ngẩn ra một hồi, nhìn đèn đường sáng lên bên ngoài cửa sổ, nghe âm thanh của những chiếc xe lái đến, đầu óc trống rỗng, rất lâu sau mới khôi phục được hồn phách muốn phản chấn tinh thần.

Kỳ quái thật, bản thân mình lập đại công, giết được ma vật, rõ ràng là chuyện nên vui mừng, bây giờ ở đây sâu thẳm làm gì chứ, đúng là có bệnh.

Chúc Tiểu Tiểu mở hộp ra, ăn một miếng phở thật to. Ừm, ăn cho no, ngủ cho đầy, sáng dậy lại là một ngày mới. Quan việc heo con thần dùng của sáu trăm năm trước làm gì, cô chính là Chúc Tiểu Tiểu, chỉ là Chúc Tiểu Tiểu mà thôi. Cô phải làm việc thật tốt, sống thật tốt, còn phải nói chuyện yêu đương ngọt ngào. Không yêu đương với Boss thì thôi, phải yêu đương với người đàn ông thích Chúc Tiểu Tiểu, phải yêu đương cùng với người đàn ông không có quan hệ nam nữ lãng nhăng.

Chúc Tiểu Tiểu nuốt miếng thịt bò, lại gấp một miếng nữa nhét vào miệng, đợi đại kiếp của trời đất qua đi, cô còn phải kết hôn sinh con, đến khi đó sẽ gọi bố mẹ quay về...

Cô còn chưa tưởng tượng linh tinh vớ vẩn xong thì một cơn buồn nôn bất giác trào lên. Chúc Tiểu Tiểu chạy vào phòng tắm, nôn khan lên bồn rửa mặt, rồi sau đó nôn hết tất cả những thứ vừa ăn ra ngoài, cứ nôn cho đến khi ra cả nước chua, dạ dày co rút, toàn thân sụp xuống. Cô súc miệng nước lã rồi quay lại phòng, nằm lên giường, kéo chăn bọc lấy cơ thể, cuộn tròn lại co quắp như con tôm.

Cô biết rồi, thịt ở trong phở xào bò đó là thịt lợn, cô vừa rồi không chú ý ăn vào. Thật là gian thương, làm sao có thể lấy thịt lợn trộn lẫn vào thịt bò để bán chứ, cô thực sự đã quá xui xẻo mà!

Chúc Tiểu Tiểu không nên được lại khóc nức lên, vì sao lại xui thế này, cô rõ ràng mới làm một nữ anh hùng, quay đầu lại đã liên tiếp gặp xui xẻo. Cô càng khóc đầu càng đau, đau lắm, rất đau, cuối cùng một cơn tích tụ lâu ngày, ngủ thiếp đi, trước khi chìm vào giấc mộng, cô vẫn còn đang nghĩ, cô ghét Boss, rất ghét, rất ghét.

Ngày hôm sau Chúc Tiểu Tiểu ngủ đến tận chiều mới tỉnh, toàn thân cô vô cùng khó chịu, cánh tay đau, bụng đau, đầu cũng rất đau. Vào phòng tắm, cô soi gương mà giật thót mình. Cô gái ở trong gương kia trông như bị ác linh chiếm thân vậy, sắc mặt vừa xanh vừa đen, hai mắt thì sưng húp, đến quỳ cũng không có bộ dạng xấu xí như thế.

Cô vội dùng nước nóng rửa mặt, chạy ra đường mua một bộ quần áo mới, lại đến hiệu thuốc mua thuốc, sau đó tìm một nhà hàng gọi cả đồng đồ ăn đắt đến dọa chết người, còn gọi cả điểm tâm và kem sau bữa ăn nữa, ăn đến mức dạ dày không còn nhét được bất cứ thứ gì, lúc này mới cảm thấy lại được hồi sinh.

Quay về nhà nghỉ, Tiểu Tiểu tắm nước nóng, sau đó uống thuốc, như phát cuồng, lấy dầu xoa vào cánh tay và bụng, xoa tới khi nóng rùng rục lên, đau

đến chảy cả nước mắt, lúc này mới cảm thấy thoải mái. Sau đó, nằm xuống tiếp tục ngủ, kỳ nghỉ mà, tất nhiên phải dùng để ngủ.

Lần này Tiểu Tiểu ngủ thẳng một mạch đến buổi trưa ngày hôm sau. Khi đó cô chậm rãi tỉnh dậy, chậm rãi trả phòng, chậm rãi ăn trưa, lại chậm rãi đi mua vé tàu hỏa, sau đó "rìch rích rìch rích" cả đoạn đường lác lác ngủ quay về nhà.

Khi quay trở lại đến thành phố A đã là bảy giờ sáng của ngày hôm sau, Chúc Tiểu Tiểu định về nhà mình một chuyến, tắm rửa thay đồ, vừa hay kịp quay lại công ty đi làm sau khi kết thúc kỳ nghỉ. Lúc này cô mới nhớ ra, quần áo thường mặc và các đồ dùng hàng ngày của cô, toàn bộ đều đã thu dọn đặt trong thùng sau của xe ở công ty. Khi đó cô phải chuyển nhà, kết quả lại đúng lúc gặp phải vụ án ở khách sạn, vội vàng bận rộn quên cả việc chuyển đồ lên tầng ba mươi chín phòng của Boss.

Như thế này cũng tốt, Chúc Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, cô có thể lén lút chuyển hành lý quay về, sẽ không quá khó xử.

Cô không muốn chuyển đến sống cùng Boss, cô phát hiện có rất nhiều sự việc mình đã nghĩ quá đơn giản. Có lẽ cô chính là cái đồ đáng ghét già tạo lại phiền phức.

Câu chuyện của chú heo kia khiến cô rất cảm động, nhưng khi tất cả mọi người đều coi cô là Heo Con trước đây, cô lại không hề thấy vui mừng. Có thể xuyên qua kết giới hàng ma trừ yêu là chuyện tốt, nhưng nếu như mọi người lời chuyện này ra cãi qua cãi lại, cô cảm thấy rất không thoải mái. Boss là người ưu tú, điều kiện vô cùng tốt, anh muốn ở cùng cô, thật sự khiến cho lòng chuông hờn vinh của cô được lấp đầy. Nhưng cũng không biết từ lúc nào đầu óc cô đã luôn chỉ có hình ảnh Boss, vậy mà giờ đây cô vẫn không cảm thấy hạnh phúc chút nào.

Tiểu Tiểu làm mặt quỷ nhìn vào trong gương: "Chúc Tiểu Tiểu, mày chính là đồ heo nọc, quý đáng ghét". Đã phiền như thế thì dứt khoát đừng nghĩ nữa, dù gì có công việc thì làm, có tiền lương thì lĩnh, sau đó cứ theo duyên phận, tìm một người bạn trai. Tiêu chuẩn lựa chọn của cô trước đây thật đúng, tìm một người đàn ông bình thường một chút, tính cách tốt là được rồi. Tiểu Tiểu nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng người đàn ông trong đầu óc cô lại vẫn là Boss.

Chúc Tiểu Tiểu liền ôm cái tâm trạng tự mình cho là rồi bởi này, lén lút mò đến khu để xe dưới lầu của công ty tìm hành lý, kết quả sau thùng xe đó lại trống không. Chúc Tiểu Tiểu vừa suy nghĩ xem là ai lấy hành lý của cô đi, vừa đi lên lầu.

Mới vào đến phòng làm việc, Thư Đồng thấy cô liền có tình làm bộ dạng kích động nước mắt rùng rùng khoa trương bỏ nhào đến: "Tiểu Tiểu à, bạn yêu quý, cuối cùng cô lại xuất hiện rồi, cô còn nhớ quay lại à, chúng tôi sắp bị giày vò chết rồi, cứu mạng đi".

Thư Đồng mấy ngày trước vẫn luôn ra ngoài làm nhiệm vụ, hôm qua vừa mới về thì liền có lệnh khẩn lập tức quay lại công ty, mọi người phải toàn lực tìm kiếm Chúc Tiểu Tiểu mất tích.

Tiểu Tiểu nghe thấy tròn tròn mắt, chỉ vào mình: "Tìm tôi? Tôi đâu có mất tích".

"Điện thoại của cô đâu?"

"Ồ trong túi này." Chúc Tiểu Tiểu vừa lật túi vừa nói, nhưng bởi cả nửa ngày cũng không thấy. Cô cố gắng nhớ lại, mình dùng điện thoại khi nào, đã để ở đâu rồi?

Thư Đồng trừng mắt nhìn cô chẳng vui vẻ gì: "Đừng tìm nữa, điện thoại của cô bị trộm rồi, đến bây giờ cô vẫn chưa biết sao, thật phục cô đó".

"Bị trộm rồi?" Chúc Tiểu Tiểu kinh ngạc há hốc miệng.

"Boss nói không tìm thấy cô, điện thoại tắt máy, liền báo công ty truy tìm tung tích định vị điện thoại của cô, kết quả tìm được một tên trộm ở thành phố C. Hắn ta nói nhìn thấy cô ngồi trên đường khóc rất đau lòng, chẳng hề để phòng xung quanh, liền lấy cắp điện thoại trong túi của cô. Nghe nói suýt chút nữa Boss đã bóp chết hắn." Thư Đồng nhìn nhìn Chúc Tiểu Tiểu, tiếp tục: "Sau đó Boss lại tìm thẻ tín dụng của cô, phát hiện cô rút một món tiền ở máy rút tiền tự động tại thành phố C. Anh ấy điều tra chứng minh thư xem cô có từng đặt khách sạn hay đăng ký vé máy bay gì không, nhưng hoàn toàn không có. Boss đoán rằng cô đã bắt xe quay về, thế là hôm qua cũng lập tức về luôn, nhưng không tìm thấy cô, liền đem chúng tôi ra thẩm tra một lượt. Anh ấy còn phái người đến bến xe tìm, xem lại băng giám sát theo dõi, còn phái người tới cả tiểu khu nơi cô sống nữa".

Chúc Tiểu Tiểu nhếch miệng: "Vậy hôm nay tôi vừa xuống tàu thì liền bị tìm thấy rồi?".

"Đúng vậy, may mà tìm thấy rồi, chúng tôi mới có thể thoải mái một chút, hôm qua tôi phải ngủ ở công ty đó, rất vất vả có biết không? Tiểu Tiểu, cô bản lĩnh thật, còn khó tìm hơn của yêu quý nữa."

Chúc Tiểu Tiểu vừa định đáp lời thì điện thoại trên bàn reo lên, cô nhấc máy, nghe thấy giọng nói trầm thấp của Nghiêm Lạc: "Em lên đây, tầng ba mươi chín".

"Vâng." Tiểu Tiểu trả lời, dập điện thoại, nói với Thư Đồng: "Tôi hơi khó chịu, cô giúp tôi xin nghỉ có được không?". Cô cũng không đợi Thư Đồng đồng ý, đeo ba lô lên, vội vàng rời đi.

Thư Đồng ở sau lưng hét với theo: "Cái gì? Không được! Cô muốn hại chết tôi à, cô quay lại!".

Tiểu Tiểu giả vờ không nghe thấy, cúi đầu đi về phía thang máy, trong lòng cô có chút hoảng loạn, không phải nói anh cần ngủ hai ngày mới có thể tỉnh sao, sao mà quay về nhanh như thế?

Sau lưng cô có hai tổ hàng ma sư đeo trang bị cũng đang đợi thang máy, xem ra có nhiệm vụ phải đi làm. Mấy người quen mặt chào hỏi cô, Chúc Tiểu

Tiểu miễn cưỡng nở nụ cười đáp lại, trong lòng sốt ruột mong thang máy nhanh đến.

Còn may cửa thang máy mới đó đã mở ra rồi, Chúc Tiểu Tiểu vội vàng xông vào trong, mười người đàn ông to lớn kia nối đuôi nhau đi vào, thang máy trong thoáng chốc đã được nhét đầy. Chúc Tiểu Tiểu được tường người che chắn, có cảm giác an toàn. Cô dự định xuống tới lầu dưới sẽ chạy đi ngay, đợi đến khi cô chuẩn bị tốt tâm lý, nghĩ xong phải đối mặt với Boss như thế nào rồi hẵng nói.

Nhưng khi thang máy chuyển động, mọi người đều có chút ngẩn ra, rõ ràng là thang máy đi xuống dưới, vì sao lại ngược lên trên? Tim Chúc Tiểu Tiểu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, gắng sức co rúm lại trong góc tường.

Thang máy dừng lại ở tầng ba mươi chín, lúc Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy không ổn, quả nhiên cô nghe thấy mười người kia đều hướng ra phía ngoài thang máy cùng lúc lên tiếng cung kính gọi: "Boss".

Chúc Tiểu Tiểu không hề nghe thấy tiếng Nghiêm Lạc, con người đó mặt vẫn luôn luôn lạnh lùng, xem ra cũng chỉ gật đầu coi như chào hỏi, bây giờ chỉ hy vọng anh không phát hiện ra cô đứng ở trong góc.

Đáng tiếc nguyện vọng nhỏ nhoi của cô rất nhanh chóng bị hủy diệt, Nghiêm Lạc không khách khí đi vào thang máy, mười tráng sĩ kia đương nhiên liền mình chen về phía hai bên, dành cho Boss đại nhân một con đường rộng rãi. Chỉ một loáng, Boss đã đứng bên cạnh Tiểu Tiểu, bởi vì không gian chật hẹp nên hai người vai kề vai rất sát nhau.

Chúc Tiểu Tiểu không dám thở mạnh, cô cắn môi, cúi đầu nhìn mũi giày của mình, không biết nên làm thế nào mới được. Bàn tay to lớn của Nghiêm Lạc đột nhiên duỗi ra, nắm lấy bàn tay cô. Chúc Tiểu Tiểu hơi hoảng, giật mình muốn rút tay lại, nhưng một chút cũng không động đậy được. Thậm chí hễ cô vùng vẫy, anh lại càng nắm tay chặt hơn, khiến cô cảm thấy đau.

Chúc Tiểu Tiểu ngẩng lên nhìn, chỉ thấy khuôn mặt nghiêng và chiếc cằm của Nghiêm Lạc, anh đang nhếch khóe miệng mỉm cười với mười người kia, bọn họ tạm biệt rồi lục tục rời khỏi thang máy, hóa ra đã qua tầng một rồi, chỗ này là hầm để xe B2. Chúc Tiểu Tiểu chăm chăm nhìn cửa thang máy đóng lại, sau đó bắt đầu đi lên trên.

Trái tim cô đập càng nhanh hơn, chẳng biết tại sao lại thấy sợ hãi. Bây giờ bốn phía không người, nhưng cô cũng không dám tranh luận. Cô ngược lên một cái, nhìn thấy ánh mắt u ám thâm trầm và rực cháy ngọn lửa tức giận kia của Boss.

Chúc Tiểu Tiểu là điển hình của loại người "nhiệt huyết thanh xuân", cứ dùng biện pháp mềm mỏng trấn áp, dịu dàng tấn công, cô sẽ tự mình xem xét phản tỉnh, tương đối dễ xử lý. Nếu như dùng chính sách cứng rắn, cứng gặp phải cứng, còn những nhiều phiền hà, vậy tuyệt đối sẽ kích động khả năng đấu trí của cô.

Đáng tiếc Nghiêm Lạc hai ngày này không tìm thấy cô, sốt ruột và lo lắng khiến tinh thần suy sụp đến cực điểm, khó khăn lắm mới đợi người quay về được. Vậy mà sau khi anh tìm thấy cô, cô lại quay người lên lút chuẩn đi, điều này khiến anh tức giận đến nổi suýt nổ tung, sớm đã làm cho những lời giải thích anh nghĩ cả nửa ngày và những lời dỗ dành cô ném ra ngoài chín tầng mây rồi. Cuối cùng anh quyết định trực tiếp xuống dưới bắt người.

Người đã ở bên cạnh rồi, nhưng cô đến nhìn cũng chẳng nhìn anh một cái, tay cũng không muốn để anh nắm, trong lòng Nghiêm Lạc càng tức giận. Rõ ràng anh mới là người bị hại, anh hôn mê không tỉnh, đồ cũng bị người khác lột sạch, cô đến một chút ý thức bảo vệ anh cũng không có. Theo như lời A Mặc, cô gái nhỏ này quay người cái thì liền đi, cũng không lo anh bị người ta "sâm sỡ".

Được, cô có lý do tức giận, loại tình huống đó sợ là ai gặp phải cũng đều sẽ cảm thấy phát hỏa. Có thể cô muốn mắt không nhìn, lòng không đau, nhưng tại sao cô không ngoan ngoãn ở lại đợi anh tỉnh dậy? Thành phố C đó, tất cả đều lạ lẫm, vậy mà cô dám chạy loạn lên, lại còn khóc lóc ỉ ôi ngay trên đường lớn, đến một chút phòng bị cũng không có, điện thoại bị trộm cũng không biết. Nếu như ví tiền, chứng minh thư cũng bị trộm mất, hoặc là gặp phải nguy hiểm gì thì phải làm sao?

Cái đầu heo của cô chẳng nhanh nhạy chút nào, căn bản không biết chăm sóc tốt cho mình, khiến người ta chẳng yên tâm được. Khắp các khách sạn của thành phố C, anh đều đã phái người đi điều tra, chẳng chỗ nào có đăng ký chứng minh thư của cô. Nha đầu này chắc chắn là nghỉ ở một nhà nghỉ vớ vẩn nào đó điều kiện không tốt lại không an toàn.

Nghiêm Lạc càng nghĩ càng tức giận, không nhịn được hung dữ nhìn cô, giá mà có thể nhìn tới khi cô biến thành người tí hon, anh sẽ bỏ cô vào trong túi để bất kỳ lúc nào cũng có thể mang theo.

Chúc Tiểu Tiểu vốn vẫn còn hoảng hốt, e sợ, nhưng thấy Boss cứ nhìn mình mãi không thôi thì lại bùng bùng tức giận. Dựa vào cái gì mà hung dữ với cô, người làm chuyện sai đâu phải là cô. Cái người cùng với người khác câu câu kết kết, bị người ta sờ qua sờ lại cũng chẳng phải là cô. Hai ngày hôm nay cô đã đủ xui xẻo rồi, còn phải quay lại nhìn khuôn mặt hung dữ của anh. Chúc Tiểu Tiểu càng nghĩ lại càng tức giận, gắng sức rút tay mình ra ngoài. Nghiêm Lạc đương nhiên không buông. Chúc Tiểu Tiểu phát tiết bàn tay còn lại véo vào cánh tay anh, kết quả bàn tay đó liền bị anh tóm nốt.

Chúc Tiểu Tiểu cắn răng, duỗi chân ra đá, đánh nhau ở trong thang máy giống như trẻ con vậy.

Nghiêm Lạc đương nhiên không đáp trả, ngoại trừ việc giữ chặt hai tay của cô, còn phải cẩn thận khống chế lực đạo để không làm cô bị thương, chân vẫn cứ cứng đờ cho cô đá mấy cái, không hề kêu đau.

Cuối cùng đã đến tầng ba mươi chín, Chúc Tiểu Tiểu co chân khom eo, vùng vằng không chịu ra khỏi thang máy, chỉ thiếu nước ngồi phệt xuống đất. Nghiêm Lạc vừa tức vừa buồn cười, suýt chút nữa không giữ được vẻ mặt nghiêm túc. Anh khom mình xuống, thò tay ôm lấy phần eo của Tiểu Tiểu, đưa cô ra khỏi thang máy.

Tầng ba mươi chín không có cửa, ra khỏi thang máy hoàn toàn là địa bàn của Nghiêm Lạc. Chúc Tiểu Tiểu bị anh ôm, còn muốn đuổi chân ra đá anh. Nghiêm Lạc đi vào trong phòng, ném cô lên chiếc sofa lớn. Tiểu Tiểu vừa mới có được tự do, liền nhảy dựng lên, hất đám tóc lòa xòa trước mặt ra, ngẩng cao đầu, hung dữ nhìn Boss.

Vừa trải qua một trận vầy vùng, mặt Tiểu Tiểu đỏ bừng lên, cặp mắt to sáng khác thường, lúc này ngẩng đầu ưỡn ngực, cũng có thể coi là khí thế vô cùng.

Nghiêm Lạc khoanh tay trước ngực, cau mày nhìn cô: "Đánh anh thì đánh thoải mái thế sao lúc anh bị người khác thất lễ, khinh mạn, em lại như con rùa rút đầu bỏ trốn vậy?"

Chúc Tiểu Tiểu vừa nghe thấy, mặt càng đỏ hơn, lớn tiếng hét: "Anh đừng có vừa ăn cướp vừa la làng, rõ ràng anh và cô ta quan hệ không bình thường. Cái gì mà bị khinh mạn, nếu như bọn anh không có gì, cô ta sao dám tùy tiện lột quần áo của anh? Ngay cả khi em và A Mặc bước vào, cô ta cũng vẫn thân nhiên như vậy".

Anh còn dám làm bộ làm tịch trách cô, xí xí xí! Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy con tức giận đang xông thẳng lên đầu, cô vẫn còn chưa tìm anh để tính sổ, đồ trắng hoa đáng chết, đàn ông có bề ngoài đẹp đẽ đều không đáng tin, anh cùng với cô gái khác mập mờ ám muội, lại còn dám trách cô.

Cô lao đến, mạnh tay nắm cho Nghiêm Lạc mấy cái, Boss thối tha, cô ghét anh, cô ghét anh!

Rõ ràng nói đi làm việc công, thực tế là đi gặp người tình, còn bị cô bắt quả tang. Bây giờ lại dám trách cô, dựa vào cái gì mà trách cô? Chúc Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ rồi bỏ sung hai cái đá nữa. Anh nói đúng, cô làm gì phải chột dạ, cô cũng không phải cái kẻ làm chuyện xấu kia. Nếu phải nói rõ, xem ai mới cần phải nói rõ với ai.

Nghiêm Lạc giãn lỏng mày ra, Heo Con ngốc này, thật sự là dám động thủ với anh, hơn nữa còn xuống tay rất nặng. Anh bị đánh cũng đau, nhưng trong lòng lại thấy rất hưng phấn. Cô đang để ý đến anh, còn để ý nhiều hơn cả những gì anh có thể kỳ vọng, anh cười vì sự vui mừng này.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn thấy nụ cười của anh, trong lòng càng tức giận. Vì sao người buồn bã lại chỉ có mình cô, rõ ràng là anh nói thích cô, muốn ở cùng với cô, tại sao cô phải tức giận thành ra thế này, còn anh lại vẫn có thể vui mừng được. Nếu như đổi lại là anh tức giận cô, cô chắc chắn sẽ vô cùng lo lắng. Điều này nói lên cái gì chứ? Điều này nói rõ Boss căn bản không thích cô đến mức như cô tưởng tượng.

Là cô tự thích, tự đa tình rồi, cô cho rằng cứ coi như anh thông qua cô tìm thấy được hình ảnh heo con, vậy cũng nên là thứ tình cảm rất sâu đậm mới đúng, nhưng căn bản lại không phải thế. Nhìn khuôn mặt đang cười đáng ghét của anh, cô giống như kẻ mất trí vậy. Ngồi máy bay cả quãng đường xa xôi đi tìm anh, kết quả lại nhìn thấy người con gái khác tuyên bố chủ quyền đối với anh, sau đó còn gặp phải bao nhiêu sự việc xui xẻo, cô đã buồn bã đến thế này, nhưng anh lại vẫn thoải mái mà cười được.

Chúc Tiểu Tiểu mấy hôm nay tuyến nước mắt vô cùng phát đạt, chỉ ngẫm nghĩ thôi thì nước mắt liền chảy ra rồi. Lần này nụ cười của Nghiêm Lạc không còn giữ nổi trên mặt nữa, anh kéo Tiểu Tiểu vào lòng: "Chuyện gì vậy? Rõ ràng anh mới là người bị đánh mà, em đánh người vì sao còn khóc?"

Chúc Tiểu Tiểu không nói gì, chỉ ra sức khóc, bôi toàn bộ nước mắt, nước mũi lên người Boss. Nghiêm Lạc thầm thở dài, dung túng cho sự trả thù nhỏ nhen của cô đối với mình, vỗ vào đầu cô, cuối cùng bắt đầu giải thích: "Hồ Đình đó là Hồ tiên, bọn anh quen nhau hơn bốn trăm năm rồi. Cô ta đích thực là có ý với anh, trước kia, khi em còn chưa quay lại bên anh, bởi vì quan hệ công việc nên anh thỉnh thoảng cũng có gặp gỡ cô ta. Hồ tộc của cô ta có rất nhiều tai mắt trong nhân gian, hơn nữa luôn có thể lấy được những tin tức tình báo khó kiếm, cho nên bọn anh có chút hợp tác trên công việc. Nhưng giữa bọn anh không phải cái loại quan hệ như em nghĩ kia. Heo Con, từ khi em trở lại, anh không còn để ý bất kỳ người phụ nữ nào khác. Trước đây anh đã từng đồng ý với em, bây giờ cũng như vậy, anh chỉ có một mình em".

Chúc Tiểu Tiểu khịt khịt mũi, nhận lấy giấy ăn anh đưa để lau mặt, nghiêm chỉnh ngồi lên sofa, nói: "Trước đây anh không phải đồng ý với em, anh vốn đồng ý với heo con kia, không phải là em".

Nghiêm Lạc sững lại, nhìn vào đôi mắt Chúc Tiểu Tiểu, anh không hiểu, điều này có khác biệt sao?

"Boss, nếu như em không phải là chuyển thế của chú heo đó, anh có còn thích em không?"

Nghiêm Lạc đương nhiên không có cách nào trả lời, anh vẫn luôn nhìn theo cô, nhìn đến mấy kiếp rồi, chính bởi vì cô là heo con của anh. Cứ coi như nói không nghe được, sờ không chạm đến, nhưng anh vẫn muốn nhìn thấy cô, đó là một loại nhu cầu về mặt tinh thần. Cũng giống như có người thích xem ti vi, có người thích chơi game, có người thích đồ ăn ngon, còn anh, chỉ thích nhìn thấy cô.

Nếu như cô không phải là heo con chuyển thế, chỉ là một cô gái trong chúng sinh đồng đức, anh sẽ không nhìn thấy cô, không nhìn thấy đương nhiên sẽ không thích cô, nhưng lời này anh thực sự không dám nói. Trực giác nói cho anh biết, nếu như anh nói ra, hậu quả nhất định sẽ là chuyện anh không thể tiếp nhận nổi.

Chúc Tiểu Tiểu không có được câu trả lời, đổi sang một phương thức hỏi khác: "Vậy nếu như chúng ta tiếp xúc lâu như vậy rồi, anh phát hiện ra em căn bản không giống như heo con đó, anh có còn thích em không?"

"Heo Con, em làm sao vậy?" Anh bắt đầu thấp thòm.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn vào mắt anh, nỗi bất an và thất vọng trong lòng đang lớn dần lên.

"Em không phải là heo con, em là Chúc Tiểu Tiểu. Boss, em không tu luyện thành tiên, em chỉ là một người bình thường, không phải là hình người chú

heo đó hóa thành. Cứ coi như em còn có năng lực xuyên qua kết giới, nhưng tất cả những thứ khác của em, đều không giống heo con đó. Em nhỏ mọn, em giả tạo, em thích suy nghĩ lung tung. Em chuyển tâm nhưng chẳng làm được việc gì. Em không dám cưỡng hôn anh trước mặt mọi người. Em sẽ không hồ đồ đến mức, rõ ràng biết anh không yêu em, sau khi bị đưa vào trong đại lao còn muốn tiếp tục yêu anh. Em chưa từng tưởng tượng được mình sẽ cao thượng tới mức có thể vì anh mà từ bỏ sinh mạng. Nếu như anh và Cửu Thiên Huyền Nữ cùng dỗ dành lừa em bái sư học nghệ, chỉ là để em ra chiến trường, em nhất định sẽ một chân đá vỡ sư môn, sau đó quay lại đánh nhau với anh."

Chúc Tiểu Tiểu một hơi nói ra toàn bộ những lời muốn nói: "Em thích hư vinh, yêu cái đẹp, hay tính toán, em căn bản không phải là chú heo con các anh nói kia. Em không có sự ôn hòa thuần hậu của nó, không có sự dũng cảm của nó, cũng không có nghị lực và lòng kiên trì giống như nó". Quan trọng nhất đó là, em không yêu anh nhiều như chú heo đó, cô vốn muốn nói như thế nhưng phát hiện ra nói thế nào cũng chẳng ra lời được.

Hai người yên lặng nhìn nhau. Nghiêm Lạc cảm thấy đáy lòng lạnh ngắt, anh lại nghe thấy Tiểu Tiểu nói: "Boss, em nhìn thấy cô gái kia thân mật với anh như vậy, em..."

Tiểu Tiểu nhìn khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc giống như bình thường của Nghiêm Lạc, cô không thể đoán được trong lòng anh đang nghĩ gì, đoán đo rồi lại đoán đo, cuối cùng vẫn nói: "Boss, em nghĩ, chúng ta thực sự không hợp nhau. Xin lỗi, em không muốn làm bạn gái của anh".

Nghiêm Lạc im lặng, anh không biết nên nói gì mới được. Những chuyện liên quan đến yêu đương, tuy anh sống hơn ba nghìn năm rồi, nhưng lại không phải là tay lão luyện, lời lẽ ngọt ngào anh căn bản chưa từng nói qua. Trước đây đều là Heo Con biểu thị tình yêu với anh, là Heo Con vẫn luôn trông mong anh, là Heo Con ở bên cạnh anh, cười với anh, chỉ cần anh đuổi tay ra, đã có thể ôm được cô rồi.

Nhưng nếu như có một ngày Heo Con nói cô không muốn yêu anh nữa, vậy anh phải nói gì? Anh không biết. Anh chỉ cảm thấy trái tim mình đang đập rất mạnh.

Tiểu Tiểu nhìn Nghiêm Lạc, buồn bã và nặng nề, cô cúi đầu đi ra ngoài, khi đi qua bên người anh thì bị anh một tay kéo lại. Anh nắm lấy tay cô, nhưng không nói gì. Tiểu Tiểu có chút hoảng hốt, hai người im lặng đứng một lát.

Cuối cùng Nghiêm Lạc lên tiếng: "Heo Con, em có biết, lúc đầu sau khi anh đưa em đến đường luân hồi, Cửu Thiên Huyền Nữ đã hạ độc chú gì với anh không?"

Chúc Tiểu Tiểu lắc đầu, tuy không hiểu rõ vì sao lúc này anh lại nói đến chuyện đó, nhưng nghe thấy Boss bị hạ độc chú, cô vẫn rất căng thẳng. Trong câu chuyện A La viết cho cô kia, chuyện hạ chú chỉ được viết qua, không kể tường tận, cho nên cô vẫn chưa rõ lắm.

Nghiêm Lạc nói tiếp: "Bà ấy nguyên rủa anh không thể nói chuyện với em nữa, không cách nào tiếp xúc, không cách nào để hôn, anh và em, mãi mãi không thể gần gũi với nhau được".

Chúc Tiểu Tiểu kinh ngạc há hốc miệng, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói: "Làm sao vậy được? Chúng ta vẫn luôn có thể nói chuyện, cũng có thể chạm vào nhau, chúng ta bây giờ còn đang nắm tay". Vì để chứng minh, cô còn lắc lắc bàn tay bị Nghiêm Lạc nắm lấy.

"Đó là bởi vì em, Heo Con. Mấy kiếp trước em mới chuyển thế, anh đều đã đi tìm em, anh đối diện với em, thực sự một câu cũng không nói ra được, anh muốn chạm vào em, tay lại xuyên qua cơ thể của em. Cứ như vậy hết kiếp này đến kiếp khác. Sau đó, anh mới hết lòng tin, chỉ cần đứng từ xa nhìn em là được rồi. Nhưng ở kiếp này, chúng ta có thể ở cùng nhau, tất cả chính bởi vì em."

Nghiêm Lạc duỗi tay ra xoa khuôn mặt đang không hiểu chuyện gì của Chúc Tiểu Tiểu: "Chúng ta nói với nhau câu đầu tiên, lần đầu tiên tiếp xúc, đều do em bắt đầu trước".

Chúc Tiểu Tiểu cau mày cố gắng nhớ lại, là cô gọi điện thoại cho Boss, câu đầu tiên đó, đích thực là cô nói. Cô ở trong thang máy bị ác linh tấn công, Boss muốn đón lấy khi cô sắp ngã xuống đất khi đó cô cảm thấy mình xuyên qua cánh tay của anh, cho rằng là ảo giác, sau đó là cô thử thăm dò sờ vào cánh tay anh, chứng thực có thể cảm giác thấy sự tiếp xúc thật sự.

Chúc Tiểu Tiểu nhớ lại tất cả, không kim được, tròn tròn mắt lên. Nghiêm Lạc kéo cô lại gần, cúi đầu xuống, từ từ hướng đến, kề gần vào đôi môi của cô: "Chúng thực thêm một lần nữa, em sẽ biết được, những điều anh nói là thật".

Môi của anh ở gần cô như vậy, Chúc Tiểu Tiểu căng thẳng lùi ra sau, nhưng bàn tay to lớn của anh đã giữ lưng cô lại, để cô muốn tránh cũng chẳng thể tránh được. Cô nghe thấy Nghiêm Lạc nói với mình: "Đừng sợ, anh chẳng thể làm gì được em đâu".

Hơi thở của anh phả vào mặt cô, gần đến mức khiến cô có thể thấy rõ ngay cả hàng mi của anh, cô cứng đờ nhìn môi anh ép xuống, trái tim đập dữ dội, mặt bắt đầu nóng lên.

Rất lâu sau, Nghiêm Lạc cứ ép như thế trên môi của cô không hề động đậy, Chúc Tiểu Tiểu cuối cùng phản ứng lại được, nếu như dựa vào thị giác thì đúng là bọn họ đang hôn nhau, nhưng dựa trên xúc giác, môi của cô, một chút cảm giác cũng không có. Nghiêm Lạc cuối cùng ngẩng đầu lên, ánh mắt anh sâu thẳm, cảm xúc ở trong đó như chèn ép khiến trái tim cô phát đau.

"Anh không hôn được em, Heo Con. Nếu như anh có thể lựa chọn, anh thực sự hy vọng mình chưa từng nhớ nhung em." Anh đưa tay thay cô vuốt lại mái tóc, nhìn thẳng vào mắt cô, tiếp tục nói: "Nếu như em không phải là chuyển thế của chú heo con ấy, anh sẽ không nhìn em, nhưng mà khi anh nhìn thấy em, anh biết em không phải là heo con năm đó. Như thế này, em có thể hiểu không?"

Chương 30

Chúc Tiểu Tiểu từng sờ nói không nên lời. Nghiêm Lạc lại nói: "Em cảm thấy tình cảm giữa hai chúng ta không đủ, anh không muốn làm em buồn, cho nên, anh có thể cho em thời gian và không gian từ từ bồi dưỡng. Hơn sáu trăm năm trước, em dạy anh biết đến tình yêu, bây giờ sau sáu trăm năm, giữa hai chúng ta tất cả quyền chủ động cũng đều ở em. Nếu như có một ngày, em nguyện ý giống như heo con kia chủ động hôn anh, thì coi như chúng ta hai bên chấp nhận đối phương rồi. Như thế, em có đồng ý không?".

Chúc Tiểu Tiểu nghiêm túc nghĩ xem mình có thiệt thòi không, nghĩ rất lâu mới nói: "Vậy nếu như em yêu người khác, ở cùng với người khác, cũng không sao cả, đúng không?".

Nghiêm Lạc sững người, chau mày lại, giả thiết này sao khi nghe thấy lại khiến người ta không thoải mái như vậy?

"Anh xem, em còn chưa làm gì cả, anh lại làm mặt xấu thế này rồi."

"Anh xưa nay vẫn biểu cảm như vậy, em không được chê bai. Loại giả thiết này đợi khi trở thành hiện thực rồi hẵng nói."

Chúc Tiểu Tiểu lần này không để bị lừa, cứ nói cho rõ trước: "Vậy chúng ta bây giờ phải nói cho xong đã, chúng ta lúc này không phải là quan hệ bạn trai bạn gái, chuyện lấy vợ gả chồng các bên không liên quan đến nhau, anh không thể cưỡng ép em, em có tự do yêu đương. Nếu như em yêu anh thì sẽ nói cho anh, nếu như yêu người khác rồi, anh cũng không được có ý kiến".

Không có ý kiến thì đúng là gặp ma! Nghiêm Lạc không định tranh luận vấn đề này cùng cô, anh lấy điện thoại ra, vừa đưa trả cô, vừa giáo huấn: "Lần sau không cho phép tùy tiện nữa, chuyện lớn bằng trời cũng không quan trọng bằng an toàn của bản thân. Làm gì có cái kiểu hề không vui là chạy loạn lên, nếu xảy ra chuyện gì thì phải làm thế nào?".

Chúc Tiểu Tiểu nhận lấy điện thoại, trong lòng hiểu rõ chuyện này đúng là mình không đúng, điện thoại bị mất đến hai ngày mà cũng không nhận ra, đúng là hơi quá rồi.

"Còn nữa", lời giáo huấn của Boss vẫn còn chưa kết thúc: "Vì sao A La trong điện thoại của em thì là 'Nữ Vương', còn anh lại chỉ là 'Nghiêm Lạc'?"

"Điều này có gì đáng tính toán chứ, gọi A La nữ vương, em đã gọi mấy năm rồi. Còn khi em lưu số điện thoại của anh, anh vẫn chưa phải là Boss của em mà."

"Vậy anh ở chỗ em chẳng phải là thấp hơn nó một cấp sao? Không được, anh đã giúp em sửa lại rồi."

"Ồ." Chúc Tiểu Tiểu vốn dĩ cũng chẳng để ý, tên gọi thôi mà, không có gì to tát cả, "Nữ Vương" sửa thành "A La" cô đương nhiên vẫn biết là ai.

"Hành lý của em anh đã chuyển đến rồi, Bát Bát cũng đón về rồi, sau này em sẽ ở đây." An toàn của cô, từ đầu đến cuối luôn là vấn đề lo lắng hàng đầu của anh, bây giờ thế cục bất ổn, cô ở trên địa bàn của anh, anh mới có thể yên tâm.

"Không được, em không thể sống cùng với anh." Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy đây là vấn đề nguyên tắc.

Nghiêm Lạc chau mày lại, nhìn cô rất lâu, cuối cùng vẫn thỏa hiệp: "Anh chuyển xuống tầng ba mươi tám, chỗ đó gần một phòng ra cũng có thể ở, em cứ ở lại đây, điểm này nếu như không nghe lời, vậy những thứ nói vừa rồi sẽ không tính nữa".

Không biết lý lẽ! Nhưng Chúc Tiểu Tiểu dám giận mà không dám nói.

Rõ ràng vừa rồi là cô đánh anh một trận, sao mà chớp mắt đã lại bị anh chấn chỉnh rồi? Cô nhìn Nghiêm Lạc cảm ra một va li hành lý lớn, lên giọng giống như đại gia: "Đồng hành lý của anh, em thu dọn một chút đi".

Chúc Tiểu Tiểu ngẩn ra, trong lòng nghĩ mình đâu phải là gì của anh, sao lại phải giúp anh thu dọn chứ?

Nghiêm Lạc giống như nghe thấu lòng cô vậy, anh nói tiếp: "Em không phải là bạn gái của anh, nhưng vẫn là nhân viên của anh, còn lĩnh tiền lương do anh trả, anh làm việc rất hợp lý. Còn nữa, không có hành lý anh sẽ không chuyển đi".

Nhận tiền của người ta mà không làm việc, điều này Chúc Tiểu Tiểu cũng biết là vô liêm sỉ. Thế nhưng anh mời cô đến là để làm hàng ma sư, chứ đâu phải làm trợ lý cá nhân. Chỉ có điều, anh không chuyển đi, vấn đề đúng là hơi nghiêm trọng. Cuối cùng Chúc Tiểu Tiểu bị ép bức bởi uy quyền của Boss, vừa cầu nhau bất mãn, vừa ngoan ngoãn giúp anh thu dọn hành lý. Những thứ quần áo trang phục vật dụng tùy thân, bàn chải đánh răng, khăn mặt, đồ dùng tắm rửa, dao cạo râu, kem dưỡng da... tất cả đem sắp xếp một lượt, thật sự là chuyện rất cá nhân, rất thân mật.

Nghiêm Lạc hài lòng nhìn cô bận rộn di chuyển khắp nơi trong phòng, anh cầm một tờ báo lên che đi biểu cảm vui mừng của mình. Heo Con ngốc, vì sao

em có thể ngốc đến mức đáng yêu thế này chứ?

Còn Chúc Tiểu Tiểu thì vừa làm việc vừa nghĩ, đã nói rõ ràng rồi, cô nên điều chỉnh tình cảm và cuộc sống của mình như thế nào mới được đây? Cô nhất định phải biết tranh cãi, phải làm việc cho thật tốt, phải yêu đương thật bình thường, ừm, cô nhất định sẽ rất bận rộn.

Chúc Tiểu Tiểu vừa tranh thủ chơi cùng Bát Bát, vừa giúp Nghiêm Lạc thu dọn hành lý, cô chậm chạp lê mê, hiệu suất cực thấp. Nghiêm Lạc bên kia vẫn không động tĩnh gì, cô cũng chẳng để ý đến.

Đợi khi thu dọn hành lý gần xong, nghe thấy cửa thang máy mở ra, Chúc Tiểu Tiểu nhảy dựng lên, tầng lầu này đến cửa cũng không có, thật là khiến người ta quá không có cảm giác an toàn. Cô chạy tới xem, người đến là Tất Mặc Kỳ.

A Mặc nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu, khoa trương chấp tay lại vái cô một cái: "Tiểu tử tông, cuối cùng cô xuất hiện rồi. Tôi sắp bị cô hại chết rồi". Tối hôm đó A Mặc quay về phát hiện ra Tiểu Tiểu không ở lại khách sạn thì đã biết có chuyện không hay rồi. Quả nhiên buổi trưa ngày hôm sau Nghiêm Lạc tỉnh dậy, sự việc đó thật khác thường. Nghiêm Lạc vừa mở mắt ra đã liền tìm điện thoại, sau khi phát hiện điện thoại hết pin tự động tắt nguồn, khuôn mặt tối sầm lại. Đợi đến lúc gọi được cho Tiểu Tiểu thì phát hiện cô cũng tắt máy, tâm trạng anh càng tồi tệ đến cực điểm.

Tất Mặc Kỳ thấy tình hình không bình thường, chủ động nói rõ nguyên do sự tình, thế là trên dưới tất cả mọi người liền bị khuôn mặt đen sì của Diêm Vương giày vò cho một trận. Cái người tên là Hồ Đình nói liên thiên với Chúc Tiểu Tiểu về quan hệ thân thiết của mình với Diêm Vương kia liền bị ném ra khỏi khách sạn. Diêm Vương nói người trong lòng anh ấy đi mất rồi, phải bận đi tìm cô, không rảnh tiếp đãi khách.

Hồ Đình bị xem như vô hình, khí rồi khỏi đó sắc mặt đương nhiên không dễ coi. Tất Mặc Kỳ lại thờ phào một cái, trong lòng nghĩ chẳng qua chỉ đuổi người đi, không xung đột lớn quá là được rồi, thực sự vẫn không nên trở mặt với gia tộc Hồ tiên. Anh rất sợ Nghiêm Lạc tức giận quá mức sẽ xử lý Hồ Đình. Dù gì năm đó vì Heo Con, Nghiêm Lạc ngay đến chiến thân thiên đình và tất cả thân giới còn có thể không coi ra gì, huống hồ bây giờ chỉ là một Hồ tiên.

May mà chuyện Heo Con mất tích đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Nghiêm Lạc, làm anh không có thời gian rảnh để đi tính toán với Hồ Đình. Anh tìm được tên trộm điện thoại của Chúc Tiểu Tiểu, liền lật tung tất cả các khách sạn thành phố C lên. Cho rằng cô đã quay về thành phố A, lại chạy về tìm, kết quả đến bóng người cũng không thấy đâu. Thế là Nghiêm Lạc làm cho mọi người rối tung lên, người có tác dụng hay không đều bị anh sai khiến, cuối cùng vẫn phải dựa vào Chúc Tiểu Tiểu tự mình xuất hiện.

Cho nên Tất Mặc Kỳ nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu thật sự rất vui mừng, cuối cùng cũng có thể chắc chắn mọi người đã thoát khỏi biển khổ rồi. Tiểu Tiểu nào biết được những điều này, cô nhăn mũi, rất không hài lòng với sự khoa trương của anh: "Làm gì mà hại chết, anh chẳng phải vẫn sống khỏe mạnh đó sao".

"Còn thêm mấy lần nữa chắc chắn sẽ chết đây."

"Vậy không sợ, A La sẽ sắp xếp tốt cho anh một đường lui, sau khi anh chuyển thể đầu thai, bảo cô ấy đợi anh."

"Cô thật ác, tôi chẳng phải đã kiên trì giữ gìn thân thể của Boss nhà cô, để anh ta không bị người khác lợi dụng sao, cô lại còn nguyên rửa tôi như thế. Sau đó tôi thực sự có phải người lên trên bảo vệ anh ta rồi."

"Tôi đâu có rửa anh, là anh tự mình nói muốn chết chứ, vậy bảo A La giúp anh sắp xếp xong rồi, sau đó lại đợi anh, có gì ác đâu?"

"A La nhà tôi không bằng Boss nhà cô, nếu tôi thật sự toi rồi, cô ấy chắc sẽ không đợi đâu." A Mặc đột nhiên cười khổ một cái, vỗ vai Chúc Tiểu Tiểu: "Heo Con, chúng ta thật giống nhau, đều dựa vào cái chết, bám víu cuộc kháng chiến trường kỳ mới có thể ở lại bên cạnh người chúng ta thích".

Chúc Tiểu Tiểu lùi lại phía sau mấy bước: "Tôi đâu có như vậy, đó là chú heo nhỏ kia, không phải tôi. Tôi mới hai mươi tư tuổi, tên là Chúc Tiểu Tiểu. Hơn nữa hôm nay tôi nói rõ ràng với Boss rồi, anh sau này đừng ghép hai chúng tôi vào với nhau nữa, như thế không tốt".

Tất Mặc Kỳ ngẩn ra, trong lòng có chút nghi hoặc không hiểu: "Ý gì vậy?"

Chúc Tiểu Tiểu ngượng ngùng, lắp bắp nói: "Không có ý gì cả, chỉ là, tôi và Boss không phải thứ quan hệ như thế. Anh không cần hỏi điều này".

Tất Mặc Kỳ như hiểu ra, anh nhướn mày lên, thăm thò dài, Nghiêm Lạc đáng thương, Heo Con này khó xử lý hơn A La cả chục lần. "Cô giỏi đó, đến Diêm Vương cũng dám đá, Heo Con, tôi bội phục cô. Cô đã dám theo đuổi anh ấy lại dám đá anh ấy, trên thế giới này không thể tìm được người thứ hai đâu, cô thật giỏi!" Anh dựng đứng ngón tay cái lên tỏ vẻ khâm phục.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn anh một cái, chẳng hề cảm thấy anh đang khen mình. Tất Mặc Kỳ lại hỏi: "Anh ấy đâu, đi đâu rồi? Tôi đến kiểm tra vết thương của anh ấy". Anh đã ở đây nói chuyện lâu như vậy, kẻ kia vẫn chưa xuất hiện, chắc là đi ra ngoài rồi nhỉ?

Chúc Tiểu Tiểu lúc này mới nhớ đến, sao Boss lại không có động tĩnh gì?

"Anh ấy chắc là ở chỗ sofa."

A Mặc vừa nghe thấy, vội vàng chạy vào trong, quả nhiên nhìn thấy Nghiêm Lạc dựa vào sofa kia bất động. Chúc Tiểu Tiểu vội đi theo sau, nhỏ tiếng hỏi: "Anh ấy ngủ say rồi?"

A Mặc cau mày lại: "Nếu chỉ là ngủ say thì tốt rồi. Anh ấy bị thương nặng chưa khỏi, vốn dĩ nên ngủ đủ hai ngày đợi chức năng cơ thể và linh lực hồi

phục, nhưng kỳ lạ khó hiểu là anh ấy lại tỉnh sớm hơn dự kiến, cho nên theo lý mà nói vết thương này sẽ càng phiền phức hơn. Tôi thấy tinh thần của anh ấy vẫn tốt, còn cho rằng năng lực khôi phục của bản thân anh ấy tăng vọt, không có chuyện gì rồi, nhưng chúng ta làm ơn như thế, anh ấy lại vẫn ngủ mê man..."

"Nhưng lúc trước khi anh ấy nói chuyện với tôi vẫn còn khỏe như rồng như hổ, thật đó." Chúc Tiểu Tiểu cũng căng thẳng, nghĩ lại bản thân mình vừa rồi còn đâm đá Boss.

"Căng thẳng cao độ sẽ khiến anh ấy bỏ qua sự không thích nghi, bây giờ xác nhận cô không sao rồi, tinh thần vừa mới thả lỏng, thân thể liền không chống đỡ được nữa, sẽ vì bảo vệ linh thể mà rơi vào trạng thái ngủ sâu không tỉnh." A Mặc giải thích nói: "Đây là một phương thức tự bảo vệ của thân, ma, tôi phải sắp xếp lại cho anh ấy ổn thỏa một chút".

A Mặc để Nghiêm Lạc nằm lên sofa, chuyển động như thế mà anh vẫn không tỉnh, Chúc Tiểu Tiểu nhìn thấy, cắn cắn môi, có chút hoảng hốt lại có chút đau lòng.

A Mặc bảo cô đi gọi bọn Happy, Smile đến, nói là phải vận công trị thương cho Nghiêm Lạc, Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng gọi điện thoại. Bản thân cô thì nhân lúc này thu dọn nốt hành lý và phòng ốc của Nghiêm Lạc, trong lòng nghĩ tình trạng của Boss thế này, kỳ thực nên là mình chuyển đi mới đúng, nhưng lại sợ Boss tỉnh dậy sẽ tức giận. Cô do dự một lát rồi bước đến chỗ sofa xem xét tình hình. A Mặc và Boss đều đang được vây bọc trong một quang ảnh sáng xanh nhàn nhạt, còn Happy và Smile thì giữ ở hai bên trái phải.

Chúc Tiểu Tiểu bỗng nhiên cảm thấy căm ghét chính mình, cảm thấy bản thân thật là chẳng ra sao, chẳng chịu quan tâm đến người khác chút nào. Boss bị thương cô cũng không để ý, chỉ để ý đến cái gì mà yêu với không yêu kia của mình, cứ thích dằn vặt nghĩ ngợi lung tung. Quả nhiên anh với cô không có cùng nhau là đúng, cô không phải là chú heo anh đừng không sợ gì kia, cô không xứng với Boss.

Smile quay đầu thấy Chúc Tiểu Tiểu đang đứng bên cạnh nhìn Boss thần thờ thì an ủi nói: "Đừng lo, Boss dưỡng thương tốt sẽ không sao đâu".

Chúc Tiểu Tiểu gật gật đầu, lại nhìn một lát nữa, nhỏ tiếng chào hỏi Smile, nói mình xuống dưới làm việc, sau đó đeo ba lô đưa Bát Bát đi.

Tiểu Tiểu ủ rũ xuống dưới lầu quay lại vị trí làm việc, hôm nay công việc không nhiều, cô nhân nhỡ sợ lại nghĩ ngợi lung tung, liền đi giúp đỡ những đồng nghiệp khác làm việc. Đến trưa rồi, vừa nhìn thời gian, đã qua giờ gọi cơm. Tâm trạng Tiểu Tiểu rất tệ, lại không cảm thấy đói, nhưng Bát Bát thì đã kháng nghị rồi, nó gơ cái chân nhỏ lên găng sức cào Tiểu Tiểu.

"Mày đói rồi sao?" Chúc Tiểu Tiểu vừa hỏi, nó liền liên tục gật đầu vẫy đuôi. Chúc Tiểu Tiểu đưa nó đến khu vực nghỉ ngơi, muốn tìm chút điểm tâm cho nó ăn, cô gặp Thư Đồng và Tiết Phi Hà đang ngồi ở đó.

Thư Đồng vừa nhìn thấy Tiểu Tiểu liền vui mừng gọi: "Tôi cho rằng cô lại chạy mất rồi chứ, dọa tôi đến ra ngoài ăn cơm cũng không dám, chỉ sợ vừa ra cửa thì bị gọi quay trở về thẩm tra".

"Không đâu không đâu, tôi đang làm việc mà. Vừa rồi tôi đến kho trang bị." Chúc Tiểu Tiểu có chút ái ngại đối với Thư Đồng, cô dù gì cũng là có ý đồ bỏ trốn ngay trước mặt cô ấy.

"Đi thôi nào, ba mỹ nữ trong giới hàng ma chúng ta đi ăn cơm." Thư Đồng kéo hai cô gái còn lại đến tiệm mỹ bò, một mình cô ăn hết sạch một bát mỹ lớn thêm thịt thêm ớt, lại làm sạch mười xiên thịt dê, hai đĩa rau xào, nhưng hai người đối diện vẫn đang đếm từng sợi mỹ chẳng có hứng ăn uống.

"Haizz, các cô làm gì vậy, ăn cơm phải vui vẻ chứ, các cô biểu cảm khổ sở như thế này đối với đồ ăn, bọn nó cũng sẽ không thoải mái đâu. Phải để bọn nó thoải mái một chút, như thế bọn nó sẽ vui vẻ, sẽ được tiêu hóa nhanh hơn, hấp thụ tốt hơn."

Chúc Tiểu Tiểu và Tiết Phi Hà cùng ngẩng đầu lên nhìn Thư Đồng một cái, Chúc Tiểu Tiểu nói: "Thư Đồng, cô nói như đang lừa trẻ con vậy".

"Hi hi, đây đích xác là lời mẹ tôi lừa tôi khi còn nhỏ. Bà ấy còn dọa dẫm tôi, nói cơm trong bát không ăn hết sạch, thừa lại bao nhiêu hạt cơm sẽ có bấy nhiêu người chồng. Bỏ tôi hung dữ vô cùng, tôi cho rằng chồng đều là những người giống ông, khi còn nhỏ sợ đến mức mỗi bữa cơm đều liếm bát đến sạch sành sanh, kiểm tra không còn sót hạt cơm nào mới yên tâm đặt bát xuống." Thư Đồng chống cằm nhớ lại chuyện năm đó: "Sau này tôi lên trung học, con trai trong lớp đều không phải là đối thủ của tôi, đều phải nghe lời của tôi. Tôi liền nghĩ, nhiều hơn mấy người chồng để sai khiến cũng không tồi. Thế là mỗi bữa cơm đều để lại rất nhiều cơm trong bát. Sau này đợi đến lúc tôi thật sự có thể kết hôn tìm chồng rồi, tôi liền chỉ để lại một hạt cơm. Nhưng đến bây giờ bóng dáng chồng đâu cũng vẫn chưa nhìn thấy".

Chúc Tiểu Tiểu gầy gầy mỳ trong bát, cuối cùng không kìm được hỏi: "Thư Đồng, cô đã từng yêu chưa?".

"Đương nhiên có." Thư Đồng ngẩng đầu ưỡn ngực: "Trung học cơ sở năm lần, trung học phổ thông ba lần, đại học một lần, bây giờ thì không có". Thư Đồng bấm đầu ngón tay tính toán, thờ dãi: "Haizz, quả nhiên phụ nữ càng lớn tuổi càng không có giá".

Tiết Phi Hà tròn mắt lên: "Cô trung học yêu tám lần rồi?". Chiến tích này đối với cô nương ở thôn quê lạc hậu như cô mà nói, thật sự là không thể nghĩ đến được.

"Làm sao, Phi Hà cô biểu cảm như thế này rất làm tổn thương người khác biết không? Tôi lúc đầu trẻ tuổi chẳng biết mà, cho rằng chồng càng nhiều càng tốt, có thể dùng để sai khiến, cho nên khi đánh nhau liền tiện tay lựa chọn. Dưới năm đâm xuất hiện tình yêu, rất dễ dàng có được bạn trai."

Chúc Tiểu Tiểu và Tiết Phi Hà nhìn nhau, mặt đều đen sì, như thế này gọi là yêu đương?

Thư Đồng nói tiếp: "Chỉ một lần duy nhất tôi thực sự có cảm giác, đó là khi tôi đang học đại học, anh ta là bạn cùng lớp. Khi tôi học năm thứ hai, theo đuổi anh ta rất cuồng nhiệt, khó khăn lắm cuối cùng cũng thành công. Kết quả năm thứ ba, anh ta mắc bệnh gan phải điều trị, tôi cứ cả ngày chạy đi chạy lại giữa trường học và bệnh viện. Anh ta xuất viện cũng phải điều dưỡng, tôi thì vẫn luôn làm trâu làm ngựa chăm sóc anh ta. Chúng tôi ở bên nhau năm năm, sau này anh ta hoàn toàn bình phục, lại thay lòng đổi dạ yêu người khác. Chúng tôi liền chia tay".

"Anh ta sao lại như thế chứ, thật tức chết!" Chúc Tiểu Tiểu thực sự thấy không đáng thay cho Thư Đồng.

Thư Đồng cười cười: "Anh ta yêu cô y tá, cảm thấy người ta dịu dàng hiền thực, tôi lại là một cô gái bạo lực thô kệch, lúc mới bắt đầu thì cảm thấy đáng yêu, thời gian lâu rồi liền thấy thô lỗ không thích nổi. Khi chia tay tôi đau khổ muốn chết, sau này cũng nghĩ thông rồi. Thời gian thật sự có thể chữa lành tất cả".

Chúc Tiểu Tiểu cúi đầu gầy mỳ trong bát, không muốn ăn chút nào, Tiết Phi Hà cũng nhìn một góc bàn ngăn ra, Thư Đồng đá chân một cái: "Các cô làm gì mà biểu cảm như có người chết vậy, cũng thất tình à?". Cô nhảy mắt với Chúc Tiểu Tiểu: "Cô chẳng phải có Boss rồi sao?".

Chúc Tiểu Tiểu lắc đầu: "Lấy đâu ra". Tình hình của mình lúc này cô cũng chẳng biết nên nói thế nào, dù gì cũng không phải là thất tình.

"Boss thật sự không phải là bạn trai của cô?" Thư Đồng tiến đến gần hỏi.

Chúc Tiểu Tiểu lại lắc đầu: "Không phải".

"Thật sự không phải?"

"Thật sự không phải."

Thư Đồng vỗ tay một cái: "Được rồi, dù gì mọi người cũng đều độc thân, vậy đợi tan làm, chúng ta đi dạo phố, đi trang điểm cho mình xinh đẹp một chút. Mục tiêu cuộc sống của năm nay, chính là làm thế nào kiếm được bạn trai tốt. Ba người chúng ta sẽ cùng nhau hợp thành tổ đặc công Cầu Ngẫu!".

1 Cầu ngẫu: Tìm đôi lứa, tìm đối tượng

Tiết Phi Hà phản đối đầu tiên: "Không được không được, tôi không tham gia. Tôi phải hoàn thành sứ mệnh hàng ma của Tiết gia, tôi không muốn quen bạn trai".

"Xí, nếu như cô thích rồi, quen hay không quen vẫn là do cô. Phải hoàn thành sứ mệnh? Vậy cô cứ tìm một người trong giới hàng ma, sau đó sinh một ô hàng ma sư đi, tổ tông của cô sẽ cảm tạ cô đây." Thư Đồng nói xong, lập tức chuyển hướng nói với Chúc Tiểu Tiểu, không chú ý đến khuôn mặt đỏ hồng của Tiết Phi Hà.

Chúc Tiểu Tiểu cũng phản đối, nguyên nhân của cô rất đơn giản: "Thư Đồng, tên của tổ đặc công Cầu Ngẫu cô đặt kia rất mất mặt".

Thư Đồng xoa tay: "Tên gọi thôi mà, đừng tính toán nhiều quá, quan trọng là tổ ba người chúng ta đây phải thực hiện mục tiêu. Phụ nữ chúng ta có quyền được hạnh phúc, chúng ta phải tìm chồng tốt".

Đáng tiếc, chỉ có một mình Thư Đồng là hào khí vạn trượng, hai cô gái kia lại chẳng hứng thú chút nào.

Thư Đồng vừa phàn nàn bọn họ vừa quay trở lại công ty. Mới bước chân vào cửa, cô đã liền nhận được nhiệm vụ. Smile giao lại vụ án của Vu Lạc Ngôn cho cô.

Chúng rối loạn ký ức kiếp trước, Thư Đồng từng xử lý không ít, lại nghe nói là bạn của Chúc Tiểu Tiểu, liền vỗ ngực bảo đảm nhất định sẽ hoàn thành. Ray cũng phê chuẩn Chúc Tiểu Tiểu cùng nhận vụ án này với Thư Đồng.

Chuyện đó rất trùng ý Tiểu Tiểu, điều cô sợ nhất bây giờ chính là nhân rồi, hễ nhân rồi trong đầu liền không kiềm chế được nghĩ lung tung. Rắc rối nhất là, nội dung của việc nghĩ lung tung này tuyệt đại bộ phận đều liên quan tới Boss. Vừa rồi khi quay lại, cô nghe Smile nói Boss vẫn đang ngủ, vết thương không chế được rồi. Chỉ có điều do lượt đầu tiên bế quan trị thương không tốt nên sau này sẽ có khả năng phát tác lặp đi lặp lại, thời gian hồi phục phải dài hơn một chút, tuy nhiên cũng không có nguy hiểm gì quá lớn.

Chúc Tiểu Tiểu nghe anh nói như thế vẫn không yên tâm lắm. Cô vừa tắm rửa bản thân mình không có bản lĩnh, vừa lén lút lên tầng ba mươi chín thăm Boss. Anh thực sự chỉ giống như đang ngủ, nằm yên tĩnh ở đó. Tiểu Tiểu nhìn khuôn mặt anh đang say giấc, đột nhiên lại nhớ đến Hồ Đình kia cầm khăn mặt lau thân thể cho anh, trong lòng lửa cháy bùng bùng, cô cắn răng giậm chân, gắng sức véo mình, thầm chửi: "Đồ nhỏ mọn, đồ nhỏ mọn, người ta cũng chẳng phải là bạn trai của mày, người ta ở cùng với ai mày làm sao quản được".

Cô quay đầu xông vào thang máy, vừa hay Tất Mặc Kỳ từ trong thang máy bước ra, nhìn thấy cô thì nửa cười nửa không, giống như đã biết chắc cô sẽ không kim được mà lên thăm Nghiêm Lạc. Chúc Tiểu Tiểu gắng làm bộ bình tĩnh, ấn nút thang máy, cửa vừa đóng lại thì liền nắm tay giậm chân, thật là mất mặt quá rồi.

Xuống dưới lầu, Chúc Tiểu Tiểu đi tìm Thư Đồng, muốn kéo cô ấy nhanh chóng đến nhà Vu Lạc Ngôn trị bệnh cho anh. Kết quả lại thấy Thư Đồng đang đưa mày nhảy mắt kéo Tư Mã Cần nói chuyện, Tư Mã Cần biểu cảm quái dị, thấy Chúc Tiểu Tiểu đi đến còn nhìn cô thêm mấy cái.

Chúc Tiểu Tiểu kéo Thư Đồng ra cửa, hỏi cô: "Cô và Tư Mã Cần nói gì vậy? Anh ấy nhìn có vẻ kỳ kỳ".

“Tôi bảo anh ấy tìm giúp đối tượng kết bạn cho tổ đặc công Cầu Ngẫu.”

"Cái gì? Cô bảo Tư Mã Cần giúp tìm đối tượng?" Chúc Tiểu Tiểu kinh hãi, chết rồi, đại tỷ Thư Đồng này lại thực sự làm thật. Lần này chẳng phải đã làm ầm lên đến mức tất cả mọi người đều biết rồi sao? Chúc Tiểu Tiểu hơi hoảng: "Nếu như để Boss biết được, anh ấy chắc chắn sẽ tức giận".

"Haizz, cô rõ ràng nói không yêu đương với Boss, vì sao còn sợ anh ấy tức giận?" Thư Đồng vừa lái xe vừa liếc nhìn cô, ngẫm nghĩ cũng thấy hơi lo: "Tiểu Tiểu, cô nói thật đi, cô và Boss, thực sự không phải người yêu? Anh ấy chính miệng thừa nhận như vậy ư?". Nếu chẳng may Boss không nghĩ vậy, thì việc cô giới thiệu bạn trai cho Tiểu Tiểu đích xác là đi tìm cái chết.

"Anh ấy đồng ý rồi, chúng tôi đã nói rõ." Chúc Tiểu Tiểu nghiêm túc ngẫm nghĩ: "Nhưng tôi vẫn cảm thấy anh ấy sẽ tức giận. Thư Đồng, chúng ta đừng làm loạn nữa, tôi không muốn Boss nổi khùng lên đâu".

Thư Đồng dừng xe lại trước đèn đỏ: "Nhưng mà Boss ngày nào chẳng tức giận, mặt lạnh tanh không một nụ cười, nhiều hơn lần nữa cũng đâu có sao? Tiểu Tiểu, nếu như cô thật sự không muốn ở cùng với Boss, thì phải thể hiện sự can đảm của mình".

Đèn xanh sáng lên, Thư Đồng khởi động xe, tiếp tục xóc lại dừng khí cho Tiểu Tiểu: "Tôi nói với cô nhé, Tư Mã Cần vốn tốt nghiệp trường y, nếu như anh ấy không làm hàng ma sư, thì đã đi làm bác sĩ rồi, cho nên trên tay anh ấy có rất nhiều 'cực phẩm', những người bạn học của anh ấy này, bạn bè này, không ít người có điều kiện tốt. Hơn nữa người quen biết với Tư Mã Cần, lại có thể giới thiệu được, thì chúng tôi sẽ không bài xích nghề nghiệp của chúng ta. Cho nên cô xem, thích hợp biết bao, yên tâm đi, con người Tư Mã Cần sẽ không làm bừa đâu".

Anh ấy thì không làm bừa, nhưng mà cô sẽ làm loạn. Chúc Tiểu Tiểu đem những lời này chôn ở trong lòng, quyết định quay về tìm Tiết Phi Hà thành lập liên minh, tập trung kiểm chế lại một chút nhiệt tình của bà mối Thư Đồng.

Hai người đến nhà Vu Lạc Ngôn, bà Vu nhiệt tình đón bọn họ vào trong. Bởi vì tên lừa đảo đã bị bắt, không có ảo giác do ác linh gây ra nữa, trạng thái chân thực của Vu Lạc Ngôn trong chốc lát lại trở về. Thân thể anh suy nhược trầm trọng, những cảnh tượng kiếp trước liên tiếp xuất hiện, thậm chí đến mức khiến anh phải tự đánh đập mình, tinh thần rất thể thảm.

Trước đó Smile đã đến gần gũi kết giới ở nhà anh, ngăn chặn khả năng có ác linh nhân cơ hội tới xâm chiếm cơ thể. Lại sắp xếp bác sĩ bổ sung năng lượng cơ thể bình thường cho anh. Nhưng phiền phức nhất là, bọn họ không tra ra được kiếp trước của Vu Lạc Ngôn là gì, cho nên cũng không có cách nào dựa vào tình trạng của anh để đưa ra bùa chú và nước tẩy linh hồn thích hợp.

Cũng chính vì vậy mà vụ án này phức tạp hơn rất nhiều so với bất kỳ vụ án nào thuộc loại rối loạn ký ức kiếp trước Thư Đồng từng nhận trước đây. Và phiền phức nhất chính là, khi bà Vu đưa Thư Đồng và Chúc Tiểu Tiểu vào phòng của Vu Lạc Ngôn, Vu Lạc Ngôn cùng Thư Đồng lập tức chỉ vào nhau hét lớn: "Sao lại là cô/anh?".

Hai người hét xong, đồng thời "hừ" một tiếng, quay ngoắt đầu sang một bên. Vu Lạc Ngôn lớn tiếng nói với bà Vu: "Mẹ, chúng ta đổi một hàng ma sư khác, người này không được".

Còn Thư Đồng đang chuẩn bị nói với Chúc Tiểu Tiểu làm sao đương sự của vụ án này lại là anh ta cơ chứ, bảo công ty đổi một người khác, vụ án của anh ta cô không muốn nhận. Nhưng không ngờ lại để Vu Lạc Ngôn đi trước một bước nói lời chê ghét. Cái gì gọi là cô ta không được? Cô dù gì cũng là Thư Đồng đại danh鼎鼎 trong giới hàng ma.

Hừ, dám khinh thường cô, càng muốn đổi người cô càng không đi nữa.

Thư Đồng khoanh tay trước ngực, chân gõ nhịp: "Thật là ngại quá, Vu công tử, hàng ma sư của bọn công ty không ít, nhưng vụ án rắc rối giống như của anh thế này, phải là loại người trình độ như tôi mới có thể nhận được, dù gì hàng ma sư cao cấp như tôi cũng quá ít, muốn đổi người ư? Không có khả năng đâu!".

Vu Lạc Ngôn vừa nhìn thấy Thư Đồng liền nhớ đến chuyện mất mặt trước kia, anh lớn đến như vậy cũng chưa từng bị con gái sờ mông, vậy mà lại phải xấu hổ trước mặt Tiểu Tiểu. Bây giờ anh nhếch nhếch đến thế, còn rơi vào bàn tay bà chị già đáng ghét, không những vậy lần này cũng vẫn bị Tiểu Tiểu chứng kiến. Vu Lạc Ngôn cực kỳ không vui, anh nhất định sẽ xung đột với bà chị già cấp đại tỷ này rồi.

Bà Vu nhìn thấy con trai nói đuổi người ngay trước mặt khách như thế thì rất ái ngại. Chúc Tiểu Tiểu bận ở bên cạnh phá giải thế cục: "Vu Lạc Ngôn, Thư Đồng thật sự là hàng ma sư vô cùng lợi hại, đẳng cấp rất cao, những vụ án loại như thế này của anh, cô ấy đã từng xử lý nhiều rồi. Cô ấy nhất định có thể trị khỏi cho anh".

Bà Vu vừa nghe thấy điều này, lòng yêu con trào lên đương nhiên là nói những lời tốt đẹp cho Thư Đồng. Bà nhìn con trai, bảo anh phải nghe lời, không được tùy tiện. Thư Đồng nhìn đáng vẻ chịu đựng của tiểu tử chết tiệt kia, tâm trạng rất tốt.

Nhiệm vụ này coi như đã định, Thư Đồng đem những chiếc hòm nhỏ chuẩn bị trước đó ra, bày Hộ thần hương lên mỗi chiếc rồi đặt chúng theo phương vị ngũ tinh ở bên giường của Vu Lạc Ngôn.

Vu Lạc Ngôn nhìn thấy hành động của cô, hỏi: "Cô thấp nên làm gì?".

"Yên tâm, không độc chết anh đâu. Nhắm mắt, thả lỏng, hô hấp tự nhiên."

Bà Vu trông giữ bên ngoài phòng, thông qua khe cửa không đóng nhìn vào trong. Chúc Tiểu Tiểu khẽ giọng giải thích với bà: "Bệnh của Vu Lạc Ngôn bắt đầu phát tác không phải là vô duyên vô cớ, thông thường sẽ có nguyên nhân. Chúng ta phải làm rõ nguyên nhân đó trước, có lẽ điều này sẽ giúp hiểu

được những hình ảnh kia rốt cuộc là có ý gì, phải làm rõ tất cả mới có thể kê thuốc theo bệnh. Trước mắt, anh ấy có thể còn phải chịu khổ thêm một chút".

Bà Vu gật đầu, Chúc Tiểu Tiểu nói tiếp: "Nền Thư Đồng đốt gọi là làm Hộ thần hương, có thể bảo vệ được thần trí của người, để anh ấy có thể tỉnh táo đến hết mức có thể, đồng thời thả lỏng tinh thần, phóng đại năng lực ký ức. Thư Đồng nhờ đó mới tiến nhập được vào ảo ảnh của Vu Lạc Ngôn, cùng anh ấy nhìn thấy những hình ảnh đó. Bởi vì Vu Lạc Ngôn chỉ biết chém giết với người ta, nhưng nói không rõ tình hình cụ thể, Thư Đồng giúp anh ấy cùng xem, sẽ rõ ràng hơn rất nhiều".

"Nhưng mỗi lần khi A Ngôn nhìn thấy ảo ảnh, đều rất đau đớn khổ sở, lúc nghiêm trọng nó còn tấn công người bên cạnh."

"Có Hộ thần hương trận, còn có Thư Đồng ở đây, chắc là không sao đâu."

Trong phòng, Thư Đồng xếp chân ngồi ở vị trí cuối giường, cổ tay buộc một sợi bùa, một đầu còn lại của sợi bùa đó buộc trên tay của Vu Lạc Ngôn. Thư Đồng lăm bầm đọc trong miệng, dưới hiệu lực của Hộ thần hương, khuấy động các hình ảnh trong đầu Vu Lạc Ngôn.

Trong các hình ảnh có một số cảnh tượng giống phòng làm việc, có hoàn cảnh anh cãi nhau với bố đẻ, có biểu cảm sinh động nói chuyện với Chúc Tiểu Tiểu. Thư Đồng trong lòng chợt hiểu, tên này xem ra thật sự rất thích Tiểu Tiểu.

Những thứ cất trong đầu Vu Lạc Ngôn vừa nhiều vừa phức tạp, những đoạn ký ức khác nhau đan xen hiện lên, Thư Đồng phải rất tập trung mới có thể phân biệt ra được đoạn nào với đoạn nào.

Cuối cùng, những hình ảnh đánh giết cũng xuất hiện, hơi thở của Vu Lạc Ngôn gấp gáp, nặng nề hơn, cơ thể cũng bắt đầu căng thẳng cứng nhắc.

Thư Đồng đang niệm chú, khai thông áp lực ảo ảnh của anh, cô gắng sức để xem. Hình ảnh trước mắt giống như một rừng cây, có một người đàn ông cầm kiếm ở trong rừng lần tìm cái gì đó. Bất chợt đuổi một con dã thú lướt qua trước mặt anh ta, người đàn ông vô cùng căng thẳng, đến mức Thư Đồng chỉ dùng pháp thuật liên đới thôi mà cũng bị áp bức đến khó chịu. Nhưng dù cho sợ hãi như thế người đàn ông kia vẫn truy tìm theo con dã thú đó.

Thư Đồng có chút không hiểu, lẽ nào anh ta là một thợ săn? Nhưng thợ săn cũng không cần mỗi lần chuyển kiếp đều phải trải qua chém giết chứ.

Cô đang nghĩ ngợi, đột nhiên trong ảo ảnh đó, con dã thú kia bỏ nhào ra, nhìn không rõ là cái gì, nhưng người đàn ông trong kia rõ ràng đã quá sợ hãi, anh ta vội kiếm lên che chắn. Điều này trong thoáng chốc sinh ra áp lực cực lớn. Vu Lạc Ngôn trên giường nhảy bật lên theo động tác ở trong ảo ảnh, tấn công mạnh về phía Thư Đồng. Tay phải của anh lăm bộ dạng như đang giữ kiếm, tay trái di chuyển ngón tay khẽ giờ lên.

Thư Đồng cũng nhảy lên, cô nghiêng người tránh đòn tấn công, lao đến vận cánh tay phải của Vu Lạc Ngôn ra sau. Vu Lạc Ngôn phản ứng cực nhanh, lại quay người đá một cái. Thư Đồng một cước đá vào sau gối của anh, lại tóm lấy cánh tay bên trái, đè anh lên nền đất, sau đó thoăn thoắt niệm tinh thần chú, đập vào sau gáy anh. Lúc này Thư Đồng mới phát hiện, tay trái anh lại đang niệm chi quyết, đây là cách thức khi niệm chú phục ma mới cần làm.

Thư Đồng kinh ngạc nhún nhún mày, đỡ Vu Lạc Ngôn quay lại giường nằm, dưới hiệu lực của Hộ thần hương trận, Vu Lạc Ngôn từ từ thả lỏng, hơi thở nhẹ nhàng.

Thư Đồng hỏi anh: "Trước khi anh phát bệnh, có gặp qua sự việc không bình thường ở chỗ nào không? Ví dụ như có từng tận mắt chứng kiến giết người, hoặc là ở trên ti vi, trên mạng, trên báo, có từng trông thấy cái gì liên quan đến giết chóc, hay đụng phải tình huống siêu nhiên nào không?"

Vu Lạc Ngôn cau mày lại đáp: "Vấn đề này người của các cô đã hỏi tôi rồi, tôi chưa từng gặp qua những chuyện ấy".

"Anh thả lỏng ra, từ từ hô hấp, đừng trả lời tôi vội, chậm chậm hít thở, rất tốt, chính là thế này, anh phải có lòng tin có thể nhớ ra được tất cả, bây giờ chỉ cần hít thở là được rồi." Thư Đồng chậm rãi hướng dẫn anh: "Bây giờ lại nghe câu hỏi của tôi, anh có từng gặp quỷ bao giờ chưa?"

Câu hỏi này khiến Vu Lạc Ngôn căng thẳng, tứ chi anh rõ ràng cương cứng lên, rất lâu sau anh mới trả lời: "Không có, tôi chưa từng gặp quỷ".

"Thả lỏng, đừng nghĩ đến đáp án, đừng nhớ đến những hình ảnh của quỷ trong ti vi trong phim ảnh, đáp án tự nó sẽ đến tìm anh. Được rồi, bây giờ tôi lại hỏi anh, có sự việc gì khiến anh cảm thấy quái lạ không, ví dụ như đột nhiên lạnh run, có tiếng kỳ quái, có mùi vị kỳ quái, cửa tự động đóng mở..."

"Cửa nhà vệ sinh..." Vu Lạc Ngôn tự động tiếp lời.

"Nhà vệ sinh ở đâu."

"Công ty, nhà vệ sinh nam của tòa nhà lớn công ty, tôi có gặp qua, tôi nhớ ra rồi!"

"Sau đó thì sao, anh đã làm gì?"

"Tôi đẩy hết cửa nhà vệ sinh ra, không có người. Có thể là gió thổi, nhưng tôi cảm thấy có chút sợ hãi, liền rời đi luôn."

"Sau đó còn gặp phải sự việc gì khác không?"

"Sau đó? Sau đó tôi liền bắt đầu nằm mơ, rồi thì bị bệnh này! Sự việc khác, tôi không nhớ rõ nữa."

Thư Đồng hỏi đến đây, cảm thấy sự việc đã có manh mối. Cô lại hỏi mấy câu nữa, nhưng không thu được tin tức có ích hơn, thế là liền kết thúc việc làm phép, để Vu Lạc Ngôn nghỉ ngơi.

Cô ra ngoài đem sự việc và phán đoán của mình nói với Chúc Tiểu Tiểu.

"Hàng ma sư, Vu Lạc Ngôn?" Chúc Tiểu Tiểu vô cùng kinh ngạc.

"Cách thức anh ta động thủ với tôi rất giống, hơn nữa trong ý thức của anh ta, con dã thú hung dữ kia rất có thể là yêu thú. Trong ký ức kiếp trước của anh ta toàn là những thứ này, lại bị quỷ linh gây bệnh, khả năng anh ta là hàng ma sư thực sự rất lớn. Nhưng hàng ma sư thì không nên đầu thai vào gia đình thế này, cũng không thể nào không tìm được sổ liệu kiếp trước như vậy." Thư Đồng nhún vai: "Cho nên thật sự rất kỳ lạ".

"Vậy bây giờ làm thế nào?"

"Tôi phải đưa anh ta đến chỗ anh ta nói gặp phải quỷ kiểm nghiệm một chút. Địa điểm xảy ra nguyên nhân sự việc sẽ khiến ảo ảnh của anh ta xuất hiện càng hoàn chỉnh hơn, như vậy sẽ tương đối dễ xác nhận. Chúng ta cứ về công ty báo cáo tình hình trước một chút, nếu như có thể làm thì sẽ chuẩn bị trước."

Chúc Tiểu Tiểu gật đầu, nhanh chóng nói chuyện này với bà Vu, bà Vu nghe nói việc trị bệnh có hy vọng, đương nhiên đồng ý ngay, toàn lực phối hợp trị liệu. Thế là Thư Đồng và Chúc Tiểu Tiểu quay trở về công ty trước.

Giữa đường, điện thoại của Chúc Tiểu Tiểu vang lên, cô lấy ra nhìn, tên trên màn hình lại viết là "Vua của tôi".

Cô hoảng hồn một hồi mới nghĩ ra đây là ai, hóa ra Boss đã sửa tên gọi trong điện thoại của cô, không sửa tên của A La mà lại sửa tên của mình,

Nhưng mà "Vua của tôi", cách gọi này cũng quá ngượng ngịu nhỉ,

Chúc Tiểu Tiểu gạt gông nhận điện thoại: "Sao anh lại có thể sửa tên trong điện thoại của em thành ra thế này?". Xấu hổ chết đi được, may mà Thư Đồng không nhìn thấy.

Giọng nói trầm thấp của Nghiêm Lạc ở đầu dây bên kia: "Anh lại cứ cho rằng em sẽ căng thẳng hỏi trước, anh làm sao đã tỉnh rồi, sức khỏe thế nào rồi?".

Chúc Tiểu Tiểu đỏ bừng mặt, làm bầm nói: "Anh đã có thể gọi điện thoại đến, đương nhiên là tỉnh rồi". Cô ngừng lại một chút, cuối cùng vẫn không nhận được hỏi: "Vết thương của anh không sao chứ?".

Trong điện thoại không nghe thấy bên kia nói gì, nhưng Chúc Tiểu Tiểu biết Boss đang cười, sau đó cô thấy Boss nói: "Anh không sao, nghỉ dưỡng một hồi là có thể khôi phục sức khỏe".

Sau đó hai người đều không nói gì nữa, Chúc Tiểu Tiểu đợi rất lâu cũng chẳng thấy bên kia lên tiếng, cô đành hỏi: "Vậy anh gọi điện làm gì?".

"Muốn hỏi công việc của em tiến hành đến đâu rồi? Khi nào quay về công ty?"

"Bây giờ đang về, có chuyện gì sao?"

"Công ty vừa ra thông báo về nhân sự mới, có liên quan đến em, anh thân là người quản lý của công ty, xác nhận một chút khi nào em quay về nhận thông báo."

"Thông báo nhân sự gì vậy?" Chúc Tiểu Tiểu căng thẳng, lẽ nào bởi vì cô cự tuyệt anh, Boss đại nhân liền muốn lấy công báo thù riêng khai trừ cô sao?

"Cũng không có chuyện gì lớn." Tâm trạng của Boss dường như rất tốt, giọng nói thoải mái lộ rõ sự vui vẻ: "Xét thấy biểu hiện xuất sắc của đồng chí Chúc Tiểu Tiểu trong công việc, đã có công hiến to lớn vì sự nghiệp phát triển nghiệp vụ hàng ma của công ty, bộ phận liên quan của công ty đã nghiên cứu và quyết định, thưởng cho đồng chí Chúc Tiểu Tiểu phần thưởng là tăng 20% lương, đồng thời chức vụ được điều chỉnh lên làm trợ lý tổng tài, có hiệu lực từ ngày hôm nay".

"Thật sao?" Chúc Tiểu Tiểu mắt đến năm giây để hưng phấn về việc tăng 20% lương kia, đầu óc nhanh như bay tính toán một chút đó là tăng lên bao nhiêu tiền, sau đó cô nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng, "Tổng tài là ai?".

Nghiêm Lạc nghe thấy câu hỏi này sắc mặt tối đen.

"Em nói xem?" Anh thờ dãi, Heo Con này, luôn lộ ra sự ngốc nghếch, ngày ngày đều gọi Boss, Boss, còn có thể hỏi được câu hỏi thiếu năng loại này.

Chúc Tiểu Tiểu hỏi xong cũng liền nhận ra mình lại mất mặt rồi. Cô cốc cốc vào đầu mình, sao cứ gặp Boss là liền ngớ ngẩn như vậy. Cô nhất thời cũng không biết nên tiếp lời thế nào, bản thân cô vừa mới cự tuyệt anh, bây giờ đi làm trợ lý của anh hình như không ổn lắm, nhưng không tiếp nhận công việc này, e là cũng không được.

May mà Nghiêm Lạc cho cô một đường lui, "Em cứ quay về trước đi, chúng ta gặp nhau rồi nói".

Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng dập máy, ngồi đó buồn rầu. Thư Đồng nhìn cô một cái: "Sao thế? Tổng tài chính là Boss mà, cô ngốc thật".

"Thư Đồng, Boss thăng chức cho tôi rồi, cô nói xem tôi nên làm thế nào?"

"Lương có tăng không?"

"Có tăng."

"Vậy có gì mà phải băn khoăn, lương tăng là được rồi."

Chúc Tiểu Tiểu gườm Thư Đồng: "Thư Đồng, cô thật là không có nguyên tắc".

"Tôi chính là người rất có nguyên tắc. Trong những tình huống không trái với lương tri đạo nghĩa, nhất thiết không được bỏ lỡ tiền, đây chính là nguyên tắc nhân sinh quan trọng nhất. Anh ấy thăng cho cô làm chức gì?"

"Trợ lý tổng tài."

Thư Đồng cất tiếng cười khi khi: "Cô nói xem Boss lớn như thế này rồi rốt cuộc đã từng cưa cẩm bao giờ chưa, chiêu thức quá tệ".

"Cô đừng nói Boss như thế?" Chúc Tiểu Tiểu có chút không vui.

"Haizz, làm sao chứ, tôi đâu có nói anh ấy không tốt, sao cô phải phản ứng như thế? Boss là người lạnh lùng siêu cấp, hơn nữa còn không biết tán tỉnh. Cô xem, cô đã không cần anh ấy rồi."

"Là bản thân tôi không tốt, cô đừng có nói Boss." Chúc Tiểu Tiểu không thích người khác nói bất kỳ điều gì không tốt về Boss, kể cả nói anh lạnh lùng cũng không được

Thư Đồng bị sự nghiêm túc của cô dọa: "Được được, tôi sai rồi, Boss không lạnh lùng, người lạnh lùng là cô, như thế được rồi chứ".

"Tôi đâu có?"

"Cô vừa nói không ở cùng với Boss, nhưng lại bảo vệ anh ấy kinh như vậy. Đây chính là 'lạnh lùng' được chưa nào?"

Chúc Tiểu Tiểu chu môi lên, cô đâu có lạnh lùng, không có mà. Thư Đồng cũng không để ý đến cô, tiếp tục lái xe.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Ngay khi Chúc Tiểu Tiểu quay lại công ty liền bị Boss đại nhân triệu đến gấp. Anh ở trong phòng làm việc lớn của tầng ba mươi tám, sắc mặt vẫn có thể coi là tốt, tuy nhìn có chút mệt mỏi, nhưng cũng không thấy rõ là có bệnh. Tiểu Tiểu cũng thấy yên tâm phần nào.

Nghiêm Lạc thấy Tiểu Tiểu quy củ gõ cửa đi vào, không kim được hơi mỉm cười: "Anh cho rằng em sẽ xông vào nhảy lên kháng nghị chứ?". Anh dựa vào lưng ghế bằng da, ở cách Chúc Tiểu Tiểu cả một chiếc bàn lớn. Anh đơn thuần chỉ ngồi đó, còn có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng vẫn khiến người đối diện cảm thấy áp lực rất lớn.

Chúc Tiểu Tiểu cắn môi, thầm nhắc nhở bản thân phải có thái độ của một nhân viên: "Em nhận được thông báo nói anh muốn gặp em".

Nghiêm Lạc nhìn cô, rất muốn nói rằng anh thích thấy cô nhảy lên kháng nghị làm nũng hơn. Nhưng trước đây, điều anh sai chính là đã quá sốt ruột, mới dọa cho cô phải chạy mất. May mà cô còn chưa chạy quá xa, lần này anh sẽ cẩn thận xử lý.

Anh hắng giọng, nói: "Anh tìm em đến là muốn nói một chút về vấn đề sắp xếp công việc của em". Thần sắc anh nghiêm túc, toát lên dáng vẻ của công việc.

"Anh lần này bị thương, là vì trúng mai phục. Trước đó nhận được tin tức ma thần Bình Ế sắp phá phong ấn xuất thế, anh cùng với A Mặc liền đi ngăn chặn. Nhưng trong tin tức tình báo có thiếu sót, bọn anh đã không phát giác ra, cho rằng chỉ cần đối phó với một tên, không ngờ rằng ma thần Âm Dạ ở bên cạnh lại mai phục tấn công. Bọn anh thành công phong ấn được ma thần Bình Ế, nhưng anh lại bị Âm Dạ đánh bị thương."

Chúc Tiểu Tiểu chăm chú lắng nghe, Nghiêm Lạc tiếp tục nói: "Đại kiếp trời đất không còn xa nữa, tin tức của ma tộc sẽ ngày càng nhiều, anh cần có một người hỗ trợ tin tức đến thì giúp anh xử lý công việc ở phương diện này. Anh là Diêm Vương, chuyện này trong công ty không phải là chuyện được công khai, hơn nữa sau việc lần này, chúng ta lại chưa thể xác nhận trong công ty có nội gián hay không. Cho nên sau khi cân nhắc, anh cảm thấy

em là lựa chọn thích hợp nhất".

Có nội gián hại Boss? Lòng trung thành của Chúc Tiểu Tiểu lập tức được khơi lên, cô nghiêm túc hỏi: "Boss, vậy em nên làm thế nào?"

"Anh sẽ đem số liệu và tin tức tình báo của tất cả các ma thần đến cho em, em giúp anh thanh lọc và chỉnh lý. Em ở chỗ Ray cũng đã nửa năm, công việc phân tích và điều phối em chắc chắn cũng quen rồi. Theo dõi đầu mối, điều phối nhân viên đều do em sắp xếp. Nếu có gì không hiểu, cứ trực tiếp tìm anh hoặc hỏi Happy. Ngoài ra, tin tức anh bị thương lần này và hành tung về sau, đều nằm trong phạm vi bảo mật, ở công ty ngoại trừ Happy và Smile, em không được nói cho bất cứ người nào?"

"Bất cứ người nào sao?"

"Đúng."

Chúc Tiểu Tiểu nặng nề gật đầu: "Em nhất định sẽ làm được".

Nghiêm Lạc mỉm cười, đột nhiên nói một câu: "Nếu em đối với chuyện giữa hai chúng ta cũng có lòng tin giống như đối với công việc thế này thì tốt biết bao". Không đợi cho Chúc Tiểu Tiểu phản ứng, anh lại nói tiếp: "Bắc Âm Vương xuất thế rồi, mục tiêu của ông ta là anh, chúng ta có người cung cấp tin đang tìm ông ta, ông ta cũng có người cung cấp tin đang theo dõi anh. Bên ngoài có một số hàng ma sư chúng ta đang không biết rốt cuộc là đứng về phía nào. Giống như bọn Âm Yên Nam và Mẫn Kỳ vậy, họ chỉ trọng về sức mạnh và quyền thế, không để ý đến việc giúp đỡ người khác, chúng ta cần phải điều tra rõ hành động và mục đích của họ. Ngày mười lăm tháng Bảy hôm đó, bởi vì trời đất chấn động, yêu ma mới nhân cơ hội tàn phá giết chóc bừa bãi. Bắt đầu từ lúc ấy, vụ án ở các nơi tăng lên đến 28%, cho nên những nhân lực khác cần phải đem tinh lực dồn vào trong đó. Mà đại kiếp trời đất, chuyện của ma thần, con người biết được càng ít càng dễ xử lý. Tầng lầu này cũng có một phòng giám sát điều khiển, khi cần thiết em có thể dùng căn phòng đó".

"Vậy bọn Huyền Thiên Ngọc Nữ thì sao?"

"Những việc thần tộc làm cho tới nay vẫn có thể coi là quang minh chính đại, trước khi tìm được người thay anh, bọn họ sẽ không làm gì anh cả, dù sao nhân gian sinh tử hỗn loạn, cũng không phải là điều bọn họ muốn thấy. Nếu thực sự muốn xuống tay với anh, bọn họ nhất định sẽ đường hoàng mà đến."

"Người thay thế anh?" Đến Diêm Vương cũng bị thay thế sao?

"A La, A Mặc, Bắc Âm Vương, ba người này có khả năng được chọn cao nhất. Bọn họ đối với hỗn phách và quản lý luân hồi đều có kinh nghiệm."

"A La và A Mặc?" Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy điều này thì vô cùng kinh ngạc.

Nghiêm Lạc cười cười: "Khả năng là A Mặc không lớn, cứ coi như anh không còn nữa, cậu ấy cũng sẽ không đi đánh A La, chắc chắn không tự mình lên ngôi. Bắc Âm Vương tuy cũng coi là người của thần tộc, nhưng ông ta hành sự tàn bạo, Cửu Thiên Huyền Nữ sẽ xếp ông ta ở phía sau, cho nên lựa chọn đầu tiên nhất định là A La".

Chúc Tiểu Tiểu vội nói: "A La sẽ không làm đâu?"

"Phải xem điều kiện là gì, nếu như A La không lên thì đến lượt Bắc Âm Vương, em nói xem A La có phải lên hay không?"

"Vậy còn anh thì sao." Tiểu Tiểu lo lắng: "Anh còn đây, Bắc Âm Vương nhất định không thể được".

Nghiêm Lạc nhìn cô, ngẫm nghĩ những lời mình sắp nói ra không biết có làm cô sợ hay không, cuối cùng anh vẫn quyết định không nói.

Tiểu Tiểu nhiệt huyết thanh xuân lại sôi trào, cô nắm tay lại giờ lên: "Boss, anh yên tâm, em nhất định sẽ nỗ lực. Tuy em chẳng có bản lĩnh gì, nhưng chỉ cần mọi người chăm chỉ cố gắng, những kẻ xấu đó chắc chắn sẽ chẳng có đất mà diễn". Kể cả là thần tộc, muốn ức hiếp Boss cô cũng không cho phép.

Nghiêm Lạc cười, dường như chỉ cần ở cùng với cô một ngày thì đã có thể bù lại số nụ cười anh đã mất đi trong suốt sáu trăm năm.

"Công việc đương nhiên cần làm cho tốt, nhưng về phương diện chuyện riêng, em cũng phải cho anh cơ hội. Bây giờ thời gian chúng ta ở cùng nhau nhiều như vậy, em có thể cân nhắc cẩn thận một chút chuyện của chúng ta." Anh có mục đích cá nhân, anh không giấu giếm. Nhưng anh rất hoài nghi cô gái ngốc nghếch không có đầu óc này có thể hiểu được.

Song cô đã nhắc nhở anh, điểm đó rất tốt, cô không còn là chú heo nhỏ sáu trăm năm trước, cách thức đối đãi hồi đó áp dụng với cô có thể không còn có tác dụng, cho nên anh cần phải rút ra bài học mới được.

Chúc Tiểu Tiểu đỏ mặt, giả ngốc không nghe thấy, quay lại với chủ đề công việc. Cô rất nghiêm túc, rất tích cực nhập tâm trong trạng thái làm việc.

Tầng ba mươi tám ngoại trừ phòng làm việc của Nghiêm Lạc ra, còn có hai phòng họp một lớn một nhỏ, một phòng điều hành giám sát, phòng làm án, còn có một hệ thống kho số liệu độc lập, chuyên để chuẩn bị số liệu, tin tức tình báo của ma thần và đại kiếp trời đất. Ở trong đó, còn đặc biệt có một kho số liệu của hàng ma sư.

Nghiêm Lạc bảo với Tiểu Tiểu, hàng ma sư trong kiếp nạn diệt thế có lẽ đóng vai trò vô cùng quan trọng, bốn trăm năm trước, có một câu khai huyền bắt đầu lưu truyền: Đại kiếp trời đất, giết thần diệt thế.

Cùng là câu nói như thế nhưng mỗi người nghe lại có một lý giải khác nhau. Ma giới bên kia cho rằng đây là nói thần tộc khí số đã tận, trời đất nên đến lượt ma giới cai quản. Mà thần giới lại cho rằng ý nghĩa của câu nói này muốn ám chỉ kiếp nạn của trời đất chính do kẻ thù của thần giới là ma giới khơi lên, giết thần diệt thế là mục đích cuối cùng của bọn chúng, cho nên nhất định phải xóa sạch ma tộc. Thế nhưng những việc này, đến hôm nay cũng chẳng qua chỉ là nghĩ mà thôi.

Nghiêm Lạc suy nghĩ về những việc này lại có phần phức tạp hơn, chiến tranh ma - thần sớm đã chẳng phải chuyện mới mẻ gì, đã là lời khai huyền, thì làm sao có thể đơn giản vậy? Kết cấu năng lượng của tam giới sớm đã biến đổi rồi, năng lượng của nhân loại không thể xem thường. Tuy anh vẫn còn chưa rõ hàm nghĩa thực sự của câu nói này, nhưng dựa vào trực giác, anh vẫn cho rằng nhân gian và nhân loại chính là chìa khóa để thay đổi tất cả.

Trong những năm gần đây, càng ngày càng có nhiều tiểu yêu, tiểu ma tìm được cách thức để tồn tại trong nhân gian, thậm chí ngay đến anh tới từ địa phủ cũng có thể sống tự tại thoải mái trong sự vận hành của chốn này. Ma thần đang trong trạng thái ngủ say bị những kẻ sùng bái của loài người từ từ đánh thức. Cứ tiếp tục tiến triển thế này, vai trò của con người trong kiếp nạn lớn đến mức nào, e rằng bọn họ khó mà tưởng tượng được.

Chúc Tiểu Tiểu hiểu ra đôi chút: "Cho nên hàng ma sư không chỉ là anh hùng giết ma trừ yêu, mà còn có thể là hung thủ cuối cùng giết thần diệt thế đáng sợ hơn cả yêu ma?"

Nghiêm Lạc gật đầu: "Và cũng có thể sẽ là chìa khóa để thay đổi tất cả vận mệnh này. Loài người chinh phục địa cầu, nắm giữ vũ trụ, rất nhiều việc đến thần cũng không làm được nhưng loài người lại làm được".

Chúc Tiểu Tiểu nghe vậy liền có chút đắc ý. Cũng đúng thật, cho nên mới nói, thời gian đã trôi qua lâu rồi, đại thần cũng không có gì quá giỏi cả. Cô liếc xéo Boss một cái, biểu cảm trên mặt trung ra mồn một tất cả những suy nghĩ trong lòng.

Nghiêm Lạc lại bị cô chọc cho cười, không nhịn được véo má cô: "Nhưng mà đối với Heo Con ngọc em đây, anh không cần dùng đến pháp lực của thần cũng có thể xử lý được".

Chúc Tiểu Tiểu hất tay anh ra, xoa xoa má, chu miệng lên: "Đau quá, em đâu có mắc lỗi, sao lại xử lý em".

Cô không hề phát hiện hai người như thế này lại sắp khôi phục trạng thái hơi thân mật trước đây rồi, Nghiêm Lạc trên mặt không lộ cảm xúc, nhưng thực ra trong lòng đang ngấm ngầm vui. Anh không nhắc nhở cô, rất nhanh chóng chuyển đề tài, bắt đầu dạy cô phân loại và sử dụng tất cả số liệu.

Chúc Tiểu Tiểu rất chuyên tâm, chỉ mới nửa ngày đã cơ bản nắm được hết những việc cần làm. Khi cô làm xong, quay lại xuống lầu dưới thì nghe thấy một tin không tốt. Mãn Kỳ kia đã trốn thoát khỏi Cục Cảnh sát rồi. Công ty Nhã Mã nhận được thông báo của Cục Cảnh sát, liền trợ giúp hợp tác với phía cảnh sát toàn lực truy bắt người này.

Còn về vụ án của Vu Lạc Ngôn, Thư Đồng đã đưa người đến tòa nhà công ty của Vu gia một chuyến trước, xem xét tình hình quỹ lĩnh trong tòa nhà công ty của bọn họ để xác nhận có thích hợp đưa Vu Lạc Ngôn quay lại chỗ đó không. Nếu như ác linh thực sự trú ngụ ở tòa nhà này, vậy thì cần phải thu những thứ đồ bẩn thỉu lại, làm sạch trước, sau đó đưa hai con tiểu quỷ công ty nuôi dưỡng tới, phối hợp diễn kịch. Trong trường hợp an toàn, có thể không chế và khơi gợi ký ức kiếp trước của Vu Lạc Ngôn.

Nhưng chuyến đi lần này lại không tìm thấy quỷ mà Vu Lạc Ngôn nói, trong tòa nhà không có tà khí gì, xem ra chỉ là một hai hồn phách lang thang lạc đường. Thư Đồng để một tổ ở lại tiếp tục xử lý, cô quay về công ty sắp xếp chuẩn bị các bước tiếp theo.

Muốn trị được chứng rối loạn ký ức kiếp trước của Vu Lạc Ngôn, cần phải ở trong công ty dò quét thôi miên linh hồn cho anh trước, cũng gần giống như Hộ thần hương trấn làm ở Vu gia, nhưng có thể lấy ra được các loại chỉ số hồn thể, hình ảnh nhìn thấy cũng nhiều hơn một chút. Những chỉ số hồn thể này rất quan trọng đối với việc điều phối thuốc giải, sau khi những việc này làm xong, lại đưa anh quay về chỗ cũ, khơi gợi kích thích bệnh trạng của anh, lúc tình trạng bệnh nghiêm trọng nhất sẽ tìm ra anh rốt cuộc là chịu kích thích ký ức của kiếp nào để cho thuốc theo bệnh.

Chúc Tiểu Tiểu nhớ lại Boss đã từng nói về tính quan trọng của hàng ma sư, liền báo cáo sự việc Vu Lạc Ngôn có thể là hàng ma sư cho anh. Nghiêm Lạc quả nhiên rất xem trọng, ngày hôm sau khi Vu Lạc Ngôn đến công ty để làm dò quét hồn thể, Nghiêm Lạc đích thân đến hiện trường xem xét kết quả dò quét của anh.

Chúc Tiểu Tiểu biết dò quét thế này sẽ có thể nhìn thấy được tất cả hình ảnh hiện lên trong đầu Vu Lạc Ngôn giống như là nhìn trộm chuyện riêng tư của người khác, cho nên cô chỉ ở bên ngoài phòng kiểm tra chào hỏi, khách lệ anh mấy câu chứ không cùng đi vào bên trong. Cô vẫn giống như lần trước, ở bên ngoài với hai vợ chồng Vu Kiến Quốc.

Sau khoảng hơn một giờ, Nghiêm Lạc mặt tối sầm từ trong phòng sai bước đi ra, lúc đi qua người Tiểu Tiểu chỉ nhìn cô một cái, sau đó đi thẳng lên lầu chẳng buồn quay đầu lại. Chúc Tiểu Tiểu bị nhìn một cách kỳ lạ thì cảm thấy rất khó hiểu, đang đoán xem đã xảy ra chuyện gì đã lại thấy Thư Đồng với Vu Lạc Ngôn vừa cãi nhau vừa đi ra.

Chúc Tiểu Tiểu lắng nghe nội dung tranh cãi của họ, nghe cả hồi lâu cũng không hiểu rõ lắm, hình như Vu Lạc Ngôn gọi Thư Đồng là đồ gái già Thư đại tỷ khiến cô ấy rất không thoải mái.

Tiểu Tiểu mặt đen sì, lẽ nào căn phòng dò quét này sẽ khiến người ta có phản ứng không tốt, mỗi người từ trong đó đi ra đều tức giận đùng đùng? Vợ chồng Vu Kiến Quốc có chút ngượng ngập, khách sáo hỏi Thư Đồng tình hình và sắp xếp bước tiếp theo, rồi đưa con trai đi.

Thư Đồng chưa hết tức giận: "Tiểu mặt trắng đáng chết, nếu không phải nể mặt anh ta là khách hàng, tôi nhất định đánh anh ta".

"Hai người làm sao mà suốt ngày công kích nhau vậy, mỗi lần gặp mặt đều cãi nhau. Khi Boss đi ra mặt cũng đen sì, có phải hai người ở bên trong cãi

nhau ghê quá, khiến cho anh ấy tức giận không?"

Nói đến chuyện này, Thư Đồng lại hi hi cười vui vẻ, cô khoác tay lên vai Tiểu Tiểu: "Bạn yêu quý, lần này tuyệt đối không phải tôi gây họa, lát nữa cô đi lên lầu, phải cẩn thận hơn chút. Cả quá trình soi quét không đến bốn mươi phút mà Boss đã phải thương thức đầy đủ mười mấy phút hình ảnh có liên quan đến cô trong đầu tiểu mặt trắng kia, xem ra anh ta gần đây rất là nhớ cô đó. Cô nói xem, mặt của Boss có thể không đen không? Nếu như không phải còn xen kẽ những hình ảnh khác, có vài hình ảnh ác đấu quái dị, tôi đoán rằng Boss sớm đã quay đầu bỏ đi rồi".

Chúc Tiểu Tiểu nghe đến đây đỏ hồng mặt lên. Cô cẩn thận làm xong hết tất cả công việc ở lầu dưới, kéo dài thời gian mãi mới chậm rãi đi lên lầu. Nhưng sắc mặt của Nghiêm Lạc vẫn chưa hòa dịu hơn chút nào. Chúc Tiểu Tiểu quyết định giả giấc, dù gì cô cũng không nhìn thấy, cô không biết, chuyện không liên quan đến cô.

Nhưng mà cô đến hỏi cũng chẳng buồn hỏi, khiến Nghiêm Lạc càng giận. Heo Con ngốc này rõ ràng biểu hiện ra ngoài vẻ lương tâm áy náy, cô gái Thư Đồng làm chuyện kia chắc chắn đều bảo hết cho cô ấy rồi. Anh biết chuyện này thực sự chẳng liên quan gì đến Tiểu Tiểu, dù sao trong đầu người khác nghĩ cái gì cô ấy cũng chẳng không chế được. Nhưng hể nghĩ đến đây trong đầu một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai lại toàn là hình ảnh Heo Con của anh, anh liền tức không biết làm thế nào. Hơn nữa, người con trai này rất có khả năng là người anh đã tìm kiếm từ rất lâu, điều ấy khiến lòng anh càng không thoải mái.

Chúc Tiểu Tiểu không biết Nghiêm Lạc có phát hiện gì với Vu Lạc Ngôn nhưng lại không dám hỏi, sợ làm Boss không vui. Nghiêm Lạc cũng chỉ làm mặt lạnh để lộ sự khó chịu chứ không nói gì với cô.

Đến tối, Nghiêm Lạc lại bắt đầu ngủ, điều trị vết thương của anh cần phải tốn thời gian ngủ sâu. Chúc Tiểu Tiểu chạy đến tầng ba mươi tám, phòng nghỉ tạm thời của anh xem. Anh nằm thẳng trên giường không động đậy, đến Chúc Tiểu Tiểu đắp chăn cho, anh cũng không thức giấc.

Sáng sớm ngày hôm sau, Chúc Tiểu Tiểu lại tới thăm, anh vẫn đang ngủ, dường như đến tư thế cũng không có chút nào thay đổi. Tiểu Tiểu đứng bên giường anh nhìn một lúc lâu, thật là có chút lo lắng. Cô cố nhấn nài không gọi anh, nhắc nhở bản thân Boss chỉ đang ngủ. A Mặc nói qua rồi, đây chỉ là phương thức dưỡng thương, chỉ như vậy mà thôi.

Cô quay lại phòng làm án, Happy đang tải tin tức mới nhận được xuống. Trước đây những công việc này đều là anh làm, nhưng thời gian này nhiệm vụ hàng ma càng lúc càng nhiều, công việc của anh cũng nhiều hơn, tăng ca thêm giờ đều là chuyện bình thường. Bây giờ Chúc Tiểu Tiểu đến giúp đỡ một phần, cũng thật sự có tác dụng rất lớn. Happy nói qua một lượt tất cả những tin tức và tin tình báo mới với Chúc Tiểu Tiểu, dặn dò cô một chút về cách phân loại và theo dõi.

Tên của người cung cấp tin, Chúc Tiểu Tiểu đều có trong tay rồi, mấy người đứng đầu cung cấp tin quan trọng Nghiêm Lạc đều đã giúp cô chào hỏi qua, thuận tiện cho cô tiến hành liên lạc. Đương nhiên Hồ Đình bên kia anh tự động bỏ qua, bây giờ là thời kỳ nhạy cảm, anh cũng không muốn làm ra thêm chuyện gì khiến Tiểu Tiểu không vui. Happy ở cùng Nghiêm Lạc lâu như vậy rồi, đương nhiên cũng "lòng như gương sáng". Phạm là tin tình báo của Hồ tộc, anh đều nhận đến tay mình, không để ở chỗ Chúc Tiểu Tiểu.

Hôm nay nhận được mấy tin trọng điểm, vẫn là về ba ma thần phong ấn. Chúc Tiểu Tiểu cần phải liên lạc lại xác nhận tin tức một chút, còn phải sàng lọc để xác minh tính chuẩn xác của tin tình báo. Nếu đều chuẩn bị thỏa đáng, bước tiếp theo chính là sắp xếp phục ma hoặc ngăn cản ma thần xuất thế. Loại chiến đấu cấp độ này, thông thường sẽ do Boss, A Mặc, còn có cả các phán quan phân tán ở các nơi, cùng với đám bạn bè thần quái khắp ngã của bọn họ làm, hàng ma sư loài người rất ít khi trực tiếp tham gia, nhiều nhất chỉ là làm bảo vệ ở bên ngoài và làm công việc tiếp viện cơ bản mà thôi.

Ngoại trừ A Mặc, liên minh bạn bè thần quái khác của Nghiêm Lạc, Chúc Tiểu Tiểu biết được không nhiều. Lần trước chỉ mới biết một Hồ tiên thôi còn khiến cô tương đối không vui vẻ, cho nên khi cô cầm danh sách người đưa tin ở các nơi, không không chế được việc bản thân mình cứ đoán già đoán non đây là tiên gì, yêu gì? Đàn ông hay phụ nữ? Có quan hệ thế nào với Boss?

Trên thực tế, ở trong công ty càng lâu, Chúc Tiểu Tiểu càng phát hiện ra mình biết quá ít. Thậm chí đến bây giờ cô vẫn còn chưa gặp qua nhân vật truyền kỳ hàng đầu của công ty, hàng ma sư mà đến Boss cũng phải nể mặt vài phần, bọn Thư Đồng gọi người này là Âm Yên Tư lão đại.

Chúc Tiểu Tiểu nghe rất nhiều người nói qua sự lợi hại của người họ Âm này, cô đã hiểu kỳ từ lâu rồi, nhưng mà Âm Yên Tư vẫn luôn trú ở tỉnh ngoài, Chúc Tiểu Tiểu đến công ty hơn nửa năm mà anh ta vẫn chưa quay lại.

Muốn trở thành một hàng ma sư ưu tú không phải chỉ thạo mấy phép thuật nhỏ, biết một chút bản lĩnh bắt yêu là đủ. Trong mấy tháng này Chúc Tiểu Tiểu đã hiểu rõ, bản thân mình cứ coi như có thiên phú hơn nữa, cũng chỉ là người sơ cấp nhập môn mà thôi. Giống Thư Đồng, Cao Lôi, Tư Mã Cần bọn họ, ngoại trừ bản lĩnh cao cường ra, mỗi một người đều còn có các mối quan hệ của riêng mình, các mối nhân lực hàng ma, quý linh tinh quái gì đó, họ có rất nhiều bạn. Nhiều khi, trong quá trình hành động, họ chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, nói một tiếng, liền có người tới giúp, thậm chí những tin tức tình báo thần bí, cũng có thể lập tức từ trên trời rơi xuống. Đây chính là cái mà mọi người hay gọi: Tài nguyên trình độ chuyên môn.

Cho nên sau khi làm trợ lý cho Nghiêm Lạc, tầm nhìn của Chúc Tiểu Tiểu trong chốc lát đã được mở rộng, bắt đầu tiếp xúc được với sự việc cấp độ cao, phạm vi tin tức có thể hiểu và tiếp xúc đều không còn như khi làm việc ở tầng ba mươi tư hoặc là trong nhiệm vụ trước đó.

Happy hướng dẫn Chúc Tiểu Tiểu chính lý mấy thông tin trọng điểm trước, nhắc nhở một chút về phương pháp theo dõi xác minh. Trong số tin tức của một tuần lễ, Tiểu Tiểu nhìn thấy có hai tin nói ma thần bên kia đang tìm một cô gái là heo thần chuyển thế, Tiểu Tiểu cảm thấy đó là đang nói mình.

Happy cũng xác nhận điều này, tin tức như thế không phải là lần đầu tiên xuất hiện, mấy trăm năm nay ma tộc thực sự vẫn luôn đi tìm, nhưng bởi vì tư liệu của Tiểu Tiểu được Nghiêm Lạc che giấu rồi, anh vẫn luôn cất giấu cô rất tốt, cho nên chuyện có liên quan đến tình hình cụ thể của heo thần chuyển thế, cũng không có quá nhiều người biết.

Chúc Tiểu Tiểu nhăn mũi, thật sự không thoải mái đối với việc bị chụp mũi cho cách gọi "heo thần". Hiện giờ nếu như thêm vào chữ "Ninja" cô liền có thể đi tìm Ninja rồi làm đối tác rồi.

"Cô lẩn vào trong hàng ma sư của công ty, bọn họ chắc là sẽ không tìm thấy cô dễ dàng như vậy." Happy cảm thấy trước mắt nguy hiểm này chắc cũng chưa quá lớn.

"Lần trước có con thú biến hình hóa thành hình dáng của Boss đến ngoài cửa nhà tôi." Chúc Tiểu Tiểu rất nhanh chóng liên hệ với sự việc này.

"Thật sao?" Happy giật thót mình: "Chẳng trách Boss bảo cô chuyển đến đây, anh ấy còn dặn dò phải tra soát tin tức của tất cả thú biến hình. Nhưng nếu như hành tung của cô không phải bí mật, vì sao ma giới vẫn còn đang tìm cô khắp nơi chứ?".

"Happy, anh nói xem ma giới bên kia tìm tôi làm gì?"

Chúc Tiểu Tiểu nghĩ đến một vấn đề khác.

"Có lẽ là bọn chúng cảm thấy, cô sẽ trở thành trở ngại khi bọn chúng giết thần diệt thế chăng?"

"Cho nên bọn chúng sẽ giết tôi có phải không?" Chúc Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn Happy, khuôn mặt anh do dự, giống như không biết phải trả lời thế nào mới được.

Chúc Tiểu Tiểu cười cười: "Ai da, anh không cần quá khó xử. Thần kinh của tôi tương đối mạnh, chưa thấy chết thì tôi chưa sợ đâu".

"Không biết nên nói cô ngốc hay phải khen cô dũng cảm đây." Happy bị cô chọc cho cười: "Cô trước đây cũng luôn như vậy, sau khi cô bị Boss nhốt vào đại lao, tôi với Smile lo lắng muốn chết sợ rằng anh ấy hạ lệnh đem cô đi giết. Kết quả cô liền buồn bã một trận, sau đó lại nỗ lực ăn ngủ, thật là cái chết chưa đến thì cô còn chưa thấy sợ".

Chúc Tiểu Tiểu cười hi một tiếng: "Người ta không biết thì không sợ mà". Happy coi cô như chú heo đó nhưng lại không khiến cô buồn bằng Boss, điều này thật kỳ quái.

Cô nghiêng đầu ngẫm nghĩ: "Nếu như tôi chết rồi, Boss sẽ lại sắp xếp cho tôi đầu thai nữa, thêm một kiếp nữa, tôi sẽ không nhớ được những sự việc xảy ra ở cuộc đời này, có đúng không?"

"Ừm." Happy nhìn khuôn mặt mỹ thiếu niên trong truyện tranh kia lại, đây chắc chắn là sự thực.

Chúc Tiểu Tiểu thở dài, nếu như cô lại quên mất Boss, anh chắc sẽ vô cùng vô cùng tức giận nhỉ?

Suy nghĩ này vào buổi trưa khi cô tới thăm Nghiêm Lạc lại lần nữa trào lên. Nghiêm Lạc vẫn còn chưa tỉnh, cô giờ tay hươ hươ trước mắt anh, anh cũng không phản ứng. Chúc Tiểu Tiểu có chút lo lắng, tự nói tự nghe: "Sao lại ngủ lâu thế này chứ?"

Cô nằm bò bên cạnh giường nhìn cả nửa ngày, thậm chí nhìn không ra anh có hô hấp hay không. Chúc Tiểu Tiểu không nhìn được, gọi điện thoại cho Tất Mặc Kỳ.

"Cô cứ để cho anh ấy ngủ, anh ấy nghỉ dưỡng tốt rồi tự nhiên sẽ tỉnh lại, đừng lo lắng." A Mặc hơi mang ý cười trả lời ở đầu dây bên kia, Chúc Tiểu Tiểu rất hoài nghi anh đang cười mình.

Nhanh chóng tắt điện thoại, Chúc Tiểu Tiểu đem sự khó chịu trút hết lên người mỹ nam đang ngủ. Cô làm mặt quỷ, nhăn mũi lại: "Cười cái gì mà cười, em hỏi một chút thì sao chứ, điều này chẳng phải là vì sợ anh cứ ngủ không tỉnh chẳng có ai ký tên phát lương cho em sao". A Mặc chết tiệt, cô nhất định phải tìm cơ hội tố cáo với A La, bảo A La không thêm đề ý đến anh ta nữa, hừm.

Nghiêm Lạc vẫn không động tĩnh, Chúc Tiểu Tiểu nằm bò bên giường thở dài: "Boss, anh chắc chắn là tức giận quá nhiều rồi, cho nên sức khỏe không tốt, tâm trạng vui vẻ mới có thể duy trì được sự khỏe mạnh đó. Cho nên nếu như kiếp sau em thực sự không nhớ được anh nữa, anh cũng đừng có tức giận, đến khi đó em chẳng biết gì, anh tức giận cũng chỉ uống công thôi, đúng không nào?".

Cô là người, anh là thần, quả nhiên cách biệt giữa bọn họ không phải là nửa chút hay một chút. Cô sẽ phải trải qua sinh lão bệnh tử, còn anh chỉ cần ngủ một giấc là được. Nhưng mà, anh như thế này cũng thật đáng thương, cô cứ coi như có đau khổ gì, đợi đến kiếp sau là đã có thể bắt đầu lại, tất cả đều sẽ quên đi hết. Còn anh, thì phải mang tất cả những đau buồn vĩnh viễn sống tiếp, tính ra thì, vẫn là anh thiệt hơn một chút.

"Cho nên làm thần tiên cũng chẳng có gì tốt cả. Những cái khác em không làm được, ở kiếp này nhất định nỗ lực vì anh giải sầu xua ưu, để anh vui vẻ một chút." Chúc Tiểu Tiểu nói rồi liền muốn làm cho được, nhưng bây giờ thì có thể làm gì chứ? Cô nhìn nhìn Bát Bát bên cạnh đang buồn chán gật gù cái đầu, lơ mơ buồn ngủ, đột nhiên nảy ra một chủ ý. Bát Bát đáng yêu siêu cấp, để Bát Bát ngủ cùng Boss, anh tỉnh lại nhìn thấy chú chuột béo dễ thương, chưa biết chừng tâm trạng sẽ tốt lên, bởi vì bản thân cô cũng giống như vậy.

Chúc Tiểu Tiểu để Bát Bát lên lòng bàn tay, ngón tay vuốt vuốt nhúm lông tạo kiểu màu nâu nhỏ trên đỉnh đầu nó, khen một câu: "Bát Bát thật đẹp trai!". Bát Bát đắc ý vẩy đuôi, lúc lắc đầu, vui vẻ nằm trong lòng bàn tay Tiểu Tiểu.

Chúc Tiểu Tiểu lại nói: "Bát Bát, mày buồn ngủ rồi phải không? Vậy mày ngủ cùng với Boss một lát, đợi anh ấy tỉnh lại, mày phải giống như bây giờ làm nũng với anh ấy biết chưa".

Bát Bát nghe thấy lời này, cặp mắt hạt đậu đen mở tròn vo. Nhưng Chúc Tiểu Tiểu không hề nhìn thấy biểu cảm kinh hãi của nó, chỉ muốn đặt nó vào bên gối của Nghiêm Lạc, "Ngoan nào, đáng yêu một chút có biết không, phải dỗ cho Boss vui vẻ một chút".

Trên giường lớn truyền đến một tiếng thở dài, Chúc Tiểu Tiểu cúi người xuống, đúng lúc đối diện với Nghiêm Lạc vừa mở hai mắt ra. Cô bị dọa cho giật thót mình đứng thẳng lên. Bát Bát càng khoa trương hơn, dùng sức vùng thoát khỏi tay Tiểu Tiểu, thuận theo cánh tay cô chạy lên trên vai bỏ trốn, lại còn kêu chít chít, giải thích không phải nó tình nguyện, nó là bị ép buộc.

Nghiêm Lạc không để ý đến nó, chỉ nói với Tiểu Tiểu: "Nếu như đối thành em ngủ cùng, không cần giả vờ đáng yêu anh cũng sẽ vui vẻ". Nếu như là Bát Bát, anh tình lại nhìn thấy nó ở trên gối của mình, chỉ sợ sẽ muốn ném nó xuống lầu thôi.

Chúc Tiểu Tiểu đỏ bừng mặt lên, nhẹ nhàng nói: "Boss, anh làm sao đã tỉnh rồi?".

Nghiêm Lạc lại nhắm mắt, duỗi tay về phía Chúc Tiểu Tiểu, giọng nói yếu ớt: "Heo Con, anh thấy khó chịu".

Chúc Tiểu Tiểu khom người xuống, đón lấy tay của anh, đang muốn hỏi anh khó chịu ở đâu, liền bị Nghiêm Lạc dùng lực kéo lên giường.

"Boss!" Lần này Chúc Tiểu Tiểu hét toáng lên.

"Suyt, cứ ở cạnh anh một lát."

Giọng nói của anh vừa yếu ớt lại ám ức, Chúc Tiểu Tiểu không dám dùng lực đẩy anh, bị anh ôm chặt cứng ở trong lòng, không tự chủ được mặt càng đỏ hơn: "Boss, như thế này không được, em phải ra ngoài rồi".

"Anh thật sự rất khó chịu trong người, em đừng ồn, để anh nghỉ ngơi thêm chút nữa. Em vừa rồi chẳng phải nói muốn anh vui vẻ sao? Anh nhìn thấy em ở bên cạnh là vui vẻ rồi."

"Đâu mà, tối qua anh còn gùom em suốt, rất hung dữ."

"Anh có sao?" Anh nhắm mắt lại lười nhác đáp.

Chúc Tiểu Tiểu bĩu môi, hóa ra Boss cũng là quỷ không biết xấu hổ. Cô được ôm yên tĩnh một lát, cuối cùng không nhẫn nại được, bắt đầu đẩy anh: "Em không muốn ở cùng anh nữa, em rất bận". Anh như thế này rõ ràng là đang lợi dụng cô.

"Bận thế nào? Anh cần có người ở bên cạnh." Anh không buông tay.

"Vậy em sẽ giúp anh liên hệ một chút với Hồ tiểu thư, cô ta chắc chắn rất vui vẻ đến, ở cùng như thế nào cũng được, còn kiêm lau người, chăm sóc, thật là biết quan tâm." Cô vừa nghĩ đến chuyện này thì liền không nhịn được đá anh một cái.

Nghiêm Lạc cuối cùng mở mắt ra nhìn cô, trong mắt tràn đầy sự bất lực: "Thùng dấm nhỏ, vẫn còn tức giận chuyện này?".

"Em đâu có tức giận, em cũng chẳng phải đang ghen."

"Vậy vì sao bây giờ em gùom anh, còn gùom đến ghê gớm thế này, thật là hung dữ." Anh học theo ngữ khí của cô, duỗi tay ra che lên mặt cô. Mắt của cô vừa sáng vừa có thần, lúc này đang mang dáng vẻ vô cùng tức giận.

"Đâu có hung dữ bằng anh."

"Chúng ta coi như hòa bình rồi."

Hòa bình cái gì chứ, Chúc Tiểu Tiểu không nhịn được lại đá anh, cô vẫn còn đi giày đã bị lòi lên giường, chăn sớm đã bị làm bẩn rồi.

Nghiêm Lạc mỉm cười rồi lại nhắm mắt, giống như đang tiếp tục nghỉ ngơi, anh dung túng cho sự bạo lực của cô, một chút cũng không cảm thấy có gì không tốt. Chúc Tiểu Tiểu nhìn anh, do dự không biết xuống tay thế nào mới đẩy anh ra được, bởi vì trên mặt anh là dáng vẻ bình thản nghỉ ngơi, cánh tay lại ôm cô rất chặt.

Không đợi cô động thủ, Nghiêm Lạc lại nói: "Đến khi nào em mới có thể đồng ý?". Anh không sốt ruột? Thật sự không có, anh chỉ hỏi một chút, không có ý định ép cô, ít nhất bản thân anh đã nghĩ như vậy.

Chúc Tiểu Tiểu nhăn mũi: "Từ trước đến nay em chưa từng nói muốn ở cùng anh".

Anh càng ôm cô chặt hơn, nhưng không nói nữa.

Không khí như thế này và biểu cảm Boss bộc lộ ra khiến Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy có chút yếu đuối, cô lại không nhẫn tâm nữa, nghĩ cả hồi lâu, nhưng vụng miệng không biết nói gì mới được, cũng quên sạch sành sanh chuyện muốn đẩy anh ra. Qua một lúc rất lâu, cô cuối cùng bật ra một câu: "Nếu không thì, khi em kết bạn cũng sẽ giúp anh đề ý, nếu có đối tượng tốt, sẽ giới thiệu cho anh".

Nghiêm Lạc mở trừng mắt ra, nhìn cô như nhìn quái vật. Chúc Tiểu Tiểu vừa mới nói khỏi miệng lập tức biết mình đầu óc ngu độn, lại đưa ra kiến nghị thối nát như vậy, Boss làm sao phải cần người khác giới thiệu chứ. Hơn nữa dựa vào mối quan hệ quen biết của cô, cũng đều là những người không thể

nào bình thường hơn. Người và thân cách xa nhau, vậy so với tình hình của mình có gì khác biệt chứ. Cô càng nghĩ càng cảm thấy mình ngu ngốc, chỉ hận không thể cắn lưỡi đi.

Thật sự là, hề gặp phải Boss, IQ của cô rất dễ biến thành O chỉ trong thoáng chốc.

Trọng điểm Nghiêm Lạc nắm được lại là thứ khác: "Kết bạn?".

"Chính là quen biết nhiều thêm một số bạn bè đó." Chúc Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ mới trả lời.

"Ban đầu em chẳng phải đã thích một người con trai sao?"

"Đúng rồi." Chúc Tiểu Tiểu chợt nhớ ra Âu Dương học trưởng. Cô ở cùng với Boss lâu quá, đã phai nhạt hết cảm giác với Âu Dương học trưởng rồi. Nhưng cũng không vấn đề, cứ bồi dưỡng lại xem sao.

Nghiêm Lạc thấy biểu cảm ảo não của cô, ngấm ngấm vui trong lòng, lại nói: "Ngoại trừ người đó ra, chẳng phải còn có Vu Lạc Ngôn?".

"Em không thích anh ấy." Chúc Tiểu Tiểu tương đối khẳng định đối với điểm này. Vu Lạc Ngôn, con người này không xấu, làm bạn bè không tồi, nhưng làm bạn trai, cô thật sự chẳng có chút cảm giác nào.

Lần này khuôn mặt Nghiêm Lạc không còn che giấu được vui mừng nữa, hai người đó đều không phải vấn đề, vậy những hình bóng kia đối tượng còn chưa rõ thì lại càng chẳng là gì cả. Anh không lo lắng, thật sự không lo lắng.

"Đúng rồi." Nói tới Vu Lạc Ngôn, Chúc Tiểu Tiểu liền nhớ đến công việc chính: "Thư Đồng nói tối mai phải đưa Vu Lạc Ngôn quay lại tòa nhà làm việc của anh ấy trị liệu, anh có gì cần sắp xếp không?".

"Buổi tối ngày mai?" Chuyện này đối với Nghiêm Lạc mà nói vẫn thật sự rất quan trọng: "Bọn họ làm việc của bọn họ, anh phải đi tìm người giúp thẩm định một chút".

"Thẩm định cái gì? Thân phận kiếp trước của Vu Lạc Ngôn phải không?"

"Đúng."

"Người đó là ai mà lợi hại như vậy? Đến anh còn không thể xác định mà người đó lại biết?"

"Nếu ông ấy thực sự là lão tổ tông của anh ta, ông ấy chắc chắn sẽ biết được."

Chúc Tiểu Tiểu nói với Thư Đồng rằng Boss sẽ tìm người đến giúp thẩm định thân phận kiếp trước của Vu Lạc Ngôn, nhưng mà người được tìm đến này là ai, Chúc Tiểu Tiểu cũng không rõ. Chỉ theo dặn dò của Boss, bảo Thư Đồng cứ tiến hành làm theo sắp xếp ban đầu là được rồi.

Thế là Thư Đồng lệnh cho một tiểu tử lái xe đến bệnh viện đón Vu Lạc Ngôn. Hôm nay vừa hay là ngày anh tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe. Ở bệnh viện hai người lại cãi nhau một trận, nguyên nhân là Thư Đồng muốn Vu Lạc Ngôn ngồi xe lăn, nói anh quá suy nhược, đi rất chậm, ngồi xe lăn đến tòa nhà làm việc thuận tiện hơn một chút.

Vu Lạc Ngôn chên ngồi xe lăn quá khó coi, anh lại không phải là người tàn tật, đương nhiên không đồng ý. Chính vì chuyện này, hai người ở bệnh viện cãi nhau rất lâu. Bà Vu đưa con trai đi viện kiểm tra rất ngượng ngùng, cũng không biết vì sao con trai nhà mình mỗi lần gặp cô gái này, là cứ giống như pháo gặp bật lửa vậy, động cái là nổ.

Cuối cùng Thư Đồng thấy thời gian gần đến rồi, không muốn phí lời với anh nữa, tức giận đùng đùng đưa anh lên xe, lệnh cho tiểu tử cùng đi lái thẳng đến tòa nhà làm việc của Vu gia.

"Có mẹ cũng thật là tốt, tiểu mặt trắng, anh thật là hạnh phúc." Thư Đồng khởi động xe xuất phát, từ kính chiếu hậu nhìn thấy bà Vu còn đứng nguyên tại chỗ vẫn cứ nhìn tiễn theo xe của bọn họ.

"Cô Thư." Vu Lạc Ngôn mấy chữ này gọi ra đặc biệt nặng nề: "Lẽ nào cô không được mẹ quan tâm? Chẳng trách tính khí xấu như thế, lại còn thô lỗ".

Thư Đồng lườm anh một cái, cảm thiết bị liên lạc trên xe liên lạc với xe của tiểu tử đi phía sau, xác nhận hai xe liên lạc thông suốt, lại báo cáo với công ty: "Tôi là Thư Đồng, đang cùng với tiểu tử 17 đưa Vu Lạc Ngôn đến cao ốc Hải Dật làm giám định hiện trường. Cả nhóm có sáu người, chúng tôi trước mặt đang ở cửa tây đường Hoa Tây, các tuyến đường vẫn theo như kế hoạch. Thông báo hết!".

Chu Duệ đang trực ban lập tức trả lời: "Đã nhận, chúc tất cả thuận lợi".

Vu Lạc Ngôn nhìn trang bị ở trong xe mấy cái, không ngờ rằng công ty hàng ma này cũng thật là đa dạng phong phú, quy tắc đầu ra đây, thiết bị cũng rất tốt. Anh ngồi thẳng người hít sâu, cảm thấy có chút căng thẳng.

Thư Đồng nhìn dáng vẻ của anh như vậy, không kìm lại được nói: "Quý nhỏ gan, căng thẳng cái gì chứ, không phải đã nói với anh là trong tòa nhà đó đã được thu dọn sạch sẽ, anh sẽ không có nguy hiểm rồi sao. Giờ chỉ cần anh ở một mình trong nhà vệ sinh một lát mà thôi". Điều cô không nói với anh đó là, trong thùng sau xe của cô đang có hai linh hồn, đợi khi anh tự mình vào trong nhà vệ sinh, cô sẽ thả linh hồn vào trong, phải đem hình ảnh kiếp trước của anh ra dọa một chút.

Cô tưởng tượng đáng về người này bị dọa cho tè cả ra quần liền không nhịn được cười. Vu Lạc Ngôn lườm cô một cái, cảm giác thấy cô gái thô lỗ này hình như đang giữ lại chiêu gì đó định chinh mình một trận.

Lúc này xe đang đi qua phố Đông Bình, phía trước tắc đường không đi nổi, Thư Đồng cho xe dừng lại, vẫn thảnh thơi vui trong lòng. Vu Lạc Ngôn chán chường buồn đờ ỷ đến cô, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên đường có một tiểu khu, ở tầng trệt của khu buôn bán có một quán cà phê, ngồi bên cửa sổ gần đường là một cô gái trẻ đang chơi cùng đứa con gái khoảng hai tuổi.

Vu Lạc Ngôn cười với hai mẹ con cô gái kia, đó là Vương Nhã Tâm bạn học thời cấp ba của anh. Hai năm trước anh còn tham gia hôn lễ của cô, lúc đó cô kết hôn là vì có bầu, chưa tốt nghiệp đại học đã lấy chồng rồi. Hồi ấy trong số bạn học còn đồn đại âm ỉ. Nhưng nhìn đáng về bây giờ của cô, chắc là sống rất hạnh phúc.

"Anh nhìn gì vậy, nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp liền lộ ra nụ cười không đúng đắn. Người ta đã có con rồi anh vẫn mơ mộng hão sao, chẳng trách Tiểu Tiểu không thích anh."

Thư Đồng nói câu này chọc đúng chỗ đau của Vu Lạc Ngôn, anh quay đầu lại gườm cô: "Cũng may, cô còn biết tôi nhìn thấy phụ nữ đẹp sẽ cười, cho nên tôi đối với cô vẫn luôn không cười nổi, cô chắc là hiểu rõ bản thân mình ở tình trạng gì rồi".

"Xì, lão nương đây là vẻ đẹp bên trong, chẳng cần đến tên mặt trắng da mỏng như anh thế này thường thức."

Vu Lạc Ngôn vừa muốn lên tiếng phản đối, nhưng đột nhiên đầu óc bị một cơn choáng váng, mấy bóng dáng trước mắt méo mó lấp lóe mờ hồ. Anh hơi hoảng, biết đây là ảo giác, anh gắng sức nắm chặt lòng bàn tay, cắn răng chống chọi, dựa vào lưng ghế thở dốc.

Thư Đồng nhăn mày: "Chuyện gì vậy? Anh không phải lại phát tác vào lúc này chứ".

Thư Đồng vừa dứt lời liền trông thấy từ ngân hàng phía sau cách quán cà phê ba gian hàng, có hai gã đàn ông mang súng đeo mặt nạ xông ra, trong tay bọn chúng còn cầm một chiếc bao lớn.

Thư Đồng mặt tối sầm lại, nhanh chóng cảm thiết bị liên lạc: "Tôi là Thư Đồng, đang trên đường làm nhiệm vụ, ở phố Đông Bình nhìn thấy điểm gửi tiền số tám mươi ba trước mặt có hiện tượng như đang bị cướp, xin báo cảnh sát. Lập lại điểm gửi tiền số tám mươi ba phố Đông Bình có nghi ngờ đang bị cướp, xin báo cảnh sát".

Công ty ở đầu bên kia có một nhân viên trực máy rất nhanh chóng trả lời: "Nhận được rồi, lập tức xử lý". Tiếp ngay sau đó là Chu Duệ: "Thư Đồng, hành trình của các cô có bị ảnh hưởng không?".

"Tạm thời không có. Đợi một chút, anh đi đâu vậy?" Thư Đồng đang nói thì Vu Lạc Ngôn đột nhiên mở cửa xe xông ra ngoài. Hóa ra hai mẹ con Vương Nhã Tâm kia đang nói nói cười cười đẩy cửa quán cà phê, định từ trong đó đi ra. Bên ngoài quán cà phê, hai tên đàn ông cầm súng đang chạy về hướng này, người đi trên đường nhìn thấy vội vàng thét lên kinh hoàng rồi tránh đi.

Thư Đồng chửi thầm một tiếng, đánh vô lăng, nhanh chóng tắt xe dừng lại bên vệ đường, nhảy vội xuống đuổi theo Vu Lạc Ngôn. Hai tên cướp kia đang bị bảo vệ của ngân hàng đuổi theo, trong tình huống cấp bách, khi chạy qua quán cà phê vừa hay đụng phải mẹ con Vương Nhã Tâm đi ra, chúng liền đuổi tay tóm lấy, giở súng vào đầu bọn họ, lớn tiếng quát: "Không ai được qua đây, lùi lại!".

Người bên đường hoảng hốt thét lên lần lượt lùi ra, Vương Nhã Tâm sợ đến mức mặt biến sắc, đứa bé gái mới hai tuổi cất tiếng khóc oa oa, vùng vẫy giờ hai cánh tay về phía Vương Nhã Tâm, lớn tiếng gọi mẹ.

Vu Lạc Ngôn thân thể suy nhược, chạy không được hai bước thì đã thở phì phì. Hai tên cướp vừa giữ con tin vừa chìa súng ra xung quanh quát, tình thế nguy cấp vạn phần. Thư Đồng xông đến, trong chốc lát xô ngã Vu Lạc Ngôn: "Nguy hiểm, anh đừng làm loạn thêm".

"Đó là bạn học của tôi, là bạn học của tôi, hãy cứu cô ấy."

"Đã báo cảnh sát rồi, ở đây còn có bảo vệ, chuyện này không cần anh lo lắng, hãy chăm sóc tốt cho bản thân mình đi." Thư Đồng lời anh ra khỏi phạm vi tầm bắn của tên cướp, tránh sang một bên. Ba người của tiểu tổ 17 cô dẫn theo cũng đã chạy đến. Lúc này trong quán cà phê, một người đàn ông thấy việc bất bình ra tay cứu giúp, cướp lấy một chiếc ghế chân sắt cao đập về phía tên cướp. Tên cướp ôm đứa trẻ quay người đá lệch chiếc ghế đi, người đàn ông đó cũng bị đập mạnh bắn sang một bên, ngã xuống đất không dậy nổi. Đứa trẻ trong tay tên cướp càng khóc lớn hơn, hơi thở dồn dập, nghe rất thê thảm.

Thư Đồng nhìn thấy động tác của tên cướp kia, cảm thấy rất lạ, người thường làm sao có được thần lực như thế? Cô báo một tổ viên chạy lên xe mang thiết bị soi quét tới. Vu Lạc Ngôn đột nhiên hét lớn về phía cô: "Hắn không phải người, hắn là thú biến hình".

Thư Đồng nhìn anh về kỳ quái, Vu Lạc Ngôn thở dốc, đột nhiên giống như vừa bừng tỉnh, hỏi: "Thú biến hình là gì?".

Thư Đồng cau mày: "Bệnh của anh phát tác rồi, quay lại xe, chúng ta lập tức đi thôi".

Vu Lạc Ngôn nắm chặt tay cô giữ lại, thấp giọng nói: "Hãy cứu cô ấy, xin cô đó".

Tổ viên ở bên cạnh mang thiết bị soi quét đến, đứng từ xa soi về phía hai tên cướp kia: "Kẻ đang giữ đứa trẻ là thú biến hình, tên còn lại là người".

Phía tên cướp bên này, Vương Nhã Tâm bị bóp cổ, nhỏ tiếng khóc, sớm đã bị dọa cho trắng bệch mặt không dám cử động nữa, tiếng khóc của đứa bé gái cũng yếu hơn, không biết có phải đã bị thương rồi không. Hai tên cướp bắt giữ bọn họ vừa khua khoắng khẩu súng, vừa từ từ lùi về phía tiểu khu đằng sau. Từ xa, tiếng còi xe cảnh sát vang lên, xem ra cảnh sát đã đến nơi rồi.

Vu Lạc Ngôn kéo Thư Đồng không chịu buông, ra sức nhìn cô xin cô cứu người. Thư Đồng cau mày, vung tay giằng thoát, giao anh cho đồng nghiệp bên cạnh: "Đưa anh ta lên xe, trông nom cẩn thận. Thông báo công ty biết tình hình bên này, tôi đi một lát rồi quay về".

Cô vừa móc điện thoại ra gọi cho Hồ Dương, vừa chạy về phía chiếc xe cảnh sát mới dừng lại kia. Vu Lạc Ngôn thấy cô có ý cứu người, cũng thuận theo để người ta đỡ về xe, đến đó lại không chịu lên, chỉ dựa vào xe, từ xa đứng nhìn.

Anh nhìn thấy Thư Đồng không biết nói gì với cảnh sát, lại lấy điện thoại ra, sau đó nói chuyện một lát, tiếp đó cô cùng với cảnh sát đi về phía tên cướp chạy. Bên này hai hàng ma sư từ trong xe lấy ra một chiếc va li xách tay cũng chạy về bên đó. Còn lại hai người sau khi liên lạc xong với công ty liền canh giữ bên cạnh xe.

Cả đám người đều xông về phía tiểu khu, bên ngoài còn rất nhiều người vây lại xem náo nhiệt, Vu Lạc Ngôn không nhìn thấy gì nữa, trong lòng sốt ruột, hỏi hai người bên cạnh: "Hai người không đi giúp đỡ sao? Lỡ bọn họ ứng phó không được thì phải làm thế nào?".

"Nhiệm vụ lần này của chúng tôi là đưa anh đến hiện trường làm giám định, tình huống ở bên này công ty sẽ phái tổ khác đến. Đợi Thư Đồng quay lại, chúng ta sẽ đi, xin đừng gây thêm phiền phức cho chúng tôi nữa."

Lúc này trời đã sắp tối, Vu Lạc Ngôn chỉ cảm thấy càng lúc càng buồn phiền, đầu choáng váng dữ dội, nhưng anh vẫn không chịu lên xe, gắng sức đứng ở đó. Đột nhiên bên kia vang lên hai tiếng súng "đoàng đoàng", Vu Lạc Ngôn thoát cái đứng thẳng lên, kinh hãi run rẩy nhìn về hướng tiểu khu. Chỉ thấy đám người vây quanh xem náo nhiệt trong thoáng chốc tan ra, chạy tán loạn tứ phía. Vu Lạc Ngôn trước mắt mờ đi, nhìn thấy một người đàn ông đầu hói cùng với đám người chạy ra, hướng về phía bên này.

"Đó là thú biến hình, là con thú biến hình vừa rồi." Vu Lạc Ngôn cũng không biết mình bị làm sao nữa, người kia biến đổi hình dáng anh cũng có thể nhận ra. Anh chỉ vào tên đầu hói, hét lên với hàng ma sư ở bên cạnh.

Hai hàng ma sư ngẩn ra, bọn họ cần phải soi quét mới có thể nhận biết yêu thú, Vu Lạc Ngôn này nhìn một cái liền phân biệt ra được?

Tên đàn ông đầu hói kia cách bọn họ không xa, nghe thấy tiếng hét của Vu Lạc Ngôn, trên mặt hiện rõ vẻ hoảng loạn, cúi đầu tránh vào đám người qua đường, xuyên qua đường lớn, xông vào một tòa nhà của phía đối diện.

Hàng ma sư vội vàng báo cáo tình hình với phía công ty. Một trong những đặc điểm của thú biến hình là sau khi bị người khác nhận ra hình dáng giả sẽ giật mình sợ hãi, tên đàn ông đầu hói kia nếu như là người thường, chắc sẽ không có phản ứng giống như vừa rồi.

Lúc này triệu chứng của Vu Lạc Ngôn thực sự phát tác, trước mắt anh xuất hiện hình ảnh móng vuốt tấn công đâm máu, anh lớn tiếng hét, quay đầu tránh đi. Hai người giữ bên cạnh giật thót mình, xông đến muốn khống chế anh, nhưng Vu Lạc Ngôn giống như hoàn toàn biến thành một người khác vậy, anh lật tay tóm chắc cánh tay một người vận, hung dữ đẩy anh ta ra ngoài. Sau đó anh thấp người xuống chuyển chân, tránh người còn lại phi đến, đứng dậy thò cánh tay ra nhanh chóng đập một cái lên người đó, nhìn giống như không dùng sức, nhưng người kia lại bị đập bắn ra xa mấy mét.

Anh dường như đã không còn ý thức, đánh xong liền quay đầu chạy đến phía đối diện của con đường. Thư Đồng đang chạy quay lại, nhìn thấy tất cả những điều này, lớn tiếng hét gọi tên anh, nhưng Vu Lạc Ngôn không hề nghe thấy, rất nhanh chóng lao tới tòa nhà tên đàn ông đầu hói vừa chạy vào.

Thư Đồng liền tiếp chửi rủa, chân không dừng bước, cả đoạn đường đuổi theo anh.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Vu Lạc Ngôn cũng không biết mình đã chạy đến đâu nữa, vừa tỉnh táo trở lại, liền cảm thấy lồng ngực như muốn nổ tung, hai chân giống như dính chặt không nhấc lên nổi. Anh thở dốc hít từng hơi lớn, ngồi trên mặt đất, đợi hơi thở ổn định dần lại, bắt đầu cẩn thận nhìn xung quanh.

Ở đây giống như một tòa nhà lớn, cụ thể là tầng nào thì không biết, hành lang của tòa nhà rất tối, đèn trên nóc sáng màu vàng, không khí có chút u ám.

Vu Lạc Ngôn thoáng sợ hãi, chuyện gì xảy ra vậy, đây là đâu, vì sao anh lại chạy đến đây?

Anh nghiêng tai lắng nghe, hình như xung quanh không có động tĩnh gì. Anh lại ngồi một lát, lúc này mới gắng sức bò dậy, dựa vào tường chậm chậm đi về phía trước. Đi được mấy bước là phòng cầu thang, trên tường bên cạnh có treo bản đồ phương hướng của tầng lầu, đây là tòa nhà thiết kế hình chữ U, đi tiếp về phía trước rẽ trái là thang máy. Vu Lạc Ngôn cảm thấy thể lực của mình căn bản không thể leo được cầu thang nữa, thế là kéo lê mấy bước

muốn tới chỗ thang máy.

Rẽ sang bên trái, cuối hành lang kia chính là thang máy, Vu Lạc Ngôn thở phào, nhưng khi anh đi qua cánh cửa một căn phòng, cái loại cảm giác kinh hãi lo sợ ấy lại xuất hiện. Con số trên thang máy phía trước báo hiệu thang đang lên, nhìn thấy sắp tới tầng này rồi, trong lòng Vu Lạc Ngôn bỗng trào lên dự cảm chẳng lành, anh nhanh chóng lùi lại phía sau, trốn vào góc rồi, nghe thấy một tiếng "ting" rồi thang máy mở ra.

Vu Lạc Ngôn cẩn thận thò đầu quan sát, nhìn thấy hai người ôm một chiếc va li lớn đi ra khỏi thang máy, bọn họ đến phía trước cánh cửa vừa rồi Vu Lạc Ngôn đi qua, gõ mấy cái, cửa liền mở ra, hai người này bước vào trong. Vu Lạc Ngôn cẩn thận nhìn, phòng 1212.

Vu Lạc Ngôn đợi một lát, quan sát thang máy, đang cân nhắc xem có nên coi như chẳng có chuyện gì hay không. Mà dù cho thực sự có người nhìn thấy, cũng đâu chắc được trong đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Anh còn đang do dự thì cửa phòng 1212 đó đột nhiên lại bật mở, lần này có hai người đi ra, một người đàn ông tóc ngắn buộc đuôi ngựa, người còn lại nhìn có vẻ như một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi. Vu Lạc Ngôn vừa nhìn đã nhận ra, thiếu niên kia chính là con thú biến hình vừa rồi, cùng với tên cướp và tên đàn ông đầu hói đều chỉ là một.

Hai người này không đi về hướng thang máy, mà lại xông về hướng Vu Lạc Ngôn ẩn nấp. Tim Vu Lạc Ngôn như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, muốn trốn về phía sau, chân lại không còn sức lực. Anh đang vạn phần lo lắng thì một cánh tay từ đâu thò đến, bịt lấy miệng anh, ép tiếng hét kinh hoàng của anh lại. Vu Lạc Ngôn định thần lại nhìn, hóa ra là Thư Đồng.

Thư Đồng thấy biểu hiện của anh, biết rằng anh sẽ không hét nữa, liền nhanh chóng xoay người anh lại, đặt cánh tay anh lên vai mình rồi đỡ anh dậy, kéo vào trong phòng cầu thang.

Hai người bọn họ vừa mới ẩn nấp xong, người đàn ông tóc đuôi ngựa và thiếu niên kia đã đi đến. Thư Đồng xuyên qua cửa thoát hiểm của phòng cầu thang quan sát, nghe thấy bọn họ vừa đi vừa nói chuyện.

Thiếu niên kia khuôn mặt rất trẻ con, chỉ tay vào mình không cam tâm nói: "Nhưng một túi máu em không đủ ăn. Sâm ca, em đói".

Người đàn ông tóc đuôi ngựa được gọi là Sâm ca nói: "Từ Từ, cậu lần này lại làm loạn lên rồi, bảo cậu đi kiếm chút tiền ra cũng không được. Không để cậu đói ba ngày đã là quá tốt với cậu rồi".

"Không phải lỗi của em, là tên Hồ Từ kia ngốc chứ, động tác của hắn ta quá chậm. Em đi một mình thì chắc chắn là được rồi."

"Cậu làm hỏng chuyện chẳng phải chỉ lần này."

"Sâm ca, em muốn ăn thịt, uống máu không no."

Sâm ca kia vẻ mặt bất lực biết rằng mình đang đàn gảy tai trâu, nhìn người thiếu niên một cái sau đó thở dài: "Quay về anh sẽ xin chuyện này với chị Nam. Cậu cũng phải cố gắng vào".

"Em đều làm theo dặn dò đấy chứ, em đói. Đợi gặp chủ nhân rồi, em phải nói với chủ nhân." Ngữ khí của thiếu niên này hiện rõ sự bất mãn.

Giọng nói của hai người từ từ nhỏ dần, bọn họ đi về một căn phòng ở đầu kia hành lang. Đợi tiếng đóng cửa vang lên, Vu Lạc Ngôn thở phào một cái, nhỏ tiếng nói với Thư Đồng:

"Bọn họ nói là có ý nghĩa gì?".

"Đang nói chuyện uống máu ăn thịt đói bụng." Thư Đồng nhìn anh một cái, trong lòng tức giận. Tiểu mặt trắng chết tiệt, suýt chút nữa bị anh hại chết.

Vu Lạc Ngôn bò lên khe cửa nhìn nhìn ra ngoài, không thấy bóng người thì yên tâm nói: "Vừa rồi thiếu niên đó với cái kẻ cô đuổi theo kia cùng là một".

"Hừ, anh hóa ra là có thiên nhãn."

"Thiên nhãn là gì? Thú biến hình là gì?"

"Thiên nhãn chính là năng lực nhìn thấy thứ người khác không nhìn thấy được. Thú biến hình chính là thú biết biến hình." Thư Đồng không nhẫn nại đỡ anh dậy. Chỗ quý quái này quá nguy hiểm, cô phải đưa anh ta ra ngoài trước. Không thể mạo hiểm đi tới chỗ thang máy, cô dự định đỡ anh đi xuống dưới mấy tầng đã rồi tính. Tầng mười hai này rõ ràng có vấn đề.

"Cô giải thích bữa với tôi phải không?" Vu Lạc Ngôn không hài lòng với câu trả lời qua loa chiếu lệ của Thư Đồng. Nhưng anh bây giờ thực sự là không còn sức lực, chỉ có thể dựa vào sự hỗ trợ của cô để đứng lên.

Bọn họ vừa quay người, đang muốn từ cầu thang đi xuống, Vu Lạc Ngôn bỗng nhiên cảm thấy người Thư Đồng cứng đờ lại.

"Làm sao vậy?"

"Anh không phải có thiên nhãn sao, không phải tự mình nhìn thấy à?" Thư Đồng hất cằm về phía dưới cầu thang.

"Thiên nhân cái đầu cô ý, tôi chẳng nhìn thấy gì cả." Vu Lạc Ngôn trả lời ngữ khí không vui, nhưng trong lòng cũng có chút căng thẳng.

Anh nhìn không thấy, Thụ Đồng lại nhìn thấy rất rõ, dưới cầu thang có năm con ác linh đang chặn đường, đồng hồ trên cánh tay cô phát ra ánh sáng màu đỏ.

"Rốt cuộc làm sao rồi?"

"Có năm con ác linh đang chặn đường đón tiếp chúng ta."

"Là quý phải không?" Vu Lạc Ngôn toát mồ hôi lạnh, dừng đứng lông tơ: "Cô chẳng phải là hàng ma sư rất lợi hại sao? Chắc cô không sợ chứ?".

Thụ Đồng hạ cánh tay của Vu Lạc Ngôn xuống, bảo anh tựa vào tay vịn cầu thang: "Nếu chỉ là năm con, tôi còn nắm chắc có thể đưa anh ra ngoài an toàn. Nhưng nếu như những con ác linh này báo tin cho vài yêu thú hoặc những thứ linh linh vớ vẩn trong tòa nhà, chúng ta sẽ toi đó. Tôi không có đem theo trang bị, một lát nữa tôi ngăn bọn chúng, anh nắm chắc cơ hội tự mình chạy ra ngoài. Ra được rồi thì thông báo cho đồng nghiệp của tôi, tổ cứu viện sẽ đến".

"Chạy?" Trong lòng Vu Lạc Ngôn kêu "xoảng" một tiếng, cái từ này, giống như đâm sâu vào lòng anh, đau đớn vô cùng.

Anh còn chưa kịp nói gì, Thụ Đồng đã nhảy xuống dưới, cô không mang theo dây trói hồn, cũng không có bình dẫn hồn, chỉ có vật tùy thân là sợi xích đầu gắn tiêu bạc, nhưng cái này đối với ác linh vô hình là không có tác dụng. Tuy nhiên với tình thế bây giờ, cô cũng không thể để những ác linh này chạy mất. Thế là đành rạch đứt ngón tay, nhỏ máu lập chủ, vết máu vung trong không trung, hóa thành sợi đỏ giống như sợi chỉ vây quanh đám ác linh, nhanh chóng thu chặt lại.

"Mau đi đi!" Thụ Đồng thấy Vu Lạc Ngôn vẫn dựa vào tay vịn cầu thang ngẩn ra, vội vàng quát anh.

Vu Lạc Ngôn cắn răng, chân run run đi xuống từng bậc từng bậc. Thụ Đồng niệm chú giờ bàn tay, giữa lòng bàn tay, ấn bùa màu đỏ sáng lên, cô vung một chưởng đập diệt hai con ác linh, xoay cánh tay, vẩy sợi dây máu chuyển động, lại lần nữa quấn lấy hai con vừa mới thoát ra ngoài.

Vu Lạc Ngôn đáng vẻ suy nhược lại chậm chạp khiến cô lo chết mất, cô ném điện thoại cho anh, nói: "Nếu như chạy không được thì mau nấp kín đi, tìm trong điện thoại của tôi gọi cho Chu Duệ. Nhanh lên!".

Vu Lạc Ngôn nhận lấy điện thoại chân tay luống cuống, trong lòng cũng hiểu rõ không thể ở đây làm cô thêm loạn, đi xuống dưới nhanh hết tốc độ có thể, anh thở dốc, cuối cùng cũng leo được một đoạn. Thụ Đồng đang ác đấu với mấy ác linh kia, cô không ngừng thúc sợi dây máu hết lần này đến lần khác vây ác linh lại, hồn lực của mấy con ác linh này rất mạnh, tốc độ cực nhanh, muốn trong chốc lát tiêu diệt được toàn bộ thật không dễ dàng.

Vu Lạc Ngôn cố gắng khắc chế bản thân không quay lại nhìn cô, phải nhanh rời xa một chút, cô ấy rất nhanh sẽ theo kịp mình thôi. Anh xuống dưới một tầng, đẩy cửa phòng cầu thang nhanh chân đi tới chỗ thang máy, chỉ đi đoạn đường mấy bước mà anh đã thở phì phì. Vẫn chưa đến được thang máy, điện thoại của Thụ Đồng bỗng vang lên, người gọi tới vừa hay chính là Chu Duệ.

Vu Lạc Ngôn vội vàng ấn nút nghe.

"Thụ Đồng, chỗ của cô xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tôi, tôi là Vu Lạc Ngôn." Chu Duệ bên kia sững lại, Vu Lạc Ngôn vội vàng nói tiếp: "Thụ Đồng đang đánh nhau với mấy con quỷ, cô ấy đưa điện thoại cho tôi, bảo tôi liên hệ với anh".

Chu Duệ rất nhanh chóng phản ứng lại được: "Anh bây giờ đang an toàn rồi chứ? Có thể miêu tả một chút tình hình bên đó không?".

"Tôi không biết đây là tòa nhà nào, đang ở tầng mười hai, chúng tôi nhìn thấy thú biến hình, còn có ác linh, còn có người, ý, phòng số 1212, còn có một căn phòng cuối cùng ở đầu hành lang bên kia của tòa nhà."

"Hãy nói vị trí cụ thể bây giờ của bọn anh? Tôi lập tức điều người đến đó tiếp ứng."

"Thụ Đồng đang ở trong phòng cầu thang giữa tầng mười hai và mười một của tòa nhà, tôi vừa xuống đến tầng mười một, đang chuẩn bị vào thang máy."

"Được rồi, anh chú ý an toàn, nhanh chóng xuống dưới, chúng tôi đã phái người lên đó rồi. Không được ngắt điện thoại."

"Được." Vu Lạc Ngôn thở dốc, quay người nhìn nhìn, lại nhìn thấy một người trông giống như xác khô đang từ góc rẽ khác của lối đi quay lại. Điều này trong chốc lát khiến anh sợ đến mức hồn bay phách tán, bưng tỉnh cuồng loạn ấn vào nút đi xuống của thang máy. Đứng ở vị trí này, anh đã không còn chỗ nào có thể trốn, chỉ đành giương mắt nhìn chăm chăm xác khô kia tiến về phía mình.

"Có, có, có xác sống..." Vu Lạc Ngôn căng thẳng cảm thấy mình sắp ngất đi rồi.

"Cái gì?" Anh lắp bắp khiến Chu Duệ nghe không rõ.

"Tôi không biết, không hiểu sao tôi lại gọi nó là xác sống, nhưng con quái vật đó có bộ dạng giống như thi thể, tôi không rõ nó là cái gì, nó đang tiến về phía tôi. Thang máy vẫn còn chưa đến." Vu Lạc Ngôn vừa nói vừa cuồng loạn ấn vào nút điều khiển thang máy, lúc nào cũng vậy, cứ vào thời khắc then chốt là thang máy lại chậm như ốc sên.

Nghe có vẻ chính là xác sống, Chu Duệ trong lòng chùng xuống. Người của bọn họ không thể lên lầu nhanh vậy được, Thư Đồng cũng không biết tình hình thế nào rồi. Vu Lạc Ngôn này e rằng chỉ có thể dựa vào chính mình.

"Nhược điểm của xác sống là ở đầu của nó, Vu Lạc Ngôn, anh cẩn thận đừng để bị nó cắn, nó tấn công anh, anh cứ đánh vào đầu nó." Thực ra nói những điều này với Vu Lạc Ngôn trong lòng Chu Duệ cũng không có hy vọng gì, đừng nói Vu Lạc Ngôn này chưa từng nhận được sự huấn luyện, chỉ cần nghĩ đơn giản thể chất của anh ta bệnh lâu suy nhược, làm sao còn có thể đánh nhau với xác sống chứ?

Vu Lạc Ngôn không dám nói thêm nữa, xác sống kia đã sắp ép đến rồi. Anh nhét điện thoại vào trong túi, hai chân khễ nhích ra đứng vững, mặt hướng về phía xác sống, toàn thân căng thẳng cảnh giác. Anh thực ra hoàn toàn không biết nên làm thế nào, chỉ cảm thấy sợ hãi đến cực điểm, đã có thể nghe được tiếng trái tim của mình đập "thịch thịch thịch".

Xác sống kia đến gần, xác định trước mặt là máu thịt tươi mới vừa hay tới miệng, vui vẻ nhe răng há miệng ra lao đến. Vu Lạc Ngôn lập tức cúi xuống, lăn mình tránh đi chỗ khác. Anh hoa mày chóng mặt, đầu óc căng thẳng, tránh được một lần nhào tới này anh liền bắt đầu chạy cuống loạn, đáng tiếc chân lại mềm nhũn ra, không nhích được mấy bước thì đã ngã phịch xuống. Xác sống vui mừng nhìn qua, nhân đó bỏ nhào lên người anh há miệng ra cắn.

Bản năng sinh tồn khiến Vu Lạc Ngôn bóp thật chặt vào cổ xác sống đẩy lên trên, trong lòng chỉ nghĩ không thể để nó cắn. Anh cứ bóp đến mức hai cánh tay tê dại, xác sống kia thì lại vừa khỏe vừa nhanh, há miệng ra chỉ nhắm nhắm muốn cắn lên cổ anh.

Trước mắt Vu Lạc Ngôn xuất hiện một lớp khói đỏ, bên tai vang lên những tiếng ong ong, trong thoáng chốc anh cũng không biết mình làm sao nữa, đột nhiên co tay lên, tỳ cẳng tay dưới cằm xác sống, đồng thời một chân cũng co lại, thúc đầu gối vào bụng nó. Chân mượn sức của đầu gối kết hợp với cánh tay đẩy mạnh, duy trì tư thế này trong thoáng chốc, sau đó anh xoay tay đánh vào cổ của xác sống, liền nghe thấy một tiếng "rắc rắc", xác sống kia nghiêng đầu ngã xuống đất, không động đậy gì nữa.

Tất cả những điều này xảy ra trong nháy mắt, Vu Lạc Ngôn không dám tin, cứ nhìn chằm chằm vào hai tay của mình. Anh vừa thờ đốc vừa ngồi ngẩn ra, mới trong chốc lát nhưng lại cho rằng đã qua rất lâu rồi. Lúc này lại chợt nghe thấy một tiếng "ting", anh quay đầu nhìn, thang máy vừa đến nơi.

Vu Lạc Ngôn nhìn cái thang máy, cuối cùng nhớ ra mình phải làm gì. Anh đứng dậy, lao đảo đi tới, cửa thang máy đã mở khá lâu, giờ đang tự động đóng lại, Vu Lạc Ngôn càng sốt ruột, cố gắng bước nhanh hơn. Nhưng chính vào lúc này, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng gió lạnh u ám đang ập đến, anh khom người tránh đi, vừa ngẩng lên liền nhìn thấy một bóng sáng treo giữa không trung bên trên đầu mình. Vu Lạc Ngôn chợt tỉnh ngộ, anh nhìn thấy rồi, anh lại nhìn thấy quỷ rồi!

Hóa ra quỷ chính là có hình dáng như thế này, còn may còn may, thì ra cũng không quá đáng sợ. Chẳng đợi cho anh vui mừng xong, bóng sáng kia đã lao thẳng lên người anh. Vu Lạc Ngôn chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh u ám ập lên trên ngực, khiến anh nôn nao. Ngực rất khó chịu, người cũng hơi đau, giống như là có thứ gì đang bị kéo ra. Vô cùng sợ hãi, anh khua tay muốn đẩy bóng sáng kia đi, nhưng cánh tay của anh lại khua vào giữa bóng sáng trước ngực.

Anh không chạm được vào nó nhưng lại có thể nhìn thấy nó, bóng sáng mông lung đó ép lên ngực anh, siêu nhiên quái dị như thế này, khiến anh cảm thấy buồn nôn khó chịu. Thực sự anh cách thang máy không xa, anh muốn thử bỏ qua cảm giác khó chịu bị quỷ cuốn lấy, gắng sức bò vào thang máy. Chỉ cần xuống lầu, chỉ cần tìm được một hàng ma sư khác, anh và Thư Đồng sẽ còn có cơ hội sống.

Anh lao đảo đứng lên, ác linh kia biết không chen đẩy được hồn phách của anh, bay quanh một vòng rồi lại lần nữa xông đến. Lần này Vu Lạc Ngôn bị đẩy ngã ngửa xuống đất, cũng chính vào lúc đó, anh quay đầu lại thì liền nhìn thấy một xác sống khác đang méo mó cười phía sau mình, da thịt trên mặt và trên vai của nó đã thối rữa, kèm theo là biểu cảm khát máu. Xác sống chỉ còn cách anh khoảng hai bước chân, Vu Lạc Ngôn cũng không không chể nễ nữa, lớn tiếng hét lên.

Nhưng dù có hét lớn hơn nữa cũng chẳng dọa được xác sống đang khát máu cực độ kia, trong chốc lát nó lao đến chỗ Vu Lạc Ngôn. Còn anh thì chỉ biết điên cuồng hét, cảm thấy mình không còn sức lực để phản kháng nữa.

Chính vào thời khắc xác sống kia bỏ nhào lên người Vu Lạc Ngôn, một mũi tiêu màu bạc từ sau cổ xác sống đâm xuyên vào yết hầu của nó, cuốn xích bạc quanh cổ nó. Vu Lạc Ngôn vẫn còn chưa không chế được tiếng hét, mắt trừng trừng nhìn sợi ngân liên tiêu kéo xác sống từ trên người mình xuống, hắt đập vào tường.

Cơ thể xác sống mềm oặt nằm sõi trên mặt đất, Thư Đồng lớn tiếng quát lên: "Im miệng!".

Cô lại rạch ngón tay, vung mạnh một cái hắt máu bắn ra, đồng thời làm chỉ quyết niệm chú, dịch máu biến thành sợi chỉ đỏ, lại cuốn lấy ác linh đang tấn công Vu Lạc Ngôn. Không đợi cho cô tiêu diệt ác linh này, Vu Lạc Ngôn đang nằm trên nền đất không còn sức lực để cử động nữa đã run rẩy lắp bắp chỉ về phía sau lưng cô: "Sau, sau, sau, sau lưng...".

Thư Đồng thực ra sớm đã cảm giác được, cô quay đầu lại nhìn, có ba người đang chạy về phía bên này, trong đó hai người trên tay còn cầm súng.

Vu Lạc Ngôn giọng nói run rẩy còn đang lắp bắp: "Thú, thú, thú biến...".

Thư Đồng căn bản chẳng để ý đến anh, cô vung tay phóng ngân liên tiêu, đánh trúng vào nút ấn đi xuống của thang máy, "ting" một tiếng, cửa thang máy lại mở ra. Thư Đồng nhanh chân đá Vu Lạc Ngôn một cái, để anh theo đà đó lăn vào trong thang.

"Đừng thừa lời, đi mau!" Thư Đồng vừa hét vừa xoay bàn tay phải tấn công bóng sáng. Bóng sáng kia "bụp" một tiếng tiêu tan không còn tung tích, vậy là bị diệt rồi. Tay trái Thư Đồng ném ngân liên tiêu ra, cả sợi xích lơ lửng giữa không trung. Cô lật lòng bàn tay hướng về phía trước, hai cánh tay áp sát

vào nhau, miệng niệm chú rồi cuối cùng hét lên một tiếng: "Phá!".

Ngân liên tiêu như có linh lực vậy, quát từng đợt cuồng phong sắc bén về phía ba người kia, đập bọn chúng ngã bay xuống đất.

Điều này là để tranh thủ thời gian cho Vu Lạc Ngôn lúc này đã nằm trong thang máy không động đậy nổi. Cửa thang máy cuối cùng tự động đóng lại. Qua khe cửa càng lúc càng nhỏ, Vu Lạc Ngôn nhìn thấy Thư Đồng đang hướng đến nghênh đón ba tên ác ôn vừa mới vùng dậy. Cửa thang máy đóng lại rất chặt, một khắc trước khi đi xuống dưới, anh nghe thấy ba tiếng súng nổ "đoàng đoàng đoàng" vang lên.

Vu Lạc Ngôn hoảng hốt như đã đi được một vòng trước quỷ môn quan vậy, trên người trên mặt vẫn còn mùi máu của xác sống vừa rồi, vẫn phảng phất người thấy mùi hôi thối của nó. Toàn thân anh lạnh cóng, ba tiếng súng đó vang lên vắng vắng bên tai.

Thư Đồng không có súng, cô ấy nói cô ấy không mang theo trang bị. Là anh hại cô rồi, là anh tự nhiên chẳng hiểu làm sao lại chạy đến chỗ này, là anh hại cô rồi!

Vu Lạc Ngôn đột nhiên hiểu rõ ý nghĩa lời nói của con thú biến hình đó, nó nói nó chỉ uống máu không no, nó muốn ăn thịt! Nó muốn ăn máu thịt! Vu Lạc Ngôn giật thót mình, đây trong đầu là những hình ảnh vô cùng đáng sợ, cô ấy không thể chết đi như thế tuy cô ấy luôn khiến người ta khó chịu, nhưng cô ấy không thể chết như thế được.

Thời khắc sống chết quan trọng vừa rồi, cô ấy hoàn toàn có thể vứt bỏ mình để chạy đi, nhưng cô ấy đã không làm thế. Cô ấy bảo mình mau chạy, còn bản thân lại vì tranh thủ thời gian và cơ hội cho mình. Cô ấy thật sự quá khiến người ta ghét, Vu Lạc Ngôn như phát cuồng dùng lực ấn vào nút bấm tầng mười một, cô ấy không thể chết như thế!

Nhưng bất luận anh ấn như thế nào, thang máy vẫn cứ đi xuống. Vừa rồi anh không hề ấn số, nhưng thang máy lại đóng cửa rồi tự động chạy thẳng xuống dưới, đây chắc chắn là dưới lầu có người ẩn rồi. Vu Lạc Ngôn tức điên lên, đá đập vào cửa thang máy, mắt nhìn thấy số báo tầng của thang không ngừng nhỏ đi, cuối cùng cũng đến tầng một. Vu Lạc Ngôn chẳng thêm để ý bên ngoài là ai, mặt anh tái xanh ra sức nhấn nút điều khiển thang máy.

Bên ngoài đợi thang máy là một cảnh sát, vừa nhìn thấy trong thang có một nam thanh niên hung thần tà khí, trên người trên mặt đều có vết máu hung dữ ấn vào nút điều khiển, vội vàng hét lên: "Anh kia, anh không thể lên trên". Vu Lạc Ngôn không thêm để ý, anh một tay đẩy người đó ra, đóng cửa thang máy lại.

Số báo tầng chậm chạp nhích từng chút, Vu Lạc Ngôn sốt ruột nhìn, trong lòng khó chịu như lửa đốt.

Thực ra anh cũng hoàn toàn không biết mình lên trên làm gì, với bản lĩnh và tình trạng bây giờ của anh, lên trên đó ngoại trừ có thể tăng thêm đồ ăn cho thú biến hình và xác sống, còn lại hình như chẳng có tác dụng gì khác. Nhưng anh không thể nào thần nhiên đi ra khỏi tòa nhà này, anh không thể nào vứt bỏ Thư đại tỷ vì cứu mình mà bây giờ có khả năng là đã bị căn đến không còn nhận ra được nữa, anh thực sự không có cách nào để chạy trốn như vậy.

"Chạy", cái từ này vì sao lại khiến trái tim anh khó chịu như thế chứ?

Cuối cùng cũng đến tầng mười một, cửa thang máy mở ra, bên ngoài lại không có Thư Đồng. Trên thực tế ngoại trừ dấu vết của trận đánh nhau vừa rồi ra, căn bản không có bất cứ người nào. Thư Đồng cùng với những người kia đều không biết đã đi đâu. Vu Lạc Ngôn sững sờ nhìn, đột nhiên nghe thấy lầu trên có động tĩnh, anh chẳng kịp suy nghĩ cẩn thận, cất bước chạy ngay lên tầng mười hai.

Vu Lạc Ngôn vừa lên đến nơi liền nghe thấy có tiếng bắn nhau. Đâu súng? Anh đứng ngẩn ra, những người bắt quỷ bắt ma không phải đều dùng kiếm gỗ đào hoặc giấy bùa khua qua khua lại sao, nếu không thì thần kỳ hơn một chút giống như Thư Đồng vừa rồi vậy, vung ít máu ra niệm chú hoặc cầm một loại binh khí cổ quái nào đó múa một cái. Sao mà anh vừa mới vào thang máy đi một chuyến quay lại, đám quỷ kỳ quái này đã biến thành trận đấu súng giữa cảnh sát và kẻ cướp rồi?

Vu Lạc Ngôn nấp ở trong phòng cầu thang, suy nghĩ phải làm thế nào mới tốt? Lúc này lại nghe thấy tiếng nói của Thư Đồng bên ngoài: "Máy dò quét đến không kịp, dùng máy thử trước, chúng nó có phản ứng với máu. Đừng lãng phí đạn lên người thú biến hình, nên dùng đạn bùa bạc. Cách bọn chúng xa một chút".

Vu Lạc Ngôn nghe thấy lời này, lòng vui như phát điên, cô gái đáng ghét đó còn chưa chết.

Anh cẩn thận hé cửa phòng cầu thang, thò đầu ra nhìn một cái. Lối đi tới căn phòng ở cuối đầu bên kia hình như không có động tĩnh gì lớn, mà bọn Thư Đồng tổng cộng có năm người, đang ẩn nấp ở góc rẽ bên đó, nổ súng về hướng phòng 1212.

Vu Lạc Ngôn khom lưng, chậm chậm tiến lại gần bọn họ. Thư Đồng hơi có cảm giác, liền quay người cảm súng trở vào anh. Vu Lạc Ngôn giơ hai tay lên: "Là tôi".

Thư Đồng cau mày lại, rất không vui: "Thật là gặp quỷ rồi, sao anh vẫn còn ở đây?". Nếu không phải trên người trên mặt anh ta có vết máu của xác sống đã hơi đen lại, cô thật sự còn cho rằng anh ta là thú biến hình hóa thân.

"Tôi sợ cô chết quá khó coi, người khác không nhận ra được, liền muốn đến giúp đưa xác cô về." Vu Lạc Ngôn thấy cô không sao, trong lòng nhẹ nhõm rồi, miệng lại nói những lời chọc phá ác độc.

Thư Đồng lườm anh một cái: "Anh hùng như vậy sao? Tôi còn cho rằng anh chỉ có thể bò".

Vu Lạc Ngôn ngồi phịch xuống, khua khua tay: "Tôi không ổn rồi, các cô tiếp tục đi, tôi nghỉ ngơi một lát".

Thư Đồng không để ý đến anh nữa, cô đã mạo hiểm tính mạng hoàn thành trách nhiệm bảo vệ khách hàng rồi, bây giờ là anh ta tự mình đến miệng cọp, cô chẳng thêm quan nữa, cái người chỉ biết gây thêm phiền phức này, tự mình tìm chỗ chết, đáng đời!

Trong phòng 1212 vẫn chẳng có chút động tĩnh nào, dường như đã quyết định cứ như thế này mà giằng co với bọn họ, và cũng có thể là đang có chủ ý quỷ quái gì đó. Thư Đồng dùng tay ra hiệu về phía thang máy bên kia, Vu Lạc Ngôn lặng lẽ thò đầu vào nhìn nhìn, hóa ra ở đầu thang máy kia còn có ba hàng ma sư được vũ trang đầy đủ, giữ khiến chống đạn cùng với bọn Thư Đồng một trái một phải áp sát tấn công vào phòng 1212.

Lúc này dưới chỉ thị của Thư Đồng, khiến chống đạn của hai bên áp sát tới phòng 1212, cần phải ở cự ly gần đột phá, nếu không thì tấn công mãi không được e rằng sẽ sinh ra biến cố.

Chính vào lúc bọn Thư Đồng áp sát lại gần, đột nhiên từ trong phòng, hai thân người thò ra, chia nhau nổ súng bắn vào hai phía. Đội hàng ma sư nổ súng đáp trả, hai người kia rõ ràng bị bắn trúng rồi, lại giống như không hề hấn gì, rút người vào sau đó lại thò ra đánh tiếp.

"Chuyện gì vậy? Hai con đó là thú biến hình?" Trong lòng mọi người như đã không còn hy vọng, đạn được bọn họ mang đến chưa chắc đủ dùng, mà ở đây lại là cứ điểm của đối phương, tăng trừ bao nhiêu vũ khí đạn được cũng không biết được. Tuy nói ở đây trên dưới mấy tầng lầu bọn họ đều đã làm sạch bảo đảm an toàn, nhưng giằng co tiếp tục như thế này cũng rất không ổn.

Vu Lạc Ngôn thò đầu ra, quan sát rồi nói: "Hai tên đó trên đỉnh đầu có âm ảnh đó".

Thư Đồng nhìn anh một cái, thiên nhãn của tên này lúc thì mờ lúc thì đóng, cũng không biết có đáng tin hay không. Nếu như là trên đỉnh đầu của người đang sống có âm ảnh, đó là người sống hợp thể với ác linh, như thế này lại càng khó, nếu người này và ác linh tâm ý tương thông, thể chất hòa hợp, thì sau khi hợp thể sẽ có tư duy của người, năng lượng của ác linh. Nếu như phương pháp tu luyện đúng đắn, hợp thể hay phân thân còn có thể tùy ý thực hiện, tương đương với việc một con người có hai phần năng lượng. Đây là một loại phương thức tu luyện của hàng ma sư từ ác vừa mới xuất hiện hơn mười năm trước, người sau khi hợp thể được gọi là thầy người sống. Thư Đồng cũng thật sự là chưa tận mắt nhìn thấy bao giờ.

Nếu như kẻ xuất hiện bây giờ thật sự là thầy người sống, vậy chỉ có một tử huyết... rắc. Đây là ghi chép trong tài liệu huấn luyện của công ty, Thư Đồng vẫn còn chưa được qua thực tiễn. Cô nhanh chóng ra hiệu cho hai bên, hàng ma sư cấp dưới tuy thấy kỳ quái, nhưng vẫn làm theo, chuyển hướng tấn công xuống bụng.

Vu Lạc Ngôn tuy chỉ ngồi ở đó nhưng vẫn cảm thấy vô cùng mệt mỏi, anh đứng là đã thở không ra hơi. Đột nhiên cái loại cảm giác đầu óc quay cuồng kia lại ập về dữ dội, anh có kinh nghiệm của mấy lần trước, mập mờ biết được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Vu Lạc Ngôn liền thò đầu nhìn về hướng phòng 1212, một con chó nhỏ đáng yêu vừa chạy ra, mọi người giật mình tránh nó không đánh, Vu Lạc Ngôn lại lớn tiếng hét: "Thú biến hình!".

Thư Đồng phản ứng rất nhanh, súng dài có trang bị đạn bùa bạc trong tay quay một cái, nhanh chóng bắn về hướng con chó nhỏ kia một viên. Quả nhiên con chó nhỏ đó sau khi ra khỏi cửa liền hướng về phía hàng ma sư bên này chạy, trong lúc đang chạy lại biến thân thành một con gấu lớn lao thẳng đến, mọi người trở tay không kịp, may mà Thư Đồng dưới sự nhắc nhở của Vu Lạc Ngôn đã nhanh chóng nổ súng, bắn liên hai phát mới khiến nó hoàn toàn ngã xuống.

Thư Đồng nhìn Vu Lạc Ngôn, nói: "Con người anh đây vẫn chưa coi là phế vật".

"Cô mới là phế vật đây!" Đồ con gái chết tiệt, có biết nói chuyện không, chẳng nói được một câu khen ngợi, còn dám làm tổn thương người khác. Vu Lạc Ngôn nhớ đến một vấn đề: "Nó nếu như biến thành con muỗi bay đi chẳng phải có thể chạy thoát rồi sao?".

"Anh cho rằng nó là Tôn Ngộ Không à, kích thích của chó là hình dáng vật sống nhỏ nhất nó có thể hóa thành." Thư Đồng đáp lời xong liền cùng những người khác tiếp tục ép sát phòng 1212. Bọn họ liên tiếp nổ súng bắn vào mấy phát, như vậy có thể sẽ xông được vào cửa.

Đầu súng cự ly gần, Vu Lạc Ngôn không dám xem náo nhiệt, anh cứ ngồi nguyên tại chỗ đợi. Phòng 1212 yên tĩnh một hồi, Thư Đồng ra hiệu tay cho hai bên, một hàng ma sư cầm chiếc ống nhòm một mắt thò vào bên trong, thăm dò một chút ở sau cửa. Cuối cùng anh ta ra hiệu, biểu thị bên trong ở dưới đất có một người nằm, phòng khách còn có hai người được trang bị vũ khí, không thể xác định ác linh và tình hình của những ma quái khác.

Thư Đồng ngẫm nghĩ, đánh mất ra hiệu, giờ nắm đấm lên hướng vào trong phòng. Một hàng ma sư gạt đầu, cầm đạn hơi cay ra, kéo chốt hướng đến cửa phòng hít sâu một cái, ném vào trong. Ba hàng ma sư cầm súng đồng thời đeo mặt nạ bảo vệ lên rồi xông vào.

Một tràng tiếng súng nổ đùng đoàng và tiếng hò hét vang lên, tựa như cục diện đã bị khống chế. Vu Lạc Ngôn nhìn qua màn khói mờ hơi cay, trông thấy trong phòng có bóng sáng đang bay, anh lớn tiếng hét lên: "Cẩn thận, có ác linh".

"Không chỉ có một con, là một đám!" Khi ác linh trào ra, Thư Đồng cũng nhìn thấy rồi. Trang bị của bọn họ không đối phó được nhiều như thế này, tiêu diệt từng con từng con, có một chết cũng đánh không hết.

Những kẻ này liệu chết chống cự, đánh thua rồi liền thả ác linh ra, thật là không sáng tạo chút nào!

Thư Đồng lớn tiếng dặn dò mọi người cẩn thận, có thể tiêu diệt được bao nhiêu thì tiêu diệt bấy nhiêu. Đang chuẩn bị trận chiến lớn, đột nhiên lối đi trong tòa nhà này tối sầm lại, đèn đóm tắt hết, chỉ còn là một khối đen sì.

"Tiêu diệt trắng!" Trong lòng Thư Đồng lớn tiếng hét lên: "Không ổn rồi", vội quay người chạy về phía Vu Lạc Ngôn. Vu Lạc Ngôn lại không trả lời tiếng hét của Thư Đồng, anh vẫn đang cứng đờ, há miệng tròn mắt nhìn thứ xuất hiện giữa không trung kia, một người đàn ông ăn mặc kiểu cổ đại đang đi về phía anh.

Trên mặt của người đàn ông này có một chòm râu, ông ta trông rất cao lớn khỏe mạnh, khuôn mặt dữ dằn, cặp mắt to như mắt trâu đang hung tợn nhìn anh.

Mỗi một bước chân của người đàn ông này đều giống như đang gắng sức giẫm đạp trên mặt đất, ông ta từng bước áp sát tới khiến đám bóng sáng bay tán loạn tứ phía, cứ thế tiêu diệt hết con này đến con khác. Hệt như ma quỷ đều bị ông ta giẫm chết dưới chân vậy.

Mọi người há miệng tròn mắt, ác linh nhiều như thế, vậy mà trong chớp lát bị tiêu diệt hết rồi? Thư Đồng đơn giản là không dám tin. Thân phận người trước mặt gần như đã rõ ràng, nhưng cô lại không dám xác nhận. Điều này làm sao có thể, ông ấy làm sao là thật được?

Cao Lô hành động trong căn phòng ở cuối hành lang cũng đã phát hiện, anh xông ra ngoài chạy về phía Thư Đồng bên này, nhìn thấy người đàn ông có quái kia cũng ngăn người ra.

Người đàn ông đứng nguyên lại trước mặt Vu Lạc Ngôn, cứ nhìn chăm chăm, cuối cùng chỉ vào anh tức giận lên tiếng mắng: "Mày là đứa cháu bất hiếu làm mất mặt Chung gia ta!".

Chung gia? Thư Đồng và Cao Lô cùng nhìn nhau một cái, lẽ nào đây thực sự là Chung Quỷ đại danh đình đình?!

Chung Quỷ nhìn trái ngó phải, liếc hai người bọn họ một cái, nói: "Con cháu của Thư gia, con cháu của Cao gia? Ủm, không tồi, lão tổ tông của các người sẽ vui mừng, có tiền đồ lắm". Ông quay mặt lại hướng về Vu Lạc Ngôn: "Còn đồ vô dụng như mày đây, trốn tránh thiên chức cũng chẳng thêm tính, có được mấy phần bản lĩnh của thanh niên, còn dám ích kỷ làm xáo trộn vận mệnh, làm rối đường chuyển thế, cướp chiếm mệnh số người khác".

Vu Lạc Ngôn bị dọa cho không cả dám thở mạnh, anh đầu óc mơ hồ, không biết quái nhân này đang lên con thần kinh gì, lời của ông ta nói anh nghe chẳng hiểu một câu nào. Vô duyên vô cớ bị mắng chửi tới tấp, thật là oan uổng.

Anh rõ ràng họ Vu, tổ tông cũng nên là họ Vu, cứ coi như kiếp trước của anh thật sự là hàng ma sư, thì cũng nên là Vu gia, liên quan gì đến Chung gia nhà ông ta?

Quái nhân này chắc không phải là mắc bệnh gì chứ? Vu Lạc Ngôn búng tỉnh nhìn Thư Đồng, muốn cầu cứu cô, nhưng thấy vẻ mặt cô đang tức cười nhìn mình.

Chung Quỷ thấy anh ngó nghiêng tứ phía, biểu cảm không hiểu cái gì, biết rằng mình đã tức giận mất công rồi. Ông thờ dài một cái, móc ra một miếng ngọc màu đỏ máu, đưa cho Vu Lạc Ngôn: "Con trai, giờ là lúc con nên nhận tổ quy tông, gánh vác đại nghiệp của tổ tông rồi. Người các đời của Chung gia chúng ta có thiên chức, há lại để đứt ở đời con. Vận mệnh là không cách nào chạy trốn được, quay lại đi".

Vu Lạc Ngôn không tự chủ được nhận lấy miếng ngọc kia, cảm thấy nó nóng rực cả tay, giống như là có một số việc anh không muốn thấy đang xảy ra mà bản thân lại không cách nào ngăn cản được. Anh nhăn mày, nhìn vào miếng ngọc, anh không thích loại cảm giác này.

Lại ngẩng đầu lên, người đàn ông kỳ quái kia đã không còn thấy đâu nữa. Đèn trong hành lang của tòa nhà bừng sáng, tất cả đã trở lại bình thường.

Vu Lạc Ngôn dờ dẫm, rốt cuộc vừa xảy ra chuyện gì? Người của Chung gia là ý nghĩa gì?

Còn anh, rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Sự xuất hiện và biến mất của Chung Quỷ đều rất đột ngột Thư Đồng đột nhiên phản ứng lại được, Chúc Tiểu Tiểu nói Boss muốn tìm một người đến giám định thân phận của Vu Lạc Ngôn, lẽ nào chính là Chung Quỷ?

Tiểu mặt trắng này, thật là không thể nhìn ra, ai biết anh ta lại có nguồn gốc danh tiếng như vậy. Nhưng mà nghe những lời mắng chửi của Chung Quỷ, thì hình như những chuyện anh ta làm trước đây cũng không đẹp đẽ gì. Nghĩ đến việc anh ta bị tổ tông nhà mình chỉ mũi mắng mạt mạt như thế thật là vui quá đi mất. Thư Đồng không nhịn được, rất vô đạo đức, cười mãi không thôi.

Vu Lạc Ngôn hung dữ gườm cô, tuy anh chính là đương sự, nhưng lại như trong mây mù không hiểu nổi chuyện gì. Chẳng hiểu sao tự nhiên lại bị giáo huấn một trận, còn bị đổ cho một đồng tội danh, bên cạnh còn có một đại tỷ thô lỗ không ngừng cười nhạo.

Đây thực sự là, thực sự là... Vu Lạc Ngôn nghĩ không ra phải dùng từ gì để hình dung. Một chuỗi những nguy hiểm kích thích này đã khiến anh tiêu hao quá nhiều thể lực và tinh thần, bây giờ lại buồn bã kết tụ trong lòng. Thế là, anh thẳng đơ người đổ vật xuống, hôn mê!

Điều này khiến Thư Đồng cười càng dữ hơn, tên này lúc trước còn sống chết giữ thể diện không chịu ngồi xe lăn, lần này thì hay rồi, phải để người ta bế đi, còn khó coi hơn cả ngồi xe lăn nữa.

Lúc này cuộc chiến kết thúc, nhân viên y tế đến đưa những người bị thương xuống, cảnh sát và đội hàng ma, hai bên phái người đến lập tức thanh lý hiện trường tìm kiếm đầu mối.

Thư Đồng và Cao Lô xuống lầu, nhìn thấy một chiếc BMW màu đen nổi bật dừng lại bên mấy chiếc SUV của công ty, đứng ngay cạnh xe, chính là Chúc Tiểu Tiểu.

Thư Đồng vội vàng đi tới: "Sao cô lại đến đây rồi?".

"Boss đưa tôi đến, chúng tôi vừa mới đến một lát. Nghe nói cô cùng Vu Lạc Ngôn đụng phải ác linh là xác sống, cho nên Boss liền nói việc giám định thân phận cứ dời sang luôn bên này cũng được." Chúc Tiểu Tiểu giải thích, nhìn nhìn Thư Đồng lại nói: "Cô bị thương rồi, mau đi xử lý một chút đi. Tôi vừa mới nhìn thấy Vu Lạc Ngôn. Anh ấy đã được đưa lên xe cấp cứu, bác sĩ nói anh ấy không có chuyện gì. Các cô đều bình an thật sự là quá tốt rồi".

"Hi, có tôi ở đây, đương nhiên không sao." Thư Đồng vỗ ngực, đắc ý khoe công.

"Tại sao tôi lại nhớ là tôi chạy đến kịp thời, cứu cô trong lúc ngàn cân treo sợi tóc nhỉ?" Cao Lô đẩy đẩy gọng kính, chậm rãi nói, nói xong cũng không đợi lời trả lời, quay người liền đi. Còn rất nhiều công đoạn cần thực hiện để dọn sạch chỗ này, anh phải tiếp tục làm việc thôi.

Thư Đồng quay lại hướng tới lưng anh làm mặt quỷ, kéo Chúc Tiểu Tiểu qua một bên hơn hờ đắc ý kể lễ kinh nghiệm trận chiến vừa rồi. Tiểu Tiểu "áp giải" cô về phía xe cấp cứu, bảo bác sĩ băng bó cho cô. Thư Đồng thấy có người ngoài, đành an phận một chút, đợi xử lý xong vết thương, lại túm lấy Tiểu Tiểu tiếp tục tường thuật sự việc từ đầu đến cuối.

"Chung Quỷ? Là Chung Quỷ thật sự?" Chúc Tiểu Tiểu tròn tròn mắt, thật là không thể ngờ được Vu Lạc Ngôn lại có quan hệ với Chung Quỷ. "Hình dáng của ông ấy thế nào? Có giống như trong truyền thuyết không?"

"Hình dáng như thế nào? À, chắc là không xấu như trong tưởng tượng đâu, tôi lúc đó còn đang hưng phấn quá mức, có thể nhìn thấy nhân vật thần thánh trong truyền thuyết mà, liền quên mất không chú ý xem ông ấy hình dáng như thế nào."

"Các cô thật là may mắn." Chúc Tiểu Tiểu tỏ vẻ ngưỡng mộ.

Thư Đồng gật đầu: "Phải là rất may mắn mới đúng, nhìn thấy Vu Lạc Ngôn bị tổ tông nhà anh ta mắng hung dữ té tát, thật quá sáng khoái. Tôi chưa từng thấy người chết nhảy ra mắng người bao giờ, càng nghĩ càng khoái chí".

Chúc Tiểu Tiểu đen sạm cả mặt, thì ra người ta hưng phấn nhất là vì điều này. "Thư Đồng, cô thật tội tệ!"

"Nói hay, nói hay, chị đây tính cách vô cùng hài hước, đời người ngắn ngủi mà, phải cố phát hiện những lạc thú trong cuộc sống." Thư Đồng tuy mới ác chiến một trận, nhưng tâm trạng vô cùng tốt.

"Thư Đồng, thực ra tôi không phải là đang khen cô."

"Haizz, nha đầu đủ lông đủ cánh rồi!" Thư Đồng làm bộ xấn tay áo: "Hôm nay tâm trạng tôi rất tốt, ban cho cô được toàn thân".

Chúc Tiểu Tiểu cười tránh ra phía sau, lại đập vào lòng của một người. Người đến này đỡ cô đứng vững, cô quay đầu nhìn, thì ra là Boss.

Nghiêm Lạc cau mày lại, vẻ không thoải mái nhìn Thư Đồng: "Cô muốn ban cho ai toàn thân?".

Khí thế lạnh băng của anh trong chốc lát khiến Thư Đồng tịt ngóm. Thư Đồng rút tay lại nhanh như chớp, giả ngốc, sau đó nói: "Boss, tôi nhớ ra rồi, tôi phải lập tức thông báo cho người nhà của Vu Lạc Ngôn. Còn nữa hôm nay có một vụ cướp, tôi cũng liên quan nên phải hợp tác với bên cảnh sát, lại phải quay về công ty viết báo cáo nữa. À, đúng đúng, vết thương của tôi vẫn rất đau, tôi đi lấy thuốc mới đây, xem xem có cần phải tiêm không. Vậy tôi đi trước nhé, hai người cứ trao đổi với nhau đi". Cô cụp đuôi chuồn ngay lập tức.

"Đứng lại!" Nghiêm Lạc nói lạnh tanh, giọng nói không lớn, nhưng thành công khiến Thư Đồng đứng yên tại đó.

"Boss." Thư Đồng quay người lại, khuôn mặt khẩn cầu. Chúc Tiểu Tiểu cũng giật thót mình, kéo tay áo Nghiêm Lạc: "Bọn em đang đùa thôi".

Nghiêm Lạc lại nói: "Bảo Vu Lạc Ngôn nằm viện nghỉ ngơi hai ngày, báo cáo sự việc của anh ta, hai ngày sau tôi sẽ đưa cô, cô cầm giao cho anh ta, rồi cùng anh ta đến Waiting uống nước".

"Ồ ồ." Thư Đồng gật đầu như bả củi, tốt quá rồi, hóa ra là nói chuyện này. Ngẫm nghĩ một hồi lại thấy không đúng: "Vậy báo cáo không phải do bên tôi đưa ra sao?".

"Cô ngoại trừ biết anh ta là hậu nhân của Chung gia, còn biết cái gì?"

Thư Đồng lướt một lượt trong não, đúng là không biết cái gì thật, Chung Quỷ mắng mấy câu kia, cũng chẳng để lộ quá nhiều tin tức. Nghiêm Lạc nói: "Trên tay cô không có tin tức chính xác, có thể viết ra cái gì? Tôi sẽ xử lý, hai ngày sau đưa báo cáo cho cô".

Thư Đồng đồng ý, quay người vừa đi vừa suy nghĩ, cứ đưa luôn tin tức cho cô chẳng phải cũng được sao, luôn là vụ việc của ai, người đó báo cáo mà, từ khi nào Boss lại thông cảm đến cấp dưới như thế, còn tranh làm việc nữa? Nhưng cô rất nhanh chóng gạt hết ra khỏi đầu, dù gì cô cũng có lợi rồi, hi hi.

Chúc Tiểu Tiểu ở bên này cũng kỳ quái hỏi: "Boss, vụ án này quan trọng như vậy sao, anh còn phải đích thân viết báo cáo?"

"Ai nói anh viết."

"Vừa rồi anh nói mà."

"Anh có trợ lý, việc gì anh phải viết" Sự tự tin đầy lý lẽ của người làm chủ.

Chúc Tiểu Tiểu còn chưa khôi phục được thần trí, rất tự nhiên tiếp lời nói luôn: "Ồ, vậy thì ai làm, em có thể giúp thông báo", Boss ở tầng dưới tổng cộng có năm người trợ lý. Bọn họ chủ yếu điều phối quản lý việc vận hành các công ty con và chi nhánh công ty của tập đoàn, còn đối với sự việc hàng ma thì rất ít can thiệp.

"Heo Con ngốc." Nghiêm Lạc kéo cô lên xe, duỗi tay cốc vào đầu của cô. "Em ngốc hơn chút nữa thì tốt rồi."

Chúc Tiểu Tiểu bịt vào chỗ bị cốc, chu miệng lên, đã biết mình sai ở đâu rồi: "Em mới nhận chức chưa được bao lâu, còn chưa quen việc. Em cũng không quá ngốc mà, chẳng qua có lúc đầu óc không được nhạy bén thôi, bình thường đều rất nhanh nhẹn".

"Cho nên anh nói em ngốc hơn một chút nữa mới tốt, lúc cần nhanh nhẹn thì không nhanh nhẹn, lúc không cần nhanh nhẹn lại suy diễn rất nhanh."

Chúc Tiểu Tiểu giả ngốc không nghe thấy, lúc này không nhanh nhẹn là đúng rồi, anh vừa nói những lời mờ ám cô liền không biết nên phản ứng như thế nào mới được. Hai người đều không nói gì, Nghiêm Lạc lái xe trên đường về nhà, trong xe yên tĩnh một lát, Chúc Tiểu Tiểu đã hết kiên nhẫn, "Boss, người anh tìm đến là Chung Quý?"

"Đúng."

"Thật đáng tiếc, em lại không gặp được. Thiên sư bắt quý đó, không biết hình dáng của ông ấy có giống trong truyền thuyết không?"

"Có gì đáng gặp chứ. Diêm Vương bày ra trước mặt cũng không thấy em hy vọng, một Chung Quý lại khiến em hưng phấn thành ra thế này."

Khẩu khí ám ức của anh khiến Tiểu Tiểu không kìm được vỗ anh một cái: "Chuyện này đâu có giống nhau, Boss là người của mình, Chung Quý thì trong thần thoại mới có".

Câu "người của mình" kia khiến Nghiêm Lạc mỉm cười, Chúc Tiểu Tiểu lại hỏi: "Vậy ông ấy có phải không quay lại nhân gian hàng ma bắt quái nữa không? Cũng không nghe thấy người trong công ty nhắc đến".

"Ông ấy với mấy vị thiên sư hàng ma cùng nhau trấn giữ ác hồn. Lần này phải để ông ấy xuất hiện, anh còn phải bảo cho A Mặc nữa, để cậu ấy bổ sung chỗ thiếu này một lát mới được."

"Vậy Vu Lạc Ngôn rốt cuộc là chuyện gì vậy? Chẳng phải nói hàng ma sư ưu tú đều có thiên chức trên mình sao, cứ coi như luân hồi chuyển thế, cũng sẽ luân hồi đến cùng một gia tộc, tiếp tục trở thành hàng ma sư. Giống bọn Thư Đồng, Tư Mã Cần những hàng ma sư cấp một này chẳng phải đều như vậy sao? Vậy Vu Lạc Ngôn làm sao lại sinh vào trong một gia đình bình thường?"

Nghiêm Lạc nghiêm túc nhìn cô một cái: "Em rất quan tâm đến anh ta?"

"Đều là bạn học mà, lại là bạn tốt, em không có ý khác." Ngờ kíp của anh lộ rõ vẻ không vui, Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng giải thích.

Nghiêm Lạc nhìn cô mấy cái, lúc này mới trả lời: "Chung gia vẫn luôn là lão đại hàng đầu trong các thế gia hàng ma loài người, nổi tiếng bởi vì có gia quy và sự nghiêm khắc của Chung Quý. Đệ tử của Chung gia, từ nhỏ đã phải trải qua huấn luyện sàng lọc rất nghiêm khắc, có thiên phú và năng lực thì làm hàng ma sư, trình độ không đủ thì sẽ bị đẩy ra ngoài làm nghề khác. Ở Chung gia, không làm được hàng ma sư là một sự sỉ nhục. Chung gia mỗi lần cách hai ba đời, thì sẽ sinh ra một người cực kỳ có thiên phú, anh ta trời sinh đã mang năng lực thiên nhân có khả năng phân biệt quý yêu. Người này được Chung gia gửi gắm nhiều hy vọng, sự huấn luyện đối với anh ta cũng đặc biệt nghiêm khắc".

"Người đó chính là Vu Lạc Ngôn?" Chúc Tiểu Tiểu đã dần hiểu ra: "Anh ấy mỗi một kiếp đều mang thiên phú này sinh ra trong Chung gia, mỗi một kiếp đều phải hàng ma trừ yêu?"

Nghiêm Lạc gật đầu, Chúc Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, thờ dài: "Thực ra như thế thực sự quá đáng thương. Mỗi kiếp đều không thể sống yên ổn".

"Có lẽ anh ta cũng là nghĩ như thế. Vào một trăm năm trước, kiếp trước của Vu Lạc Ngôn ra đời, tên là Chung Dự, vào lúc đó Âm gia trong giới hàng ma cũng danh tiếng rạng ngời, địa vị lão đại của Chung gia bấp bênh không ổn định, Chung Dự ra đời, mang đến hy vọng cho Chung gia, bọn họ hy vọng đưa trẻ với năng lực thiên nhân này có thể vì bọn họ giữ vững được danh dự của gia tộc. Nhưng bọn họ làm thế nào cũng không ngờ được rằng, Chung Dự này lại là một kẻ nhát gan."

"Nhát gan?"

"Ừm, thiên phú của Chung Dữ và sự nhất gan của anh trong giới hàng ma năm đó danh tiếng như nhau. Anh ta từ nhỏ đã có khả năng nhìn một cái liền biết được đối phương là loại yêu quái gì, có đạo hạnh sâu như thế nào, cho nên anh ta rất dễ dàng biết được phải khắc chế, tiêu diệt chúng ra sao. Nhưng anh ta lại rất nhút nhát, sợ phải chiến đấu, sợ hãi yêu quý, đã mấy lần chạy trốn ngay trong trận hàng ma. Bởi vì mỗi một kiếp trước của anh ta đều là chiến tích sáng chói, địa vị trong tộc phả cũng chỉ xếp sau tổ sư Chung Quỷ, bọn họ gọi anh ta là Thiên nhân thần tướng. Cho nên Chung Dữ ở kiếp này biến thành như thế cả gia tộc đều không có cách nào tha thứ được. Thế là các trưởng bối càng thêm nghiêm khắc với anh ta, huấn luyện càng gắt gao hơn, hy vọng có thể thông qua khổ luyện, luyện cho gan anh ta lớn hơn một chút. Chung Dữ cũng thực sự đã hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ rồi, lập được không ít chiến công. Nhưng vào năm anh ta bốn mươi tuổi, anh ta đột nhiên vô duyên vô cớ qua đời. Có lời đồn nói là anh ta tự sát, nhưng Chung gia đương nhiên không thừa nhận. Điều kỳ quái đó là, hồn phách của Chung Dữ không biết đã đi đâu, người ta không cách nào tìm thấy được. Chung gia làm phép, mời tổ sư truyền lời, muốn để địa phủ giúp bọn họ tìm thấy linh hồn của Thiên nhân thần tướng, hy vọng anh ta lại chuyển thế lần nữa. Thế nhưng địa phủ bọn anh cũng không tìm thấy anh ta."

"Chung gia đó nhất định rất thất vọng nhỉ, hàng ma sư lợi hại nhất của bọn họ không còn nữa."

"Không chỉ là thất vọng, Chung gia mấy chục năm nay, không biết là vì sao, không còn sinh được thêm một hàng ma sư nào đạt tiêu chuẩn nữa. Bắt đầu từ sau khi Chung Dữ qua đời, Chung gia đã xuống dốc trong giới hàng ma rồi."

"Vì sao vậy? Chỉ là thiếu đi một vị Thiên nhân thần tướng, Chung gia nhà bọn họ chắc còn rất nhiều hàng ma sư ưu tú chứ. Anh chẳng phải nói Thiên nhân thần tướng phải cách hai, ba đời mới sinh ra một lần sao, vậy khi anh ta không xuất hiện, Chung gia lẽ nào sẽ không có người nữa."

"Đây chính là nguyên nhân bọn anh chắc chắn Chung Dữ chết là do tự sát. Mặc dù Chung gia không thừa nhận, nhưng bọn họ gặp phải những thiên tai lại là sự thực không thể tranh cãi được. Có thiên phú tức là anh ta có thiên chức, đây là trách nhiệm các đời gia tộc hàng ma phải gánh vác. Chung Dữ tự sát chính là trốn tránh thiên chức, anh ta còn làm một việc khác, đó là đã tự cắt đứt linh hồn của mình đi. Anh ta không chịu tiếp tục thực hiện chức trách, cho nên Chung gia mới có kết quả thế này."

"Boss, em cảm thấy, những trải nghiệm này rất giống như đang nói về chú heo trước đây. Chú heo đó có thiên phú, nhưng lại không chiến đấu đánh trận, vậy có phải là em cũng sẽ gặp tai họa không?"

"Không đâu."

"Vì sao?"

Nghiêm Lạc mỉm cười không đáp, tựa như đang rất chuyên tâm lái xe. Chúc Tiểu Tiểu đẩy đẩy cánh tay của anh, thúc giục: "Boss?".

Nghiêm Lạc chẳng biết làm thế nào, chỉ đành nói: "Em sẽ không vậy đâu, yên tâm, đã có anh đây".

Chúc Tiểu Tiểu thở ra một hơi: "Có núi lớn dựa dẫm đúng là không tồi, vậy Chung Dữ kia thực sự rất đáng thương, chắc chắn trong lòng anh ta rất khổ sở, nhưng mà không có người nào có thể thông cảm được, cuối cùng không thể không lựa chọn con đường tự sát. Con người nếu không bị ép đến đường cùng, thì sẽ không đối xử với chính mình như vậy".

"Ngốc nghếch!" Nghiêm Lạc không định giải thích với cô, tai họa là chuyện ai cũng không thể kháng cự được, tai họa của Heo Con chuyển thế thực ra đã báo lên người Diêm Vương anh, nhưng mà Heo Con không biết cũng tốt, anh hy vọng nếu như cô có thể chủ động hôn anh, thì đó là bởi vì yêu anh, chứ không phải là cảm thông và báo đáp.

Thế nhưng lý luận đáng thương này, Nghiêm Lạc cảm thấy vẫn cần thiết phải giáo dục heo ngốc này một chút. "Người đã quen thuộc và nắm rõ luân hồi thì hiểu biết đối với sống chết sẽ không giống như người bình thường. Chỉ cần không bị hồn bay phách tán, chính là đang sinh tồn. Đối với Chung Dữ mà nói, tự sát không phải là kết thúc của sinh mệnh, mà là cơ hội và bắt đầu của sinh mệnh mới. Anh ta chắc chắn đã lên chuyển mệnh luân hồi, tìm mục tiêu đầu thai cho mình. Gia cảnh và bố mẹ của Vu Lạc Ngôn chẳng phải rất tốt sao? Chung Dữ nỗ lực thủ đoạn, sắp xếp mệnh tốt cho mình, nhưng mà anh ta làm thế nào cũng không ngờ được, ở kiếp này, anh ta sẽ bị nhiệm chứng rối loạn kỷ ức của kiếp trước. Đây cũng coi là thiên mệnh không thể tránh được."

"Boss, vậy em có phải cũng sẽ thiên mệnh không thể tránh được không?"

Nghiêm Lạc cau mày: "Cái gì em cũng gắn lên người mình, muốn tự tìm phiền phức sao?".

"Bởi vì thật sự là rất giống, đương nhiên sẽ có liên tưởng."

"Heo Con, có anh ở đây, không người nào có thể ép em làm chuyện mà em không muốn, anh đảm bảo." Đây chắc có thể coi là những lời nói ngọt ngào đường mật nhất của Nghiêm Lạc rồi.

Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy lời này, đột nhiên trong lòng mềm nhũn, cô hơi đỏ mặt, cắn môi, thật sự không biết nên đáp như thế nào. Cô phải xua đi, không thể rơi vào bẫy được.

Nghiêm Lạc cũng cảm thấy có chút khó chịu, dù gì, ý tứ của anh đều nói rất rõ ràng rồi.

Sau đó hai người không nói lời nào nữa quay về đến cao ốc Đế Cảnh. Khi đợi thang máy, Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên thở dài: "Boss, vậy Vu Lạc Ngôn vẫn có thể có cơ hội lựa chọn vận mệnh phải không?".

"Đương nhiên, vận mệnh vẫn luôn do chính mình lựa chọn. Chỉ là có nhân thì có quả, rất nhiều người cho rằng vận mệnh đang thao túng chính mình, thực ra tất cả mọi 'nhân' đều là tự mình trồng ra. Con người, chẳng qua là kẻ đồng lõa của vận mệnh. Chúng rối loạn ký ức kiếp trước này là mấy năm nay mới bắt đầu lan ra, nếu như Chung Dự không phải quá tham lam, lựa chọn đúng số mệnh của Vu Lạc Ngôn, anh ta lựa chọn một người bình thường, sớm đầu thai mấy chục năm, thì chưa chắc đã phải đối diện với tình trạng hiện nay."

Chúc Tiểu Tiểu nhăn nhau: "Vậy em nhất định sẽ không tham lam".

Nghiêm Lạc cười cười, nhìn cô một cái đầy thâm ý: "Anh trước đây cũng luôn khẳng định mình không tham lam, sau này lại phát hiện căn bản mình không làm được. Khi em có cơ hội đạt được điều gì, muốn vứt bỏ quả thật là quá khó".

Lúc Vu Lạc Ngôn tỉnh lại trong bệnh viện, đã là hai ngày sau. Bà Vu vẫn luôn túc trực bên cạnh giường, nhìn thấy con trai bảo bối mờ mắt ra rồi, bà vui mừng vạn phần, nhanh chóng gọi bác sĩ, lại vội vàng vàng hỏi anh có chỗ nào khó chịu không.

Ngoại trừ toàn thân đau mỏi ra, Vu Lạc Ngôn cũng thật sự không cảm thấy có chỗ nào không tốt. Anh lần này ngủ một giấc cực ngon, tựa như đến một giấc mơ cũng đều không có. Chỉ là không ngờ rằng mới ngủ một chút mà đã hai ngày rồi, bản thân anh nghe cũng giật thót mình.

Bác sĩ kiểm tra tình trạng sức khỏe, thông báo anh không sao. Lúc này bà Vu mới yên tâm lại. Kéo anh lời thôi dài dòng nói: "Con trai à, con thật là dũng cảm. Thứ Đồng nói với mẹ rồi, con là muốn đi cứu một bạn học, không ngờ rằng đụng phải sào huyệt của bọn cướp khốn nạn. Nhưng mà sự việc này về sau không được lặp lại nữa, mẹ chỉ có một đứa con trai là con đây, con nếu có xảy ra vấn đề gì, bảo mẹ biết phải làm thế nào?". Bà rót một cốc nước đưa cho Vu Lạc Ngôn, lại nói: "Bắt người xấu, ở đó có cánh sắt, bắt yêu ma quỷ quái, đã có người của Thứ Đồng, sau này nếu như con lại gặp phải những chuyện nguy hiểm như thế, nhất quyết không được kích động ra mặt".

Vu Lạc Ngôn đón chiếc cốc, gật đầu. Dũng cảm? Anh hình như từ trước đến nay chưa từng được người khác khen là dũng cảm. Anh làm sao mà cứ chỉ nhớ rằng, hình như rất lâu rất lâu trước đây, có người đã tro vào mũi anh mà mắng nhất gan, bạc nhược?

Đúng rồi, quái nhân có râu đột nhiên xuất hiện kia còn nói anh làm mất mặt tổ tông Chung gia, tuy không có ai bảo cho anh, nhưng anh cũng tự biết, người có râu này là Chung Quỷ. Nhưng anh làm sao mà lại làm mất mặt nhà Chung Quỷ được? Lẽ nào...

"Nghe nói người bạn học kia của con đã không sao rồi, hai mẹ con đều bình an. Phía cảnh sát bên kia cũng không đến, hình như mấy người bên Đồng tiểu thư đã giải quyết vấn đề này rồi?" Bà Vu dài dòng cả nửa ngày, nhìn con trai vẫn không có phản ứng, ngăn ra thần thờ, còn sắc mặt càng lúc càng không tốt, bà có chút hoảng: "Lạc Ngôn, con không phải là lại phát tác chứ. Thứ Đồng nói hôm nay sẽ đưa con đi làm bước trị liệu cuối cùng, làm xong cái đó, con sẽ không sao nữa. Nếu con không thoải mái, cứ chịu đựng một chút, cô ấy chắc là sắp đến rồi. Mẹ gọi điện thoại giục cô ấy".

Vu Lạc Ngôn thấy bà như vậy liền cười: "Mẹ, con không sao, con chỉ đang nhớ lại, hôm đó thật sự rất nguy hiểm".

"Chuyện đã qua rồi thì đừng nghĩ nữa/ bình an là tốt rồi. Sau này cẩn thận một chút."

Sau này? Vu Lạc Ngôn không biết sau này của mình sẽ như thế nào. Chung Quỷ đó nói vận mệnh không cách nào chạy trốn được, lời nói như còn văng bên tai khiến anh cảm thấy hoảng hốt lại hoang mang.

Đến chiều, Thứ Đồng tới, Vu gia bên này đang làm thủ tục cho Vu Lạc Ngôn ra viện. Thứ Đồng chào hỏi với bà Vu, hỏi rõ tình trạng sức khỏe của Vu Lạc Ngôn rồi đưa anh đến Waiting.

Hai người ngồi trên xe, Thứ Đồng không vội lái đi mà lại lấy từ trong túi ở sau ghế ra một miếng ngọc màu đỏ máu, còn có một cuốn kẹp file đưa cho anh: "Viên ngọc lão tổ tông nhà anh đưa cho, tôi sợ anh hôn mê không tỉnh làm mất, nên giúp anh cất giữ. Chỗ giấy tờ này là tư liệu báo cáo về thân phận kiếp trước của anh, rất rõ ràng, anh xem trước một chút đi, sau đó tự anh quyết định có muốn nói cho gia đình anh không".

Vu Lạc Ngôn ngập ngừng một chút, rồi vẫn nhận lấy. Ngọc đỏ rất nóng tay, báo cáo cũng như nặng trĩu, Thứ Đồng hiếm khi tế nhị xuống xe nói đi loảng quảng gần đây, để cho anh có không gian riêng một mình.

Báo cáo rất dài, đầu tiên là giải thích quan hệ kiếp này kiếp trước, đặc biệt chú thích rõ việc có thiên phú hoặc là sắp xếp chuyển thế thông thường của hàng ma sư ưu tú, năng lực chính là thiên chức, nếu như không có sự việc ngoài ý muốn xảy ra, bọn họ sẽ lại chuyển thế vào cùng một gia tộc tiếp tục làm hàng ma sư. Nếu như toàn bộ gia tộc diệt vong, thì mới có khả năng chuyển thế đến một gia tộc khác, nhưng khả năng rất lớn sẽ vẫn tiếp tục làm hàng ma sư.

Vu Lạc Ngôn cuối cùng cũng biết được kiếp trước của mình như thế nào.

Chung Dự, hàng ma sư trong gia tộc của Chung Quỷ, còn gọi là Thiên nhân thần tướng. Hơn nữa giống như những gì trong lòng anh cảm thấy, anh rất nể cảm đối với chữ "chạy" này, là bởi vì kiếp trước, anh đã từng chạy trốn khi lâm trận, mà khoa trương hơn đó là cuối cùng lại dùng cách tự vẫn để trốn tránh cái gọi là thiên chức của bọn họ. Anh đã dùng pháp thuật để lẩn tránh sự tìm bắt của quỷ sai, sau đó sắp xếp tính toán ra số mệnh đẹp nhất để cho mình đầu thai, lại làm phép hoán đổi thay thế hồn phách vốn được định sẵn đầu thai vào mệnh đó, sắp xếp vận mệnh chuyển thế cho mình mà thần không biết quỷ không hay.

Cho nên kiếp này của Vu Lạc Ngôn, là anh ăn trộm được.

Vu Lạc Ngôn đọc đến mức tay chân run rẩy, trong lòng có một cảm giác khó tả. Anh gấp tập tư liệu nặng trĩu lại, vút lên chỗ ngồi phía sau, xoa mặt một cái rồi mở cửa xe, cảm thấy mình cần ra ngoài hít thở không khí.

Thư Đồng đang nhàn nhã ngồi trên ghế uống cà phê cách đó mấy bước chân, trên tay còn cầm một túi bánh mìn thâu nhỏ không biết là mua được từ đâu, cô ăn hai chiếc rồi ném sang cho một chú chó lang thang bên cạnh hai chiếc.

Nhìn thấy Vu Lạc ngôn sắc mặt xám xịt ừ ừ đi ra khỏi xe cô liền vẫy tay với anh, vồ vồ vào chỗ ngồi bên cạnh mình.

Vu Lạc Ngôn đi đến, nhận lấy chai nước khoáng cô đưa, cầm trong tay mà không uống, anh nhất thời cũng không biết phải nói gì mới được nên chỉ ngồi đó. Thư Đồng cũng không để ý đến anh, vẫn cứ cho chó ăn.

Vu Lạc Ngôn ngồi ngẩn ra hồi lâu, cuối cùng nói: "Linh hồn vốn dĩ nên đâu thai thành Vu Lạc Ngôn kia đâu? Bây giờ như thế nào rồi?".

Cánh tay đang ném mìn thâu của Thư Đồng dừng lại, cô quay đầu nhìn anh: "Không ngờ rằng vấn đề đầu tiên anh hỏi sẽ là câu này".

Vu Lạc Ngôn nhìn vào mắt cô, lại hỏi: "Vậy sau khi linh hồn đó bị hoán đổi, đã chuyển thế đến đâu rồi?".

"Không còn nữa." Thư Đồng ném toàn bộ chỗ bánh mìn thâu đi, phui phui tay.

"Không còn nữa là ý gì?" Vu Lạc Ngôn có dự cảm rất xấu.

"Hồn phách có số, địa điểm đầu thai cũng có số, nếu như một địa điểm bị chiếm dụng rồi, kẻ chiếm dụng lại không muốn để người khác biết được tự nhiên vô cớ thừa ra một hồn phách, vậy thì chỉ có cách là tiêu diệt cái hồn phách thừa đó đi."

Vu Lạc Ngôn hiểu ra, anh mím chặt môi, bẻ tắc đến phát hoảng, anh trước đây lại làm ra được chuyện như thế, thân phận Vu Lạc Ngôn của anh đây chẳng lẽ lại có được bằng cách đó sao.

Thư Đồng ném chiếc cốc giấy đã uống hết cà phê vào thùng rác, nói: "Được rồi, anh cũng không cần tự trách mình, sau khi luân hồi thì là cuộc sống hoàn toàn mới, quá khứ các loại đều không liên quan đến anh, xử lý xong chuyện của hôm nay mới là chính đạo".

Lời nói này thực sự rất có lý, nhưng mà Vu Lạc Ngôn nhận được bản báo cáo kia thì đã phải chịu kích động quá lớn, nhất thời vẫn không có cách nào tiếp thu được. Anh ngồi một lát rồi nói: "Không ngờ cô còn có thể nói ra những lời nhân tính như vậy".

"Xì, chị đây thấy quá nhiều rồi, những vụ án rối loạn ký ức kiếp trước loại này, tôi đã từng nhận rất nhiều. Mỗi một người, không đúng, nên nói là quá khứ của mỗi một linh hồn đều là một câu chuyện, xấu hơn anh, thảm hơn anh, đều có. Nếu như cứ chìm đắm trong quá khứ, vậy đời này chẳng phải cũng lại bỏ đi rồi sao? Cho nên anh còn phiền não gì chứ, điều này thực ra rất ngu ngốc, có đúng không?"

"Nhưng cảm giác như thế này rất kỳ quái." Vu Lạc Ngôn không kìm được nói ra cảm nhận của mình: "Cứ giống như là cô đang xem một bộ phim, trong đó hành động của nhân vật chính kia cô không thể chấp nhận nổi, nhưng đột nhiên lại có người nói cho cô, người đó chính là cô, những chuyện đó đều do cô làm. Tôi, tôi thật sự không biết nên nói như thế nào, chính là khiến người ta không dễ gì tiếp nhận".

"Anh cũng nói là xem phim mà, xem xong thì bỏ đi. Thay vì suy nghĩ xem trong bộ phim diễn cái gì, chẳng thà nghĩ xem sau khi ra khỏi rạp chiếu phim đi đâu để ăn cơm, ngày mai đi làm phải làm những công việc gì, khi nào thì ông chủ sẽ tăng lương, ngày mai lại nên hẹn với cô gái nào..."

Thư Đồng hào phóng xua xua tay, ngữ khí biểu cảm và lời nói của cô chọc cho Vu Lạc Ngôn bật cười. "Vừa rồi cô cho rằng vấn đề đầu tiên tôi hỏi sẽ là hỏi cái gì?"

"Những chuyện này không phải sự thật đúng không? Tôi nên nói thế nào với mẹ tôi đây?", Thư Đồng nhún vai, dùng ngữ khí khoa trương, diễn một lượt.

Vu Lạc Ngôn lại cười, nghĩ một lát: "Có thể nào không nói cho mẹ tôi không?".

"Có thể." Thư Đồng rất sáng khoái, đứng dậy phui mông, kéo Vu Lạc Ngôn đi về phía xe: "Có vài khách hàng, chúng tôi cần nhắc đến năng lực chịu đựng tâm lý, ngay đến bản thân họ còn không được nói cho biết. Dù gì sau khi uống thuốc, vấn đề ảo ảnh sẽ không còn tái diễn nữa. Cứ coi như căn bệnh tinh thần của mình đã được chữa khỏi rồi, sau này sống những ngày tháng tốt đẹp là được. Nhưng mà anh tương đối đặc biệt, lão tổ tông nhà anh đã nhảy ra rồi, Boss cũng nói báo cáo bắt buộc phải đưa cho anh xem, cho nên anh vẫn nên xốc lại tinh thần cho tốt đối mặt với quá khứ đi, không nên suy nghĩ, càng không được nghĩ bừa. Còn về chuyện nên nói như thế nào với người nhà của anh, do anh tự quyết định".

Hai người lên xe lái về phía Waiting. Vu Lạc Ngôn ngẫm nghĩ hồi lâu, lại hỏi: "Miếng hồng ngọc kia, là có ý nghĩa gì?".

"Không rõ, đó là đồ của nhà anh, anh giữ lấy là được. Cứ coi như đồ cổ, chắc cũng đáng giá lắm, lần này anh trúng quả rồi."

Trúng quả rồi? Vu Lạc Ngôn xoa xoa miếng ngọc trong tay, anh thà phải bồi thường, cũng không muốn có thứ đồ này.

Chẳng bao lâu sau hai người đã tới Waiting. Theo lệ, Mạnh Mạn đã đợi ở đó, cô nhận được tư liệu hồn lực của Vu Lạc Ngôn từ trước, hôm nay chỉ chờ bọn họ đến.

Rất nhanh, một cốc đồ uống được đưa ra, Vu Lạc Ngôn kinh ngạc nhìn nhìn, anh còn cho rằng sẽ là thuốc, không ngờ thứ này lại giống như là cocktail trong một quán bar.

"Cái này, tên là gì?" Anh cầm chiếc cốc bưng cẩn thận.

"Thời khắc gặp ma."

Thư Đồng ở bên cạnh nói: "Uống đi, không có độc đâu".

Thời khắc gặp ma? Đây là cái tên quý gì vậy, thật là tà đạo. Vu Lạc Ngôn nhăn mày lại, cắn răng, ngẩng cổ uống ực một hơi hết sạch. Có chút mùi vị đắng cay, sau khi vào họng một lát lại là vị ngọt đắng đắng như đang uống trà.

Uống hết rồi nhưng một chút cảm giác cũng không có, cơ thể anh chẳng thấy phản ứng gì. Anh nhìn Thư Đồng giống như dò hỏi, lại bị cô dùng lực vỗ một cái vào vai: "Được rồi, tiểu mặt trắng, chúc mừng anh thoát khỏi ác mộng, quay lại làm người".

Như thế này thì coi là xong rồi? Vu Lạc Ngôn vẫn cảm thấy hình như có việc gì vẫn chưa hoàn thành. Anh vừa muốn xác nhận một chút thì điện thoại lại đột nhiên vang lên, nhìn qua, thì ra là Chúc Tiểu Tiểu. Vu Lạc Ngôn vui mừng nhanh chóng nhận cuộc gọi.

"Vu Lạc Ngôn, anh làm xong trị liệu rồi phải không?" Chúc Tiểu Tiểu hai ngày nay tìm kiếm trong kho số liệu, xem số liệu, dưới chỉ đạo của Nghiêm Lạc cuối cùng cũng hoàn thành báo cáo rồi. Cô rất cảm thông với Vu Lạc Ngôn, bọn họ đều là có những trải nghiệm kiếp trước khiến bản thân hiện tại không vui vẻ.

"Ừ, vừa mới uống xong. Thư Đồng nói đã OK rồi." Sự quan tâm của Chúc Tiểu Tiểu khiến Vu Lạc Ngôn vui ngoài mong đợi, anh cầm điện thoại đến bên cửa kính nói chuyện.

Thư Đồng nhân cơ hội này nhỏ tiếng hỏi Mạnh Mạn: "Chị Mạn, sao mà của anh ta cũng là 'Thời khắc gặp ma'?"

"Ý nghĩa trong cốt chính xác là như thế." Sau khi gặp ma sẽ có sự việc xảy ra, bọn họ ai cũng không cách nào không chế được.

Thư Đồng chóng cằm: "Anh ta và Chúc Tiểu Tiểu cũng thật là có duyên".

Chúc Tiểu Tiểu trong điện thoại bên kia cũng thực sự kinh ngạc: "Cốt đó của anh cũng gọi là 'Thời khắc gặp ma'? Của em cũng như vậy".

Vu Lạc Ngôn ngạc nhiên: "Em cũng từng mắc bệnh này?"

"Không phải, em chỉ từng uống ở Waiting thôi, cốc đồ uống đó rất thần kỳ. Có thể đoán mệnh."

"Đ đoán mệnh? Vậy 'Thời khắc gặp ma' có ý nghĩa gì?" Vu Lạc Ngôn trong lòng căng thẳng, từ này khiến anh thấp thoáng có chút cảm giác bất an.

"Từ tình hình của bản thân em mà nói, chính là sau khi gặp ma, sẽ xảy ra rất nhiều chuyện khiến cuộc sống của chúng ta khác hoàn toàn so với trước đây."

"Ví dụ như là gì?"

Chúc Tiểu Tiểu im lặng một lát, cuối cùng nói: "Em trở thành hàng ma sư".

Vu Lạc Ngôn cũng im lặng, kiếp trước của anh chính là vì không muốn làm hàng ma sư mới làm chuyện xấu.

"Vu Lạc Ngôn, anh đừng có buồn, kiếp trước của anh và anh không phải là một người, anh không cần vì việc làm của anh ta mà phải chịu trách nhiệm, cho nên đừng nghĩ nhiều phải nhìn về phía trước, sống cuộc đời này thật tốt mới quan trọng." Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy mình vụng miệng, thật sự không biết an ủi người khác lắm, chỉ đành nói những lời tự khuyên bản thân mình.

Vu Lạc Ngôn nắm chặt điện thoại, trong lòng ám áp, Tiểu Tiểu ngây thơ lại đơn thuần, hóa ra cũng là biết quan tâm như thế này. "Tiểu Tiểu, chúng ta gặp mặt nhé, có được không?"

"Hôm nay sao? Hôm nay không được." Chúc Tiểu Tiểu nhỏ tiếng nói, cô bây giờ đang ở tầng ba mươi tám, Boss lại ngủ rồi, giữa ban ngày lại ngủ, chắc chắn là cơ thể không thoải mái. Anh mấy ngày hôm nay hình như đều không có biến chuyển tốt, cô rất lo lắng, vẫn luôn túc trực ở đây. Lúc này lại chạy đến phòng anh xem xét, anh vẫn đang ngủ. Chúc Tiểu Tiểu rón rén đi ra, nói với Vu Lạc Ngôn ở bên kia điện thoại: "Hôm nay em không đi được, hôm khác nhé, hôm khác em hẹn anh".

"Sẽ bận đến rất muộn phải không? Anh lúc nào cũng rảnh, em hãy có thời gian thì gọi điện cho anh nhé, được không?" Vu Lạc Ngôn vừa nói vừa thầm cười chính mình, từ khi nào anh đã đến bước phải để con gái tùy tiện điều đến điều đi như thế nhưng nếu đối phương là Chúc Tiểu Tiểu, thì anh nguyện ý đợi.

"Được, em có thời gian sẽ gọi cho anh." Chúc Tiểu Tiểu lại bổ sung thêm một câu: "Anh đừng nghĩ ngợi nhiều quá, bây giờ sức khỏe vẫn còn chưa tốt, nên ở nhà nghỉ ngơi nhiều hơn".

Cô đang quan tâm đến anh, điều này khiến Vu Lạc Ngôn phấn chấn hẳn lên: "Được".

"Vậy em dập máy đây, có thời gian lại nói."

Vu Lạc Ngôn có chút lưu luyến, anh không kiềm chế được, trước khi cô dập máy gọi, nói: "Tiểu Tiểu, arth thật sự rất thích em. Em hãy cân nhắc một chút về anh nhé, được không?". Không đợi cho cô trả lời, anh đã tắt điện thoại trước, thông minh để lại cho mình một cơ hội.

Tuy Chúc Tiểu Tiểu không chỉ cự tuyệt anh một lần, nhưng xảy ra nhiều chuyện như vậy, tính ra thì cũng là Chúc Tiểu Tiểu cứu anh, bọn họ có duyên đến thế biết đâu anh còn có cơ hội.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn điện thoại, trong lòng lại thở dài, thực sự cô đối với Vu Lạc Ngôn không có cái loại cảm giác kia, phải cự tuyệt như thế nào anh mới hiểu rõ đây? Con người này lẽ nào cũng là kẻ đầu óc cá gỗ?

1 Đầu óc cá gỗ: Ngốc nghếch, không nhanh nhạy.

Bất Bất quỳ ở trước mặt cô, nghiêng đầu mở to cặp mắt như hạt đậu đen ra nhìn. Chúc Tiểu Tiểu xoa xoa nhúm lông nhỏ trên đỉnh đầu nó, quyết định đến lúc gặp mặt Vu Lạc Ngôn sẽ nói sau. Cô cảm thấy những chuyện xảy ra với hai người bọn họ rất giống nhau, cô hy vọng có thể giúp đỡ được anh.

Nhưng mà bây giờ, điều khiến cô lo lắng nhất vẫn là bệnh tình của Boss, anh lần này đã ngủ rất lâu rồi. Trước đó cô gọi điện thoại cho A Mặc, nói qua tình hình của Boss, mấy ngày hôm nay anh không thấy có dấu hiệu chuyển biến tốt, trái lại càng ngày càng ngủ nhiều. A Mặc ở đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu, cuối cùng nói sẽ dành thời gian đến xem xem.

Ở Waiting bên này cũng có người đang quan tâm tới Nghiêm Lạc, người đó chính là Mạnh Mạn. Cô hỏi Thư Đồng: "Gần đây rất ít khi gặp Boss, anh ấy bận lắm phải không?"

"Chắc là như vậy, em cũng rất ít khi nhìn thấy anh ấy. Nếu như chị có việc gì gấp thì cứ trực tiếp gọi điện cho anh ấy." Thư Đồng rất thoải mái khi nhìn Vu Lạc Ngôn cầm điện thoại đứng bên cửa sổ không biết là đang làm bữa cái gì, cô đứng dậy thu dọn túi chuẩn bị đi.

"Thư Đồng..." Mạnh Mạn muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

"Làm sao ạ?" Thư Đồng đợi lời tiếp theo của cô, Mạnh Mạn như thế này thật sự là có chút kỳ quái.

"Không sao." Mạnh Mạn lắc lắc đầu, cười nói: "Có một số chuyện muốn xin ý kiến Boss, không biết anh ấy ở công ty bên đó tình hình thế nào rồi, chị sợ gọi điện thoại không tiện. Nhưng không sao, chị vẫn nên gọi nhỉ?"

"Đúng đấy." Thư Đồng nói: "Nhưng nếu chị sợ làm cho anh ấy tức giận, có thể gọi điện cho bọn Happy đánh tiếng trước, hoặc chị tìm Tiểu Tiểu cũng được, cô ấy là trợ lý của Boss, rất nhiều cơ hội gặp được anh ấy".

Thư Đồng nói xong, quay người gọi Vu Lạc Ngôn: "Này, anh nói chuyện điện thoại xong thì đừng đứng đó mà giả bộ thâm trầm, tôi phải đi rồi, có thể tốt bụng tiễn anh một đoạn, nếu không muốn thì anh tự mình gọi taxi đi".

Có thể sai khiến một lần cuối cùng cô gái thô lỗ này làm lái xe, Vu Lạc Ngôn đương nhiên không bỏ qua, hai người vừa đấu khẩu vừa đi ra ngoài, bỏ lại Mạnh Mạn ngồi ở trong tiệm như có tâm tư gì. Qua một lúc lâu, cô cầm điện thoại lên gọi cho mấy người bên công ty, cuối cùng lại gọi cho Chúc Tiểu Tiểu.

"Heo Con, chị là Mạnh Mạn. Gần đây em có bận không?"

"Em Ồn, không đến nỗi bận lắm, chỉ là có rất nhiều thứ phải học, em lại hơi ngốc." Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy bất ngờ với việc Mạnh Mạn gọi điện đến.

"Làm sao lại ngốc chứ, em như vậy đã quá tốt rồi, chị nghe mọi người đều khen ngợi em tiến bộ rất nhanh."

Chúc Tiểu Tiểu đáp lại là cười ngốc hi hi, đợi câu tiếp theo của Mạnh Mạn, quả nhiên Mạnh Mạn dừng lại một lát rồi nói: "Chị có một số việc muốn thỉnh thị Boss, nhưng gọi điện thoại cho anh ấy không được, không biết anh ấy bây giờ đang làm gì, có tiện không?"

"Sao..." Chúc Tiểu Tiểu ngừng lại một chút, những điều Nghiêm Lạc dặn dò cô vẫn chưa quên, cô nhìn cánh cửa căn phòng, nói: "Boss đang họp, chắc không tiện nhận điện thoại, hay là đợi anh ấy làm việc xong, em sẽ nhắn lại rằng chị có việc tìm anh ấy".

"Ồ, vậy à!" Mạnh Mạn ở bên kia hình như suy nghĩ một lát, lại hỏi: "Boss đang họp với ai vậy?"

Chúc Tiểu Tiểu nuốt chút nữa buột miệng nói là Happy, ngẫm nghĩ một chút, vẫn nên đổi cách nói thì hơn, vạ nhất vừa rồi Happy có liên lạc với Mạnh Mạn, vậy thì cô chẳng là kẻ ngu sao. Thế là cô liền nói: "Người đó em không quen, chẳng biết là ai nữa. Boss cùng anh ta ở trong phòng họp nhỏ, em không tiện vào. Hay là chị nói cho em có chuyện gì, em đợi anh ấy ra sẽ chuyển lời giúp chị, bảo Boss gọi lại cho chị được không?"

Ở đầu dây bên kia Mạnh Mạn dừng lại hồi lâu, nói: "Không cần đâu, để lát sau chị gọi lại. Boss có phải gần đây rất bận không?"

Chúc Tiểu Tiểu trong lòng cảm thấy kỳ quái, trả lời: "Cùng không đến nỗi ả, anh ấy chẳng phải lúc nào cũng tất bật sao".

Mạnh Mạn im lặng một lát, nói cảm ơn, dập máy.

Trái tim thấp thỏm của Chúc Tiểu Tiểu cuối cùng cũng yên được rồi, Mạnh Mạn nếu như cứ hỏi cho bằng được thì cô thực sự sẽ không biết phải ứng phó như thế nào.

Chúc Tiểu Tiểu chạy vào trong phòng xem xem, Nghiêm Lạc vẫn chưa tỉnh lại. Haizz, anh chỉ biết cả ngày mắng cô là Heo Con ngốc, thực sự anh mới là heo, heo lớn ngủ ngày. Tiếp tục như thế này thật không phải là biện pháp, Tiểu Tiểu sốt ruột đến mức cứ đi qua đi lại trong phòng, luôn cảm thấy không

yên. Qua một lát, điện thoại lại vang lên, lần này là A La.

Chúc Tiểu Tiểu sợ tiếng ồn ảnh hưởng đến Nghiêm Lạc, vội vàng chạy ra khỏi phòng nghe điện thoại: "A La".

"Heo Con, anh mình tỉnh chưa?"

Chúc Tiểu Tiểu do dự một chút rồi vẫn nói thật: "Còn chưa".

A La bên kia không lên tiếng, lúc sau mới nói: "Minh lập tức qua đó", nói xong liền dập luôn điện thoại.

Chúc Tiểu Tiểu hơi ngẩn ra, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại có vẻ nghiêm trọng như vậy?

Cô chạy thịch thịch quay lại phòng, đẩy đẩy Nghiêm Lạc, khẽ giọng gọi: "Boss, Boss!".

Nghiêm Lạc vẫn không có phản ứng, cứ chìm trong trạng thái ngủ say. Chúc Tiểu Tiểu ngồi bên cạnh giường, hồi tưởng lại sự trầm lặng của A Mặc, sự thăm dò của Mạnh Mạnh, còn có phản ứng nặng nề kỳ quái của A La, cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Lẽ nào vết thương của Boss không đơn giản giống như biểu hiện bên ngoài? Anh ấy không phải sẽ không tỉnh lại nữa chứ? Nếu như Boss có mệnh hệ gì, thì cô phải làm thế nào? Không đúng, là công ty phải làm thế nào, luân hồi chuyển thế của nhân loại phải làm thế nào?

Chúc Tiểu Tiểu đang suy nghĩ linh tinh, đột nhiên cảm thấy bàn tay nhỏ của mình đã bị một bàn tay lớn nắm chặt bên tai nghe thấy Nghiêm Lạc nói: "Em làm sao vậy, đang hoảng sợ gì thế?".

"Boss!" Chúc Tiểu Tiểu quay người lại, thấy Nghiêm Lạc đang mở mắt nhìn mình. Cô kìm lại cơn kích động, nhào đến ôm lấy anh. "Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi!"

"Tiếng tim của em đập lớn quá, ồn đến mức anh ngủ không được." Nghiêm Lạc thấy rất vui mừng đối với việc vừa mới mở mắt ra liền có người nhào vào lòng tặng cho một cái ôm. Anh đang rộng tay ôm cô trong lòng, xoa đầu cô, rồi lại hỏi một lần nữa: "Em đang hoảng cái gì?".

"Anh ngủ lâu quá, sau đó mọi người đều có chút kỳ quái, em cho rằng anh sẽ không tỉnh lại."

Nghiêm Lạc nghe thấy không kìm được cười, càng ôm cô chặt hơn: "Heo Con ngốc, em bây giờ chẳng phải làm ồn khiến anh tỉnh rồi sao? Anh còn có thể ngủ bao lâu nữa?".

"Bây giờ là buổi chiều rồi, anh đã ngủ gần hai mươi tiếng. Hơn nữa em cũng đâu có làm ồn, không hề làm phiền đến anh mà."

"Tiếng tim em đập to quá, anh liền tỉnh giấc. Lần trước cũng vậy, nghe thấy nhịp tim của em thịch thịch vừa nhanh vừa vang, rất ồn, anh đành tỉnh dậy luôn. Kết quả lần đó em thực sự bị mất tích."

Lật lại chuyện cũ tính sổ, Chúc Tiểu Tiểu chu miệng lên: "Ai nói là em ồn, rõ ràng lúc đó em ở rất xa, nói chưa biết chừng là do anh không mặc quần áo, bị lạnh nên mới tỉnh đó".

Cô gườm anh, anh cũng gườm cô, cuối cùng anh hậm hực nói: "Bánh bao dấm!".

"Anh mới là bánh bao dấm đó." Trái tim cô đang rất phấn chấn, anh tỉnh lại rồi, cô không còn sợ hãi nữa, cùng anh đấu khẩu thật là vui.

"Anh lại rất thích dấm, cho nên em tốt nhất phải ngoan một chút, đừng có đi làm chuyện linh tinh vớ vẩn với những người đàn ông khác."

"Em không có mà, rõ ràng anh mới là kẻ đào hoa."

Hai người đang bận anh một câu em một câu, đấu khẩu đấu đến mức tình ý dạt dào, ngoài cửa bỗng truyền đến mấy tiếng ho nhẹ phá tan bầu không khí.

Chúc Tiểu Tiểu đỡ người ra, quay lại nhìn liền thấy Tề Nghiên La hai tay khoanh trước ngực dựa vào khung cửa: "Hai người bọn anh đang diễn kịch lãng mạn sao?".

Chúc Tiểu Tiểu nhất thời mặt đỏ bừng lên, ý thức được mình và Nghiêm Lạc đang ôm nhau, luống cuống chân tay muốn bỏ chạy. Boss đại nhân về mặt tề đến mức giống như bị người ta cướp đi một khoản lớn vậy, lướt qua A La rồi lạnh lùng nói: "Phi lễ vật thị, em không biết sao?".

Tề Nghiên La lạnh lùng hừm một tiếng, quay người đi ra.

Chúc Tiểu Tiểu vùng vẫy một hồi cũng không thoát được, vội vàng nắm anh một cái: "Boss, bỏ ra đi".

"Đừng để ý đến nó, cho nó đi."

"Cái gì vậy, chúng ta nói xong rồi."

"Là em ôm anh trước, anh bị lợi dụng rồi, em còn làm người xấu tổ cáo." Anh vạch trần ngang nhiên có lý, chỉ là cái biểu cảm, ngữ khí của anh chẳng có chút nào ý tứ oán thán.

"Vậy được, em xin lỗi, em sai rồi, em không nên ôm bừa." Cô cắn răng áp dụng chính sách thu binh, nhưng đôi mắt vẫn mở to tròn rõ ràng là rất không tình nguyện.

"Xin lỗi thì có tác dụng gì. Anh phải ôm trả mới được." Trên mình anh chỉ còn một chút đáng về lạnh lùng của Diêm Vương, toàn bộ lúc này là về cơn đồ vô lại.

"Boss, không buông tay ra em sẽ tức giận đó." Chú thỏ trắng biến thân thành bá vương rống, hét rất to, vốn đã quên mất bên ngoài còn có người.

Boss đại nhân lại vui vẻ: "Được thôi, tức giận cái cho anh xem xem".

Tuy là nói như vậy, nhưng trước khi cô thực sự phát tiết, anh vẫn kịp thời buông tay ra. Chúc Tiểu Tiểu đỏ mặt, đứng ở rất xa, chỉnh sửa lại một chút quần áo và đầu tóc. Nhìn Nghiêm Lạc chậm rãi đi vào phòng vệ sinh, cô vội vàng định đi ra, đột nhiên lại quay lại, nói với Nghiêm Lạc: "Boss, lúc trước chị Mạn gọi điện đến, bảo có chuyện công việc muốn thỉnh thị, nhưng chị ấy không nói rõ là chuyện gì".

Nghiêm Lạc đang rửa mặt liền ngừng lại giây lát, sau đó anh tiếp tục làm vệ sinh rồi nói: "Ừ, biết rồi, em giúp anh rót cốc cà phê đặt vào trong phòng họp nhỏ, một lát nữa anh uống. Em đưa A La qua đó đợi anh".

Chúc Tiểu Tiểu đáp lời, vội vàng đi pha cà phê, giấu nghề một chút lại chuẩn bị cho Nghiêm Lạc hai miếng bánh

Lúc đi qua chỗ A La, cô vờ như không thấy ánh mắt trên ghẹo của cô ấy, nhưng mặt vẫn cứ không ngừng nóng rực lên.

Đến khi Boss và A La ở trong phòng họp nhỏ nói chuyện cả nửa ngày, Chúc Tiểu Tiểu mới áp chế được nhiệt độ trên mặt, cự tuyệt Boss là cô, không quản được sự ý lại của mình với Boss cũng là cô. Haizz, cô đúng là bệnh nhân thần kinh, kỳ lạ, chẳng hiểu gì cả.

Chúc Tiểu Tiểu tay chống cằm, giấu mặt mình sau máy tính xách tay, xuyên qua cửa kính của phòng họp len lén nhìn Nghiêm Lạc, anh đã uống hết cà phê rồi, bánh ngọt lại không động đến. Tiểu Tiểu nghĩ không biết thần tiên có đau dạ dày không.

Sau đó cô nhìn thấy A La không biết nói cái gì, lông mày của Nghiêm Lạc nhíu lại, anh làm tư thế tay giống như đang phản bác điều gì đó. Tiểu Tiểu không rời được ánh mắt, Boss đại nhân chỉ ngồi như vậy mà đã tràn đầy khí thế vương giả, thỉnh thoảng giơ tay đưa chân thật sự rất có khí phách, ngay đến cau mày cũng đẹp như vậy.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn mãi nhìn mãi, mặt lại đỏ lên. Cô biết rồi, cô không phải là bệnh nhân thần kinh, cô thực ra đã mắc bệnh đa tình. Không được không được, bị tướng mạo bên ngoài mê hoặc thực sự là quá nông cạn, cô phải chấn chỉnh, phải tỉnh ngộ. Cô đang âm thầm lấy lại khí thế cho mình, đột nhiên ánh mắt của Nghiêm Lạc hướng đến, vừa hay nhìn thẳng vào cô. Chúc Tiểu Tiểu giật thót mình rụt cổ lại, tiếp tục vùi mặt phía sau máy tính, nhìn trộm bị bắt quả tang, thật xấu hổ quá đi mất.

Chúc Tiểu Tiểu trốn một lúc, lại len lút thò đầu ra, phát hiện sắc mặt của Boss vô cùng khó coi, đến A La cũng hiện rõ tinh thần căng thẳng. Nghiêm Lạc đột nhiên đứng dậy, quay người chống tay đứng trước khung cửa sổ rộng, bóng lưng đó dưới con mắt của Chúc Tiểu Tiểu lại toát ra mấy phần cô đơn thống khổ.

Chúc Tiểu Tiểu cũng thấy căng thẳng, cô nhìn nhìn A La. A cúi đầu xuống, không thấy rõ biểu cảm, trong phòng họp hai ngọn núi băng sừng sững đứng như trời trồng, hiện lên vẻ nặng nề, lạnh lẽo.

Chúc Tiểu Tiểu nhất thời cũng không biết phải làm thế nào, hai người bọn họ sẽ không lại vì heo con gì đó mà phải lên chiến trường cãi nhau chứ. Đây đều là chuyện không có trong số mệnh, chiến trường cũng chẳng biết ở đâu, cãi nhau vì cái này cũng chẳng ý nghĩa gì. Huống hồ bọn họ đều không phải là đương sự, sao cứ phải coi là chuyện của bản thân để cạnh tranh không ai chịu nhường ai như vậy?

Chúc Tiểu Tiểu lập tức đi pha thêm một ấm cà phê, vội vàng bung đến phòng họp. Lúc này hai người ở bên trong lại bắt đầu nói chuyện, hình như đang tranh biện cái gì đó kịch Chúc Tiểu Tiểu đẩy cửa ra, nghe thấy A La nói: "Vây Heo Con...", đáng tiếc không đợi cho cô nói xong, Nghiêm Lạc đã quát: "Câm miệng!". Anh vừa kịp trông thấy Tiểu Tiểu đẩy cửa đi vào. A La quay đầu lại nhìn, mím chặt môi không nói nữa.

Chúc Tiểu Tiểu áy ngại bụng bình cà phê đứng yên ở cửa, thật đúng là, cô vừa đi vào đã giẫm ngay phải chỗ có mìn, lúc này trong chốc lát rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, chỉ đành lắp bắp nói: "Chuyện đó... hai người nói chuyện lâu quá rồi, em nghĩ hai người cần thêm cà phê".

"Không cần, em mang ra ngoài đi." Người nói là Nghiêm Lạc, ngữ khí ông chủ lớn làm việc công của anh trong thoáng chốc đâm cho Tiểu Tiểu một nhát, cô cúi đầu nhỏ tiếng trả lời, bụng cà phê lù ra ngoài.

Chúc Tiểu Tiểu tự làm việc đa tình lại chạm phải một mũi kim lớn, sự khó chịu ở trong lòng không nói ra được. Sau khi đi ra, cô rất ngoan ngoãn không len nhìn nữa, cũng không nghĩ lung tung, cố gắng tập trung tinh thần chuyên tâm làm việc.

Cô vừa nhìn vào màn hình máy tính, vừa tức giận: "Hừ, nếu như em lại đi quản chuyện rồi hoi của anh, em chính là đồ con heo".

Qua một lúc lâu, Tề Nghiên La ra ngoài, nói với Tiểu Tiểu: "Mình phải đi rồi, cậu tiễn mình nhé".

Chúc Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn Boss một cái, anh đang đối diện với quang cảnh bên ngoài cửa sổ. Chúc Tiểu Tiểu gật đầu với A La, cùng cô đi thang máy xuống.

"Heo Con." Tề Nghiên La gọi một tiếng

"Ừ?" Sự khó chịu đối với Nghiên Lạc trong lòng Tiểu Tiểu vẫn còn chưa tan hết, cô nhìn chăm chăm vào mũi giày của mình.

"Qua một thời gian nữa, có thể sẽ xảy ra một số chuyện, đối với cậu không có ảnh hưởng gì cả. Nhưng mà..." A La ngừng lại một chút, thở dài: "Mình không biết bây giờ hai người thế nào rồi, nhưng, khoảng thời gian này, cậu hãy ở bên cạnh anh mình nhiều nhé".

"Cái gì?" Lời nói này của Nghiên La rất không rõ ràng, nhưng lại khiến Chúc Tiểu Tiểu sợ đến mức lập tức ngẩng đầu lên, "A La, làm sao vậy? Lẽ nào vết thương của Boss không chữa được sao?".

"Mình đâu có nói anh ấy sẽ chết." A La lườm cô một cái: "Chỉ là sẽ có chuyện bất lợi đối với anh ấy xảy ra, mình cũng không muốn như thế. Chuyện này bây giờ vẫn còn chưa tiện nói, có điều anh ấy rất cần người ủng hộ, Heo Con, cậu hãy ở bên anh ấy nhiều nhé".

"Nhưng mà, rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì? Có phải sắp có ma đầu nào xuất thế không? Boss sẽ gặp nguy hiểm ư?" Câu hỏi của Tiểu Tiểu chỉ đổi lại được cái lắc đầu của A La: "Ma thần xuất thế thực sự là nguy hiểm. Nhưng mình nói không phải là chuyện này, bây giờ sự việc vẫn chưa đến bước cuối cùng, cậu cũng đừng nghĩ nhiều".

Trong lúc nói, thang máy đã đến bãi để xe ở tầng hầm thứ hai, Tề Nghiên La cáo từ rồi đi. Tiểu Tiểu vẫn không từ bỏ, cả đoạn đường đuổi theo đến bên cạnh xe của Nghiên La: "A La, A La, cậu nói với mình đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi? Cậu đừng có dọa mình. Cậu gợi ý một chút cũng được mà, mình thề mình nhất định giữ bí mật, mình sẽ không nói cho ai cả. Cậu nói với mình đi".

Tề Nghiên La mở cửa xe ra ngồi vào trong, quay đầu nhìn đáng vẻ lo lắng, cặp mắt đỏ hoe của Tiểu Tiểu rồi nói: "Xin lỗi, mình không thể nói. Mình nói với cậu điều này, là muốn để cậu đừng khó xử với anh ấy, cậu có thể khiến anh ấy vui vẻ, hãy ở bên anh ấy nhiều hơn. Mình đi đây".

Chúc Tiểu Tiểu nhìn chiếc xe của A La dứt khoát rời đi, lo lắng đi lại vòng quanh bãi đậu xe. Rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì? Cô luôn biết ma thần xuất thế sẽ mang đến nguy hiểm cho thế giới, nhưng Boss sẽ như thế nào?

A La không chịu nói, vậy cô có thể hỏi Boss hay không? Cô thật sự rất muốn biết. Dù gì bất luận như thế nào, cô nhất định sẽ đứng về phía Boss. Cứ coi như cô không có bản lĩnh gì, cô cũng tuyệt đối không trơ mắt nhìn Boss bị người khác ức hiếp.

Chúc Tiểu Tiểu đang đi về phía thang máy, đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng phụ nữ gọi: "Cô gái, có thể giúp tôi một chút không?".

Chúc Tiểu Tiểu quay đầu lại nhìn, một người phụ nữ mặc quần áo màu đỏ khoảng hơn ba mươi tuổi đứng phía sau một chiếc xe tải loại nhỏ vẫy tay với cô, bên chân cô ta có một chiếc hòm lớn, nhìn giống như là không thể di chuyển được.

Chúc Tiểu Tiểu trước nay luôn vui vẻ giúp đỡ người khác, cô đi đến hỏi: "Làm sao vậy, chị muốn chuyển chiếc hòm này phải không?".

"Đúng vậy, nặng quá. Tôi có cả nửa buổi mà không nhấc lên được, người công nhân kia kéo đến đây cho tôi rồi lại mặc kệ, thật không có trách nhiệm. Tôi ở đây cả hồi lâu, cũng không nhìn thấy nhân viên bảo vệ hoặc người có sức khỏe nào khác, thời gian của tôi đang gấp gáp, cô có thể giúp tôi một tay không?"

"Được, không vấn đề gì, tôi rất khỏe." Chúc Tiểu Tiểu đo đạc một chút, ước lượng độ cao của thùng xe, sau đó cùng với cô gái kia một trái một phải nâng chiếc hòm lên. Chiếc hòm thực sự rất nặng, hai người gắng sức cả hồi lâu mới chuyển được nó lên xe, nhưng với sức lực của họ, ở góc độ này lại không đẩy vào nổi.

"Tôi ở bên dưới chống, cô lên trên giúp tôi kéo lên một chút." Cô gái kia cắn răng đỡ dưới đáy hòm, nói với Chúc Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu trèo lên trên xe, gắng sức kéo chiếc hòm gỗ này vào, cuối cùng cũng thành công. Cô gái đó ở phía sau dùng lực đẩy, cũng lên được xe rồi, bọn họ lại đẩy chiếc hòm vào sâu bên trong.

Hai người đều mồ hôi nhễ nhại, cô gái kia lấy giấy ăn từ trong túi ra đưa cho Chúc Tiểu Tiểu, luôn miệng nói cảm ơn. Chúc Tiểu Tiểu nhận tờ giấy ăn, đang muốn cáo từ lên lầu, trong tay của cô gái kia đột nhiên xuất hiện một chiếc bình xịt nhỏ, nhanh như cắt xịt về phía Chúc Tiểu Tiểu, một mùi lạ lập tức xộc đến.

Chúc Tiểu Tiểu trở tay không kịp, hít phải một hơi, trong chốc lát mềm nhũn người đổ xuống. Cô không còn điều khiển được chân tay, cơ thể mềm nhũn ra, một chút sức lực cũng không có, ý thức đã bắt đầu mơ hồ.

Người phụ nữ đuổi tay ra đỡ Chúc Tiểu Tiểu, thuận thế đặt cô nằm vào trong thùng xe. Lấy điện thoại ra chụp bức ảnh cô. Một lát sau điện thoại reo lên. Người phụ nữ kia nhận điện thoại: "A lô, chị Nam, là cô ta phải không? Vâng ạ, vâng ạ, bây giờ em sẽ đưa cô ta đi. Yên tâm, em làm việc đã bao giờ xảy ra sai sót đâu".

Người phụ nữ dập điện thoại, cười nhạt với Chúc Tiểu Tiểu một cái, nhảy xuống khỏi thùng xe, đóng cửa thùng sau xe lại, đi lên phía trước ngồi vào ghế lái, thong thả lái xe ra khỏi bãi đỗ.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Chúc Tiểu Tiểu chệnh choáng, cảm thấy đầu ngón tay cũng nặng trĩu không cử động nổi. Cô cũng không biết là đã qua bao lâu rồi, đợi đến lúc hơi có tri giác trở lại, liền phát hiện cơ thể đang rung lắc dữ dội, đầu cô liên tục hết lần này đến lần khác bị đập vào góc của chiếc hòm gỗ lớn bên cạnh, rất đau đớn. Cũng may vì đau như thế này, ý thức của cô mới từ từ rõ ràng hơn.

Cô gắng sức cả hồi lâu, cuối cùng mở được mắt ra. Trong mơ hồ, Chúc Tiểu Tiểu nhận ra được đây là một chiếc xe. Cô bị người phụ nữ mặc bộ đồ đồ kia xịt thuốc mê, chiếc xe đang đi, cho nên cô mới thấy người mình lắc lư như vậy. Chúc Tiểu Tiểu nhớ lại tất cả, cô liền thử cử động một chút, phát hiện mình không có cách nào động đậy được.

Cũng không biết chiếc xe này muốn đi đến đâu nữa, cô rốt cuộc hôn mê bao lâu rồi? Đúng rồi, Boss có phải là đã phát hiện ra cô bị mất tích rồi không? Anh chắc chắn sẽ rất lo lắng? Chúc Tiểu Tiểu còn chưa kịp ái ngại cho hoàn cảnh của bản thân, thì đã bắt đầu để ý đến phản ứng của Nghiêm Lạc.

Cô cảm thấy lần này thật sự gay go rồi, cô chẳng mang theo thứ gì cả, ba lô, điện thoại, Tiểu Phấn Hồng còn cả Bát Bát, đều vẫn để trên lầu, lần này phải làm thế nào mới được? Cứ coi như cô có thể cử động, cũng không biết làm sao thông báo được cho Boss.

Chúc Tiểu Tiểu càng nghĩ càng sốt ruột cô không chỉ không giúp được việc của Boss, còn luôn gây ra những chuyện ngoài ý muốn nghiêm trọng thế này khiến anh lo lắng. Cô cắn răng vùng vẫy, vừa dùng sức một cái thì cánh tay trên mình liền trượt xuống, cô tay đập vào chiếc hòm, đau đến mức phải hít xuống một hơi khí lạnh. Nhưng mà cứ như thế này, cơ thể hình như hơi hơi cử động được chút rồi.

Chúc Tiểu Tiểu nghĩ ra mình vẫn còn đeo đồng hồ của công ty, trên đồng hồ có lắp thiết bị định vị siêu nhỏ và máy theo dõi, cho nên cô còn có cơ hội. Cô miễn cưỡng chịu đựng cảm giác khó chịu buồn nôn và chóng mặt do thuốc mê gây ra, gắng sức nâng hai tay của mình lên cùng một lúc, bây giờ chỉ cần cô khởi động máy định vị, Boss sẽ có thể tìm thấy cô.

Nhưng mà cô chỉ có thể cử động được một chút xíu đầu ngón tay, muốn nhấc cánh tay lên vẫn thật sự rất khó. Cô thử cả hồi lâu cũng không thành công, sốt ruột mồ hôi chảy ròng ròng. Cô lại nghĩ ngợi, nếu không thì mượn sự lắc lư của chiếc xe để thân thể mình chuyển động một chút, như thế này nghiêng người lại, cổ tay bên kia cũng có thể rơi xuống dưới, hai cánh tay có thể chạm được vào với nhau, nếu muốn ấn vào nút trên đồng hồ thì dễ dàng hơn nhiều rồi. Nhưng cô cố nỗ lực cả một hồi, cho đến tận khi toàn thân toát mồ hôi vẫn không thể khiến cho thân thể mình chuyển động được centimet nào.

Chúc Tiểu Tiểu bên này đang gắng hết toàn bộ sức lực, hy vọng có thể truyền được tin tức cho Nghiêm Lạc để anh không cần lo lắng. Còn cao ốc Đế Cảnh bên kia, cũng thực sự là náo tung rồi.

Tề Nghiên La lúc bảo Chúc Tiểu Tiểu đi tiễn cô, cửa phòng họp vẫn đang mở, Nghiêm Lạc đứng quay lưng về phía bọn họ khi đó có nghe thấy, nhưng anh tâm trạng rất tồi tệ, không để ý đến. Sự việc A La tới thương lượng thực sự khiến anh quá kích động, anh nhất thời không thích ứng nổi. Anh biết sắc mặt của mình lúc này rất khó coi, Tiểu Tiểu đi tiễn A La cũng tốt, anh có thể tranh thủ một chút thời gian điều chỉnh lại cảm xúc.

Vừa rồi khi Tiểu Tiểu mang cà phê vào, anh không khắc chế nổi sự nóng nảy của mình đã giận dữ với cô, anh không muốn bây giờ vừa ra ngoài đã nhìn cô với khuôn mặt lạnh lùng. Anh thích cô vui vẻ cười với mình, không thích khuôn mặt khổ sở phải chịu áp lực của cô.

Nhưng khi anh khó khăn lắm mới điều chỉnh được tâm trạng đi ra bên ngoài, lại phát hiện Chúc Tiểu Tiểu còn chưa quay lại. Ba lô của cô vẫn ở đây, Bát Bát cũng cuộn lại thành một cục ngủ trên miếng đệm lót chuột. Khi đó anh nghĩ có thể lâu quá rồi chưa gặp mặt A La, nên cô muốn nói chuyện thêm vài câu mà thôi. Thế là anh xuống lầu, kiểm tra một chút công việc của các bộ phận, lại bắt được bọn Happy đang mang bản báo cáo hội nghị ngắn gọn tới cho mình, còn xem hết một lượt bảng số liệu quản lý hòm phách hôm nay vừa được làm mới và phân tích xu hướng phát triển, cả quá trình cũng mất gần ba mươi phút.

Thực sự Nghiêm Lạc chẳng có tâm trạng gì để làm việc, anh rất muốn gặp Tiểu Tiểu, muốn nói chuyện với cô. Chỉ khi cô ở bên cạnh, anh mới có thể bình tĩnh lại được. Cho nên anh kết thúc công việc nhanh hết mức rồi lên lầu, nhưng lại phát hiện Tiểu Tiểu vẫn chưa về.

Đầu Nghiêm Lạc bắt đầu bốc khói, lửa giận bùng bùng bốc lên, anh gọi cho Tiểu Tiểu, chuông điện thoại vang lên, tiếng nhạc này lại từ trong ba lô đặt bên cạnh máy tính phát ra, Bát Bát nằm ở gần đó còn bị dọa cho giật thót mình.

Nghiêm Lạc gọi điện cho A La, lần này tin tức nhận được khiến anh vô cùng lo lắng. A La nói cô đã quay về nhà hàng Địa Phủ rồi, cô không ở lại với Tiểu Tiểu dưới lầu quá lâu. Hai người chia tay trong bối cảnh ấun.

Cho nên, Heo Con ngốc kia, chẳng mang theo thứ gì, đã biến mất ngay trong tòa nhà của công ty rồi?

Nghiêm Lạc hít thở sâu mấy cái, nỗ lực khắc chế cơn giận của mình, tìm thấy người trước mới là quan trọng. Anh lại lần nữa xuống dưới lầu, cuống cuống vội vã tìm Happy và Ray hạ lệnh chỉ cần không phải đang có việc gấp hay việc liên tới mạng người, toàn bộ dừng hết tất cả công việc, tìm ra băng ghi hình giám sát của tòa nhà, phái nhân lực kiểm tra toàn bộ các tầng, sàng lọc băng ghi hình tin tức giám sát giao thông ở xung quanh..., tập trung tối đa tài nguyên và nhân lực, phải tìm được Chúc Tiểu Tiểu.

Tất cả mọi người đều bị khuôn mặt Diêm Vương kia của Nghiêm Lạc dọa, lo lắng sợ hãi nhanh chóng bắt đầu công việc. Dưới áp lực nặng nề này hiệu suất rất cao, chỉ mười phút sau, bọn họ đã thẩm vấn xong một lượt toàn bộ nhân viên bảo vệ của bãi xe B2 dưới lầu và các cửa ra của tòa nhà, không

có ai thấy gì khả nghi. Cùng lúc đó mấy người của Ray cũng đưa ra bằng hình giám sát theo dõi của tòa nhà và chỉnh lý lại những hình ảnh liên quan tới Chúc Tiểu Tiểu.

Nghiêm Lạc nhìn chăm chăm vào màn hình thì thấy A La đi về hướng của chiếc xe, sau đó Tiểu Tiểu từ phía sau đuổi đến, A La lên xe rồi, hai người nói vài câu, A La lái xe rời đi. Tình hình này đích xác giống như những lời A La nói, hai người bọn họ không hề lưu lại quá lâu trong bãi đậu xe này.

Sau đó trên màn hình chính là Chúc Tiểu Tiểu, cô cứ ở đó đi đi lại lại, hình như đang buồn rầu vì sự việc gì đó. Tiếp theo, cô đi về phía thang máy, chắc là đang chuẩn bị lên lầu. Nhưng lúc này cô đột nhiên quay đầu lại nhìn sang một hướng, sau đó đi về phía đó. Chỗ ấy vừa hay là góc chết của máy quay, Chúc Tiểu Tiểu đi rồi thì không quay lại. Mà từ sau lúc đó, cô không còn xuất hiện trong hình ảnh nữa.

Băng giám sát của cả mấy máy quay phim đều đã lòi ra cả, vị trí kia toàn là góc chết, không quay tới được. Chúc Tiểu Tiểu chính xác đã mất tích ở chỗ đó.

Nghiêm Lạc cuống nộ, "bụp" một cái đập tay lên mặt bàn, chiếc bàn kiên cố trong chốc lát bị gãy mất hai chân, mấy móc và kẹp file ở bên trên bị đập nảy cả lên, sau đó cùng với sự nghiêng lệch của chiếc bàn rơi tung tóe đầy dưới đất.

Trong phòng giám sát ai nấy đều kinh sợ run rẩy, mặt mày hãi hùng, ngay đến Happy và Smile cũng chẳng dám thở mạnh, những thứ đồ vương vãi dưới đất kia, càng không có người nào dám nhặt.

Nghiêm Lạc đứng ở đó lớn tiếng mắng: "Một người lớn như thế tại sao máy giám sát đều không quay thấy được? Trong tòa nhà này của chúng ta toàn là những thứ tồi tàn gì vậy?"

Không có ai dám trả lời, công ty bất động sản trong tòa nhà này cũng thuộc về Tập đoàn Nhã Mã, tính ra đều là người một nhà, nghiêm khắc mà nói thì thậm chí còn nằm trong phân quản lý của Happy. Có điều mọi người trước nay thường không quá quan trọng về mặt này, khu để xe bên dưới, máy giám sát có góc chết bọn họ thật sự cũng không biết.

Nghiêm Lạc còn chưa hết tức giận, Heo Con của anh, chính là mất tích ngay trên địa bàn anh khổng chế!

Anh còn để cô dọn đến đây, anh nói anh có thể bảo vệ cho cô, hóa ra anh căn bản là không làm được. Nghiêm Lạc nắm chặt lòng bàn tay, nếu cô cứ như thế mà bị làm sao, anh sợ mình sẽ gây ra chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ.

Nghiêm Lạc đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, đột nhiên quay đầu lại quát: "Mau tìm chiếc xe lái ra khỏi góc chết đó! Tính từ thời điểm cô ấy đi vào góc chết, kiểm tra một lượt tất cả xe ra khỏi bãi, so sánh chéo với những chiếc xe trong hình ảnh giám sát, xem chiếc nào không xuất hiện. Bắt đầu từ lúc bọn chúng đi ra khỏi bãi, trong mỗi một máy quay ở trên đường tôi đều muốn nhìn thấy. Còn nữa, các xe vận chuyển hàng hóa, đặc biệt là có thể chứa những túi đựng đồ kích thước lớn đựng vừa một người, mỗi một cái đều phải kiểm tra. Bắt đầu từ bây giờ, tất cả xe vận chuyển hàng hóa và xe thông thường đều không được phép ra khỏi tòa nhà, lục soát từng chiếc từng chiếc một mới thôi".

Mọi người nhanh chóng làm việc, thực ra việc tìm chiếc xe ở góc chết đó, từ này đã có người làm rồi, nhưng vẫn còn phải so sánh với hình ảnh giám sát điều khiển giao thông, lượng công việc này vô cùng lớn, nhất thời trong chốc lát không thể hoàn thành được. Mọi người thực sự lo lắng, với cảm xúc của Boss bây giờ, bọn họ còn có thể chống đỡ được đến lúc đó hay không?

Nghiêm Lạc sắp xếp xong, quay lại tầng ba mươi tám, anh đổ hết những đồ vật trong chiếc túi tùy thân của Chúc Tiểu Tiểu ra, muốn kiểm tra xem cô mang theo những thứ đồ nào, Kết quả cuối cùng, e là cô chỉ đeo mỗi đồng hồ xuống lầu mà thôi.

Nghiêm Lạc lập tức gọi điện cho Happy: "Theo dõi tín hiệu đồng hồ của Heo Con".

Happy bên kia thao tác rất nhanh, chỉ một loáng đã trả lời lại: "Máy phát tín hiệu của đồng hồ đang tắt không theo dõi được".

Nghiêm Lạc nhắm mắt lại, cô ấy không mở máy phát tín hiệu, điều này chứng tỏ cô ấy đang bị khống chế hoặc là đã mất đi tri giác. Chỉ nghĩ đến điểm này, anh liền đau lòng, khó chịu. Trên người cô còn có một thứ đồ của anh, khi anh giao cho cô vốn nghĩ rằng sẽ an toàn tuyệt đối, không ngờ lại xảy ra chuyện vào đúng lúc anh đang mắc trọng bệnh, pháp lực của anh lúc này không thể tìm thấy vị trí của cô ở khoảng cách xa.

Nghiêm Lạc hít một hơi thật sâu, anh đúng là kẻ khốn nạn, anh làm sao có thể mắc phải sai lầm như thế chứ, anh lại để cô bị người ta bắt cóc ngay trên địa bàn của mình. Hề nghĩ đến chuyện không may Tiểu Tiểu có thể gặp phải, anh liền hận không thể hủy diệt cả tòa nhà này.

Chúc Tiểu Tiểu bên này làm sao tưởng tượng nổi sự hỗn loạn hiện tại ở cao ốc Đế Cảnh, cô chỉ biết Boss nhất định sẽ lo lắng. Nhưng cô đã dùng hết sức lực mà vẫn không thể khiến hai tay của mình chạm vào nhau được. Cô lo lắng phát khóc, đầu đau từng cơn, lại rất buồn nôn, khó chịu đến mức không còn sức lực để vùng vẫy nữa.

Đúng vào lúc này, chiếc xe đột nhiên phanh gấp, quán tính khiến Chúc Tiểu Tiểu bị lật đi một chút, cơ thể đập lên chiếc hòm gỗ kia, người nghiêng sang bên, hai cánh tay đập vào nhau. Đây thật sự là cơ hội tuyệt vời, Chúc Tiểu Tiểu cũng chẳng để ý đến việc cơ thể mình bị đau, tranh thủ cử động tay, thử chạm vào nút phát ra tín hiệu trên đồng hồ.

Vào lúc này thân xe hơi lắc lư, người ngồi trên ghế lái phía trước xuống xe rồi. Chúc Tiểu Tiểu trong lòng sốt ruột, mức độ cử động của ngón tay cô lại không lớn, đầu cũng không quay xuống được, không nhìn thấy vị trí cái nút trên đồng hồ, tuy hai tay sát vào với nhau rồi, nhưng muốn ấn cái nút lại không dễ dàng.

Có người mở cửa thùng sau xe, Chúc Tiểu Tiểu quay lưng phía cửa, cơ thể che chắn cho tay, cô hiểu rõ thời gian của mình không nhiều, cắn chặt răng

lại, ngón tay cử động lung tung, cũng không biết mình rốt cuộc có ấn được hay không.

Sau đó, cô bị người ta lật lại.

Chúc Tiểu Tiểu nhắm mắt, giả vờ như vẫn còn hôn mê, trái tim đập thình thịch, chỉ hy vọng đối phương đừng giống như Boss, có thể nghe thấy nhịp tim của cô rất ồn ào.

Lật người cô lại chắc vẫn là cô gái mặc đồ đỏ, Chúc Tiểu Tiểu nhớ được mùi vị nước hoa rất nhạt của cô ta. Cô gái này đang lục soát trên người cô, Tiểu Tiểu thầm khấn cô ta đừng có gỡ đồng hồ của cô ra, đáng tiếc sự việc không như mong đợi, người phụ nữ đó chẳng chút do dự liền lấy đồng hồ của cô ra, sau đó lại vuốt tay gỡ mất sợi dây chuyền của cô.

Chúc Tiểu Tiểu lo lắng suốt chút nữa thì hết lớn, đó là dây chuyền Boss tặng cô, cô từ trước đến nay chưa từng để nó rời khỏi cơ thể mình. Người phụ nữ thối này lại dám cướp đi dây chuyền của cô, đáng giận quá rồi! Chúc Tiểu Tiểu không khống chế được biểu cảm trên khuôn mặt mình, người phụ nữ kia nhìn thấy, vội xông ra bên ngoài hét: "Xem ra cô ta sắp tỉnh rồi, cứ chuyển cô ta lên trước đi đã".

Ngay sau đó là tiếng nói của hai gã đàn ông, trong đó một gã lưu manh xấu xa nói: "Chị Hồng, cô gái này dùng làm gì vậy, có thể giải trí một chút không?".

Chị Hồng kia trả lời: "Chị Nam không nói, cậu cứ hiểu là không thể đi. Đợi chị Nam đến rồi, xem chị ấy có dự định gì?". Cô ta nói xong thì cầm đồ của Chúc Tiểu Tiểu đi lên lầu trước.

Giọng nói lưu manh xấu xa kia lại lên tiếng xuýt xoa nói: "Thật đáng tiếc, ngoại hình cũng rất đáng yêu đó. Tôi chưa từng chơi với loại con gái thuần khiết thế này", nói xong liền vuốt tay sờ vào ngực Tiểu Tiểu một cái.

Chúc Tiểu Tiểu lớn như thế này rồi, đâu có gặp qua loại lưu manh như thế, tức đến mức trong chốc lát mồ hôi trộm ra, nhưng cô toàn thân không có sức lực, cũng chẳng nói nổi lời nào, càng đừng nghĩ đến chuyện chửi người, đánh người. Cô vừa tức vừa ảm ức, nước mắt suốt chút nữa trào ra.

Tên lưu manh kia vừa nhìn thấy, lại thốt lên: "Ôi, em gái nhỏ tỉnh rồi, mắt thật là đẹp, anh rất thích cái bộ dạng đáng thương thế này, nào nào, để anh đây hôn một cái trước", nói xong liền muốn thò mặt tới hôn.

Chúc Tiểu Tiểu chẳng làm được gì chỉ trơ mắt nhìn tên lưu manh thối tha chết tiệt này sắp sửa áp sát, cô ngoại trừ việc tức đến mức dùng lực gườm hấn ta ra, hoàn toàn không có sức để phản kháng. May mà lúc này một bàn tay lớn từ sau đuôi đến, kéo tên lưu manh này lại: "Được rồi, được rồi, mày với gì chứ, đưa cô ta lên lầu trước, chị Nam chắc lát nữa đến".

Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy giọng nói này hơi quen, đợi người đó xuất hiện trước mắt liền giật thót mình, lại là Mẫn Kỳ.

"Haizz, Tề Minh, mày thật chẳng thú vị gì cả, mày can thiệp gì chứ, hôn một cái có thể mất bao nhiêu thời gian hả?"

"Người anh em, tao đang cứu mày đó, lòng hảo sắc của mày bao được cả trời rồi, còn chưa biết chị Nam cần cô gái này để làm gì, cứ làm bừa trước như vậy, đến khi chị Nam trách tội, mày tự mình gánh chịu đi."

Gã lưu manh chep miệng, rất không phục: "Xì, sờ mấy cái chẳng lẽ lại thiếu đi miếng thịt nào? Cô gái này nếu như dám ton hót, tao sẽ chinh chết cô ta", nói rồi, liếc mắt hung dữ Chúc Tiểu Tiểu một cái.

Mẫn Kỳ đẩy hấn ta ra một bên, vừa cúi người xuống ôm Chúc Tiểu Tiểu mang ra, vừa nói: "Đừng ồn nữa, cứ đưa người lên trên trước, mày đóng cửa xe lại đi".

Gã lưu manh khóa xe, lật đặt đi theo phía sau: "Tề Minh, mày không một sao, để tao ôm cô ta đi, tao đảm bảo sẽ cho cô ta được thoải mái".

"Đi đi, để mày ôm lên trên, người cô gái này chưa biết chừng sẽ mất đi mấy miếng thịt đó."

Hai gã đó vừa dùng những lời lẽ hạ lưu đầu khẩu, vừa đưa Chúc Tiểu Tiểu lên lầu. Chúc Tiểu Tiểu cắn chặt răng lại, nỗ lực gạt bỏ loại cảm giác buồn nôn kia. Cô cố gắng tập trung chú ý ghi nhớ đoạn đường bọn họ đi, là đường lên tầng ba, ở cửa cầu thang thì rẽ phải, hình như đi qua ba chiếc cửa, sau đó Mẫn Kỳ ôm Chúc Tiểu Tiểu bước vào trong một căn phòng. Căn phòng không lớn, có một gian phòng ngủ, một gian phòng khách, Chúc Tiểu Tiểu được đặt lên chiếc giường bên trong phòng ngủ.

Khi Mẫn Kỳ khom lưng đặt cô xuống, nhân lúc cơ thể đang che chắn ánh nhìn của tên lưu manh kia, nhét mấy viên thuốc vào trong miệng Chúc Tiểu Tiểu. Chúc Tiểu Tiểu ư ư mấy tiếng muốn vùng vẫy, nhưng cảm thấy viên thuốc kia đã tan ra trong họng rồi, rất đắng, rất khó chịu.

Gã lưu manh vươn người đến: "Làm sao vậy, em gái nhỏ sợ hãi rồi? Vừa hay, để anh đây ở với em, chuyện này anh sở trường nhất". Trong lúc nói, bàn tay thối tha của hấn ta lại sờ lên đùi Chúc Tiểu Tiểu.

Mẫn Kỳ kéo cánh tay tên lưu manh lôi hấn ta ra khỏi phòng: "Hay là đến ở cùng tao đi, tao rất cần có mày đó".

"Cút, ông đây không để ý đến mày."

Hai gã lại đầu khẩu rồi đi, cửa căn phòng bị đóng sập lại. Chúc Tiểu Tiểu vẫn chưa hết kinh hãi, không biết thứ Mẫn Kỳ nhét vào miệng của mình kia là thuốc gì, chắc không phải thứ đồ hạ lưu gì chứ? Trong lòng cô sợ hãi, cảm giác tiếp xúc buồn nôn gã lưu manh kia lưu lại trên người cô vẫn còn chưa tan

hết, toàn thân mệt mỏi, khó chịu vô cùng.

Cô ngẫm nghĩ một lát rồi thật sự lật người bò đến bên cạnh giường nôn khan, nôn cả một lúc lâu, nhưng chẳng ra được cái gì cả, cuối cùng thì khó chịu thờ dỗi. Vào lúc này Chúc Tiểu Tiểu phát hiện, cô có thể cử động được rồi. Cô thử ngồi dậy, tuy thân thể không có sức, nhưng cô thực sự có thể cử động rồi.

Tiểu Tiểu vui mừng quá mức, lại thử lắc lắc chân, duỗi duỗi cánh tay, xác định hai chân đã có thể đứng vững, liền chậm chậm di chuyển đến chỗ sau cửa, áp sát người lên nghe động tĩnh, bên ngoài không có âm thanh gì. Chúc Tiểu Tiểu không chịu ngồi yên chờ chết, cô quan sát nhìn khắp căn phòng một lượt, muốn tìm vũ khí phòng thân trước, sau đó tìm cơ hội chạy ra ngoài.

Trong căn phòng bày biện rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường, một chiếc bàn, trên giường có chăn, mà trên bàn thì lại trống không, chẳng còn bất kỳ thứ đồ vật nào khác. Chúc Tiểu Tiểu không bỏ cuộc, đến chỗ chiếc bàn kéo các ngăn kéo ra, nhìn thấy một chiếc máy đánh chữ nhỏ đã rỉ sét, bên trong cũng không có đinh. Rồi còn có một chiếc bút máy, cũng là thứ cũ hòng, sớm đã không còn mực, ngòi bút khô sặc. Chúc Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, gài chiếc bút máy lên người, còn chưa kịp suy tính bước tiếp theo, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân.

Chúc Tiểu Tiểu nhanh như bay nằm lại lên trên giường, vừa mới nằm xuống, cửa phòng liền mở ra. Là tên lưu manh kia, hắn chỉ có một mình, trưng ra bộ mặt nhản nhở khiến người ta buồn nôn đi vào trong, quay người đóng cửa phòng lại.

Hắn vừa đi đến vừa cởi quần áo trên người vứt sang bên, nói với Chúc Tiểu Tiểu: "Anh hỏi qua rồi, em không phải là người không thể đụng được vào, chị Nam chi cần em sống là được. Bây giờ cũng không có ai chẳng biết tốt xấu đến làm phiền nữa, anh đây tới giúp em ném thù mùi vị ngất ngây sung sướng. Canh giữ lâu ở chỗ khốn nạn này, không phải quý thì là yêu, anh cũng sắp khô héo rồi, khó khăn lắm mới có được một cô gái dễ tưới mát một chút...".

Hắn ta còn chưa nói xong, người đã đến bên cạnh giường rồi, duỗi tay ra hướng về phía ngực của Chúc Tiểu Tiểu sờ soạng. Chúc Tiểu Tiểu làm sao chịu đựng được, lúc trước một chút sức lực cũng không có, để hắn ta được thể, bây giờ cô có sức lực rồi, cứ coi như liều chết cũng không chịu bị si nhục như thế.

Cô co chân lên đập mạnh vào háng của gã lưu manh, cú này đã dùng toàn bộ sức lực, cứ coi như bây giờ cô còn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng lực đạo của một chân cũng thừa đủ hung mãnh rồi.

Gã lưu manh kia kêu lên thảm thiết, ôm lấy phần thân dưới co rúm lại như con tôm dài cả mét. Chúc Tiểu Tiểu lại đá thêm một đá nữa vào mặt để hắn đổ xuống đất ngậm miệng lại. Gã này hét lớn tiếng như thể chắc sẽ dẫn những người khác đến, thời gian không thể trì hoãn, chạy trốn giữ mạng là quan trọng. Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng vùng dậy, kéo cửa phòng chạy ra bên ngoài.

Trong phòng khách không có người, Chúc Tiểu Tiểu cả đoạn đường chạy ra, dựa vào ấn tượng của mình rẽ về phía bên trái chạy tới cầu thang. Quả nhiên bên ngoài có kẻ bị tiếng kêu thảm thiết dẫn đến, vừa hay nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu chạy trốn, vội vàng lớn tiếng hô hoán gọi người đuổi bắt.

Trong căn phòng đầu tiên ở cửa cầu thang có một tên đi ra, vừa hay chặn ngay trước mặt Chúc Tiểu Tiểu. Chúc Tiểu Tiểu giờ chiếc bút máy hòng ra, tên chặn đường kia cũng duỗi tay tóm lấy cánh tay của cô, có ý đồ muốn ngăn cô lại.

Chúc Tiểu Tiểu lùi lại một bước, nghiêng người tránh đi, lật tay nắm chặt lấy chiếc bút máy, cổ tay khẽ vặn, đầu bút nhẹ nhàng xoay, "vụt vụt" hai tiếng dùng lực đâm vào mu bàn tay và cánh tay của đối phương.

Đối phương không chuẩn bị trước, hoàn toàn chẳng ngờ cô gái đáng vẻ yếu đuối thế này lại có bản lĩnh như vậy. Lần này mu bàn tay và cánh tay bị đâm bừa hai cái, máu chảy ra, hắn ta cầm lấy tay lớn tiếng kêu gào. Chúc Tiểu Tiểu nắm chắc thời cơ di chuyển hai chân, xoay ngang khuỷu tay thụi cho hắn ta ngã xuống đất.

Chúc Tiểu Tiểu ra đòn rất nhanh gọn, nhưng người phía sau cũng sắp đuổi đến rồi, cô dốc sức chạy xuống dưới lầu. Nhưng khi cầu thang đã ở ngay trước mắt, thì từ tầng dưới lại có một người chạy lên, đó là Mẫn Kỳ.

Chúc Tiểu Tiểu lòng dần nguội lạnh, cô đã từng giao đấu với Mẫn Kỳ, khi đó trong tay cô còn có Tiểu Phán Hồng mà cũng vẫn chẳng phải là đối thủ của anh ta, đến giờ tác dụng của thuốc mê còn chưa tan hết, trong tay cũng chỉ là một chiếc bút hòng, lần này tính thế nào cũng không có khả năng chạy thoát.

Nhưng Chúc Tiểu Tiểu cũng không định lùi bước, nếu như lại bị bắt, cô không biết cảnh ngộ của mình sẽ như thế nào. Cô không tiền, không tài, không danh tiếng, không quyền thế, thứ có giá trị nhất, e rằng chính là Tập đoàn Nhã Mã và Boss ở sau lưng cô.

Cô không tình nguyện để cho bất cứ người nào dùng cô để uy hiếp Boss, cô muốn bảo vệ anh, cô quyết định cứ coi như không đánh lại được, cũng phải gắng hết sức!

Chúc Tiểu Tiểu hạ quyết tâm, dừng cảm lao về phía trước. Bước chân cô không dừng lại chút nào, chạy về phía cửa cầu thang rồi xông thẳng vào đó, tập trung tinh thần toàn tâm cảnh giác. Bước chân phía sau càng lúc càng gần, Mẫn Kỳ chớp mắt cũng đã ở trước mặt cô, Chúc Tiểu Tiểu giờ chiếc bút máy trong tay lên, đâm về phía anh ta. Mẫn Kỳ cười nói: "Kiểm đầu ra được vũ khí lợi hại thế này?". Anh ta tóm lấy cổ tay Chúc Tiểu Tiểu, vặn một cái rồi dùng lực kéo cô đến bên người. Chúc Tiểu Tiểu vẫn còn vùng vẫy, lại nhìn thấy tay trái của anh ta nâng lên, "đoàng đoàng", hai tiếng sùng nổ vang lên bên tai cô.

Chúc Tiểu Tiểu kinh ngạc vô cùng, định thần lại nhìn, hai tên đuổi theo kia đã bị trúng đạn đổ xuống đất.

Mẫn Kỳ lắc lắc khẩu súng trong tay, nhìn Chúc Tiểu Tiểu, cười nói: "Ồ đây dùng cái này mới hiệu quả". Nụ cười vẫn còn trên mặt, anh ta đã lại quay tay, "đoàng" một tiếng nữa bắn trúng gã vừa rồi bị Tiểu Tiểu đánh ngã dưới đất.

Chúc Tiểu Tiểu vẫn còn chưa hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, Mẫn Kỳ đã liền kéo cô chạy lên trên lầu. Đến tầng bốn, anh ta mở cửa căn phòng đầu tiên sát cầu thang ra, đẩy Chúc Tiểu Tiểu vào bên trong, chặn cửa lại, rồi giơ ngón tay lên chặn trước miệng ý bảo không được lên tiếng, nhẹ nhàng "suyt" một tiếng.

Chúc Tiểu Tiểu rất phối hợp không hét lên, cô biết tình thế bây giờ không tốt, bất luận Mẫn Kỳ này tính toán, mưu đồ thì trong tay anh ta cũng đang có súng, hơn nữa vừa rồi mắt chẳng buồn chớp, chỉ khẽ mỉm cười mà đã xử lý sạch ba người rồi, nếu so sánh ra, rõ ràng chiếc bút máy hồng của cô chẳng có tác dụng gì cả.

Mẫn Kỳ nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, nói với Chúc Tiểu Tiểu: "Cô cứ trốn ở đây đi, bọn chúng chắc chắn cứ rất nhiều người đi lùng bắt cô, tặc ngữ nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Tôi đi thăm dò tình hình trước, chờ thời cơ sẽ tìm cơ hội đưa cô ra ngoài. Nếu không muốn chết thì tốt nhất yên phận một chút đừng chạy lung tung. Đợi tôi quay lại".

Chúc Tiểu Tiểu không nói gì, cảnh giác nhìn anh ta, Mẫn Kỳ lại cười, đưa khẩu súng trong tay cho cô: "Cầm cái này phòng thân".

Chúc Tiểu Tiểu nhìn Mẫn Kỳ rồi lại nhìn khẩu súng, nhanh tay giật lấy, chĩa súng vào đầu anh ta.

"Bên trong không có đạn." Mẫn Kỳ xòe lòng bàn tay ra, trong đó là viên đạn anh ta lén gỡ bỏ.

Chúc Tiểu Tiểu còn đang sững sờ, Mẫn Kỳ đã đi về phía cửa: "Tôi đưa súng cho cô là để đề phòng cô không nghe lời bị người ta bắt được. Giờ súng trong tay cô rồi, ba người kia là do cô giết, bọn chúng sẽ không nghi ngờ tôi". Anh ta nắm lấy tay nắm cửa, nói tiếp: "Cứ coi như trong đó có đạn, tôi vừa mới cứu cô, cô nhấn tâm giết tôi sao? Giết tôi rồi cô sẽ không có cơ hội chạy trốn nữa, cô cũng không khóc như vậy chứ?".

Anh ta nói xong, nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, mở cửa đi ra.

Chúc Tiểu Tiểu thở phào một hơi, chạy đến bên cửa cẩn thận nghe ngóng, thấp thoáng nghe thấy dưới lầu có tiếng người ồn ào, cô khóa chặt cửa lại, lúi vào trong phòng cẩn thận đánh giá quan sát một lượt.

Đầu tiên là kiểm tra khẩu súng trên tay, mở ổ đạn ra thực sự là trống không. Hơn nữa, căn phòng này giống hệt như căn phòng vừa mới giam giữ cô kia, cũng thuộc kiểu cho một người dùng, gồm một phòng ngủ, một phòng khách. Điểm khác với bên kia đó là, ở đây được bài trí theo phong cách gia đình, có sofa có tủ, còn có bàn ghế, thậm chí có cả chiếc ti vi cũ, nhưng mà phòng bếp thì trống không, chẳng có thứ gì có thể dùng làm vũ khí.

Chúc Tiểu Tiểu lật xem hết toàn bộ các tủ và ngăn kéo, lại phát hiện ra một hộp đạn ở trong một ngăn kéo, kiểu dáng hoàn toàn khớp với khẩu súng trên tay cô. Tiểu Tiểu suy nghĩ một chút rồi lấp hết đạn vào súng.

Mẫn Kỳ kia thật sự là một người đáng sợ, giết người không do dự chút nào, không hề lưu lại một nhân chứng. Nếu như cô bị bắt, súng ở trên tay cô, bọn người kia đích xác sẽ cho là cô làm. Lúc anh ta giao súng cho cô, đã gỡ hết đạn đi, đề phòng cô kích động ra tay với anh ta, nhưng lại để đạn ở trong phòng cho cô, để cô có cơ hội tự bảo vệ mình, cũng là để cô hiểu rõ ra anh ta thực sự có ý muốn cứu cô. Từng bước từng bước thế này, nhìn có vẻ rất đơn giản, nhưng tất cả đã cho thấy suy nghĩ của con người đó cực kỳ kín kẽ.

Chẳng trách anh ta có thể từ trong chỗ giam giữ quân thúcs trốn ra ngoài Anh ta thật đáng sợ!

Chúc Tiểu Tiểu có súng để phòng thân, trong lòng vững tin hơn một chút, cô vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi tác dụng của thuốc, cảm thấy miệng khô lưỡi nóng, trong phòng có nước suối, nhưng cô vẫn rất đề phòng, cố nhịn không uống. Trong lòng lại đang nghĩ không biết Boss bên kia bây giờ thế nào rồi, mấy phát tín hiệu của đồng hồ không biết đã mở được chưa.

Còn nữa rốt cuộc là ai muốn bắt cô, chúng có mục đích gì? Mẫn Kỳ vì sao đột nhiên lại hạ giọng đến cứu cô, vì sao chứ? Rất nhiều câu hỏi vây lấy khiến đầu óc cô choáng váng.

Chúc Tiểu Tiểu chạy đến bên cửa sổ len lén quan sát tình hình dưới lầu, chỉ thấy mấy gã đàn ông khả nghi đang đi lại ở đó, Mẫn Kỳ và một tên khác từ bên cạnh chạy đến, hợp lại với mấy gã kia, nhìn dáng vẻ có thể là đang lùng tìm cô. Chúc Tiểu Tiểu cũng không biết đối phương rốt cuộc có bao nhiêu người, cô quyết định thử đánh bạc với con người Mẫn Kỳ này một lần, đợi anh ta quay lại rồi sẽ tìm cơ hội.

Chúc Tiểu Tiểu ngồi ở sau cánh cửa của một phòng nhỏ bên trong, nghĩ rằng nếu có người vào phòng khách, cô còn có thời gian quan sát và lẩn tránh, súng thì cầm trên tay, đầu cô không còn choáng nữa nhưng lại khát nước ghê gớm, cuối cùng thực sự không nhịn thêm được, cô chạy đến nhà bếp uống mấy ngụm từ vòi nước tự động.

Sốt ruột và sợ hãi khiến thời gian trôi đi vô cùng chậm chạp, Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy mình đã đợi rất lâu rất lâu rồi. Hành lang của tòa nhà lúc trước cứ một lát lại có tiếng huyền ảo, bọn chúng dường như đang lục soát nhưng không hề chạy vào căn phòng này. Chúc Tiểu Tiểu cầm súng căng thẳng trốn đi cho đến khi bên ngoài yên tĩnh trở lại. Thời gian trôi đi, ánh sáng ngoài phòng cứ yếu dần yếu dần, đã sắp tới hoàng hôn.

Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy tín hiệu đồng hồ của cô chắc là không phát đi được, nếu không thì đã lâu như vậy, vì sao Boss còn chưa đến tìm cô. Cô cảm thấy rất mệt mỏi, co người lại, trong lòng đầy chật những suy nghĩ về Nghiêm Lạc. Cô rất lo Boss sẽ sốt ruột tức giận, vạn nhất lại hại cho sức khỏe, khiến bệnh tình càng nặng, vậy thì phải làm sao?

Cô đợi thêm một lát, bên ngoài hình như không còn động tĩnh gì. Chúc Tiểu Tiểu đang cân nhắc xem có nên một mình chạy trốn không, thì cửa lớn phòng

khách đột nhiên có tiếng nói.

Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng nấp vào phía sau cánh cửa phòng, từ khe cửa nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy cửa lớn mở ra rồi giọng nói của Mẫn Kỳ truyền đến, anh ta hình như đang nói chuyện với một gã đàn ông khác. Giọng nói của gã đàn ông kia rất lớn, ồm ồm: "Khốn nạn, một con nha đầu bị đánh thuốc mê rồi cũng để cho chạy mất, đây là chuyện gì chứ. Lạn Hà chết tiệt, muốn chơi đùa phụ nữ cũng không có chút bản lĩnh, để người chạy thoát rồi, mẹ nó chứ, tao rất muốn đá cho nó vài phát, hại các anh em bận không công cả nửa ngày".

Trong lúc nói chuyện, hai người đi vào trong phòng, Mẫn Kỳ vừa đóng cửa vừa nói: "Nó bị đá hỏng rồi, mày đá thêm vài cái nữa vậy chẳng phải lãng phí sức lực sao. Mày không nhìn thấy sắc mặt của chị Nam à, những ngày sau này của nó chắc cũng chẳng tốt đẹp gì. Mày ngồi đi, tao vào trong phòng cầm ra cho mày".

Kẻ có giọng nói ồm ồm kia mở tủ lạnh lấy đồ ra uống, rõ ràng hẳn đến chỗ này không phải chỉ mới một, hai lần, Mẫn Kỳ đẩy cửa đi vào phòng, kéo ngăn kéo lấy ra một bao thuốc, anh ta tựa như không nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu ở phía sau lưng, ánh mắt cũng không liếc qua một cái.

Gã kia vừa uống bia vừa đi vào trong phòng cùng, nhìn thấy bao thuốc đó mắt trừng ra ý cười nói với Mẫn Kỳ: "Ai da, chính là nhãn hiệu này, mày lấy ở đâu ra vậy".

"Một người anh em tặng, tao hút không quen, mày cầm lấy đi."

"Được, được, vậy tao không khách khí nữa."

"Ngồi thêm một lúc đi, tao mua com hộp rồi, cùng ăn nhé?"

"Không được, tao hẹn bọn Cầu Tử rồi, mày phải giữ bí mật giúp tao đây. Nha đầu chết tiệt đó đã chạy lâu như vậy rồi, chắc chắn chạy xa rồi, kẻ ngốc mới tìm kiếm ở những chỗ xung quanh đây. Tao liên lẩn lười biếng một chút, quay về thì nói không tìm được."

"Không sao, mày đi đi. Lát nữa tao ăn xong com sẽ đi tìm, cứ coi như đi bộ vậy, đến khi đó có động tĩnh gì sẽ nói cho mày."

"Được, đáng mặt anh em đó, vậy tao đi nhé." Gã kia quay người liền đi ra ngoài, Chúc Tiểu Tiểu ở phía sau cửa căng thẳng nắm thật chắc súng, lo sợ bị hắn ta phát hiện. Kết quả hẳn châm thuốc lên vui mừng rồi đi, căn bản chẳng thèm nhìn đến cô một cái.

Mẫn Kỳ tiến người xong, đóng chặt cửa lớn lại, đem hộp com mà mình mang về bày ở trên bàn phòng khách, gọi vào trong: "Ra ngoài đi, không có ai rồi".

Chúc Tiểu Tiểu từ khe hở sau cửa nhìn ra ngoài một cái, lúc này mới đi tới. Mẫn Kỳ mở hộp com ra, nói: "Ăn com trước đã, một lát nữa tôi đưa cô đi".

"Vì sao anh muốn giúp tôi?"

"Tôi thích cô, lý do này được không?"

Chúc Tiểu Tiểu bậm môi: "Không tin".

Mẫn Kỳ cười cười: "Lẽ nào trông tôi không đủ thành ý?"

"Các anh bắt tôi làm gì? Chị Nam là ai?"

"Không biết bọn chúng bắt cô muốn làm gì, bọn chúng không nói." Hai chữ bọn chúng, Mẫn Kỳ nặng nề nghiêng lại, hình như không chịu đặt mình lẫn với đám người kia. "Chị Nam chính là Âm Yên Nam của Âm gia, đệ nhất gia tộc trong giới hàng mã đại danh鼎鼎, cô chắc đã nghe qua rồi nhỉ? Nhưng mà, cô ta từ sớm đã bị trục xuất khỏi gia tộc, tự làm một mình."

"Là cô ta?" Chúc Tiểu Tiểu cau mày: "Tôi từng gặp cô ta rồi".

Mẫn Kỳ đưa cho Chúc Tiểu Tiểu một đôi đũa, nói: "Rõ ràng cô ta rất muốn gặp lại cô".

Chúc Tiểu Tiểu nhận lấy đôi đũa, bảo Mẫn Kỳ: "Hai món này tôi đều không ăn được". Đậu đũa xào với sườn, ớt xanh xào thịt đều là thịt lợn, cô không thể nuốt nổi.

"Cô còn kén chọn đồ ăn?" Mẫn Kỳ nhướn mày lên vẻ ngạc nhiên: "Cô có biết hoàn cảnh của cô bây giờ không, vào lúc này có đồ để ăn là tốt lắm rồi, cô lại còn không biết xấu hổ? Mau ăn đi, ăn no rồi mới có sức mà trốn".

"Tôi không thể ăn thịt lợn, sẽ bị nôn."

"Cô là người Hồi giáo?"

"Không phải, tôi chỉ không thể ăn thịt lợn."

"Vậy thì ăn thứ khác, còn có đậu đũa và ớt xanh."7

"Những thứ đó cũng có mùi vị của thịt lợn."

"Bệnh kỳ quái gì vậy?" Mẫn Kỳ lẩm bẩm nói: "Không ăn thì đồ đi". Anh ta vừa nói vừa gấp một miếng thịt nhét vào miệng.

Chúc Tiểu Tiểu như giải thoát được gánh nặng, đặt đôi đũa xuống.

Mẫn Kỳ gấp một miếng sườn lên nhìn nhìn, nhỏ tiếng nói: "Em gái tôi thích nhất là ăn sườn".

"Anh có em gái? Vậy cô ấy biết anh làm chuyện xấu không?" Chúc Tiểu Tiểu nói xong liền hỏi hận, cô lại không có đầu óc rồi, đang hy vọng người ta giúp mình chạy trốn mà lại đi nói những lời này.

Quả nhiên Mẫn Kỳ lừ mắt nhìn cô một cái, nhưng không hề tức giận, chỉ nhạo báng nói: "Cô lúc nào cũng rất biết nói những lời hợp hoàn cảnh". Anh ta nhìn sự ngượng ngùng lộ ra trên mặt Tiểu Tiểu, bất giác cười cười: "Năm nó mười tuổi, đã chết rồi".

Chúc Tiểu Tiểu sưng lại: "Xin lỗi".

Mẫn Kỳ nhìn cô chằm chằm: "Em gái tôi từ nhỏ đã rất có thiên phú, là người tư chất cao nhất trong Mẫn gia chúng tôi, bất luận là kết giới gì, nó đều có thể vừa nhìn đã phân biệt được, cực kỳ có năng lực trong việc phát hiện pháp thuật gây ảo ảnh. Bố tôi nói, khi nó trưởng thành, nhất định có thể nắm giữ lệnh bài của Mẫn gia". Anh ta dừng lại một chút, giải thích: "Các thế hệ hàng ma của Mẫn gia chúng tôi, trong tổ huấn, cứ mười năm lại có một cuộc thi về năng lực, nhà nào thắng được thì sẽ được quản lý tổ nghiệp, gia sản của Mẫn gia. Bố tôi nắm giữ đã hai mươi năm rồi, đến thế hệ của chúng tôi đây, ông cảm thấy chắc chắn sẽ đến lượt em gái tôi",

Chúc Tiểu Tiểu bất giác chìm đắm trong câu chuyện, cảnh giác đối với Mẫn Kỳ cũng giảm xuống rất nhiều.

Mẫn Kỳ đưa cho cô một chai nước lọc: "Uống đi, không có gì đâu, cô phải uống nhiều nước, đi vệ sinh nhiều, thuốc mê mới tan nhanh một chút". Anh ta tiếp tục nói: "Năm em gái tôi mười tuổi, danh tiếng của nó đã được truyền khắp trong gia tộc rồi. Một lần bố tôi đưa nó vào trong núi huấn luyện đặc biệt, chiếc xe bị người ta động tay chân vào, hai người bọn họ đều qua đời trong tai nạn xe đó, năm ấy tôi mười một tuổi".

"Cuối cùng tìm ra được ai là hung thủ không?"

"Là chú tôi." Mẫn Kỳ cười lạnh: "Lúc tôi mười sáu tuổi cuối cùng mới xác định được là ông ta. Đáng tiếc tôi không có chứng cứ nào dùng được trên mặt pháp lý".

"Vậy phải làm thế nào?"

"Tôi báo thù cho bọn họ." Những lời này Mẫn Kỳ nói ra rất bình thản, nhưng lại đè nặng lên trái tim Tiểu Tiểu. Anh ta thì ra là có quá khứ như vậy.

"Tôi không tìm ra được kiếp trước của cô." Mẫn Kỳ ăn mấy miếng cơm rồi đột nhiên nói: "Cô có thiên phú phá kết giới, từ trước đến nay tôi chưa từng thấy qua trên người hàng ma sư nào. Kết giới là bản lĩnh mà chỉ Mẫn gia chúng tôi mới có. Tôi tra ngày sinh nhật của cô rồi, là hai tháng sau khi em gái tôi mất."

Chúc Tiểu Tiểu ngạc nhiên há hốc miệng ra: "Anh cho rằng tôi là chuyển thế của em gái anh?"

"Từ năng lực và thời gian mà nói, đích xác là có khả năng này. Nhưng mà tôi không điều tra được số liệu kiếp trước của cô, nhờ bạn bè lấy ngày sinh của cô để xem, cũng không tính toán ra được."

"Xin lỗi, tôi không phải là em gái anh." Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy thật không nhẫn tâm khi nói ra những lời này: "Sáu kiếp liên tiếp của tôi đều là người bình thường, không có một chút quan hệ gì với hàng ma sư".

Mẫn Kỳ ngẩn ra, rõ ràng rất thất vọng, nhưng vẫn cười cười: "Không phải thì không phải".

Chúc Tiểu Tiểu lấp bắp hỏi: "Vậy tôi không phải, anh còn giúp đỡ tôi không?"

"Cô sợ tôi không giúp cô, vì sao vẫn bảo cho tôi biết cô không phải?"

"Anh yêu thương em gái mình như vậy, tôi không thể lừa anh."

Mẫn Kỳ nhìn cô hồi lâu, cười nói: "Cô không ăn cơm, lát nữa không có sức chạy đừng có trách tôi. Tôi ra ngoài thăm dò tình hình, cô bây giờ cứ chuẩn bị một chút, lát nữa chúng ta sẽ đi".

"Đợi đã, à, hay là anh cho tôi mượn điện thoại, tôi có thể thông báo cho bạn tôi đến đón."

"Đón cô? Nhân tiện lại đón tôi vào trong nhà lao sao?" Mẫn Kỳ hừ một tiếng, trả lời dứt khoát: "Không được, tôi đưa cô đi, đợi sau khi chúng ta tách ra cô thích tìm ai thì tìm".

Chúc Tiểu Tiểu bây giờ vẫn phải dựa vào anh ta cứu mạng, không dám nhiều lời, thế là theo sự dẫn dắt của anh ta, lại uống thêm một chút nước, đi vệ sinh hai lần.

Qua một lúc lâu sau Mẫn Kỳ thăm dò quay về, nói là Âm Yến Nam đã đưa một ông già đi, cái người tên chị Hồng bắt cô về kia cũng ra ngoài làm việc rồi, còn lại đều không phải là nhân vật gì lớn lắm, là cơ hội tốt, thế là hai người liền xuất phát.

"Cô đi sát vào tôi, tôi sẽ giả vờ ảnh quanh mình, người bình thường sẽ không nhìn thấy cô, nhưng vào lúc này e không giữ được lâu, hành động phải nhanh. Nếu như gặp phải pháp thuật cấp độ cao, thuật che mắt đó cũng không dùng được. Đến khi ấy cô nghe theo khẩu lệnh của tôi mà chạy, trà trộn vào trong đám người."

"Vậy anh sẽ làm thế nào?" Xảy ra chuyện liền vứt bỏ anh ta chạy, thật không có nghĩa khí.

"Thân thủ của tôi tốt hơn cô, cô lo cho bản thân mình đi."

Chúc Tiểu Tiểu không nói gì, cùng với Mẫn Kỳ đi xuống dưới lầu. Trên đường quả thật gặp phải hai người, Chúc Tiểu Tiểu căng thẳng không dám thở mạnh, người cứng đờ ra đến mức đường cũng sắp không biết phải đi thế nào. Mẫn Kỳ lại thản nhiên bình thường chào hỏi cười đùa với đối phương, giống như không có chuyện gì, đưa Chúc Tiểu Tiểu xuống đến lầu dưới.

Tuy rằng có chút hoảng sợ nhưng Tiểu Tiểu vẫn an toàn lên được trên xe của Mẫn Kỳ, Tiểu Tiểu theo dặn dò của anh ta, bò vào ghế sau trốn, Mẫn Kỳ rất nhanh chóng lái xe đi.

Nhưng xe vừa mới đi được không lâu thì gặp phải một trạm kiểm soát giao thông ở đoạn đường trước mặt. Toàn bộ xe cộ trên đường không thể ra vào được, còn phải theo một chiếc xe làm kiểm tra. Mẫn Kỳ thăm rũa một câu, tuy không biết là xảy ra chuyện gì, nhưng bất luận thế nào, đối với anh ta đều không có lợi.

Anh ta điều khiển xe định tìm đường khác, nhưng không ngờ ở hướng ngược lại cũng chỉ có lối để từng chiếc xe qua một, ách tắc ghê gớm. Chúc Tiểu Tiểu bò lên cửa sổ lên lên nhìn ra ngoài, đột nhiên hưng phấn nói: "Là đồng nghiệp của tôi, bọn họ đến tìm tôi rồi!". Mẫn Kỳ chán nản không lên tiếng, lại thấy trước mặt toàn là cảnh sát, anh ta rẽ về bên trái đi vào một con đường nhỏ tạm tránh, không ngờ rằng lại trông thấy Âm Yến Nam.

"Âm Yến Nam và ông già đó cũng ở đây, bọn họ chẳng phải đã đi rồi sao?"

"Vậy anh mau đi đi." Chúc Tiểu Tiểu vội nói: "Đừng để cô ta phát hiện ra anh".

"Điều đó tôi không sợ, dù gì cô ta cũng không còn giá trị lợi dụng nữa rồi, người cô ta dựa dẫm vào là Bắc Âm Vương, vậy tôi cũng chẳng cần phải cùng lẫn lộn với cô ta nữa." Nói như thế, nhưng Mẫn Kỳ vẫn lái xe ra xa một chút, dừng lại ở một góc kín đáo, anh ta thật sự không muốn lẫn lộn cùng Âm Yến Nam nữa, nhưng anh ta chưa chắc đã là đối thủ của cô ta, nếu tránh được thì vẫn nên tránh xa ra một chút.

"Ý anh là sao? Bắc Âm Vương, lẽ nào ông già đó chính là...?" Chúc Tiểu Tiểu nhìn thấy đồng nghiệp hàng ma sư quen mặt nào đó đang ở trong đội ngũ kiểm soát lòng tim, lòng yên tâm hơn rất nhiều, lại có tâm trạng dễ buồn chuyện rồi.

"Có đến tám, chín phần mười chính là ông ta. Trong nạn của trời đất, giết thần diệt thế, Bắc Âm Vương lại không thể coi là người của ma giới. Ông ta không thoát được khỏi kiếp nạn này, đối với tôi mà nói cũng chỉ là một kẻ vô dụng, tôi phải tìm được một ma thần mới được."

"Anh biết điều này? Cho nên lúc đầu anh mới thả Hậu Khanh ra, anh cho rằng hắn ta có thể giải được kiếp nạn diệt thế?"

"Hậu Khanh là ma thần duy nhất có thể chịu sự khống chế của con người, lại có năng lượng lớn mạnh vô song mà tôi tìm được. Thần tộc suy thoái rồi, kiếp nạn diệt thế này, là phải giết thần, ma tộc tất thắng. Nếu như chúng ta có thể khống chế ma, thì giữ được nhân loại. Chỉ đáng tiếc, Hậu Khanh đã bị các cô tiêu diệt mất rồi."

Chúc Tiểu Tiểu đầu óc loạn lên, cái gì mà giết thần? Chỉ là quẻ bói, lý giải thế nào mà chẳng được. Vậy Diêm Vương có coi là thuộc thần giới không? Lẽ nào Boss cũng sẽ gặp nguy hiểm?

Cô nghĩ cái gì thì cái đó đến, vừa ngược mắt lên, Tiểu Tiểu liền thấy một chiếc BMW màu đen rất quen mắt lái đến trong con ngõ, chiếc xe dừng lại trước mặt bọn họ không xa, người từ trên đó bước xuống, không phải Nghiêm Lạc thì còn là ai?

Chúc Tiểu Tiểu mừng đến phát điên. Cô nhìn thấy Nghiêm Lạc xuống khỏi xe, liền đi về hướng Bắc Âm Vương và Âm Yến Nam. Toàn thân của anh phát ra khí lạnh, từ rất xa đã khiến cho Mẫn Kỳ cảm thấy sống lưng mình lạnh toát run rẩy. Nhưng thấy bóng lưng này, trong mắt Chúc Tiểu Tiểu lại là tràn ngập nỗi bi thương.

Chúc Tiểu Tiểu không kìm được nữa, một tay đẩy cửa xe ra, lớn tiếng hét: "Boss!". Thân hình đã giống như một viên đạn lao thẳng về phía Nghiêm Lạc.

Nghiêm Lạc nghe thấy tiếng gọi, không thể tin được quay phắt lại. Anh huy động tất cả nhân lực, mất bao nhiêu công sức mới tìm được đến chỗ này. Vừa mới đi tới tòa nhà đó, chỉ tìm thấy sợi dây chuyền anh tặng cho Tiểu Tiểu mà chẳng thấy người đâu. Anh không dám nghĩ cô sẽ gặp bất chắc gì, chỉ đành tiếp tục tìm kiếm khắp nơi. Tà khí của Bắc Âm Vương ngập trong không gian, ông ta chắc hẳn đang ở gần đây, thế là Nghiêm Lạc đi đến để gặp trực tiếp Bắc Âm Vương, định sẽ nghĩ cách ép bọn họ giao người. Nhưng anh vạn lần không thể ngờ được, khi anh còn đang suy nghĩ xem phải ứng phó thế nào thì lại nghe thấy tiếng gọi của Tiểu Tiểu.

Anh quay người lại nhìn thấy cô gái mà mình nhớ mong đang gắng sức chạy tới.

Chương 35

"Boss!" Chúc Tiểu Tiểu lao đến, ôm chặt lấy eo Nghiêm Lạc, nói liền một hơi: "Em không sao, em vẫn tốt, anh đừng lo, em thực sự rất tốt."

Cơ thể mềm mại của cô dính chặt vào anh, cánh tay nhỏ bé ôm lấy eo anh, siết mạnh, Nghiêm Lạc cuối cùng cũng có được cảm giác thực sự, anh kéo Tiểu Tiểu ra, nhìn cẩn thận từ đầu đến chân, ngoại trừ vết bầm trên trán, cô vẫn bình an vô sự.

"Em là đồ ngốc!" Anh nghiêm giọng giáo huấn nhưng lại ôm cô thật chặt trong lòng: "Ngốc nghếch! Ngốc nghếch! Ngốc nghếch!"

Chúc Tiểu Tiểu vui đầu vào lòng anh dụi dụi, Boss quả nhiên là vì cô mà khổ tâm, còn may cô đã xuất hiện, còn may cô gặp được anh rồi, nếu không anh vì cô mà đánh nhau, lại thêm vết thương cũ chưa lành, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì cô phải làm thế nào?

"Xin lỗi."

"Xin lỗi có tác dụng gì, em không có đầu óc sao? Em không biết tìm anh sao?"

"Em bị đánh thuốc mê, không cử động nổi, muốn khởi động máy phát tín hiệu của đồng hồ nhưng cũng không biết là ấn được hay chưa, em còn không mang điện thoại, xin lỗi, Boss, làm anh phải lo lắng rồi."

Nghiêm Lạc kéo cô ra, gườm gườm: "Bản lĩnh của em đều phí công học rồi, huấn luyện em cũng thật là uổng, cái gì mà máy phát tín hiệu, cái gì mà điện thoại. Thuật chiêu gọi của em đâu?"

Heo Con ngốc này một chút chủ động của hàng ma sư cũng không có, nếu ý thức không rõ ràng hoặc là bị thương suy nhược thì chẳng nói làm gì. Nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ hoạt bát nhảy nhót của cô như vậy, rõ ràng có thể sử dụng thuật chiêu gọi để tìm anh. Thế mà cô lại không dùng! Dù là ai đến cứu thì cũng không thể tốt hơn người có phép thuật, anh đường đường là một Diêm Vương có thể tùy tiện để cô chiêu gọi, cô lại không cần! Tình huống nguy hiểm như thế cô còn không nhớ để dùng!

Chúc Tiểu Tiểu mắt tròn mắt dẹt, đứng rồi, cô thật sự đã không nhớ ra. Khi cô đợi ở trong phòng của Mẫn Kỳ kia, thực sự tinh thần đã khôi phục lại tương đối, nếu cố gắng chắc có thể sử dụng được thuật chiêu gọi, nhưng cô lại không nhớ, cô chỉ biết sợ hãi sốt ruột, hoàn toàn quên mất loại pháp thuật cứu mạng này.

Chúc Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn xuống mũi giày, cô thực sự là không có đầu óc, cứ theo như hoàn cảnh xung quanh vừa chặn đường, vừa lục soát, thì chắc mọi người sắp lật tung cả trời lên rồi. Thế mà cô lại chẳng làm được điều gì hữu dụng, mọi người vất vả uổng công suốt buổi. Áy náy đây ấp trong lòng, thêm vào đó là những lo lắng sợ hãi khi trước khiến cho bây giờ Tiểu Tiểu ghen giọng: "Xin lỗi, Boss, lần sau em sẽ không thế nữa".

"Còn có lần sau? Em dám có lần sau thử xem?", Nghiêm Lạc không nhịn được cao giọng nói.

Tiểu Tiểu bị anh quát rúm người lại, không dám ngẩng lên, vui đầu vào lòng anh dụi dụi, nhỏ tiếng nói: "Em xin lỗi, Boss".

Nghiêm Lạc nhìn vào đỉnh đầu cô, chẳng cần nghĩ cũng biết biểu cảm của cô bây giờ thế nào, không kim được lại thấy đau lòng, Heo Con ngốc của anh lần này không biết đã phải chịu bao nhiêu vất vả rồi. Anh mắng thì mắng, nhưng vẫn ôm cô thật chặt, vuốt mái tóc dài của cô, lặng lẽ an ủi.

Đáng tiếc không khí ấm áp ngọt ngào này lại chẳng ảnh hưởng chút nào đến hoàn cảnh xung quanh, một luồng khí thù địch rạch trời lao đến, Nghiêm Lạc giống như có mắt sau lưng vậy, vẫn ôm Tiểu Tiểu trong lòng nhưng thân người lại hơi nghiêng, tay trái nâng lên, lật lòng bàn tay ra sau, phát ra một luồng khí, hai lực đạo vô hình đụng nhau ngay giữa không trung, tan biến.

Pháp lực của Chúc Tiểu Tiểu cấp độ thấp, nhìn không ra cái gì, chỉ cảm thấy thân thể Nghiêm Lạc bởi vì dùng lực mà hơi cứng lại. Cô ngẩng đầu lên nhìn, vừa hay thấy ông già Bắc Âm Vương kia đang thu tay về, còn cười lạnh với Nghiêm Lạc một cái.

Chúc Tiểu Tiểu vô cùng lo lắng, Bắc Âm Vương từ trước đến nay luôn muốn hại Boss, lần này mình bị bắt cóc, xem ra ít nhiều cũng có liên quan tới ông ta, bây giờ cô vừa nhận sai với Boss, ông ta lại đánh lên.

Chúc Tiểu Tiểu không nhìn ra chiêu thức gì cả, Mẫn Kỳ ngồi ở trên xe lại thấy rất rõ, tà khí của Bắc Âm Vương cực mạnh, nhanh như điện chớp, người đàn ông kia và Chúc Tiểu Tiểu hai người bọn họ ở cự ly khá xa, ông ta lại chỉ nâng một tay phóng ra kinh lực, thần quả nhiên là thần, những hàng ma sư người thường như bọn họ đây pháp thuật có cao hơn nữa, cũng không phải đối thủ.

Nhưng mà đối diện với thế tấn công này, người Chúc Tiểu Tiểu gọi là Boss kia, cũng rất bình tĩnh thản nhiên nghiêng người xoay lòng bàn tay tiếp chiêu, cô có ứng phó rất nhẹ nhàng thoải mái. Mẫn Kỳ hơi nheo mắt nhìn, lẽ nào người này cũng là thần?

Cái người Tiểu Tiểu gọi là Boss này anh ta đã từng gặp, mấy năm trước người đó có đến tìm anh ta, hy vọng anh ta gia nhập công ty hàng ma làm việc.

Nhưng Mẫn Kỳ từ sau khi báo thù cho người nhà, không muốn lại bước chân vào giới hàng ma nữa, hưởng hồ anh ta tự do không ràng buộc quen rồi, cũng không nguyên ý chịu sự bó buộc, đương nhiên sẽ từ chối.

Mẫn Kỳ lúc đầu vừa gặp đã nhìn ra được người đàn ông này không đơn giản, nhưng anh ta cho rằng chỉ là một cao nhân trong giới hàng ma kín đáo không lộ diện nào đó mà thôi. Hôm nay thấy người ta ra tay, chỉ với chiêu thức đơn giản, nhưng mà lực đạo lại lớn mạnh vượt xa sức tưởng tượng.

Một người của thần giới, vì sao lại ở trong nhân gian chiêu tập hàng ma sư làm việc? Phải biết rằng, cái gọi là thần, đều là đám người mắt mọc trên đỉnh đầu, sự tồn tại của nhân loại ở trong mắt bọn họ chẳng qua chỉ giống như những quân cờ bé nhỏ. Cũng chẳng khác nào Bắc Âm Vương này, trước đây ông ta là vua cai quản địa phủ, nhưng nếu dùng lời của nhân loại mà nói, thì chính là một quan viên bị sa thải. Đúng là chỉ có Âm Yên Nam, người phụ nữ ngu ngốc kia, mới cho rằng một vị thần như thế có thể nắm giữ được sống chết của nhân loại, có thể giúp cô ta đoạt lấy vị trí đứng đầu trong giới hàng ma sư loài người. Nói cho cùng, chẳng qua cũng chỉ là lòng ham hư vinh và hiếu thắng của phụ nữ, càng tâm thường hơn nữa là để phục vụ cho cuộc chiến tranh giành quyền thế trong gia tộc.

Đây chính là giới hàng ma, luôn phải chú ý đến xếp địa vị, danh dự, thật là kỳ lạ, chẳng ra làm sao cả, khiến Mẫn Kỳ ta thấy thật đáng ghét!

Mẫn Kỳ cười lạnh lùng, cái thế giới lộn xộn toàn ma quỷ này có gì là tốt chứ, anh ta chẳng hề muốn lẫn lộn trong đó chút nào. Nhưng mà anh ta không muốn chết, anh ta cũng không muốn nhìn thấy thế giới này bị diệt vong. Trong lòng có căm ghét thế nào thì anh ta cũng vẫn là con trai của một người cha theo chủ nghĩa anh hùng, trong người anh ta có chảy dòng máu của hàng ma sư. Cho nên, anh ta luôn cảm thấy mình phải làm chút gì đó vì sự sinh tồn của nhân loại.

Anh ta vốn đã phí rất nhiều thời gian cố gắng tìm biện pháp khống chế Hậu Khanh, tưởng rằng có thể mượn sức mạnh của Hậu Khanh để cứu thế giới, ai biết được lại bị bọn Chúc Tiểu Tiểu này phá hỏng. Sau đó lại nghe nói Âm Yên Nam có thần lực tương trợ, anh ta cho rằng sẽ là phương thức tốt cứu thế, ai biết khoảng thời gian thâm nhập vào này, điều tra rõ ràng lại cảm thấy nực cười.

Nhưng bây giờ, anh ta đột nhiên nhận ra, có lẽ trước đây anh ta đã nghĩ sai lệch tất cả sự việc. Cái người gọi là Boss kia đến mời anh ta vào công ty, lẽ nào chính là con đường mà anh ta bỏ sót?

Bên này Bắc Âm Vương và Nghiêm Lạc đã khai chiến. Sau khi bị phá chiêu đầu tiên, Bắc Âm Vương chẳng nói lời nào, lật lòng bàn tay lại tấn công, Nghiêm Lạc đẩy Chúc Tiểu Tiểu đến bên cạnh: "Em không được đi đến, nếu không anh sẽ nổi giận". Nói xong liền xông lên, một tay gấp lại chắn phía trước, tay kia thì tấn công, Bắc Âm Vương lập tức bị đẩy lùi mấy bước.

Chúc Tiểu Tiểu nép vào một góc, chu miệng lên không phục, cô đâu có chạy lung tung, cô cũng chẳng xông ra bừa bãi, Boss thật là quá thiếu lòng tin đối với cô.

Smile đi đến, đưa mấy hàng ma sư của công ty tới bảo vệ cô. Chúc Tiểu Tiểu nhìn trái nhìn phải, đột nhiên cảm thấy vô cùng xấu hổ, vừa rồi cô với Boss ôm ôm ấp ấp, chẳng phải tất cả đồng nghiệp đã nhìn thấy rồi sao? Thôi chết, ngày mai cô còn mặt mũi nào mà đi làm nữa.

Chiêu thức của Bắc Âm Vương và Nghiêm Lạc thực sự chẳng đặc sắc chút nào, bởi vì tuyệt đại đa số mọi người đều không nhìn thấy được, hai người đó giống như chìm trong màu của màn đêm, mặc dù đường có đèn sáng, nhưng vẫn không nhìn rõ hai người đang đánh nhau.

Nhưng Âm Yên Nam và Mẫn Kỳ thì đều thấy rất rõ, Nghiêm Lạc kia đã giăng kết giới che mắt, không muốn để trận ác đấu làm kinh hãi đến người dân xung quanh, mà tốc độ, lực đạo sắc bén của anh ta, tuyệt đối không phải thứ con người có được. Âm Yên Nam đã mập mờ đoán được thân phận của người này, nếu như nói muốn bọ đỡ đại thần, thì theo lý, Diêm Vương ắt giá trị hơn nhiều so với khí thế của Bắc Âm Vương. Nhưng mà người này là ông chủ của lão Cửu - Âm Yên Tư, tức là không thể cùng phe với Âm Yên Nam cô ta được.

Cô ta muốn đánh bại Âm Yên Tư, muốn chứng minh mình mới là người chiếm vị trí cao nhất trong giới hàng ma, muốn cho những lão già trong gia tộc kia sớm đi gặp quỷ. Cho nên cô ta chỉ có thể lựa chọn Bắc Âm Vương, một vị thần âm phủ có thể đủ sức khống chế được sống chết của nhân loại. Cô ta muốn trợ giúp cho ông ta giành lại địa phủ, khi đó cũng chính là lúc cô ta có thể đem Âm Yên Tư giẫm đạp dưới chân.

Âm Yên Nam nghĩ đến đây, sát khí lại nổi lên, nhưng cô ta không định tự mình đánh. Cuộc chiến giữa các thần, nguy hiểm tiềm ẩn, cô ta phải làm rõ ràng trước đã. Âm Yên Nam quay người hạ lệnh cho hai thủ hạ phía sau nổ súng về phía Nghiêm Lạc. Hai kẻ đó nhìn nhau, bọn chúng căn bản chẳng nhìn thấy Nghiêm Lạc và Bắc Âm Vương ở đâu. Âm Yên Nam đảo con ngươi một vòng, lệnh cho bọn chúng lao về phía trận chiến.

Không nhìn thấy mục tiêu, thì làm con tốt đến thử uy lực một chút cũng được.

Hai kẻ kia trong lòng sợ hãi, dù có đàn độn hơn nữa cũng hiểu rõ chuyện này không bình thường, nhưng chị Nam mà tức giận lên thì sự trừng phạt sau này cũng rất đáng sợ, Bọn chúng nhìn nhau một cái, vẫn đành chạy về phía Âm Yên Nam chỉ.

"Đoàng đoàng" hai tiếng súng vang lên, hai người đó vừa mới tiến vào vòng chiến đã bị bắn ngã xuống đất. Âm Yên Nam ngẩng đầu tìm kiếm, nhìn thấy hai tổ bắn tỉa chia nhau bảo vệ trên tòa nhà ở hai bên, khu vực này nằm chuẩn trong tầm ngắm.

Âm Yên Nam mím chặt môi, cô ta suýt chút nữa đã quên mất, thế lực của công ty khổng kiếp gì đó kia rất lớn, và cũng chẳng phải là đám quân lính tàn sát không có chí huy. Vừa rồi chính là bị những người này chặn đường lục soát cả hồi, Bắc Âm Vương cảm thấy Diêm Vương đang ở gần, mới bảo cô ta quay lại chỗ này đợi, nghĩ chắc Diêm Vương cũng đã phát hiện hành tung của bọn họ, bây giờ nhìn xem xung quanh, đúng là người của anh ta bao vây khắp nơi rồi.

Chúc Tiểu Tiểu ở trên một chiếc xe phía sau, Mẫn Kỳ thấy lo lắng chăm chú nhìn về hướng trận chiến, trong lòng có một loại cảm giác khó tả. Nếu em gái anh ta có thể sống và trưởng thành, chắc cũng sẽ là một cô gái đáng yêu như thế. Anh ta cười cười, cuối cùng nhìn Chúc Tiểu Tiểu một cái, bây giờ

cạnh cô có rất nhiều người bảo vệ, anh ta nên nhân lúc hỗn loạn rời đi, chớ có quên mất thân phận tội phạm đang chạy trốn của mình.

Chúc Tiểu Tiểu không chú ý đến chiếc xe của Mẫn Kỳ, khi nó lặng lẽ lùi ra xa khỏi con đường nhỏ. Cô đang tập trung toàn bộ tinh lực, chăm chú nhìn về phía trận chiến, nhưng cô nhìn thấy được động tĩnh bên trong mà chỉ thấy rất rõ Thôi phán quan, Happy, Smile và một số người cô không quen biết đã vây thành một vòng ở đó.

Bắc Âm Vương đương nhiên cũng cảm giác thấy, trước tiên chưa nói đến chuyện công lực của ông ta vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, chỉ dựa vào điểm địch đông ta ít, ông ta cũng biết chỗ này không tiện lưu lại lâu. Dù gì mục đích của ông ta đã đạt được rồi, ông ta nên chờ đợi thắng lợi cuối cùng thì tốt hơn.

Bắc Âm Vương nghĩ như thế, đột nhiên một chướng đánh hướng về phía Chúc Tiểu Tiểu, Nghiêm Lạc đứng như là dự liệu, lập tức quay người bảo vệ. Bắc Âm Vương nhân thời khắc này, quay người tóm lấy Âm Yên Nam, lùi về phía khác của con đường nhỏ nhanh như một mũi tên.

Ông ta hành động rất nhanh, những tay bắn tia trên cao không trở tay kịp, chớp mắt đã mất tung tích của bọn họ. Nhóm người Thôi phán quan và Happy đuổi theo, nhưng một lúc sau đã tay không trở lại.

Nghiêm Lạc bảo vệ bên cạnh Tiểu Tiểu, không hành động gì thêm, trên thực tế, trận chiến này đã khiến anh bị động khí huyết, vết thương càng nặng hơn, anh miễn cưỡng nén cảm giác khó chịu xuống, trên mặt không biểu cảm gì.

Chúc Tiểu Tiểu lặng lẽ nắm lấy tay anh, thấy sắc mặt anh khó coi, cô cho rằng anh đang tức giận. Nghiêm Lạc nắm chặt tay cô, nói với Thôi phán quan: "Chỗ này giao cho ông, một tên cũng không được bỏ qua. Bất cớ đòi tiền chuộc, giết người chưa thành, tụ tập ấu dâm, còn có tội danh gì nữa, ông cứ tự mình nghĩ. Có thể giam bao lâu thì giam bấy lâu, mọi những thứ bọn chúng biết ra cho tôi".

Thôi phán quan gật đầu đồng ý, Nghiêm Lạc liền đưa Chúc Tiểu Tiểu lên xe, nhanh chóng rời đi.

Tiểu Tiểu nhào người lên cửa kính nhìn ra ngoài, thấy cảnh tượng bắt bớ hỗn loạn xung quanh, trong lòng nghĩ thật đáng tiếc Bắc Âm Vương kia lại chạy thoát, cô rất lo sau này ông ta sẽ làm ra chuyện gì đó bất lợi cho Boss. Chúc Tiểu Tiểu quay sang nhìn khuôn mặt nghiêng đang lái xe của Nghiêm Lạc, rất muốn dựa vào bờ vai rộng lớn của anh, lần này tuy đã phải kinh sợ nhưng tất cả vẫn an toàn, Boss cũng không sao, thật quá tốt rồi.

Nghiêm Lạc đột nhiên quay đầu, vừa hay nhìn thấy ánh mắt của cô, Tiểu Tiểu mặt đỏ bừng, nhanh chóng ngoảnh đi, không đợi Nghiêm Lạc nói, cô đột nhiên chỉ ra ngoài cửa kính xe hét: "Boss, là Mẫn Kỳ, anh ta đã cứu em".

Vừa mới rẽ ra khỏi con đường kia, bị cảnh sát và đồng nghiệp hàng ma sư giữ lại, chính là Mẫn Kỳ.

Nghiêm Lạc ừ một tiếng, gật đầu biểu thị biết rồi.

"Boss, Mẫn Kỳ vừa bị bắt rồi." Chúc Tiểu Tiểu không biết nên cầu xin thế nào.

"Anh ta có tội danh, để cảnh sát làm việc bọn họ nên làm được không? Anh ta cứu em, anh sẽ điều tra một chút, những gì có thể làm anh sẽ làm, nhưng em không được gây thêm phiền phức, biết chưa?"

"Vâng." Chúc Tiểu Tiểu có chút phiền lòng, cô cảm thấy Mẫn Kỳ không phải người xấu: "Anh ta thực sự đã cứu em, anh ta cho em uống thuốc giải, nếu không em đã bị tèn lưo manh buồn nôn kia giờ trò đòi bại rồi. Hơn nữa cũng là anh ta giúp em chạy trốn".

"Kít!!!" Một tiếng phanh gấp vang lên, Nghiêm Lạc đột nhiên tắt xe vào vệ đường. Chúc Tiểu Tiểu suýt chút nữa đập đầu vào kính chắn gió phía trước, sợ đến mức chẳng dám nói gì. Cô chỉ nói ra sự thật, muốn cầu xin cho Mẫn Kỳ, nhưng Boss lại tức giận thành ra thế này.

Nghiêm Lạc tức giận khiến cho không khí trong xe giảm xuống đến mức đóng băng. Anh nắm chặt vô lăng, gân xanh trên mu bàn tay hằn lên rõ mồn một.

"Là ai?"

Chúc Tiểu Tiểu bị câu chất vấn đột ngột của anh dọa cho suýt chút nữa nhảy dựng lên: "Cái gì?".

Sự kinh hoàng trong giọng nói của cô khiến Nghiêm Lạc nhận thấy thái độ thô lỗ của mình, anh hít sâu, kiềm chế cảm xúc, sau đó vờ người đến còi dây an toàn của cô ra, Tiểu Tiểu cũng không biết phải làm thế nào, mặt hoa lên, lúc này đã thấy ghế của Nghiêm Lạc ở phía sau, còn bản thân thì lại ngồi lên trên đầu gối anh.

Nghiêm Lạc lại hỏi: "Em nói cái kẻ lưu manh định giờ trò đòi bại với em kia, là ai?".

Chúc Tiểu Tiểu lần này đã hiểu ra, cô lắc đầu: "Em cũng không biết hắn tên là gì, trông đáng vẻ giống loại lưu manh côn đồ".

Nghiêm Lạc lại hít sâu, hỏi: "Hắn ta đã làm gì em? Em có bị thương ở đâu không?".

Đáng vẻ muốn giết người của anh khiến Chúc Tiểu Tiểu hoảng đến mức chỉ biết lắc đầu: "Không có không có, hắn ta chưa làm được gì, em đá vào chỗ đó của hắn ta rồi bỏ chạy. Chỉ là, chỉ là bị sờ một cái, cảm thấy rất buồn nôn". Bây giờ nghĩ lại vẫn thấy nôn nao, cô không nhịn được vùi đầu vào lòng Boss, muốn xua cảm giác đó đi một chút.

Nghiêm Lạc ôm chặt cô, nhẹ nhàng vỗ về: "Anh sẽ trừng phạt hẳn ta, anh bảo đảm".

Chúc Tiểu Tiểu dựa vào ngực anh, nghe thấy nhịp tim của anh, trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc. Mỗi một lần cô gặp phải nguy hiểm, vòng tay này luôn luôn che chở cho cô. Làm thế nào đây? Cô cảm thấy rất thích Boss, thật sự rất thích.

Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên ngồi thẳng dậy, cô nhớ ra rồi: "Boss, chúng ta mau quay lại đi, người phụ nữ kia đã tháo sợi dây chuyền của em ra rồi, đó là anh tặng cho em. Chúng ta mau quay lại tìm".

Cô vẫn còn đang thì thầm, Nghiêm Lạc đã lôi sợi dây chuyền đó từ trong túi ra, tận tay đeo lên cho cô. Nhìn thấy biểu hiện ngạc nhiên vui mừng của Tiểu Tiểu, anh không nén được cười.

"Anh làm thế nào mà tìm được?" Chúc Tiểu Tiểu sờ vào những hạt thủy tinh màu tím của sợi dây chuyền, vui mừng vô cùng.

Ngón tay anh cũng thuận theo sợi dây chuyền hướng xuống dưới, vuốt ve làn da của cô, mặt Tiểu Tiểu đỏ bừng, ngón tay anh dịu dàng khiến cô có chút choáng váng, lại cảm thấy rất mềm mại, rất dễ chịu.

"Heo Con..." Tiếng gọi khê tựa như đầy ngọt ngào, Chúc Tiểu Tiểu càng lúc càng ngây ngất.

"Người khác chạm vào em, em cảm thấy buồn nôn, còn anh thì sao, còn cảm thấy buồn nôn không?" Anh nghe tiếng thở khê của cô, kè sát bên tai cô đổ dành hỏi.

"Không buồn nôn." Chúc Tiểu Tiểu trả lời rất tự nhiên, nhưng đột nhiên phản ứng lại được, cô cúi đầu nhìn kỹ xác nhận, bàn tay của anh sao lại vuốt ve ở phần ngực của cô?

"Boss!" Cô thét lên, chân tay luống cuống đẩy anh ra, mặt đỏ như quả cà chua chín, anh làm sao có thể như thế!

Nghiêm Lạc khẽ cười, nhẹ nhàng khống chế cô, lại ôm chặt cô trong lòng, vuốt má cô, mặt cô đúng là đang rất nóng. Anh giúp cô quạt, dịu dàng nói: "Được rồi, được rồi, không làm vậy nữa. Chỉ là giúp em thực nghiệm chút thôi".

Chúc Tiểu Tiểu nắm tay lại nắm anh một cái: "Làm thực nghiệm cái gì, anh cũng là lưu manh, anh ức hiếp em". Cú nắm này quả thực chẳng là gì, đáng về làm nũng của cô gái nhỏ lại khiến anh rất đổi vui mừng.

"Người khác chạm vào thì buồn nôn, anh chạm lại không buồn nôn, Heo Con, anh là gì của em?"

"Boss!" Chúc Tiểu Tiểu vui mặt mình trong lòng anh, cô vừa bị trêu đùa, mặc dù không có cảm giác tức giận, nhưng, cô không phục. Cứ coi như cô thực sự không cảm ghét, cứ coi như cô cảm thấy... thích, nhưng cô không tình nguyện chịu bị ức hiếp như thế này.

Boss thôi tha, Boss tội tề, đã thế cô cứ coi anh là Boss, không cho anh được như mong muốn, không cho anh được thể.

Nghiêm Lạc kéo khuôn mặt cô ra, hai người sát vào nhau thế này, hơi thở của anh phả trên mặt của cô, mùi hương của anh bủa vây quanh cô: "Chỉ là Boss sao? Nếu anh chỉ là Boss, tại sao anh lại không muốn chạm vào Thư Đồng? Anh thấy rất buồn nôn". Anh thậm chí còn nhấn cả mặt lại, biểu cảm trẻ con đó khiến Tiểu Tiểu rất muốn cười nhưng cô vẫn cắn môi cố nhịn.

"Dù gì anh cũng là Boss, anh giờ trò lưu manh với nhân viên nữ." Cô học theo kiểu nhấn mặt của anh, rất muốn cười, nhin thì càng khổ sở, cô ở gần anh như thế này, chỉ hơi ngẩng đầu thôi là sẽ chạm vào môi anh.

"Anh tội tề thế sao? Vậy thì gay go rồi, em phải thu phục anh nhanh chút, trừ bỏ tai họa cho nhân viên nữ trong công ty." Bộ dạng anh nghiêm túc, ôm cô chặt hơn nữa, khẩu khí có chút ai oán, cầu xin đồ dành: "Heo Con, em hôn anh có được không?"

Ánh mắt hai người chạm nhau, trong không khí phảng phất có luồng lửa nóng đang lưu chuyển, Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy nhịp tim mình rất dữ dội, vịn vào vai của anh, căng thẳng không còn tự chủ được. Nghiêm Lạc không nói gì nữa, anh lặng lẽ khép cánh tay, ghì cô tới sát hơn, chỉ đỡ lên gáy cô chứ không dám dùng sức ép cô lại. Anh không thể miễn cưỡng cô, anh cũng sợ, sợ khi mình áp lên môi cô sẽ vẫn không cảm nhận được chút nào sự mềm mại nơi ấy, anh thực sự không muốn tiếp tục chịu đựng cảm giác mất mát này nữa.

Vào thời khắc đó, anh cảm thấy bản thân thật giống như một tên nhóc nhỏ bé hèn mọn đang trông mong được nữ vương của mình đoái hoài đến.

Chúc Tiểu Tiểu bị ánh mắt sâu thẳm của anh hấp dẫn, sự chuyên chú và khát khao mong mỏi bên trong đó thao túng ý thức cô, cuối cùng cô đặt tay lên cổ anh, môi cô từ từ hướng tới môi anh.

Nghiêm Lạc hơi nghiêng đầu, từ từ hé môi chờ đón Heo Con, lấy nụ hôn lập lời thề cho quan hệ của hai người. Nhưng chính vào thời điểm khi đôi môi hai người dường như chỉ còn cách nhau một sợi chỉ, thì đột nhiên bên ngoài lại truyền vào tiếng gõ cửa.

Âm thanh đó rất to, rất vang, bầu không khí nóng bỏng, trong xe lập tức bị phá tan. Chúc Tiểu Tiểu giật mình, cô lập tức bừng tỉnh, theo bản năng, vùi đầu trốn trong lòng Nghiêm Lạc giống như một con đà điểu đang nấp mình vào tổ. Cô chợt nhớ ra, bọn họ đang ở trên đường, Boss lại tùy tiện cho xe tấp vào một chỗ, hai người bọn họ làm gì đã bị người khác nhìn thấy rồi.

Nghiêm Lạc thất thần trong thoáng chốc, vừa rồi vào lúc Tiểu Tiểu trốn đi, hình như đã chà qua bờ môi anh, chỉ một cái chạm rất nhẹ, một cái lướt qua đó, anh lại cảm giác được. Nhưng điều này liệu có phải ảo giác sinh ra bởi niềm khao khát của anh không?

Nghiêm Lạc mím môi, con phần nộ lại bắt đầu trào lên, chỉ thiếu một chút xíu, vì sao cứ phải thiếu một chút xíu như vậy chứ? Anh không để ý đến người đang gõ cửa bên ngoài xe, chỉ xoay đầu Chúc Tiểu Tiểu lại. Tiểu Tiểu thấy anh kéo đầu mình ra, lại càng gắng sức rúc trong lòng anh, mắt mặt quá, bên ngoài còn có người, Boss đang muốn làm gì?

"Heo Con..." Anh dài giọng dỗ dành cô, cô lại duỗi tay ra nhẹ nhàng véo vào gáy anh. Nghiêm Lạc thầm thờ dài, xem ra nếu không đuổi cái người làm phiền đúng thời điểm then chốt kia đi, Heo Con nhà anh sẽ không nguyên ý ngẩng đầu lên rồi.

Khó khăn lắm mới có cơ hội và không khí tốt thế này, năm tháng đằng đẳng chờ đợi của anh đã sắp sửa thu được trái ngọt lại bị phá tan rồi. Tâm trạng Nghiêm Lạc cũng thế nào tốt lên được, anh thật sự muốn bóp chết cái kẻ phá đám kia.

Khi kính xe hạ xuống, Hồ Đình trung ra khuôn mặt tinh tế hoàn mỹ, tươi cười chào hỏi anh: "Nghiêm Lạc, trùng hợp quá, chúng tôi đang muốn tìm anh đưa báo cáo, lại nhìn thấy xe của anh ở đây".

Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy giọng nói của cô ta bất giác giật mình, nhanh chóng quay ra xác nhận một chút, thật sự là người phụ nữ đáng ghét này. Dáng vẻ cảnh giác lại không vui của cô khiến Nghiêm Lạc buồn cười, con bực tức cũng tiêu tan hơn nửa, anh vỗ nhẹ vào má cô an ủi.

Hồ Đình làm như không thấy sự thân mật của hai người, lại cười: "Không làm phiền anh chứ, tôi trông thấy xe nên liền đi đến".

"Đã làm phiền rồi, tôi và vợ tương lai của mình đang muốn bày tỏ tình cảm." Nghiêm Lạc cau mày lại, thần nhiên trả lời.

Chúc Tiểu Tiểu gườm anh, thật sự dám nói vậy sao, ai là vợ tương lai của anh chứ? Tình nhân cũ đang đứng trước mặt rồi, nói dối còn không biết xấu hổ.

Nghiêm Lạc lại vỗ như không thấy ánh mắt hung hãn của cô, còn thân mật thay cô vuốt vuốt mấy sợi tóc. Chúc Tiểu Tiểu tức muốn chết, hừ, Boss thật giống cô gái kia, đều biết làm bộ làm tịch, thật xứng với nhau, xí xí xí!

Nghiêm Lạc véo vào đôi má đang tức giận phập phồng của cô, dùng khẩu hình nói ba chữ: "Bánh bao dấm!". Chúc Tiểu Tiểu lại không kìm được nữa, dấm cho anh một cái. Nghiêm Lạc bị dấm nhưng biểu hiện trên mặt lại càng dịu dàng hơn.

Hồ Đình bị lạnh nhạt quẳng sang một bên, lúc này vẫn nỗ lực tiếp tục nói: "Không giới thiệu chúng tôi một chút sao?".

Ai muốn quen biết cô? Chúc Tiểu Tiểu cũng giả điếc, cúi đầu nhìn khuy áo sơ mi của Nghiêm Lạc. Nghiêm Lạc xoa đầu cô, nói với Hồ Đình: "Hai người ở thành phố C đã gặp nhau rồi, Heo Con gốc nhà tôi thích giận dỗi nóng nảy, lần trước hiểu nhầm quan hệ của tôi và cô còn bỏ nhà ra đi. Tôi phí bao nhiêu sức lực mới tìm được cô ấy về". Anh một lời hai nghĩa, lại quay sang nói với Tiểu Tiểu: "Chào hỏi người ta một tiếng đi".

Chúc Tiểu Tiểu dù trong lòng có khó chịu hơn nữa, cũng cảm thấy rất hài lòng. Boss đã biểu thị thái độ rõ ràng, coi cô là người yêu như vậy, khiến cô có được thể diện trước mặt cô gái đáng ghét này. Lòng chuộng hừ vinh đã lấp đầy, Tiểu Tiểu liền phối hợp trung ra một nụ cười giả tạo, ngọt ngào nói: "Chào cô, cô Hồ".

"Ồ, hóa ra là cô, thật ngại quá đi, tôi cứ tưởng cô chỉ là nhân viên bình thường, không ngờ rằng cô với Boss của mình lại quan hệ thế này." Lời xin lỗi khách khí, lại có ý chê bai cô dụ dỗ ông chủ.

Chúc Tiểu Tiểu bình thường rất vô tâm, nhưng thời điểm này khi đối mặt với hồ ly tinh lại miễn cảm khác thường, đang thấy tức giận với lời nói của cô ta, thì Nghiêm Lạc đã tiếp lời: "Theo đuổi cô ấy vất vả lắm, nếu cô ấy không làm trong công ty, không có lợi thế về cự ly thì chắc tôi cũng khó có cơ hội".

Lời nói này hình như là sự thật Chúc Tiểu Tiểu lén lờm anh một cái. Hồ Đình cũng có vẻ tin, ai chẳng biết Diêm Vương không nói dối, không nói đùa bao giờ, ngữ khí lời nói lúc này cũng khiến người ta phải run sợ. Cô ta thiếu chút nữa thì không giữ được bình tĩnh, nhưng ở trước mặt Nghiêm Lạc vẫn không dám lỗ mãng, cuối cùng chỉ đành nói: "Chuyện của Cửu Thiên Huyền Nữ, chúng tôi có nhận được chút tin tức, nếu anh ở đây có phiền phức gì thì cứ nói ra, Hồ tộc chúng tôi nhất định toàn lực trợ trợ". Cô ta có năng lực, có bối cảnh, thế lực của cả Hồ tộc đang chống lưng cho cô ta, cô ta có thể mạnh hơn nhiều so với nhân viên nhỏ bé người thường này.

"Đa tạ." Nghiêm Lạc đáp lại với ngữ khí nghiêm túc lại bình thản.

"Vây, vết thương của anh..." Lần này cô ta còn chưa nói xong đã bị cắt ngang: "Cô chẳng phải nói có báo cáo muốn chuyển cho tôi sao?", Nghiêm Lạc không còn kiên nhẫn nữa.

Hồ Đình cắn môi: "Ồ trên xe, tôi đi lấy cho anh". Cô ta nhìn Chúc Tiểu Tiểu một cái rồi quay người rời đi.

Hồ Đình vừa đi khỏi, Nghiêm Lạc liền áp sát mặt mình vào mặt Chúc Tiểu Tiểu, nói: "Vừa nãy chính em đã đồng ý rồi nhé". Bọn họ đã nói chỉ cần cô chủ động hôn anh, thì tức là cô đồng ý qua lại với anh.

"Làm gì có." Chúc Tiểu Tiểu không thừa nhận: "Mà cũng chưa hôn được, nên không tính".

Anh nhăn mày, bực tức: "Em dám chơi xấu?".

Chúc Tiểu Tiểu cũng chẳng vui về gì, Hồ Đình kia nhìn anh với ánh mắt đó, cô cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Nghiêm Lạc rất muốn nổi xung lên, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhỏ nhắn nhó của cô, lại tự nói với mình cần phải kiên nhẫn.

Anh hung dữ véo má cô một cái, đặt cô trở lại chỗ ngồi cạnh ghế lái: "Được, không tính thì không tính, thứ anh có chính là thời gian để tiêu cùng em".

"Hừ, tiêu thì tiêu!" Chúc Tiểu Tiểu ý chí hùng hục.

Nghiêm Lạc gườm cô, cô chắc mình thắng được anh ư? Thật quá khoa trương!

Khi Hồ Đình mang báo cáo đến vừa hay nhìn thấy hai người này đang chơi trò thân thiết em nhìn anh anh nhìn em, Nghiêm Lạc nhận lấy báo cáo, cũng chẳng buồn lật xem, vút luôn sang cho Chúc Tiểu Tiểu, sau khi nói cảm ơn với Hồ Đình thì lái xe đi thẳng.

Hồ Đình nắm chặt tay lại, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay, cô ta không cam tâm.

"Boss, trên này nói là Cửu Thiên Huyền Nữ đã nhập thể rồi." Chúc Tiểu Tiểu cầm báo cáo lên cẩn thận đọc. Một là Bắc Âm Vương đã rất đáng ghét rồi, lại thêm vào Cửu Thiên Huyền Nữ này nữa cũng có thù với Boss, lẽ nào bà ta lại muốn gây phiền phức cho Boss nhà cô.

"Ừ." Điều này anh sớm đã biết rồi.

"Còn nói Huyền Thiên phái có từng gặp mặt với Bắc Âm Vương." Chúc Tiểu Tiểu bây giờ hề nhìn thấy tên Bắc Âm Vương là lại căng thẳng, chẳng lẽ Cửu Thiên Huyền Nữ cùng Bắc Âm Vương thực sự có âm mưu?

"Boss, anh nói xem bọn họ vì sao muốn gặp mặt Bắc Âm Vương? Lúc đầu chẳng phải chính Cửu Thiên Huyền Nữ đem phong ấn Bắc Âm Vương sao?"

"Lúc đầu chúng ta vẫn còn giao hảo với thiên đình, Bắc Âm Vương muốn giết anh đoạt vị, đương nhiên là trở thành kẻ thù của thiên đình, Cửu Thiên Huyền Nữ vì thế mới phong ấn ông ta lại. Nhưng thời gian trôi qua quá lâu rồi, anh lúc này lại trở thành kẻ thù của Cửu Thiên Huyền Nữ, lý do để Cửu Thiên Huyền Nữ đối đầu với Bắc Âm Vương đã không còn. Bây giờ ông ta vừa xuất hiện, việc lấy lòng thần giới tìm lại chỗ đứng ổn định là vấn đề trước mắt ông ta cần làm."

"Nhưng họ đã từng đánh đến mức anh chết tôi sống, bây giờ lại sán lại với nhau, chẳng phải rất kỳ quái sao?"

"Chỉ cần có lợi ích, thì sẽ không có kẻ thù vĩnh viễn." Nghiêm Lạc từ trong nhà tắm đi ra, quay lưng lại phía cô, bắt đầu cởi quần áo: "Anh phải đi ngủ rồi, em muốn ở lại đây ngủ với anh, hay là lên trên lầu ngủ một mình?"

"Á?" Chúc Tiểu Tiểu thò đầu đến nhìn, oa, một màu da nâu khỏe mạnh, cô lập tức lấy tập báo cáo che mắt: "Em ra ngoài, em ra ngoài!"

Nghiêm Lạc nhìn cô che mặt hoảng hốt mà chạy, bất giác cong khóe miệng lên cười nhưng khi quay người lại, khuôn mặt anh lại chuyển thành trắng xanh. Anh từ từ nằm lên giường, điều hơi vận khí, vết thương bị băng dạ của ma thần Âm Dạ chém trúng trước đó tựa như đang công phá cơ thể anh dữ dội, Bắc Âm Vương vừa nãy còn thừa nước đục thả câu.

Chúc Tiểu Tiểu ôm lấy chân, ngồi cuộn lại trên chiếc sofa lớn bên ngoài, trong lòng có chút buồn bã, làm sao mà Boss lại ngủ rồi? Vừa mới ngủ một ngày, bây giờ mới qua được nửa ngày đã lại muốn ngủ, có vẻ như còn gay go hơn mấy ngày trước.

Hôm nay Hồ tiên kia nói với Boss nếu như anh gặp phiền phức thì có thể tìm cô ta giúp đỡ. A La cũng nói có khả năng qua một thời gian nữa sẽ xảy ra chuyện, cho nên thực sự Boss sẽ gặp rắc rối lớn sao?

Chúc Tiểu Tiểu quyết định đợi Boss tỉnh nhất định phải hỏi cho rõ ràng, nếu không cứ thắc mắc trong lòng như thế này, thực sự là quá khó chịu. Cô ngáp dài một cái, buồn ngủ rồi nhìn đồng hồ, đã gần nửa đêm. Bát Bát ưỡn cái bụng nhỏ li trườn mình đến, rõ ràng là vừa ăn đêm xong, cũng đang rất buồn ngủ.

Chúc Tiểu Tiểu chạy vào trong phòng xem xét, Nghiêm Lạc không tắt đèn nằm đó, đầu gối chống thẳng lên, chần mông bị tuột xuống. Chúc Tiểu Tiểu đi quanh giường mấy vòng, ngắm nghĩ vẫn thấy không yên tâm, thế là chạy lên trên lầu thay quần áo rồi mang gối ôm và ga giường xuống.

Cô vừa trải xong chiếc giường ngủ tạm thời trên sofa thì nhìn thấy Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ từ trong thang máy đi ra.

A La chau mày, dáng vẻ lo lắng vô cùng, đi vào thì thấy Tiểu Tiểu bộ dạng như đang định làm người gác đêm, bèn hỏi: "Anh ấy lại ngủ rồi?"

Tiểu Tiểu gật đầu, A La và A Mặc nhìn nhau một cái, cùng bước vào trong phòng. Tiểu Tiểu theo sát phía sau, phản ứng của bọn họ như thế khiến cô có chút lo lắng. Nhưng A Mặc sau khi vào cửa lại quay đầu cười xin lỗi rồi đóng cửa lại ngăn cô ở bên ngoài.

Chúc Tiểu Tiểu ở ngoài ngán ra một lát, lại dán tai lên cửa nghe ngóng nhưng chẳng nghe thấy điều gì cả. Cô ở bên đi lòng vòng, chuyện gì vậy? Quá nửa đêm rồi còn đột nhiên đến, bọn họ khóa cửa ở bên trong là muốn làm gì?

Bát Bát ở trên sofa đứng thẳng người lên cũng nhìn về phía cửa phòng, muốn đi ngủ một giấc thật ngon, xem ra là không có hy vọng rồi.

Lúc này cửa thang máy lại mở, mấy người Thôi phán quan, Happy và Smile bước ra, Chúc Tiểu Tiểu mở to mắt ngạc nhiên, buổi tối hôm nay thật là náo nhiệt.

Smile nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu cũng có chút kinh ngạc: "Heo Con, sao cô vẫn còn ở đây, muộn rồi đấy".

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Chúc Tiểu Tiểu kéo anh sang một bên hỏi. Smile là người dễ nói chuyện nhất trong số những người này, cô có thể thuận lợi hỏi

ra sự việc.

"Không có gì, vụ án hôm nay tương đối lớn, chúng tôi muốn đến báo cáo một chút." Ánh mắt Smile có vẻ lẩn tránh, còn chưa nói xong đã liền vội vã đi vào trong phòng cùng với bọn Thôi phán quan.

Báo cáo cái quỷ gì chứ, Chúc Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm vào cửa phòng đang đóng, trong lòng càng lo lắng.

Qua một lúc lâu, cửa phòng mở, Nghiên La bước tới nói với Tiểu Tiểu: "Sợi dây chuyện của cậu cho mình mượn một chút".

Dây chuyện? Tiểu Tiểu cảm thấy không ổn, sợi dây này là Boss tặng cho cô. Nhưng ngẫm thấy A La chắc sẽ không vô duyên vô cớ đưa ra yêu cầu ấy. Thế là Tiểu Tiểu hỏi: "Phải dùng làm gì?".

"Đây là đá tinh hồn của anh trai mình, bây giờ anh ấy bị thương rất nặng, phải ngủ rất lâu, nhưng chúng ta vẫn cần quyết sách của anh ấy. Đem đá tinh hồn anh ấy trả về cơ thể, có thể giúp anh ấy tăng tốc độ phục hồi nguyên khí, dưới sự tác động của bọn mình cũng có thể tạm thời thức dậy được."

Chúc Tiểu Tiểu ngăn ra, đá tinh hồn? Lẽ nào là tinh hồn của Diêm Vương? Chẳng trách những ác linh yêu ma kia không thể tới gần cơ thể cô được. Anh lại đem thứ quan trọng như thế này cho cô.

Chúc Tiểu Tiểu tháo sợi dây chuyện ra đưa cho Tề Nghiên La rồi nhìn cô đi vào trong phòng. Khi cửa mở, Tiểu Tiểu nhìn thấy mọi người đứng vây quanh bên giường của Boss. Sắc mặt ai nấy đều rất nặng nề.

Cánh cửa khép lại, một lần nữa cách biệt Chúc Tiểu Tiểu với thế giới của họ.

Tiểu Tiểu buồn bã ngồi trên sofa, cảm giác khó chịu trong lòng không thể diễn tả thành lời. Cô nhìn lòng bàn tay của mình, đó là Diêm Vương chú Boss đã cho cô, lại nhìn Bát Bát đang nhảy lên đầu gối mình, đây là linh vật mà Boss tặng cô.

Còn cả chuyện anh làm cơm cho cô, không cần cô phải nói ra đã biết là cô thích ăn gì. Anh hay nổi giận, hay làm mặt xấu, nhưng thường xuyên lặng lẽ chuẩn bị đồ ăn vặt cô thích để vào trong túi của cô.

Anh không hề nương tình thực hiện khóa huấn luyện ma quỷ đối với cô, nhưng vào lúc cô sức cùng lực kiệt thì lại mua cho cô kem vị rượu rum, loại kem mà cô thích ăn nhất.

Cô mệt rồi anh sẽ công cô, cô khóc thì anh sẽ dỗ dành, cô sợ hãi anh sẽ bảo vệ, anh thậm chí còn dạy cô thuật chiêu gọi, để cô có thể tìm thấy anh bất cứ lúc nào...

Trần ngập trong đầu óc Tiểu Tiểu đều là những việc Boss đối tốt với cô, Boss từ trước đến nay không hề nhắc đến những chuyện này, thậm chí cô cự tuyệt anh không cần anh, anh cũng cho cô tự do. Anh chẳng nói gì cả, lại đem đá tinh hồn quan trọng như vậy tặng cho cô.

Chúc Tiểu Tiểu càng nghĩ càng buồn, cô sợ sờ vào chỗ cổ trống trải đã không còn sợi dây chuyện kia nữa, cứ thế tự trách mình. Cô vì sao lại đối xử không tốt với Boss như vậy, hôm nay cô cứ hôn anh một cái thật tử tế thì có làm sao, tại sao cô vừa thấy hồ ly tinh kia đã liền giận đối với Boss cơ chứ.

Boss hóa ra bị thương nặng như thế, cô thì đến một yêu cầu nhỏ xíu của anh cũng không có làm được.

Bát Bát nhảy xuống khỏi đầu gối Tiểu Tiểu để tránh những giọt nước mắt đang rơi xuống. Nó dụi dụi vào tay cô, im lặng an ủi cô.

Qua một lúc lâu, bọn Thôi phán quan đi ra ngoài, Smile nhìn thấy Tiểu Tiểu hai mắt đỏ hoe, cuống quýt chạy vào thang máy trước, sợ Chúc Tiểu Tiểu lại tóm lấy mình để hỏi han. Anh sợ nhất là nước mắt của con gái, vạn nhất mềm lòng nói ra điều gì không nên thì sẽ thảm lắm.

Nhưng lúc này Chúc Tiểu Tiểu lại chẳng chú ý gì đến bọn họ, bởi vì cửa mở rồi, cô đang nghe thấy tiếng Nghiêm Lạc và A La cãi nhau.

"Ai cho phép em lấy đá tinh hồn lại? Anh không chết đâu, ngủ nhiều thêm một chút có vấn đề gì chứ." Giọng nói của Nghiêm Lạc không lớn, nhưng nghe thì biết anh đang rất khó chịu.

"Anh đừng vô trách nhiệm như vậy nữa, anh có biết những thứ anh gánh trên người nặng nề đến thế nào không, đã bao năm qua rồi, mức độ nghiêm trọng, cấp thiết của sự việc anh vẫn không phân định được sao?" A La rõ ràng càng kích động hơn.

"Quan điểm về độ nghiêm trọng hay cấp thiết của anh rõ ràng không giống em! Nói đến trách nhiệm, chúng ta chẳng phải đã nói xong rồi sao? Em đi làm việc em nên làm, đừng chần chừ sự sắp xếp của anh."

"Anh..." A La tức giận chỉ tay vào Nghiêm Lạc, cả hồi lâu cũng không nói được một câu: "Đúng là không thể nói lý với anh được".

Chúc Tiểu Tiểu ở ngoài cửa căng thẳng nhòm vào, sao hai người bọn họ lại cãi nhau rồi?

Trong phòng hai người như grom đã tuốt vò, A Mặc khế ho một tiếng: "Được rồi, Nghiêm Lạc anh tiết kiệm chút sức lực đi, Heo Con của hai người bị dọa rồi kìa".

Nghiêm Lạc quay lại nhìn về phía cửa, Chúc Tiểu Tiểu lẩn tránh không được, chỉ đành cười ngốc một cái. Nghiêm Lạc dịu sắc mặt, nói với A La: "Mọi người về đi, cứ làm như vậy cũng được". Anh vừa nói vừa duỗi tay về phía Tiểu Tiểu, ý muốn gọi cô vào.

A La cắn răng còn muốn nói điều gì đó, A Mặc đi đến ôm lấy vai cô, đẩy cô ra phía cửa: "Được rồi, để Nghiêm Lạc nghỉ ngơi đi. Có chuyện gì chúng ta sẽ nói sau".

Chúc Tiểu Tiểu nhìn theo bọn họ đi vào thang máy, sau đó nhanh như bay chạy về phía Nghiêm Lạc.

Trong thang máy, Tề Nghiênn La vừa rồi còn khí thế bùng bùng thoáng chốc đã sụp xuống, cô vùi đầu vào lòng Tất Mặc Kỳ khóc: "Em không gánh được nữa rồi, A Mặc, em không muốn thế này, em thật sự không muốn".

A Mặc ôm lấy cô, hôn lên trên đỉnh đầu cô: "Có anh ở đây, bảo bối, có anh đây".

Ở trong phòng, Chúc Tiểu Tiểu rất nhiệt tình lao đến, chủ động dính vào lòng Nghiêm Lạc ôm chặt lấy anh. Điều này khiến Nghiêm Lạc có chút sững sờ: "Muộn như thế này còn chưa ngủ, lại làm bừa gì rồi?".

"Boss, xin lỗi anh."

"Heo ngọc, bọn họ dọa em à? Anh không sao, không lừa em đâu, chỉ có điều anh cần ngủ lâu một chút. Lát nữa anh sẽ ngủ say, mấy ngày không tỉnh lại được, em phải tự chăm sóc tốt cho bản thân, đừng ra ngoài một mình, đã biết chưa?"

Chúc Tiểu Tiểu ngoan ngoãn gật đầu.

Nghiêm Lạc lại nói: "Sợi dây chuyền đó phải đợi anh hoàn toàn khỏi hẳn rồi, mới có thể làm lại tặng cho em".

"Đó là đá tinh hồn của anh, em không cần."

Nghiêm Lạc xoa đầu cô: "Chính là đá tinh hồn nên mới cho em, điều đó với anh mà nói chẳng làm sao cả, chỉ giống như con người đi hiến máu thôi, rút ra một chút máu đâu có sao chứ. A La muốn lấy về, chỉ giống như tiếp máu trị bệnh cho anh thôi. Đợi anh khỏe rồi, thì có thể lại rút ra được. Em đeo dây chuyền đó lên anh mới thấy yên tâm".

Anh ôm lấy cô, giọng nói dịu dàng, trái tim Tiểu Tiểu vừa rồi còn rối loạn hoảng hốt, trong chốc lát đã được xoa dịu. Cô ngẩng đầu ra khỏi lòng anh lên nhìn, anh nhắm mắt lại, ánh sáng đèn màu lờ mờ chiếu xuống khiến cho các đường nét trên gương mặt anh càng thêm cứng rắn, nhưng lại toát lên một vẻ dịu dàng.

Hai người bọn họ cứ yên lặng ôm nhau nằm hồi lâu.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn Nghiêm Lạc, anh đang nhắm mắt, cảm giác rất thoải mái. Tiểu Tiểu cắn môi, nhẹ nhàng vươn người lên một chút, áp lại gần bờ môi của anh. Anh không động tĩnh gì, chẳng biết đã ngủ say hay chưa. Chúc Tiểu Tiểu lại tiến đến hơn nữa, tỉ mỉ quan sát biểu cảm của anh, chăm chú nhìn vào đôi môi anh.

Cuối cùng cô khẽ tới, khe khẽ chạm lên môi anh một cái.

Mặt cô đỏ ửng lên, nhanh chóng rút đầu lại. Anh không động đậy, cũng không mở mắt ra.

"Boss." Chúc Tiểu Tiểu khẽ gọi, Nghiêm Lạc vẫn không có chút phản ứng nào. Cô lại to gan hơn, một lần nữa áp tới, dùng lực hôn một cái lên môi anh.

Hôn xong cô liền vùi mặt vào lòng anh tự thẹn thùng. Anh đã ngủ say rồi, chẳng còn biết cái gì nữa, chẳng có gì đáng lo lắng cả. Chúc Tiểu Tiểu tự mình cô vũ bản thân xong, lại thò đầu đến.

Cô dùng ngón tay vuốt lên lông mày anh, sờ lên môi anh, còn cả chiếc mũi cao thẳng của anh nữa. Lông mi anh rất dài, da anh sờ cũng rất thích. Chúc Tiểu Tiểu vừa chê bai Boss thích chăm chút bản thân, vừa đưa tay "lợi dụng" anh khắp lượt từ trên xuống dưới.

"Hừ, anh cũng đã bị cô gái khác sờ qua rồi, em quá thiệt thòi, em cũng muốn sờ lại." Chúc Tiểu Tiểu càng sờ càng đỏ mặt, tay cô tới vùng cơ ngực của anh thì không dám di chuyển xuống dưới nữa, cuối cùng chỉ đành buông ra.

Cô ôm lấy cổ Nghiêm Lạc, nhìn anh rất lâu, cuối cùng sán đến, nghiêm chỉnh hôn lên môi anh cái nữa: "Diêm Vương điện hạ, chúc mừng ngài, ngài được heo nhỏ hôn rồi!".

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Nghiêm Lạc hoàn toàn không biết mình đã bỏ qua điều gì, anh ngủ một giấc tới tận năm ngày.

Trong năm ngày này Chúc Tiểu Tiểu rất bận, cô vẫn theo sát tình báo và tin tức của những người đưa tin về kiếp nạn diệt thế sắp tới. Tin đồn Cửu Thiên Huyền Nữ xuất thế, người ở đâu cũng đều chứng thực rồi, việc làm của Huyền Thiên phái đã được mở rộng. Bọn họ tập kết lực lượng thần giới khắp nơi, chuẩn bị ứng phó với sự trùng sinh của ma tộc.

Chúc Tiểu Tiểu cũng không biết bọn họ đã bỏ cuộc hay là có dự định khác đối với bản thân mình, dù gì lâu như thế rồi cũng không thấy có người đến tìm cô. Nhưng mà như thế này cũng tốt, cô không muốn liên quan đến cái Huyền Thiên phái gì gì đó, bây giờ cả trái tim và khối óc cô chỉ có Boss, muốn cứu thế cứu người gì thì Boss nhất định sẽ có kế hoạch, cô nhất định chỉ nghe theo lời Boss.

Bắc Âm Vương mấy ngày này lại nghênh ngang hoạt động khắp nơi, trước đó thì giống như con chuột cống già khó tìm được hành tung, bây giờ lại như sợ người ta không biết mình đang bận rộn. Ông ta đi khắp nơi, tăng cường nghe ngóng, liên kết với thế lực của thần giới, về như muốn lấy lòng Huyền Thiên phái.

Ông ta rốt cuộc muốn làm gì? Muốn đoạt vị chăng? Chúc Tiểu Tiểu đoán không ra, cô đã xử lý xong tất cả số liệu, phải đợi Boss tỉnh lại định đoạt.

Trong năm ngày này còn xảy ra một sự kiện mở đầu cho những thay đổi trọng đại của công ty: Chính bởi giấc ngủ quá dài của Nghiêm Lạc mà Tề Nghiê La đã phải đến công ty để tạm thời quản lý.

Bọn Happy và Smile có bất kỳ chuyện gì cũng đều báo cáo cho A La, Chúc Tiểu Tiểu cũng phải giúp đỡ đem tất cả công việc của kho số liệu, tình báo, hệ thống tin tức sắp xếp lại một lượt để cho A La làm việc được thuận tiện và hiệu quả. Mấy ngày này mọi người đều gắng sức tăng ca để điều chỉnh thích ứng với cục diện quản lý mới. May mà Tề Nghiê La đối với tất cả các công việc đều vô cùng thông thạo, mọi người tuy bận rộn nhưng không hề rối loạn.

Chuyện này lúc mới bắt đầu khiến Chúc Tiểu Tiểu giật thót mình, cô cho rằng việc A La tới quản lý biểu thị Boss sẽ không tỉnh lại nữa, hoặc là anh sẽ phải ngủ rất lâu. Kết quả mọi người đều an ủi nói anh chỉ ngủ mấy ngày rồi sẽ từ từ tỉnh lại, bảo cô đừng lo lắng.

Nhưng Chúc Tiểu Tiểu vẫn cảm thấy rất kỳ quái song nếu nghĩ theo cách khác, bây giờ đang là khoảng thời gian đặc biệt. Thế cục hỗn loạn, cứ coi như Boss chỉ vắng mặt mấy ngày thì cũng vẫn cần có người chấn chỉnh lãnh đạo công ty. Hơn nữa sự việc này chắc là Boss đã dặn dò rồi, nếu không thì A La sẽ không không mời mà đến như vậy, Happy và Smile cũng sẽ không chủ động phối hợp làm việc với cô ấy như thế. Thế này cũng tốt, Boss đang bị thương, có người gánh vác một chút công việc, quá tốt rồi còn gì.

Bây giờ Chúc Tiểu Tiểu đã hoàn toàn xác định rằng Boss đại nhân chính là bạn trai của mình, cho nên cô thiên vị, công bằng cũng là lẽ tự nhiên.

Hàng ngày, tới nào Chúc Tiểu Tiểu cũng ngủ lại trên chiếc sofa lớn ở bên ngoài phòng Nghiêm Lạc, cô sợ trong lúc Boss ngủ mơ màng muốn uống nước hoặc ăn thứ gì đó. Nhưng cô trông giữ mấy ngày rồi, cũng không thấy anh mở mắt lần nào. Tuy mọi người đều nói không sao, anh ngủ nhiều như vậy là chuyện tốt, có thể giúp cơ thể hồi phục, nhưng trong lòng Chúc Tiểu Tiểu vẫn có chút sốt ruột. Tối nào cô cũng ở bên giường nhìn anh, cho đến khi mệt rồi, mắt không mở nổi nữa mới bỏ về sofa.

Trong mấy ngày này, Vu Lạc Ngôn có hẹn Chúc Tiểu Tiểu gặp mặt, bây giờ anh không còn mơ thấy những con ác mộng kia nữa, cũng không hề bị ảo giác, nhưng tất cả những chuyện đã xảy ra vẫn lưu lại mãi trong tâm trí anh, anh cảm thấy có chút mất mát. Mà tất cả những thứ này, anh vẫn không thể chia sẻ được với người khác. Chúc Tiểu Tiểu hiểu tâm trạng của anh, đồng ý gặp mặt, nhưng phải đợi sau khi Nghiêm Lạc thức dậy mới hẹn lại anh.

Thứ Sáu, trời vẫn còn chưa sáng, Nghiêm Lạc tỉnh lại.

Anh nhìn đồng hồ, đi vào nhà tắm tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo, sau đó đi đôi dép trong nhà, vừa dùng khăn mặt lau đầu vừa bước về phía phòng làm việc, muốn đem những công việc bỏ lỡ trong thời gian qua giải quyết trước một chút.

Vừa ra khỏi phòng, anh dừng lại, Heo Con anh yêu thương đang ngủ trên chiếc sofa lớn. Cô cuộn người thành một khối co ro trong chiếc chăn mỏng, mái tóc dài xõa ra trên gối, cái cổ cứng đờ, hình như ngủ không được thoải mái lắm.

Nghiêm Lạc đến gần, nhìn thấy dưới mắt cô là một quầng thâm, bất giác đau lòng vượt lên đó. Heo Con ngốc kia không biết cả ngày đã làm gì mà lại khiến mắt mình thâm đen đến thế này.

Sự tiếp xúc của anh khiến Chúc Tiểu Tiểu động đậy nhưng vẫn không tỉnh lại. Nghiêm Lạc thu tay về, nhìn vào môi cô, trong lòng lại vừa hận vừa bức, tiểu quý khó chịu hay giận dữ này, khó đỡ dành như vậy, phải đến khi nào mới có thể khiến cô cam tâm tình nguyện, hạ quyết tâm ở cùng với anh? Đợi cô cam tâm tình nguyện rơi vào bàn tay anh, tình xưa nợ cũ, anh nhất định là sẽ tính toán sạch sẽ một lượt.

Chúc Tiểu Tiểu hình như cảm thấy có người đang tính toán với mình, cô co rúm lại. Sofa quá cứng, ngủ như thế chắc chắn không thoải mái. Nghiêm Lạc duỗi tay ra ôm lấy cô, đưa cô vào chiếc giường trong phòng. Chúc Tiểu Tiểu vẫn còn buồn ngủ, mơ mơ màng màng mở mắt, sau khi nhìn thấy Nghiêm Lạc mới nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, còn duỗi tay ra muốn ôm ấp làm nũng: "Boss".

Nghiêm Lạc cười, đặt cô nằm cẩn thận xuống chăn xong, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Chúc Tiểu Tiểu dụi dụi khuôn mặt trong lòng anh, mơ màng nói: "Boss, anh ở cùng em".

"Được." Nghiêm Lạc vuốt mái tóc cô, cảm thấy Heo Con lơ mơ buồn ngủ là đáng yêu nhất, không biết nếu lừa cô trong trạng thái tinh thần như thế này lấy một nụ hôn, có thể phá được chú không nhỉ?

Anh đang suy nghĩ xem có nên hành động như vậy không thì Tiểu Tiểu đột nhiên mở to mắt ra, tỉnh táo trở lại: "Boss, anh đã tỉnh rồi?".

Nghiêm Lạc gườm cô, vì sao mỗi lần anh có được thời cơ tốt cô lại luôn đập tắt như vậy?

"Làm gì mà gườm người ta, em đâu phải có ý đi ngủ vào lúc anh tỉnh." Tiểu Tiểu dụi dụi mắt, ngáp dài một cái, ôm lấy Nghiêm Lạc, cả người treo trên thân hình anh: "Boss, anh có đói không, có khát nước không?".

"Em vì sao lại đột nhiên ngoan ngoãn thế này?" Thân mật với anh đến mức thực sự không giống với Tiểu Tiểu trước đây.

"Cái gì mà đột nhiên, em vẫn luôn rất ngoan."

Nghiêm Lạc nhìn cô, bất giác mỉm cười: "Nếu như ngoan, thì mau hôn anh một cái".

Chúc Tiểu Tiểu cắn môi, mặt đỏ ửng. Anh ấy vẫn còn chưa biết!

Trong lòng cô đột nhiên có cảm giác hưng phấn, muốn đùa dai một chút lập tức lắc đầu: "Không hôn, không hôn!".

Nghiêm Lạc gườm gườm, kéo chiếc chăn mỏng đắp trùm cả lên đầu cô: "Không hôn thì mau ngủ đi".

Chúc Tiểu Tiểu ở trong chăn cười hình hích, bàn tay nhỏ bé duỗi ra, quờ quạng nắm lấy bàn tay lớn của Nghiêm Lạc, giả giọng ồm ồm nói: "Boss, anh ở lại với em đi".

"Hừ", anh có ý làm mặt lạnh: "Em vừa muốn độc chiếm anh, vừa không chịu để anh làm bạn trai của em. Khoa trương như thế sao!".

Chúc Tiểu Tiểu ở trong chăn lén cười, cười đến mức chiếc chăn rung lên.

Nghiêm Lạc lại nói: "Em không sợ anh hết kiên nhẫn, không đợi được nữa, không cần em nữa sao".

Chiếc chăn kia đột nhiên yên lặng, trong lòng Nghiêm Lạc như vừa loảng xoảng vỡ cái gì đó, âm thầm hối hận về câu lỡ lời của mình. Anh chỉ đang nói đùa, cô sẽ không coi là thật chứ. Heo Con ngốc này vốn dĩ luôn tự ti không tin vào chính mình, khó khăn lắm với chịu bộc lộ ra làm nũng một chút, vạn nhất nghĩ lung tung, há chẳng phải sự cố gắng trước giờ của anh hồng hết sao.

"Heo Con." Anh thấp thỏm nghĩ xem phải bù đắp lại thế nào mới được.

Chúc Tiểu Tiểu từ trong chăn thò đầu ra, lạnh mặt, lừ mắt: "Anh dám!".

Nghiêm Lạc sống đã mấy nghìn năm, từ trước đến nay chưa từng bị ai quát mắng mà trong lòng lại thấy thoải mái như vậy. Anh nhin không được phá lên cười, Chúc Tiểu Tiểu bỏ nhào đến đấm anh: "Anh còn cười, anh bắt nạt em".

Nghiêm Lạc cười đến mức không ngừng lại được, anh ôm chặt Chúc Tiểu Tiểu trong lòng, hai người cuộn lại với nhau. Anh véo má cô: "Anh đường đường là vua của địa phủ, rõ ràng bị tiểu nha đầu em đây ức hiếp rồi, em còn dám xấu xa tố cáo trước".

"Nói bừa, anh là quan lớn lợi hại như vậy, em chỉ là một bách tính bình thường làm gì có gan ức hiếp anh, em cũng đâu phải đã chán sống rồi." Cô cắn ngón tay anh, liền muốn giận dữ với anh.

Anh càng ôm cô chặt hơn: "Nhưng chỉ em mới có thể ức hiếp anh".

Lời nói này, Tiểu Tiểu nghe xong liền thấy trong lòng vô cùng ngọt ngào. Cô gối lên ngực anh, cảm thấy trái tim của mình đang đập cùng một nhịp với trái tim anh.

Rất lâu sau, hai người đều không ai nói gì. Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên lên tiếng: "Boss, mấy ngày nay đã xảy ra rất nhiều chuyện". Cô làm xong báo cáo rồi, giờ nói lại hết công việc mấy ngày nay cho Boss nghe, tự coi bản thân mình là bà quản gia nhỏ của Boss.

Nghiêm Lạc vừa nghe vừa xoa đầu cô, anh không nói với cô, sự việc xảy ra trong những ngày qua, thực sự còn nhiều hơn những gì cô biết.

Nghiêm Lạc sau khi tỉnh lại bận rộn cả một ngày. Sau đó, sáng thứ Bảy, anh nói với Chúc Tiểu Tiểu: "Hôm nay anh phải ra ngoài, hẹn người ta có việc, em ở trong nhà phải ngoan ngoãn".

"Hẹn ai?" Chúc Tiểu Tiểu lập tức chất vấn.

Nghiêm Lạc thấy buồn cười nhìn nhìn cô: "Túi dấm nhỏ, không phải là Hồ Đình, yên tâm đi".

"Vậy người hẹn gặp là ai?"

"Đợi hôm nay anh nói chuyện xong quay lại thì sẽ kể cho em."

Thần bí như vậy sao? Chúc Tiểu Tiểu chu môi lên, không nói thì không nói. "Hôm nay em cũng có hẹn."

"Hẹn ai?"

"Hừ", Chúc Tiểu Tiểu đắc ý ngẩng đầu: "Đội hôm nay quay về sẽ nói cho anh".

Nghiêm Lạc búng vào trán cô, cười mắng: "Quý nhỏ mọn". Anh quay người đến bên tủ quần áo vừa lấy đồ vừa nói: "Em không được ra ngoài một mình, bảo Thư Đồng hoặc Tiết Phi Hà đi cùng em",

"Tuân mệnh, Lao đầu!" Chúc Tiểu Tiểu hài hước hành lễ làm đảm bảo. Khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của cô khiến Nghiêm Lạc suýt chút nữa không chuyển nổi ánh nhìn. Cô tựa hồ không còn như trước nữa, từ khi nào cô đã có thể nguyện ý cho anh một lời hứa như vậy?

1 Thời cổ đại, Lao đầu tương đương với cánh sát coi tù hiện nay.

Nghiêm Lạc đi ra khỏi cửa, Chúc Tiểu Tiểu hẹn với Vu Lạc Ngôn, theo dặn dò của Boss đại nhân, bắt buộc phải có người đi cùng. Chúc Tiểu Tiểu vốn dĩ muốn hẹn Tiết Phi Hà, bởi vì Thư Đồng không hợp với Vu Lạc Ngôn, cô sợ bọn họ gặp mặt nhau sẽ lại cãi nhau. Nhưng cô bạn Tiết Phi Hà từ trước đến nay đều rảnh rỗi trong ngày nghỉ kia lại đột nhiên nói mình đang bận, ập ập ứng ứng từ chối lời hẹn của Chúc Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu không suy nghĩ nhiều, chỉ đành quay qua đi tìm Thư Đồng.

Đầu dây chỗ Thư Đồng rất ồn, bên cạnh còn có tiếng riu rít của một đám trẻ con. Thư Đồng nói đang làm tình nguyện viên, dạy bọn trẻ học võ luyện sức khỏe. Chúc Tiểu Tiểu có chút ngại ngùng, nhưng Thư Đồng vừa nghe thấy là hẹn Vu Lạc Ngôn, lập tức có hứng thú, chủ động yêu cầu được tham gia. Nhưng mà cô không đủ thời gian để đến đón Tiểu Tiểu trước, nên quyết định trực tiếp gặp mặt ở quán cà phê.

Chúc Tiểu Tiểu sợ tắc đường nên đã xuất phát sớm hơn, kết quả, cả đoạn đường hôm nay quang đãng ngoài dự liệu. Khi cô đến nơi, còn sớm hơn hai mươi phút so với giờ hẹn, không ngờ Vu Lạc Ngôn đã ngồi ở đó rồi.

Vu Lạc Ngôn đứng dậy kéo ghế cho Tiểu Tiểu, anh gọi nhân viên phục vụ mang thực đơn đến, hỏi: "Không phải em nói đưa đại tỷ lỗi mắng kia đến sao, cô ta đâu rồi?".

"Thư Đồng đang đi tình nguyện, lát nữa mới đến. Em tới sớm hơn." Chúc Tiểu Tiểu vội vàng xin lỗi: "Thật là ngại quá, bởi vì Boss không cho phép em ra ngoài một mình, cho nên em mới hẹn Thư Đồng. Em nghĩ mọi người đều quen nhau rồi, những vấn đề siêu nhiên loại này cô ấy là chuyên gia, cho nên... anh đừng để ý nhé".

"Không đâu." Vu Lạc Ngôn nháy mắt với cô: "Anh nghĩ ra cách để đối phó với cô ta rồi".

"Hả?"

"Anh hẹn Âu Dương Tinh đến, để cậu ấy đối phó với đại tỷ lỗi mắng. Em biết đó, Âu Dương Tinh là loại dịu dàng, lại có khả năng chịu đựng, chắc chắn có thể áp chế được cô ta. Lát nữa bọn họ sẽ ngồi ở bàn khác, chúng ta nói chuyện của chúng ta."

Chúc Tiểu Tiểu ngạc nhiên há hốc miệng, không ngờ rằng Vu Lạc Ngôn lại dự định làm thế. Âu Dương học trưởng à, bây giờ nghĩ đến anh, trong lòng Tiểu Tiểu đã không còn lẫn lộn gì nữa. Chỉ có điều khi tưởng tượng dáng vẻ Âu Dương Tinh nho nhã đối diện với Thư Đồng hào sảng, thêm vào đó là Vu Lạc Ngôn nghịch ngợm, cục diện đó chắc chắn rất thú vị, Tiểu Tiểu không nhịn được cất tiếng cười lớn.

Trong phòng bao ở chếch phía bên trái trước mặt, hình như có một ánh nhìn sắc lẹm đang chiếu về phía cô, Chúc Tiểu Tiểu cảm giác được, quay đầu lại nhìn về phía ấy, không rằng đó lại là Nghiêm Lạc.

Anh lúc này đã không còn biểu cảm dịu dàng như khi cùng cô vui đùa lúc sáng nữa, cả khuôn mặt lạnh lùng, đang tương đối không vui nhìn về bàn của cô.

Chúc Tiểu Tiểu vốn vẫn còn hơi chột dạ, cô biết anh để ý Vu Lạc Ngôn, mà bây giờ bọn Thư Đồng vẫn còn chưa đến, cô với Vu Lạc Ngôn hai người nhìn bên ngoài đích xác giống đang hẹn hò. Nhưng khi cô nhìn thấy những người khác trong phòng bao, chút chột dạ trong lòng đó lập tức như khói tan mây tan.

Trong phòng bao có không ít người, Huyền Thiên Ngọc Nữ, Chúc Tiểu Tiểu là đã gặp qua rồi, bên cạnh cô ta còn có một người phụ nữ khá lớn tuổi, khí chất rất giống cô ta, có khả năng chính là Cửu Thiên Huyền Nữ. Ngoài ra A La, A Mặc cũng ở đó, lại có cả Bắc Âm Vương và một người đàn ông trung niên trông rất phong độ mà Chúc Tiểu Tiểu chưa từng gặp mặt, còn có một người nữa khiến Chúc Tiểu Tiểu càng thêm tức giận, đó chính là Hồ Đình đang ngồi bên cạnh Nghiêm Lạc.

Anh rõ ràng nói không hẹn Hồ Đình!

Chúc Tiểu Tiểu đứng đờ đẫn tức giận, cô nhìn chằm chằm về phía phòng bao kia, vừa khéo đúng lúc nhân viên phục vụ đưa đồ uống và điểm tâm vào, cho nên cửa phòng bao càng mở rộng ra. Hồ Đình ở ngoài cùng, đứng dậy giúp mọi người đưa đồ, sau đó lại ngồi xuống, tư thế thân mật cho thêm đường và sữa vào cốc cà phê của Nghiêm Lạc bên cạnh.

Nghiêm Lạc gờm Chúc Tiểu Tiểu xong, quay đầu lại vừa hay nhìn thấy cốc cà phê Hồ Đình đưa đến, anh sực tỉnh lại nhìn sang Tiểu Tiểu, lần này đối lại là cô gờm anh.

Cửu Thiên Huyền Nữ lên tiếng, kéo sự chú ý của Nghiêm Lạc lại. Hồ Đình đứng dậy đi ra phía ngoài, cười khiêu khích với Chúc Tiểu Tiểu một cái rồi

đóng cửa lại.

Một cánh cửa, một thế giới.

Hình như thần tiên - yêu quái bọn họ là một thế giới, mà bọn cô những con người nhỏ bé lại là một thế giới khác, cánh cửa phòng bao đóng lại ngăn cách ánh nhìn của Chúc Tiểu Tiểu, nụ cười của Hồ Đình khiến cô tức đến mức tê dại cả chân răng.

Vu Lạc Ngôn xem xong thực đơn ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt khó coi của Tiểu Tiểu thì thuận theo ánh mắt cô quay sang nhìn, chỉ thấy phòng bao kia đóng kín, vội vàng hỏi: "Làm sao vậy?".

Chúc Tiểu Tiểu lắc đầu: "Không sao, chỉ là nhìn thấy Boss của em cũng ở đây, còn có cả người mà em ghét nữa".

Vu Lạc Ngôn nghe nói thì quay đầu nhìn một cái, suy đoán trong lòng lại nổi lên: "Tiểu Tiểu, Boss của em hình như đối xử với em rất tốt".

Tốt cái quỷ ý, anh ấy lừa người! Anh ấy rõ ràng nói không hẹn với Hồ Đình!

Chúc Tiểu Tiểu cắn răng buồn bã, buổi sáng còn thân thiết với cô, rõ ràng là nói không hẹn Hồ Đình. Kết quả thì sao, bị cô bắt quả tang rồi. Cô nhìn vào thực đơn, nhìn chăm chăm mà mãi không đọc nổi một chữ.

Vu Lạc Ngôn thấy biểu cảm tức giận đùng đùng của cô, lòng cũng hiểu rõ được bảy, tám phần, anh cười khổ: "Tiểu Tiểu, em cảm thấy anh không tốt chỗ nào?".

"Anh thì tốt chỗ nào?" Không đợi Chúc Tiểu Tiểu trả lời, Thư Đồng vừa mới đi vào liền cướp lời. Cô mặc trên người bộ đồ thể thao thoải mái, tóc đã cắt ngắn hơn, vừa mới đi vào đã hét lên, bảo nhân viên phục vụ mau chóng mang nước lạnh đến.

Vu Lạc Ngôn gầm gừ: "Đại tỷ, ai hỏi ý kiến của cô".

Thư Đồng ra vẻ du dương nhún vai một cái: "Tôi đâu có cho ý kiến, tôi chỉ phản vấn lại một câu mà thôi". Cô chẳng giữ hình tượng bỏ luôn lên bàn, ngoắc ngón tay gọi Vu Lạc Ngôn: "Tiểu đệ đệ, nể mặt cậu gọi chị một tiếng đại tỷ, chị nói cho cậu biết, muốn học làm đàn ông à, đừng hỏi phụ nữ vấn đề vô vị thế này. Con người ấy mà, không làm việc gian ác, phạm pháp, nguy hiểm, biến thái thì cơ bản chẳng có gì không tốt, chỉ là có hợp mắt hay không, có cảm giác hay không, có thích hay không mà thôi".

"Đừng có ra vẻ ta đây hiểu chuyện, còn nữa, 'tiểu đệ đệ', cách xưng hô này không được dùng bừa bãi, nó có nghĩa khác đấy."

"Xì, chị đây cũng đã từng yêu đương, năm năm tình cảm cuối cùng cũng bị gạt những ưu điểm của chị lúc đầu anh ta thích, toàn bộ đều biến thành khuyết điểm khiến anh ta thay lòng, cậu nói xem chị có hiểu hay không?" Thư Đồng đem tình sử bi thảm đau thương của mình ra làm chuyện cười để kể, xong thì đánh giá Vu Lạc Ngôn một lượt từ trên xuống dưới, lại nói: "Lẽ nào cậu thực sự là 'tiểu đệ đệ', nên mới sợ người ta gọi như thế?". Cô nói chẳng kiêng kỵ điều gì, Vu Lạc Ngôn tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi: "Đại tỷ, cô đang trêu ghẹo tôi phải không?". Bà chị già này, vừa mới muốn cảm thông với cô một chút, kết quả liền bị cô làm cho tức chết rồi, người đàn ông không có mắt nào đó có thể thích được cô mới lạ.

"Tôi không thích trêu ghẹo 'tiểu đệ đệ'." Thư Đồng nói rất thân nhiên, còn nhấn mạnh vào ba chữ kia.

"Được rồi, hai người đừng đấu khẩu nữa." Chúc Tiểu Tiểu rất đau đầu, vừa phải nhìn về phía phòng bao, vừa phải trông chừng hai người này sợ bọn họ gây gổ. Thật là thất sách, để bọn họ ở gần nhau thế này quá nguy hiểm.

"Hừ." Hai người lại như hẹn trước, cùng đáp lời. Thư Đồng bắt đầu hiếu kỳ với việc Chúc Tiểu Tiểu cứ nhìn chăm chú vào phòng bao kia: "Cô đang nhìn cái gì vậy?".

"Boss ở trong đó."

Thư Đồng vừa uống một ngụm nước, nuốt nửa thì sặc: "Xui xẻo thế sao? Tôi đắc tội với vị thần nào vậy chứ, sao mà ngày nghỉ vẫn đụng phải anh ấy. Hay chúng ta đổi chỗ khác đi".

"Không đổi." Chúc Tiểu Tiểu và Vu Lạc Ngôn đồng thanh trả lời. Chúc Tiểu Tiểu muốn theo dõi sát sao tình địch, còn Vu Lạc Ngôn bên này thứ nhất là Âu Dương Tĩnh vẫn còn chưa đến, thứ hai là trong ý thức luôn muốn đối đầu với Thư Đồng, cô nói đổi thì anh nhất định không đổi.

"Không đổi thì không đổi. Sao phải phản ứng mạnh thế chứ?" Thư Đồng cho một viên đá vào miệng, cũng chăm chú nhìn về phía phòng bao kia.

Vu Lạc Ngôn ngẫm nghĩ, nói với Thư Đồng: "Đại tỷ, mỗi ngày tôi đều làm một việc thiện, lát nữa sẽ giới thiệu cho cô một thanh niên ưu tú".

"Muốn tách tôi ra hả?" Bộ dạng Thư Đồng như nhìn thấu tâm can anh, cười cười: "Cũng không phải là không được, nếu anh ta thật sự rất ưu tú, chị đây vẫn là có thể cân nhắc một chút. Anh ta bao nhiêu tuổi?".

"Lớn hơn tôi hai tuổi, hai mươi lăm."

"Thật đáng tiếc, hơi nhỏ quá, chị đây hai mươi bảy, không thích chơi trò tình yêu chị em. Cậu tìm được ai đó ba mươi tuổi trở lên thì còn có thể cân nhắc."

"Chỉ là giới thiệu cho hai người quen biết đâu có bảo người ta đến để yêu cô. Tôi sẽ không đẩy bạn mình vào chảo lửa đâu."

"Không yêu quen biết nhau làm gì, chị đây cũng sắp ba mươi rồi, không có thời gian quen biết bừa bãi, chị phải tìm một người thích hợp để yêu đương một chút, rồi còn nói chuyện kết hôn sinh con để cái nữa."

"Nghe hai người nói những lời này, tôi chẳng dám ngồi xuống nữa rồi." Người nói lời này là Âu Dương Tĩnh, anh đang đứng bên bàn cười dịu dàng.

"Học trường." "Âu Dương Tĩnh" Chúc Tiểu Tiểu và Vu Lạc Ngôn vội vàng chào hỏi anh.

"Đã lâu không gặp rồi, Tiểu Tiểu", Âu Dương Tĩnh nói với Chúc Tiểu Tiểu.

Chúc Tiểu Tiểu cười đáp lại, trong lòng cẩn thận suy xét một chút, đến hôm nay cô thực sự đã không còn cảm giác rung động đối với học trường nữa.

Ai da, cô đã rơi vào tay Boss rồi, nhưng mà con người đáng ghét này lại đang ngồi trong phòng bao kia, chẳng biết đang làm gì. Mụ hồ ly tinh đó dựa vào cái gì mà dám ngồi bên cạnh anh chứ, dựa vào cái gì mà lại giúp anh rót cà phê? Còn cả nụ cười buồn nôn ấy nữa, thật quá đáng ghét!

Thư Đồng hiểu kỳ đánh giá Âu Dương Tĩnh, nói chuyện mấy câu liền đưa ra kết luận: "Cậu trông không tồi, đáng vẻ thận trọng chín chắn đáng tin, không giống như tên mặt trắng kia. Có bạn gái hay chưa, có cần chị đây giới thiệu cho không?".

Vu Lạc Ngôn trừng mắt gườm, Âu Dương Tĩnh thì cười ha hả. Thư Đồng vừa lườm Vu Lạc Ngôn vừa nói: "Tiểu Tiểu của chúng tôi không tồi đâu, hai người đã biết nhau rồi, vì sao trước đây không qua lại xem sao?".

Âu Dương Tĩnh nhìn Vu Lạc Ngôn một cái, cười nói: "Tôi đến chậm một bước, không có cơ hội".

Vu Lạc Ngôn nói với anh giọng khó chịu: "Không cần để ý đến cô ta, đầu óc cô ta không bình thường lắm".

Chúc Tiểu Tiểu ở bên cạnh ngượng ngùng: "Thư Đồng, nói bừa".

"Ồ, hiểu rõ rồi. Xem ra cậu chính là vì bạn bè mà bỏ lỡ cơ hội. Chị đây sẽ giới thiệu cho cậu người khác." Thư Đồng nói: "Tư Mã Cần kia cũng như vậy, trước đây mỗi khi giới thiệu đối tượng cho người khác, anh ta đều làm rất tốt, vậy mà lần này nhờ anh ta giới thiệu cho chúng tôi, anh ta đến bóng người cũng không tìm ra được".

Vu Lạc Ngôn trêu chọc nói: "E rằng mấy cô gái đó lại không nữ tính được bằng cô đây. Boss của các cô làm sao có thể dung nạp thứ người không có đầu óc như cô vậy nhỉ".

"Tôi vốn ưu tú mà." Thư Đồng ưỡn ngực lên: "Nhân viên kiểu mẫu". Cô quay đầu nhìn Chúc Tiểu Tiểu vẫn còn đang chăm chú dõi mắt về phía phòng bao kia, hích vai: "Cô sắp nhìn thủng cả cửa rồi đó".

"Không biết bọn họ đang nói chuyện gì?" Chúc Tiểu Tiểu nhỏ tiếng tự nói với mình.

"Cô có gan bò lên cửa để nghe lén không?" Thư Đồng trưng ra dáng vẻ sợ hãi.

Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên đứng dậy, nói: "Tôi đi một chút, mọi người từ từ nói chuyện nhé". Cô chạy ra khỏi tiệm cà phê, trèo lên xe. Cô lái xe của công ty đến, vừa hay có máy nghe trộm mini. Cô cầm máy nghe trộm trong tay, chạy quay trở lại.

Vừa đúng lúc trong phòng bao kia nhân viên phục vụ đang chuyển cốc uống hết ra ngoài, cửa đang mở, Chúc Tiểu Tiểu liền bước vào trong, cô nghe thấy Huyền Thiên Ngọc Nữ đang nói với nhân viên phục vụ: "Không có gọi thì các cậu đừng vào đây nữa".

Nghiêm Lạc nhân lúc cửa mở ra cũng tranh thủ tìm kiếm Chúc Tiểu Tiểu, nhưng bàn đó lúc này lại chỉ có Thu Đồng, Vu Lạc Ngôn và Âu Dương Tĩnh. Anh còn đang sốt ruột không biết Heo Con ngốc này có phải đã tức giận bỏ chạy rồi không thì liền thấy cô từ cửa lớn đi vào, bước về phía phòng bao của bọn họ.

"Boss." Chúc Tiểu Tiểu vào phòng chào hỏi, đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn Hồ Đình kia một cái.

Nghiêm Lạc không biểu cảm gì, gật đầu một cái coi như đáp lời. A La và A Mặc nhìn nhau, che giấu sự kinh ngạc trong lòng, cũng không lên tiếng.

"Boss." Chúc Tiểu Tiểu tiến tới gần Nghiêm Lạc, lại nói: "Em chỉ muốn hỏi một chút, hôm nay anh có về công ty không? Có chút việc gấp".

Mọi người trong phòng đều thấy lạ, hiểu kỳ nhìn cô, Nghiêm Lạc hơi cau mày lại, trả lời: "Có về".

"Vâng." Chúc Tiểu Tiểu cũng trả lời dứt khoát, quay người rời đi. Nghiêm Lạc không ngăn cô, Chúc Tiểu Tiểu cũng không quay đầu một cái, Hồ Đình lại đứng dậy ra đóng cửa phòng bao.

Ba người bọn Thư Đồng ở bàn bên kia rất kinh ngạc đối với hành động của Chúc Tiểu Tiểu. Chúc Tiểu Tiểu đi đến đó, nói xin lỗi với bọn họ, bảo mình có chuyện gấp phải đi trước, chuyện kia của Vu Lạc Ngôn, để hôm khác gặp mặt sẽ nói.

Sau khi cáo từ ra ngoài, Chúc Tiểu Tiểu quay lại xe ngồi, đeo tai nghe lên.

Trong phòng bao, Hồ Đình đóng cửa lại xong, ngồi về chỗ. Tuy đây là cơ hội khiêu khích cô gái loài người không hiểu chuyện kia, nhưng trong trường hợp như thế này cô ta vẫn biết chừng mực. Tộc trưởng của Hồ tộc được mời đến làm chứng và phụ trách đưa tin tức đến các nhà trong tiên giới, cô ta nhân cơ hội này đi cùng, phải lấy hành động để biểu đạt lòng trung thành đối với Nghiêm Lạc.

Còn có một điểm quan trọng nhất, cô ta có thể dùng sự việc này để chứng minh với Nghiêm Lạc, những vấn đề của tiên giới chỉ người thuộc tiên giới mới có thể tương trợ. Vào thời điểm quan trọng nhất, cô ta có thể ở bên cạnh anh, mà con người kia lại không thể.

Diêm Vương sẽ thấy rõ ai mới thực sự là một nửa của mình, tình yêu giữa người và thần, chẳng qua chỉ là sự nhiệt tình mới mẻ nhất thời làm cho đầu óc choáng váng mà thôi.

Nhưng Hồ Đình cười có đẹp hơn nữa, Nghiêm Lạc lúc này cũng chẳng thêm đề ý. Heo Con nhà anh sẽ không vô duyên vô cớ chạy vào để hỏi vấn đề vô vị đến vậy, cô muốn chơi trò gì sao?

Anh vờ cúi đầu uống cà phê, nhanh mắt nhìn tới chỗ ban nãy Chúc Tiểu Tiểu đứng, không có gì khác thường. Anh đặt lại cốc cà phê lên bàn, xê ghế ngồi tới chỗ đó, bí mật dùng tay sờ sờ, cũng không có gì khác lạ.

Lúc này Cửu Thiên Huyền Nữ lên tiếng: "Vừa nãy chúng ta đã nói vô cùng rõ ràng rồi. Diêm La, ngươi còn muốn thế nào?"

"Bà vì sao không hỏi xem Bắc Âm Vương muốn thế nào?"

Bắc Âm Vương ở bên cạnh cười nhạt, không nói gì. Thế cục của hôm nay cũng chẳng giống như ông ta nghĩ, ông ta vốn cho rằng với tác phong sống chết cùng tiến cùng lùi của hai huynh muội Diêm La này, chắc chắn sẽ kịch liệt phản đối yêu cầu của Cửu Thiên Huyền Nữ. Đối với ông ta mà nói, chuyện càng làm âm lên thì càng tốt. Cửu Thiên Huyền Nữ vô cùng cao ngạo, lại oán hận Diêm La sâu sắc, bọn họ càng làm âm lên thì thắng lợi của Bắc Âm Vương ông ta sẽ càng lớn. Nhưng không ngờ rằng, mấy đứa tiểu bối này đến nay vẫn có thể coi là biết tiến biết thoái. Đã như vậy, ông ta cũng chỉ nên yên lặng quan sát, lấy bất biến để ứng vạn biến.

Dù gì, ông ta vẫn còn có một đường lui.

"Hôm nay ta gọi cả Bắc Âm Vương đến, chính là muốn nói rõ tất cả trước mặt mọi người. Nếu ngươi đồng ý thoái vị, ta lấy danh dự của thiên đình ra đảm bảo, một khi Bắc Âm Vương lại nhòm ngó đến vị trí vua của địa phủ, thì ông ta sẽ lần nữa trở thành kẻ thù của Huyền Thiên phái ta." Cửu Thiên Huyền Nữ luôn quen hô phong hoán vũ, lời nói ra cũng vô cùng hống hách.

Nghiêm Lạc cười, Bắc Âm Vương này sao có thể nghe lời như vậy chứ? Anh lần tay ở mép bàn, cuối cùng cũng sờ thấy một vật bên dưới. Vật này vừa cứng vừa nhỏ, hình dáng đó rõ ràng chính là thiết bị nghe trộm mini của công ty. Nghiêm Lạc cup mắt xuống, biểu hiện trên mặt không thay đổi, trong lòng lại rất muốn cười lớn, Heo Con ngốc này gan càng ngày càng to rồi, lại dám nghe trộm anh.

"Ngươi cười cái gì?" Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn Nghiêm Lạc chỉ thấy không thuận mắt.

"Nếu như tôi không thoái vị, bà sẽ làm thế nào?" Lời nói này của Nghiêm Lạc khiến A La kinh hãi, bọn họ rõ ràng đã bàn bạc xong, trước mắt vết thương của anh khó khỏi, cứ coi như lập trung toàn bộ nhân lực có thể ngăn chặn được sự tấn công ngầm của Bắc Âm Vương, cũng khó lòng ngăn được sự khiêu khích của những yêu ma khác. Sức bảo vệ của kho hồn phách địa phủ đã suy yếu, chuyện này không còn giấu được bao lâu nữa. Yêu ma quỷ quái ở các nơi đều sẽ rục rịch muốn hành động, so với việc bị động chịu đánh, không cách gì tự bảo vệ như thế, thà rằng nên giả vờ thỏa hiệp, tránh được sự đe dọa của Cửu Thiên Huyền Nữ, kéo Huyền Thiên phái xuống nước, bảo vệ cho địa phủ, bọn họ cũng có thể thêm được một cánh tay đối phó với kẻ địch, làm được những việc mình cần phải làm.

Nhưng đây là quyết định cực kỳ mất mặt, Diêm Vương từ nay về sau sẽ mất hết uy danh, ở trong thần giới e rằng sẽ khó ngẩng đầu lên được. Nghiêm Lạc vất vả mấy nghìn năm, nắm giữ sự nghiệp lớn lao cuối cùng lại rút đài như thế, đừng nói là bản thân Nghiêm Lạc, ngay đến bọn A La cũng không cách nào tiếp nhận được.

Bọn họ đã từng bàn bạc qua, tranh luận rất lâu mới quyết định được.

Nhưng không ngờ rằng, trước đó Nghiêm Lạc cũng đồng ý rồi, sao mà bây giờ đột nhiên lại trở mặt khiêu khích không chịu thoái vị? Tề Nghiên La nắm chặt bàn tay, anh trai cô quả nhiên vẫn không tiếp nhận nổi.

Lời này của Nghiêm Lạc trong chốc lát đã làm Cửu Thiên Huyền Nữ nổi giận: "Diêm La, đến giờ này phút này ngươi còn dám huênh hoang. Bây giờ ngươi trọng thương, thân thể yếu ớt, muốn lấy mạng của ngươi thì dễ như trở bàn tay..."

Lời này của bà ta thật quá đáng, Tề Nghiên La không nhịn được lớn tiếng ngăn: "Thánh Mẫu, chuyện này tôi và anh trai đã nói ôn hòa rồi, tất cả đều như lời Thánh Mẫu nói, tôi sẽ tiếp nhận vương vị của địa phủ. Xin Thánh Mẫu lượng thứ cho huynh trưởng của tôi gặp phải biến cố này cảm xúc không ổn định. A La ở tiên giới danh vọng không cao, vẫn xin Thánh Mẫu tuân thủ lời hứa, giúp A La bảo vệ địa phủ và nhân gian hòa bình, phòng ngừa ma quái tác loạn".

Chúc Tiểu Tiểu ở trong xe nghe thấy rõ ràng những lời đối thoại của mọi người, cô cảm thấy máu nóng đang xông thẳng lên đỉnh đầu. Những người này muốn ép Boss thoái vị, lại dùng tính mệnh để bức ép Boss. Cô tức giận đến run cả tay.

Trong phòng bao kia yên lặng một lát, Chúc Tiểu Tiểu lại nghe thấy Cửu Thiên Huyền Nữ nói: "A La, nếu Diêm La cũng hiểu chuyện giống như ngươi, thì chắc sẽ không rơi vào bước đường này hôm nay. Ngươi là người ta trợ giúp lên ngôi vị, ta đương nhiên sẽ toàn lực hỗ trợ ngươi, nhưng huynh muội các ngươi tình thâm, ta cũng hiểu rõ. Cho nên Diêm La thoái vị, ta còn có thêm mấy yêu cầu. Thứ nhất Diêm La bắt buộc phải dọn ra khỏi tòa nhà đó, mãi

mãi không được vào trong nữa. Thứ hai tất cả công việc quản lý của địa phủ, tất cả các tình tiết phản tội luân hồi, phóng sinh hồn phách..., Diêm La vĩnh viễn không được nhúng tay hay hỏi han. Thứ ba tất cả bề tôi của địa phủ đều không được tiếp xúc với Diêm La nữa. Huyền Thiên phái ta sẽ bảo vệ sự an toàn của địa phủ, bao gồm đảm bảo Diêm La sẽ không thể tới địa phủ làm loạn".

Nghiêm Lạc chẳng chút biểu cảm, cũng không nói gì, Tề Nghiên La lại không kìm được: "Thánh Mẫu, hai huynh muội chúng tôi từ trước đến nay không rời xa nhau, đến giờ tôi đoạt vương vị của anh ấy, nếu lại đuổi anh ấy ra khỏi địa phủ, như vậy chẳng phải cắt đứt đường sống của anh ấy sao? Vô tình vô nghĩa, đó không phải là tác phong của A La tôi!".

Hồ Đình nhìn Tề Nghiên La một cái, nữ vương này quả nhiên mạnh mẽ, lại dám ám chỉ Cửu Thiên Huyền Nữ vô tình vô nghĩa.

"A La..." Cửu Thiên Huyền Nữ kéo dài giọng, mang ý cảnh cáo: "Nếu ngươi không hạ được quyết tâm, vương vị này e là ngươi cũng không ngồi vững được đâu".

"Cửu Thiên Huyền Nữ", Nghiêm Lạc cuối cùng lên tiếng: "Bà vì chuyện sáu trăm năm trước mà vẫn luôn hận tôi tận xương tủy, nhưng tôi cũng bị bà hạ chú rồi, cô độc đau khổ sáu trăm năm, lẽ nào vẫn chưa đủ? Bà buộc phải đuổi cùng giết tận như vậy sao?"

"Ngươi vì sự ích kỷ của mình, gián tiếp giết hại bao nhiêu người vô tội, lời chú đó chẳng qua chỉ là sự trừng phạt nho nhỏ. Ngươi đã nhắc đến chuyện sáu trăm năm trước, thì nên biết hôm nay chúng ta vì sao phán quyết như thế này. Năm đó ngươi khua môi múa mép lừa gạt đại tướng tiên phong của ta, phá hủy đại nghiệp cứu thế đến nay mới thực sự coi như tuần hoàn nhân quả được thế này. Diêm La, việc cô lập đã không phải là sự trừng phạt quá lớn, ngươi còn có gì không hài lòng?"

Nghe thấy điều này Hồ Đình có chút không nhẫn nại được, cô ta nhìn Tộc trưởng rồi nói: "Hò tộc chúng tôi những năm này nhận được sự chiếu cố của Diêm Vương. Hôm nay Hò tộc đã nhận lời mời của Thánh Mẫu đến làm chứng chuyện này, Hồ Đình to gan đại diện cho Hò tộc thể hiện thái độ. Nếu Diêm Vương không chê ghét, có thể đến Hò tộc ở tạm, Hò tộc tôi trung lập làm chứng, điều này Thánh Mẫu chắc cũng có thể yên tâm". Một cách nói vừa nắm giữ được Diêm Vương, biểu đạt lòng trung thành của Hò tộc vào thời khắc nguy nan không rời không bỏ, lại thể hiện tốt với Cửu Thiên Huyền Nữ, ngầm biểu thị Hò tộc có thể thay bà ta giám sát nhất cử nhất động của Diêm Vương. Hải hòa như thế, hai bên đều vừa lòng, quan trọng nhất là, Hồ Đình cô ta sẽ có cơ hội thường xuyên tiếp xúc với Diêm Vương, đây là chuyện hạnh phúc biết bao.

Cửu Thiên Huyền Nữ cười nhạt: "Đúng là ta đã coi thường khuôn mặt này của Diêm La ngươi, lừa được đồ nhi của ta, đến giờ lại dụ dỗ được cô nương của Hò tộc, vì ngươi mà lo lắng quan tâm".

Nghiêm Lạc trả lời: "Tôi với Heo Con tình đầu ý hợp, nào có bản thù giống như lời bà nói. Bà tước đi vương vị của tôi, đến giờ còn muốn quản cả chuyện tình cảm của tôi nữa sao?"

Cửu Thiên Huyền Nữ hung dữ nói với Nghiêm Lạc: "Không có giải chú của ta, ngươi và Heo Con sẽ không thể nào ở cùng nhau được. Diêm La, ngươi cần phải gánh vác tất cả mọi chuyện vì việc làm của sáu trăm năm trước, ta không lấy đi tính mệnh của ngươi, nhưng thế chắc chắn sẽ để ngươi không có một thứ gì cả".

Hồ Đình cắn môi, lời nói của cô ta bị cả hai người đồng thời bỏ qua, trong lòng có chút khó chịu. Hồ Uy - tộc trưởng Hò tộc vỗ vỗ tay cô ta an ủi, đang muốn mở lời hòa giải một chút giữa Cửu Thiên Huyền Nữ và Diêm Vương, cửa phòng bao đột nhiên roạt một tiếng bị người nào đó thô lỗ dùng lực kéo ra. Chúc Tiểu Tiểu mạnh như quân xung kích lao về phía Nghiêm Lạc, ôm chặt lấy anh: "Boss, anh không phải là không có thứ gì cả, anh vẫn còn có em, em muốn ở cùng anh".

Tất cả mọi người trong phòng kinh ngạc nhìn cô, Cửu Thiên Huyền Nữ tức đến tái mặt: "Ngươi đây là... là đang làm gì chứ, mất mặt quá đi, còn ra thể thống gì nữa cút ra ngoài!".

Chúc Tiểu Tiểu quay đầu lại, lờ mắt gườm gườm, lớn tiếng nói với bà ta: "Boss vừa bị ôm các người liền đến ra vẻ uy phong, chẳng qua là ý mạnh hiếp yếu, có gì mà tài giỏi chứ. Cái gì mà phá huyết chú, xí xí xí!".

Cô ngồi cả lên chân Nghiêm Lạc, ôm ghì lấy cổ anh, sau đó cực kỳ mạnh mẽ, dứt khoát hôn lên môi anh.

Tất Mặc Kỳ phá lên cười, Tề Nghiên La vỗ trán không, biết phải nói gì, Huyền Thiên Ngọc Nữ cau mày lại, lộ ra vẻ lo lắng, Cửu Thiên Huyền Nữ thì mặt đen xì, hai mắt tóe lửa, mặt Hồ Đình lại lúc xanh lúc trắng, bộ dạng khó chịu đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Thư Đồng, Vu Lạc Ngôn và Âu Dương Tĩnh vốn dĩ đang định thanh toán đổi địa điểm dưới sự kêu gọi của Thư Đồng, thì nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu đã rời đi lại xông vào trong giống như một quả tên lửa. Ba người kinh ngạc nhìn cô mất không liếc ngang lao thẳng về hướng phòng bao có Nghiêm Lạc.

Sau đó cô vô cùng khí thế mau lẹ dừng mảnh kéo cửa xông vào, đầu tiên là ôm lấy Nghiêm Lạc dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, sau đó lại lớn tiếng nói gì đó với một người phụ nữ, cuối cùng thì chính là diễn vở kịch cường hôn, nữ tấn công nam.

Chúc Tiểu Tiểu cường hôn Boss!!!

Thư Đồng phản kích huyết sáo, suýt chút nữa còn vỗ tay hoan hô Chúc Tiểu Tiểu. Vu Lạc Ngôn há hốc miệng kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, im lặng không nói. Âu Dương Tinh quay đầu quan sát biểu hiện của anh, vỗ vai anh an ủi.

Nụ hôn này của Chúc Tiểu Tiểu thực sự có thể gọi là vô cùng oanh liệt, trấn động bốn phương! Tới lúc này cô đã định kết thúc nhưng không ngờ lại khó khăn đến vậy.

Nghiêm Lạc giữ lấy gáy cô, anh ép cô hướng về phía mình, đầu lưỡi tách môi cô ra, luồn sâu vào trong miệng cô. Phản cường hôn của cô rất nhanh chóng biến thành một nụ hôn nóng bỏng.

Lần này đổi lại là Chúc Tiểu Tiểu ngậy người ra. Cô nhất thời kích động xông vào, theo lý thì nên lớn tiếng tuyên chiến rồi hung dữ mắng cho đám người xấu xa đám ức hiếp Boss này một trận, cuối cùng là cùng Boss ngheêng ngang rồi đi. Đáng nhẽ cô phải khí phách như vậy chứ.

Nhưng đầu lưỡi nóng như lửa đang cuốn lấy cô kia trong thoáng chốc đã rút hết cả khí thế của cô rồi. Gay go hơn, anh còn càng hôn càng sâu, quấn quýt không rời.

Chúc Tiểu Tiểu đỏ bừng mặt nhưng ở trước mặt nhiều người như thế này, cô lại không dám giãy giụa. Nếu như giằng co một cái, Boss sẽ mất mặt biết bao. Cô nhắm mắt lại, ôm chặt lấy Nghiêm Lạc với tác phong của đà điểu, mặc kệ đi mặc kệ đi, muốn khai chiến thì phải đánh cho xong đã, cứ coi như lúc này trong lòng có xấu hổ muốn chết, cô cũng phải toàn lực phối hợp với Boss hôn đến cùng.

Mấy người trong phòng phản ứng không giống nhau, nhưng cũng đều ngăn ra trước hành động của Nghiêm Lạc. Cửu Thiên Huyền Nữ tức đến mức muốn nổi điên lên, Tề Nghiên La lén đá vào chân Nghiêm Lạc một cái, cảnh cáo anh không được quá tùy tiện khoa trương.

Trước khi Cửu Thiên Huyền Nữ đập bàn, cuối cùng Lạc cũng buông Chúc Tiểu Tiểu đang mặt đỏ phừng ra, nhìn đáng vẻ then thùng xấu hổ lại còn muốn ngẩng đầu ưỡn ngực, tỏ ra khí thế của cô mà buồn cười. Anh nắm chặt tay cô, giơ lên trước mặt mọi người, nói với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Lời chú của bà rất mạnh, nhưng có một số chuyện dù pháp thuật có mạnh hơn nữa cũng không ngăn cản được. Bà nhập thể chưa lâu, quan sát thế giới này nhiều hơn chút đi, so với trước đây thực sự không còn giống nữa rồi. Chuyện tôi thoái vị, cứ theo lời bà nói, hy vọng bà có thể giữ đúng lời hứa. Bắc Âm Vương con người này không dễ đẹp bỏ như bà nghĩ đâu. Ông ta từ trước đến nay luôn ở phía sau giờ thủ đoạn, mọi người vẫn phải cẩn thận thì hơn". Anh chỉ trích như thế này, rõ ràng chính là chửi thẳng vào mặt Bắc Âm Vương. Bắc Âm Vương dù có kiềm chế tốt hơn nữa, cũng không kìm được, gầm anh bằng ánh mắt lạnh lùng.

Nghiêm Lạc cũng nhếch khóe môi lên cười nhạt với ông ta một cái sau đó lại quay sang phía Hồ Uy - tộc trưởng Hồ tộc: "Còn phải phiền Hồ tộc trưởng phí nhiều tâm sức thông báo tin này cho các giới, Diêm La tôi bắt đầu từ hôm nay thoái lui khỏi địa phủ, sau này tất cả mọi việc, đều không liên quan đến địa phủ nữa".

Cuối cùng anh khom người xuống xoa xoa vai Tề Nghiên La, nhẹ giọng nói: "Vất vả cho em rồi", vẻ dịu dàng hiếm khi lộ ra của anh khiến mũi A La cay cay, Tiểu Tiểu ở bên cạnh mắt càng đỏ hoe lên.

Nghiêm Lạc vỗ vai Tất Mặc Kỳ, lại chẳng thèm nhìn người nào khác, kéo Tiểu Tiểu ra khỏi quán cà phê.

Hai người chậm chậm đi bộ một đoạn dài, Nghiêm Lạc không nói gì, chỉ nắm lấy bàn tay Tiểu Tiểu cứ thế đi.

Chúc Tiểu Tiểu và anh đan mười ngón tay vào nhau, có một loại cảm giác từ nay sẽ dựa vào nhau mà sống. Boss của cô làm việc vất vả, nỗ lực vì sự yên ổn của nhân gian, đến cuối cùng lại có kết cục như thế.

Cô cảm thấy đau lòng cho anh, sợ anh quá buồn bã, thế là ôm lấy cánh tay anh, khẽ sát đến, nhẹ giọng khuyên: "Boss, anh đừng buồn. Anh còn có em đây, còn có mọi người, tuy bọn em chỉ là những hàng ma sư con người, nhưng tất cả đang cùng nhau nỗ lực, còn có thể làm được rất nhiều việc. Đến khi đó sẽ đánh bại hết tất cả bọn Cửu Thiên Huyền Nữ và Bắc Âm Vương".

Nghiêm Lạc quay đầu lại, không nói gì, chỉ kéo cô vào trong lòng rồi hôn. Chúc Tiểu Tiểu lúc này mới nhìn thấy, trên mặt anh rõ ràng là một nụ cười rạng rỡ, đâu có chút nào đáng vẻ u buồn.

Trên đường lớn mọi người qua lại, anh tướng mạo xuất chúng khí chất ngời ngời, vốn dĩ đã rất thu hút sự chú ý rồi, bây giờ ở ngay đầu đường lại ôm hôn cho người ta coi miễn phí, đương nhiên sẽ càng thu hút ánh mắt người qua đường.

Chúc Tiểu Tiểu lần này không còn ngoan ngoãn như vậy, cô nghiêng người mạnh tay đẩy anh ra, miệng lúng búng quát: "Nhiều người lắm...". Nhưng chút sức lực đó của cô đâu thể là đối thủ của Diêm Vương lão gia. Anh siết chặt eo cô, bàn tay to lớn giữ phía sau gáy cô, cúi đầu chặn cái miệng nhỏ xinh của cô lại, quấn quýt với đầu lưỡi của cô, hôn thật mãnh liệt, hôn cho đã.

Chúc Tiểu Tiểu đẩy anh ra không được, tim càng đập dữ dội, đầu lưỡi bị anh hôn đến phát đau, chẳng cần nghĩ cũng biết tư thế của bọn họ bây giờ nóng bỏng thế nào. Chúc Tiểu Tiểu cố gắng liếc mắt lên nhìn phản ứng của những người qua đường. Thôi chết rồi, nhiều người đang nhìn quá, còn có cả người lấy điện thoại ra, muốn làm gì? Cô không thờ nổi nữa, trong lòng vừa xấu hổ vừa sốt ruột, không kìm được đá cho anh một cái, miệng quát lên hai tiếng "ừm ừm" không rõ.

Nghiêm Lạc cuối cùng cũng thả cô ra, cười như gió xuân đặc ý, môi của anh vì nụ hôn nóng bỏng mà ướt át sáng bóng lên, trên khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn nhuộm lên mấy phần quyến rũ. Chúc Tiểu Tiểu chẳng để ý được mà giúp anh lau đi, nhìn thấy người bên cạnh thật sự đang cầm điện thoại lên muốn chụp, cô nhanh chóng kéo anh bỏ chạy.

Nghiêm Lạc cười lớn, thuận theo cô chạy cả một đoạn, chạy qua hai con phố, xuyên vào trong một ngõ nhỏ. Chắc chắn được không còn bị người ta vây lại nhìn rồi chỉ trò nỡ, Chúc Tiểu Tiểu lúc này mới dừng lại thở hồng hộc.

Cô đang định cầu nhau thì đã lại bị anh một tay kéo vào lòng hôn. Chúc Tiểu Tiểu còn chưa kịp nói gì, miệng đã lại bị bịt kín rồi, cô không kịp được cảm giác cuộn cuộn trong lòng, lờ mờ, duỗi tay đập đập vào vai anh. Nghiêm Lạc lấy gáy cô, cánh tay đang ôm siết eo cô dùng lực, ép cơ thể cô lên tường, mãnh liệt chuyên tâm hôn.

Chúc Tiểu Tiểu không có kinh nghiệm đối với việc này. Vừa rồi ở trong phòng bao của quán cà phê cô chỉ tập trung muốn giành thể diện cho Boss. Còn nụ hôn ở trên đường lớn kia cô cũng chỉ để ý đến việc ngại ngùng, nhìn những người qua đường. Bây giờ trong con ngõ nhỏ này bốn phía không có người, bọn họ lại thu mình ở một góc nhỏ, tầm lưng rộng lớn của anh che chắn cho cô, khiến cô có cảm giác an toàn kín đáo, cuối cùng cũng yên tâm cần thận thưởng thức cơn cuồng nhiệt của anh.

Môi anh rất mềm, đầu lưỡi anh rất nóng, cái ôm của anh rất dễ chịu, bàn tay lớn rất có lực, Chúc Tiểu Tiểu bị hôn đến mức choáng váng, cảm giác ngọt ngào ngập tràn trong tim.

Anh hôn trên khóe môi của cô, trêu chọc cuốn lấy vị ngọt của mỗi tác trong miệng cô, Chúc Tiểu Tiểu bắt đầu cảm thấy khó thở, cô không biết hóa ra chỉ hôn mà cũng có thể nóng bỏng thế này. Quan trọng nhất là, người đàn ông vốn dĩ rất lạnh lùng băng giá kia, bây giờ hình như càng hôn càng hưng phấn, hoàn toàn vẫn còn chưa thấy đủ.

Chúc Tiểu Tiểu mơ mơ hồ hồ lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, không biết vừa rồi ở trên đường có bị người ta chụp được không, ngày mai không biết trên báo đài tin tức xã hội có đưa tin một cô gái hôn đến phát cuồng, chết ở trong con ngõ nhỏ hay không, nguyên nhân chết lại là "bị hôn đến chết".

Áp lực trên môi đột nhiên biến mất, không khí tươi mới tràn vào trong phổi Tiểu Tiểu. Cô ở trong lòng Nghiêm Lạc hít từng ngụm không khí. Nghiêm Lạc bật cười vỗ vào lưng: "Heo Con ngốc, thở phải dùng mũi chứ".

Chúc Tiểu Tiểu giả chết không đáp lời, qua vai của anh nhìn thấy một cô gái nhỏ vừa rồi đi, che miệng cười trộm.

Chúc Tiểu Tiểu chắc rằng người đó đang cười mình. Mặt cô đỏ bừng lên, thẹn cho anh mấy đám: "Lại bị nhìn thấy rồi, mặt mặt quá."

Nghiêm Lạc ôm cô thật chặt trong lòng, nói: "Vừa rồi chẳng phải em rất hùng sao, bây giờ còn xấu hổ cái gì?".

"Cái đó không giống, bọn họ ức hiếp anh, em đương nhiên phải để cho Cửu Thiên Huyền Nữ kia thấy bùa chú của bà ta chẳng có chút xú tác dụng nào, dẹp tan uy phong của bà ta."

Nghiêm Lạc khẽ cười: "Đúng, uy phong nhất chính là Heo Con của anh".

Chúc Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh sáng lên, mặt đỏ hồng, cả người hiện rõ vẻ hăng hái. Nhưng Chúc Tiểu Tiểu biết, vừa rồi anh rất buồn vì mất đi vương vị thần quan trọng nhất của mình. Cô ôm anh thật chặt: "Boss, anh còn có em".

"Ừ, anh có em. Cuối cùng anh có em rồi."

Chúc Tiểu Tiểu ngẩng phắt lên, phản chấn tinh thần nói: "Đi, quay về em giúp anh thu dọn hành lý, em có nhà, anh có thể chuyển đến sống với em, chúng ta chẳng thêm sống ở cao ốc Đê Cảnh đó".

Suốt từ lúc ở quán cà phê ra, Nghiêm Lạc vui đến mức cười không khép được miệng, "Được, chuyển đến chỗ em ở". Đây dù sao cũng là Heo Con chủ động đề nghị anh sống cùng, anh chẳng đại gì mà không đón nhận.

Hai người tay trong tay đi trên đường, Chúc Tiểu Tiểu lại nói: "Boss, anh nói xem, em có cần phải từ chức không?". Không đợi Nghiêm Lạc trả lời, cô đã tự mình nói tiếp: "Em nghĩ trước mắt không nên từ chức nhì, mỗi tháng em vẫn cần lĩnh lương mà, dù gì em cũng không phải người của địa phủ, bọn họ không thể ép em đâu. Có tiền lương rồi, cuộc sống của chúng ta sẽ không cần lo nghĩ".

Heo Con ngốc này, còn định nuôi anh sao? Nghiêm Lạc không kịp được cứ cười mãi.

"Nhưng mà, tiền lương của em cũng không đủ duy trì mức sống của anh trước đây, cho nên chúng ta phải tiết kiệm đó." Cô bấm đầu ngón tay tính toán phí sinh hoạt của hai người rồi cuộc phải tiêu bao nhiêu.

"Heo Con, đừng lo đến những thứ này vội." Nghiêm Lạc nắm nốt bàn tay bên kia của cô, thực sự không nhìn nổi dáng vẻ lo lắng thế này của cô, nói: "Đừng lo, anh có tiền, em quên anh còn có mấy công ty nữa sao? Có liên quan đến địa phủ, chẳng qua chỉ là công ty hàng ma và mấy trung tâm nghiên cứu kia. Anh còn những thứ khác như bất động sản, trò chơi, chứng khoán nữa, không cần nuôi công ty hàng ma, tiền bên này đủ để em gắng sức phung phí cũng tiêu không hết, em muốn cái gì cũng được".

Thực ra mở công ty hàng ma, ngoại trừ một số khách có thể thu được phí, và một bộ phận nhỏ do chính phủ tài trợ, những chi phí khác, toàn bộ đều lấy từ lợi nhuận công ty khác bù vào. Hàng yêu trừ ma chỉ là đang đốt tiền, dù gì nhiều trang bị vũ khí như thế, tiền lương cho nhân viên, phí nghiên cứu phát triển kỹ thuật..., tổng số tiền lớn đến kinh người. Vì điều đó, anh đã mở hết công ty này đến công ty khác, con đường nào có thể kiếm được tiền anh liền

đi theo hướng đó, nghiêm nhiên đã quá đủ tiêu chuẩn của một thương nhân phẩm tục.

Không để anh quân địa phủ nữa, vậy anh nhiều tiền như thế thật sự là không có chỗ tiêu rồi.

"Nói như vậy, công ty hàng ma sẽ không phải là không trả nổi lương chứ?" Chúc Tiểu Tiểu nghe xong giải thích lập tức lại lo lắng cho các đồng nghiệp, hơn nữa nếu không có tiền từ các công ty kinh doanh, công việc hàng ma có phải sẽ không tiếp tục được nữa không?

"Heo Ngốc." Anh véo vào mũi cô: "Anh làm sao có thể để mặc A La một mình chống đỡ chứ, hơn nữa vẫn còn có A Mặc. Đến khi đó anh sẽ chuyển tới cho nó một số tài sản dưới danh nghĩa công ty của A Mặc. Cửu Thiên Huyền Nữ bọn họ vẫn nắm giữ một môn phái cổ hủ, đối với việc điều hành kinh doanh của doanh nghiệp hoàn toàn không hiểu, muốn đánh lừa tai mắt của bọn họ tặng tiền cho A La cũng không khó lắm".

"Boss", Chúc Tiểu Tiểu nắm chặt tay anh: "Sau này anh có dự định gì?".

"Anh thật sự vẫn còn tâm nguyện chưa hoàn thành." Anh ngừng lại có chút sần sùi.

"Là cái gì? Em giúp anh."

Anh nhìn khuôn mặt cô, cười cười: "Thật sự cũng chỉ có em mới giúp được anh".

Chúc Tiểu Tiểu vui mừng, lập tức gật đầu: "Vậy anh mau nói, phải làm cái gì?".

Anh nhìn vào mắt cô, trong đó có bóng hình của anh. "Đợi thời cơ thích hợp anh sẽ nói cho em." Anh ngẫm nghĩ giây lát, lại muốn có sự đảm bảo của cô: "Heo Con, có phải là anh muốn làm cái gì, em đều sẽ giúp anh không?".

"Vâng, đương nhiên rồi", cô gật đầu thật mạnh.

Nghiêm Lạc cười vui vẻ, nâng cằm cô lên lại muốn hôn, Chúc Tiểu Tiểu không chịu, đẩy anh ra. Anh không hài lòng: "Chẳng phải vừa nói muốn làm gì đều được sao".

Chúc Tiểu Tiểu đỏ mặt, ngoảnh: "Đây là đường lớn mà, em chẳng muốn biểu diễn trước mặt mọi người. Hơn nữa, yêu đương còn có rất nhiều chuyện khác có thể làm, chúng ta hãy làm những thứ khác trước, đừng cả ngày cứ hôn qua hôn lại". Cô ra vẻ nghiêm túc giáo huấn anh.

Nghiêm Lạc khoanh hai tay trước ngực, sốt ruột lắm rồi nhưng vẫn tỏ vẻ điềm nhiên hỏi: "Được, vậy em nói đi, yêu đương phải làm những gì, chúng ta sẽ làm hết một lượt. Anh cùng em làm những việc em muốn làm, em cũng phải cùng anh làm những việc anh muốn làm".

"Ví dụ như xem phim, ăn cơm, tới khu vui chơi, tặng hoa, cùng em đi dạo phố...", Chúc Tiểu Tiểu giống như vừa đếm đầu ngón tay vừa tính vậy, nói xong, cô hỏi anh: Anh muốn làm gì?".

Nghiêm Lạc không đáp, trái lại kéo cô rào bước đi về phía trước: "Vậy xem phim trước".

Trên con đường trước mặt là một rạp chiếu phim lớn, Boss đại nhân không có hứng thú với điện ảnh, trực tiếp đến cửa bán vé nói mua hai vé bộ phim chiếu sớm nhất. Nhân viên bán vé kia nhìn qua tư thế thân mật của hai người, lại thấy anh có vẻ không mấy quan tâm tới bộ phim, liền hỏi: "Cần chỗ ngồi tình nhân không?".

"Chỗ ngồi tình nhân?" Trong rạp chiếu phim có trò này sao? Boss mắt sáng lên: "Được, chỗ ngồi tình nhân".

Chúc Tiểu Tiểu chẳng kịp chọn phim thì vé đã mua xong rồi, cô chu miệng lên, làm gì có kiểu yêu đương như vậy chứ. Nhưng mà xem lại buổi chiếu, còn may, là phim võ thuật cô thích. Lúc này bọn họ có thể lập tức vào xem, Nghiêm Lạc kéo cô muốn vào, nhưng cô không chịu, nhất định phải mua một túi bắp rang bơ lớn, một cốc coca lớn: "Đây là thứ khi xem phim cần có".

Được, mua!

Những thứ này đều chẳng to tát gì, Boss rất hào phóng đáp ứng. Chúc Tiểu Tiểu hơn hờ ôm cốc coca và bắp rang bơ, ngoan ngoãn cùng Boss đại nhân vào chỗ ngồi tình nhân.

Kết quả bộ phim đầu tiên hai người xem chung kể từ khi bắt đầu yêu đương, Chúc Tiểu Tiểu lại chẳng xem được chút nào từ tế. Ánh đèn trên màn chiếu vừa tắt, cô liền bị người đàn ông bên cạnh ôm đặt lên đùi, kéo mặt cô lại, hai môi ép xuống.

"Boss..." Bắp rang bơ trên tay Chúc Tiểu Tiểu suýt chút nữa văng ra.

"Ừ? Cái gì?" vẫn may, lần này Boss đại nhân còn lưu lại cho cô quyền phát ngôn, vừa hôn lên môi cô, vừa hỏi.

"Chúng ta rõ ràng đã quyết định đi xem phim mà."

"Đúng vậy, đây chẳng phải đang xem phim sao? Em cũng nói không muốn biểu diễn trước mặt mọi người, ở đây rất kín đáo, anh đều làm đúng như ý của em."

Chúc Tiểu Tiểu mặt đen sì lại, Boss chêt tiệt, đừng giả vờ dân chủ nữa đi?

Nhưng mà sau đó Chúc Tiểu Tiểu cũng chẳng nói được gì nữa. Nghiêm Lạc cứ ôm lấy cô hôn mãi, thỉnh thoảng lương tâm bộc phát, nhét vào miệng cô chút coca và bắp rang bơ, sau đó như tìm được lạc thú, lại chiếm đoạt thức ăn từ trong miệng cô. Vị Boss đại nhân này lúc đầu vào thì nhăn mày nói không thích ăn những thứ vớ vẩn, ăn cần nhét bắp rang bơ cho cô, sau đó lại hôn lấy hôn để, từ trong miệng cô cướp thức ăn về, còn chẳng biết xấu hổ nói: "Hóa ra mùi vị bắp rang bơ không tồi, chẳng trách là thứ đồ ăn cần có khi xem phim".

Chúc Tiểu Tiểu muốn khóc mà không khóc nổi, bộ phim cô thích chẳng xem được mấy cảnh, bắp rang bơ cô muốn ăn cũng chẳng ăn được mấy miếng, chỗ ngồi tình nhân này thật sự không phải cho người ngồi.

"Boss, mỗi em đã tê cả rồi."

"Một lát nữa ra ngoài mua son dưỡng bảo vệ môi cho em."

"Đầu lưỡi của em cũng đau đau."

"Lát nữa mua kem em ăn cho lạnh bớt đau."

Nói thì nói như vậy, nhưng trong lúc môi lưỡi quần quýt anh rõ ràng cũng dịu dàng hơn rất nhiều. Trong lòng Chúc Tiểu Tiểu vẫn cứ thờ dài, không thể nào nghĩ một chút sao? Lần đầu tiên cô cảm thấy một bộ phim sao lại dài như thế này chứ?

Điện thoại trong túi rung lên, Chúc Tiểu Tiểu vội vàng chớp lấy cơ hội, hít một hơi dùng cánh tay hích hích anh, miệng lí nhí nói: "Điện thoại..."

"Mặc kệ nó." Anh lại tiếp tục hôn cô. Cô quay đầu trả lời: "Không được, biết đâu là chuyện quan trọng".

Anh cau mày lại, cuối cùng vẫn thỏa hiệp. Chúc Tiểu Tiểu nhanh nhanh chóng chóng muốn ngồi xuống dưới, lại bị anh giữ lấy eo, càng siết chặt tỏ ý cảnh cáo, cô chỉ đành ấn cốc coca cho anh, giải quyết được một tay của anh, sau đó lúng túng lấy điện thoại ra nhận cuộc gọi.

"A lô, ai... ai... ai đây ạ?"

"Tiểu Tiểu, tôi là Mẫn Kỳ."

"Ồ, ờ, Mẫn... Mẫn Kỳ." Tuy không ngờ rằng sẽ nhận được điện thoại của anh ta, nhưng Tiểu Tiểu bây giờ chẳng còn thời gian mà kinh ngạc, cô đang rất ngượng ngùng. Chúc Tiểu Tiểu lên nhìn Boss một cái, anh cứ như chẳng có chuyện gì, đang uống coca - thứ nước mà anh nói là rất không thích, mắt thì vẫn thản nhiên nhìn cô.

Chúc Tiểu Tiểu lập tức chuyển ánh nhìn, cánh tay thô lỗ trên eo cô kia đang siết lại, ôm cô gần hơn một chút, sau đó anh nhẹ nhàng gõ vào huyệt Thái Dương của cô.

"Cô làm sao vậy?" Mẫn Kỳ ở đầu dây bên kia rõ ràng cảm thấy phản ứng của Chúc Tiểu Tiểu có chút kỳ lạ.

"Không, không sao, tôi đang xem phim."

"Ồ, tôi chỉ muốn nói, cô có thể nào đến chỗ tạm giam thăm tôi một chút không, đưa cả Boss của cô đến, tôi có lời muốn nói với hai người."

"Anh đợi một lát." Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng quay đầu lại nhỏ tiếng nói với Nghiêm Lạc: "Mẫn Kỳ nói muốn gặp anh, anh ta muốn chúng ta đến thăm anh ta một chút". Nghiêm Lạc ngậm ngùi gật đầu rồi gật đầu.

Chúc Tiểu Tiểu liền trả lời Mẫn kỳ: "Boss nói được, vậy chúng tôi sẽ sắp xếp thời gian, khoảng mấy ngày tới sẽ đến đó".

Mẫn Kỳ trong điện thoại cười: "Cô và Boss cô đang xem phim sao? Vậy tôi không làm phiền nữa, đến khi đó gặp nhé", nói xong liền dập máy, nhưng tiếng cười giống như rất hiểu chuyện của anh ta lại làm cho Chúc Tiểu Tiểu vô cùng ngượng.

Cái gì chứ, cô chỉ xem phim thôi mà, đâu phải làm chuyện xấu gì. Cô cau mày lườm Boss một cái, đều tại anh.

Nghiêm Lạc về vô tội đưa cốc coca đến cho cô, cô hút một ngụm lớn. Nhìn thấy điện thoại có hai tin nhắn chưa đọc, cô kích vào mở ra xem, một tin là của Thư Đồng, viết: "Tiểu Tiểu cô là đại nói khoác, hóa ra cuối cùng không phải Boss 'quy tắc ngăn' với cô mà chính cô đã cưỡng hôn Boss. Thật là cao ngạo! Chị đây phục cô!".

Chúc Tiểu Tiểu nuốt chút nữa thì phun ngụm coca trong miệng ra, cường cái quỷ gì chứ, cô còn đang hỏi hận đây này. Boss vốn dĩ lạnh lùng, đẹp trai, nam tính biết bao, bây giờ lại trở thành cái kẻ cuồng hôn, cô cũng sắp không chịu nổi nữa rồi.

Lại một tin nhắn nữa, là của A La gửi đến, nội dung như sau: "Heo Con, anh mình 'duỡng sức nuôi binh' sáu trăm năm rồi, cậu bảo trọng!".

Lần này thì Chúc Tiểu Tiểu thực sự ghen rồi, cái gì gọi là "duỡng sức nuôi binh sáu trăm năm"? Nghe mà đáng sợ quá.

Nghiêm Lạc ôm lấy cô, nhìn vào tay cô cùng đọc tin nhắn, cười ha hả ở phía sau cô: "A La thật là hiểu anh". Anh nhẹ nhàng cắn vành tai Tiểu Tiểu, cô nhột quá rút vội cô lại, anh thổi hơi vào tai cô: "Heo Con, em bảo trọng!".

Chúc Tiểu Tiểu không kim được quay người đâm cho anh mấy cái: "Bảo trọng cái quái gì, anh chỉ biết bắt nạt em".

"Anh đâu nỡ lòng chứ, anh đợi lâu như thế mới đợi được em", anh ở bên tai cô khẽ nói. Chúc Tiểu Tiểu nóng rất cả tai, trong lòng mềm nhũn, quay người ôm chặt lấy anh; "Boss, em muốn ở cùng anh".

Âm thanh của bộ phim đột nhiên lớn hơn, trên màn hình đại chiến đã bắt đầu nổ ra, Chúc Tiểu Tiểu liên tưởng đến hoàn cảnh bây giờ của bọn họ, cô vui mừng trong lòng Nghiêm Lạc khẽ giọng hỏi: "Boss, anh không làm vua địa phủ nữa, vậy chúng ta cứu thế sao đây?".

Mất hết quyền thế, cũng chính là không còn nhân lực vật lực nữa, nên làm thế nào ứng phó với sự xuất thế của ma thần? Bắc Âm Vương nguy hiểm xảo trá đó, phí bao công phu như thế lại không cướp được vương vị của địa phủ, ông ta nhất định sẽ không cam tâm, sau này không biết còn giở thủ đoạn gì đây? Còn cả Cửu Thiên Huyền Nữ kia, có còn gây bất lợi gì cho Boss nữa không?

Chúc Tiểu Tiểu càng nghĩ càng lo lắng, cô gồng mình muốn ôm Nghiêm Lạc chặt hơn nữa. Cô chỉ vừa mới tìm được hạnh phúc, mà đối với tương lai, lại có chút hoang mang, sợ hãi...

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Cứu thế sao đây?

Nghiêm Lạc cúi đầu nhìn cô, không kim được lại cắn cắn môi cô, cười nói: "Heo Con của anh chỉ hướng vĩ đại như thế này sao?".

"Đâu có, chẳng phải anh muốn cứu thế sao, em đương nhiên phải giúp đỡ."

Nghiêm Lạc cười, hôn lên trán cô, không nói gì nữa.

Tiểu Tiểu nằm trong lòng anh, hỏi: "Boss, vì sao anh lại muốn cứu thế?".

"Đó là trách nhiệm của anh. Có một số chuyện luôn phải có người làm."

"Vậy anh có hối hận sáu trăm năm trước đã tiễn em đi không?"

"Không hối hận, chuyện đúng đắn nhất mà anh từng làm, chính là đưa em vào đường luân hồi. Em xem, bây giờ chúng ta lại ở cùng nhau rồi."

Tiểu Tiểu nhăn mũi: "Vậy vạn nhất không ở cùng nhau thì sao?".

"Vậy anh cứ sống như thế này, dù gì em vô tâm vô tính như vậy vẫn luôn sống rất tốt. Nhưng từ lần đầu tiên chúng ta có thể ôm được nhau, anh đã quyết định bất luận là xảy ra chuyện gì, anh đều quyết không buông tay nữa. Lần này, anh sẽ không nhìn em gả cho người khác nữa."

Gả cho người khác? Đúng rồi, cô cũng đã sống qua sáu kiếp, cô ở trước mắt anh đã gả đi sáu lần, cùng sống chung với người đàn ông khác, sinh con đẻ cái, mà anh lại chỉ có thể đứng một bên nhìn. Sáu trăm năm đằng đẳng như thế, nếu đổi lại là cô thì nhất định chịu không nổi rồi.

"Cửu Thiên Huyền Nữ đối với anh như thế này, thật quá tàn nhẫn." Cô càng nghĩ càng buồn bã.

"Chịu trách nhiệm vì chuyện bản thân mình làm, cũng coi là công bằng. Anh hủy hoại việc bà ấy cho là quan trọng nhất, bà ấy cũng hủy đi thứ quan trọng nhất của anh, tính ra thì hòa nhau nhĩ."

"Nếu như năm đó Heo Con đi tiên phong rồi, phá kết giới rồi, thần tộc đại thắng, vậy thì chẳng phải đại kiếp diệt thế lần này sẽ không có sao?"

"Heo Ngốc." Nghiêm Lạc âu yếm xoa đầu cô, lại ôm cô thật chặt: "Không có em nên thần tộc thương vong nặng nề? Đó chẳng qua là cái có biện minh cho thất bại của bọn họ mà thôi. Em mới tu luyện được hai trăm năm, không có lý do gì kết quả thắng bại của một trận đại chiến trời đất lại để em gánh vác. Em ra chiến trường rồi, nếu như vận khí tốt thì thực sự sẽ khiến thần tộc giành được thắng lợi, nhưng nếu vận khí không tốt, vừa qua kết giới cái thì liền bị đánh cho hồn bay phách tán. Bởi vì em không tham gia trận chiến, nên bọn họ mới tưởng tượng ra cái kết quả theo hướng bọn họ cần, thế là kết luận rằng tại em mà hai bên đều tổn thương. Những luận điểm sai lầm này, em không cần để ý làm gì".

"Vậy anh phải đồng ý một chuyện với em." Cô đột nhiên nhớ đến một chuyện rất quan trọng.

"Chuyện gì?"

"Ừm..." Cô chăm chú nhìn vào khay áo sơ mi của anh, thò thè lên tiếng: "Chính là, anh phải thích em của bây giờ, không được nhớ đến chú heo con trước đây nữa".

Anh ngẩn ra một hồi, thật không ngờ rằng điều cô để lại là chuyện này, cô chuyển vấn đề cũng thực là quá nhanh, anh còn cho rằng phải giảng giải khuyên bảo cô thêm một lúc nữa để cô đừng tích tụ buồn bã vì chuyện của mấy trăm năm trước, dù gì cũng là do anh ép cô phải rời đi. Khi đó anh đích thực là không để ý đến chuyện cô có một lòng muốn cứu trời đất hay không, chỉ suy nghĩ cho cảm xúc của riêng mình, anh căn bản không chịu đựng nổi khi nghĩ rằng cô có thể bị hồn bay phách tán, tan thành mây khói.

"Boss." Thấy anh không nói gì, Tiểu Tiểu bắt đầu làm nũng, tóm lấy cánh tay anh lắc lắc: "Nghe thấy hay chưa, quên cô ấy đi, quên cô ấy đi, anh chỉ có thể thích em".

Anh thực sự không nhịn được cười nữa, cúi đầu chặn lấy miệng cô: "Em lớn tiếng hơn một chút đi, người khác chắc sẽ muốn mời chúng ta ra ngoài".

Tiểu Tiểu thoát ra từ giữa môi của anh, nghiêng đầu nhìn tứ phía, trong phòng chiếu này còn rất nhiều chỗ trống, vị trí tình nhân của bọn họ lại ở góc khuất, cách khá xa, tắt đèn tối om, còn may, vẫn coi là an toàn.

Bộ phim đã gần tới hồi kết, đang là lúc căng thẳng kịch liệt, Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc tổng cộng cũng chẳng xem được bao nhiêu, cô sợ rằng dáng vẻ bị hôn sượt chết của mình đến khi hết phim đèn sáng sẽ bị lộ, thế là liền kéo anh thương lượng đòi ra ngoài sớm.

Nghiêm Lạc không chịu, anh quyết định bắt đầu từ hôm nay sẽ thích xem phim, bây giờ phim chưa hết, anh không muốn đi. Nhưng sau khi bị cô làm ồn một hồi, cuối cùng anh vẫn phải khuất phục.

Tiểu Tiểu ở trong nhà vệ sinh của rạp chiếu phim nhìn mình trong gương. Mẹ ơi, may mà ra ngoài rồi, mặt cô đỏ rực, hai mắt đầy ý xuân, môi miệng đỏ chót lên, căng mọng, vừa nhìn qua là biết rõ ràng đã làm gì xấu hổ trong phòng chiếu. Cô che miệng chạy vụt ra khỏi nhà vệ sinh, rất muốn cho cái kẻ gây chuyện kia một đám.

Nhưng khi cô chạy ra ngoài, nhìn thấy Nghiêm Lạc đang đứng trong sảnh lớn gọi điện thoại thì lại không nỡ đánh anh nữa. Lúc này anh đã trở lại với biểu cảm lạnh lùng nghiêm túc rồi. Xung quanh không ít người, nhưng anh đi về phía bên kia đứng, những sinh vật sống ở xung quanh đều biến thành cảnh nền hết, dường như anh mới là trung tâm ở chỗ đó. Anh không nhìn quanh một cái nào, chỉ chuyên tâm nói chuyện điện thoại. Tiểu Tiểu từ rất xa nhìn lại cảm thấy mình mắc bệnh si tình mất rồi, sao mà nhìn anh như thế lại cảm thấy anh đẹp trai đến vậy, tài giỏi đến vậy? Người đàn ông này, là bạn trai của Chúc Tiểu Tiểu cô đó.

Nghiêm Lạc quay lại, lập tức tìm được vị trí của Tiểu Tiểu, khuôn mặt anh lại có chút dịu dàng, điện thoại vẫn chưa tắt, anh ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô. Tiểu Tiểu cười rạng rỡ đi đến, si tình thì si tình, dù sao người đàn ông này cũng rất yêu cô. Nghiêm Lạc một tay ôm lấy cô, nói vào trong điện thoại: "Cứ như vậy đi, làm theo lời tôi nói là được. Mấy ngày này tôi phải ở bên cạnh Heo Con. Tuần sau sẽ cho mấy công ty đó chuyển ra khỏi Đế Cảnh, sắp xếp lại tài sản, chuyển nhượng doanh nghiệp và kết toán tất cả các sự vụ bên đó, tôi sẽ cử người làm. Cậu cứ xếp riêng mấy thiết bị, dụng cụ đồ ra, buổi tối tôi sẽ qua chuyển đồ. Những việc khác, đợi sắp xếp ổn cả rồi, chúng ta sẽ lại liên lạc qua mạng".

Chúc Tiểu Tiểu ở bên cạnh nghe, có một chút cảm giác tội lỗi, nhìn thấy anh dập điện thoại thì vội vàng nói: "Boss, em không cần có người ở cạnh, anh đi làm việc của anh đi, em sẽ không làm vướng chân, em còn có thể giúp đỡ, thật đó".

"Nhưng anh cần có người ở cùng, nhiều năm như vậy rồi anh chưa từng được nghỉ ngơi. Em lại chỉ biết cùng với người khác yêu đương, kết hôn rồi sinh con khiến anh tức chết. Bây giờ khó khăn lắm mới đến lượt anh, anh làm gì thì cũng phải hưởng thụ mấy ngày đã rồi hẵng nói." Nghiêm Lạc từ sớm đã lên kế hoạch rồi: "Chúng ta đi dạo phố ăn cơm trước, làm hết mấy chuyện yêu đương mà em nói, buổi tối về Đế Cảnh chuyển đồ đến tổ ấm nhỏ của chúng ta, ngày mai chúng ta có thể tới khu giải trí, ngày kia nếu như anh không ngủ lâu quá, thì cùng em đi ra ngoại ô chơi".

Tiểu Tiểu nghe thấy sắp xếp như thế cũng cười híp mắt lại: "Thật sự có thể như vậy sao?".

"Đương nhiên." Anh cũng cười: "Sau này anh còn có thể thường xuyên làm cơm cho em ăn".

Điều này thực sự khiến Tiểu Tiểu vui mừng quá đỗi, Boss muốn làm cơm, tốt quá rồi, nghĩ đến đã muốn chảy nước miếng. Hai người giống như những cặp tình nhân bình thường khác, kéo tay nhau đi vào trong khu thương mại, nhân nhả dạo phố. Trần ngập trong tâm trí Tiểu Tiểu là những món ăn yêu thích, đột nhiên cô hỏi: "Boss, vì sao tài nghệ nấu nướng của anh lại giỏi như vậy?".

Nghiêm Lạc ngẩn ra: "Không nói cho em biết". Vì ở một kiếp nào đó người đàn ông cô thích kia là một người làm đồ ăn ngon, điều này khiến anh ghen dỗi đi học nấu ăn, sự việc như thế vẫn không nên nói cho cô biết thì hơn.

"Hừ, nhỏ mọn." Tiểu Tiểu vừa hừ anh, vừa nhắm được một chiếc giường: "Boss, chiếc giường này không tồi, cũng không đắt, chúng ta có thể đặt trong thư phòng".

"Cho ai ngủ?"

Cô rất muốn nói "Cho anh ngủ", nhưng nhìn vào kích thước của chiếc giường nhỏ này, đành phải chuyển lại chỉ sang mình: "Cho em ngủ đó".

Nghiêm Lạc cau mày lại: "Anh không muốn chia phòng, trước đây em không chấp nhận anh, đuổi anh xuống lầu dưới anh cũng nhịn, bây giờ em chấp nhận rồi anh còn phải chia phòng sao?". Ngón tay to lớn của anh chỉ vào một chiếc giường cỡ King size 1 bên kia: "Anh muốn mua chiếc đó, chiếc giường kia trong phòng em hơi nhỏ, hai người sợ là không lẫn được".

1 Cỡ King size: Cỡ lớn nhất.

Cô kéo tay anh về, ngượng ngùng cười với nhân viên bán hàng đang đi đến, sao cô lại cho rằng Boss đại nhân rất quân tử chứ? Cô kéo Nghiêm Lạc sang một bên: "Đầu có nhanh như vậy, chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu".

"Cái gì mới bắt đầu, hơn sáu trăm năm anh sống uống không sao?"

"Đó, đó..."

"Heo Con, anh cho em hai sự lựa chọn. Một là không chia phòng, hai là ngày mai liền đi đăng ký kết hôn. Em chọn cái nào?"

Hả? Chúc Tiểu Tiểu ngẩn mặt ra.

Đăng ký? Còn có cái gì mất lý trí hơn không?

Cô biết anh thật sự sẽ làm được, vội vàng thỏa hiệp: "Không chia phòng, không chia phòng".

Nghiêm Lạc gật đầu hài lòng đặt mua chiếc giường, quét thẻ, ký tên vào đơn chuyển hàng.

Chúc Tiểu Tiểu đi theo sau giong như một kẻ ngốc, nhìn thấy giá tiền kia thật đau lòng. Khi đã định đoạt tất cả xong xuôi, Boss đại nhân ôm lấy cô tiếp tục đi dạo, đầu óc cô lúc đó mới phản ứng lại được: "Boss, anh có chứng minh thư sao?". Nếu không có thì sẽ không đăng ký kết hôn được, cô nên chọn phương án đó thì hơn.

Nghiêm Lạc đưa ví da cho cô tìm, lại hôn lên khuôn mặt nhỏ xinh của cô một cái. Chúc Tiểu Tiểu nhìn nhìn, thì ra anh cũng có.

Vì sao Diêm Vương lại có chứng minh thư của con người? Đây là đạo lý gì vậy?

Cô thở phào một cái, còn may còn may, không lựa chọn đăng ký thật là quá sáng suốt.

"Boss, anh đã ba mươi lăm tuổi rồi." Chúc Tiểu Tiểu đem chiếc ví da trả lại, bắt đầu chê anh già.

Nghiêm Lạc vô cùng tự tại: "Cứ coi như trên chứng minh thư có viết là năm mươi ba đi nữa, thì em cũng chỉ có thể ở cùng anh mà thôi".

Chúc Tiểu Tiểu tưởng tượng một chút, đột nhiên kinh hãi: "Boss, đợi đến khi em năm mươi ba tuổi, bộ dạng của anh sẽ thế nào".

"Anh sẽ cùng già đi với em." Anh xoa đầu cô, những điều này anh nghĩ qua rồi, dung mạo tuổi tác những thứ đó anh có thể không chế được.

"Vậy em chết rồi thì sao?"

"Vẫn giống như trước đây, anh đưa em đến một kiếp khác, sau đó anh lại đi tìm em, đợi em yêu anh rồi, chúng ta tiếp tục sống bên nhau." Anh nói nhẹ như gió thoảng mây trôi, Tiểu Tiểu lại cảm thấy muốn khóc.

Nghiêm Lạc thở dài: "Heo Con ngốc, anh cũng đã quen rồi, chuyện này đâu có gì. Dù sao ở kiếp này em đã phá chú vì anh rồi, kiếp sau nếu như dám không nhận ra anh, anh sẽ tức giận đấy".

Chúc Tiểu Tiểu gật mạnh đầu: "Em bảo đảm nhất định sẽ nhận ra anh, nếu như em quên, anh hãy nhắc em nhé".

Bảo đảm thì bảo đảm, còn thêm vào cái "nếu như"? Boss đại nhân chẳng hài lòng chút nào, quá không có thành ý rồi.

Ở bên này hai người ngọt ngào ngào ngào, cao ốc Đế Cảnh bên kia lại mang một cục diện hoàn toàn khác.

Bởi vì Cửu Thiên Huyền Nữ lệnh cho Huyền Thiên Phái vào ở trong cao ốc, địa phủ đổi chủ sang Tề Nghiê La, Nghiê Lạc chịu quản chế buộc phải chuyển đi. Thế là Happy và Smile đưa mấy quý sai chia trang bị, đóng gói mấy chiếc máy chủ, chuẩn bị để Nghiê Lạc đưa đi.

Mấy đệ tử của Huyền Thiên phái ở bên cạnh phụng mệnh giám sát bọn họ. Trong đó một người hỏi: "Đây là những cái gì, vì sao phải đóng gói".

Smile khuôn mặt không mấy vui vẻ, chẳng muốn đề ý đến bọn họ. Happy cười nói: "Là máy tính, những thứ này đều là đồ của Boss, chẳng phải anh ấy phải dọn ra ngoài sao? Chúng tôi thu dọn lại trước, đợi anh ấy đưa đi".

"Máy tính là dùng để làm gì? Vẫn hay nghe người ta nói." Một người đệ tử vừa mới cùng Cửu Thiên Huyền Nữ nhập thế hỏi, anh ta bảo vệ sư phụ bề quan tinh tu, được sự trọng dụng sâu sắc, nhưng nhập thế chưa lâu, rất nhiều thứ nhìn đều không hiểu.

Một đệ tử khác của Huyền Thiên phái trả lời: "Cái đó giống như sách vậy, có thể viết chữ, có thể đọc sách, có thể xem tin tức, còn có thể nói chuyện với người ở rất xa. Con người phát minh ra, rất thú vị, bọn họ dùng máy tính để làm việc và học tập".

Anh ta nói cứ như mình rất am hiểu vậy, Smile buồn bực làm việc, chẳng thèm liếc bọn họ dù chỉ một ánh mắt coi thường.

Một quý sai xách một hộp đồ ăn lớn đến: "Nào nào, các vị đại ca, vất vả rồi, uống chút rượu ăn chút thức ăn nào".

Happy cũng hô: "Đứng, mau nếm đi, mấy vị đại ca bé quan cùng với Thánh Mẫu lâu như vậy, cũng vất vả rồi, lần này nhập thể chắc chắn chưa từng ăn những món chính hiệu này, chúng tôi đây chẳng có việc gì, mọi người nghỉ ngơi, uống chút rượu".

Rượu ngon đồ ăn ngon màu sắc, hương vị kiểu cổ thật sự rất thu hút mọi người: "Ồi, chúng tôi đúng là chưa từng nếm qua món ăn này, bây giờ mùi vị đồ ăn của nhân gian đều rất khó ăn, quá nhạt nhẽo, trình bày lại còn cổ quái, rượu cũng chẳng phải loại chính thống".

"Đứng vậy đứng vậy", Happy hùa vào.

Đệ tử Huyền Thiên phái kia một tay cầm thịt, một tay cầm bình rượu, đi đến trước một màn hình hiển thị, hỏi: "Chữ đang nhảy trên này ý nghĩa gì vậy?".

Smile nhìn chiếc máy tính kia đang truyền số liệu vào máy của Boss, vừa khinh thường đối phương "mù văn hóa", vừa trả lời: "Ồ, đó là chúng tôi đang kiểm tra xem nó có bị bệnh hay không, giống như việc bé quan tu luyện ấy, nó cũng phải có lúc nghỉ ngơi".

Người đó nghe nửa hiểu nửa không, gật đầu, lại đi lang thang ra chỗ khác. Happy và Smile nhìn nhau một cái, trước đó Boss đã ra lệnh cho bọn họ phải chỉnh lý tất cả số liệu để đề phòng bất trắc. Hôm nay bọn họ liền nhận được tin tức nói Huyền Thiên phái sẽ giám sát tòa nhà, Boss không thể quay lại nữa. Bọn họ phải thức đêm sao lại tất cả những vấn đề quan trọng và kho số liệu thành một bản cho Boss. Hai người còn đang bận rộn thì đã thấy mấy kẻ "mù văn hóa" đến, Cửu Thiên Huyền Nữ kia cũng thật quá nóng vội, ngay cả thời gian chuyển giao cũng không cho. May mà những tên què mùa này chẳng hiểu gì cả, cho rằng chỉ cần chăm chú theo dõi người thì sẽ không có chuyện gì.

Trước khi Nghiêm Lạc tới nhân gian đã chuẩn bị suốt mấy trăm năm, toàn bộ thủ hạ của anh để làm được những việc này đều phải đi học tập, nghiên cứu chuyên sâu. Bọn họ ở trong giới thần tiên pháp thuật khá cao cường, sống trong nhân gian, những tri thức học được cũng không hề tệ. Nào có giống như Huyền Thiên phái này, cho rằng làm thần tiên thì không cần phải đọc sách sao?

Đội đến gần nửa đêm, khi Chúc Tiểu Tiểu lên đến nơi thì bọn Happy cũng sắp thu dọn xong.

Dưới lầu có người của Huyền Thiên phái trông giữ, nhìn thấy Nghiêm Lạc liền không cho anh lên lầu, thế là Chúc Tiểu Tiểu tự mình lên tầng ba mươi chín thu dọn hành lý. Một nữ đệ tử của Huyền Thiên phái theo sau, cả đoạn đường giám sát cô. Chúc Tiểu Tiểu thấy tình hình trước mặt, biết bây giờ căn cứ vào quan hệ của cô với Boss, cô muốn không từ chức cũng không được nữa rồi.

Tập hợp xong tất cả đồ đạc, bọn Happy cũng không được tự tay đưa đồ xuống lầu, mỗi thùng đều do người của Huyền Thiên phái giúp chuyển xuống.

Đồ phải chuyển đi không ít, chất đầy cả một chiếc xe tải. Chúc Tiểu Tiểu ôm Bát Bát, ngẩng đầu nhìn tòa nhà lớn này, trong lòng quyến luyến không rời đi. Cô còn buồn bã như thế, Boss kia một tay xây dựng nên chỗ này, trong lòng chắc chẳng dễ chịu gì.

Về đến nhà, Chúc Tiểu Tiểu chủ động sắp xếp hành lý, dọn dẹp nhà cửa, hy vọng có thể khiến tâm trạng Nghiêm Lạc tốt hơn một chút. Nghiêm Lạc cũng thật sự chẳng muốn giúp đỡ, lại còn thần nhiên lý lẽ: "Đó là chuyện bà xã nên làm".

Chúc Tiểu Tiểu hơi xấu hổ, xếp quần áo của anh vào trong tủ quần áo của mình. Quần lót đặt chung một chỗ thì ngại lắm, cô liền dọn sạch một ngăn kéo để đựng. Bàn chải đánh răng, khăn mặt, dao cạo râu của anh được bày trong phòng tắm. Tất cả đã thu dọn xong xuôi, cô ở trong phòng nhìn một vòng. Cuối cùng cũng cảm nhận được thực sự bọn họ đã ở bên nhau.

Buổi tối lúc đi ngủ, Chúc Tiểu Tiểu rất căng thẳng, nhưng đêm nay Nghiêm Lạc lại không có bất kỳ hành động nào, anh vẫn ngồi trong thư phòng sắp xếp chỗ máy móc và số liệu kia. Cô cũng bận cả một ngày mệt quá rồi, cuối cùng thì đi ngủ trước. Đôi khi cô bị hôn cho tỉnh dậy, đã là hai giờ đêm.

Cô mơ màng gọi: "Boss".

"Anh phải ra ngoài một chuyến, em ngoan ngoan ngủ đi." Anh vừa nói vừa tiếp tục hôn cô.

Cô cau mày lại, buồn ngủ, giận dữ, lật người ôm lấy gối quay lưng lại với anh lẩm bẩm: "Vậy sao anh còn gọi người ta"

Anh dịu dàng cười, gạt mấy sợi tóc trên gò má cô ra, hôn lên huyệt Thái Dương của cô, khẽ khàng rời đi.

Nghiêm Lạc đi đến phòng tạm giam.

Hồ Dương nhận được chỉ lệnh của anh, dẫn anh đi tìm cái kẻ đã từng muốn sàm sỡ làm tổn thương Chúc Tiểu Tiểu. Bọn họ đi đến trước một căn phòng nhỏ của khu giam giữ, Hồ Dương tra soát số liệu, nói: "Chính là người này, biệt danh của hắn là Lạn Hà, có tiền án về tội cưỡng hiếp, cũng là kẻ duy nhất hôm đó vậy bắt được bị đá trọng thương phần dưới. Chắc là người anh muốn tìm".

Nghiêm Lạc lạnh lùng gật đầu.

Hồ Dương ra hiệu cho cảnh vệ bên cạnh mở cửa ra, sau đó hỏi Nghiêm Lạc: "Anh tìm hắn ta muốn làm gì?".

Nghiêm Lạc trả lời lạnh tanh: "Cắt ngón tay của hắn".

Mẫn Kỳ cũng ở trong khu tạm giam này, anh ta đang nằm ở trên chiếc giường nhỏ của một buồng giam khác ngủ, đột nhiên bị tiếng kêu thảm thiết làm giật mình tỉnh dậy, anh ta sợ đến mức nhảy dựng lên. Tiếng kêu thảm thiết lại vang tới, nghe giống như giọng của Lạn Hà. Mẫn Kỳ mập mờ đoán được chuyện gì, trong lòng có chút bất an.

Vào lúc này, cửa căn phòng nhỏ của anh ta đột nhiên mở ra.

Mẫn Kỳ không động đậy, anh ta nheo mắt lại nhìn một bóng dáng cao lớn trong đêm tối đi vào, là người tên Nghiêm Lạc của công ty hàng ma kia mấy năm trước đã mời anh ta gia nhập, và cũng chính là Boss của Chúc Tiểu Tiểu.

"Anh muốn gặp tôi?" Bộ dạng hung dữ của Nghiêm Lạc vẫn còn chưa hoàn toàn biến mất, Mẫn Kỳ trong lòng có chút sợ hãi, Lạn Hà vừa mới gặp phải chuyện gì rồi?

Mẫn Kỳ lấy lại tinh thần ứng phó: "Tôi rõ ràng hẹn Tiểu Tiểu cùng đến với anh". Nếu như Chúc Tiểu Tiểu ở đây, sự an toàn của anh ta mới được đảm bảo.

"Chuyện gì?" Nghiêm Lạc không để ý đến điều kiện đưa ra khi anh ta muốn gặp mình.

Tiếng kêu thảm thiết của Lạn Hà bên kia vẫn còn tiếp tục, Mẫn Kỳ suy nghĩ xem phải nói như thế nào, người đàn ông này quá đáng sợ, anh ta đến gặp mình vào giữa đêm, chắc chắn là muốn làm rõ vấn đề của anh ta trước khi anh ta trở về gặp Chúc Tiểu Tiểu. Nếu có gì không bình thường, vào thời gian và địa điểm này, anh ta muốn xử lý mình cũng chẳng khó khăn gì, xong việc chắc chắn sẽ có người giúp anh ta giải quyết.

Mẫn Kỳ ngẫm nghĩ, người đàn ông trước mắt này, thật sự rất quan tâm đến Chúc Tiểu Tiểu.

Mẫn Kỳ háng giọng, hỏi thẳng vào vấn đề: "Anh là Diêm Vương phải không?".

"Chỉ muốn hỏi điều này?"

Mẫn Kỳ cẩn thận quan sát Nghiêm Lạc, trong lòng đã xác định được thân phận của đối phương.

"Tôi muốn trao đổi điều kiện với anh."

"Muốn tôi đưa anh ra ngoài?"

Mỗi một câu trong cuộc đối thoại này dường như bản thân đều không được lợi thế, Mẫn Kỳ cắn răng lại: "Đúng! Anh đưa tôi ra ngoài, tôi chấp nhận làm việc cho anh".

Nghiêm Lạc nhìn anh ta: "Tôi không cần anh nữa".

Mẫn Kỳ sốt ruột nói lớn: "Anh là một đại thần, thủ hạ phán quan, Vô Thường, quỷ sai vô số, nhưng anh còn cần một mạng lưới con người làm việc cho mình, nhất định là có nguyên nhân. Tôi đã nghĩ ra rất nhiều phương pháp cứu thế nhưng đều bị phá hủy, nếu mục đích của anh cũng như vậy, tôi đồng ý gia nhập".

Nghiêm Lạc không nói gì, Mẫn Kỳ lại tiếp: "Anh biết bản lĩnh của tôi, không hàng ma sư nào có thể thay thế được tôi. Con đường cứu thế nguy hiểm, tôi không sợ chết, anh tuyệt đối sẽ không thiệt gì".

Nghiêm Lạc lạnh lùng nói: "Anh không sợ chết, thì cứu thế làm gì?".

"Tôi chỉ là không muốn... mình chết đi khi chưa hề nỗ lực. Nếu như em gái tôi còn sống, nó nhất định sẽ làm như thế, nó vẫn luôn mơ ước được giải cứu thế giới." Anh ta ngừng lại một chút, đón ánh mắt của Nghiêm Lạc: "Tôi biết trước đây anh đã từng điều tra về tôi, anh không thích thủ đoạn của tôi, tôi đương nhiên cũng chẳng phải loại anh hùng gì, nhưng tôi có thể dùng vào trận chiến lớn, giá trị của tôi, chắc đủ để xóa đi những định kiến của anh".

Nghiêm Lạc nhìn anh ta, rất lâu không nói, sau đó im lặng quay người rời đi.

Cửa sắt "rầm" một tiếng, sau đó lại khóa lại, trong căn phòng nhỏ, áp lực đã giảm bớt. Mẫn Kỳ thở ra một hơi, không thể đoán được Nghiêm Lạc rốt cuộc là đang nghĩ thế nào. Nhưng anh ta cũng không nói không, có lẽ mình vẫn còn cơ hội.

Bên kia tiếng kêu của Lạn Hà lại vang lên, lần này là tiếng hét "Cứu mạng". Mấy cảnh sát coi ngục xông đến mắng chửi: "Giữa đêm hét cái gì mà hét?".

"Ngón tay của tôi không còn rồi, ngón tay của tôi không còn rồi, đau đớn quá, cứu tôi với."

"Mẹ mày chứ, mày nằm mơ thấy mẹ mày đó, ngón tay của mày chẳng phải vẫn còn sao, muốn ăn đánh à?"

"Không phải đâu, đại ca, bọn họ đem bàn tay của tôi ra, cắt từng ngón một, sau đó dán vào, rồi lại cắt ra, tôi đau đớn lắm, thà chết còn hơn, đại ca cứu với."

"Khốn nạn, mày vừa rồi nằm mơ thấy quỷ, hét cái quái gì, đá mày cũng không tỉnh, bây giờ hét gì nữa chứ? Không muốn ngủ thì ra ngoài chạy một vòng, kiểu giống như mày ông đây gặp nhiều rồi, có biện pháp để trị mày."

Lạn Hà vẫn lớn tiếng gào thét, giống như thực sự vô cùng đau đớn, như thể ngón tay thật sự bị chặt ra vậy. Mẫn Kỳ ngồi trên chiếc giường nhỏ yên tĩnh lắng nghe, từ từ lộ ra nụ cười. Gã Nghiêm Lạc này cũng thật là nhẫn tâm, dùng pháp thuật giày vò như thế so với việc cắt ngón tay thật còn khiến người ta thống khổ hơn. Lạn Hà e rằng sau này không còn được ngủ ngon nữa rồi.

Anh ta nằm xuống, nhìn lên trần nhà phòng giam chật hẹp, cảm thấy cơ hội ra ngoài của mình rất lớn.

Khi Chúc Tiểu Tiểu ngủ dậy, trời đã sáng rồi. Cô nhìn nhìn chiếc đồng hồ báo thức nhỏ ở đầu giường, đã hơn tám giờ. Trên giường không có Boss, chỉ có cô cùng chiếc gối đang ôm chiếm hết cả chiếc giường.

Chúc Tiểu Tiểu dụi mắt, vẫn còn mơ màng, bước xuống giường tìm Boss. Cửa thư phòng đang đóng, cô mở ra nhìn một cái, Nghiêm Lạc đang nghe điện thoại, mấy chiếc máy chủ đều đang làm việc, máy vi tính cũng đang mở.

Anh quay đầu lại nhìn thấy Tiểu Tiểu đứng ở cửa, vẫy tay với cô. Tiểu Tiểu nghe lời đi vào, ngồi lên chân rồi rúc vào lòng anh, nghe anh nói chuyện điện thoại. Anh rất ít lời, đôi phương nói mười câu anh chỉ đáp lại một câu. Cô gối lên ngực anh, nghe thấy giọng nói ồm ồm của anh, thật là hay. Cô lại mơ màng muốn ngủ, nếu như có thể mãi ở cùng nhau thế này thì tốt biết bao.

Nghiêm Lạc nói chuyện điện thoại xong, cúi đầu nhìn đáng vẻ mơ màng của Heo Con, lại mỉm cười, khẽ hôn lên trán cô.

"Boss, anh cả đêm không ngủ sao?"

"Đừng thất vọng, tối qua có chút việc, tối nay là có thể rồi."

Có thể cái gì? Ai thất vọng chứ? Đại háo sắc! Còn cố ý thấp giọng xuống, nói mờ ám như vậy. Chúc Tiểu Tiểu đỏ mặt lườm anh một cái. Biểu cảm của cô làm cho Nghiêm Lạc phá lên cười. Anh cúi đầu khẽ hôn lên lông mày cô, lại đi chuyển tới môi.

Chúc Tiểu Tiểu nhảy phắt dậy, bịt lấy miệng: "Không được không được, em vẫn còn chưa đánh răng rửa mặt". Cô như lửa đốt sau mông chạy ra ngoài, Nghiêm Lạc ở phía sau lại cứ cười, điều này khiến Chúc Tiểu Tiểu chạy càng nhanh hơn.

Chúc Tiểu Tiểu còn chưa rửa mặt xong thì có người ấn chuông cửa, cô nghe thấy Nghiêm Lạc đi ra mở, là tiếng của một người đàn ông. Cô vội vàng lau sạch mặt ra ngoài xem.

Vừa đến là một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, trên lông mày có một vết sẹo, tóc anh ta hơi dài, trùm qua cả tai, toàn thân toát ra cảm giác tang thương.

Nghiêm Lạc đang hỏi anh ta: "Hôm nay làm sao đã quay về rồi?".

"Xong việc rồi, vừa hay có chuyến bay nên về luôn."

Chúc Tiểu Tiểu hiếu kỳ nhìn, không biết đây là ai.

"Âm Yến Tư, Chúc Tiểu Tiểu." Nghiêm Lạc giới thiệu hai người bọn họ với nhau.

Chúc Tiểu Tiểu gật đầu chào hỏi, vẫn đang đánh giá người đàn ông, hóa ra đệ nhất hàng ma sư trong truyền thuyết Âm Yến Tư lại có hình dáng như thế này.

Truyền thuyết về anh ta đã lưu truyền khắp cả công ty, nghe nói anh ta là thần nhân duy nhất trong lịch sử giới hàng ma có thể so sánh được với Chung Quý; nghe nói anh ta từng chết đi hai lần rồi đều sống lại giống như kỳ tích; nghe nói không có yêu ma quỷ quái nào đến tay anh ta rồi mà lại không bắt được... Chúc Tiểu Tiểu từng nghe rất nhiều câu chuyện về Âm Yến Tư, hôm nay cuối cùng đã được gặp mặt, hóa ra cũng là một khối băng lớn giống như Boss.

"Ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Âm Yến Tư nói với Chúc Tiểu Tiểu, trong mắt chớp lên ý cười nhân nhật. Ý nghĩa trong câu nói kia khiến Chúc Tiểu Tiểu hơi đỏ mặt, lẽ nào mình cũng có rất nhiều chuyện đồn đại truyền đến tai người ta rồi?

Nghiêm Lạc cười, vỗ vai Âm Yến Tư. Sau đó hai người đàn ông đi vào trong thư phòng rỉ rả nói chuyện, Chúc Tiểu Tiểu làm một quán gia nhỏ, đem điểm tâm tới cho bọn họ.

Cô nghe thấy Âm Yến Tư nói: "Bây giờ theo tiêu chuẩn của anh, không thể tập hợp đủ tám người".

Nghiêm Lạc trả lời: "Đại kiếp không đến nhanh vậy đâu, vẫn còn thời gian".

"Anh xác định con đường này là đúng?"

"Tôi chắc chắn con đường khác không thông."

Chúc Tiểu Tiểu không hiểu bọn họ đang nói gì, cô lủi ra. Tuy Boss không đề phòng cô, nhưng cô cảm thấy bản thân vẫn nên tự giác một chút, chớ làm phiền bọn họ. Nhưng hai người đàn ông kia cứ rỉ rả nói chuyện, còn cùng nhìn cô mấy cái, điều này khiến Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy hình như họ có nói đến mình.

Lòng hiếu kỳ của Tiểu Tiểu bắt đầu nổi lên, nhưng lúc này vào đó hình như không thích hợp. Cô đi lòng vòng cả lúc lâu, pha một bình trà làm có, đi vào vừa hay nghe thấy Nghiêm Lạc nói: "Heo Con không được, cô ấy vẫn chưa đến trình độ đó".

Âm Yến Tư nhún vai: "Vây được thôi, tôi cảm thấy bây giờ nhiều nhất cũng chỉ có thể tập hợp được năm người".

Chúc Tiểu Tiểu đưa trà xong ì ra không đi. Chút tâm sự đó của cô, Nghiêm Lạc làm sao lại không hiểu, anh kéo cô ngồi lên chân mình, giải thích: "Bọn anh đang nói về phương pháp phá kiếp nạn, anh muốn tìm ra tám vị hàng ma sư, huấn luyện bọn họ Thiên cang bát trận. Lão Cửu liền bảo để em vào, anh nói em không được".

"Em rất được mà, em còn có thể phá kết giới." Chúc Tiểu Tiểu nhỏ tiếng biện hộ cho mình,

Hai người đàn ông cất tiếng cười, Nghiêm Lạc khẽ hôn lên gò má cô: "Em còn kém lắm".

Chúc Tiểu Tiểu đỏ mặt, đẩy anh ra. Âm Yến Tư thì làm như chẳng thấy gì cả, chỉ tiếp lời: "Vây tôi gọi bọn họ đến".

Nghiêm Lạc trả lời: "Hôm nay đừng gọi vội, để qua mấy ngày nữa đi, hai ngày này tôi muốn nghỉ ngơi một chút".

"Nghỉ ngơi?" Âm Yến Tư nhìn anh như thấy quý vậy.

"Đúng". Nghiêm Lạc nói: "Tôi phải nghỉ ngơi, yêu đương".

Âm Yến Tư không nói gì, đứng lên đi ra ngoài: "Được rồi, vậy tôi đi đây. Anh nghỉ xong thì tìm tôi".

Chúc Tiểu Tiểu đỏ mặt, đấm Boss một cái, nghỉ ngơi, yêu đương, vậy mà anh cũng nói ra được.

Nhưng Nghiêm Lạc đã thật sự kéo cô đi yêu đương. Hành trình một ngày ở công viên giải trí khiến Chúc Tiểu Tiểu chơi phát cuồng. Từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ đến Boss lại chịu đưa mình đi chơi mỗi trò một lượt. Tiểu Tiểu ngồi trên thuyền hải tặc ôm lấy anh hết lớn, ngồi trên xích đu hôn nhau với anh, ngồi trên đu quay ngựa gỗ dựa vào lòng anh cười.

Một ngày thật hoàn mỹ, nếu như Boss không hôn cô ở trước mặt nhiều người như vậy, để cô xấu hổ thế này thì càng tuyệt hơn nữa. Nhưng khi bọn họ đi dạo siêu thị vào lúc xế chiều, Chúc Tiểu Tiểu mới biết cái gì mới thực sự gọi là ngượng ngùng xấu hổ.

Lúc đó Chúc Tiểu Tiểu mãi tìm đồ ăn vặt chất đầy một chiếc giỏ lớn, khi quay đầu đã không thấy Boss đâu nữa. Cô đi tìm, kết quả phát hiện anh đang đứng trước giá để bao cao su chăm chú nhìn.

Chúc Tiểu Tiểu đỏ bừng mặt lên, vội vàng chạy đến kéo anh đi. Nghiêm Lạc dảng vẻ nghiêm túc nói với cô: "Anh không muốn đeo cái này, chỉ bằng anh đưa em đi hỏi bác sĩ xem em có thích hợp uống thuốc tránh thai không. Hoặc là hỏi xem còn có phương pháp gì khác không, anh chưa từng tìm hiểu những thứ như vậy".

Chúc Tiểu Tiểu mặt đỏ lừ, hoàn toàn không biết nên đáp lại thế nào, ở trong siêu thị già chết hình như cũng không thích hợp, chỉ đành vội vã kéo anh đi. Vốn dĩ cô còn muốn mua thứ khác nhưng cũng chẳng buồn mua nữa rồi. Tiểu Tiểu nhanh chóng xông đến quầy thu ngân thanh toán, tóm lại vẫn nên đưa Boss đại nhân rời xa chỗ này nhanh một chút.

Nhưng lúc thanh toán, nhân viên thu nhân quét mã vạch của từng món hàng một, đột nhiên quét tới một hộp bao cao su, Chúc Tiểu Tiểu thoáng cái cứng đờ người ở đó. Chuyện gì vậy, chẳng phải nói không muốn đeo sao, anh cầm một hộp khi nào vậy?

Nghiêm Lạc thân nhiên xếp hết đồ vào túi rồi dặt tay Tiểu Tiểu trở lại xe, còn nói với cô: "Chúng ta lâu như vậy mới quay về bên nhau, anh không muốn có con sớm cho thêm loạn. Huống hồ chuyện đại kiếp diệt thế vẫn còn chưa giải quyết xong, trước tiên không sinh con vội, có được không?".

Có được không? Làm gì mà hỏi cô như thế cô muốn sinh con cho anh ngay vậy, rốt cuộc ai đang sốt ruột đây?

Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên hiểu ra, lúc đó hai sự lựa chọn Boss cho cô thực ra kết quả đều như nhau. Cùng phòng hay là đăng ký? Đăng ký xong cũng phải cùng phòng, cô chọn cái nào thì cũng đều rơi vào "móng vuốt" của anh.

"Nghĩ cái gì vậy? Thật sự muốn sinh con sao?" Nghiêm Lạc nhìn khuôn mặt hơi hoảng loạn của cô, cố ý trêu chọc.

"Đâu có, em là đang nghĩ đến việc nghiêm túc" Tiểu Tiểu làm bộ làm tịch, lúng túng nghĩ ra một chủ đề để nói: "Ừm, đúng, chính là anh nói phải chọn tám người, Âm Yến Tư nói có thể chọn được năm người, là năm người nào vậy?".

Nghiêm Lạc mỉm cười, đan những ngón tay của mình vào những ngón tay cô, nắm lại: "Em đều quen biết đó, Âm Yến Tư, Cao Lôi, Tư Mã Cần, Thư Đồng, Tiết Phi Hà".

"Vây còn thiếu ba người làm thế nào?"

"Sẽ tìm thấy thôi."

"Boss, em thực sự không được sao?"

"Em có mấy phần bản lĩnh lẽ nào bản thân không biết?" Nghiêm Lạc xoa đầu cô.

"Em cảm thấy em rất lợi hại, em có thể phá kết giới, đã từng cứu đồng nghiệp, em còn giết cả Hậu Khanh nữa đó." Cô vừa nói vừa bày ra tư thế.

Nghiêm Lạc bị cô làm cho phì cười: "Em muốn làm anh hùng cứu thế đến vậy sao, A La biết được chắc chắn rất vui mừng. Năm đó nó luôn coi em là vinh dự của địa phủ, cho đến bây giờ, nó vẫn cảm thấy thiên phú của em sẽ là chìa khóa để cứu thế. Vì chuyện này, quan hệ của bọn anh đã trở nên gay gắt trong một thời gian dài".

"Em nào có muốn làm anh hùng, em, chỉ muốn giúp anh mà thôi. Chuyện khiến anh lao tâm khổ tứ thế này, em cũng muốn vì anh đóng góp chút sức lực. Được vậy thì tốt biết bao." Chúc Tiểu Tiểu nói rồi gùm anh một cái: "Anh xem, A La có lòng tin đối với em như vậy, đâu có giống anh, lúc nào cũng coi thường em".

"Anh đâu có coi thường em, anh cũng rất chờ mong biểu hiện thần dũng của em." Ánh mắt của Nghiêm Lạc rất mờ ám.

"Lừa người." Chúc Tiểu Tiểu nhăn mũi.

"Không lừa em." Nghiêm Lạc khẽ sát vào tai cô nhỏ giọng nói gì đó, Chúc Tiểu Tiểu trong chốc lát mặt đỏ hồng lên, lắc đầu thật lực: "Không được, không được, em không được đâu".

"Vừa rồi em chẳng phải nói em rất được sao."

"Đó đâu phải loại chuyện này." Chúc Tiểu Tiểu vừa xấu hổ vừa hoảng hốt.

Nghiêm Lạc không nói nữa, kéo cô lên xe. Chúc Tiểu Tiểu lo lắng: "Boss, không cần phải như vậy chứ?".

"E rằng là phải như vậy, lúc ở rạp chiếu phim anh đã cảm thấy không bình thường, lời chú của Cửu Thiên Huyền Nữ năm đó thật sự là rất mạnh."

Chúc Tiểu Tiểu ngồi trên xe ngẩn ra hồi lâu, đột nhiên đạp chân, vùng vằng nói: "Em ghét Cửu Thiên Huyền Nữ, ghét bà ấy, ghét bà ấy...".

Cửu Thiên Huyền Nữ mà Chúc Tiểu Tiểu ghét lúc này cũng lòng đầy buồn bã về chuyện của Tiểu Tiểu. Bà ta lật bàn tay, khuôn mặt u uất: "Bà chủ của ta, làm sao lại bị phá?". Nghiêm Lạc nên muốn đòi muôn kiếp không thể chạm được vào Heo Con mới đúng, vì sao bọn họ lại có thể thân mật được như vậy?

"Chắc là do Heo Con chủ động, năng lực của muội ấy phá chú rồi, cho nên chú lực liền mất đi", Huyền Thiên Ngọc Nữ cẩn trọng trả lời.

"Nhưng mấy kiếp trước các con chẳng phải có nhìn thấy, Heo Con và hấn ta nói chuyện, hấn ta cũng không trả lời nổi phải không?"

"Mấy kiếp lúc vừa mới chuyển thế thực sự là như vậy. Nhưng ở kiếp này, có lẽ là thời gian quá lâu rồi, chú lực yếu đi cũng chưa biết chừng." Mấy kiếp này đệ tử Huyền Thiên phái bọn họ lúc nào cũng ngủ rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ, đối với thế giới nhân gian này thực sự không thích ứng lắm, cho nên cũng không theo dõi sát sao được.

Cửu Thiên Huyền Nữ trách móc: "Nói bừa, chú lực nào mà lại suy yếu theo thời gian chứ? Nhưng mà, năng lượng kết cấu của thế giới này thực sự đã quá thay đổi rồi". Bà ta nhìn bàn tay của mình: "Là pháp lực của ta suy yếu rồi? Hay là Heo Con đã ngày càng mạnh hơn?".

Ngoài cửa sổ, bóng đêm phủ đến, đèn đường dần sáng lên, trên đường những con người kia bắt đầu hoạt động náo nhiệt, bắt đầu cuộc sống về đêm. Huyền Thiên Ngọc Nữ cùng những đệ tử khác đều cúi đầu, không người nào có thể trả lời được câu hỏi này của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Thế giới này, so với thế giới mà bọn họ vốn dĩ quen thuộc, đã thay đổi nhiều lắm rồi.

Đêm nay, Nghiêm Lạc cố ý chuẩn bị một bữa tối rất phong phú thịnh soạn để dỗ Heo Con nhà anh ăn no, lại ôm lấy cô xem tiết mục văn nghệ giải trí một giờ đồng hồ. Nhưng Chúc Tiểu Tiểu thực sự vô cùng căng thẳng, đến tí vi cũng không xem nổi. Nghiêm Lạc thấy cô thế này đành phải quay thư phòng làm việc, để cô tắm rửa đi ngủ trước.

Chúc Tiểu Tiểu tắm rửa thơm tho xong, ngồi trên chiếc giường siêu lớn hôm nay mới chuyển đến, trong lòng thật sự cảm thấy rất kỳ lạ. Tại sao cô lại bị thăm thế này, đến loại chuyện này mà cô cũng phải chủ động.

Rõ ràng cô là con gái mà, con gái cứ coi như cùng với người con trai của lòng mình đi đến bước cuối cùng, vậy cũng nên che che giấu giấu, nửa vờ hờ hững chứ nhỉ.

Vì sao đến lượt cô thì phải làm một chú heo con "thần dũng" thế này?!

Chúc Tiểu Tiểu ôm lấy gối lăn qua lăn lại trên giường, lớn tiếng hét á á, chiếc giường này quả nhiên lớn quá, có thể lăn được, nhưng mà cô thật sự không "xuống tay" nổi. Làm thế nào bây giờ?

Tuy rõ ràng tối nay Boss đã buông tha rồi, nhưng khi cô nhìn thấy bóng lưng thất vọng của anh lúc đi vào thư phòng, thì lại cảm thấy rất đau lòng. Cô thờ dãi trong lòng, sắp chần gối xong xuôi rồi nằm ở bên của mình, bên còn lại là dành cho Boss. Chúc Tiểu Tiểu giúp anh vỗ cho gối mềm ra, lại xoa ga giường cho phẳng, ngắm nghía một hồi rồi vẫn là do người xuống ngủ.

Nằm cả hồi lâu chẳng ngủ được, cô cứ lăn qua lật lại, Boss vẫn chưa về phòng, Chúc Tiểu Tiểu ngồi dậy, do dự rồi lại do dự, cuối cùng chạy đến thư phòng.

Cô thò đầu qua cửa nhìn trộm vào bên trong, trông thấy Boss đang buồn rầu ngồi đó, rõ ràng ngồi nhìn máy tính mà lại chẳng để tâm gì. Chúc Tiểu Tiểu thật sự đau lòng, bước vào lên tiếng: "Boss".

Nghiêm Lạc ngẩng lên, cười với cô: "Sao vẫn còn chưa ngủ?".

"Tại anh không đến." Cô đi tới làm tổ trong lòng anh nũng nịu.

"Ngoan, đi ngủ nhé."

Chúc Tiểu Tiểu cắn môi, ngồi thẳng dậy trên đùi anh: "Boss, em làm được".

"Em cứng đờ như một khúc gỗ vậy, được cái quý gì, đi ngủ đi."

"Thực sự được, thật đó!" Dưới ánh mắt hoài nghi của Nghiêm Lạc, Chúc Tiểu Tiểu dựng thẳng lưng lên.

Thế là Heo Con thần dũng thành công đưa Boss đại nhân lên giường. Đáng tiếc những gì sau đó lại không đẹp đẽ như dự liệu của cô. Hai người ở trên giường lăn qua lăn lại rất lâu, âu yếm, hôn nhau, không khí nóng đến mức sắp bốc cháy rồi. Nghiêm Lạc nhẫn nại vuốt ve cô, Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy cơ thể của mình giống như miếng thịt kho tàu vậy, vừa mềm vừa nát, nhưng hễ đến bước cuối cùng, cô lại không tự chủ được mà co rúm về phía sau.

Tất cả thật đúng như Nghiêm Lạc nói, anh quả nhiên không có quyền khống chế. Nhưng Chúc Tiểu Tiểu lại là cô gái trẻ không có kinh nghiệm, vừa xấu hổ vừa hoảng hốt, hoàn toàn không nắm giữ được cục diện. Hai người thật sự là thuần túy lăn trên giường. Chúc Tiểu Tiểu lúc đầu luôn miệng không ngừng nói mình có thể, lúc này thì chẳng khoe khoang được nữa rồi. Cô nhìn Boss bị giày vò đến mức mồ hôi nhễ nhại, đáng về thất bại, sốt ruột để rơi nước mắt.

Nghiêm Lạc sau lần thứ năm có ý đồ để Chúc Tiểu Tiểu "chiếm đoạt" mình thất bại, quyết định sẽ không thử nữa. Anh ôm Tiểu Tiểu vào trong lòng, hôn lên mắt cô, hôn hết nước mắt: "Ngốc nghếch, khóc gì chứ, em làm rất tốt, lần sau lại tiếp tục cố gắng. Mệt rồi, ngủ đi, anh ngủ cùng em".

Chúc Tiểu Tiểu vui đầu trong lòng anh, gắng sức lắc: "Cho em thêm một cơ hội nữa, tài liệu giáo dục sức khỏe chẳng phải nói, nếu lần đầu tiên không được, sau này sẽ có tâm lý sợ hãi sao?".

"Anh sợ hãi hay là em? Anh không sao, thần kinh mạnh mẽ của em cũng sẽ không sao. Cho nên hôm nay ngủ đi, để sau hẵng nói."

"Không được không được, như thế này em sẽ không ngủ được." Chúc Tiểu Tiểu lau nước mắt, đột nhiên nghĩ ra một ý hay: "Hay là, Boss, anh đi mua chai rượu, rượu có thể làm tăng dũng khí, sau khi uống rượu em nổi loạn một chút, thì có thể thành công rồi".

Nghiêm Lạc vỗ trán, nhìn thấy ánh mắt trông mong của Chúc Tiểu Tiểu, cuối cùng vẫn xuống giường mặc quần áo, đi xuống cửa hàng bách hóa Hai tư giờ dưới lầu mua rượu. Chúc Tiểu Tiểu ngồi trên giường căng thẳng cắn chần, gắng hết sức nghĩ, phương pháp này có thể không nhỉ, uống rượu là được phải không?

Rượu mua về rồi, Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng rót một cốc cho mình, Nghiêm Lạc ôm cô vào lòng, vuốt lưng cô: "Uống chậm một chút, không ai cướp của em đâu". Chúc Tiểu Tiểu đợi một lát, lại rót thêm một cốc: "Em uống thêm cốc nữa, chắc sẽ có cảm giác".

Uống xong cốc này, vì sao vẫn còn chưa làm loạn nhỉ? Chúc Tiểu Tiểu lại uống thêm cốc nữa. Nghiêm Lạc thờ dài, dỗ dành cô: "Buồn ngủ chưa?".

"Có chút choáng váng, có coi là buồn ngủ không?" Chúc Tiểu Tiểu thực sự cảm thấy trước mắt bắt đầu mờ mông lung rồi.

Nghiêm Lạc mang cái cốc của cô đi, đặt cô nằm thẳng trên giường. Cô lật người ôm anh thật chặt. Anh duỗi ngón tay điểm một cái lên trán cô, khe khẽ làm phép: "Thả lỏng, ngủ đi".

Trong giọng nói dịu dàng của anh, cô từ từ không mở nổi mắt nữa, hiệu lực của men rượu và pháp thuật của anh khiến cô ngủ rất nhanh, nhưng trước khi vào giấc mộng, cô vẫn vùng vẫy nói: "Boss, anh đừng không yêu em. Em làm được, em làm được".

"Heo Ngốc!"

Trong đêm nay, có năm người khác cũng đang uống rượu, nhưng bọn họ uống thoải mái vui vẻ hơn rất nhiều.

Tại quán bar Nhân Thanh Đình Phỉ, Âm Yên Tư cùng mấy hàng ma sư đang ngồi quanh một chiếc bàn trong phòng bao.

"Lão đại, điều anh nói là sự thật? Sao đột nhiên giữa chừng lại đổi ông chủ?" Thư Đồng chống cằm, cảm thấy thật không đáng tin.

Âm Yên Tư uống một hớp rượu, trả lời: "Ngày mai đi làm, phòng Nhân sự chắc sẽ thông báo thôi".

Cao Lô đẩy đẩy gọng kính trên mũi: "Là người nào mà đến Boss cũng có thể đuổi đi?".

"Thần."

Mọi người đợi về tiếp theo, kết quả Âm Yên Tư lại tiếp tục uống rượu, vấn đề này cứ coi như trả lời cũng không hết

Thư Đồng nói: "Mỗi lần lão đại hé lộ ra loại đức tính giống như của Boss này, tôi liền rất bạo lực, kích động".

Tư Mã Cần đây nghiêng cô: "Không phải đâu, vẫn còn thua xa. Cô ở trước mặt của lão đại dám chỉ trích cái tính này của anh ấy, cô ở trước mặt Boss dám nói không?".

Thư Đồng ném đầu phụng qua đó coi như thừa nhận.

Cao Lô tiếp tục hỏi: "Nhưng mà Boss rốt cuộc là người như thế nào?". Nhiều năm vậy rồi mà bọn họ vẫn không biết thân phận thật sự của anh, chỉ biết anh chắc chắn không phải thuộc loài người.

"Có lẽ không lâu nữa mọi người sẽ biết." Âm Yên Tư vẫn bảo vệ bí mật cho Nghiêm Lạc.

Tư Mã Cần cũng có câu hỏi: "Lão đại, anh có dự định gì?".

"Tôi đi với Boss." Âm Yên Tư từ trước đến nay chưa bao giờ do dự về vấn đề này.

"Vậy vừa rồi, ý của anh là nếu như chúng tôi tình nguyện, cũng có thể đi cùng?"

Âm Yên Tư gật đầu: "Có một chuyện lớn, muốn cùng, làm với mọi người, nhưng rất nguy hiểm, mọi người có thể cân nhắc một chút". Anh hướng sang phía Tiết Phi Hà vẫn cứ không nói lời nào kia: "Tôi không biết rõ về cô, nhưng Boss nói cô có thể. Hy vọng cô sẽ gia nhập".

Tiết Phi Hà nhìn Tư Mã Cần một cái, lại quay sang gật đầu với Âm Yên Tư: "Tôi đồng ý". Cô vẫn còn muốn nói tiếp, Thư Đồng ở bên cạnh đã vội vàng cắt ngang: "Dừng, dừng, nói tiếp nữa thì lại lời mấy cái lý luận thiên chức sứ mệnh kia ra mất. Xin cô đó, bạn thân mến, ở đây là quán rượu, không phải là từ đường gia tộc".

Tiết Phi Hà mặt đỏ hồng, ấp úng không biết nên tiếp lời như thế nào, cô vừa rồi đích xác là muốn nói cô thân gánh vác sứ mệnh hàng ma trừ yêu của Tiết gia, cho nên không sợ hãi nguy hiểm. Bị Thư Đồng nói trúng phóc như thế, cô cũng cảm thấy nói ra những lời như vậy thật quá mất mặt.

Tư Mã Cần lên tiếng: "Tôi cũng gia nhập, đã là chuyện lớn, tôi có hứng thú. Nhưng vẫn còn một vấn đề, Boss mời chúng ta những người ưu tú như thế này thì cũng không lạ, nhưng vì sao trên danh sách lại có cả Thư Đồng? Lão đại, anh với Boss lúc thảo luận danh sách đầu óc có tỉnh táo không?".

"Khôn nạn!", Thư Đồng một chân đá qua: "Lão nương kém hơn anh sao?".

"Chỉ năm người chúng ta? Đủ không?" Cao Lô bình tĩnh cảm xúc của mình lên, tránh để bị hai người kia động chân động tay làm vỡ, thuận miệng cũng đưa ra nghi vấn của bản thân.

"Không đủ, Thiên cang bát trận, cần có tám người."

"Thiên cang bát trận?" Tư Mã Cần huyệt sáo lên tiếng: "Quả nhiên là chuyện lớn, tôi lại cho rằng đó chỉ là truyền thuyết".

"Boss nói có, vậy thì là có."

"Trong công ty có hai mươi sáu hàng ma sư cấp một, lẽ nào không chọn ra được tám người?"

"Rất nhiều nguyên nhân và điều kiện, những người khác không chắc sẽ thích hợp, cần phải xem lại." Âm Yên Tư có thói quen không nói nhiều, nhưng mọi người cũng đều hiểu rõ. Trong vấn đề này không chỉ là xem năng lực hàng ma và cấp bậc, còn phải xét đến tố chất tâm lý, vị trí trong đội, sở trường kết hợp, hoàn cảnh gia đình, tính thần hợp tác...

Cao Lô nâng cốc: "Bất luận là thế nào, tính thêm tôi vào nữa".

Thư Đồng cũng rót đầy cốc của mình: "Nếu không có tôi, Phi Hà một mình là con gái cô độc biết bao, thế nào cũng phải cùng nhau làm những tỷ muội hàng ma xinh đẹp chứ".

Tư Mã Cần và Cao Lô hai người khác nhau nhưng đồng thời hung dữ gườm cô, Tiết Phi Hà không nhịn được cười, mọi người cùng nhau hét: "Cạn ly!".

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Ở một nơi khác, trong một tiệm đồ cổ lớn nhất toàn thành phố, Vu Lạc Ngôn cảm miêng hồng ngọc kia đưa cho chủ tiệm giám định, anh phải do dự rất

lâu mới quyết định được. Thực ra miếng hồng ngọc này có phải là đồ cổ hay không thì có làm sao chứ? Lẽ nào anh còn có thể chứng minh Chung Quỷ gặp được ngày hôm đó chỉ là ảo giác?

Vu Lạc Ngôn thở dài, lại nhớ tới sự việc hôm đó, anh đã nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu xông vào hôn Nghiêm Lạc. Anh như thế này, có coi là cuộc sống, ái tình, mất cả hai không?

"Miếng ngọc này e là đã trải qua ít nhất mấy trăm năm rồi, nhất thời tôi cũng không thể xác định được rốt cuộc là nó bao nhiêu tuổi, tóm lại chắc chắn là một thứ bảo bối." Lời của chủ tiệm đồ cổ kéo tư duy của Vu Lạc Ngôn trở lại.

Vu Lạc Ngôn cầm miếng ngọc, đứng đó nghĩ hồi lâu, Chung Quỷ cho anh miếng ngọc này là có ý gì?

Ông chủ tiệm hỏi: "Anh à, ngọc này anh có bán không? Tôi nghiên cứu đồ cổ châu báu nhiều năm như vậy rồi, miếng ngọc thế này thật hiếm thấy, nếu như là mạng đi bán, tuyệt đối được giá tốt".

"Không đâu, cảm ơn." Nghe thấy người ta bảo bán miếng ngọc, Vu Lạc Ngôn chẳng hiểu vì sao trong lòng không, thoải mái, anh vội vàng thu miếng ngọc lại, đi ra ngoài.

Lúc này đã hơn mười giờ tối gió đêm vi vu, trăng sáng trên cao. Vu Lạc Ngôn bước trên đường, nhớ lại những lời mình đã nói với Thư Đồng khi cùng ly ngày hôm đó.

Lúc ấy trong lòng anh tràn ngập nỗi buồn, hoàn toàn không biết mình nên làm thế nào. Nhưng Thư Đồng lại nói: "Không biết thì đừng nghĩ, không nguyện ý làm hàng ma sư thì đừng làm, sao cứ phải dấn vật nhiều như thế này. Thế hệ trẻ các anh bây giờ, cả ngày không biết là nghĩ linh tinh cái gì, Tiểu Tiểu trước đó cũng như vậy. Tôi nói với anh này, trong mệnh đã định, anh cũng không cần vùng vẫy, cần anh làm gì, đến khi đó, vận mệnh sẽ nói cho anh biết. Bây giờ anh nên ăn, nên uống, thuận theo tự nhiên là được rồi. Công ty của chúng tôi có một người tên là Ray, cái người mang dòng máu lai đó, anh gặp qua rồi. Anh ấy mới buồn cười, bảo anh ấy là một hàng ma sư tư chất bình thường, ở trong gia tộc không phát triển gì được, liền ra nước ngoài làm ăn, lấy một cô gái Tây, sinh ra Ray. Mọi người cho rằng chắc chắn không có chuyện gì, nhưng kết quả khi Ray mười sáu tuổi, đột nhiên nói muốn về nước, muốn làm hàng ma sư, khiến bố anh ấy phát hoảng. Có trời mới biết anh ấy làm sao hiểu được chuyện hàng ma sư này. Bọn tôi cũng từng hỏi anh ấy, anh ấy nói anh ấy cũng không biết, chỉ là một ngày nào đó đột nhiên linh quang xuất hiện, anh ấy rất muốn làm một việc như thế này, liền quay lại. Sau khi về nước anh ấy chẳng hiểu cái quái gì, người trong gia tộc ban đầu đều không thích anh ấy, ai lại muốn một người nước ngoài kế thừa tổ nghiệp cơ chứ. Sau này nghe nói là Boss đã tìm đến anh ấy, anh ấy mới có được ngày hôm nay".

Vu Lạc Ngôn nhớ rất rõ ràng, khi đó nghe thấy câu chuyện này, anh lớn tiếng hét: "Tôi sẽ không xui xẻo như thế chứ? Mẹ kiếp, nếu như có một ngày nào đó, buổi sáng khi tỉnh dậy tôi lại cảm thấy muốn làm hàng ma sư, tôi sẽ bóp chết chính mình".

Nhưng mà, lời nói còn văng bên tai, buổi sáng hôm nay anh tỉnh dậy rõ ràng không phải muốn làm hàng ma sư, nhưng đột nhiên anh lại muốn kiểm chứng một chút, miếng ngọc tổ tiên lưu lại cho anh, điều này biểu thị cái gì?

Vu Lạc Ngôn quay đầu nhìn tiệm đồ cổ kia, nói với chính mình, anh sẽ không làm hàng ma sư, tuyệt đối không! Anh là con trai của Vu Kiến Quốc, đại thiếu gia của Vu gia, anh chẳng phải là hàng ma sư gì cả!

Vu Lạc Ngôn lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước, con đường này có quán rượu, trước quán rượu có vài cô gái đứng kéo khách. Vu Lạc Ngôn cho xe dừng lại ở bãi đỗ xe của quán rượu, bây giờ phải đi qua đó lấy xe.

Đi qua cửa lớn của quán rượu, mấy cô gái trẻ đưa mày liếc mắt cười với anh, Vu Lạc Ngôn không để ý, nhưng mà trong đó có một cô gái khuôn mặt rất trẻ con, có mấy phần giống với Chúc Tiểu Tiểu. Vu Lạc Ngôn nhìn cô ta nhiều hơn mấy cái.

Đội anh lái xe đi ra, cô gái có khuôn mặt trẻ con kia đã đi cùng với một người khách rồi, khoắc lấy tay người đó tình cảm đi qua trước xe của Vu Lạc Ngôn. Vu Lạc Ngôn lắc đầu, cô gái trẻ như thế sao mà lại đi làm nghề này. Anh khởi động xe lái lên đường lớn, nhưng vừa lái đi được hơn mười mét, trong đầu anh đột nhiên lóe lên hình ảnh vị khách làng chơi kia... Hẳn ta không phải người!

Vu Lạc Ngôn cũng không biết mình làm thế nào mà xác định được, nhưng anh chắc chắn biết đó là quỷ hút máu.

Anh quay đầu xe, tăng tốc phóng tới, bản thân anh không biết mình bị làm sao nữa, có lẽ vì cô gái đó có chút giống Chúc Tiểu Tiểu, có lẽ vì hôm nay anh bị miếng hồng ngọc kia làm buồn phiền tới mức bản thân hơi thất thường. Cả đoạn đường, anh kích động tìm kiếm tung tích con quỷ hút máu kia.

Còn may, ở đầu con đường trước mặt anh nhìn thấy hai người bọn họ. Cô gái có khuôn mặt trẻ con đó hiển nhiên không biết người khách mình vừa đi cùng là thứ gì, cô ta đang cười hớn hở, mặc cho người đàn ông kia ôm ấp sờ mó.

Vu Lạc Ngôn cho xe dừng lại bên đường, chạy mấy bước tới đó, một tay kéo cô gái kia: "Hi hi, cô đội một chút".

Cô gái kia quay đầu lại, trước là chẳng hiểu chuyện gì, sau lại cười rất mờ ám. Anh chàng đẹp trai trẻ tuổi này vừa nãy lúc qua đường nhìn cô ta mấy cái, nhưng lại không dừng bước. Cô ta còn cho rằng anh không có hứng thú, bây giờ lại vội vã đuổi theo.

"Anh chàng đẹp trai, muốn làm gì? Thật đáng tiếc, hôm nay tôi không rảnh."

Vu Lạc Ngôn hơi ngần ra, biết cô gái này hiểu nhầm ý mình, anh quay đầu nhìn người khách kia, tìm đập dữ dội, người này thực sự là quỷ hút máu, lúc này nhận câu tối màu của hắn ta đang hung dữ nhìn anh. Vu Lạc Ngôn sợ hãi, nhưng anh vẫn nói với cô gái kia: "Tôi trả giá gấp đôi hắn ta".

Cô gái kia có chút do dự, người này trẻ trung lại đẹp trai, đừng nói tiền trả gấp đôi, chỉ xét đến tướng mạo thế này, bình thường cũng khó mà tìm được. Nhưng lúc này người khách bên cạnh cất tiếng nói: “Không ngờ rằng chuyện làm ăn đã nói xong còn có thể tùy ý thay đổi, cô sau này còn muốn làm nữa không?”. Cô gái kia hoảng hốt, vội chạy đến ôm lấy cánh tay hắn ta nũng nịu: "Đâu có muốn đổi, ai biết được anh ta có chuyện gì chứ".

Tên quý hút máu kia cười lạnh một tiếng. Ôm lấy vai cô ta tiếp tục đi. Vu Lạc Ngôn không khống chế được bản thân, trong tình huống khẩn cấp lại một tay kéo cô gái kia: "Đừng đi cùng hắn".

Quý hút máu lần này cẩn thận, chăm chú đánh giá Vu Lạc Ngôn, xác định anh chỉ là người bình thường thì lại cười. Hắn ta vươn tay ra nắm chặt lấy cổ tay Vu Lạc Ngôn nói: "Thích cô ấy như thế sao, hay là cùng nhau đi, như thế cũng rất kích thích, tôi có thể nhường anh trước".

Vu Lạc Ngôn giống như chạm phải điện vậy, rút vội tay về, sợ hãi lùi ra sau mấy bước. Quý hút máu thấy anh không có ý kia thì nhún vai thất vọng, kéo cô gái rời đi. Lúc sắp đi, hắn ta còn quay đầu nhìn Vu Lạc Ngôn một cái. Vu Lạc Ngôn không biết có phải bản thân mình đang phải chịu tác động tâm lý không, chẳng hiểu sao anh lại cảm thấy trong ánh mắt nheo lại của đối phương lộ ra con khát máu.

Vu lạc Ngôn bình tĩnh, lùi ra sau mấy bước, không dám đuổi theo nữa, anh thần thờ nhìn bọn họ từ từ khuất bóng trong màn đêm.

Qua một lúc lâu, anh quay người đi về phía xe của mình, anh cảm thấy bước chân nặng tựa ngàn cân, không nhấc lên nổi. Miếng hồng ngọc đang phát nóng ở trước ngực anh, nóng đến mức trái tim anh đập càng lúc càng dồn dập. Nội dung trong báo cáo kiếp trước của anh đang tái hiện, anh là Thiên nhân thần tướng, nhưng gan anh nhỏ như chuột! Gan nhỏ như chuột!! Gan nhỏ như chuột!!!

Miếng hồng ngọc càng lúc càng nóng hơn, Vu Lạc Ngôn đột nhiên cảm thấy đầu óc như sắp nổ tung, anh quay người cất bước chạy cuống loạn, chạy theo hướng cô gái vừa rời đi tới.

Thư Đồng nói rất đúng, không muốn làm hàng ma sư thì đừng làm, nhưng anh bây giờ muốn cứu người, thì cứu người nhĩ?

Chạy được nửa con phố đến đầu đường, anh không tìm thấy tung tích bọn họ nữa. Vu Lạc Ngôn vô cùng hối hận, tại sao vừa rồi không ngăn cô ta lại, chính vì một suy nghĩ sai lầm của anh, hôm nay cô ta thực sự sẽ phải làm một xác khô sao?

Vu Lạc Ngôn chạy lung tung xung quanh, đi được mấy vòng thì đột nhiên trông thấy một con quỷ hút máu khác đi đến. Người trên đường đi qua đi lại, không một ai nghĩ rằng người đàn ông chẳng có gì khác so với người bình thường này lại là ma quỷ. Cho nên con quỷ hút máu kia thân nhiên bước đi, hắn ta thông thả ung dung, còn huýt sáo nữa.

Vu Lạc Ngôn cẩn trọng theo sau hắn ta, con quỷ hút máu này và con kia có thể chỉ là một không?

Anh lấy điện thoại ra định gọi cho Chúc Tiểu Tiểu, nhưng ngẫm nghĩ thế nào lại chọn số của Thư Đồng.

Thư Đồng đang cùng mấy người bạn tốt vui vẻ uống rượu, khi nhận được điện thoại cũng chẳng nhìn xem là ai gọi đến.

"A lô, tiểu mặt trắng, anh đang làm gì vậy?" Lời của Thư Đồng thu hút sự chú ý của mọi người. Ôi, hai người từ trước đến nay không ngồi được cùng một bàn lại có liên lạc riêng.

Thư Đồng trừng mắt hung dữ nhìn mấy người đó, ném đũa phụng về phía bọn họ, tai thì lắng nghe Vu Lạc Ngôn nói, nghe rồi lại nghe, cô ngồi thẳng lên. "Anh đừng có theo gần quá, bọn chúng rất miễn cảm với huyết khí của con người, sẽ biết có người theo dõi. Anh có thể nhìn thấy màu sắc của mắt hắn không? Bây giờ anh đang ở đâu? Rất xa đó, chúng tôi nhanh nhất cũng phải mất ba mươi phút. Được, anh phải cẩn thận, nếu có phát hiện cũng đừng tự mình xông đến, ở bên ngoài đợi, chúng tôi bây giờ qua đó, chú ý duy trì liên lạc."

Thư Đồng dập điện thoại, đứng dậy giờ tay hô lớn: "Các vị, có quỷ hút máu cấp A, Đệ nhất thiên đoàn hàng ma giới chúng ta đi làm nóng cơ thể, luyện tay chân, có hứng thú không?".

"Cô cũng nói chúng ta là Đệ nhất thiên đoàn rồi, quỷ hút máu thật chẳng có tính thách thức!" Tư Mã Cần miệng nói như vậy, nhưng vẫn đứng lên mở cửa phòng ra ngoài gọi thanh toán.

Cao Lôi đẩy đầy gong kính cũng đi ra, hòa lời với Tư Mã Cần: "Có mấy con? Cứ coi là quỷ hút máu cấp A, nhưng năm người chúng ta cùng hành động thì mất mặt lắm".

Thư Đồng xoa hai lòng bàn tay vào nhau: "Thừa lời như vậy làm gì, muốn đi hay không?".

Tiết Phi Hà đi cùng phía sau, lên tiếng: "Tôi đột nhiên nhớ ra, chúng ta rời khỏi công ty rồi, có cần phải giao lại trang bị không? Cây cung đó của tôi dùng rất thuận tay, tôi rất thích".

"Không giao, bọn họ nếu muốn đòi thì đi mà tìm Boss." Thư Đồng xoa xoa vào ngân liên tiêu đang đeo ở thắt lưng như một đồ trang sức, thứ đồ tốt thế này, có ngọc mới giao lại.

Âm Yên Tư đi sau cùng, anh hỏi: "Đó là Thiên nhân thần tướng?". Lúc anh ở bên ngoài có nghe thấy vụ án của hậu nhân Chung gia này.

"Đúng."

"Tôi có hứng thú với anh ta hơn là với đám quý hút máu kia, tôi cũng đi."

Năm người ba chiếc xe, nhanh chóng lái về hướng Vu Lạc Ngôn.

Vu Lạc Ngôn cả đoạn đường bám đuôi tên quý hút máu kia đã đi qua ba con phố rồi. Trước mặt không có người qua lại nữa, đi hết đoạn đường này chính là công viên Hoa Anh Đào. Bây giờ giữa đêm tối, công viên đóng cửa rồi, xung quanh không có tòa nhà nào, cũng chẳng phải khu thương mại, cho nên trong đêm yên tĩnh u ám, chỗ này rõ ràng vô cùng lạnh lẽo.

Con quý hút máu kia vẫn chưa dừng bước, hình như hắn ta rất thông thuộc chỗ này, đi đến hàng rào bằng sắt của công viên thì khom lưng một cái bước vào trong. Vu Lạc Ngôn từ từ đến gần quan sát, hóa ra chỗ hàng rào sắt ở đây có một lỗ hổng.

Anh từ chỗ này nhìn vào, trong công viên yên lặng như tờ, tối om om, đèn đường màu vàng nhạt chỉ có tác dụng tạo ra không khí đáng sợ. Toàn công viên rợp bóng cây, thỉnh thoảng có âm thanh lạo xạo truyền đến, khiến Vu Lạc Ngôn cảm thấy lông tơ dựng đứng lên khắp người.

Công viên lớn như vậy, bên trong không biết đang xảy ra chuyện gì, cũng không rõ con quý hút máu đi cùng với cô gái khuôn mặt trẻ con kia có phải là đang ở đây không. Dù gì Vu Lạc Ngôn cũng không dám đi vào, anh quyết định nghe lời Thư Đồng, đợi ở bên ngoài.

Anh lại gọi điện cho Thư Đồng, nói rõ tình hình và vị trí của công viên, sau đó sốt ruột đi đi lại lại.

Thư Đồng sau khi nhận được tin tức, bèn liên lạc với phía công ty, trực ban tối nay là Ray.

"Công viên Hoa Anh Đào phải không? Đợi một chút" Ray rất nhanh chóng tìm ra bản đồ của công viên Hoa Anh Đào từ trong máy tính, làm như lời Thư Đồng, gửi vào điện thoại của năm người bạn họ.

"Năm người bạn cô tại sao lại ở cùng nhau? Lão đại quay về rồi cũng chẳng chào hỏi tiếng nào." Phải nói rằng đối với việc phân tích đầu mối và tin tình báo, Ray là cao thủ số một. Theo bản năng, anh lập tức cảm giác được bọn họ đang bàn tính gì đó.

"Chúng tôi đang uống rượu thì Vu Lạc Ngôn gọi điện thoại đến nói anh ta nhìn thấy quý hút máu, chúng tôi liền cùng nhau qua đó xem xem."

"Ra thế, yên tâm, tôi sẽ làm hậu thuẫn cho mọi người." Ray vừa nói vừa thoăn thoắt gõ trên bàn phím, rất nhanh tìm ra tư liệu của công viên Hoa Anh Đào. Anh gửi hết tất cả vào điện thoại của mỗi người bạn họ. Nhận được kết nối liên lạc như thế này, anh nói gì năm người bạn họ đều có thể nghe thấy.

Công viên Hoa Anh Đào vẫn luôn là thánh địa của những đôi tình nhân, nhưng mà trong vòng hai năm nay, liên tiếp trên các diễn đàn mạng bùng phát tin tức rằng trong công viên này có quý làm loạn, bởi vậy bây giờ, người tới công viên không còn nhiều nữa. Trong ghi chép của phía cảnh sát cho biết, vào những thời điểm không giống nhau, công viên này đã lần lượt phát hiện thi thể của năm tên lưu manh. Pháp y giám định là tử vong tự nhiên, không phải bị ai giết. Vì những thi thể này không có người tới nhận, nên sự việc liền chuyển bé hóa không. Hơn nữa, số người được báo mất tích ở khu vực đó trong ba năm trở lại đây là mười tám người, có một người đã tìm được, kết thúc vụ án; có ba thi thể phát hiện ở bên ngoài: hai vụ đã phá được án, một vụ vẫn còn treo; mười bốn người còn lại vẫn nằm trong danh sách mất tích.

"Cũng chính là nói không thể loại trừ khả năng mười bốn người này là mất tích ở công viên Hoa Anh Đào." Nhóm Cao Lôi rất nhanh nắm được trọng điểm.

"Đúng, chúng ta từ trước đến nay chưa từng đến làm nhiệm vụ ở công viên này, nhưng căn cứ vào số liệu phân tích, khu vực bên đó trong kho số liệu của công ty bị liệt vào khu vực cảnh báo nguy hiểm cao màu đỏ." Ray tiếp tục nói: "Tôi đã đặt tín hiệu điện thoại của năm người các bạn vào bản đồ hướng dẫn, ba đường bao vây đã vẽ ra rồi, bây giờ mọi người chắc đã có thể nhìn thấy".

"Nhận được rồi, tôi với Thư Đồng ở đường số một." Đây là tiếng của Cao Lôi.

"Tôi với Phi Hà ở đường số hai, được rồi." Tư Mã Cẩn cũng đã phân định xong.

"Vậy thừa lại đường kia chính là của tôi." Âm Yên Tư không được lựa chọn. Ba chiếc xe trong đêm tối nhanh chóng chia đường lái đi, căn cứ theo các tuyến đường đã phân, bọn họ cùng tiến đến phía công viên Hoa Anh Đào theo các hướng khác nhau.

Thư Đồng gọi điện thoại cho Vu Lạc Ngôn, bảo anh bọn họ sẽ cùng đến công viên từ ba hướng khác nhau, vì an toàn của anh, bọn họ cũng sẽ kết nối với định vị GPS trên điện thoại của anh. Vu Lạc Ngôn đồng ý, Ray rất nhanh chóng xác nhận lại vị trí của anh, gửi đến điện thoại của bọn Thư Đồng.

Vu Lạc Ngôn đập máy, lại đợi một lát nữa, anh không ngừng nhìn đồng hồ, tuy mới qua hai phút kể từ lần cuối liên lạc với Thư Đồng, nhưng anh vẫn cảm thấy thời gian trôi đi vô cùng chậm chạp. Rốt cuộc cô gái khuôn mặt trẻ con kia có đi vào công viên này không? Bên trong rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?

Vu Lạc Ngôn không kiềm chế được gõ vào đầu mình, anh nên quay về nhà, nghe nhạc và uống chút rượu, nếu không thì ngủ một giấc dài cũng được. Anh rốt cuộc vì sao phải quán chuyện rồi hỏi này chứ? Anh lo lắng bất an, ở đó đi lại lòng vòng.

Lúc này ở lỗ hổng của rào sắt công viên đột nhiên có động. Vu Lạc Ngôn hoảng hốt, nhanh chóng trốn vào sau thân cây. Đi ra ngoài là một cặp trẻ tuổi giống như tình nhân, khuôn mặt tràn đầy xuân ý, ôm ấp hôn hít nhau, bước đi rất thong dong.

Khốn nạn, muốn phong lưu cũng không tìm chỗ nào từ tế một chút, công viên u ám đáng sợ có gì tốt chứ.

Vu Lạc Ngôn trong lòng buồn bã, anh thật sự muốn đi. Chỉ vì một kẻ hành nghề mại dâm mà mình lại giống như bị mắc bệnh thần kinh đi lại bên ngoài

công viên này sao?

Nhưng làm nghề mại dâm cũng là người mà, đều trách mình tại sao lại nhận ra được tên kia là quỷ hút máu chứ. Nếu như thấy chết không cứu thì mình sao có thể nói được với lương tâm của mình đây?

Vu Lạc Ngôn trong lòng giằng co một hồi, bọn Thư Đồng lâu như thế rồi còn chưa thấy đến. Nhìn dáng vẻ của cặp tình nhân kia, có lẽ công viên này cũng chẳng đáng sợ đến như vậy. Vu Lạc Ngôn quyết định đi vào xem xét bên trong, nếu đi một vòng mà không phát hiện gì, anh sẽ có lý do rồi đi. Cùng lắm là đến khi đó nói tiếng xin lỗi với bọn Thư Đồng. Bắt quỷ hút máu, bản thân anh không giúp nổi, anh đã báo tin cho họ, cũng coi là được rồi nhỉ.

Vu Lạc Ngôn nghĩ vậy, liền đi đến chỗ hàng rào kia nghe ngóng một chút. Bên trong rất yên tĩnh, đèn đường, bóng cây vẫn chẳng khác gì vừa rồi anh nhìn thấy. Vu Lạc Ngôn nói với bản thân, mình chỉ đi vào nhìn một chút, không đi xa, đi một vòng là ra ngoài ngay.

Anh từ lỗ hồng của hàng rào kia đi vào trong, đi được gần ba mươi mét thì điện thoại vang lên, là Thư Đồng. "Anh làm gì vậy? Chẳng phải bảo anh đứng ở bên ngoài đợi sao? Chúng tôi sắp đến rồi, anh đừng sốt ruột".

Vu Lạc Ngôn thầm trách, cô ta cũng lợi hại quá cơ, giống như là có thiên lý nhãn vậy, mình vừa mới đi vào cô ta đã biết rồi? "Tôi vừa nhìn thấy có người đi ra khỏi công viên, tôi nghĩ bên trong có lẽ không xảy ra chuyện gì, chỉ muốn vào xác nhận chút thôi, tôi không đi xa, chỉ đi một vòng.."

Vu Lạc Ngôn còn chưa nói xong thì đã nghe thấy một giọng nữ hét lên kinh hãi. Anh sợ đến mức suýt chút nữa làm rơi cả điện thoại. "Có... có người đang hét", anh lắp bắp nói.

Thư Đồng nói rất nhanh: "Anh lùi ra bên ngoài, rồi xa chỗ đó, chúng tôi chẳng mấy chốc nữa sẽ đến, chỉ năm phút nữa thôi".

"Được, được, được." Vu Lạc Ngôn lập tức trả lời rồi chạy ra ngoài công viên, tiếng hét thảm thiết kia lại truyền đến, thấp thoáng nghe giống như là "Cứu mạng".

Vu Lạc Ngôn không dám ngoảnh đầu lại, chạy liền một hơi ra ngoài công viên. Anh trốn vào phía sau thân cây vừa rồi, tim đập cuồng loạn "thịch thịch thịch". Ở đây an toàn rồi phải không? Hay là nên chạy xa hơn chút nữa?

Vu Lạc Ngôn lại chạy tiếp, chạy đến một trạm xe bus, lúc này mới đặt mông ngồi xuống ghế thờ dốc.

Anh nhìn ngó bốn phía, xung quanh không có người, trên đường rộng thênh thang, xe cộ rất ít. Đèn đường sáng đến chói mắt, Vu Lạc Ngôn vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một tấm biển quảng cáo lớn sau lưng. Trên biển quảng cáo, một cô người mẫu nữ trẻ trung xinh đẹp giờ chài đồ uống lên cười rất rạng rỡ. Vu Lạc Ngôn nhìn chằm chằm như bị trúng tà, nhớ đến cô gái có khuôn mặt trẻ con kia cũng trẻ tuổi như vậy, dáng vẻ lại rất giống Tiểu Tiểu.

Anh điên rồi, anh nhất định là điên rồi, đầu anh có bệnh rồi.

Vu Lạc Ngôn đứng bật dậy, vừa nghĩ thế vừa chạy về phía công viên. Lỗ hồng chỗ hàng rào đó ở ngay trước mặt rồi, anh cúi đầu xuống bước vào bên trong, chạy nhanh về hướng vừa rồi phát ra tiếng hét.

Thư Đồng nhìn chằm chằm vào tín hiệu định vị của Vu Lạc Ngôn trên điện thoại, thấy vệt đỏ nhỏ kia di chuyển trên màn hình, không ngừng lầm bầm nói: "Gặp quỷ rồi, anh ta rốt cuộc muốn làm gì?".

Cao Lô vừa nhún ga cuồng loạn vừa nói: "Bị kích thích rồi, hàm lượng adrenaline tăng vọt!".

Vu Lạc Ngôn lúc này đầu óc hỗn loạn, anh không kìm được, chạy về phía trước. Tiếng hét cứu mạng kinh hoàng lại vang lên, lần này giống như đã rất gần anh rồi, nhưng lại như vọng tới từ một hướng khác. Vu Lạc Ngôn không thông thuộc với công viên này, chỉ dựa vào bản năng, chuyển hướng chạy.

Điện thoại vang lên tiếng "tít tít", anh mở ra, là một trang bản đồ. Vu Lạc Ngôn cẩn thận nhìn một cái, thì ra là bản đồ của công viên Hoa Anh Đào này. Anh biết đây là bọn Thư Đồng bên kia gửi cho, bọn họ nắm rõ nhất cử nhất động của anh. Vu Lạc Ngôn lúc này đã có được chút cảm giác an toàn.

Ray nói với bọn Thư Đồng: "Tôi gửi bản đồ cho anh ta rồi, hy vọng anh ta may mắn".

Đáng tiếc Vu Lạc Ngôn không may mắn, anh đang ở dưới đèn đường cẩn thận xem bản đồ công viên, đột nhiên lại nghe thấy tiếng hét cứu mạng kia. Lần này vô cùng rõ ràng, còn có thể nghe thấy tiếng khóc lẫn trong đó, âm thanh đang ập thẳng về phía anh.

Vu Lạc Ngôn ngẩng đầu lên, hít vào một hơi khí lạnh, người đang chạy xông về phía anh chính là cô gái khuôn mặt trẻ con kia.

Áo trên người cô ta đã bị xé rách, cuốn lấy cơ thể trông giống như những miếng vải vụn, chiếc váy bên dưới cũng nhàu nhĩ xộc xệch. Tóc tai cô ta rối tung, khuôn mặt kinh hãi, đáng sợ nhất chính là, trên cổ và vai của cô ta, toàn những vết máu.

Cô ta nhìn thấy Vu Lạc Ngôn, vừa kinh hãi hét cứu mạng vừa chạy về phía anh. Cô ta chạy đến gần rồi, Vu Lạc Ngôn lúc này mới nhìn thấy rõ khuôn mặt trắng bệch của cô ta và lớp hóa trang đã bị nhoe đi bởi nước mắt, máu từ chỗ cổ kia chảy xuống, thấm đầy trên vai và cánh tay.

Vu Lạc Ngôn nhìn về phía sau cô ta, sợ đến mức tê dại cả da đầu, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân tỏa lên. Quỷ hút máu khách làng chơi vừa rồi đang cười độc ác, đi ở phía sau không nhanh chẳng chậm, giống như là kẻ đi săn trong lồng vậy. Lúc này hẳn ta đã không còn nguy trang bằng hình dáng con người nữa, răng nanh sắc nhọn lộ ra ngoài, mắt màu xanh sẫm sáng lên về u ám. Hẳn ta cách vẫn còn xa, nhưng Vu Lạc Ngôn không biết vì sao

mình lại nhìn thấy được rõ như vậy, anh thậm chí còn thấy bàn tay dài gầy xương và móng tay sắc nhọn của hắn ta.

Cô gái có khuôn mặt trẻ con đã nhào đến trước mặt Vu Lạc Ngôn, run rẩy như chiếc lá khô trong gió, nước mắt nước mũi rùng rùng hệt: "Cứu tôi, cứu tôi với, hắn muốn ăn..."

Vu Lạc Ngôn ngây ra như gỗ nhìn chăm chăm vào tên quỷ hút máu đang thông thả đi tới phía sau cô ta, hắn ta rõ ràng cũng nhìn thấy Vu Lạc Ngôn, bởi vì hắn ta cười, là loại nụ cười khiến người ta sồn tóc gáy.

Cô gái vẫn đang gào thét trong cơn hoảng loạn, Vu Lạc Ngôn thì hoàn toàn nói không ra lời nữa.

Cứu? Cứu thế nào?

Anh không phải là hàng ma sư, anh chỉ là con người bình thường.

Quỷ hút máu càng đi càng gần, Vu Lạc Ngôn đột nhiên kéo cô gái kia quay người chạy hướng vào rừng cây nhỏ bên cạnh, cứu người anh không có bản lĩnh, chạy trốn thì còn có thể. Vừa rồi anh nhìn trên bản đồ, đi xuyên qua rừng cây nhỏ này sẽ tới một danh lam thắng cảnh gọi là "Anh Vũ Pha", vượt qua đó thì có thể ra được cửa Bắc.

Ra khỏi cửa rồi, bọn họ sẽ có hy vọng.

Vu Lạc Ngôn kéo cô gái kia gắng sức chạy.

Gió lạnh vì vu lướt qua mặt anh, cô gái kia chạy không nhanh, thật là vướng chân.

Vu Lạc Ngôn rất sợ hãi, vô cùng sợ hãi. Anh chỉ cảm thấy trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, miếng hồng ngọc nóng ran, mà trên người anh mồ hôi lạnh túa ra như mưa. Cô gái đột nhiên vấp phải một hòn đá ngã nhào xuống đất. Vu Lạc Ngôn kéo cô ta dậy tiếp tục chạy về phía trước, anh nhìn nhìn đằng sau, tên quỷ hút máu kia đã không thấy đâu, nhưng cảm giác lạnh lẽo u ám quanh anh không hiểu sao lại càng thêm mãnh liệt.

Cô gái kia ôm lấy cánh tay anh, được anh dìu đi, cô ta giống như là túm được cọc cứu mạng, cứ tóm anh thật chặt. Cô ta vừa thở vừa nói: "Hắn ta cắn tôi, uống máu của tôi. Hắn ta để cho tôi chạy, nói nếu như tôi có thể chạy được thì không ăn tôi, nhưng tôi chạy qua chạy lại chạy như thế nào đều không ra ngoài được, hắn ta ở ngay phía sau, cứ cười mãi, cười mãi..."

Vu Lạc Ngôn thật sự muốn bịt miệng cô ta lại để cô ta đừng làm ồn, nhưng bây giờ anh nói không ra lời, cũng không còn sức để làm việc khác, chỉ có thể dựa vào bản năng sinh tồn để cô ta đi mau.

Lúc này cô gái kia đột nhiên cất giọng thét lớn, Vu Lạc Ngôn cũng nhìn thấy rồi là máu, là máu còn đỏ tươi từ dưới mặt đất tràn lên, con đường nhỏ trước mắt không còn thấy đâu nữa, cả rừng cây giống như bị máu tươi bao trùm.

Cô gái kia vùng vẫy muốn chạy về một hướng khác, Vu Lạc Ngôn tóm chặt lấy cô ta, anh biết con đường này mới là con đường gần nhất để thoát thân, bọn họ không thể để mất phương hướng. Cánh cửa công viên càng gần, cơ hội được cứu của bọn họ sẽ càng lớn, bọn Thư Đồng sắp đến rồi. Những thứ trước mắt này là ảo giác, nhất định là ảo giác.

Vu Lạc Ngôn nhắm thật chặt mắt lại, sau đó thì mở ra, cảnh tượng trước mặt đã trở về như lúc bình thường.

Đúng, anh có thiên nhãn, anh có thể nhìn thấu được ảo ảnh.

Vu Lạc Ngôn cắn răng, kéo cô gái kia tiếp tục đi về phía trước, lúc này cô gái kia gắng sức vật lộn: "Đừng mà... đó là máu, còn có mắt của yêu quái... rất nhiều máu, bên đó không được."

Vu Lạc Ngôn tiếp tục gắng sức kéo cô ta, cô ta vẫn hét, vẫn làm ồn. Vu Lạc Ngôn không nhẫn nại được nữa, liền cho cô ta một cái tát: "Im miệng, đi cùng tôi!"

Cô gái kia có lẽ không ngờ được rằng anh chàng đẹp trai này hung hãn như thế, cô ta bịt tay vào bên mặt bị đánh đến mức nóng bừng bừng, ngẩn ra.

"Cô có muốn chết không?"

Cô ta nín lặng, ra sức lắc đầu,

"Vậy thì im miệng, đi theo tôi!"

Cô gái kia bị Vu Lạc Ngôn chần chích, không dám hét linh tinh nữa, nhắm mắt lại, cắn chặt răng tiếp tục chạy cùng anh. Lúc xông ra khỏi rừng cây, Vu Lạc Ngôn quay đầu lại nhìn, thấy tên quỷ hút máu khách làng chơi kia đang đứng ở giữa rừng chăm chăm nhìn bọn họ.

Vu Lạc Ngôn hiểu ra, con quỷ hút máu này có thể giết bọn họ nhưng lại không giết, vì đang muốn hưởng thụ lạc thú của một kẻ đi săn. Hắn cần cô gái có khuôn mặt trẻ con kia, để cô ta kinh hoàng sợ hãi, lại bảo cô ta có thể chạy trốn được thì sẽ không giết cô ta. Nhưng trên thực tế, bất luận là chạy như thế nào, đều không thể thoát được ra ngoài.

Bọn họ là con người yếu ớt bé nhỏ, chỉ biết sợ hãi, khóc thét, kêu cứu..., những điều này có thể khiến con quỷ hút máu kia hưng phấn, hắn ta chính là

muốn để bọn họ chạy đến sức cùng lực kiệt, rồi mới từ từ từng chút từng chút hút cạn máu của bọn họ.

Vu Lạc Ngôn cảm thấy rất buồn nôn, công viên này lẽ nào là trường săn thú của quý hút máu?

Ánh trăng dường như chớp động, ở tán cây trên đỉnh đầu họ, một bóng đen vừa mới vọt qua, con quỷ hút máu kia đã đuổi đến rồi, hắn ta ôm lấy thân cây cười khan quái đản, cúi đầu xuống nhìn bọn họ: "Đã quá! Hai kẻ này của đêm nay thật thú vị. Mau chạy đi, cố lên nhé!".

Ông nội nhà mày mới thú vị!

Vu Lạc Ngôn chẳng để ý đến hắn ta, tiếp tục chạy, hắn ta muốn đùa chơi thì cứ đùa chơi đi, kéo dài được phút nào hay phút đó. Mẹ kiếp, Thư Đồng, cô gái "đàn ông" kia sao vẫn còn chưa đến.

"Anh Vũ Pha" đáng vẻ thật xứng với tên gọi, chính là một sườn núi dài, hai bên trồng toàn cây anh đào, đang vào thì nở rộ, hoa rụng lất phất, rắc đầy trên dốc núi, phong cảnh cực đẹp. Đáng tiếc bây giờ phiên rừng này kết hợp với quỷ hút máu, chỉ toát lên cảm giác lạnh lẽo u ám.

Vu Lạc Ngôn thở dốc, cảm thấy mình sắp chạy không nổi rồi, cô gái bên cạnh sớm đã trở nên vụng chèo chống, quỷ hút máu sau lưng lại không thấy bóng dáng đâu nữa, phía xa bỗng nhiên truyền đến tiếng hét kinh hãi của một người đàn ông. Vu Lạc Ngôn lòng chùng xuống, lẽ nào còn có người khác cũng là mục tiêu?

"Tôi chạy không nổi rồi." Cô gái kia cất tiếng khóc: "Tôi không muốn chết, tôi không muốn chết".

"Sắp đến cửa rồi, không còn xa nữa."

"Không có đường, rất nhiều mắt xanh chảy máu." Cô gái hoàn toàn đáp ứng được sự mong đợi của quỷ hút máu, suy sụp lớn tiếng khóc.

"Có đường, cô đừng nhìn, đi cùng tôi."

Hai người cố gắng chạy thêm một đoạn nữa, cô gái đột nhiên nhìn thấy trước mặt có người, cô ta giống như nhìn thấy cứu tinh hết lớn: "Có người, trước mặt có người".

Trước mặt quả nhiên là có người, ba người đàn ông ngồi trên một phiến đá bên đường hình như đang nói chuyện. Cô gái nhìn thấy bọn họ, tựa như nhìn thấy cơ hội sống. Cô ta chạy nhanh về phía bọn họ, lớn tiếng hét cứu mạng, Vu Lạc Ngôn nhất thời không giữ được cô ta, chỉ đành nhìn cô ta chạy. Tới gần rồi, nhìn rõ mấy người đó rồi, Vu Lạc Ngôn dừng lại, anh lớn tiếng hét lên: "Không được đến đó, bọn họ không phải là người".

Thế nhưng cô gái kia đã chạy đến trước mặt ba người đó rồi, cô ta nghe thấy tiếng hét của Vu Lạc Ngôn, hoảng hốt quay đầu, liền bị một người đàn ông trong đó tóm lại.

Dưới ánh trăng, mắt của ba người đó biến thành màu xanh, những chiếc răng nanh trong miệng thò ra. Cô gái cất tiếng hét lên, bị tên đàn ông kia một tay tóm lấy tóc, bẻ ngoẹo đầu sang một bên rồi cắn xuống cổ.

Vu Lạc Ngôn tận mắt chứng kiến tất cả, mỗi một chi tiết nhỏ anh đều nhìn thấy rất rõ ràng, anh sợ đến mức cả người run rẩy, lùi ra phía sau mấy bước, hai chân mềm nhũn, hoàn toàn không biết bám víu vào đâu.

Tên đàn ông kia hút mấy ngụm máu, ngẩng đầu lên, mồm mép dính đầy máu: "Cũng không tồi".

Tên quỷ hút máu khách làng chơi lúc này cũng không biết là từ chỗ nào xông đến: "Hi, A Diệu, đó là đồ ăn của tao".

"Tao có ăn được mấy miếng đâu. Hai đứa này của mày chơi thật vui, đứa của chúng tao chẳng thú vị gì cả, cũng chẳng chạy, chết ngất luôn ở đó rồi. Ăn chán lắm".

Vu Lạc Ngôn kinh hãi run rẩy nhìn ánh mắt của bốn con quỷ hút máu đang tập trung chuyển hết lên người mình. Cái tên được gọi là A Diệu kia ném cô gái trên tay cho tên khách làng chơi, nói: "Cho mày đó, đứa này thừa sống thiếu chết rồi, mày nhét đầy dạ dày trước đi. Còn gã đẹp trai này, bọn tao vẫn có thể chơi thêm một chút gã rất thích chạy thì phải".

Cơ thể cô gái run lên như lá khô trước gió, hét cũng chẳng hết nổi nữa rồi, tràn ngập trong mắt là những con kinh hoàng, sự vật lộn với cái chết và cả niềm hy vọng đối với sự sống. Anh mắt đó lại nhìn chằm chằm Vu Lạc Ngôn, cứ nhìn mãi, nhìn mãi.

Vu Lạc Ngôn nhìn tên khách làng chơi đó cúi đầu cắn lên cổ cô ta, thấy cô ta trợn trừng mắt lên, thấy sự đau khổ và kinh hãi, nhìn khuôn mặt cô ta từ từ trắng bệch.

Đó là khuôn mặt có mấy phần giống Chúc Tiểu Tiểu.

Ba tên quỷ hút máu kia không để ý đến tên khách làng chơi, chỉ chằm chằm đi đến phía Vu Lạc Ngôn, nói: "Ê, không muốn chết thì mau chạy đi, chỗ này cách cổng không còn xa nữa, mày có cơ hội đó, chạy mau chạy mau".

Vu Lạc Ngôn toàn thân run rẩy, có thứ dịch thể ấm nóng nào đó bỗng trào lên trong mắt của anh, anh đột nhiên giống như phát điên, quát lũ quỷ hút máu: "Chạy cái con mẹ mày!".

Một con quỷ hút máu mặt mày biến sắc, đang định bỏ nhào về phía Vu Lạc Ngôn, lại nghe thấy tên khách làng chơi kia "à" lên một tiếng thảm thiết. Bọn chúng lập tức quay lại, chỉ thấy một mũi đoản tiễn vừa cắm trúng vào mí mắt của hắn ta, xuyên thẳng qua đầu. Vị trí bị trúng tên bốc ra khói trắng, con quỷ hút máu đó ngã soài xuống đất co giật mấy cái rồi bất động.

Một tiếng nói lạnh lùng vang lên: "Nên chạy chính là chúng mày!".

Trên một phiến đá lớn, Tiết Phi Hà giương cung nhắm tên vào bọn chúng, uy phong凛冽!

Ba tên quỷ hút máu quay lại nhìn nhau một cái, đột nhiên phản công, cùng xông thẳng tới chỗ Tiết Phi Hà. Bọn chúng rất mạnh, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã lao đến trước mặt cô.

Vu Lạc Ngôn ở bên cạnh nhìn thấy mà căng thẳng, "cẩn thận", hai chữ này còn chưa thốt ra nổi, thì nhìn thấy hai mũi đoản tiễn của Tiết Phi Hà "vút" một tiếng đồng thời phóng ra, trực tiếp nhắm tới hai chỗ đầu và bụng của quỷ hút máu. Con quỷ hút máu đó còn chưa đựng được tới Tiết Phi Hà, đã nhìn thấy những mũi tên phóng ra, vội vàng lui lại tránh. Hắn vận eo, xoay người, một mũi tên sượt qua trên vai hắn bay vút đi một mũi tên khác rạch rạch quần áo ở phần bụng, cào rạch da của hắn.

Đầu mũi tên có bạc, trên mũi tên có bùa, quỷ hút máu tuy chỉ bị sượt qua thành vết thương nhỏ, nhưng cũng làm cho hắn đau đến mức phải rống lên, ôm lấy bụng ngã xuống đất kêu oai oái một hồi.

Hai con quỷ hút máu còn lại nhảy lên được tảng đá lớn như ý muốn, lòng bàn tay dài ra, ngón tay giống như cành khô, móng vuốt sắc nhọn cùng với răng nanh khát máu dưới ánh trăng tràn đầy sát khí vô cùng kinh dị. Bọn chúng một trái một phải đồng thời bỏ nhào đến Tiết Phi Hà.

Tiết Phi Hà không những không lùi mà còn tiến lên, cô nhảy vọt tới, nghênh đón tên quỷ hút máu bên phải, cây cung cong cong trong tay vung mạnh một cái, một đầu dây cung lỏng ra, thuận theo lực đạo giương lên, cung trong thoáng chốc biến thành chiếc roi dài. Con quỷ hút máu ở bên phải không lường trước được, bị quất trúng một cái cực mạnh vào cổ, một vết máu lập tức xuất hiện. Đường roi này thật lợi hại, hắn kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã xuống nằm trên tảng đá.

Con quỷ hút máu bên trái chớp mắt cái đã xông đến, Tiết Phi Hà liền nằm ngửa ra, một chân đạp mạnh lên trên, trúng vào ngực con quỷ hút máu. Đòn này thực ra chỉ để chống đỡ, chứ chưa đá ngã con quỷ hút máu được. Con quỷ hút máu kia liền lăn một vòng, móng vuốt bổ về phía Tiết Phi Hà.

Tiết Phi Hà phản ứng rất nhanh, cô nghiêng người lật một cái, chân hơi kiễng lên, nhảy xuống khỏi tảng đá lớn. Vừa hay lại là hướng con quỷ hút máu vừa rồi nhảy xuống. Tiết Phi Hà quất quất mấy roi, tiếp tục tấn công.

Vu Lạc Ngôn khi thấy hai bên đánh nhau, đã bắt đầu có phản ứng trở lại. Anh lập tức trốn ra phía sau một thân cây lớn gần đó quan sát cuộc chiến.

Con quỷ hút máu ngã trên tảng đá trở dậy, đang chuẩn bị tấn công Tiết Phi Hà. Đột nhiên có một bóng người lao tới, từ không trung đạp một cái khiến hắn phải lùi lại ba bước. Con quỷ hút máu định thần lại nhìn, một người đàn ông trẻ mỉm cười giờ sùng về phía hắn: "Hi, Bye!". Lời nói còn chưa nói xong, sùng đã bóp cò.

Con quỷ hút máu kinh hãi, gắng sức nhảy lên trên, muốn nhảy lên một thân cây bên cạnh. Đạn làm bằng bạc sạt qua chân hắn, cảm giác đau đớn khủng khiếp thiêu cháy trong tim, quỷ hút máu cắn răng tiếp tục nhảy lên thân cây, lên tán rồi, cuối cùng đã có được sự che chắn, cơ hội của hắn cũng lớn hơn một chút. Nhưng dù hắn nhanh đến cỡ nào thì đạn vẫn nhanh hơn, lần này viên đạn bắn trúng phần bụng của hắn, hắn hét lớn một tiếng, rơi xuống dưới.

Lần này, hắn vừa hay rơi trúng bên chân của tên quỷ hút máu tên gọi là A Diệu vừa rồi trúng hai mũi tên của Tiết Phi Hà. A Diệu trong lòng sợ hãi, hai người này xem ra không phải là hàng ma sư bình thường, với thân thủ của bọn họ và vũ khí sử dụng, xử lý mấy tên bọn chúng ắt là dư sức. Cùng lúc trúng liên hai phát súng, nhìn có vẻ bình thường, nhưng A Diệu lại biết với tốc độ của quỷ hút máu bọn chúng, người bình thường không thể bắn trúng được. Chỉ có người rất hiểu biết về quỷ hút máu, rất quen thuộc với tốc độ và sức mạnh của bọn chúng, mới có thể bắn chuẩn như thế.

Lúc này A Diệu không còn muốn đánh nữa, quay người định chạy vào rừng cây, bọn chúng làm tổ trong công viên này rất lâu rồi, địa hình thuộc đến mức không thể nào thuộc hơn, muốn trốn muốn chạy, hắn còn có cơ hội.

Một con quỷ hút máu còn lại vừa thấy tình cảnh như thế, cũng biết thế cục bất lợi nhưng hắn ta bị Tiết Phi Hà vây, muốn đi chắc không dễ dàng. Hắn ta sốt ruột, duỗi tay tóm lấy chiếc roi của Tiết Phi Hà, nhưng trên chiếc roi này có ẩn bùa, Tiết Phi Hà động pháp lực một chút, lòng bàn tay của con quỷ hút máu kia giống như là bị đao cắt vậy, đau đớn, nóng rùng rục. Hắn kêu lên thảm thiết, buông tay ra, lướt sang một bên. Tiết Phi Hà chậm rãi tiến đến, chiếc roi dài trong tay cuốn lấy cánh tay hắn ta, vung một cái thật mạnh.

Tư Mã Cần ở trên tảng đá lớn chìa súng vào tên quỷ hút máu này, quát lớn một tiếng: "Không muốn chết thì dừng tay!".

Quỷ hút máu không muốn chết, nhưng cũng không muốn bỏ tay chịu trời, hắn ta giả vờ giờ cao hai tay lên, nhưng đúng vào lúc Tiết Phi Hà dừng lại, hắn ta nhanh như bay xông về phía Vu Lạc Ngôn đang đứng cạnh thân cây gần đó. Hai người kia là cao thủ, hắn ta đâu không lại, người bình thường này lẽ nào hắn ta còn không đối phó được?

Bất người làm con tin là chiêu cuối cùng của hắn ta.

Vu Lạc Ngôn ngăn ra, trừng trừng nhìn con quỷ hút máu kia nhe nanh múa vuốt lao về phía mình, bản năng sinh tồn khiến cơ thể anh bắt đầu có phản ứng. Vào thời khắc đó, anh gập chân quỳ xuống, móng vuốt sắc nhọn của quỷ hút máu bỏ nhào vào không trung. Đồng thời lúc đó, tiếng súng vang lên, đạn của Tư Mã Cần bắn xuyên qua đầu quỷ hút máu kia, chiếc roi dài của Tiết Phi Hà cũng cuốn lên cổ hắn ta. Roi bùa đầy pháp thuật lưu lại trên cổ hắn ta một vết bóng cực sâu.

Tiết Phi Hà giật mạnh một cái, quỹ hút máu bị lòi bay trở lại, trước đó ở vị trí trái tim hẳn ta, mũi đoàn tiền của cô đã cắm mạnh vào.

Vu Lạc Ngôn ngồi phịch xuống đất, nhìn bàn tay của mình, bên trên dính đầy máu của con quỷ. Trước đó tên Tiết Phi Hà bắn ra bị A Diệu tránh được, rơi xuống bên cạnh cây, Vu Lạc Ngôn lúc trốn ra sau thân cây đã nhặt nó lên. Không ngờ rằng vào thời khắc cuối cùng, trong lúc nguy cấp quá anh lại có thể cắm mũi tên vào tim con quỷ hút máu kia chuẩn xác như vậy.

Vu Lạc Ngôn nhìn máu trên tay mình, nhất thời hoảng hốt.

Một chiếc xe lái như bay đến, Thư Đồng từ trên xe nhảy xuống, lớn tiếng gọi: "Oa, hai người nhanh như vậy đã đánh xong rồi?".

Tư Mã Cần từ trên tảng đá lớn nhảy xuống: "Đội cô? Chắc đến sáng mất!".

"Ở đây là cửa Bắc, rõ ràng là hai người gần hơn, Ray báo cho chúng tôi hai người đã đến rồi nên chúng tôi không gấp gấp nữa, tiện thể bắt được một con vút vào thùng sau xe rồi." Thư Đồng vừa nói vừa đến gần nhìn một cái vào con quỷ hút máu mới chết kia: "Woa, bị ba người đồng thời giết chết hẳn cũng coi là viên mãn rồi".

Cô lại nhìn cô gái có khuôn mặt trẻ con ngã trên mặt đất bên cạnh, Tư Mã Cần đang đặt tay lên tĩnh mạch của cô ta. Thư Đồng nhìn tướng mạo của cô gái kia một cái, nhướn mày lên, lòng thầm thốt: Chẳng trách!

Vu Lạc Ngôn lúc này cũng đi đến, nhìn động tác của Tư Mã Cần, khàn giọng hỏi: "Cô ta còn cứu được không?".

Tư Mã Cần lắc đầu, đuôi tay vuốt cặp mắt sợ hãi tròn lên của cô gái kia. "Cô ta mất máu quá nhiều, đã tắt thở rồi".

Vu Lạc Ngôn nhắm mắt lại, anh không quên nỗi ám ảnh cuối cùng cô gái đó nhìn mình, lại hỏi: "Cô ta có phải sẽ biến thành quỷ hút máu không?".

"Cô ta chết rồi, chẳng biến thành cái gì cả." Tư Mã Cần nhìn nhìn đồng hồ, có vòng sáng màu đỏ, linh hồn của cô gái này ở gần đây. Anh đi đến xe của Cao Lôi lấy ra một chiếc bình dẫn hồn, lục soát xung quanh một lát, niệm bùa chú thu linh hồn của cô gái kia lại.

Vu Lạc Ngôn trông thấy chiếc bình nhỏ đó, trong lòng có một cảm xúc rất khó tả. Thư Đồng nhìn dáng vẻ của anh, nương tình không muốn trêu đùa, vỗ vai anh rồi đến bên cạnh giúp Tiết Phi Hà thu dọn thi thể của quỷ hút máu.

Tư Mã Cần gọi điện thoại cho Ray, báo anh điều đội vệ sinh đến, và liên hệ với cảnh sát.

Vu Lạc Ngôn được Cao Lôi gọi đến nhận dạng tên quỷ hút máu bắt được để ở thùng sau xe kia. Chính là tên anh đã theo dõi cả đoạn đường đến công viên này. Cao Lôi cùng anh kiểm tra lại một lượt, nói với mọi người: "Anh thấy tổng cộng nhìn thấy năm con, bây giờ chúng ta ở đây có ba con chết, một con còn sống, vậy là một con đã chạy thoát".

Tư Mã Cần dập điện thoại: "Ray nói tại vị trí của lão đại, không thấy có biên độ di động lớn, chắc là đã xảy ra chuyện gì, chúng ta đi hỗ trợ anh ấy".

Năm người chen chúc trong một chiếc xe vội lái tới vị trí của Âm Yên Tư. Vu Lạc Ngôn quay đầu lại nhìn rừng cây tạm thời đặt mấy thi thể kia, cho đến khi rừng cây đó mất hút trong tầm mắt. Thư Đồng hé miệng định nói gì nhưng cuối cùng thì vẫn im lặng.

Tư Mã Cần đột nhiên nghĩ ra vấn đề, liền hỏi: "Hai người làm thế nào lái xe vào trong được?".

"Thư Đồng sợ đuôi không kịp, bắt tôi phải đâm vào cửa, may mà cái khóa ở cửa Nam đó rất dễ mở", Cao Lôi cười cười.

"Hỏi cái gì mà hỏi, không có xe thì chẳng phải bây giờ chỉ có thể đi bộ hay sao, may là tôi anh minh." Thư Đồng cuối cùng cũng tìm được cớ để chống chế, nếu không thì sẽ bị Vu Lạc Ngôn kia chọc cho nghẹn chết mất.

"Đội một chút, chúng ta hình như đang đi vòng tròn." Cao Lôi đẩy gọng kính lên, nói: "Áo ảnh của quỷ hút máu, vẫn là loại rất lợi hại". Anh thực ra không cận thị, mắt kính của anh đã được xử lý đặc biệt, nhưng bây giờ đến ảo ảnh cũng nhìn không ra.

"Đây cũng không phải chuyện một kẻ chạy trốn sắp chết có thể làm được. Lẽ nào chúng ta đã lọt vào đại bản doanh của chúng?" Tư Mã Cần gọi điện thoại cho Ray báo anh giúp đỡ kiểm tra.

"Mọi người không đi vòng tròn, nhưng tuyến đường đi lại rất kỳ quái..". Ray nghe thấy tình hình liền theo dõi hành trình, nói cho bọn họ. Bản đồ của công ty tương đối sơ lược, anh phóng to hết cỡ cũng không cách nào nhìn rõ được chi tiết.

"Mau dừng xe! Trước mặt là hồ!" Lúc này Vu Lạc Ngôn đột nhiên hét lớn. Cao Lôi bình tĩnh, lập tức đạp phanh xe lại, một tiếng "kít" vang lên, chiếc xe đứng yên tại chỗ.

Từ loa ngoài của điện thoại, Ray cũng hét lớn: "Mọi người đang lái về hướng cái hồ".

Chiếc xe dừng lại ở sát bên hồ nước rất nguy hiểm, năm người trên xe sững sờ. Cao Lôi cẩn trọng thò đầu ra nhìn, chửi một câu: "Ông nội nó chứ!".

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Chỗ tôi đây nhìn thấy trước mặt còn có con đường nhỏ."

"Khốn nạn, kính của anh nên đổi rồi."

Cao Lô cho xe lùi lại phía sau rồi tắt máy, quay đầu nói lớn với Vu Lạc Ngôn: "Thiên nhân thần tướng, anh đến lái xe!". Mấy người bọn họ vốn dĩ chỉ ra ngoài uống rượu, không có đem theo trang bị gì, muốn phá được loại ảo ảnh này e là rất phiền phức, có thiên nhân ở đây thì dùng một chút vậy.

Thư Đồng ngồi ở ghế phụ nhìn Vu Lạc Ngôn đổi đến vị trí ghế lái, đâm anh một cái: "Haizz, anh lấy lại tinh thần đi, trên xe này toàn là hàng ma sư ưu tú nhất trong lịch sử, rất có giá trị".

Lời này của cô nhận được sự nhất trí khinh bỉ của mọi người. Vu Lạc Ngôn vẫn có chút căng thẳng, anh định thần lại, khởi động xe, lái theo hướng mà Ray chỉ dẫn, kết hợp với những gì bản thân mình nhìn thấy, cả đoạn đường đưa mọi người tới một đình ngắm hoa, ở đó có xe của Âm Yến Tư đang đỗ.

Âm Yến Tư ở bên đình bắt được con quỷ hút máu vừa mới chạy trốn, anh một tay bóp cổ hấn ấn lên thân cây, hình như là đang hỏi gì đó.

Con quỷ hút máu kia thỉnh thoảng thét lên thảm thiết, có vẻ rất đau đớn. Mọi người xuống xe, Vu Lạc Ngôn lúc này mới nhìn rõ trên tay Âm Yến Tư có cầm dao găm, con dao găm đó đang rạch lên da của con quỷ hút máu, xèo xèo bốc ra khói trắng. Con quỷ hút máu đó bị giày vò đau đến mức không muốn sống nữa, nhưng vẫn chẳng chịu nói gì.

Âm Yến Tư đập tay vào trán con quỷ, chỉ thấy một đường ấn bùa hiện lên rồi lướt đi, con quỷ hút máu ngã vật xuống đất bất động, móng vuốt và răng nanh toàn bộ đều thu về.

Âm Yến Tư sức mạnh vô biên, một tay xách con quỷ hút máu kia lên, ném vào sau thùng xe, hỏi: "Mọi người cũng nhìn thấy ảo ảnh chứ?".

Mọi người gật đầu, Âm Yến Tư gọi điện thoại cho Ray, dặn dò nói: "Bảo Thôi cục trưởng sắp xếp một chút, mấy ngày này phải phong tỏa công viên, ở đây có khả năng là đại bản doanh của quỷ hút máu".

"Hiểu rồi." Ray trả lời, lại nói: "Tôi nhìn thấy ở trên máy giám sát điều khiển giao thông có hai xe cảnh sát đang đi về phía công viên Hoa Anh Đào đó, mọi người mau rời đi. Các thi thể tìm thấy trong công viên này lần nào kiểm tra cũng đều nói là tử vong tự nhiên, điểm này thật không bình thường. Tôi vừa rồi chỉ liên hệ với Hồ Dương, không có lý gì mà Cục Cảnh sát lại điều người từ xa đến như vậy, trong việc này sợ là có vấn đề. Trang bị của mọi người không đủ, không nên trực tiếp đụng độ".

Âm Yến Tư cũng cảm thấy có lý, quyết định đưa mấy người bọn họ ra khỏi công viên, dừng xe lại chờ đợi ở đầu đường. Quả nhiên chẳng mấy chốc sau hai xe cảnh sát lao vút qua xe của bọn họ. Vu Lạc Ngôn bò lên cửa kính nhìn ra bên ngoài nói: "Bọn họ cũng là quỷ hút máu. Sao tôi lại nhìn thấy rõ ràng như thế nhỉ?".

Âm Yến Tư ở trong chiếc xe phía trước nghe Cao Lô kể lại biểu hiện của Vu Lạc Ngôn tối nay, anh quay đầu nhìn chiếc xe Vu Lạc Ngôn ngồi một cái, nói: "Người có thiên phú, đều có trách nhiệm phải gánh vác. Vận mệnh sẽ không bỏ qua anh ta".

Khác hẳn với bi thảm tối hôm nay Vu Lạc Ngôn gặp phải, một người có thiên phú khác lúc này lại đang khò khò ngủ say. Cô cũng có trách nhiệm trọng đại Boss giao cho, đáng tiếc cô đã không hoàn thành.

Chúc Tiểu Tiểu rõ ràng nghĩ là sau khi uống rượu sẽ nổi loạn, sau đó sẽ mau lẹ, dứt khoát tấn công Boss. Đáng tiếc sau khi cô uống rượu lại thành chú cừu lười, ngủ như heo vậy. Nghiêm Lạc đối với cô lại hoàn toàn không tức giận, rõ ràng bản thân mình đã chứa cả một bụng buồn bực, nhưng vẫn cứ lo lắng đến tâm trạng sau khi tỉnh dậy của cô. Anh tựa người ngồi trên giường, nhìn dáng vẻ đang ngủ của cô mà ngẩn ra.

Điện thoại vang lên, có tin nhắn đến, là Tề Nghiên La, bên trên viết: "Tất cả sẵn sàng, ngày mai theo kế hoạch khởi động làm mới địa phủ. Kế hoạch cứu thể của Cửu Thiên Huyền Nữ em sẽ tham dự".

Nghiêm Lạc nhìn cả hồi lâu, cuối cùng trả lời một tin: "Vậy chúng ta cứ ai làm tốt việc của người đó đi".

Qua một lúc lâu sau, Tề Nghiên La lại gửi đến một tin: "Bọn họ không muốn bỏ qua Heo Con".

Nghiêm Lạc không trả lời, tin tức như thế đối với anh mà nói chẳng có nghĩa gì. Heo Con là của anh, lần này anh sẽ không cho ai hết.

Qua một lúc lâu sau lại có tin nhắn đến: "Em cũng vẫn cho rằng Heo Con rất quan trọng đối với việc cứu thể nhưng bây giờ em càng hy vọng anh có thể vui vẻ, em sẽ đối phó với bọn họ".

Đoạn tin nhắn này khiến lòng Nghiêm Lạc ấm áp, anh nghĩ cả hồi lâu, gửi lại hai chữ: "Cảm ơn".

Trong cao ốc Đế Cảnh, Tề Nghiên La nhìn thấy hai chữ đó, cuối cùng không nén được rơi nước mắt.

Vu Lạc Ngôn lúc này cũng đang rơi nước mắt.

Đến nửa đêm, cuối cùng cũng được trở về nhà, anh mệt mỏi vô cùng, đổ người lên giường nhưng lần qua lần lại chẳng ngủ nổi. Khó khăn lắm mới chợp mắt được, lại nhìn thấy cô gái có khuôn mặt trẻ con kia đang ánh mắt tuyệt vọng nhưng không cam tâm nhìn chăm chăm vào mình, cô ta hét lên: "Tôi chạy không nổi nữa rồi, nhưng tôi không muốn chết, tôi không muốn chết!!!".

Vu Lạc Ngôn hét lớn, ngồi bật dậy, phát hiện hóa ra đó chỉ là giấc mơ.

Toàn thân anh mồ hôi đầm đìa, không dám ngủ nữa. Vu Lạc Ngôn cảm thấy lon bĩa lạnh về phòng uống ừng ực, càng uống nhiều lại càng tỉnh táo, ánh mắt cô gái có khuôn mặt trẻ con đó cũng càng lúc càng thấy rõ hơn.

Vu Lạc Ngôn co rúm lại ở góc giường, miếng hồng ngọc đặt trên chiếc tủ đầu giường nhức mắt vô cùng, trái tim anh đập loạn, trên gò má như có vết nước, anh chạm vào, lại là nước mắt. Vu Lạc Ngôn phát hiện ra mình đang khóc, nước mắt cứ thế tuôn ra không kìm lại được, anh ôm lấy lon bĩa, đau đớn khóc hu hu.

Khóc được một lúc rồi, anh lấy điện thoại ra, cũng mặc kệ bây giờ là lúc nào, gọi cho Chúc Tiểu Tiểu.

Điện thoại vang lên rất lâu, Vu Lạc Ngôn vừa chờ đợi vừa uống mấy ngụm bĩa lớn, khó khăn lắm mới đợi được đến khi đầu bên kia bắt máy. Anh chẳng buồn để ý điều gì hết vào trong điện thoại: "Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, anh thực sự thích em, em không thích anh, em thích Boss của em, anh nhìn thấy rồi".

Lời nói của anh có chút lộn xộn, lại uống thêm mấy ngụm bĩa nữa, trong giọng nói còn lẫn cả tiếng khóc: "Em nói anh nên làm thế nào? Càng lúc anh càng thấy rõ, là quỷ gì, hút máu gì, anh đều có thể nhìn thấy. Anh gặp phải cô gái đó, cô ta rất giống em, nhưng mà cô ta bị cắn chết rồi. Anh đúng là thần kinh mới chạy đi cứu cô ta, em nói xem, anh vì sao lại là bệnh nhân tâm thần cơ chứ?".

Anh ôm lấy điện thoại, lẩm bẩm kể ra hết sự việc, cũng mặc kệ đối phương bên kia nghe có hiểu hay không. Anh nói năng lộn xộn, lời trước không khớp với lời sau, nhưng anh nói rất thoải mái, cuối cùng chỉ cảm thấy hơi men bốc lên đầu, hơi choáng váng, không ngừng hỏi: "Em nói xem anh nên làm thế nào? Em nói xem anh nên làm thế nào?".

Đầu dây bên kia cuối cùng cũng có tiếng nói, lại là một giọng đàn ông trầm thấp lạnh lùng: "Cô ấy ngủ say rồi".

Vu Lạc Ngôn trong chốc lát gần như tỉnh hoàn toàn, anh ý thức được, dựng thẳng người lên, vuốt nước mắt trên mặt đi.

Nghiêm Lạc ở đầu dây bên kia tiếp tục nói với anh: "Vu Lạc Ngôn, vấn đề này của anh cô ấy không giúp được, cô ấy chỉ có thể cùng anh buồn phiền mà thôi, tôi không thích nhìn thấy cô ấy như vậy, cho nên anh tốt nhất tự mình giải quyết đi".

Vu Lạc Ngôn không nói gì, anh nắm chặt điện thoại trong tay, cảm thấy cả khuôn mặt mình như đang bốc cháy rừng rực, vô cùng khó chịu, nhưng lòng tự tôn đã giúp anh gắng gượng, để anh không ngay lập tức dập điện thoại đi.

Anh nghe rõ ràng từng câu từng chữ Nghiêm Lạc nói bên kia: "Vu Lạc Ngôn, anh phải giống một người đàn ông!".

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Chúc Tiểu Tiểu ngủ giấc này rất thoải mái.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, cô phát hiện ra mình đang nằm tở trong lòng Boss, lúc này anh nhắm mắt lại ngủ rất ngon. Chúc Tiểu Tiểu đánh giá Boss ở cự ly gần, lông mi thật dài, mũi rất thẳng, bờ môi thật xinh đẹp. Boss của cô nhìn thế nào đều rất đẹp.

Cô ôm lấy anh "chụt chụt" hôn vài cái, Boss không có phản ứng, xem ra lại đang ngủ sâu trị thương rồi. Theo như kinh nghiệm quan sát được của Chúc Tiểu Tiểu từ trước đến nay, hễ anh ngủ như thế này thì có sấm đánh trên đầu cũng không tỉnh được.

Chúc Tiểu Tiểu cắn cắn môi, tối qua công chiến không thành công, làm sao hôm nay đã ngủ sâu rồi? Nhưng mà thế này cũng tốt, có thể cho cô chút thời gian chuẩn bị. Đối với thất bại đêm qua, cô vừa ảo não vừa xấu hổ, rõ ràng trước đó cô đọc tiểu thuyết, trong đó viết chuyện này rất dễ dàng mà. Nhân vật nữ chính làm gì có ai không thích thú khi làm chuyện đó, thế nào mà đến lượt cô lại khó khăn vậy chứ?

Cô trở dậy ngồi lên trên người Boss, chăm chú nhìn anh, nghiêng đầu ngẫm nghĩ: "Ừm, em luyện tập trước một chút xíu". Dù gì anh bây giờ ngủ như chết rồi, sẽ không biết được. Tối qua cô nhất định là quá căng thẳng, sau này khi đã nghiên cứu, tập luyện thành thục rồi chắc chắn là được.

Cô "huych" một cái áp lên người Nghiêm Lạc, tự cổ vũ bản thân mình: "Cố lên!".

"Chụt chụt", cô hôn hai cái lên mặt anh, rồi đột nhiên ngồi thẳng dậy, "Thành công rồi!".

Cô há miệng cười, tự mình chơi với mình chẳng có gì là không vui cả. Tưởng tượng rằng Boss là đại thúc lạnh lùng nhưng yếu đuối, còn mình là thiếu nữ dễ thương khả ái mà vô cùng mạnh mẽ, cô ngả người vào lòng anh tự nói với chính mình: "Xem ra Boss không phải là một 'thụ' tốt, cho nên mình mới không thành công".

"Thú! ừ?" Nghiêm Lạc trầm giọng nói khiến Chúc Tiểu Tiểu bị dọa suýt chút nữa nhảy dựng lên. Cô ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt anh mang ý cười, xem ra là đã nhìn cô lần qua lần lại hồi lâu rồi.

I “Thú” và “Thụ” trong tiếng Trung phiên âm giống nhau. Từ “Thụ” cùng với từ “Công” là hai từ rất thông dụng trong truyện Đam mỹ của Trung Quốc. Công để chỉ người đóng vai nam, còn thụ để chỉ người đóng vai nữ trong mối quan hệ đồng tính nam.

Chúc Tiểu Tiểu lập tức chui đầu vào trong chăn, đây đây đây, thực sự là quá mất mặt rồi.

Nghiêm Lạc cười lớn, ôm chặt lấy cô, kéo đầu cô ra khỏi chăn. Heo Con này giống như chú đã điều vậy, hề gặp phải chuyện gì là liền giấu kín bản thân mình đi.

Cô vùng vẫy, chỉ trích anh: "Anh giả vờ ngủ!".

"Em làm ồn kiểu này, người chết rồi cũng sẽ tỉnh lại mất" Ý treu đùa rõ ràng trong giọng nói của anh khiến Chúc Tiểu Tiểu phải trừng mắt lên gườm.

"Đồng chí Diêm Vương, tuy đồng chí đã bị bãi chức, nhưng phát ngôn như thế thực sự là không chuyên nghiệp lắm. Linh hồn bị bắt đi rồi, làm sao người chết còn có thể tỉnh lại."

Nghiêm Lạc khẽ cười, ngón tay gõ vào mũi Tiểu Tiểu: "Đừng tìm lý do, em nói anh không phải là 'thứ' tốt gì?". Anh rất hiếu kỳ, Heo Con nhà anh chơi một mình lâu như vậy rồi, lời nói cuối cùng oán trách anh là có ý gì. Lẽ nào có thần thú gì đó giúp được cho chuyện nam nữ này sao? Sao anh lại không biết nhỉ?

"Ừm, chính là cái 'thụ' kia." Giọng cô nhỏ đến mức không còn nhỏ được hơn nữa, lúng búng như ngậm hột thị.

"Thú gì? Còn có loại thần thú nào em biết mà anh không biết?"

Lời nói này của Nghiêm Lạc khiến mắt Chúc Tiểu Tiểu sáng lên, hóa ra Boss cũng là đồ quê mùa. Quả nhiên văn minh của con người không phải thứ những người thuộc thần tộc có thể tinh thông được.

Cô gật đầu thật lực: "Ừm, ừm, chính là 'thần thụ', anh không biết đâu". Cô không nhịn được phá lên cười. Thấy Nghiêm Lạc hồ nghi nhưn mảy lên nhìn mình, cô vội vàng vùi đầu vào lòng anh, tiếp tục khoai chí, cười đến mức hai vai run lên.

Nghiêm Lạc đương nhiên hiểu được thứ cô nói với thứ bản thân mình nói không phải là một, nhưng nhìn thấy cô vui vẻ thế này, cũng không hỏi đến cùng nữa. Heo Con nhà anh quả nhiên là thần kinh xuề xòa, khóc một trận, ngủ một giấc là lại vui vẻ, Chuyện tối hôm qua không để lại ảnh hưởng xấu nào đối với cô.

Anh hôn lên đỉnh đầu cô, thấp giọng nói: "Rõ ràng là em xấu hổ lại sợ đau, liên quan gì đến thần thú chứ?".

Cô đỏ bừng mặt, lại rúc sâu vào lòng anh, qua một lúc lâu mới lẩm bẩm nói: "Chỉ vì 'thần thụ' không tốt, đúng thế!". Ngẫm nghĩ giây lát, lại bổ sung thêm một câu: "Không đúng, là Cửu Thiên Huyền Nữ không tốt".

Anh mỉm cười, an ủi: "Không sao cả, anh có thể đợi".

"Vậy đợi thêm một chút nữa có được không?" Cô tóm lấy cơ hội đưa điều kiện.

Câu trả lời của Nghiêm Lạc là véo lên mũi cô một cái, khiến cho cô lớn tiếng kêu oa oa.

Hai người không nói gì, yên lặng nằm ôm nhau. Qua một lúc rất lâu, Chúc Tiểu Tiểu không nhịn được nữa: "Boss, em muốn đi vệ sinh".

"Vậy thì đi đi." Anh nói lỏng cánh tay.

"Nhưng mà như thế này rất thoải mái, em không muốn cử động."

"Vậy thì đừng cử động."

"Nhưng mà nhịn không được rồi."

Anh gườm cô: "Đi, đi. Heo lười, anh phải ngủ rồi".

Chúc Tiểu Tiểu liền bò dậy: "Chờ một chút, em sẽ quay lại với anh ngay".

Nghiêm Lạc không nhịn được cười, ở cùng với heo ngọc này, chuyện dù vớ vẩn hơn nữa cũng có thể khiến anh vui vẻ. Trong lồng ngực đã trống không vẫn còn lưu lại hơi ấm của cô, từ nhà vệ sinh truyền đến tiếng nước chảy róc rách, anh vùi đầu vào trong chăn, ngửi thấy hương thơm của cô, cuộc sống bình thường lại chân thực như thế này, anh hy vọng cứ mãi mãi tiếp tục, không có thần ma yêu quái gì cả, không có ngày tận thế, chỉ có anh và cô.

Hóa ra, anh thật sự cũng biết mệt.

Chúc Tiểu Tiểu rửa mặt rất nhanh, lao trở về như một con gió, vén chăn ra liền nhảy luôn vào lòng anh: "Động tác của em có nhanh không?".

"Chậm quá, anh sắp ngủ say rồi."

"Ngủ đi, ngủ đi." Cô vuron cánh tay ôm lấy anh: "Ngủ nhiều thêm một chút vết thương sẽ nhanh khỏi".

Anh cong khoe môi lên, thật sự phải ngủ rồi. Ban nãy anh vừa nhắm mắt lại thì bị cô làm ồn, lúc này thực sự phải ngủ rồi. Anh dặn dò cô: "Tối qua anh làm đồ ăn rồi, để ở trong tủ lạnh, em tự mình hâm nóng lại ăn. Hôm nay đừng mở điện thoại nữa, để khỏi có người làm phiền em. Đừng chạy loạn khắp nơi, nếu muốn ra ngoài chơi, đợi anh tỉnh rồi sẽ lại chơi cùng em...".

Cô bịt lấy miệng anh, nhỏ tiếng nói: "Thật lười thôi, anh là ông già à, mau ngủ đi".

Một lúc sau, khi Chúc Tiểu Tiểu đứng trước bếp hâm lại đồ ăn, đột nhiên nhớ ra, Boss chẳng phải chính là ông già sao, còn là ông già mấy nghìn tuổi nữa. Nhưng mà vết thương của anh rốt cuộc là thế nào, có phải sẽ không khỏi được không? Cô thấp thỏm lo lắng, cảm thấy rất đau lòng.

Chúc Tiểu Tiểu không hề tắt điện thoại, khi cô nhận được cuộc gọi thứ mười lăm, cuối cùng cũng hiểu vì sao Boss nói sẽ có người làm phiền cô.

"Tiểu Tiểu, chuyện gì vậy? Sao cô lại đột nhiên từ chức? Boss cũng từ chức rồi, hai người muốn cùng nhau đi dân phải không?"

"Tiểu Tiểu, hôm nay công ty mở cuộc họp lớn, cô và Boss vì sao đều từ chức? Boss muốn đi đâu vậy?"

"Tiểu Tiểu, Boss lại từ chức rồi, bất ngờ quá. Cô chắc chắn biết nội tình đúng không?"

"Tiểu Tiểu, những chuyện liên quan đến biến động nghiêm trọng này, cô biết được bao nhiêu?"

"......"

Chúc Tiểu Tiểu dần mặt ra, rõ ràng mọi người muốn nghe ngóng vấn đề của Boss, nhưng lại chỉ gọi điện cho cô, điện thoại của Boss vẫn luôn mở mà, sao đến một cuộc gọi cũng không có.

Sau khi áp ứng đối phó với cuộc điện thoại cuối cùng, Chúc Tiểu Tiểu giận dữ tắt máy. Hừ, muốn hỏi thì trực tiếp gọi cho Boss đi.

Cô chỉ nghĩ vậy thôi, không ngờ điện thoại của Nghiêm Lạc lại thật sự đổ chuông. Chúc Tiểu Tiểu nuốt chút nữa sắc ngưng trà trong miệng. Cô tới cầm điện thoại của Nghiêm Lạc lên, cái tên hiển thị trên màn hình lại là Ray.

Chúc Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, không nhận, mặc cho điện thoại kêu đến lúc ngừng. Qua mười phút, chuông lại vang lên, Chúc Tiểu Tiểu do dự đắn đo, vẫn là không nhận. Nhưng khi Ray gọi điện đến lần thứ ba, Chúc Tiểu Tiểu cuối cùng không nhịn được nữa ấn nút nghe.

"A lô, Ray phải không? Tôi là Tiểu Tiểu."

Ray bên kia rõ ràng sững lại một hồi, sau đó nói nhanh: "Boss thế nào rồi, anh ấy xảy ra chuyện gì không thể nghe điện thoại phải không?".

"Không đâu, anh ấy đang nghỉ ngơi, điện thoại để ở chỗ tôi mà. Điện thoại của anh ấy, tôi không dám nghe thay, nhưng thấy anh gọi nhiều lần như thế, sợ là có chuyện gấp."

"Ừ." Ray im lặng một hồi, hỏi: "Tiểu Tiểu, Boss có phải đang chuẩn bị làm chuyện lớn gì không? Anh ấy không có lý do gì sao lại đột nhiên rời đi như thế?".

Chúc Tiểu Tiểu tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng không ngờ rằng Ray hỏi trực tiếp thế, thẳng thắn hơn nhiều so với những người gọi đến tìm cô nói chuyện vòng vo. Ray vẫn luôn đối xử với cô rất tốt, cũng là một trong những cánh tay đắc lực của Boss, cho nên Chúc Tiểu Tiểu trái lại không tiện đáp lấy lệ. Nhưng cô thực sự biết không nhiều, cũng không biết phải nói như thế nào, thêm vào đó Boss lại nói sự việc cần phải bảo mật. Cô nghĩ cả hồi lâu, chỉ đành nói với Ray: "Thực sự tôi cũng không rõ lắm, đợi Boss dậy rồi, tôi nói với anh ấy một tiếng, bảo anh ấy gọi điện cho anh, hai người nói chuyện sau, được không?".

Ray im lặng hồi lâu, cuối cùng bảo: "Tiểu Tiểu, cô giúp tôi nói với Boss một tiếng, đừng có vứt bỏ tôi". Anh ở bên kia dường như đang nghẹn lời, từ giọng nói của anh, Chúc Tiểu Tiểu có thể cảm nhận được sự buồn bã.

Chúc Tiểu Tiểu liên tục đồng ý, cũng không biết nên an ủi anh thế nào. Điện thoại đã ngắt cả hồi lâu mà trong lòng cô cảm giác buồn bã kia vẫn chưa tan hết.

Tầm bốn, năm giờ chiều, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn ra, là Âm Yến Tư, Tư Mã Cần và Thư Đồng..., năm người bọn họ khiêng mấy chiếc túi lớn đến. Phòng khách của Chúc Tiểu Tiểu bị bọn họ chen vào như thế này, trở nên vừa bé vừa chật.

Âm Yến Tư cau mày lại, vẻ mặt không hài lòng: "Chỗ này nhỏ quá".

Thư Đồng nằm vắt vẻo trên sofa luôn mồm kêu mệt, nghe Âm Yến Tư nói vậy liền lên tiếng: "Thế thì lão đại anh tìm một chỗ lớn hơn đi, tôi thì chẳng yêu

cầu gì cả, chỉ cần cơm ngon, sofa rộng là được, tốt nhất là cái loại có thể nằm ngủ một giấc. Sau đó có di quét dọn để thu dọn vệ sinh, tôi ghét nhất là dọn dẹp vệ sinh đó".

Tư Mã Cần tiếp lời: "Lão đại, lúc phân công nhớ đem việc dọn dẹp vệ sinh này chuyển xuống phần nhiệm vụ của Thư Đồng. Cô ấy cần được bồi dưỡng một chút, đã không giống phụ nữ rồi, lại còn lười nữa. Không biết thu dọn phòng ốc thế này, ai mà dám lấy cô ấy chứ".

"Ai cần anh quan tâm" Thư Đồng đá Tư Mã Cần một cái.

"Không phải cô bảo tôi giúp cô tìm đối tượng sao? Tôi đương nhiên phải lo lắng, không thì sau này người ta tìm 'ông mai' là tôi gây phiền phức thì biết làm thế nào." Lý do của Tư Mã Cần rất đầy đủ.

Nói đến chuyện này Thư Đồng lại sốt ruột, cô chỉ vào Tư Mã Cần mắng: "Anh còn không biết xấu hổ, đã lâu như vậy rồi, anh nói giới thiệu cho ba người chúng tôi, sắp xếp gặp mặt kết bạn, kết quả đến tận bây giờ ngay cả một cái bóng quỷ cũng chưa thấy".

"Cái bóng quỷ quái cô ngày ngày nhìn thấy còn nhìn chưa đủ sao?" Tư Mã Cần cười nói; "Tiểu Tiểu có Boss rồi, tôi không dám tìm cho cô ấy, Phi Hà nói cô ấy không muốn, tôi cũng không muốn tìm, vì thế chỉ còn thừa lại cô thôi, 'ca' này thực sự quá khó, cho nên...". Anh làm bộ đều giả nhún vai: "Cô biết đó".

Tiết Phi Hà vừa nghe thấy nhắc đến mình, lại là chuyện tìm đối tượng, vội vàng vui đầu vào túi đồ, giúp Cao Lô bày thiết bị ra, vờ như không nghe thấy.

Quả nhiên Thư Đồng chuyển hướng nã đạn sang Tiết Phi Hà: "Tiểu Tiểu thì khỏi nói, cô ấy sắm vai 'heo ăn hổ' thật là quá anh dũng, dám nhào tới cả Boss. Nhưng Tiết Phi Hà cô làm sao có thể lâm trận chạy trốn như vậy, hai chúng ta tốt xấu gì cũng là tỷ muội hàng ma xinh đẹp, phải cùng nhau tìm đối tượng tốt mà gả đi chứ. Chúng ta không thể thua Tiểu Tiểu được, đúng không?".

"Tôi, tôi... không vội." Tiết Phi Hà mặt đỏ bừng lên, len lén nhìn Tư Mã Cần một cái, lắp bắp trả lời.

"Sao mà không vội, cô cũng lớn tuổi rồi, đâu còn nhỏ nữa, uống phí nổi khổ tâm của tôi, còn muốn giúp cô và Tiểu Tiểu tìm được đối tượng tốt kết quả hai người các cô đều vứt bỏ tôi." Thư Đồng đang giả bộ đáng thương, thỉnh thoảng nghe thấy sau lưng có người nói: "Thật sao? Cô muốn giúp Heo Con tìm đối tượng?".

Phòng khách thoáng chốc yên tĩnh trở lại, sau đó mọi người đột nhiên đều vô cùng bận rộn, Thư Đồng hai tay trống không, không thể giả vờ, chỉ có thể ho mấy tiếng, quay đầu nhìn vào khuôn mặt lạnh băng kia của Nghiêm Lạc, mỉm cười nói: "Boss, anh nghỉ ngơi xong rồi? He he, ý tôi là, tôi luôn cố vũ Tiểu Tiểu phải nắm lấy tình yêu của mình, cho cô ấy đừng khi dễ 'nhào' về phía anh".

Nghiêm Lạc nhìn lướt qua cô một cái, quay người nói với Âm Yến Tư: "Sao lại làm loạn nhà tôi lên thế này?". Chuyển một đồng hồ linh tinh đến, coi đây là phòng làm việc chắc?

Âm Yến Tư nhướn mày: "Tôi cũng không muốn ở đây, chỗ này nhỏ quá. Nhưng anh không sắp xếp chỗ lớn hơn cho chúng tôi. Chúng tôi tới qua đã tới công viên Hoa Anh Đào, ở đó có khả năng là đại bản doanh của quý hút máu cấp A. Vụ việc vốn dĩ chẳng có gì, giao cho người bên công ty xử lý cũng được. Nhưng hôm nay khi tôi đến công ty từ chức, bộ mặt của cái bà Cửu Thiên Huyền Nữ gì đó kia khiến tôi rất không thoải mái, giống như là chỉ có người của bọn họ mới có thể làm việc. Anh biết đó, tôi tính khí chỉ tốt hơn anh chút xíu, cho nên bây giờ tôi muốn cướp vụ làm ăn của bà ta, hủy hoại uy phong của bà ta".

Mọi người cùng nhau nhìn sang Nghiêm Lạc, Cao Lô đẩy đẩy gọng kính, hỏi: "Thế nào đây? Boss, chúng ta có cướp không?".

"Cướp!" Nghiêm Lạc quyết đoán không chút do dự, anh nhìn nhìn Chúc Tiểu Tiểu, lại quay sang nói với mọi người: "Người phụ nữ đó, tôi cũng thấy bà ta không thuận mắt lâu rồi".

Mọi người đều cười vang, Chúc Tiểu Tiểu giơ cao cánh tay lên báo danh: "Tôi cũng muốn gia nhập".

Nghiêm Lạc nhìn một vòng xung quanh, nói: "Ở vùng ngoại ô tôi có chỗ, nhưng phải một thời gian nữa mới bố trí xong, mấy ngày này tập hợp ở đây trước, không cho phép làm rối tung nhà tôi lên". Anh vốn dự định sẽ để qua một, hai tuần nữa, sau khi sắp xếp xong mọi việc sẽ triệu tập mọi người, không ngờ những người này lại tự mình tới tìm việc như vậy.

Chúc Tiểu Tiểu lại như mở cò trong bụng, chính là vì Boss đã nói đây là nhà của anh.

Mọi người đang bận rộn thì chuông điện thoại của Nghiêm Lạc vang lên, Chúc Tiểu Tiểu nhớ ra chuyện của Ray, vội vàng nói với Nghiêm Lạc. Nghiêm Lạc nhìn điện thoại rồi giơ ra cho Tiểu Tiểu xem: "vẫn là anh ấy". Anh ấn nút nghe, đi vào thư phòng.

Cao Lô nói: "Hôm nay lúc mấy người chúng tôi đi, tôi nhìn thấy ánh mắt của Ray, liền biết anh ấy nhất định sẽ tìm Boss".

"Anh ấy thân thiết với Boss hơn bất kỳ người nào trong chúng ta." Thư Đồng cũng nhìn thấy.

"Vì sao?" Tiết Phi Hà đối với tin đồn thì luôn rất khù khờ.

Tư Mã Cần trả lời: "Pháp thuật hàng ma nhập môn của Ray là do Boss dạy, không giống với chúng ta được nhận huấn luyện từ gia tộc".

Thư Đồng nói tiếp: "Ray là người nước ngoài mà, anh ấy từ nước ngoài trở về, gia tộc của anh ấy căn bản không công nhận anh ấy là hàng ma sư, chẳng

dạy anh ấy cái gì cả. Gặp được Boss, anh ấy mới hoàn thành được mộng hàng mã của mình".

Đang nói chuyện, Nghiêm Lạc đột nhiên đi ra ngoài, tới mở cửa lớn ra, Ray với khuôn mặt phiến muộn đang đứng ngoài.

Nghiêm Lạc bảo anh đi vào, anh lại đứng bất động, chỉ nói: "Boss, tôi biết tôi không có thiên phận gì, lại là một ABC1 nên Long gia mới không thu nhận tôi. Nhưng mười lăm năm trước anh từng cho tôi cơ hội, bây giờ lại cho tôi cơ hội một lần nữa nhé".

I ABC (American Bom Chinese): Người Mỹ gốc Hoa.

"Ray, vị trí của anh bây giờ rất thích hợp với anh, những mặt mạnh của anh đều có thể phát huy được, trên phương diện phân tích tin tình báo, giám sát điều khiển chỉ huy, anh đều làm rất tốt. Bên đó tạm thời thích hợp với anh hơn."

Hốc mắt Ray đã đỏ hoe, không thêm quan tâm đến hai chữ "tạm thời", anh nói: "Boss, có phải năm đó bố tôi đã nói gì với anh không? Tôi biết tôi là quái thai, nhưng anh cũng từng nói, đó là thiên chức của tôi đang kêu gọi. Công việc của bên đó thích hợp với tôi, là bởi vì có sự dạy dỗ của anh. Bây giờ anh không ở đó nữa, tôi cũng không ở lại được. Nếu như anh cảm thấy tôi không thể lên chiến trường, tôi chỉ cần thay anh làm hậu cần thôi. Lão đại bọn họ ra ngoài làm nhiệm vụ, luôn phải có người giám sát, điều khiển, phối hợp mà. Nếu như đến giám sát anh cũng không cần, thì thêm tôi làm dự bị cũng được. Năng lực kỹ thuật của tôi anh đã biết, đẳng cấp hàng mã sư của tôi cũng là cấp một, tiếng Trung của tôi cũng rất lưu loát, bây giờ tôi cơ bản không nói kèm tiếng Anh nữa rồi..."

"Dừng." Nghiêm Lạc buông một tay ra, lạnh lùng nói: "Không cần phải roi nước mắt ở trước mặt tôi, anh cho rằng anh vẫn còn mười sáu tuổi sao?".

Ray cứng người đứng đó, lau nước mắt, không nói nữa.

"Ray, anh không nằm trong danh sách hàng đầu của tôi, là bởi vì cảm xúc của anh quá mạnh. Anh đối diện với máy tính, nhìn những hình ảnh và bản đồ kia, thì có thể làm rất tốt, nhưng những việc khác anh không làm được. Anh rất dễ bị tình cảm chi phối. Mẹ vừa qua đời, anh liền cuộn chặt mình lại. Tôi không ở công ty nữa, anh liền cảm thấy không thể tiếp tục ở đó. Ray, nếu như anh ở trên chiến trường, đồng nghiệp chết đi ngay trước mặt anh, sức không chế bản thân của anh còn có thể giữ được bao nhiêu? Xét về điểm này, phản ứng tại chiến trường của anh e là còn không bằng Heo Con."

Ray cúi đầu xuống, anh biết Boss nói đúng, tâm lý của anh đã phải trải qua thời gian trị liệu rất dài mới tốt lên được. Anh đối diện với máy tính, cứ coi như nhìn thấy thương vong, có thể coi như đang đi xử lý hình ảnh. Nhưng nếu phải những sự việc chân thực, anh đích xác không thể tiếp tục bình tĩnh.

Rất lâu sau anh mới nói: "Tôi sẽ sửa, tôi cũng đang từng bước tiến bộ mà. Boss, nếu anh cảm thấy tôi không thể lên tiền tuyến, thì để tôi làm hậu cần, cái gì tôi đều nguyện ý làm".

Nghiêm Lạc nói: "Tôi cần phải bố trí chỗ mới, phải lắp đặt trang thiết bị loại giống như ở cao ốc Đế Cảnh, thêm vào đó còn có nhiều chuyện khác, làm xong chắc phải mất mấy tháng. Tôi vốn định đến khi đó sẽ bảo anh tới. Anh chẳng qua chỉ không nằm trong danh sách đầu bảng mà thôi. Nhưng anh xem, anh bây giờ thế này là giống cái gì chứ!".

Ray ngẩng đầu kinh ngạc, cuối cùng lộ ra một nụ cười: "Boss, vậy để tôi chuyển đến trước nhé. Anh bố trí chỗ cũng cần nhân lực, vận chuyển khiêng vác gì đó, lắp đặt chỉnh sửa thiết bị, cài phần mềm thích hợp, mấy người bọn lão đại gộp lại cũng không hiểu bằng tôi".

Trong phòng khách ngoại trừ Chúc Tiểu Tiểu và Tiết Phi Hà, bốn người còn lại cùng nhau lớn tiếng ho, làm cái gì vậy chứ, cầu xin thì cầu xin, cũng không được giẫm đạp lên người khác như vậy.

Nụ cười của Ray càng lớn hơn, ánh mắt đầy hy vọng nhìn sang Nghiêm Lạc. Nghiêm Lạc lại chậm rãi nói: "Vừa rồi tôi bảo anh vào phòng, là tự anh không vào đấy nhé".

Ray vội vàng xông vào trong: "Tôi vào, đương nhiên phải vào. Mấy người các anh đều tránh ra, những thiết bị máy móc này để lại hết cho tôi".

Thư Đồng vội vàng tiếp lời: "Ray, anh có thành ý như vậy, sau khi đến chỗ mới, nếu như Boss nhõm không mời đi dọn vệ sinh, anh tiện tay làm cả cái đó luôn nhé".

"Xì!!!" Mọi người nhất trí chê bai cô.

Ở một nơi khác, Vu gia đang mở cuộc họp gia đình.

Vu Lạc Ngôn tối qua cả đêm không ngủ, hôm nay vẫn hoảng hốt không chịu ra khỏi phòng. Bà Vu đợi Vu Kiến Quốc tan làm quay về, kéo ông vào phòng nói chuyện một hồi lâu. Sau đó hai người cùng nhau gõ cửa phòng của Vu Lạc Ngôn.

"Lạc Ngôn, mẹ và bố con có lời cần nói với con." Bà Vu kéo tay con trai, rất đau lòng trước đáng về ù đột buồn bã của anh.

Vu Lạc Ngôn thấy đáng về này của bố mẹ, vội xốc lại tinh thần.

Bà Vu và chồng nhìn nhau một cái, quay lại nói với Vu Lạc Ngôn: "Mẹ xin lỗi con trước, tập báo cáo con để trong ngăn kéo đầu giường kia, mẹ không tìm được đã xem rồi".

"Mẹ!" Vu Lạc Ngôn kêu lên một tiếng, trong chốc lát nhảy bật dậy. Vậy là bọn họ biết rồi, biết anh cướp cơ hội đầu thai vốn dĩ của Vu Lạc Ngôn, biết anh là một người nhất gan vô dụng?

Bà Vu kéo anh ngồi xuống, vỗ vào tay anh: "Con nghe mẹ nói, mẹ chỉ là quá lo lắng cho con, bệnh của con chưa khỏi rồi, nhưng con người lại thay đổi. Mẹ nghĩ không biết có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không nên mới lục xem. Con đừng trách mẹ".

Vu Lạc Ngôn nhìn bố mẹ, thấy bọn họ không hề có biểu cảm trách cứ, oán hận, anh cũng không biết phải làm gì. Bố mẹ đến tìm mình như thế này là vì sao?

Bà Vu tiếp tục nói: "Lạc Ngôn, con là con trai tốt của chúng ta, từ nhỏ đến lớn con đều là niềm tự hào của chúng ta. Điểm này, bất cứ chuyện gì đều không thể thay đổi được. Bất luận kiếp trước con là ai, con đến được nhà chúng ta như thế nào, kiếp trước con làm những chuyện gì, đối với chúng ta mà nói đều không quan trọng. Người chúng ta quan tâm là con của bây giờ. Con tuy có chút ham chơi, nhưng vẫn luôn là một đứa trẻ ngoan ngoãn, học hành giỏi giang, làm việc cũng rất nỗ lực chăm chỉ, những điều này chúng ta đều nhìn thấy được. Chúng ta rất vui mừng khi con là con trai của chúng ta".

Vu Kiến Quốc ở bên cạnh cũng nói: "Dù có kiếp trước hay không, thì cũng đều là những thứ hư ảo, đó không phải là con. Nếu như con vì chuyện này mà gây vò bần thân thì thật không nên. Từ nhỏ bố luôn dạy con thế nào, nam tử hán đại trượng phu, phải có khí phách, phải làm chuyện lớn. Con cả ngày chìm đắm trong những sự việc đã qua không chút hiện thực, chẳng phải là tự tìm khổ hay sao?".

"Con biết những thứ đó không phải là con của bây giờ, nhưng còn có một số chuyện. Chính là... con có một chút năng lực, mỗi lần nghĩ đến điều này, con lại nhớ tới kiếp trước của mình. Cho nên con mới không biết nên làm thế nào", Vu Lạc Ngôn biện giải cho mình. Anh đâu phải là người u mê như thế, nhưng có một số chuyện cứ bám lấy anh như hình với bóng, anh không thể vùng thoát không cách nào dứt ra được.

"Bố và mẹ con từ trước đến nay chưa từng bức ép con chuyện gì, con muốn học trường nào, có muốn ra nước ngoài hay không, có muốn đến công ty làm việc hay không, những chuyện đó toàn bộ do bản thân con quyết định. Bây giờ cũng như vậy. Con trai, con là người lớn rồi, bất luận con muốn làm gì, con đều có thể quyết định vì bản thân mình. Chỉ cần không phải là giết người, phạm pháp, làm chuyện xấu, bố mẹ đều sẽ không ngăn cản con." Vu Kiến Quốc thở dài: "Những thứ quý giá gì đó kia, rồi cả những việc làm nguy hiểm, nếu là trước đây thì bố mẹ chắc chắn sẽ phản đối. Nhưng trải qua cơn bệnh lớn của con lần này, chúng ta cũng nghĩ thông rồi. Con người ấy à, luôn có sinh lão bệnh tử, luôn có tai họa ngoài ý muốn, không phải tránh là có thể bình an đến già".

Tìm Vu Lạc Ngôn đập thành thịch, anh nhìn bố lại nhìn mẹ.

Bà Vu nói: "Thực ra chúng ta đến đây, chính là muốn nói với con, con là con trai tốt của chúng ta, bất luận như thế nào, bố mẹ đều sẽ ủng hộ con. Con không cần một mình buồn bã đau khổ, nếu có chuyện gì, đều có thể nói với chúng ta. Nếu như có chuyện muốn làm, thì cứ thoải mái làm đi".

Vu Lạc Ngôn nuốt nước mắt ôm lấy bố mẹ, lại nắm chặt tay hai người: "Thực sự con cũng không biết mình muốn làm gì, con chỉ là không muốn để người khác lại coi thường mình. Con không phải gã đàn ông hèn nhát của kiếp trước".

Cả gia đình dựa sát vào nhau, Vu Kiến Quốc nói: "Con đương nhiên không phải là kẻ hèn nhát, con là con trai của Vu Kiến Quốc ta".

Buổi tối hôm đó, Vu Lạc Ngôn nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng mở điện thoại gọi cho Thư Đồng: "Về chuyện đó, tôi chỉ muốn hỏi, hôm qua các cô chẳng phải nói muốn bắt những con quỷ hút máu kia sao? Ủ, ý của tôi là, có chỗ để dùng đến thiên nhãn của tôi không?".

Từ sau buổi tối ôm điện thoại thổ lộ tình cảm nhằm đối tượng, Vu Lạc Ngôn không ngờ rằng sẽ gặp lại Nghiêm Lạc nhanh như thế. Nhưng dù sao, lần này anh đến cũng là vì lời đề nghị giúp đỡ, hề nghĩ như thế, Vu Lạc Ngôn lại dựng thẳng lưng lên, ngẩng cao đầu.

Thật không ngờ biểu cảm của Nghiêm Lạc lúc này lại chẳng có gì khác lạ, cứ như anh từ trước đến nay chưa từng nhận cuộc điện thoại kia vậy. Vu Lạc Ngôn dám đánh cược, Nghiêm Lạc chắc chắn không nói chuyện này cho Chúc Tiểu Tiểu, nếu không thì Tiểu Tiểu bây giờ nhìn thấy anh cũng sẽ không có dáng vẻ bình thản như thế này. Cô là người không che giấu được cảm xúc, nếu như biết anh từng nửa đêm gọi điện đến mất mặt như vậy, chắc chắn biểu hiện sẽ rất ngượng ngùng.

Tóm lại, hai ngày sau khi gọi điện thoại cho Thư Đồng, Vu Lạc Ngôn anh đã mặt dày nhận lời mời đến nhà Chúc Tiểu Tiểu, gặp mặt Nghiêm Lạc, người anh không muốn nhìn thấy nhất.

Trong phòng khách, năm hàng ma sư lần trước ở công viên đều có mặt, còn có một người lai tên là Ray mà anh đã gặp qua ở Công ty Nhã Mã. Cả đám người chen chúc trong chỗ này.

Nghiêm Lạc ngồi trên sofa, bưng cốc trà Chúc Tiểu Tiểu đưa đến uống hai hớp, trông có vẻ rất nhàn nhã. Nhưng Vu Lạc Ngôn thấy anh như vậy rất không thuận mắt, cảm thấy anh có ý phớt lờ và lạnh lùng hách dịch.

Nghiêm Lạc lạnh nhạt lên tiếng: "Anh đã nghĩ xong rồi?".

Vu Lạc Ngôn hít một hơi thật sâu, trả lời: "Tôi chỉ có thể làm những việc trong khả năng của mình, ví dụ như giúp các anh nhìn xem là yêu ma quỷ quái, ảo ảnh gì, những thứ khác như phải đánh nhau, phải hàng ma, thì tôi không có bản lĩnh".

"Được" Nghiêm Lạc gật đầu: "Đã là như vậy, thì tôi cũng nói thẳng. Năng lực của anh không đủ, điều này bản thân anh cũng rõ, cho nên nhất định sẽ phải huấn luyện nhiều, anh chắc là phải chịu khổ rồi. Hàng ma trừ tà không phải chỉ đứng từ xa nhìn là được, anh tham gia vào đó, nhất định sẽ có nguy hiểm. Tôi không phải là người họ Chung, anh làm việc dưới tay tôi mà còn dám lâm trận bỏ chạy, tôi sẽ không khách khí đâu".

Vu Lạc Ngôn cắn răng: "Tôi đã đến rồi, thì sẽ không nghĩ tới chuyện chạy trốn".

"Rất tốt." Nghiêm Lạc nói: "Vậy thì, muốn phải anh lên chiến tuyến, tôi phải làm sáng mắt của anh một chút đã".

Vu Lạc Ngôn không hiểu, bưng tỉnh nhìn sang Thư Đồng cầu cứu.

Thư Đồng giúp anh giải đáp: "Thiên nhãn của anh bây giờ là dựa vào bản năng phát huy, chịu ảnh hưởng của cảm xúc và tình trạng sức khỏe lúc tốt lúc xấu. Boss muốn làm phép, khiến cho khả năng thiên nhãn của anh hoàn toàn phát huy".

Nghiêm Lạc lúc này đứng dậy đi đến trước mặt Vu Lạc Ngôn, anh nhìn vào mắt Vu Lạc Ngôn, hỏi: "Bây giờ anh nhìn vào tôi, có thể thấy được gì?".

Vu Lạc Ngôn gắng sức nhìn, cuối cùng lí nhí nói: "Chẳng phải vẫn già giống như bây giờ sao, có gì đặc biệt?".

Nghiêm Lạc giờ tay về phía Thư Đồng, Thư Đồng hơi sững lại, nói: "Boss, dùng chu sa là được rồi mà". Cô quan sát biểu cảm của Boss, cuối cùng đành miễn cưỡng xòe tay ra.

Nghiêm Lạc đứng cách tay Thư Đồng một khoảng, một giọt máu tròn căng từ ngón tay giữa của Thư Đồng bỗng nhiên hiện lên. Vu Lạc Ngôn giật thót mình, đây là bản lĩnh gì, không cần cắt rách da mà vẫn có thể lấy máu.

Chỉ thấy giọt máu đó lúc lác bay trong không trung, chớp mắt cái đã đến trước mặt mình, Vu Lạc Ngôn sợ đến mức nói không nên lời: "Đây, đây là làm gì?".

Không đợi Vu Lạc Ngôn nói xong, Nghiêm Lạc đã điểm tay một cái, giọt máu đó bắn vào giữa lòng mày Vu Lạc Ngôn, nhanh chóng thấm vào trong. Ngón tay Nghiêm Lạc thuận theo đó ấn xuống một cái.

Một luồng nhiệt nóng từ giữa lòng mày Vu Lạc Ngôn truyền vào trong, càng lúc càng nóng, nóng đến mức mắt anh phát đau, anh không kim được lấy tay bịt mắt kêu thét lên. Nghiêm Lạc chỉ ấn tay xuống một cái liền buông ra ngay, cảm giác nóng bỏng trong mắt Vu Lạc Ngôn rất nhanh chóng tan đi, anh thử mở mắt ra, nhưng lúc này lại chẳng thấy gì không thoải mái cả.

Nghiêm Lạc nói: "Bây giờ nhìn tôi, anh thấy cái gì".

Vu Lạc Ngôn ngược mắt lên nhìn, lần này lại rõ ràng nhìn thấy toàn thân Nghiêm Lạc được bao bọc bằng một vòng ánh sáng trắng, hiện lên sự uy nghiêm, thần thánh. Anh mở trừng mắt ra, cũng không biết thế nào, trong đầu anh bỗng nhiên bật ra một cái tên. Anh chỉ vào Nghiêm Lạc, lắp bắp: "Anh, anh là...".

Nghiêm Lạc gật đầu, Vu Lạc Ngôn kinh ngạc há hốc miệng ra, anh quay đầu lại nhìn một lượt những người trong phòng, đều không có gì khác thường. Ánh mắt dừng lại trên người chú chuột béo Bát Bát mà Chúc Tiểu Tiểu đang bế, Vu Lạc Ngôn ngẩn ra. Trên người chú chuột béo đó cũng có một vòng ánh sáng màu vàng nhạt. Nó hình như hiểu rõ ý biểu cảm kinh ngạc của Vu Lạc Ngôn, đắc ý ngẩng đầu vẫy vẫy đuôi.

Vu Lạc Ngôn dụi mắt. Âm Yến Tư ở bên cạnh nói: "Nhìn thấy là OK rồi".

Vu Lạc Ngôn sờ tay lên trán mình, nhìn trên ngón tay lại không thấy máu. Chúc Tiểu Tiểu lấy trong ba lô ra một chiếc gương tròn nhỏ đưa cho anh, Bát Bát nhảy lên trên vai anh, liền nhìn theo vào tay cùng Vu Lạc Ngôn soi gương làm đẹp một chút.

Vu Lạc Ngôn quan sát phần giữa lòng mày của mình, một chút máu cũng không thấy nữa, anh lại nhìn Thư Đồng, sau đó quay người hỏi Nghiêm Lạc: "Vì sao cần dùng máu của Thư Đồng?".

"Anh có thiên phú, Thư Đồng cũng có, máu của cô ấy là lương huyết." Giải thích của Nghiêm Lạc ngắn gọn xúc tích.

Cao Lôi ở bên cạnh bổ sung thêm: "Chính là nói máu của Thư Đồng rất đặc biệt, về bùa bất quỷ, hiệu quả còn tốt hơn so với chu sa. Nhiều lúc còn đen hơn cả máu chó đen nữa".

Thư Đồng đá Cao Lôi một cái: "Anh mới là chó đen!".

"Ai da, đừng động chân tay." Cao Lôi né người tránh đi: "Tôi cũng không nói sai mà, có lần ra ngoài làm nhiệm vụ, Thư Đồng bị quỷ hút máu lôi đi, máy liên lạc và máy theo dõi tung tích đều rơi ở dọc đường. Lúc chúng tôi tìm thấy cô ấy, cô ấy đã bị cắn, thời gian bị cắn cũng đã quá lâu, chúng tôi còn cho rằng cô ấy xong rồi, định đem cô ấy về cưỡng chế, bồi dưỡng thành quỷ hút máu cấp C mà trông nom nốt nửa đời còn lại. Ai biết được cô ấy đâu lại hoàn đây, chẳng làm sao cả".

Tư Mã Cần nghe anh nhắc lại chuyện này, liên tục gật đầu: "Con quỷ hút máu đó hút phải máu của cô ấy trái lại còn chết luôn".

Ray cũng nói: "Đúng, chuyện đó tôi vẫn nhớ".

"Xì, mọi người vì sao không kẻ lão nương phải nằm chết gì nửa tháng mới bình phục được."

Vu Lạc Ngôn ngẩn ra nhìn mấy người bọn họ bắt đầu đầu khẩu. Nghiêm Lạc và Âm Yến Tư không để ý đến bọn họ, quay về thư phòng không biết là đang bàn bạc chuyện gì.

Thư Đồng nhân cơ hội này trưng ra dáng vẻ của một đại tỷ, chính thức giới thiệu với mọi người: "Làm quen một chút. Đây là Thiên nhãn thần tướng Vu Lạc Ngôn, là đại công tử đây. Trước mắt ngoài khả năng thiên nhãn, vẫn chưa nhìn ra anh ta có bản lĩnh gì khác".

Cô không để ý cái lơ mắt của Vu Lạc Ngôn, kéo anh tiếp tục nói: "Anh chàng người lai kia là Ray, tôi đã nhắc qua với anh rồi, chính là cái người vào một ngày nào đó tỉnh dậy chẳng hiểu sao lại cảm thấy mình nhất định phải làm hàng ma sư. Cái người thích ra vẻ đẹp trai giả vờ phong độ thực sự chỉ là một tên côn đồ này, là Tư Mã Cần, vốn dĩ là bác sĩ, cũng chẳng hiểu sao lại làm hàng ma sư. Còn gã đeo kính kia là Cao Lô, bề ngoài nho nhã nội tâm đen tối, chuyên gia về súng ống vũ khí, những thứ khác hình như cái gì cũng đều hiểu một chút, nhưng cũng không loại trừ khả năng anh ta chỉ giả vờ vậy thôi".

Mấy người cùng phá lên cười, Thư Đồng lại chuyển hướng sang Tiết Phi Hà: "Người này nhất định phải long trọng giới thiệu, Tiết Phi Hà cô nương là người duy nhất trong mấy người chúng tôi chính thống từ nhỏ được huấn luyện coi hàng ma trừ tà làm nhiệm vụ của mình, lòng ôm chí lớn, cổ lỗ lỗi thời, rất có khí chất của bậc cha anh".

Thư Đồng rất vui vẻ làm loạn, mọi người lần lượt biểu thị sự khinh bỉ đối với cô, điện thoại của Ray đột nhiên vang lên, anh nhận cuộc gọi, đứng qua một bên nói chuyện. Thư Đồng hích tay vào ngực Vu Lạc Ngôn, hỏi: "Này này, anh vừa rồi nhìn thấy Boss là gì?".

"Diêm Vương."

Trong phòng bỗng chốc yên lặng, sau đó mọi người đột nhiên lên tiếng: "Đáng lẽ phải nghĩ ra từ lâu rồi chứ", "Thực ra tôi vẫn cho rằng như vậy", "Chính xác là khó có khả năng nào khác", "Tôi nhất thời cảm thấy tiền đồ của chúng ta rất sáng láng", "Tôi nói rồi mà, tôi vì sao mà không sợ chết nữa, hóa ra trong tiềm thức sớm đã nhìn thấy rõ chân tướng rồi. Thật là quá khôn ngoan, bội phục mình quá".

Mọi người nhao nhao lên, trêu đùa lẫn nhau, bắt đầu thảo luận sau này phải làm việc đại sự gì, thảo luận tiền lương, thảo luận tìm đối tượng, thảo luận sau khi thành anh hùng cứu thế rồi sẽ uy phong như thế nào...

Đang trêu đùa thêu dệt lung tung, Ray nói chuyện điện thoại một hồi lâu cuối cùng cũng kết thúc cuộc gọi, quay lại nói: "Vụ án quỷ hút máu có đầu mối rồi".

Mọi người yên tĩnh trở lại, Ray nói: "Mấy người của Huyền Thiên phái kia, hôm nay đi đến công viên Hoa Anh Đào chuẩn bị tiêu diệt quỷ hút máu ở đó. Thế nhưng sau trận náo loạn buổi tối ngày hôm kia, bọn quỷ hút máu chắc chắn đã nhận được tin tức, cho nên căn bản bỏ chạy hết rồi. Huyền Thiên phái hôm nay đi chuyến này, ngay cả bọn tiểu yêu tiểu quỷ cũng không thấy".

Tư Mã Cần lạnh lùng hừ một tiếng: "Đánh rần động cỏ!".

Ray gật đầu, tiếp tục nói: "Cho nên tôi bảo bọn Chu Duệ đừng chỉ theo dõi chăm chú Huyền Thiên phái ở trong công viên Hoa Anh Đào, phải chú ý cả vòng ngoài".

"Ừm, Huyền Thiên phái chạy đến công viên Hoa Anh Đào tạo uy phong, cục diện biến thành bọn họ ở chỗ sáng, kẻ địch ở chỗ tối. Chỉ cần tìm ra ai đang để tâm theo dõi hành động của Huyền Thiên phái thì có thể tìm ra manh mối."

"Không sai, cho nên chúng ta có đầu mối rồi." Ray nhe răng ra cười, có chút đắc ý: "Thần tộc xuất mã, tiểu quỷ tiểu yêu chạy sạch trơn, những con quỷ hút máu kia, đương nhiên cũng sẽ không ngốc đến mức tự mình bám đuôi thăm dò tin tức. Cho nên bọn Chu Duệ ở trong công ty lên lút bố trí các thiết bị giám sát điều khiển mini, lại theo dõi tín hiệu máy giám sát đường phố của tất cả khu vực xung quanh, tập trung vào đối tượng con người, quả nhiên có phát hiện".

Cao Lô đẩy đẩy gọng kính: "Huyền Thiên phái nhất định không ngờ rằng bọn họ sẽ bị con người giám sát".

"Bọn họ không dám dùng nhiều pháp thuật ở trước mặt con người, không dám bay qua bay lại hay đột nhiên mất tích, phải cố gắng hành động giống như người bình thường. Nhưng bọn họ còn chưa học được cách che giấu, nhất cử nhất động lại quá khiến cường, cho nên luôn bị người khác để ý." Ray tiếp tục: "Chu Duệ nói, xe của công ty vừa mới đến gần công viên Hoa Anh Đào thì bị một chiếc xe nhắm đến, chiếc xe đó bám đuôi bọn họ suốt đoạn đường. Huyền Thiên phái vào công ty rồi, chiếc xe đó dừng lại ở bên đường đối diện, kiên nhẫn đợi đến khi Huyền Thiên phái rời đi".

"Chủ nhân của chiếc xe tìm được rồi?", Thư Đồng hỏi.

"Chiếc xe đó là đi thuê, nhưng có thể tra ra là công ty cho thuê xe nào, ở đó nhất định có thông tin đăng ký. Chúng ta còn lấy được ảnh tài xế trong máy giám sát lật ra gốc gác của hắn chắc cũng không khó."

"Chu Duệ nhất định đã tra ra tư liệu tất cả nhân viên của công viên Hoa Anh Đào và tư liệu nhân viên của đơn vị có quan hệ rồi nhỉ?", Tư Mã Cần hỏi.

"Không sai." Ray gật đầu: "Thêm vào đó, hôm nay lúc Huyền Thiên phái ở trong công viên Hoa Anh Đào kiểm tra hình ảnh giám sát cũng đã phát hiện ba nhân viên tương đối khả nghi".

Chúc Tiểu Tiểu nắm chặt lòng bàn tay, có chút hưng phấn: "Vậy chúng ta phải điều tra cẩn thận một chút, nhất định sẽ nhanh hơn bọn Cửu Thiên Huyền Nữ".

"Những tin tức này A La hẳn là đã nắm được, Cửu Thiên Huyền Nữ không hiểu, nhưng A La thì không hồ đồ. Có điều Huyền Thiên phái ở đó, cô ấy làm việc chắc chắn sẽ bị gò bó tay chân. Cửu Thiên Huyền Nữ rất cố chấp, điểm phiền phức nhất chính là quan niệm của bà ta đối với thế giới này vẫn chẳng khác gì so với trước kia. A La muốn dạy Cửu Thiên Huyền Nữ hiểu rõ những thứ này, xem ra còn cần có chút thời gian", Nghiêm Lạc và Âm Yên Tư ra ngoài nghe được một lúc rồi, bây giờ mới nói xen vào: "Có tổ chức của con người tham gia vào sự việc này, vậy tình hình sẽ còn phức tạp hơn quỷ hút máu tụ tập hành hung nhiều. Thôn Huyết tộc thả rông cho lũ quỷ hút máu cấp A ở bên ngoài gây rối, sự việc này cũng quá không bình thường. Mọi

người phải cẩn thận hơn nữa, chúng ta cần nắm được trọng điểm, những con quỷ hút máu tàn binh tàn mác không có chỉ huy đó cứ để Huyền Thiên phải xử lý đi".

"Thôn Huyết tộc?"

Vu Lạc Ngôn không hiểu, Âm Yên Tư giải thích: "Quý hút máu thực ra là du nhập từ nước ngoài, vào tới nước ta, biến đổi trong thời gian dài như thế, đã không còn là loại chính thống nữa. Hiện nay chúng ta phân quý hút máu thành ba cấp A, B, C, những cấp bậc này không phải là chỉ năng lực mạnh yếu của bọn chúng, mà là chỉ tính chất. Cấp A chính là giống như cái loại ở trong công viên Hoa Anh Đào đó, hút máu làm lương thực duy trì sự sống. Thông thường bọn chúng lấy việc săn người sống làm thú vui. Những quý hút máu như thế bởi vì hành vi tàn bạo, nên chịu sự bài xích của xã hội và đồng tộc, cho nên chỉ có thể ẩn thế giấu thân, hành động lén lút mờ ám. Còn quý hút máu cấp B và cấp C, chúng ta thông thường gọi là Huyết tộc. Cấp B vẫn có năng lực hút máu của Huyết tộc, khi cần thiết lực tấn công cũng mạnh, nhưng bọn họ đều tuân thủ đạo đức quy phạm của con người, lấy chất nhân tạo tổng hợp thành máu làm thực phẩm, nếu có hành vi phá giới, sẽ bị thẩm phán trong tộc trừng phạt nghiêm khắc. Còn cấp C thì chỉ có đặc trưng của Huyết tộc, nhưng thói quen và năng lực hành động thì rất giống với con người. Trước mắt trong xã hội Huyết tộc, cấp B là giai cấp thống lĩnh".

Cao Lô nói tiếp: "Quý hút máu cấp A tụ tập lại chơi trò săn bắt, đối với Huyết tộc mà nói là một việc gây ảnh hưởng rất xấu, bọn họ không nên cho phép sự việc như thế này xảy ra. Cứ coi như Tộc trưởng không thể đưa người đi tiêu diệt và giải tán bọn chúng, cũng không nên phong tỏa khống chế tin tức. Nhưng trong công ty của chúng ta có nhiều người đưa tin như vậy, lại đều không có được tin tình báo nào chính xác. Chỉ đến khi phát hiện tình hình khả nghi, công ty mới đem khu vực đó liệt vào danh sách khu vực có độ nguy hiểm cao mà thôi. Chuyện này đúng là quá không bình thường".

"Huống hồ sự việc này còn có liên quan đến cảnh sát. Thông thường quý hút máu do những đặc thù về thể chất, nên tộc đã quy định, không được làm những công việc như cảnh sát, bác sĩ và những công việc khác phải tiếp cận với máu của con người. Nhưng sự việc ở công viên lần này cho thấy, rõ ràng trong nội bộ cảnh sát sớm đã có người của quý hút máu, hơn nữa còn làm lá chắn bảo vệ cho sự việc xảy ra trong công viên."

Âm Yên Tư nhìn Nghiêm Lạc: "Boss, có cần đi thăm hỏi Tộc trưởng một chút không?"

Nghiêm Lạc lắc đầu: "Nắm chắc chứng cứ trong tay mới có thể làm cứng được, nếu không đi cũng mất công". Anh quay đầu nhìn lại căn phòng: "Xem ra phải nhanh hết mức bố trí phòng làm việc thôi".

Một tuần sau, tất cả mọi người chuyển đến một khu biệt thự ở ngoại ô, chỗ này là mấy năm trước Nghiêm Lạc mua lại rồi tiến hành xây dựng. Vùng đất bao gồm khu biệt thự và một ngọn núi nhỏ phía sau, là đề phòng khi có tình huống bất ngờ xảy ra, nếu cao ốc Đế Cảnh bên kia có vấn đề, bọn họ còn có chỗ dự bị này để dùng. Không ngờ rằng ngày đó cuối cùng đến thật rồi.

Khu vực này tất cả có sáu tòa biệt thự, trong đó có hai tòa làm ký túc xá cho nhóm mấy người Âm Yên Tư, mỗi người một phòng, vừa rộng vừa thoải mái. Thư Đồng nhảy lên hải long, nằm ở trong đó không chịu ra ngoài nữa.

Một tòa biệt thự lớn nhất là dùng để làm việc, cũng chẳng biết Nghiêm Lạc lấy từ đâu ra đồng thiết bị lớn thế này, tất cả đều cùng đẳng cấp với thiết bị của cao ốc Đế Cảnh. Nhóm người bọn Ray phải sắp đặt mất mấy ngày, kết nối lại với kho số liệu của Đế Cảnh bên kia, kết nối với mấy hệ thống giao thông và cả phía cảnh sát nữa.

Tầng hầm của tất cả các biệt thự đều nối liền, trực tiếp thông đến khu vực dưới lòng đất của ngọn núi phía sau.

Trong ngọn núi đó còn có một cái kho dưới lòng đất, điều này khiến mấy hàng ma sư kia đều ngẩn ngơ không thốt nên lời.

Nghiêm Lạc sắp xếp xong mọi thứ, lại làm thêm một trường huấn luyện trong ngọn núi. Bây giờ còn phải cho Vu Lạc Ngôn vừa mới nhập môn thực hiện các bài huấn luyện cơ sở. Thư Đồng vỗ ngực muốn nhận chức giáo viên, kết quả bị Vu Lạc Ngôn nhảy lên phản đối. Lý do của anh rất đơn giản, Thư Đồng chắc chắn sẽ mượn cơ hội này để trả thù riêng. Lý do đó lại được mọi người nhất trí công nhận, thế là Thư Đồng không thu được đồ đệ, Vu Lạc Ngôn trở về dưới tay Âm Yên Tư.

Một tuần này mọi người đều bận rộn khác thường, phải điều tra án, phải huấn luyện, phải thu dọn nhà mới và phòng làm việc mới. May mà những người ở đây toàn bộ đều có thể lực tốt và cường độ thích ứng rất cao, chỉ trừ mỗi Vu Lạc Ngôn mới nhập môn và Boss có bệnh thỉnh thoảng phải ngủ một giấc thật dài.

Nhưng những điều này đều không hề ảnh hưởng đến tiến độ của bọn họ, rất nhanh chóng, vụ án quý hút máu đã lại có tiến triển.

Công viên Hoa Anh Đào đích thực là nơi tụ tập của quý hút máu, từ việc điều tra, thẩm vấn công ty cho thuê xe và nhân viên của công viên Hoa Anh Đào, Công ty Nhã Mã đã lôi ra được một mạng lưới quý hút máu cấp A, bao gồm đội cảnh sát, bệnh viện, công viên... Trong đó còn tìm ra một số con người làm việc phục vụ cho quý hút máu.

Những tin tình báo này Nghiêm Lạc đều đã nắm được, nhưng anh lại không hề phái bọn Âm Yên Tư ra ngoài truy bắt quý hút máu. Toàn bộ sự chú ý của anh dồn vào những con người đang phục vụ cho quý hút máu kia.

Mọi người theo chỉ thị của Nghiêm Lạc, rà soát lại tất cả tư liệu những vụ án có con người can thiệp. Cuối cùng sự thực cũng hé lộ, họ phát hiện trong những vụ việc này, có hai người gián tiếp quan hệ tới Âm Yên Nam.

"Có quan hệ đến Âm Yên Nam, e rằng chính là có quan hệ đến Bắc Âm Vương kia rồi. Có quan hệ đến Bắc Âm Vương, chuyện này hẳn là rất thú vị." Cao Lô vừa nói ra câu này, tất cả ánh mắt bắt giắc đổ dồn về phía Âm Yên Tư.

Âm Yên Tư nhướn mày: "Đã là chuyện thú vị, đương nhiên không thể bỏ qua".

Mọi người nói là làm, Ray phụ trách giám sát điều khiển, tiếp nhận thông tin tình báo từ phía Công ty Nhã Mã; Âm Yến Tư và Cao Lô phụ trách thăm dò hành động của bọn Âm Yến Nam; Tư Mã Cần và Thư Đồng thì phải tiếp tục đào sâu, phân tích các đầu mối trước mắt đã có được; Tiết Phi Hà sẽ giám sát chặt chẽ bên công viên Hoa Anh Đào kia, đề phòng mấy con cá lợt lưới đó chơi trò “noi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất”.

"Vậy còn tôi?", Chúc Tiểu Tiểu và Vu Lạc Ngôn đồng thanh hỏi.

"Anh tiếp tục huấn luyện." Âm Yến Tư một tay chỉ vào Vu Lạc Ngôn, sau đó quay sang nói với Chúc Tiểu Tiểu: "Boss lại ngủ mất rồi, cô ở trong nhà chăm sóc đi".

Chúc Tiểu Tiểu và Vu Lạc Ngôn quay ra nhìn nhau một cái, trong lòng đều có chút không phục.

Buổi chiều hôm nay mọi người ra ngoài hết, Nghiêm Lạc vẫn đang ngủ, Chúc Tiểu Tiểu muốn đi mua chút đồ dùng trong gia đình và lương thực, cô không làm được chuyện lớn, làm tốt việc hậu cần thì vẫn có thể. Vu Lạc Ngôn buồn đến phát hoảng, liền cùng đi với cô.

Hai người lái xe đến khu vực nội thành, mua túi to túi nhỏ các thứ đồ, hai tay đầy ắp. Bọn họ tìm thấy xe ở bãi đỗ ngầm dưới đất, đi đến đang muốn mở thùng sau xe ra đặt đồ vào, đột nhiên lại nhìn thấy bên cạnh xe có một đứa bé trai khoảng năm, sáu tuổi đang đứng.

Đứa bé trai vô cùng xinh xắn nhưng gương mặt lại có chút âm đạm, nó đứng một mình, dựa vào cạnh xe lặng thinh trong bóng tối.

Chúc Tiểu Tiểu hoàn toàn không ngờ rằng bên cạnh xe có người, vừa mới đi đến ngược mắt lên nhìn thấy thì giật thót mình hét lớn một tiếng. Hét xong cô mới phản ứng lại được đối phương chỉ là một đứa trẻ, lại cảm thấy ngại ngùng, vội vàng nói với nó: "Xin lỗi, anh bạn nhỏ, không làm em sợ chứ? Bố mẹ em đâu?".

Đứa trẻ không nói, Chúc Tiểu Tiểu nhìn trái quay phải không thấy người lớn đâu, cô bước tới mấy bước muốn hỏi han, nhưng lại thấy Vu Lạc Ngôn ở phía sau lớn tiếng gọi: "Tiểu Tiểu!".

Cùng lúc đó, Chúc Tiểu Tiểu cũng ngửi thấy mùi cháy khét nhàn nhạt, cô nhảy bật về phía sau, làm rơi cả thực phẩm trong tay, rút Tiểu Phấn Hồng trong túi ra.

Vu Lạc Ngôn vừa gọi vừa vút hết đồ trong tay đi muốn kéo Chúc Tiểu Tiểu về phía sau, thấy cô lùi lại, vội nói: "Nó là quỷ hút máu".

"Quỷ hút máu?" Chúc Tiểu Tiểu kinh ngạc quay đầu nhìn anh một cái: "Vì sao mà em lại ngửi thấy mùi của ác linh?".

Chính vào thời khắc cô quay đầu lại nhìn Vu Lạc Ngôn, đứa trẻ kia đã nhanh chân chạy mất.

Chúc Tiểu Tiểu gắng sức đuổi theo, nhưng sau khi chạy qua hai lối rẽ, tới cửa bãi đỗ thì không thấy bóng dáng đứa bé trai đâu nữa. Cô quay người, nhìn thấy Vu Lạc Ngôn chạy theo phía sau, xua tay nói: "Không đuổi được".

Vu Lạc Ngôn có chút căng thẳng: "Có phải là còn quỷ hút máu khác ở gần đây không?".

"Anh chắc chắn là quỷ hút máu sao?"

Vu Lạc Ngôn gật đầu.

"Nhưng em cũng thực sự ngửi thấy nó là ác linh."

"Vậy là thế nào?", Vu Lạc Ngôn hỏi.

Nếu như nói hàng ma sư Chúc Tiểu Tiểu trình độ vẫn coi là tân binh, thì Vu Lạc Ngôn chính là hạng tân binh của tân binh. Hai người tân binh đứng ở đó, chẳng biết nên làm thế nào. Bởi vì Chúc Tiểu Tiểu từ trước đến nay chưa từng nghe qua ác linh còn có thể chiếm được cơ thể của quỷ hút máu, cũng chưa từng đọc qua thấy vụ án như thế này.

Cuối cùng hai người quyết định quay về báo cáo rồi nói.

"Hai người, một người nhìn thấy nó là quỷ hút máu, một người ngửi thấy nó là ác linh?" Ray nghe được tin này thì kinh ngạc vô cùng, ngay đến Nghiêm Lạc cũng cau mày lại. Anh vừa mới tỉnh dậy chưa lâu, đang cùng Ray thảo luận về vụ án quỷ hút máu, Chúc Tiểu Tiểu và Vu Lạc Ngôn liền chạy về nói gặp phải một ác linh quỷ hút máu.

"Ác linh không chiếm được thân thể của Huyết tộc." Điểm này Nghiêm Lạc khẳng định chắc chắn.

Vu Lạc Ngôn đã học được chút xú, cũng biết ác linh là gì, anh cũng có nghi vấn: "Vậy có khả năng là ác linh trong quỷ hút máu chiếm thân thể của nó... Ý tôi là, quỷ hút máu chết rồi, biến thành ác linh, lại chiếm thân thể của đứa trẻ kia".

"Huyết tộc sau khi chết đi, hồn bay phách tán, không thể biến thành ác linh."

"Ồ, như vậy à." Vu Lạc Ngôn hiểu ra.

"Nhưng em thực sự ngửi thấy mùi của hồn phách, em chắc chắn mình không ngửi sai." Chúc Tiểu Tiểu không hề hoài nghi đối với phán đoán của mình. "Boss, có lẽ không phải là ác linh, mà là linh hồn của thứ không thích đáng nào đó, dù gì cũng là có vấn đề, cho nên mùi của linh hồn mới lan tỏa như vậy."

"Linh hồn không thích đáng? Nếu có linh hồn không thích đáng chiếm thân thể của Huyết tộc, vậy nhất định phải cưỡng ép phong ấn lên. Nhưng đem Huyết tộc biến thành xác sống, đây chắc chắn không phải là một chuyện dễ dàng. Con người không thể nào làm được, mà thần trên thế giới này có thể làm được, sẽ không vượt quá năm người."

Chúc Tiểu Tiểu bấm đầu ngón tay đếm, Boss nhà cô, A La, A Mặc, còn có một người không biết là ai, bỏ qua không nghĩ, cuối cùng người còn lại nhất định là Bắc Âm Vương!

Nghiêm Lạc khẳng định cách nghĩ của cô: "Sự việc này rất có thể liên quan đến Bắc Âm Vương. Nhưng đem Huyết tộc biến thành xác sống, đối với ông ta có chỗ nào tốt chứ? Sức chiến đấu của Huyết tộc, có mạnh hơn xác sống đi nữa thì cũng chỉ gấp khoảng mười lần, cả hai đều có thể uống máu, không cần thiết phải phí sức làm những việc thể này. Hơn nữa, vì sao lại là trẻ con?"

"Đúng là khó mà hiểu được, hình như chuyện xấu gì cũng có chút quan hệ đến ông ta, nhưng lại chẳng phải chuyện đại sự gì. Bắc Âm Vương này muốn làm đại nhân vật phản diện, có phải còn hơi yếu quá không?" Ray luôn là người nắm rõ các đầu mối nhất, chuyện có liên quan tới Bắc Âm Vương thực sự không ít, nhưng đều vụn vặt lẽ tẻ, không chuyện nào là có kết quả.

"Nhất thiết không được xem thường ông ta!" Nghiêm Lạc nghiêm túc cảnh cáo: "Mỗi một việc ông ta làm, đều sẽ có mục đích. Ông ta là lão gian trá xảo quyệt, chứ không phải lão già ngốc nghếch đâu".

"Vậy bước tiếp theo chúng ta làm thế nào?", Chúc Tiểu Tiểu hỏi.

"Trước tiên tìm ra đứa trẻ Huyết tộc kia. Tôi phải xem xem, hồn phách trên người nó rốt cuộc là thế nào. Có thể để Heo Con ngửi thấy mùi vị, linh hồn của nó nhất định có vấn đề." Nghiêm Lạc dặn dò: "Ray, anh lọc ra tất cả những sự việc liên quan đến Bắc Âm Vương, xem xem giữa chúng có gì tương quan không. Dặn những người đưa tin bên ngoài lưu tâm nhiều hơn, phạm là chuyện dính líu đến Bắc Âm Vương, bất luận lớn nhỏ, đều phải báo cáo".

Ray gật đầu đồng ý, Nghiêm Lạc lại hỏi Vu Lạc Ngôn: "Đứa trẻ đó, anh nhìn thấy mắt của nó màu gì?"

"Màu xanh nhạt, như thế là cấp A phải không?" Nhờ việc học tập trong thời gian này, Vu Lạc Ngôn đã biết phân biệt cấp bậc của Huyết tộc qua màu mắt, xanh đen là cấp A, tím sẫm là cấp B, đỏ máu là cấp C.

Đồng tử màu xanh nghĩa là đứa trẻ này mới bắt đầu uống máu tươi, màu mắt còn nhạt biểu thị thời gian uống máu của nó chưa lâu lắm. Nhưng trẻ con Huyết tộc rất ít, nếu như xảy ra sự việc trẻ con không chịu sự quản chế chạy đi uống máu hành hung khắp nơi, chẳng lẽ bọn họ lại không có chút tin tức nào?

Nghiêm Lạc nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu đột nhiên nảy ra suy đoán đáng sợ.

Ray bên này đã liên lạc được một vòng, anh báo cáo: "Tôi đã bảo Tư Mã đến trung tâm thương mại kia lấy băng ghi hình của bãi đỗ xe rồi, chỉ cần có được hình ảnh của đứa trẻ đó, gửi đến mạng tình báo, việc tìm nó sẽ không khó nữa".

Nói thì như vậy, nhưng sự việc lại khó khăn hơn những gì họ nghĩ. Tư Mã Cần rất nhanh chóng chạy đến khu thương mại, anh tìm Thôi cục trưởng bên kia nhờ giúp đỡ, lấy danh nghĩa của cảnh sát đòi lấy tư liệu thuộc bộ phận bảo vệ khu thương mại, nhưng anh không thể lấy được hình ảnh giám sát, không phải là người ta không cho, mà là trước khi anh đến, có người đã xông vào phòng giám sát, đem tư liệu hình ảnh đi mất rồi.

"Người đó ra tay rất nhanh, nhân viên bảo vệ nói họ còn chưa hiểu ra chuyện gì, thì đã bị đánh ngất rồi."

"Vậy là có người không muốn để chúng ta tìm được đứa trẻ đó." Chúc Tiểu Tiểu tự trách: "Tôi với Lạc Ngôn lẽ ra nên đi tìm bảo vệ đòi dữ liệu ngay lúc đó, như thế thì sẽ không bị người khác cướp mất".

"Không trách em, chẳng ai nghĩ được rằng sẽ như thế này", Nghiêm Lạc an ủi cô: "Đối phương rất cảnh giác, xem ra đứa trẻ này thực sự không phải là Huyết tộc bình thường".

"Tìm một người vẽ chân dung, hai người hình dung và miêu tả để anh ta vẽ lại." Ray căn cứ vào kinh nghiệm làm án trước đây, đưa ra phương pháp giải quyết.

Chúc Tiểu Tiểu và Vu Lạc Ngôn nhìn nhau một cái, gật gật đầu, nhưng hai người đều cảm thấy hơi chột dạ.

"Tôi lúc đó đột nhiên ngửi thấy mùi khét, giật thót mình, cho nên không để ý quan sát nó, cũng không biết có thể nhớ được bao nhiêu."

"Tôi đột nhiên nhìn thấy đứa trẻ đó là quỷ hút máu, Tiểu Tiểu lại ở gần nó như vậy. Tôi hoảng hốt, cũng không chú ý đến tướng mạo của nó."

Ray đang gọi điện thoại cho người vẽ chân dung liền dừng lại, sau đó thở dài: "Vậy chỉ có thể thử xem sao".

Chương 41

Mấy ngày tiếp sau đó, mọi người nỗ lực tìm kiếm đều không thấy đứa bé trai quý hút máu kia, nhưng bất chợt lại xảy ra một vụ hung sát, nạn nhân bị hút máu đến chết, phần cô có hai vết răng, theo vết răng phán đoán, đó là trẻ con cắn.

Nghiêm Lạc nhìn bức ảnh của thi thể, rất lâu sau không nói gì. Vụ án do quý hút máu trẻ con gây ra kiểu như vậy đã bảy mươi ba năm rồi nay mới lại xuất hiện, đứa trẻ trong vụ án lần trước cuối cùng bị cấp A đồng tộc tử hình, còn đứa trẻ bây giờ, không biết rốt cuộc sẽ thế nào nữa.

"Có người tới xử lý hiện trường, đem chôn thi thể rồi. Mưa lớn làm bùn đất ở chỗ đó vỡ ra, người đi chơi phát hiện thấy thi thể này mới đi báo án. Kết quả giám định tử thi, thời gian chết của người này là một tháng trước, lúc ấy, bọn Tiểu Tiểu còn chưa gặp đứa trẻ đó. Như vậy tức là, tiểu quý này sớm đã bắt đầu hành hung giết người, nhưng luôn có người giúp nó che giấu", Ray báo cáo đầu mỗi vụ án: "Đã rải hình vẽ đi khắp nơi rồi, nhưng không có người nào từng thấy đứa trẻ này, cũng không có ai nhìn thấy tiểu quý hành hung hút máu".

Âm Yên Tư nói: "Bắc Âm Vương bên này thực sự đang chiêu dụ quý hút máu cấp A, ông ta không lộ diện, Âm Yên Nam cũng ẩn thân rất kỹ, nhưng những kẻ tay sai thủ hạ của bọn họ lúc nào cũng bám sát bọn quý cấp A. Lần trước sau vụ án ở công viên Hoa Anh Đào, bọn chúng đã trốn đi rồi. Nhưng Âm Yên Nam lúc trở mặt với tôi đã lỡ miệng nói Bắc Âm Vương có kế hoạch muốn làm một chuyện đại sự, sau đó lại bảo một ma đầu thực sự có thể diệt thế đã sắp xuất hiện rồi".

Nghiêm Lạc nhướn mày lên: "Vì sao mà một chút tin tức cũng đều không có?"

Âm Yên Tư nói: "Cụ thể là gì tôi nghĩ Âm Yên Nam cũng không biết, nếu không, cứ theo tính cách của cô ta thì nhất định sẽ còn hô hào kinh khủng hơn".

"Lẽ nào chính là con quý hút máu nhỏ kia?" Cao Lôi cảm thấy chuyện này rất lạ lùng.

"Sao thế được, tiểu quý thì có thể làm được gì, lại chẳng phải là đại thần chuyển thế." Thư Đồng xua xua tay: "Cũng không biết những người kia đang nghĩ cái gì, diệt thế rồi bọn họ có gì đắc ý chứ, lẽ nào Bắc Âm Vương huênh hoang như vậy là vì đại ma đầu diệt thế cũng phải nghe theo lời ông ta?"

"Cho nên những kẻ kia nhất định có kế hoạch, có lẽ họ muốn làm ngư ông đắc lợi."

"Vậy Huyết tộc ở trong chuyện này rốt cuộc có vai trò gì? Lẽ nào là vũ khí diệt thế giết người loại mới: Xác sống quý hút máu?" Cái tên mới Thư Đồng đặt khiến mọi người phì cười.

Ray tiếp tục nói: "Quý hút máu cấp A khoảng thời gian này đã phát lệnh tập hợp, nhưng chúng ta vẫn chưa tìm được địa điểm cụ thể của chúng. Cũng không hề nghe nói trong tổ chức của bọn chúng có trẻ con. Chuyện quý hút máu biến thành xác sống, cũng không thu được tin tức gì cả".

"Cho nên chỉ có tôi và Tiểu Tiểu gặp được con quý này phải không? Vào lúc đó nó muốn làm gì ở trong bãi đỗ xe?", Vu Lạc Ngôn hỏi.

"Có lẽ nó đói bụng. Anh biết đấy, bãi đỗ xe luôn luôn vắng người..." Thư Đồng nhún nhún vai: "Kết quả khó khăn lắm mới có hai người đến, một người mang thiên nhãn, một người mũi cực tinh, hết toáng lên cái gì mà quý hút máu với ác linh, đứa trẻ đó chính là bị dọa cho chạy mất".

Vu Lạc Ngôn vừa nghe thấy, nhớ lại tình hình hôm đó, kinh hãi đến mức toàn thân nổi da gà. Suýt chút nữa bọn họ đã trở thành bữa điểm tâm rồi.

"Chuyện này mau tiếp tục điều tra, nhất định phải tìm được tên tiểu quý ấy." Nghiêm Lạc dặn dò, sau đó nhìn nhìn Âm Yên Tư và Vu Lạc Ngôn: "Hai người các anh, ngày mai cùng tôi đến thôn Huyết tộc một chuyến. Ray, anh chỉnh lý tư liệu vụ án này ra một bản cho tôi, tôi phải đưa đến cho Cừu tộc trưởng xem xem. Ở bên ngoài đã không có đầu mối, có lẽ bí mật ẩn giấu trong thôn Huyết tộc cũng chưa biết chừng giúp nó che giấu. Tôi có một suy đoán, đến lúc phải tới thôn Huyết tộc chứng thực rồi".

Ngày hôm sau, Nghiêm Lạc, Âm Yên Tư và Vu Lạc Ngôn chuẩn bị xuất phát, Chúc Tiểu Tiểu ôm Bát Bát cứ nhìn theo bọn họ mãi, Nghiêm Lạc quay đầu lại nhìn cô mấy lần, cuối cùng cất tiếng hỏi: "Muốn đi?".

Chúc Tiểu Tiểu lập tức gật đầu: "Em là người nhìn thấy nó mà, mùi hồn khí cũng do em ngửi được, hơn nữa em chưa từng gặp gia tộc quý hút máu...". Trong phim thường hay chiếu nên cô rất hiếu kỳ.

Nghiêm Lạc xoa đầu cô, anh cũng có chút không nở rời xa, Chúc Tiểu Tiểu vừa thấy anh không cự tuyệt, vội vàng đeo ba lô lên, khoác cánh tay anh: "Đi mà, đi mà, em dù gì cũng là trợ lý của anh, trợ lý cùng đi là chuyện nên làm".

Cô vừa nói xong, Bát Bát liền kêu chút chút, nhảy vào trong ba lô. Chúc Tiểu Tiểu có chút sốt ruột: "Không được đâu, Boss không nói cho mày đi". Nếu như Boss vì ghét chú chuột béo này gây rối mà không cho cô theo, cô nhất định sẽ nổi giận với nó.

Nhưng chú chuột béo bị lạnh nhạt rất lâu rồi, lần này sống chết cứ ỉ ra đây, cả thân hình bé nhỏ tròn vo của nó bám chặt trong túi, tóm lấy cũng chẳng lôi

ra được. Chúc Tiểu Tiểu không có cách nào, cô vỗ vỗ vào ba lô, cười ngốc nghếch mấy tiếng với Nghiêm Lạc.

Nghiêm Lạc cốc vào đầu cô, không nói gì, khi tay hạ xuống lại ôm lấy cô sau đó cùng đi. Vu Lạc Ngôn quan sát kỹ càng từng động tác nhỏ của bọn họ, cup mắt xuống, áp chế nỗi buồn trong lòng.

Bốn người một chiếc xe, xe lái đi hơn một giờ đồng hồ, cuối cùng cũng đến được nơi ở của Huyết tộc.

Đó là một nông trang ở vùng núi nơi ngoại thành, đất đai rất rộng. Trong ruộng rất nhiều nông dân đang chăm sóc rau quả trong nhà kính, đi tiếp về phía trước là một trường đua ngựa sơ sài, mấy người trẻ tuổi đang cười đùa chạy như phát cuồng. Chúc Tiểu Tiểu nhìn thấy, phấn khích chỉ tay hét: "Là ngựa, là ngựa thật, em chưa từng được cưỡi ngựa".

Nghiêm Lạc vươn người sang nhìn một cái nói: "Cũng chẳng phải là ngựa tốt, nếu em muốn cưỡi, sau này anh đưa em đi".

"Có thật không?" Chúc Tiểu Tiểu phấn khởi đến mức cười híp cả mắt, nhìn thấy một người cưỡi ngựa làm động tác nghệ thuật cho ngựa nhảy lên bật xuống, cô lại giống như một đứa trẻ con đang ở bên cạnh trường đua xem náo nhiệt, kích động hết lớn một tiếng: "Đẹp trai quá!".

"Nói ai đẹp trai?" Áp lực trong giọng nói của Nghiêm Lạc không thể xem nhẹ.

"Boss đẹp trai nhất, Boss đẹp trai nhất." Chúc Tiểu Tiểu không biết xấu hổ ôm lấy cánh tay anh, ánh mắt vẫn quyến luyến không rời khỏi chú ngựa đang chạy kia. Chiếc xe rất nhanh chóng lái qua đoạn này, đi vào một con đường đất nhỏ ở sườn núi.

Vu Lạc Ngôn ngồi ở kia không nói gì, Âm Yến Tư cười cười: "Nhìn thấy cái gì rồi?". Anh thường xuyên huấn luyện nhãn lực cho Vu Lạc Ngôn, đến hôm nay đi vào địa bàn của Huyết tộc, tất cả các kiểu Huyết tộc đều có, là để Vu Lạc Ngôn có cơ hội mở rộng tầm mắt.

Vu Lạc Ngôn cau mày lại nghĩ hồi lâu: "Hình như không có gì đặc biệt, nhưng chỉ cảm thấy có vài người yếu, có vài người mạnh. Có lúc màu sắc của mắt cũng không rõ ràng lắm".

"Bình thường." Nghiêm Lạc lên tiếng: "Xa như thế này nhìn không rõ màu sắc của mắt, nhưng nhìn trên người thì đích xác là không có đặc trưng gì. Nếu như có vài người có ý che giấu đặc trưng, anh cũng có thể không phát hiện được. Nhưng thiên nhãn của anh không phải chỉ nhìn ngoại hình và thay đổi màu sắc, sự nhận biết của mắt trực tiếp thông với tim, cứ coi như ngoại hình hoàn toàn bình thường, anh vẫn có thể nhận ra được. Nhưng mà bây giờ anh chưa luyện thành thực lắm, còn chưa thể phân rõ những thứ mình trông thấy, luyện nhiều sẽ tốt thôi".

Vu Lạc Ngôn không nói gì, chỉ lặng lẽ tiếp thu, người mới quả nhiên là người mới.

Trong lúc nói chuyện, chiếc xe đã lái đến một chỗ giống như là cửa thôn. Xe không vào trong được nên mọi người cùng xuống đi bộ. Cửa thôn có một người thanh niên đi đến khom lưng trước Nghiêm Lạc, nói: "Hoan nghênh Diêm Vương, Tộc trưởng đã đợi lâu rồi".

Nghiêm Lạc gật đầu, người thanh niên trẻ cung kính đi trước dẫn đường. Vu Lạc Ngôn nhìn thấy ánh mắt của người kia màu tím sẫm, là cấp B. Lúc này Âm Yến Tư nhỏ tiếng nhắc nhở bọn họ: "Huyết tộc rất coi trọng thứ bậc và quy củ, hai người vào đây phải cẩn thận một chút".

Vu Lạc Ngôn và Chúc Tiểu Tiểu lập tức lưu tâm, gật đầu với Âm Yến Tư.

Mấy người đi được một lúc lâu, đến trước cửa của một khoảnh sân lớn. Chỗ này giống như sân của một gia đình nông dân bình thường, bên trong xây một tòa nhà ba tầng, ở trong có trồng mấy loại rau xanh dưa chuột.

Bọn họ cùng đi vào bên trong. Chúc Tiểu Tiểu vấp chân một cái, phát hiện dây giày bị tuột, bèn khom lưng xuống thắt. Khi lại ngẩng đầu lên cô nhìn thấy một thanh niên đứng bên cạnh tường ở trong sân. Anh ta thấy Chúc Tiểu Tiểu nhìn mình, vội vàng rút người lại nép vào phần cuối bức tường.

Lúc này Bát Bát đột nhiên từ trong túi chui ra, chạy về phía góc tường kia. Chúc Tiểu Tiểu giật thót mình, vội vàng đuổi theo. Nhưng ở chỗ bức tường đó không thấy người thanh niên kia nữa, mà lại là một đứa trẻ con đang ôm một chú mèo hoa nhỏ.

Là đứa trẻ hôm đó mình nhìn thấy! Xác sống quý hút máu!

Chúc Tiểu Tiểu sợ đến mức suýt chút nữa lớn tiếng hét lên. Tuy cô miêu tả không được rõ ràng lắm hình dáng của đứa trẻ này với họa sĩ vẽ chân dung, nhưng bây giờ lại nhìn thấy, cô vừa gặp là có thể nhận ra ngay.

Bát Bát nhìn thấy mèo thì hưng phấn nhảy tung tăng, chú mèo nhỏ sợ hãi muốn chạy, đứa trẻ kia thấy vậy, mặt lộ vẻ hung ác, nhe nanh ra với Bát Bát. Chúc Tiểu Tiểu biết nó uống máu sống, giật thót mình, ôm lấy Bát Bát nhanh chân lùi ra sau.

Lúc này cô nghe thấy Nghiêm Lạc gọi "Heo Con", Chúc Tiểu Tiểu nhanh chóng trả lời, chạy vào trong sân, chạy được mấy bước thì quay đầu lại, nhìn thấy đứa trẻ kia đi ra từ chỗ chân tường, còn ôm con mèo nhìn mình chằm chằm. Người thanh niên trước đó không biết từ chỗ nào lại chui ra, kéo đứa trẻ kia về phía sau tường, biến mất.

Chúc Tiểu Tiểu chạy tới, Nghiêm Lạc kéo cô đến bên, nhỏ giọng trách cứ: "Sẽ ra một cái là không thấy em đâu nữa rồi".

"Boss, em vừa gặp đứa trẻ kia, con quý hút máu nhỏ..." Chúc Tiểu Tiểu đang muốn nói tiếp, cửa phòng trước mặt đột nhiên mở ra, một người thanh niên bước tới, hơi khom lưng, giơ tay mời: "Diêm Vương, Tộc trưởng có lời mời".

Chúc Tiểu Tiểu sốt ruột nhìn Nghiêm Lạc một cái, quý hút máu trẻ con đó ở trong thôn này, nơi đây có phải có nguy hiểm không?

Nghiêm Lạc không nói gì, chỉ gật đầu với cô, Chúc Tiểu Tiểu lập tức yên tâm trở lại, giao ước ngầm giữa hai người bọn họ khiến cô hiểu rõ, trong lòng Boss đã có đáp án rồi, anh không hoảng không lo, vậy cô cũng không sợ.

Cô cũng gật đầu với Nghiêm Lạc, rồi đi theo sau, đứng bên cạnh Vu Lạc Ngôn. Cô vẫn nhớ Âm Yến Tư nói Huyết tộc rất chú trọng đến cấp bậc và quy củ, cô, một hàng ma sư nhỏ bé thế này vẫn nên đứng phía sau thì hơn. Nghiêm Lạc giờ tay ra với người thanh niên kia rồi dẫn đầu bước vào phòng.

Chúc Tiểu Tiểu và Vu Lạc Ngôn đều có chút căng thẳng, hai người tân binh theo sát Âm Yến Tư. Căn phòng đó rất lớn, cửa sổ treo rèm rất dày, ánh sáng mặt trời bị chặn lại hết ở bên ngoài. Không khí căn phòng hoàn toàn khác quang cảnh mặt trời rạng rỡ, sinh khí căng tràn trong sân, rõ ràng u ám lạnh lẽo nhưng lại vô cùng sang trọng.

Đồ dùng bằng gỗ lim, tường treo da thú, chiếc thảm lông dài hoa văn phong phú, giẫm chân lên trên cảm giác rất mềm mại. Trần nhà rất cao, trên đó treo đèn lồng diêm lệ, toát ra vẻ đẹp mang phong cách phục cổ, nhưng trong ánh sáng vàng cũng toát lên vẻ u ám. Chúc Tiểu Tiểu nhìn vào bóng lưng Boss, giữa khung cảnh thế này, anh dường như cũng tăng thêm mấy phần lạnh lùng.

Tộc trưởng của Huyết tộc là một người đàn ông nhìn khoảng bốn mươi tuổi, ông ta mặc một bộ trang phục toàn màu đen, ánh mắt sắc bén, sáng đến mức kỳ lạ, thần thái của cả cơ thể giống như đều ở trong đôi mắt, may mà khóe mắt của ông ta có mấy nếp nhăn, điểm này làm dịu bớt một chút sự sắc sảo của ông ta. Sắc mặt ông ta trắng bệch nhưng không lộ ra vẻ bệnh tật, mái tóc dài được chải vuốt ra phía sau.

"Diêm Vương đại giá quang lâm, chắc là vì mấy con sâu bọ của tộc chúng tôi đang chạy tán loạn ở bên ngoài?" tộc trưởng Huyết tộc, Cừu An đợi sau khi bọn họ ngồi xuống, liền nói thẳng vào vấn đề.

"Cừu tộc trưởng là người hiểu rõ, bọn chúng đã bắt đầu tập trung giết chóc, chỉ không biết tộc trưởng vì sao để mặc không quản.",

Cừu An cụp mắt xuống, chậm rãi thông thả nói: "Đợi khi chúng tôi phát hiện, lực lượng của lũ sâu bọ đó đã vượt quá khả năng khống chế rồi".

"Thật sao?" Nghiêm Lạc không có ý tính sổ: "Ông xử lý không nổi, nhưng vì sao lại không thông báo?".

Cừu An ngước lên, nhìn thẳng vào mắt Nghiêm Lạc, nói: "Theo tin tức tôi nhận được, Diêm Vương đã rời khỏi địa phủ rồi. Trước mắt không có việc gì, rất nhẹ thân, vì sao lại quản chuyện nhà của Huyết tộc chúng tôi?".

"Cừu An, chuyện Nghiêm Lạc tôi muốn làm thì không quan tâm bản thân có còn danh phận hay không. Tôi bây giờ đơn thuần chỉ là một người làm ăn, dưới trướng của tôi có nhiều hàng ma sư như vậy, bọn họ cũng cần cơm ăn nước uống chứ."

Cừu An chẳng biết đang nghĩ gì, không nói lời nào, Nghiêm Lạc tiếp tục: "Những con sâu máu kia bây giờ như chó nhà tàng, khắp nơi đều có người truy bắt bọn chúng, ông biết tôi không thích dính vào náo nhiệt". Anh nói đến đây thì dừng lại, từ từ ngồi thẳng lưng lên.

Nghiêm Lạc nhếch môi cười nhạt, anh xoa tay một cái, Âm Yến Tư liền hiểu ý, đem một phần tư liệu đưa cho người thanh niên của Huyết tộc ở bên cạnh. Người thanh niên đó hơi khom người, rất cung kính dâng đồ lên cho Cừu An.

Cừu An nhìn Nghiêm Lạc mấy cái liền, sau đó mới cúi đầu lật giờ chỗ tư liệu kia.

Trong căn phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức ngoại trừ âm thanh lật giờ những trang giấy ra thì không còn tiếng động nào khác. Nghiêm Lạc yên lặng nhìn Cừu An, thấy các cơ thịt trên mặt ông ta trong thoáng chốc co rúm lại, khóe mắt hơi giật giật, suy đoán trong lòng càng chắc chắn hơn.

Cừu An đọc rất nhanh, ông ta làm như chẳng có chuyện gì, vút tập văn kiện sang một bên, hỏi: "Những việc đám sâu bọ đó làm ra ở bên ngoài, Diêm Vương đặc biệt cảm đến cho tôi xem là có ý gì? Vừa rồi tôi đã nói qua, lực lượng của bọn chúng vượt quá khả năng khống chế của Huyết tộc chúng tôi".

Nghiêm Lạc gật đầu, hòa nhã nói: "Tôi cũng cảm thấy vậy, Huyết tộc đã mất đi sự khống chế rồi, đến trẻ con cũng có thể đi săn bắt thức ăn ở bên ngoài".

Cừu An lập tức nắm chặt tay lại, không nói gì.

Nghiêm Lạc đột nhiên lại nói: "Rất lâu rồi tôi chưa gặp Đậu Đậu".

Cừu An ngẩng phát đầu, ánh mắt lóe lên một tia sáng.

"Không biết Cừu tộc trưởng có thể gọi Đậu Đậu ra để tôi gặp một chút không?"

"Đậu Đậu bệnh rồi, không thể gặp khách. Xin Diêm Vương lượng thứ."

Trái tim Chúc Tiểu Tiểu đập dữ dội, không biết Đậu Đậu này là chỉ ai?

Nghiêm Lạc bị cự tuyệt cũng không tức giận, nói: "Đã là bị bệnh, vậy thì bỏ đi. Lần này tôi đến, thực sự là có chuyện muốn thỉnh giáo Cừu tộc trưởng".

"Diêm Vương cứ nói."

"Chuyện thế này, tôi có hai đồng nghiệp, một người có thiên nhân, một người mang linh ty1. Thiên nhân có thể nhìn thấu thân phận của bất kỳ người nào, ví dụ thần, ma, hay như Huyết tộc cấp A, cấp B... Còn linh ty thì có thể ngửi thấy mùi vị của hồn phách, bất kỳ hồn phách nào không bình thường trên cơ thể người đều sẽ có mùi vị lạ tởa..."

1 Linh ty: Mùi linh.

Nghiêm Lạc nói vậy, nhìn thẳng vào Cừu An. Cừu An cười: "Thù hạ của Diêm Vương nhân tài rất nhiều, thật là đáng mừng đáng mừng".

Nghiêm Lạc cười đáp lại ông ta một cái, tiếp tục nói: "Gần một tuần trước, hai vị này khi ở trong bãi đậu xe của trung tâm thương mại đã nhìn thấy một đứa trẻ. Đứa trẻ ấy là Huyết tộc chuẩn cấp A, tuy đồng tử màu còn nhạt, nhưng đích xác đã bắt đầu uống máu, kỳ quái nhất đó là, trên người nó lại toát ra mùi của ác linh". Anh ngừng lại một chút, nhìn khuôn mặt Cừu An đang cứng đờ, nói tiếp: "Ông và tôi đều biết, Huyết tộc không thể trở thành xác sống hay ác linh, cho nên khả năng duy nhất chính là đứa trẻ đó đã bị người ta nuôi dưỡng như xác sống. Mà đứa trẻ đó là ai, tôi nghĩ ông không cần tôi nói, chắc cũng biết rất rõ rồi".

Cừu An nắm chặt lòng bàn tay, giọng nghẹn lại, gọi một câu: "Diêm Vương...".

"Tôi có chứng cứ, Cừu An. Ông không cần nói nữa. Nếu không nắm chắc, sao tôi dám đến đây?"

Chúc Tiểu Tiểu thảm thán thương trong lòng, Boss thật là lợi hại, rõ ràng chẳng có chút chứng cứ nào, bọn họ căn bản không biết đứa trẻ đó là ai, sau khi đến đây mới bắt ngờ phát hiện, mà những lời Boss nói ra lúc này lại cứ như đã nắm chắc tất cả, thắng lợi trong tay.

Cừu An há hốc miệng, mãi sau mới ngậm lại được. Nghiêm Lạc chuyển đề tài: "Cừu An, ông chắc chắn cũng biết địa phủ hiện nay do A La nắm giữ. Đáng sau nó còn có Cừu Thiên Huyền Nữ. Cừu Thiên Huyền Nữ là người ra sao bọn ông hẳn đã nghe nói rồi. Bọn ông thế này tính ra cũng thuộc ma tộc ngoại lai, lại bẩm sinh nghiện hút máu, chẳng qua cũng chỉ là trò vui trong mắt bà ấy. Sau khi biết chuyện xảy ra ở công viên Hoa Anh Đào, bà ấy đã ra tay xử lý. Chuyện của đứa trẻ này nếu như làm ồn lên, lẽ nào bà ấy lại khoan tay đứng nhìn? Nếu để bà ấy xuống tay, e là toàn tộc của ông sẽ bị diệt sạch. Bà ấy lại không hề quan tâm rằng các ông có được phân ra cấp A, B, C gì hay không?".

Cừu An nhìn Nghiêm Lạc, hai người nhìn nhau rất lâu, bầu không khí căng thẳng khiến Chúc Tiểu Tiểu và Vu Lạc Ngôn thảm thán run rẩy.

Nghiêm Lạc đột nhiên thở dài: "Ông có khó khăn, vì sao không tìm tôi?".

Cừu An cắn răng lại, cuối cùng lên tiếng: "Thời gian trước trong tộc xảy ra chuyện, có người đồng ý thay chúng tôi giải quyết, điều kiện là chúng tôi không được quản chuyện bọn sâu máu cấp A nữa. Vốn dĩ tôi cũng định tìm người, nhưng người ấy nói khí số của người sắp tận, bảo chúng tôi vẫn nên giữ khoảng cách thì hơn. Quả nhiên sau đó thì nghe nói chiến thần Cừu Thiên Huyền Nữ đang sắp xếp tấn công địa phủ, còn có tin đồn người bị thương sắp chết, sau đó không lâu, người liền rời khỏi địa phủ".

Nghiêm Lạc lạnh nhạt nói: "Ông ta hình như mỗi một việc đều nói rất đúng, cho nên ông cũng cảm thấy cách xa tôi một chút có thể khiến cả tộc được an toàn?".

Cừu An im lặng một hồi lâu, nói: "Huyết tộc chúng tôi có thể có cục diện bình yên ngày hôm nay, đích xác là dựa vào sự giúp đỡ của Diêm Vương người. Huyết tộc có tôi tệ hơn nữa, cũng không phải loại qua cầu rút ván. Tôi không đi tìm người nữa, là bởi vì Thiên Bà đoán ra, nếu như tôi gặp người thì sẽ hại đến người".

Nghiêm Lạc không chút biểu cảm, Chúc Tiểu Tiểu thì nghe đến mức trái tim đập loạn lên.

"Vậy ông hôm nay vì sao lại đồng ý gặp tôi?"

"Thiên Bà còn tính ra, nếu như tôi không gặp người, thì sẽ hại toàn tộc."

Nghiêm Lạc im lặng một hồi, hỏi: "Ông nói đã xảy ra chuyện, đó là chuyện gì?".

"Chính là Đậu Đậu." Cừu An nói đến tên Đậu Đậu liền ngừng lại, hình như đang cân nhắc xem phải nói tiếp thế nào. Chúc Tiểu Tiểu thực sự không nhịn được nữa, nhìn Âm Yên Tư một cái. Âm Yên Tư biết ý, nhỏ tiếng nói bên tai cô: "Đậu Đậu là cháu nội của Tộc trưởng". Chúc Tiểu Tiểu hiểu ra, gật gật đầu.

Lúc này Cừu An thờ dãi một cái, tiếp tục nói: "Đậu Đậu hai tháng trước chết yểu. Người đó nói có thể thay chúng tôi tìm lại được ba hồn bảy phách của nó về, giúp nó trùng sinh".

"Ông điên rồi?" Nghiêm Lạc nghiêm giọng nói: "Ông rõ ràng biết Huyết tộc một khi chết đi thì sẽ hồn bay phách tán, đâu có khả năng trùng sinh?".

"Nhưng mà người đó làm được. Đậu Đậu thực sự đã tạm thời quay về, nó tuy có chút thay đổi nhỏ, nhưng chúng tôi là Huyết tộc, đối với sự thay đổi của nó vẫn có thể chấp nhận được."

Nghiêm Lạc vẻ mặt nghiêm túc: "Tạm thời? Cho nên ông nguyện để Đậu Đậu biến thành xác sống?". Hồn bay phách tán làm sao có thể dễ dàng tìm thấy thu hồi lại được. Thân thể của Huyết tộc vốn dĩ chính là thiếu máu, luôn luôn băng lạnh, nếu như rời xa hồn phách rồi, so với con người càng không có khả năng duy trì bảo vệ được lâu. Đến hôm nay ông ta nói tạm thời quay lại, ngoại trừ là đem hồn phách không hoàn chỉnh cưỡng ép khóa chặt trong thân thể đã chết, thì không có cách nào khác.

Huyết tộc đối với phương thức sinh tồn lấy máu thịt làm thức ăn của xác sống, đúng là có thể chấp nhận được, nhưng điều đó thật sự quá hoang đường.

Đối với chuyện này Cừu An sớm đã suy trước tính sau, cân nhắc rồi đắn đo, cho nên bây giờ nhắc đến, về mặt ông ta vô cùng bình tĩnh: "Xác sống chẳng qua chỉ là từ để gọi, Đậu Đậu bây giờ có thể ăn có thể uống có thể ngủ, chỉ phải đợi thêm thời gian, đợi chúng tôi tìm được đủ hồn phách, cơ thể Huyết tộc của nó từ từ cũng có thể hồi phục. Đến khi đó, Đậu Đậu sẽ trở lại bình thường".

"Cừu An, ông đang là kẻ dần nói chuyện mơ. Sự khác biệt của cấp B và cấp A các ông, chẳng qua là quan điểm về thiện ác và sức khống chế bản thân. Đậu Đậu lại chỉ là một đứa trẻ, nó có được mấy phần sức khống chế, việc biến thành cấp A chẳng qua chỉ là chuyện sớm chiều. Xác sống do một quý hút máu cấp A biến thành, ông cũng biết hậu quả rồi chứ?"

"Tôi sẽ không để Đậu Đậu rời khỏi thôn trang, lần trước ở trong bãi đỗ xe là ngoài ý muốn, chúng tôi đã rất nhanh chóng đem nó về rồi. Thi thể kia, là lúc nó vừa mới tỉnh dậy, người ấy vì muốn Đậu Đậu tiếp tục sống nên mới tìm đồ ăn cho nó. Sau đó tôi vẫn quản lý nghiêm ngặt, tôi tuyệt đối không để nó trở thành mối nguy hiểm đối với con người, sự hồi phục của nó chỉ cần thêm chút thời gian." Giọng nói của Cừu An cuối cùng cũng lộ ra một chút nóng.

Nghiêm Lạc thờ dãi: "Cừu An, nếu ông chắc chắn như thế, e là hôm nay cũng sẽ không gặp tôi. Đậu Đậu nó có phải đã bắt đầu ăn người trong tộc của bọn ông rồi không?"

Cừu An im lặng hồi lâu, cuối cùng cắn răng lên tiếng: "Diêm Vương, người giúp tôi tìm toàn bộ hồn phách của Đậu Đậu, tôi thay người xử lý những tên sâu máu bên ngoài kia".

Nghiêm Lạc lắc đầu: "Cừu An, sáu trăm năm trước tôi đã đem người mình yêu thương nhất ném vào đường luân hồi để cô ấy chuyển thế làm người, chịu đựng nỗi đau khổ cách trở giữa thân và người, chính là bởi vì tôi biết tôi không thể nào tìm được toàn vẹn hồn phách của cô ấy nếu như cô ấy hồn bay phách tán",

Điều này rõ ràng cho thấy, anh thân là vua của địa phủ, nếu như người mà bản thân mình yêu thương bị hồn bay phách tán, anh còn không có cách nào cứu về được, thì bây giờ với Đậu Đậu, anh làm sao có cách gì cơ chứ.

Cừu An đấu tranh đến cùng: "Nhưng người cũng từng nói, thời đại không còn như xưa, kết cấu và phân bố năng lượng của thế gian cũng khác đi rồi, biết đâu bây giờ có cách...".

"Không có cách nào, Cừu An, ông bị lừa rồi!" Nghiêm Lạc nói: "Người đó có thể tìm lại hồn phách của Đậu Đậu cho ông, chỉ có một loại khả năng, hồn phách nhất định là ở trong tay ông ta. Ông ta có phải tự xưng là Bắc Âm Vương không?"

"Đúng, chính là ông ta. Đậu Đậu còn thiếu một hồn một phách, ông ta nói rất khó tìm, còn cần thêm thời gian."

Nghiêm Lạc nói: "Cừu An, ông đưa Đậu Đậu vào đây để tôi nhìn xem".

Cừu An ngẫm nghĩ, nói với người thanh niên trẻ trông giữ ở cửa: "Tiểu Nam, đưa mấy vị khách quý đi cùng Diêm Vương ra ngoài dạo chơi, bảo A Niên đưa Đậu Đậu đến".

Bọn Chúc Tiểu Tiểu đều hiểu đây là Cừu An đang muốn nói chuyện riêng với Nghiêm Lạc. Tiểu Tiểu nhìn Nghiêm Lạc, anh gật gật đầu với cô, thế là Chúc Tiểu Tiểu và Vu Lạc Ngôn cùng theo Âm Yên Tư ra ngoài. Ra đến sân, trong chốc lát Tiểu Tiểu đã thấy ảm áp hơn. Vu Lạc Ngôn cũng không kìm được xoa xoa cánh tay mình, xem ra anh cũng cảm thấy bên trong đó lạnh lẽo.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn thấy người thanh niên tên là Tiểu Nam kia đưa đứa trẻ và người thanh niên cô nhìn thấy vừa rồi đang men theo tường từ từ đi vào trong phòng. Xem ra nó thật sự chính là Đậu Đậu.

Đậu Đậu ôm con mèo nhỏ kia, còn vừa đi vừa yêu thương xoa đầu nó. Nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu cũng ở đây, thằng bé gùm cô một cái rồi chạy vào trong phòng.

Chúc Tiểu Tiểu quay đầu lại, thấy Bát Bát đang lộ cái đầu nhỏ ra khỏi ba lô lên lên nhìn, cô không kìm được trách nó: "Đã nói mày ham chơi mà, làm người ta tức giận rồi". Bát Bát chạy ra khỏi chiếc ba lô, đứng ở trên vai Tiểu Tiểu, thân hình nhỏ run run không phục.

Vu Lạc Ngôn duỗi tay sờ sờ lên đầu Bát Bát hỏi Âm Yên Tư: "Sao mà bây giờ những ác linh này, quý hút máu này, đều không sợ ánh sáng mặt trời nữa?"

"Bọn họ muốn thích ứng với hoàn cảnh để tiếp tục sinh tồn thì phải dần dần tiến hóa. Nhưng mà ở dưới ánh nắng mặt trời bọn họ không có uy lực gì, thông thường muốn làm chuyện xấu sẽ lựa chọn buổi tối. Còn nữa, năng lượng càng mạnh thì càng không chịu được ánh nắng mặt trời, tuy không đến mức mất mạng, nhưng sẽ khiến bọn họ không thoải mái. Trái lại năng lượng yếu, có thể hưởng thụ được cuộc sống tự do tự tại."

Mấy người đang nói chuyện thì một cô gái chạy đến trao đổi với Tiểu Nam mấy câu, vừa nói vừa nhìn Chúc Tiểu Tiểu. Sau đó Tiểu Nam đi đến: "Mấy vị, Tộc trưởng bảo tôi đưa mọi người đi dạo, vừa hay Thiên Bà nói biết có khách quý đến, muốn mời mấy vị qua đó ngồi một chút, chẳng hay mấy vị có nề mặt không?"

Cô gái kia cũng hớn hờ chạy đến: "Thiên Bà là thần bói trong tộc của chúng tôi, xem bói rất chuẩn. Bà ấy muốn nói với vị cô nương này vài lời".

Chúc Tiểu Tiểu và Vu Lạc Ngôn đều nhìn sang Âm Yến Tư, ở đây anh là lão đại, anh làm chủ. Âm Yến Tư cười, gật đầu, đưa bọn họ cùng đi với cô gái kia.

Căn phòng nhỏ của Thiên Bà nằm ở phía bắc thôn, trước cửa trồng một ít hoa cỏ, còn có cây rất lớn. Căn phòng chia làm hai gian trong ngoài, nhỏ, nhưng bố trí gọn gàng sạch sẽ. Sau khi mấy người đến, cô gái nhanh chóng lịch sự pha trà bụng điểm tâm cho họ. Thiên Bà mỉm cười từ trong phòng đi ra ngoài vừa nhìn đã thấy là một bà lão rất hòa nhã.

Thiên Bà cẩn thận quan sát Âm Yến Tư và Vu Lạc Ngôn, cười gật đầu. Vu Lạc Ngôn có chút bất an, nụ cười này mang ý nghĩa gì?

Nhưng Thiên Bà không nói chuyện với bọn họ, chỉ kéo tay Chúc Tiểu Tiểu nói: "Con đến đây, bà bà có lời muốn nói", nói rồi, liền kéo Chúc Tiểu Tiểu vào trong phòng.

Vu Lạc Ngôn vội vàng hỏi Âm Yến Tư: "Cứ để Tiểu Tiểu đi cùng với bà ấy? Không sao chứ?"

Âm Yến Tư thân nhiên uống trà: "Yên tâm, Thiên Bà sẽ không hại cô ấy".

Thiên Bà thực sự không có ý làm hại, trên thực tế Chúc Tiểu Tiểu tuy bị bà kéo đi, cũng chẳng sợ hãi một chút nào, bà lão này tạo cho cô cảm giác rất thân thiện.

Thiên Bà kéo Chúc Tiểu Tiểu đi vào trong phòng ngồi xuống, cười nói: "Ta quả nhiên gặp được con rồi".

"Bà bà quen con?"

"Không quen, ta chỉ biết con là người có thiên chức. Bắt đầu từ thời khắc gặp ma, sứ mệnh của con đã bắt đầu xoay chuyển rồi."

Chúc Tiểu Tiểu không quen Thiên Bà, cho nên vẫn đem lòng cảnh giác, cô cười ngốc nghếch, không nói gì.

"Nha đầu, thiên chức, có lẽ con đã nghe rất nhiều rồi, nên không để tâm lắm. Nhưng con phải nhớ kỹ lời của lão thái bà, phải cẩn thận với đêm đen, nó sẽ đưa người yêu thương trong lòng con đi."

"Người yêu thương trong lòng con?", lời nói này trong chốc lát khiến Chúc Tiểu Tiểu ngồi thẳng lưng lên, lẽ nào Boss có nguy hiểm gì?

"Nha đầu, lão thái bà trước khi biến thành Huyết tộc, là người Đạo gia. Bị Huyết tộc cắn thương, không thể quay về Đạo gia được, nhưng lão thái bà không chết, cho nên ở lại đây, tiếp tục nhìn những biến hóa vô thường trong thế gian. Thế giới này quá thay đổi rồi, lão thái bà không làm được gì nhiều, chỉ có thể bảo cho con biết, đến khi đó, có lẽ chỉ mình con cứu được người ấy thôi. Người ấy vì con không ngại mạo phạm thiên đình, một thân gánh vác ác quả, lại khổ sở bảo vệ con sáu kiếp. Con nhớ rõ những lời này, thì con có thể đưa người ấy quay lại."

"Bà nói là Boss của con?" Chúc Tiểu Tiểu sốt ruột: "Anh ấy sẽ xảy ra chuyện gì?"

"Ta cũng không biết, chỉ biết đêm đen và nước là then chốt."

Chúc Tiểu Tiểu nhìn Thiên Bà, từ từ bình tĩnh lại: "Vậy bà bà có thể chỉ dạy một chút không, nếu có chuyện xảy ra, con nên làm thế nào?"

Thiên Bà lắc đầu: "Ta nói rồi ta chỉ biết đêm đen và nước là then chốt, con phải cẩn thận đêm đen, chú ý đến nước".

"Bà bà." Chúc Tiểu Tiểu nắm chặt lấy tay bà,, hỏi: "Chuyện này có phải có liên quan đến cứu thế không, có phải có liên quan đến Bắc Âm Vương không, hay là Cửu Thiên Huyền Nữ? 'Kiếp nạn của trời đất, giết thân diệt thế', lời này nên giải thích như thế nào?"

"Con à, con đừng lo." Thiên Bà khẽ mỉm cười, từ trên chiếc tủ bên cạnh cầm đến một món đồ chơi tăng trí tuệ bóng lặn trong mê cung bằng gỗ. Ở trong con đường mê cung phức tạp, một quả bóng thủy tinh ngũ sắc đang lăn. Thiên Bà đưa mê cung bóng lặn này đến trước mặt Chúc Tiểu Tiểu: "Con xem, đây là cửa vào, đây là cửa ra, ở trong này có nhiều đường sai và chướng ngại, mỗi một cái đều có thể giống như câu nói 'đúng hay không đúng' của con, tất cả các nghi hoặc tăng thêm vào mới có thể tổ hợp thành mê cung. Những thứ đó nhìn giống như là những việc chẳng liên quan gì đến nhau, thực ra đều có quan hệ. Phàm chuyện gì có nhân mới có quả. Nha đầu, ta sống sắp ba trăm tuổi rồi, ta lúc đầu muốn hủy diệt quỷ hút máu, nhưng bị cản trở thương rơi vào ma lộ, chính đạo không còn cần ta nữa, nhưng ma tộc lại cứu ta. Năm đó Diêm Vương điểm hóa cho ta, ta mới có thể lưu lại trên thế giới này xem được một vài thiên cơ, đến hôm nay cũng mới có thể đem những chuyện này nói hết cho con. Con xem, đó là số kiếp của ta, kiếp nạn cũng tạo thành sứ mệnh của ta. Cái gì là thần, cái gì là thế? So với cầu giải, chẳng thà tự giải".

Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy có chút mơ hồ không hiểu, điều hiểu rõ nhất chính là Boss sẽ gặp nguy hiểm, và chỉ cô mới có thể cứu anh. Cô cầm mê cung bóng lặn kia thử chơi một chút, quả bóng đó lăn được mấy đường thì lại bị chặn, cánh cửa ra càng lúc càng xa.

"Cái này tặng cho con mang về từ từ chơi, con chỉ cần hiểu rõ, con còn quan trọng hơn so với những gì con có thể tưởng tượng." Thiên Bà mỉm cười với Chúc Tiểu Tiểu, lại nói: "Bất cứ chuyện gì cũng đừng chỉ xem bề ngoài".

Chúc Tiểu Tiểu nghĩ ngợi mong lung, cùng Thiên Bà đi ra ngoài. Vu Lạc Ngôn đứng dậy, căng thẳng quan sát cô một lượt, xác định cô không tổn thương gì mới yên tâm.

Thiên Bà nói với Vu Lạc Ngôn: "Con có một cặp mắt tốt, còn có một trái tim lương thiện, đừng vì sợ hãi mà hèn nhát, như thế này là đủ rồi".

Vu Lạc Ngôn nghe vậy thì ngẩn ra, Âm Yến Tư vỗ vai anh một cái: "Mau cảm ơn bà bà chỉ dạy!".

Thiên Bà chỉ dạy cái gì, anh không hiểu, nhưng Vu Lạc Ngôn vẫn nghe lời, nói cảm ơn.

Âm Yến Tư chào Thiên Bà, đưa Chúc Tiểu Tiểu và Vu Lạc Ngôn quay lại khoảnh sân của Tộc trưởng.

"Lão đại, vì sao bà bà đó không xem cho anh một chút?"

"Nhiều năm trước đã xem rồi."

"Vậy bà ấy khi đó nói gì với anh? Có linh nghiệm hay không?" Chúc Tiểu Tiểu rất hiếu kỳ.

Âm Yến Tư gật đầu: "Thiên Bà là cao nhân đắc đạo, lời của bà ấy lúc nào cũng chuẩn. Năm đó tôi truy kích một con quỷ hút máu đến chỗ này, bị bọn họ vây lại tấn công giam giữ. Nhưng bọn họ không hề cần tôi, Thiên Bà khi đó cũng giống như bây giờ vậy, nói có khách quý đến muốn gặp mặt một chút. Bà ấy bảo cho tôi quỷ hút máu ở đây không phải người xấu, còn nói kiếp nạn sinh tử của tôi khó tránh, nhưng có quý nhân phù trợ, cần trải qua hai lần chết sau đó mới có thể thành công. Còn nữa trong gia tộc của tôi tranh đấu dữ dội, bảo tôi khi nào nên đi xa thì đi xa, khi nào nên quay về lại quay về, như thế mới có thể phát huy được khả năng của tôi".

Vu Lạc Ngôn kinh ngạc: "Kiếp nạn sinh tử? Thật vậy sao?"

"Ừ, tôi thật sự đã chết hai lần rồi, là Boss cứu tôi quay lại. Chị họ thứ tư của tôi Âm Yến Nam vẫn luôn bắt hòa với tôi, làm ra rất nhiều chuyện. Boss liền phái tôi ra bên ngoài làm việc, trông giữ ma huyết. Bây giờ, là lúc tôi nên quay về. Mỗi một việc, Thiên Bà đều nói đúng."

Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy trong lòng kêu "xoảng" một tiếng, bà ấy nói chuẩn đến thế vậy Boss thật sự có kiếp nạn? Còn nữa, Cừu tộc trưởng đó cũng nói, Thiên Bà bảo nếu ông ta gặp mặt Boss thì sẽ hại tới Boss, không gặp mặt thì hại toàn tộc, vậy nghĩa là, Boss ở đây sẽ xảy ra chuyện?

Chúc Tiểu Tiểu lòng nóng như lửa đốt, liền chạy vào trong sân. Đúng lúc Nghiêm Lạc đang đi ra, Chúc Tiểu Tiểu lập tức lao đến ôm lấy anh: "Boss, Boss, chúng ta mau về nhà đi, em không muốn ở lại đây nữa".

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Nghiêm Lạc kéo cô từ trong lòng ra, nhìn khắp một lượt, thấy cô vẫn bình thường thì yên tâm trở lại.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn trái ngó phải, kéo Nghiêm Lạc đến một góc khuất, nói: "Vừa rồi em đã gặp Thiên Bà, bọn họ đều nói bà ấy dự đoán rất chuẩn, bà ấy bảo em rằng anh sẽ gặp nạn, còn cả Cừu tộc trưởng cũng nói ông ta gặp mặt anh, anh sẽ gặp nạn. Vì thế, chúng ta quay về nhé, em không muốn anh xảy ra chuyện".

"Ngốc nghếch, đã là chuyện phải xảy ra, thì dù có bỏ đi, nó cũng sẽ xảy ra vào lúc khác, ở nơi khác. Đừng hoảng."

"Vậy chúng ta không đi sao?" Chúc Tiểu Tiểu không muốn ở lại chỗ này thêm phút nào nữa.

"Ừ, bây giờ chúng ta không thể đi, hồn thể của Đậu Đậu rất kỳ quái, giống như không hoàn toàn là của nó. Nhưng anh lại không thể ép ra xem, một khi hồn phách rời cơ thể, Đậu Đậu sẽ không quay về được nữa. Cho nên phải quan sát thêm một chút, nghĩ ra biện pháp. Chúng ta phải biết Bắc Âm Vương rốt cuộc đang có cái gì trên tay, mới cứu được Đậu Đậu."

Chúc Tiểu Tiểu chu miệng lên, vô cùng không vui, không phải là cô không có lương tâm không muốn cứu đứa trẻ đó, nhưng mà biết rõ như thế là đặt Boss vào chỗ nguy hiểm, cô không muốn nhìn thấy Boss bị tổn thương một chút nào.

"Bắc Âm Vương dùng Đậu Đậu ép bức Huyết tộc, nhất định có mục đích của ông ta. Chúng ta cứu Đậu Đậu rồi, mới có thể giải quyết bọn quỷ hút máu cấp A; giải quyết quỷ hút máu cấp A mới có thể bảo vệ được Huyết tộc; bảo vệ được Huyết tộc mới có thể làm tan rã âm mưu của Bắc Âm Vương; giải quyết Bắc Âm Vương rồi, mới có thể nhân rồi chân tay làm chuyện chúng ta muốn. Huống hồ, nếu như không cứu lại được Đậu Đậu, nó có khả năng còn nguy hiểm hơn rất nhiều quỷ hút máu cấp A."

Nghiêm Lạc nhăn nải phân tích lợi hại bên trong, đồ dành nói: "Chúng ta chỉ lưu lại một đêm, đêm tối là thời gian tốt để quỷ hút máu và xác sống hoạt động. Đậu Đậu nếu như có hành động kỳ quái gì, nhất định sẽ tiến hành vào buổi tối. Anh đồng ý với em, chỉ lưu lại đây một đêm rồi quay về, có được không?". Anh hiểu rõ nếu anh không đi, Chúc Tiểu Tiểu cũng nhất định sẽ không rời đi, cho nên anh căn bản không nghĩ tới chuyện khuyên cô đi trước.

Chúc Tiểu Tiểu vừa nghe thấy ở lại một đêm, càng sốt ruột hơn: "Thiên Bà nói đêm đen sẽ đưa anh đi".

"Bà ấy còn nói cái gì nữa?"

"Bà ấy nói em có thể đưa anh quay lại, bảo em cứu anh."

Nghiêm Lạc cất tiếng cười ha ha, ôm cô vào lòng: "Heo Con là anh hùng của anh mà, em còn sợ cái gì chứ? Nếu như không thấy anh đâu, em sẽ đi tìm anh, đưa anh quay trở lại".

"Anh đừng có cười, em nghiêm túc đó," Chúc Tiểu Tiểu rất không vui.

"Thiên Bà lẽ nào nói đêm nay anh sẽ bị đưa đi? Không phải chứ. Cho nên sự việc không xảy ra bây giờ đâu, em đừng lo lắng."

"Làm sao không lo lắng được! Em mặc kệ, chúng ta bây giờ quay về nhà." Chúc Tiểu Tiểu sốt ruột giậm chân, bắt đầu giận dỗi.

"Heo Con!" Nghiêm Lạc không còn nhẫn nại được nữa, nghiêm mặt quát cô.

Đáng tiếc Chúc Tiểu Tiểu sớm đã bị anh nuông chiều đến hư rồi, cũng không sợ anh nữa, trái lại còn hét lên: "Vậy lúc đầu khi em muốn làm chuyện lớn cứu trời đất thì sao, anh chẳng phải cũng vì an toàn của em mà ném em vào đường luân hồi còn gì? Bây giờ thì ngược lại, anh cũng biết em không muốn anh làm như vậy, có sao không thể theo ý em một lần? Em mặc kệ, anh phải quay về!".

"Không được!" Cứ coi như là Heo Con anh thương yêu nhất, cũng không thể làm mất quyền uy của anh.

"Về nhà, phải về nhà!" Cô nhảy lên giận dữ với anh.

"Vậy em tự mình về đi."

Chúc Tiểu Tiểu lo lắng quá, bắt đầu khóc tu tu, cô lau nước mắt nói: "Anh không đi em cũng không đi, em ghét anh, rất ghét!".

Nghiêm Lạc thở dài, vươn tay kéo cô, nhưng Chúc Tiểu Tiểu gạt ra, anh lại kéo, cô lại gạt. Nghiêm Lạc cũng tức giận rồi, thu tay lại quay người rồi đi. Chúc Tiểu Tiểu vừa lau nước mắt nước mũi, vừa bám sát theo anh.

Boss đáng ghét nhất, cô không muốn để ý đến anh nữa. Nhưng nếu như đêm nay thật sự xảy ra chuyện gì, mặc kệ nguy hiểm thế nào, cô chết cũng không rời xa anh.

Âm Yến Tư và Vu Lạc Ngôn có chút ngưng ngừng đứng từ xa nhìn hai người đầu khẩu, thấy Chúc Tiểu Tiểu vừa nhảy dựng lên vừa hét, xem ra là đang vô cùng tức giận. Cuối cùng lại thấy Nghiêm Lạc hất tay, bước về bên này, Chúc Tiểu Tiểu lại bám riết theo giống như gà con chạy theo gà mẹ.

Nghiêm Lạc chỉ nói một câu với Âm Yến Tư: "Tối nay ở lại đây". Âm Yến Tư liền hiểu là chuyện gì.

Anh kéo Vu Lạc Ngôn sang một bên, tránh chạm vào đuôi bảo của Boss, lại gọi điện cho bọn Cao Lôi, bảo Cao Lôi cùng Tư Mã Cần đến, sau đó nói với Vu Lạc Ngôn: "Cậu bé Đậu Đậu vừa nói tối có thể có chút phiền phức, chúng tôi tối nay phải ở lại đây, nếu cậu muốn đi, có thể tự mình lái xe quay về. Bây giờ trời còn sáng, trên xe có thiết bị dẫn đường có thể đưa cậu quay lại thành phố".

Vu Lạc Ngôn nhũn mảy, có chút không thoải mái: "Trong 'chúng tôi' mà anh nói, không bao gồm tôi sao?".

Âm Yến Tư ngăn ra, tiếp đó cười. Anh đưa Vu Lạc Ngôn đến chỗ dừng xe ở cửa thôn, mở thùng trang bị phía sau, lôi chiếc ba lô lớn ra, lấy một khẩu súng đưa cho Vu Lạc Ngôn: "Biết dùng không?". Khoảng thời gian này bận quá, anh mới chỉ huấn luyện Vu Lạc Ngôn tri thức và nhãn lực hàng ma, còn chưa dạy cách sử dụng vũ khí.

Vu Lạc Ngôn gật gù đầu, nhận lấy súng, kiểm tra hộp đạn cũng coi là thành thạo, kéo mở chốt an toàn, làm động tác nhắm bắn chuẩn. Anh kiêu ngạo nói: "Tôi từng tham gia câu lạc bộ bắn súng, có học qua chuyên môn".

Âm Yến Tư mỉm cười: "Hoạt động nghiệp dư của anh chàng công tử!", lại đưa cho anh một con dao găm có ẩn bùa: "Hy vọng cậu cũng đã học qua cái này".

Vu Lạc Ngôn hơi đỏ mặt, chợt hiểu ra chút bản lĩnh nhỏ này của mình ở trước mặt của Âm Yến Tư đúng là múa rìu qua mắt thợ, không biết tự lượng sức mình. Anh ngưng ngừng đáp: "Chưa học bao giờ".

Âm Yến Tư rút dao găm từ trong bao ra, làm mẫu cách cầm dao, tiện tay múa hai đường, sau đó nhét trở về bao rồi đưa cho Vu Lạc Ngôn bảo làm thử. Vu Lạc Ngôn không ngốc, bắt chước lại một lượt cũng coi là có dáng có vẻ. Âm Yến Tư nói: "Trước mắt như thế là được rồi, anh chỉ cần rút dao ra khỏi vỏ đâm vào tim bọn chúng hoặc cắt đứt động mạch là được". Anh vừa nói vừa chỉ vào vị trí của động mạch ở cổ và đùi, lại bổ sung thêm: "Bắn súng phải bắn vào tim hoặc đầu".

Vu Lạc Ngôn cầm lấy con dao, cảm thấy vật trên tay rất nặng, Âm Yến Tư dặn dò: "Nếu như chúng tôi không chăm sóc được cho cậu, cậu phải tự mình cẩn thận. Chỗ này là địa bàn của bọn chúng, mặc dù có mặt Boss ở đây, chúng ta cũng phải đề phòng bọn chúng tấn công tập thể".

Vu Lạc Ngôn cẩn trọng gật đầu, Âm Yến Tư dạy anh làm thế nào để đâm dao găm lên đùi, súng không được để ở thắt lưng, rồi cho anh luyện lại mấy lần. Sau đó hai người đeo ba lô trở về hội họp cùng Boss.

Thời gian còn lại, Nghiêm Lạc và mấy người cùng Tiểu Nam đi khắp một vòng thôn trang. Chúc Tiểu Tiểu trong lòng đang tức giận, nhưng vẫn rất cố gắng nhận dạng địa hình, thậm chí còn ghi lại vào cuốn sổ nhỏ.

Lúc sẩm tối, Cao Lôi và Tư Mã Cần tới. Cừu tộc trưởng sắp xếp bọn họ ăn tối trong một gian nhà nhỏ. Chúc Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc ngồi bên bàn mà vẫn còn chiến tranh lạnh. Hai người không nhìn nhau, cũng chẳng nói gì. Chúc Tiểu Tiểu buồn bã và com vào miệng, thức ăn cũng gấp rất ít. Nghiêm Lạc thì chỉ ăn mấy miếng liền buông đũa, ngồi uống cà phê.

Đội Chúc Tiểu Tiểu và hết bát com trắng, dùng đũa lại, Nghiêm Lạc liền đứng dậy đi ra ngoài. Chúc Tiểu Tiểu vừa nhìn thấy, vội vàng lau miệng cầm ba lô chạy ra ngoài theo.

Tư Mã Cần thở ra một hơi, bắt đầu hào hứng gấp thức ăn, vừa ăn vừa nói chuyện với Âm Yến Tư: "Lão đại, anh quá không trọng nghĩa rồi. Tâm trạng

Boss thế này, anh cũng nên nói trước cho chúng tôi một tiếng chứ".

"Tôi không gọi Thư Đồng mà anh cũng không đoán được sao?"

Cao Lôi đá đá Vu Lạc Ngôn: "Ai da, đừng ngẩn ra nữa, bọn họ không sao đâu, chiến tranh lạnh chút xíu, tăng cường thêm tình cảm, anh nghĩ thoáng một chút đi".

Vu Lạc Ngôn nghe thấy buồn bã tiếp tục ăn cơm.

Chúc Tiểu Tiểu theo sát Nghiêm Lạc cả đoạn đường đến bên bờ của một cái đầm nhỏ. Lúc này trời đã tối, Chúc Tiểu Tiểu căng thẳng vô cùng, cô nhìn Nghiêm Lạc đi về hướng chiếc đầm, lòng to dự định đứng cả lên, nhưng cô vẫn cứng đầu đi theo. Thiên Bà nói: Đêm đen và nước là then chốt!

Cái đầu quả dưa của Chúc Tiểu Tiểu bắt đầu nghĩ lung lung, lẽ nào là Boss sẩy chân ngã xuống nước, sau đó xung quanh chỉ có mình, cần mình nhảy xuống cứu anh? Nếu thực như thế thì vấn đề nghiêm trọng rồi. Bởi vì Chúc Tiểu Tiểu không biết bơi, không chỉ là không biết bơi, mà còn có chứng sợ nước nhẹ. Ao, đầm, hồ, biển những chỗ như thế cô thông thường đều không tới, cô là người đứng đầu trong đám vịt cạn.

Bây giờ trong hoàn cảnh này, đêm đen có rồi, nước cũng có rồi, Boss lại ở đây, còn cả Chúc Tiểu Tiểu cô nữa, đây đơn giản là vạn sự đầy đủ, chỉ thiếu cái gì kia...

Chúc Tiểu Tiểu trong lòng lo lắng, tứ chi cứng ngắc, cô nhìn chằm chằm vào cái đầm, cẩn trọng quan sát dưới chân, sợ bản thân mình mỹ nhân cửa anh hùng không thành, ngược lại thành quỷ chết đuối trước.

Nghiêm Lạc đứng lại, quay đầu nhìn cô. Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy rất khó chịu, mím môi, đến bên cạnh, nhìn chằm chằm vào đầm nước đen u ám, không nói gì.

Nghiêm Lạc vẫn chìm trong tức giận, cũng không nói gì, hai người liền đứng trong màn đêm nhìn vào đầm nước ngẩn ra.

Ánh trăng từ từ bị đám mây che lấp, bốn phía biến đổi càng lúc càng u ám. Chúc Tiểu Tiểu cứ đứng mãi, cuối cùng cảm thấy chân mềm nhũn ra, đầm nước trước mặt cũng không nhìn rõ nữa, chỉ cảm thấy hơi nước lạnh lẽo đang trào lên bên chân, trong đầu không ngăn được tưởng tượng mặt nước từ từ trào lên cuốn mình đi.

Chúc Tiểu Tiểu rất muốn mở miệng gọi Nghiêm Lạc cùng mình rời xa chỗ này, nhưng nghĩ đến tranh chấp trước đó, cô lại không gạt nổi cơn tức giận. Thế nhưng vút anh ngẩn ra một mình ở đây, cô cũng không muốn, chỉ đành cắn răng chịu đựng. Càng cảnh giác thì lại càng sợ hãi, cô cảm thấy lòng to toàn thân dự định đứng hết cả lên.

Trong lúc Tiểu Tiểu đang sợ hãi, Nghiêm Lạc đột nhiên lại gần, ôm cô vào lòng. Chúc Tiểu Tiểu vội vàng thuận theo mà xuống nước, mở cánh tay ra ôm lấy eo anh. Nghiêm Lạc vẫn không nói gì, nhưng cái ôm của anh đã đuổi đi nỗi sợ của Tiểu Tiểu, cơn lạnh giá cũng lùi dần, lòng Chúc Tiểu Tiểu thấy vững chãi hơn nhiều.

Trăng sáng từ từ nhô lên, Chúc Tiểu Tiểu cuối cùng không kìm được cất tiếng: "Boss, chúng ta đi nhé, được không?". Cô ngẫm nghĩ, lại bổ sung: "Ý em là, đừng ở lại bên đầm nước này nữa, có được không?".

Nghiêm Lạc không trả lời, chỉ nâng cằm cô lên, cúi đầu xuống hôn cô. Anh có chút thô lỗ, lại ngang ngược, hôn đến mức môi cô phát đau. Nhưng cô một chút phản kháng cũng không dám, ngoan ngoãn kiễng chân lên phối hợp.

Rất lâu sau anh thỏa mãn rồi mới thả cô ra, lúc này lên tiếng "Ghét anh?".

Khuôn mặt anh ánh lên trong màn đêm, giọng nói dừ Chúc Tiểu Tiểu vô cùng thức thời, lập tức lắc đầu. Anh lại nhướn mày lên: "Không để ý đến anh?". Cô ngơ ngác nhìn anh, anh lại nói tiếp: "Không cho anh nắm tay?".

Làm loạn cả buổi, hóa ra là Boss đang tính số với cô? Chúc Tiểu Tiểu vui đầu vào lòng anh: "Đâu có, đâu có".

Anh kéo cô ra, nhẹ giọng trách: "Nói rõ ràng, đừng giờ trò xấu".

Chúc Tiểu Tiểu muốn ngay ngừng một tí cũng không được. Sao mà mỗi lần đều là Boss thắng, anh muốn như thế nào thì là như vậy, còn người ta thì không được có ý kiến? Anh có thể nổi giận, còn người ta lại không được tức giận? Nhưng cô lúc này thực sự là không có khí thế gì cả, cô nhát gan lắm.

Chúc Tiểu Tiểu kéo vạt áo anh, ầm ức nói: "Không ghét, em vẫn để ý đến anh, vẫn cho anh nắm tay mà". Cô càng nghĩ càng ầm ức, hốc mắt không kìm được cay sè.

Nghiêm Lạc ôm cô vào lòng, vuốt mái tóc dài của cô: "Em có thể giận dỗi, có thể ném đồ mắng người, nhưng không được không để ý đến anh. Chúng ta chia cách lâu như vậy rồi, vất vả bao nhiêu mới lại có thể ở bên nhau..." Anh dừng lại, hình như còn có lời chưa nói hết, nhưng lại càng hiện rõ ra ý tứ sâu xa.

Chúc Tiểu Tiểu lau nước mắt, đè nén cảm xúc trong lòng, cô chu môi lên: "Chính vì không dễ dàng được ở cùng nhau, cho nên anh càng phải cẩn thận. Người ta khuyên anh lại không nghe, còn hung dữ như thế".

"Có một số việc không phải cứ cẩn thận là có thể không xảy ra. Thân phận của anh như thế này, em ở bên cạnh anh sẽ vất vả một chút, nhưng anh

không nỡ buông tay. Trước đây anh cẩn thận rồi lại cẩn thận, tính toán sắp xếp tất cả, trăm phương ngàn kế muốn đưa em ra khỏi vòng bão táp, nhưng em không chịu cùng bố mẹ di dân, bố mẹ em cũng để em tự quyết. Anh đặc biệt bảo A La dặn dò em ngày mười lăm tháng Bảy không được ra ngoài, em lại cứ phải đi đến chỗ có yêu quý hoạt động. Tiểu khu của em có phong ấn bảo vệ, nhưng cuối cùng vẫn xuất hiện ác linh đến quấy rầy. Heo Con, có lẽ do ông Trời sắp đặt, muốn từng bước từng bước đưa em quay trở về bên anh, anh mất mà lại được, anh cũng biết sợ hãi."

Chúc Tiểu Tiểu trong lòng mềm nhũn, đầu óc bắt đầu hồ đồ, nhưng miệng vẫn nói cứng: "Anh mà sợ gì chứ, chỉ biết hung dữ với người ta!"

Nghiêm Lạc mặt nóng bừng, đây thực sự là những lời tình cảm nhất mà anh có thể nói, may mà bóng đêm đã che chắn cho anh. Anh ôm chặt lấy cô, không để cô nhìn mình, tiếp tục nói: "Thiên Bà nói với em anh có đại kiếp, nhưng em sẽ đến cứu anh. Anh đột nhiên ngộ ra, Heo Con, tuy là ngẫu nhiên, nhưng tất cả hình như đều đang tái diễn".

"Là ý gì?" Sau khi hỏi xong, Chúc Tiểu Tiểu lập tức ngẫm ra. Cô ở trước mặt mọi người hôn anh; cô học pháp thuật hàng ma; cô có một đội đồng môn lập chỉ giết yêu trừ tà, nhóm người bọn họ chuẩn bị cứu thế; rồi thì anh gặp đại kiếp, cô xông đến cứu anh... Tuy thời gian và quan hệ nhân vật không còn như trước, nhưng đích xác là đang tái diễn những sự việc xảy ra của sáu trăm năm trước.

"Vậy, có phải, vẫn giống như trước đây, kết quả sẽ là bi kịch?" Chúc Tiểu Tiểu lại lo lắng.

"Heo Con, chúng ta kết hôn nhé!"

"Hả?" Chúc Tiểu Tiểu bị lời cầu hôn đột ngột làm chấn động. Cô bàng hoàng thảng thốt chẳng phải đang nói tới sự giống nhau và khác nhau của kiếp trước kiếp này à, sao chớp mắt đã nhảy đến chuyện đó rồi?

"Chúng ta lúc ấy không thể thành thân. Lần này, anh không muốn phải tiếc nuối như vậy nữa." Sáu trăm năm trước, khi Heo Con mặc thử áo tân nương, khuôn mặt thẹn thùng mang theo nụ cười, hình ảnh khi bị anh đưa vào đường luân hồi đầu tranh rơi nước mắt, nhiều năm như vậy vẫn luôn giày vò trái tim anh.

Anh muốn cưới cô, anh mong muốn Heo Con trở thành vợ của anh.

Chúc Tiểu Tiểu chẳng buồn xấu hổ, cô đột nhiên có một suy nghĩ khác: "Boss, nếu như tất cả đều vẫn xảy ra như trước đây, thì chúng ta sẽ không kết hôn được. Nhưng nếu chúng ta kết hôn thành công rồi, có phải sẽ thay đổi được kết cục trước đây không, chúng ta có thể cứu thế thành công?"

"Anh không nghĩ vậy, thế giới đang không ngừng thay đổi, vận mệnh cũng không ngoại lệ. Một sự việc thay đổi, sẽ dẫn đến sự thay đổi của những quan hệ khác. Nhưng xu hướng biến động của chúng chưa chắc giống như chúng ta tưởng tượng." Anh duỗi tay thay cô vuốt lại mái tóc: "Chúng ta chỉ cần nỗ lực vượt qua là được".

"Boss, anh thật sự đã nghĩ thông rồi?" Chúc Tiểu Tiểu còn đang cân nhắc, đột nhiên nghe thấy Nghiêm Lạc quát: "Chúc Tiểu Tiểu, cái đầu quả dưa của em rốt cuộc chứa thứ gì vậy?"

"Sao vậy ạ?" Cô hoảng hốt hỏi, cô chẳng làm gì cả, sao đột nhiên anh lại hung dữ như vậy.

"Em nói đi, em cò gà hay không?"

"Gà! Gà!" Ngực khí của anh khiến cô vô cùng áp lực, Chúc Tiểu Tiểu vội vàng thuận theo ý anh, đồng ý luôn. Đến khi nói xong mới phản ứng lại được, nói: "Không đúng, không đúng."

"Em dám nói không?" Nghiêm Lạc gầm cô.

Chúc Tiểu Tiểu cũng gầm anh: "Anh lại làm đầu óc em mụ mị rồi, cầu hôn phải chọn địa điểm, ở đây vừa tối vừa đáng sợ, hơn nữa vừa không có nhẫn, vừa không có hoa". Cô nhớ ra một điều quan trọng nhất: "Hôn thê nữa, anh đến ba chữ kia cũng chưa từng nói".

"Ba chữ gì?"

"Anh yêu em!"

Nghiêm Lạc cất tiếng cười, vuốt ve khuôn mặt cô:

"Được, cho em yêu đây!"

1 Trong tiếng Trung, “Anh yêu em” nói giống hệt “Em yêu anh”.

"Cái gì chứ!" Chúc Tiểu Tiểu đấm anh: "Bảo anh nói cơ mà!"

Nghiêm Lạc không nói gì nữa, anh gỡ đầu, nhìn xung quanh rồi nói: "Hôn sự cứ định như thế đi, đợi làm xong chuyện lần này, quay về anh sẽ bắt đầu chuẩn bị".

Chúc Tiểu Tiểu tròn tròn mắt lên, Boss giờ trò xấu?

"Cái gì chứ, em kháng nghị!"

"Kháng nghị vô hiệu!"

"Em... Những yêu cầu khác của em đều không cần nữa, nhưng em nhất định phải nghe được câu nói kia!"

"Những cái khác tùy ý em yêu cầu, anh đều đáp ứng đủ cho em."

"Vậy cái kia thì sao?"

"Cái nào?"

"Boss, anh lật lọng! Anh không cho phép người ta giở trò, còn bản thân thì lại như vậy."

Anh cúi đầu bịt chặt môi cô, hôn cô đến mức hai gò má đỏ hồng, thở hồng hộc. Anh toét miệng cười, nói: "Bà Nghiêm, chẳng phải bà sợ nước sao, ở bên cạnh đầm này rất nguy hiểm, đi, chúng ta quay vào thôn, cần làm chuyện chính rồi".

Anh chấp tay sau lưng đi về phía trước, Chúc Tiểu Tiểu vốn còn muốn tính sổ, vừa nghe được lời này cũng cảm thấy sợ hãi, vội vàng đuổi theo. Cứ đi rồi đi, cô nghĩ ra rồi, anh biết cô sợ nước, vậy anh còn đưa cô đến chỗ bờ đầm, Boss đúng là quá gian xảo. Cô chạy nhanh tới đầm anh mấy cái, anh xoay lại nắm lấy tay cô, cùng nhau đi.

Quay về đến sân căn nhà ở tạm, ba người bọn Âm Yến Tư đều đang đợi. Nhìn thấy hai người mang dáng vẻ sau cơn mưa trời lại sáng, Âm Yến Tư không có biểu cảm gì. Tư Mã Cần cúi đầu, thực sự cũng đang nghĩ thay đổi này đúng là nhanh quá. Cao Lô thì gửi cho Vu Lạc Ngôn một ánh mắt: Anh xem đi, tôi không nói sai chứ?

Nghiêm Lạc nhìn lướt qua bọn họ một cái, đợi mọi người đều tập trung tinh thần rồi, bắt đầu dẫn dò: "Theo như Cửu tộc trưởng nói, Đậu Đậu sau khi tiếp nhận phong giữ hồn phách, ngoại trừ nghiệm ăn máu thịt ra, thay đổi lớn nhất chính là sở thích cá nhân hoàn toàn không như trước. Trước đây nó bị mèo cào, rất sợ mèo, bây giờ lại thích đến mức không thể thích hơn. Những người thân cận trước đây, bây giờ nó hoàn toàn không thích nữa, chuyện nó muốn làm, thích làm cũng hoàn toàn khác. Cho nên tôi hoài nghi hồn phách trên người Đậu Đậu có khả năng gồm cả bộ phận không phải của nó. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Heo Con có thể ngửi thấy mùi vị hồn phách của Đậu Đậu".

"Nhưng mà hồn phách không đồng nhất thì sao gắn kết được?" Âm Yến Tư cũng cảm thấy lạ.

"Nếu như lẫn vào đó là phần hồn phách của ma thần thì có thể." Nghiêm Lạc tiếp tục nói: "Nếu thật sự có hồn phách của ma thần ở trong cơ thể Đậu Đậu, nhờ vào năng lượng bắt từ của Huyết tộc và máu thịt thức ăn bổ sung của xác sống, ma thần này sẽ có thể từ từ hồi sinh".

"Nhưng vì sao lại lựa chọn Đậu Đậu, người trưởng thành chẳng phải càng tốt hơn sao? Năng lượng của người lớn chắc là mạnh hơn nhỉ?" Vu Lạc Ngôn tuy đã trải qua một đợt bổ sung kiến thức với bọn Âm Yến Tư, nhưng vẫn còn rất nhiều điều không hiểu.

"Cơ thể Huyết tộc bắt từ, muốn giết một Huyết tộc rồi lại thu đủ hồn phách về, sau đó phân tán ra để gắn thêm hồn mới phách mới, điều này không dễ dàng. Lấy trẻ con làm đối tượng thì dễ ra tay hơn. Hơn nữa Đậu Đậu là đứa cháu nội mà Tộc trưởng yêu thương nhất, thân phận như thế dù cho biến thành xác sống cũng có một tộc người bảo vệ cung ứng máu thịt cho nó. Đổi lại là người khác, biến thành xác sống thì tiếp đó chỉ có thể chết."

Tư Mã Cần gật đầu tiếp lời: "Nếu như đổi thành người khác, ma thần này còn chưa hấp thụ được đủ năng lượng thì đã bị giết rồi. Cho nên lựa chọn Đậu Đậu, thật sự là thấu đáo".

"Bác Âm Vương chỉ làm một việc như thế này thôi nhưng có thể thỏa mãn về nhiều mặt, ngoại trừ nuôi dưỡng được ma thần ra, ông ta còn không chế được cả Huyết tộc. Bây giờ ông ta dùng Đậu Đậu để ép Huyết tộc, chẳng qua là một nước cờ trong đó."

"Vậy chúng ta phải làm thế nào?"

"Theo như thói quen sinh hoạt của Đậu Đậu trong thời gian này, đêm nay nó chắc chắn phải có bữa ăn mới. Trước đó, khi máu thịt tươi mà Huyết tộc chuẩn bị cho nó không thể thỏa mãn được, nó đã bắt đầu xuống tay với người trong thôn. Những lúc nó động thủ, hồn thể chắc chắn sẽ vận động mãnh liệt, bởi vì Đậu Đậu là trẻ con, linh hồn lương thiện của nó hẳn không thể chấp nhận việc bản thân mình làm như thế. Vào lúc ấy chắc có thể nhìn ra là hồn phách của ma nào lẫn trong hồn phách nó. Như vậy mới có cơ hội lôi ra được những hồn phách không thuộc về Đậu Đậu." Nghiêm Lạc nhìn bốn người bọn họ, nói: "Tôi đi với Đậu Đậu, mọi người phân thành ba tổ, cùng Huyết tộc mà Tộc trưởng sắp xếp bảo vệ ở những hướng khác nhau. Phải cảnh giác bất cứ người nào có ý đồ gây rối".

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Nghiêm Lạc sắp xếp xong xuôi, mấy người xác nhận lại chi tiết một lượt, đã kết nối được với Ray ở bên kia, mọi người đeo trang bị lên, làm tốt công tác chuẩn bị.

Phần công việc ở khu vực thành phố cũng đang được tiến hành. Tiết Phi Hà đi đến chỗ tập trung của quỹ hút máu cấp A theo tin tức mới nhất tìm kiếm thăm dò hành động của bọn chúng. Còn Thư Đồng thì sớm đã làm theo chỉ thị, đi tìm người đưa tin nghe ngóng động tĩnh gần đây bên phía Bắc Âm Vương.

Tất cả đều đang làm việc, chỉ còn Chúc Tiểu Tiểu là không được phân cho việc gì. Vốn dĩ cô đã tự lên kế hoạch phải bám riết toàn bộ hành trình của Boss, một tác không rời. Nhưng bây giờ sau khi phân tích tình hình, thấy Huyết tộc cũng có không ít nhân lực đến giúp đỡ bọn họ, đặc biệt là việc giám sát Đậu Đậu bên này, Cửu tộc trưởng và mấy cán bộ quan trọng trong thôn đều sẽ đi cùng với Boss. Nếu như thế, Chúc Tiểu Tiểu trái lại muốn đi tìm Thiên Bà nói chuyện.

Nghiêm Lạc nghe lời thỉnh cầu đó, nhìn cô một lúc lâu, anh xoa xoa má cô: "Muốn đi thì đi đi, nhưng phải đồng ý với anh, đừng có cả ngày lo lắng lung tung".

Chúc Tiểu Tiểu vui mừng gật đầu, cô không lo lắng lung tung, cô chỉ muốn có được những dự báo, nhớ thật kỹ, cẩn thận phân tích để đề phòng cho tốt.

Nghiêm Lạc đích thân đưa cô đến căn nhà nhỏ của Thiên Bà. Thiên Bà nghe thấy anh đến, cung kính ra ngoài nghênh đón. Nghiêm Lạc giao Tiểu Tiểu cho Thiên Bà, nói: "Thiên Bà, Heo Con nhà tôi tối nay giao cho bà chăm sóc. Tôi làm xong việc sẽ quay về đón cô ấy", lại dặn dò Tiểu Tiểu không được chạy lung tung, đợi anh đến đón.

Thiên Bà và Chúc Tiểu Tiểu đảm bảo, Nghiêm Lạc lúc này mới quay người rời đi.

Thiên Bà đưa Chúc Tiểu Tiểu vào trong phòng, vừa đun nước pha trà, vừa nói chuyện: "Sao mà nha đầu vẫn chưa yên tâm, còn muốn nghe bà bà dài dòng mấy câu sao?".

"Bà bà." Chúc Tiểu Tiểu nghiêm chỉnh ngồi xuống: "Boss vì con mà đã làm rất nhiều chuyện, chúng con bây giờ có thể ở cùng với nhau thật sự không dễ dàng, con không muốn anh ấy gặp bất cứ nguy hiểm nào. Chỉ cần anh ấy bình an vui vẻ, bảo con làm gì con cũng nguyện ý".

Thiên Bà cảm ra hai chiếc cốc đặt trước mặt cô, mỉm cười hiền hòa.

Chúc Tiểu Tiểu lại nói: "Bà bà, con không có bản lĩnh lớn gì nhưng có thể vì Boss mà gắng hết toàn lực. Bà bà chỉ dạy cho con một chút được không, con nên làm gì mới tốt?".

"Ai da, nha đầu đề cao bà bà quá đấy, những gì bà bà biết cũng có hạn, vạn sự đều không phải bất biến, khi con và ta nói chuyện ở đây, bên ngoài không biết đã xảy ra bao nhiêu chuyện rồi, mỗi một sự việc xảy ra, có khả năng đều sẽ đem đến biến đổi cho sự việc khác. Những gì bà bà nhìn thấy bây giờ và những gì sau này có khả năng nhìn thấy có lẽ sẽ không giống nhau. Cho nên bà bà không thể bảo cho con nên làm gì, phải tự bản thân con cân nhắc."

Chúc Tiểu Tiểu nhớ đến trò chơi bóng lăn trong mê cung kia, cô thở dài: "Bà bà, con thật sự rất lo lắng, con không muốn mất Boss".

"Bà bà nói những thứ đó với con, không phải để cho con lo lắng, bà bà muốn con có thể chuẩn bị một chút. Cơ hội dành cho người có sự chuẩn bị."

Bát Bát từ trong ba lô bỏ ra ngoài, men theo cánh tay Chúc Tiểu Tiểu nhảy lên trên bàn, vẫy vẫy đuôi trước đĩa hạt dưa. Thiên Bà cười, lấy một hạt từ trong đĩa ra đưa cho nó.

Nước sôi rồi, Thiên Bà quay người đi pha trà.

Điện thoại của Tiểu Tiểu vang lên, tin nhắn Boss gửi đến, nội dung là: "Bà Nghiêm, ông Nghiêm yêu bà!!!!".

Phía sau lại còn kèm theo ba dấu chấm cảm to đùng. Chúc Tiểu Tiểu cười thành tiếng, cô xấu hổ đỏ bừng mặt, nhưng không kìm được cứ đọc lại hết lượt này đến lượt khác.

Thiên Bà quay về, nhìn thấy biểu cảm của Chúc Tiểu Tiểu, không kìm được cười hỏi: "Là Diêm Vương?".

Chúc Tiểu Tiểu xấu hổ gật đầu đáp, rồi đọc lại đoạn tin kia một lượt, cân nhắc xem nên trả lời thế nào. Đây là Boss, cả ngày trưng ra khuôn mặt lạnh lùng, kỳ thực còn hay xấu hổ hơn cô, những lời này còn phải dùng tin nhắn để nói. Cô nhớ tới dáng vẻ xấu hổ sống chết không chịu nói của anh lúc ở bên cạnh đám, không nhịn được lại cười.

Cô ấn phím điện thoại trả lời một tin: "Em phải lưu lại những lời này, treo lên đầu giường ngày ngày đọc mới được!!!!". Cũng có ba dấu chấm cảm rất lớn.

Ở một bên khác, Nghiêm Lạc cùng với Cửu An đi vào phòng của Đậu Đậu, nhìn thấy nó đang nằm ngủ trên giường. A Niên và Tiểu Nam đều ngồi trong góc phòng trông giữ. Cửu An nói: "Đậu Đậu đều ngủ rất sớm, nhưng đến mười hai giờ, nó sẽ tỉnh dậy tìm đồ ăn".

Nghiêm Lạc gật đầu, nhìn đồng hồ, bây giờ mới chín giờ. Anh và Cửu An lui ra, ngồi ở phòng ngoài, cùng mấy cán bộ thôn yên lặng chờ đợi. Lúc này điện thoại của Nghiêm Lạc reo lên, là tin nhắn Chúc Tiểu Tiểu gửi đến. Anh không kìm được cong môi lên cười. Đồ ngốc này, còn treo ở đầu giường nữa, không sợ nửa đêm bị dọa hay sao. Anh trả lời lại hai chữ: "Heo ngốc!".

Chúc Tiểu Tiểu ôm lấy điện thoại cười he he, heo ngốc thì heo ngốc, một ngày nào đó, cô nhất định sẽ khiến Boss phải chính miệng nói ra ba chữ kia.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, không nhịn được hỏi Thiên Bà: "Bà bà, con và Boss có thể mãi mãi ở bên nhau không?".

"Cái này phải hỏi bản thân hai người, bà bà làm sao biết được. Trên thế giới này biến hóa nhanh nhất là lòng người, vĩnh hằng bất biến nhất, cũng là lòng người."

Thiên Bà rót trà cho cô, cười nói: "Nha đầu, ngày tháng của bà bà không còn nhiều nữa, không thể bảo cho con phải làm gì, nhưng bà bà có thể nói chuyện cùng với con. Trong lòng con còn có thắc mắc gì, con cứ nói cho bà bà nghe".

Chúc Tiểu Tiểu ngẩn ra: "Bà bà chẳng phải là bất lão bất tử sao? Sao lại nói ngày tháng không nhiều nữa?".

"Ha ha, vạn vật đều có mệnh, bà bà cũng không phải ngoại lệ. Ta ở trong Đạo gia tu hành, vốn cho rằng sinh mệnh có hạn, diệt yêu trừ ma rồi là có thể chết yên lành, hoàn toàn không ngờ rằng cuối cùng lại sa vào ma đạo. Đây tuy không phải là điều ta mong muốn, nhưng tự nhiên nhiều hơn được mấy trăm tuổi, ta lại có thể làm thêm một số chuyện. Đến hôm nay đại đa số người của Huyết tộc sinh sống an lạc, cùng tồn tại hòa bình với con người, tìm thấy phương thức sống của chủng tộc, ở trong đó chính là có một phần sức lực của bà bà. Bọn họ hại ta, lại cứu ta, cuối cùng còn thành người thân của ta. Con nói xem, có phải duyên phận rất kỳ diệu không?" Bà xắn tay áo lên, để Chúc Tiểu Tiểu nhìn thấy vết sẹo rãnh rất sâu trên tay mình: "Vết sẹo này, mấy trăm năm rồi mà không mất đi. Ta biết điều này là đang nói với ta, ông Trời dùng phương thức như thế để ta có thể gánh vác sứ mệnh của mình. Đến hôm nay, ta gặp được con, trách nhiệm cuối cùng cũng đã xong, thời gian của ta sắp đến rồi".

Chúc Tiểu Tiểu có chút bất an: "Bà bà, bà không thể tránh sao? Bà có thể nhìn thấy trước thiên cơ, có thể chuẩn bị trước một chút cho mình, tránh tai giải nạn".

"Vì sao phải tránh? Nha đầu, mỗi một việc xảy ra đều là tất yếu, mỗi một sự tồn tại đều có đạo lý riêng."

"Nhưng mà nếu như điều sẽ xảy ra đó không phải những gì bản thân mình mong muốn thì sao? Vì sao không phản kháng một chút?"

Thiên Bà cười, xoa đầu Tiểu Tiểu: "Không phải cái gì cũng giống như bản thân mình mong muốn, có được mới có mất, có mất mới có được. Đôi khi, bản thân tự trải qua mới là hạnh phúc. Bà bà bây giờ rất mãn nguyện rồi".

"Con không hiểu, bà bà, con chỉ biết nếu như con không hài lòng đối với một số chuyện, con nhất định phải tranh đấu đến cùng, nếu không con sẽ hối hận. Cứ coi như muốn trải qua, cũng phải đấu tranh mà trải qua chứ."

Thiên Bà trầm ngâm nhìn cô rồi thốt lên: "Nha đầu, cho nên có một số chuyện con bắt buộc phải làm. Chẳng trách ở kiếp này hai người mới được trùng phùng bên nhau, không chỉ bởi đại kiếp khiến con gặp ma, mà còn vì con đã chuẩn bị xong rồi".

"Con chuẩn bị xong rồi?"

"Đúng, con chuẩn bị xong rồi."

Chúc Tiểu Tiểu chống tay lên trán nghĩ cả hồi lâu: "Nhưng con chẳng có bản lĩnh gì cả".

Thiên Bà cười: "Làm sao vậy được, bà bà lần này gặp Diêm Vương, liên cảm thấy người đã thay đổi rất nhiều".

Chúc Tiểu Tiểu đỏ mặt: "Đâu có, anh ấy chẳng phải vẫn là khuôn mặt lạnh lùng đó sao".

Thiên Bà cười: "Nha đầu, bà bà thích con. Bà bà tặng cho con một món đồ". Bà đứng dậy đi vào trong phòng, cầm ra mấy sợi chỉ đỏ, lại bứt lấy mấy sợi tóc của mình, từ trong một chiếc vỏ đồ ra một bát không biết là nước gì, bỏ tóc và chỉ đỏ vào bát, qua một khắc sau thì vớt ra, bắt đầu dùng tóc và chỉ đỏ tết thành vòng tay.

Chúc Tiểu Tiểu hiếu kỳ nhìn, hình dáng chiếc vòng tay từ từ xuất hiện, Thiên Bà đo cổ tay Chúc Tiểu Tiểu, tiếp tục đan nốt phần phía sau. Chúc Tiểu Tiểu vui mừng hỏi: "Tặng cho con ạ?".

"Đúng, vòng tay này có thể giúp con nâng cao linh lực, tăng cường giác quan thứ sáu của con. Hy vọng nó có thể cho con phương hướng và dũng khí." Thiên Bà vừa nói vừa tiếp tục tết, cuối cùng cũng làm xong, thắt lên cổ tay Chúc Tiểu Tiểu.

Chúc Tiểu Tiểu ngẩn ngía, vô cùng thích thú, vội vàng cảm ơn. Hai người lại nói chuyện cả hồi lâu, chớp mắt đã gần mười một giờ, Bát Bát đang cuộn tròn ngủ trên bàn từ lúc nào, bên cạnh là một đồng hồ quả, thân hình nhỏ bé trông vô cùng mãn nguyện.

Chúc Tiểu Tiểu cũng hơi buồn ngủ, Thiên Bà nói: "Con cứ nghỉ lại chỗ ta, Diêm Vương cũng không biết lúc nào mới quay về, con ngủ trước đi, đợi người đến, ta sẽ gọi con dậy".

Chúc Tiểu Tiểu hơi ngại, đang muốn từ chối, lại nghe thấy cửa phòng có một giọng nói giòn tan gọi: "Bà bà, con đói rồi".

Đây là giọng của một đứa trẻ, trong lúc nửa đêm tĩnh mịch này, tiếng trẻ con kéo dài toát lên vẻ khát máu đáng sợ. Chúc Tiểu Tiểu trong chớp lát nhảy bật lên, sắc mặt Thiên Bà cũng thay đổi.

"Là Đậu Đậu." Thiên Bà thấp giọng nói. Bà còn muốn dặn dò Chúc Tiểu Tiểu điều gì nhưng khóa cửa phòng đã cách cách vang lên hai tiếng, sau đó tách

một tiếng rồi mở ra.

Quả nhiên bên ngoài cửa là Đậu Đậu, khuôn mặt trắng bệch của nó toát ra sắc xanh, hai chiếc răng nanh đã lộ rõ, một khuôn mặt biểu cảm u oán đứng yên ngoài cửa.

Chúc Tiểu Tiểu giật thót mình lùi lại hai bước, lúc này Đậu Đậu chỉ còn đứng cách cửa khoảng hai cánh tay, làm thế nào nó mở khóa cửa được? Thiên Bà nhanh chóng đi đến trước mặt Tiểu Tiểu, ngay cả Bát Bát cũng giật mình, thân hình nhỏ bé run lên, tỉnh giấc.

Đậu Đậu từ từ đi vào trong phòng, nói với Thiên Bà: "Bà bà, con rất đói. Bọn họ không để con ăn, bà đối xử với con tốt nhất, bà cho con chút gì ăn nhé".

Thiên Bà bình tĩnh trả lời: "Được thôi, Đậu Đậu muộn như thế này sao lại không ngủ, đói bụng tỉnh dậy ư? Nào, trong phòng bà bà có đồ ăn ngon, bà bà đưa con đi".

Đậu Đậu khuôn mặt lạnh tanh, nhú mồm lại, nhìn chăm chăm vào Chúc Tiểu Tiểu ở phía sau Thiên Bà: "Mùi của cô ta rất thơm, con muốn ăn cô ta".

Chúc Tiểu Tiểu sợ đến mức cơ thể có chút cứng lại, mấy người bọn Boss chẳng phải đang trông giữ Đậu Đậu này sao? Sao nó có thể đơn độc chạy ra ngoài như vậy? Cô gắng nén nỗi sợ hãi trong lòng, Boss sẽ không việc gì, chắc chắn là tiểu quý tùy lên lút trốn mọi người chạy đến đây.

Chỉ là một tiểu quý, Boss sẽ không sao đâu!

Cô chậm rãi thò tay vào túi, ấn phím tắt số một, đó là số điện thoại của Nghiêm Lạc. Tiểu Phấn Hồng, vũ khí của cô còn để trong ba lô, nhưng bây giờ cô không dám manh động.

Thiên Bà từ từ đi qua đó, dặt bàn tay nhỏ của Đậu Đậu, đưa nó vào trong phòng: "Máu của cô ta uống chẳng có vị gì, bà bà đưa con vào phòng, trong đó có đồ ăn ngon".

Đậu Đậu vùng vằng phụng phịu, cuối cùng đành luyến tiếc rời mắt khỏi Chúc Tiểu Tiểu, cùng Thiên Bà bước vào, vừa đi vừa nói: "Bà bà không lừa con chứ, con muốn ăn thịt, phải sống đó".

"Ừ, có thịt sống, bà bà đưa con đi." Thiên Bà vừa nói vừa vẫy tay với Chúc Tiểu Tiểu ở phía sau, ý bảo cô mau đi đi. Nhưng Chúc Tiểu Tiểu làm sao có thể vứt lại bà lão hiền hậu này, cô thấy Đậu Đậu quay lưng lại phía mình, lớn gan vươn tay lấy Tiểu Phấn Hồng trong ba lô ra.

Thiên Bà lúc này đã dắt Đậu Đậu đến cửa phòng trong rồi, Đậu Đậu đột nhiên quay người lớn tiếng quát: "Bà dám lừa ta!". Trong phòng đó rõ ràng không có mùi máu tươi.

Thiên Bà không nói lời nào, lập tức đẩy Đậu Đậu vào trong, "phập" một cái, đóng cánh cửa lại, niệm chú phong ấn trên cánh cửa.

Đậu Đậu ở trong phòng gầm rú: "Các người muốn ta đói chết, muốn ta đói chết, ta phải ăn các người, ăn sạch các người!". Nó ra sức đập cửa, cứ coi như có phong ấn trấn giữ, thì cánh cửa yếu ớt kia cũng khó mà trụ nổi, chẳng mấy chốc sẽ bị phá tan.

Thiên Bà tay kết ấn, niệm chú, đang muốn tăng thêm lực đạo. Lúc này cánh cửa vang lên tiếng động cực lớn, bị đánh nứt một đường. Chúc Tiểu Tiểu cầm Tiểu Phấn Hồng xông đến: "Bà bà cẩn thận!".

Nhưng chính vào thời khắc này, Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy sau lưng có một trận gió lạnh, một thân hình lao đến.

Chúc Tiểu Tiểu khom người xuống tránh, tránh được một đòn chí mạng, nhưng vẫn bị đập ngã xuống đất, Tiểu Phấn Hồng trên tay văng sang một bên.

Chúc Tiểu Tiểu trong tình thế cấp bách gấp khuỷu tay tấn công, người đó nghiêng người tránh đi, nhưng chính vào lúc Tiểu Tiểu lật người, đã giữ chặt lấy cánh tay, áp chế Tiểu Tiểu. Chúc Tiểu Tiểu định thần lại nhìn, đó là A Niên vẫn luôn ở bên cạnh Đậu Đậu!

Chúc Tiểu Tiểu vừa nhận ra thì cũng đồng thời nhìn thấy sự hung ác trong đáy mắt anh ta, còn cả chiếc răng nanh dài khát máu kia nữa. A Niên không nói lời nào, cúi xuống định cắn vào cổ Chúc Tiểu Tiểu,

Tiểu Tiểu gắng sức vùng vẫy, cánh tay còn lại giơ lên đỡ, nhưng không có tác dụng. Cô lớn tiếng la hét, mắt thấy răng nanh của A Niên đã sắp cắn rách da của mình. Lúc này Bát Bát xông đến giống như một mũi tên, hung dữ cắn vào cổ A Niên.

A Niên bị đau, thét lên, vung tay đánh, nhưng Bát Bát cắn chặt chết cũng không buông. A Niên kêu gào thảm thiết giơ tay lên tóm lấy Bát Bát, lôi nó ra khỏi cổ, ném mạnh vào tường.

"Bát Bát!"

Tiếng thét vỡ vụn của Chúc Tiểu Tiểu không cứu vãn được, cô trừng trừng nhìn Bát Bát bị ném lên tường, rơi xuống đất, sau đó thì không còn động đậy gì nữa.

Trong thoáng chốc Chúc Tiểu Tiểu lòng đau như cắt, cô một chưởng đánh vào mắt A Niên, nhân lúc anh ta rúm người lại, co đầu gối đá mạnh vào bụng anh ta. Nhưng quý hút máu sức mạnh vô cùng, A Niên không hề bị đá ngã, anh rõ ràng càng kích động hơn, gầm lớn một tiếng, duỗi tay tát Tiểu Tiểu.

Chúc Tiểu Tiểu dính phải cái bạt tai trời giáng, đầu vang lên những tiếng ong ong. Cô bất chấp tất cả, lật tay vung một đấm đánh vào huyệt Thái Dương của A Niên. A Niên ngừng lại giây lát, sau đó cuồng nộ bóp chặt cổ Chúc Tiểu Tiểu. Tiểu Tiểu không còn nhìn rõ nữa, tai lại nghe thấy cửa phòng vang lên tiếng động lớn, Đậu Đậu xông ra ngoài rồi!

"Bà bà!" Chúc Tiểu Tiểu quên cả tình thế nguy cấp của bản thân, lòng cô nóng như lửa đốt, Bát Bát sống chết chưa biết thế nào, nhưng cô quyết không để bà bà hiền từ xảy ra chuyện nữa. Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, trong đầu Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên lóe lên một tia sáng. Cô niệm chú, vận khí, cuối cùng bàn tay phải đánh ra Diêm Vương chú.

A Niên "bụp" cái, bị đánh ngã sang bên. Anh ta đến kêu một tiếng cũng không kịp, sắc mặt tái xanh, hai mắt trợn tròn, răng nanh thu lại, nằm bất động trên đất.

Chúc Tiểu Tiểu chẳng buồn để ý đến anh ta, cô bật dậy nắm lấy Tiểu Phấn Hồng xông tới chỗ Thiên Bà. Đậu Đậu lúc này vừa một churong đánh lên trái tim của Thiên Bà, đẩy bà ngã xuống rồi nhanh chóng lao đến.

Bà bà đã tu hành không ít, công lực khá mạnh, nhưng đối phương lại là đứa trẻ mà bà từng ngày trông thấy nó lớn lên. Tốc độ sinh trưởng của Huyết tộc rất chậm, Đậu Đậu nhìn hình dáng như đứa trẻ năm, sáu tuổi, nhưng thực ra đã lớn hơn hai mươi tuổi rồi, tình cảm hơn hai mươi năm này, Thiên Bà thực sự không nhẫn tâm làm tổn thương nó.

Nhưng Đậu Đậu bị con khát máu khống chế hoàn toàn, nào có còn nghĩ đến đối phương là bà bà hằng ngày yêu thương nó. Nó nhào đến, há miệng cắn lên vai Thiên Bà. Thiên Bà vươn tay tóm chặt vai nó, lôi nó ra. Đậu Đậu bị đau, càng cuồng nộ hơn, vừa cắn được một miếng, lại quay đầu cắn lên cánh tay đang bóp vai nó của Thiên Bà.

Trên vai Thiên Bà, máu chảy ròng ròng, cánh tay lại bị cắn, bà đau đớn, sắc mặt trắng bệch. Lúc này Chúc Tiểu Tiểu tới, một chân đá vào phần eo của Đậu Đậu. Đậu Đậu bị đá ngã, thuận thế lăn một vòng dưới đất. Chúc Tiểu Tiểu cầm Tiểu Phấn Hồng vun vút khua liên mấy đường kiếm. Đậu Đậu giống như bị ác quỷ chiếm thân vậy, trong chốc lát đột nhiên tránh đi, không thấy nữa.

Chúc Tiểu Tiểu dôi mắt tìm kiếm, thấy Đậu Đậu bám trên nóc nhà, nhe cái miệng đầy máu ra, hai chiếc răng nanh dài, mắt màu xanh đen trong bóng tối lộ rõ vẻ đáng sợ.

Thiên Bà nằm trên đất, nhìn thấy Đậu Đậu biến thành hình dáng như vậy, nước mắt tuôn rơi. Đậu Đậu rõ ràng đã bị mê muội tâm trí rồi, hoàn toàn mất đi sự không chế.

Chúc Tiểu Tiểu chắn trước mặt Thiên Bà, nhìn thẳng vào Đậu Đậu. Nhưng trời biết tay cầm Tiểu Phấn Hồng của cô có chút run run, cô sợ hãi, thật sự sợ hãi. Bất luận là bị đứa trẻ này giết chết hay là chính mình giết chết nó, đều không phải kết quả cô có thể tiếp nhận.

Nhưng tình thế nguy cấp, cô đâu còn thời gian suy nghĩ nhiều. Đậu Đậu đã "bụp" một cái bỏ nhào xuống. Chúc Tiểu Tiểu bước sang bên, xoay người vung tay, thanh kiếm dài lập tức đâm xéo về phía tim Đậu Đậu. Đậu Đậu rất nhanh, né một cái giữa không trung, vận người nhào tới sau vai Chúc Tiểu Tiểu. Chúc Tiểu Tiểu quay lại, kiếm dài thuận thế quét tới chỗ Đậu Đậu.

Đậu Đậu co người, lập tức lùi ra sau. Nó tấn công một chiêu không trúng, lùi đến bên tường hung dữ nhìn chăm chăm vào Chúc Tiểu Tiểu. Một đứa trẻ đáng vẻ năm, sáu tuổi dùng ánh mắt đó nhìn chăm chăm vào mình, điều này khiến lông tơ trên khắp người Chúc Tiểu Tiểu dựng đứng cả lên.

Lúc ấy Đậu Đậu đột nhiên thả lỏng toàn thân, trên mặt lộ ra vẻ hoảng hốt của trẻ con, nó thảm thiết gọi: "Chị à...".

Chúc Tiểu Tiểu ngăn ra, bối rối không biết làm thế nào, cô nhỏ tiếng gọi: "Đậu Đậu...".

Đậu Đậu nhăn khuôn mặt nhò lại, những giọt nước mắt chảy ra, đáng thương vô cùng, lại gọi: "Chị à, em làm sao rồi, em không khỏe?".

Chúc Tiểu Tiểu hoàn toàn ngơ ngẩn, đây là tình huống gì? Vừa nãy bị ác ma chiếm thân, bây giờ tình lại rồi?

Đang nghĩ vậy, thì Đậu Đậu dang hai tay ra, từ từ đi về phía cô như muốn được ôm ấp: "Chị cô, em sợ!". Chúc Tiểu Tiểu lùi lại một bước, nhưng nhìn thấy đáng vẻ không giống như muốn tấn công của Đậu Đậu lại mềm lòng. Nó càng lúc càng tới gần, Chúc Tiểu Tiểu do dự rốt cuộc có cần đánh nó nữa không.

Thiên Bà đột nhiên hét lớn: "Tiểu Tiểu cẩn thận!".

Đậu Đậu lúc này vẫn là biểu cảm yếu đuối của trẻ con, nhưng cơ thể đã lấy tốc độ của ma quỷ mà tấn công về phía Chúc Tiểu Tiểu, Thiên Bà toàn thân đầm máu nhào đến hất văng Đậu Đậu, sau đó hét lên với Chúc Tiểu Tiểu: "Mau chạy!".

Đậu Đậu chỉ trong chốc lát đã khôi phục đáng vẻ hung tợn, nó một cước đá Thiên Bà ra xa, dựa vào lực đạo nhảy lên nóc phòng, rồi nhào xuống tiếp tục tấn công Chúc Tiểu Tiểu.

Chúc Tiểu Tiểu lập tức chạy ra phía cửa, trong lòng vô cùng lo lắng. Boss vì sao còn chưa đến, điện thoại cũng không gọi được, hay là Boss cũng có chuyện rồi?

Từ khi Đậu Đậu vào phòng đến bây giờ, lúc nào cô cũng căng thẳng cực độ, mọi hành động đều theo bản năng, bây giờ bị đuổi giết gắt gao, cô đột nhiên nhớ đến thuật chiêu gọi. Nhưng Đậu Đậu đã ở ngay sau lưng, câu chú đó Chúc Tiểu Tiểu còn chưa niệm được một nửa, thì đã cảm thấy một luồng khí hôi thối lạnh lẽo áp thẳng vào sau gáy.

Chúc Tiểu Tiểu "à" lên một tiếng, ngã nhào xuống đất, Đậu Đậu nhân đó áp chặt lên người cô, cắn mạnh xuống vai cô.

Trái tim Tiểu Tiểu thất lại, sợ đến suýt ngất xỉu, tiếng thét của cô vừa vang lên, một bóng hình cao lớn từ đâu lao đến như điện chớp, lướt qua Chúc Tiểu Tiểu một cái, chính vào thời khắc Đậu Đậu cắn lên vai cô, tóm chặt lấy cổ nó, giơ lên giữa không trung.

Một chuỗi động tác này từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc chỉ trong khoảng thời gian một cái chớp mắt.

Chúc Tiểu Tiểu còn chưa hết kinh hãi, lật người lại ngẩng đầu lên nhìn, là Boss! Mặt anh tái xanh, khắp người tỏa ra sát khí, thân thể nhỏ bé của Đậu Đậu bị anh một tay bóp chặt giơ lên giữa không trung, lúc này cũng không còn động đậy nữa, răng nanh cũng thu hết vào rồi.

Cừu An cùng hai cán bộ chạy đến, tất cả quỳ rạp xuống dưới chân Nghiêm Lạc: "Diêm Vương, xin tha cho Đậu Đậu một mạng".

"Tha cho nó?" Nghiêm Lạc lúc này giống như vừa từ địa ngục lên vậy: "Nếu như ta đến muộn một bước, thì đã chỉ có thể nhặt xác người mình yêu thương về. Không chỉ đứa trẻ ma quỷ này, Cừu An, ta làm sao có thể biết được không phải mấy người các người cố tình dẫn ta rồi đi, che giấu tai mắt của ta để tiện việc hành hung?"

"Diêm Vương, tôi thực sự không biết A Niên phản bội, không biết bọn họ sẽ giương đông kích tây như thế. Đậu Đậu từ trước đến nay thường mưòi hai giờ mới tỉnh, hôm nay chắc chắn là do tay chân của bọn phản đồ. Đậu Đậu còn nhỏ, nó bị khống chế. Diêm Vương, hôm nay cũng là đại nạn của Huyết tộc tôi, nếu Cừu An tôi còn sống qua ngày hôm nay, tôi xin thề Huyết tộc các đời sẽ làm việc cho Diêm Vương, vĩnh viễn không hai lòng. Xin Diêm Vương bỏ qua cho Đậu Đậu đi."

Nghiêm Lạc không nói gì, nhưng cơ thể anh vẫn căng cứng, biểu hiện rõ ràng cơn cuồng nộ. Chúc Tiểu Tiểu đứng lên, bước lại gần Nghiêm Lạc. Nghiêm Lạc đột nhiên dùng lực đập một cái vào trán Đậu Đậu, đánh cho nó hôn mê, khóa toàn bộ hồn lực bên trong cơ thể, sau đó ném nó về phía Cừu An: "Ông chính là thế nên Bắc Âm Vương mới có cơ hội lợi dụng. Cái chết của Đậu Đậu còn quá nhiều nghi vấn mà ông lại hồ đồ đến mức này. Hãy dọn sạch nội phản của bọn ông trước rồi hẵng nói đến Đậu Đậu".

Cừu An đỡ lấy đứa trẻ, dập đầu cảm ơn. Hai người phía sau đem Đậu Đậu đi, Cừu An cùng mấy người đi vào phòng của Thiên Bà. Chúc Tiểu Tiểu lúc này mới nhớ ra: "Bà bà và Bát Bát ở bên trong".

Cô chạy vào trong phòng, nhưng bị Nghiêm Lạc một tay kéo lại: "Để anh xem xem có bị thương ở đâu không đã?"

Chúc Tiểu Tiểu lo lắng hét: "Bát Bát, hấn giết Bát Bát rồi. Boss, chúng ta mau đi xem. Còn cả bà bà nữa, vết thương của bà bà rất nặng".

"Ai đánh em vậy?" Nghiêm Lạc lại dường như không nghe thấy, chỉ nghiêm giọng hỏi. Vết tát đó rất rõ ràng, đương nhiên không phải bàn tay một đứa trẻ.

"Là A Niên, em, em dùng Diêm Vương chú đánh hấn rồi," Chúc Tiểu Tiểu giơ bàn tay phải lên.

Nghiêm Lạc ôm chặt cô vào lòng: "Em dọa chết anh mất".

Tự nhiên Chúc Tiểu Tiểu thấy chột dạ, cô không thể bảo vệ tốt cho bản thân mình, thật là có lỗi với anh. "Em, em có gọi điện thoại, vừa rồi em nghĩ ra, còn dùng thuật chiêu gọi để gọi anh, nhưng chưa niệm chú xong thì... Boss, có chút thời gian là em muốn thông báo với anh ngay."

"Là anh không tốt." Nghiêm Lạc toàn thân căng thẳng, anh nhận điện thoại, không thấy Tiểu Tiểu nói gì liền biết có chuyện bất thường, đang định chạy về bên này, lại phát hiện căn phòng của Đậu Đậu bị quỷ hút máu phong ấn, xông vào được trong phòng thì nhìn thấy Tiểu Nam ngã dưới đất, còn Đậu Đậu và A Niên không thấy tung tích đâu. Bởi vì vướng chân ở đó mà anh đến chậm một chút, may mà trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, vẫn cứu được Tiểu Tiểu.

"Anh không nên để em một mình ở lại đây, là anh không tốt."

Giọng nói mang chút ghen ngào của anh khiến lòng Tiểu Tiểu mềm nhũn ra, cô ôm anh thật chặt: "Boss, em không sao, em rất ổn".

Anh ôm cô, không nói gì. Chúc Tiểu Tiểu không kìm được ngọ nguậy, lại hỏi: "Boss, chúng ta đi thăm bà bà và Bát Bát có được không?"

Nghiêm Lạc nói lòng cánh tay, Chúc Tiểu Tiểu vội vàng chạy vào căn nhà, Thiên Bà được đưa vào phòng trong rồi, đang có người giúp bà băng bó trị liệu, mấy người đứng vây lại ở đó. Chúc Tiểu Tiểu quay người đi ra, tìm Bát Bát trong góc phòng. Phía sau một đồng hồ linh tinh, cô nhìn thấy chú chuột béo nằm bất động.

Nước mắt trào ra, cô cẩn trọng nâng Bát Bát lên, nhìn nó cứ nằm im như vậy, đẩy đẩy ngón tay vào đầu nó, cái đầu nhỏ lắc nhẹ, một chút sinh khí cũng không còn.

Chúc Tiểu Tiểu nấc lên: "Boss, Bát Bát, Bát Bát không..." Cô khóc thầm thiết, nước nỏ không thành tiếng, nửa bên khuôn mặt bị đánh kia cũng sưng đỏ, trông hơi đáng sợ.

Nghiêm Lạc nhìn Bát Bát, lật người nó lên, ấn ngón tay vào vị trí trái tim nó. Nước mắt Tiểu Tiểu rơi lã chã trên mình Bát Bát, khiến lông tơ của nó ướt nhẹp. Nghiêm Lạc nhủ chặt lông mày, khuôn mặt đen sì, dúi tay lau nước mắt cho cô: "Đừng khóc, Bát Bát chưa chết".

Nước mắt Chúc Tiểu Tiểu vẫn không ngừng rơi. Nghiêm Lạc không nhẫn nại được nữa kéo cô lại, ấn đầu cô lên vai mình, khẽ hôn trán cô, nói: "Đừng khóc".

Chúc Tiểu Tiểu dụi mắt trên vai Nghiêm Lạc, vẫn không kìm được nước mắt, tay cô run rẩy. Nghiêm Lạc chỉ đành thả lỏng ra, cầm cánh tay cô, đón lấy Bát Bát tiếp tục ấn lên trái tim nó. Tiểu Tiểu biết Boss đang cứu Bát Bát, nhưng nó lâu như thế vẫn chẳng có phản ứng gì, cô không kiềm chế nổi bản thân, lại ôm lấy Boss khóc.

Nghiêm Lạc trong lòng ôm một người lớn, trên tay bế một "đứa nhỏ", đứng trong góc phòng làm "bác sĩ". Căn phòng nhỏ bé này của Thiên Bà rất nhiều người ra vào, nhưng không một ai dám đến xem nào nhiệt.

Cuối cùng Nghiêm Lạc cộc đầu mình vào đầu Chúc Tiểu Tiểu, nói: "Em xem, nó cử động rồi, đừng khóc nữa, xấu!".

Chúc Tiểu Tiểu vội vàng dụi mắt, cẩn thận nhìn, Bát Bát thật sự cử động rồi, cặp mắt nhỏ đang hé mở. Chúc Tiểu Tiểu kích động lớn tiếng hét: "Nó tỉnh rồi, nó tỉnh rồi. Bát Bát, mày nhìn tao đi, là tao này".

Bát Bát yếu ớt hé mắt ra, rồi lại nhắm nghiền. Nghiêm Lạc cuối cùng di chuyển ngón tay ra khỏi vị trí trái tim nó, nói: "Được rồi, nó không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần tĩnh dưỡng thôi".

Chúc Tiểu Tiểu cẩn thận đón Bát Bát từ trên tay Nghiêm Lạc, không kìm được cúi xuống hôn cái đầu nhỏ của nó. Nghiêm Lạc mặt lạnh tanh: "Hôn gì mà hôn, bẩn chết!". Chúc Tiểu Tiểu không hài lòng, nhỏ tiếng cầu nhàu: "Lúc Bát Bát sạch sẽ anh cũng không cho hôn". Cô thương yêu xoa nhúm lông nhỏ của Bát Bát. Bát Bát rất dũng cảm, xông đến cứu cô, nó là bảo bối của cô.

Nghiêm Lạc lúc này nhận điện thoại, anh cứ nghe rồi nghe, sắc mặt càng lúc càng khó coi. Ở cửa phòng kia, Cừu An cũng đang gọi điện thoại, biểu cảm lạnh lùng. Ánh mắt hai người chạm nhau, liền biết đối phương nghe thấy là cùng một tin tức.

Thôn này bị quý hút máu cấp A tấn công rồi!

Cùng lúc, trong thôn, tiếng cảnh báo vang lên, tất cả đèn đều được bật sáng. Toàn bộ cư dân đang ngủ say đều giật mình tỉnh giấc. Trước từ đường ở trung tâm thôn, đèn đuốc sáng trưng, mấy cán bộ đang sắp xếp tất cả Huyết tộc cấp C và người già, phụ nữ, trẻ em vào trong từ đường tạm tránh, còn huy động toàn thể cấp B chiến đấu bảo vệ thôn.

Thôn Huyết tộc trong chốc lát như nổ tung, có người hoảng loạn bỏ chạy, có người sẵn sàng đợi xuất phát.

Nghiêm Lạc và Cừu An đứng trên nóc nhà nhìn xung quanh một lượt, Cừu An tức giận nói: "Bọn chúng hóa ra hành động là vì mục đích này, muốn thay đổi hệ thống cai trị, ép Huyết tộc chúng tôi làm việc cho tà thần sao?".

Nghiêm Lạc lạnh lùng nói: "Bắc Âm Vương từ trước đến nay không làm việc gì không có lợi, ông ta yêu cầu các ông mặc kệ không quản quý hút máu cấp A, e rằng chính là có ý làm việc này. Rất nhiều quý hút máu cấp A không phục đối với cấp B, ông ta hỗ trợ một chút rồi kích động bọn chúng, muốn làm rối cục diện toàn tộc các ông cũng không khó. Trong thôn của ông có nội gián, những kẻ đang đến chắc không chỉ có cấp A, sợ là còn cả nhiều loại ma quái khác, các ông hãy cẩn thận. Có điều tôi phải nói trước, trong tình huống cấp bách, nếu người của tôi gặp nguy hiểm, tôi có thể sẽ chẳng để ý được cấp A hay là cấp B đâu".

Cừu An gật đầu: "Tôi hiểu",

Nghiêm Lạc quay người muốn đi, Cừu An gọi anh lại: "Diêm Vương, Thiên Bà nói nếu như gặp người sẽ hại người, nhưng nếu không gặp người thì sẽ hại toàn tộc, có lẽ là nói đêm nay, người cũng phải cẩn thận".

Nghiêm Lạc gật đầu, nhảy xuống khỏi nóc nhà, chạy về hướng Tiểu Tiểu đang đợi.

"Boss, xảy ra chuyện gì rồi? Bọn họ nói đã đưa bà bà về từ đường, có quý hút máu tấn công vào thôn. Nhưng ở đây không phải là thôn của quý hút máu sao?"

"Đồng tộc tương tàn, ngoại trừ quyền lực ra, không thể vì thứ khác. Cấp A một khi thống lĩnh Huyết tộc rồi, chuyện hút máu người sống sẽ rất khó khống chế. Anh phải đến cửa thôn cùng với bọn Âm lão cứu, em đi theo anh." Nghiêm Lạc không muốn để Tiểu Tiểu lại rồi khỏi tầm mắt mình.

"Boss." Chúc Tiểu Tiểu khó xử, cuối cùng vẫn nói: "Em muốn cùng với bà bà đến từ đường. Bà bà vì cứu em mới bị thương, nghe nói cấp C và những người già, trẻ nhỏ đều ở trong từ đường lánh nạn, em muốn đi cùng những người dân giữ ở đó. Bọn anh bảo vệ vòng ngoài, em canh chừng ở tuyến trong".

Nghiêm Lạc nhìn cô hồi lâu rồi nói: "Heo Con, lần này không phải chuyện bình thường, bọn anh ở bên ngoài đánh, nếu như em có nguy hiểm gì, gọi điện thoại thậm chí dùng thuật chiêu gọi tìm anh đều không có tác dụng, anh chưa chắc có thể ra được để cứu em".

"Cũng đều nguy hiểm như nhau mà, em ở ngoài cửa cùng anh chẳng qua cũng là đánh giết, ở trong từ đường chẳng phải sẽ an toàn hơn sao? Boss, em cũng là hàng ma sư, em do anh đích thân huấn luyện đó." Chúc Tiểu Tiểu lấy Tiểu Phấn Hồng ra: "Anh xem, em có vũ khí. Em còn có Diêm Vương chứ", lại lôi ra hai thiết bị liên lạc: "Anh xem, em còn có máy liên lạc, chia cho anh đeo một cái. Như vậy chúng ta đều có thể biết được tình hình của đối phương".

Nghiêm Lạc nhận lấy thiết bị liên lạc, kéo cô vào lòng: "Em đến từ đường rồi, bảo bọn họ cho chút thuốc bôi lên mặt trước. Không được chạy loạn, Cừu

An cũng đã phái người bảo vệ từ đường, nhưng bọn họ có nội gián, em không được tin tưởng bất cứ người nào, tự mình phải cẩn thận hơn. Nếu để anh phát hiện em có vết thương mới, xem anh sẽ xử lý em thế nào".

"Tuân lệnh, Boss đại nhân."

Cứ như thế, Chúc Tiểu Tiểu với nửa bên mặt sưng đỏ bé Bát Bát đi đến từ đường. Nghiêm Lạc đưa cô tới đó rồi vội vã rời đi. Chúc Tiểu Tiểu tự mình thám thính một vòng, từ đường này rất lớn, lại có hai tầng bên trên và một tầng hầm. Tầng một là chỗ đặt bài vị và linh vật của tộc, dùng để hành lễ cúng tế. Tầng hai là một sảnh lớn, có phòng trưng bày. Tầng hầm dưới đất mới là nơi ẩn trốn thực sự.

Lúc này mọi người đều trốn dưới hầm, mà ở tầng một và ngoài cửa thì đều có Huyết tộc cấp B trông giữ. Tầng hai chỉ có mấy người canh chừng Đậu Đậu. Chúc Tiểu Tiểu đứng trên cầu thang nhìn qua rồi liền đi xuống dưới.

Cô xuống đến tầng hầm, tìm thấy Thiên Bà đang nằm trên một chiếc giường nghỉ ngơi. Ở bên trông nom bà là cô gái hôm nay đến mời Chúc Tiểu Tiểu. Nhìn thấy bên mặt sưng đỏ của Chúc Tiểu Tiểu, cô ta vội vàng giúp cô bôi thuốc.

Thiên Bà yếu ớt mở mắt ra, nói với Tiểu Tiểu: "Nha đầu, khi Huyết tộc chúng ta chết, hồn phách tứ tán, không cách nào siêu sinh. Nhưng ta còn có một mong muốn. Nếu như, ta không chống đỡ được qua ngày hôm nay, vào lúc ta sắp chết, hồn phách ra khỏi cơ thể, là lúc tốt nhất để thu thập, con giúp ta thu hồn phách lại, nếu may mắn có thể giữ được hoàn chỉnh ba hồn chín phách, xin hãy giúp ta thỉnh cầu với Diêm Vương. Ta cả đời này hối hận nhất là không thể ở Đạo gia cho đến lúc chết, nếu ta còn có thể trùng sinh, hy vọng lại tiếp tục được làm người của Đạo gia".

"Bà bà, bà sẽ không sao đâu."

"Đứa trẻ ngốc, bà bà không phải đã nói với con rồi sao, chuyện bà bà cần làm đều làm hết rồi. Bà bà bị thương không trách con, con đừng để trong lòng. A Niên đưa Đậu Đậu đến chỗ ta, là nhằm đúng vào ta. Bọn chúng nếu muốn hủy diệt thôn, phải giết chết lão thái bà có năng lực dự báo, đó là sách lược. Thời gian của bà bà cũng đến rồi."

"Không phải đâu, bà bà, bà là người tốt, bà có thể chống cự tiếp được." Chúc Tiểu Tiểu nhìn Thiên Bà khuôn mặt trắng bệch, còn cả Bát Bát yếu ớt, trong lòng vô cùng buồn bã.

Thiên Bà cười an ủi, nói: "Bà bà mệt rồi, bà bà ngủ một chút",

Chúc Tiểu Tiểu gật đầu, lặng lẽ ngồi bên cạnh, trong lòng lo lắng, không biết tình hình bên ngoài thế nào rồi. Cô mở máy liên lạc, đúng lúc nghe thấy Tư Mã Cần đang hét: "Sao lại không thấy nữa?".

Ở một bên khác, Ray trả lời: "Lúc mười giờ hai mươi ba phút, cô ấy gọi điện báo nhìn thấy hai chiếc xe trong tòa nhà đi ra, cô ấy muốn bám sát điều tra. Nhưng sau đó gọi lại thì mất liên lạc. Tôi nhờ đồng nghiệp ở gần đó đến giúp, song không tìm thấy cô ấy đâu, xe của cô ấy vẫn còn, nhưng bên trong lại không có người. Tôi cũng nhờ Chu Duệ trong công ty tìm trong hình ảnh giám sát giao thông, trên camera của con đường đó, chỉ thấy hai chiếc xe cô ấy nói chứ không nhìn thấy cô ấy".

Chúc Tiểu Tiểu sững lại lời này là nói Tiết Phi Hà? Hôm nay cô ấy đi theo dõi quỷ hút máu. Sao lại biến đâu mất rồi?

Ray tiếp tục nói: "Bên này thiết bị không đầy đủ, tôi nhờ Chu Duệ ở công ty tra định vị điện thoại của Phi Hà, có tin tức sẽ thông báo cho mọi người".

Tư Mã Cần hung dữ văng tục mấy câu, rõ ràng sốt ruột đến cực điểm. Đột nhiên nghe anh hét: "Chỗ tôi có sự việc phát sinh, xuất hiện tám con ngoại lai, Huyết tộc đánh tới rồi. Anh vừa chờ đốc vừa nói, rõ ràng là đang chạy bộ: "Tôi đi đây, mẹ kiếp! Ông đây đang muốn đánh người!".

Cao Lô lúc này nhỏ tiếng xen lời: "Huyết tộc ở chỗ tôi đây không biết biến đâu mất hai người. Tôi đi quan sát một chút".

Âm Yên Tư dặn dò: "Cẩn thận. Nội gián của bọn họ không ít".

"Biết rồi, chúng ta đang ở chỗ tối."

Ray nói: "Tôi báo Hồ Dương rồi, ông ấy đang điều hai máy bay tuần tra tới giúp, nhưng cần có thời gian, mọi người phải cẩn thận".

Chúc Tiểu Tiểu nghe thế lo lắng toát mồ hôi. Cô nhìn khắp xung quanh, hình như mọi người đều bình thường. Bởi vì Huyết tộc đầy chật trong phòng, máy thăm dò dùng ở chỗ này cũng không có tác dụng.

Bất chợt, Vu Lạc Ngôn thở hồng hộc chạy vào, anh trông thấy Chúc Tiểu Tiểu, liền nở nụ cười: "Tiểu Tiểu, bọn họ bảo anh đến đây giữ cùng em". Anh đặt ba lô xuống đất, kéo khóa ra: "Còn bảo anh mang súng cho em nữa. Mặt em bị thương thành thế này, rất đau phải không?".

Lúc này trên lầu bỗng "rầm" một tiếng, có vật nặng nào đó rơi xuống đất, tất cả mọi người nào động, mấy đứa trẻ sợ quá bắt đầu khóc. Vu Lạc Ngôn đột nhiên đẩy đẩy Chúc Tiểu Tiểu, nhỏ tiếng lo lắng nói: "Bên trái, người mặc áo đỏ kia, là cấp A".

Chúc Tiểu Tiểu nhìn tới chỗ cô gái mặc áo đỏ trong góc phòng đang cùng những người xung quanh đứng lên, trên mặt không có biểu cảm gì khác thường. Nhưng Vu Lạc Ngôn bên cạnh lại kiên quyết khẳng định: "Cô ta là cấp A".

Bên trên lại kêu "rầm" một tiếng nữa, cô gái mặc áo đỏ đó khoe miệng lộ ra nụ cười, giơ tay tóm lấy một đứa trẻ trước mặt. Người xung quanh kinh hãi tản ra, trong tiếng hét của đứa trẻ/ Chúc Tiểu Tiểu giờ sùng lên chĩa vào cô ta.

Ánh mắt của cô gái áo đỏ di chuyển từ hòng súng đen thăm thẳm dừng lại trên mặt Chúc Tiểu Tiểu, lạnh lùng hừ một tiếng: "Con người?"

"Con người cũng có thể xử lý cấp A như mày."

Nghe nói đến từ cấp A này, xung quanh tất cả đều kinh hãi, mọi người tản ra càng xa, chỉ còn lại Chúc Tiểu Tiểu và cô gái áo đỏ đối đầu với nhau. Bây giờ mẹ của đứa trẻ từ phía cửa tiến vào, đứng bên cạnh đứa trẻ khóc lóc thảm thiết, van xin thả đứa trẻ ra. Chúc Tiểu Tiểu cau mày, tập trung tinh thần theo sát nhất cử nhất động của cô gái áo đỏ.

Cô gái này không thèm để ý đến Chúc Tiểu Tiểu, như thể trên tay có đứa bé làm con tin thì cô ta không cần phải sợ gì nữa.

Cô ta nói với cả đám Huyết tộc xung quanh: "Cùng là Huyết tộc, chúng tôi chỉ muốn được quay lại, trở về trong đại gia đình. Quần tộc chúng ta có năng lực lớn mạnh, vì sao phải chịu sự khong chế của con người, vì sao không thể quang minh chính đại đi vào xã hội. Tộc trưởng bị người ta làm cho mù quáng, ông ta có lợi ích của ông ta, lẽ nào mọi người cam tâm cứ mãi thế này? Chúng ta vì sao phải thấp hơn con người mọi bậc, lần tránh giống như loài chuột?"

Đám người xung quanh không ai đáp lời, chỉ có Chúc Tiểu Tiểu lớn tiếng quát: "Nói năng linh tinh! Sống trong một thế giới giết chóc có gì tốt, hòa bình chung sống com no áo ấm mới là hạnh phúc. Các cô mới là những kẻ vì lợi ích cá nhân mà làm chuyện xấu. Cô bị lợi dụng làm lá chắn cho người khác, còn ở đây mà hớn hờ vui mừng? Đản độn! Thả đứa bé xuống, nếu không tôi nổ súng!"

"Nổ súng?" Cô gái áo đỏ kéo đứa bé lại gần, chắn trước mặt mình: "Mày biết tốc độ của tao nhanh thế nào, mày có thể đảm bảo không làm bị thương đứa trẻ?"

Tiểu Tiểu có chút hoảng hốt, cô thực sự không chắc chắn. Mẹ của đứa bé đó sợ quá, hét lên với Chúc Tiểu Tiểu: "Đừng nổ súng, đừng nổ súng". Trên đỉnh đầu, tiếng đánh nhau ở tầng một càng lúc càng vang, cô gái áo đỏ cười lạnh lùng: "Chúng mày, tất cả nếu muốn sống thì ngoan ngoãn nghe lời, nếu không thì tao giết đứa trẻ này trước, rồi sẽ giết chúng mày".

Mấy người ở gần cánh cửa sợ hãi vội chạy ra ngoài, nhưng cửa căn phòng dưới đất này không biết từ lúc nào đã bị khóa lại rồi, bây giờ mở kiểu gì cũng không ra.

Cô gái áo đỏ cười phá lên: "Chỗ này bị tao phong ấn rồi, chúng mày chẳng đi nổi đâu".

Chúc Tiểu Tiểu cau mày, cô ta phong ấn khi nào? Trong máy liên lạc Ray đang hỏi: "Tiểu Tiểu, chỗ cô cũng có cấp A sao? Bây giờ tình hình thế nào?"

Chúc Tiểu Tiểu lớn tiếng nói với cô gái áo đỏ kia: "Mày dùng phong ấn giam chúng tao ở đây, nhất định có chủ ý phải không? Bên trên đánh qua đánh lại diễn kịch làm gì, trong thôn này đều là Huyết tộc, chẳng ai kém ai, chúng mày chưa chắc có thể tấn công xuống dưới này. Mày dùng một đứa trẻ làm con tin, là muốn chúng tao làm gì?"

Mấy câu của Tiểu Tiểu nghe như đang hỏi, nhưng cũng đã kín đáo thông báo rõ tình hình cho Ray ở bên kia.

Cô gái áo đỏ tiến lên một bước: "Yêu cầu của tao rất đơn giản, chính là muốn chúng mày gọi điện thoại tới Cừu An, nói cho ông ta tình hình ở đây, bảo ông ta thả tất cả người của ông ta lùi về từ đường". Cô ta cười cười, "Cừu An là người thông minh, ông ta tự nhiên sẽ biết nên làm thế nào".

"Mày muốn dùng người trong căn phòng này để uy hiếp, ép toàn tộc đầu hàng? Cuộc điện thoại này chúng tao làm sao dám gọi?" Lời ấy của Chúc Tiểu Tiểu là nói cho Ray nghe.

"Hừ, Cừu An không dùng tay, cứ mười phút tao sẽ giết một đứa."

"Khi súng của tao còn đang chĩa vào đầu mày, mày nói thể hình như hơi tự tin quá."

"Vậy mày nổ súng đi, bắn chết đứa trẻ này rồi, đừng nói đến chuyện tao có giết mày hay không, người của căn phòng này liệu có thể tha cho mày? Mày ở trước mặt bọn họ lại dám giết trẻ con của tộc người bọn họ?"

Mẹ của đứa trẻ vừa nghe thấy sẽ giết chết con mình, lại xông đến định cướp súng của Tiểu Tiểu, miệng còn hét: "Đừng làm con tôi bị thương, chúng tôi nghe lời cô ta, đều nghe cô ta".

Vu Lạc Ngôn giờ súng lên quát mẹ đứa trẻ: "Đứng im, lùi lại".

Bà mẹ kia mặt trắng bệch, đứng ngây ra tại chỗ, đột nhiên lớn tiếng hét: "Đây là làm gì, con tôi bị bắt rồi các người đến tôi cũng muốn giết sao? Đây là chỗ của Huyết tộc chúng tôi, các người những con người bên ngoài còn muốn ức hiếp chúng tôi sao?"

"Đừng diễn kịch nữa, cô cũng là cấp A." Vu Lạc Ngôn nhứ chặt mày, lòng bàn tay căng thẳng đến toát mồ hôi, may mà tay cầm súng vẫn còn rất chắc.

Bà mẹ kia trong thoáng chốc phát cuồng nói: "Cái gì? Anh lại dám ngấm máu phun người như thế. Tôi ở trong thôn đã hơn tám mươi năm rồi, trong căn hầm này có ai là không quen tôi, anh cho rằng anh tiện miệng cho một tội danh là được sao? Loài người các anh đến chỗ chúng tôi đây, là vì dã tâm gì? Nếu như làm bị thương con tôi, tôi tuyệt đối không bỏ qua cho các người. Còn cả cô!". Cô ta quay sang phía cô gái áo đỏ kia: "Cô có yêu cầu gì chúng tôi sẽ làm theo như thế, không cho phép làm tổn thương con của tôi".

Người xung quanh đều bị bà mẹ này làm cho kích động, một số người nhao nhao chen đến. Vu Lạc Ngôn sát lại gần Chúc Tiểu Tiểu, cảm thấy căng thẳng vì bị cô lập không chỗ dựa. Bọn họ bây giờ, dù gì cũng đang bị nhốt cùng một đám quỷ hút máu, trước tiên đừng nói những người này là cấp B cấp C gì, nếu như bị làm cho tức rồi đều sẽ cắn người nh? Hơn thế nữa, trong căn phòng này còn có lần hai con quỷ hút máu cấp A.

Cô gái áo đỏ nhìn thấy tình hình như thế, cười rồi chỉ vào mẹ của đứa trẻ, nói: "Vậy thì nhanh chóng thông báo cho tộc trưởng của các người đi, chúng tao chỉ yêu cầu ngừng ngay phản kháng, tất cả đều rút về từ đường này".

Chúc Tiểu Tiểu hét lớn: "Đợi một chút!".

Cô gái áo đỏ một tay bóp cổ đứa trẻ: "Đợi? Tao không có kiên nhẫn như vậy".

Bà mẹ kia lấy điện thoại, nhanh chóng gọi ra ngoài: "Tôi gọi điện thoại, tôi gọi điện thoại, cô đừng làm bị thương con tôi".

Chúc Tiểu Tiểu "đoàng" một tiếng, nổ súng, viên đạn suýt qua đầu cô gái áo đỏ, bắn lên bức tường phía sau cô ta.

"Tao nói rồi, đợi một chút. Tao không phải đang đùa!" Chúc Tiểu Tiểu vẻ mặt nghiêm túc, mang theo mấy phần khí thế: "Hai người chúng mày đều là cấp A, đang một người diễn một người hòa theo ở đây, muốn làm mờ mắt tất cả. Toàn tộc đầu hàng rồi, lẽ nào có thể sống được? Súng ở trong tay tao dù gì cũng lấp đạn bạc, kẻ được quyền lên tiếng ở đây không phải là chúng mày".

Mẹ đứa trẻ giận dữ: "Luôn mồm nói tôi là cấp A, cô có chứng cứ gì? Cô là con người ở ngoài đến, căn bản sẽ không để ý đến sự sống chết của tộc người chúng tôi. Chuyện trong tộc chúng tôi, chưa đến lượt cô quản!".

"Muốn chứng cứ sao? Được thôi, nhân bây giờ lão thái bà ta vẫn còn chưa chết, sẽ đến làm chứng nhé." Giọng nói yếu ớt của Thiên Bà từ phía sau đám người truyền đến, mọi người rẽ sang, để lộ ra Thiên Bà đang ngồi dựa bên tường.

Thiên Bà hít một hơi, nói với mẹ của đứa trẻ: "A Hà, cô sống ở trong thôn này hơn tám mươi năm rồi, lão thái bà ta biết. Nhưng đứa trẻ này có thiên nhãn, nó nói cô là cấp A, ta tin nó. Hôm nay ở trước mặt mọi người, lão thái bà ta vẫn còn hơi thờ, xin dùng cái mạng già của ta đây để làm người đảm bảo cho hai đứa trẻ loài người này. A Niên đã ở cùng tộc trưởng hơn một trăm năm, nhưng nó vẫn biến thành cấp A, ngay đến Đậu Đậu bị ma vật hãm hại, cũng có thể cắn được máu thịt của lão thái bà ta đây. Hôm nay là đại nạn của tộc ta, ta không quan tâm cô làm sao lại biến thành thế này, nhưng sự thực là vậy, các người muốn mượn những người già cả, phụ nữ, trẻ em chúng ta trong căn phòng này để hủy diệt toàn tộc, chỉ sợ chúng ta cũng không thể đáp ứng".

Thiên Bà ở trong tộc không có chức vị, nhưng lại là nhân vật giống như tiên tri, được mọi người cực kỳ tôn kính, Cừu An cũng phải nể bà mấy phần. Bà vừa nói ra những lời này, mọi người trong tộc toàn bộ đều lộ vẻ xúc động. Hàng xóm, bạn bè gần gũi sớm chiều của bọn họ không ngờ đã biến thành cấp A. Mà chuyện này hôm nay lại là họa diệt tộc.

Cô gái áo đỏ lạnh lùng hừ một tiếng: "A Niên, đồ đàn độn kia, đem theo Đậu Đậu mà ngay đến một lão thái bà chết tiệt cũng không giết chết được".

"Xin lỗi để các người thất vọng rồi, Tiểu Tiểu nói rất đúng, ở đây không phải là chỗ các người được lên tiếng", Thiên Bà bình tĩnh trả lời.

Cô gái áo đỏ hét lên: "A Hà, tao sớm nói rồi, trực tiếp động thủ là tốt nhất, mày lại vẫn cứ muốn để chúng nó ngoan ngoãn nghe lời. Chúng nó, những kẻ này cùng với con người càng ngày càng giống nhau, không cho ném một chút lợi hại thì chúng nó còn chưa biết sợ".

Cô ta đột nhiên hất mạnh đứa trẻ trong tay về phía Chúc Tiểu Tiểu, rồi nhanh như chớp tấn công tới.

Chúc Tiểu Tiểu giật mình dang hai tay đón lấy đứa bé, trong tình huống nguy cấp súng rơi khỏi tay. Cô vội vàng ôm lấy đứa bé lăn xuống đất, nhưng không tránh được, vai cô bị cô gái áo đỏ hung dữ đá trúng một cái.

Tiểu Tiểu nhìn đau lật tay rút Tiểu Phấn Hồng, run run vặn một cái, kiếm dài phóng ra, "roạt, loạt", chém về phía cô gái áo đỏ.

Bây giờ chỉ nghe thấy một tiếng súng vang lên, Vu Lạc Ngôn bóp cò!

Nhưng Chúc Tiểu Tiểu còn đang nguy cấp nên không để ý được đến anh. Lúc này cô gái áo đỏ nhe răng nanh ra, giương vuốt sắc, dù bị thanh kiếm kia của Chúc Tiểu Tiểu ngăn cản, vẫn cứ xông đến.

Tốc độ của Tiểu Tiểu chắc chắn không bằng được cô ta, nhưng thắng ở điểm thân pháp linh hoạt, Tiểu Phấn Hồng uy lực không tồi, mấy chiêu đánh túi bụi, miễn cưỡng chống đỡ được.

Nhưng Vu Lạc Ngôn bên kia lại có phiền phức lớn. Cô gái áo đỏ đó vừa ra tay, bên này người mẹ tên gọi A Hà cũng bỏ nhào đến, trong tình thế nguy cấp, Vu Lạc Ngôn đã nổ súng. Viên đạn suýt qua cánh tay A Hà, vết thương bốc khói, máu chảy không ngừng.

A Hà nổi giận, vết thương khiến mắt cô ta lộ sắc xanh đen, răng nanh mọc dài ra. Đứa trẻ bị cô gái áo đỏ ném qua được người dân thôn trông giữ, lúc này nhìn thấy mẹ biến hình như vậy, sợ hãi khóc lớn, cất tiếng gọi: "Mẹ, mẹ...".

A Hà nhảy bật lên không trung, bỏ nhào tới Vu Lạc Ngôn. Vu Lạc Ngôn lại nổ súng, lần này không trúng, người bị A Hà tóm được. Cô ta lao vút lên trên, ấn chặt Vu Lạc Ngôn vào tường. Bên dưới, dân làng hét hân: "A Hà, cô đừng tay!".

A Hà bóp cổ Vu Lạc Ngôn, quay đầu nhìn xuống dưới, mọi người đều đang chăm chú quan sát cô ta. Một người hàng xóm đang ôm Đông Đông con

của cô ta trong lòng, áp lấy đầu nó không để nó nhìn về phía bên này. Mấy người lại hét: “A Hà, cô đừng như vậy, nghĩ đến Đông Đông, cô đừng làm chuyện ngốc”. Nỗi đau trong lòng A Hà thực sự khó nói thành lời, những người này đều là bạn bè của cô ta, nhưng cô ta lại dục dõ uống máu sống, bạo ngược thành nghiện, cô ta đã không quay đầu được nữa rồi.

Giây phút này, Vu Lạc Ngôn ở gần cô ta như vậy, cô ta thậm chí ngửi thấy cả mùi máu thơm tỏa ra từ mạch máu mỏng nơi động mạch cổ của anh. Trái tim A Hà đập loạn, da đầu tê dại, cô ta đã không còn cách nào không chế bản thân mình.

A Hà cúi đầu, há miệng cắn xuống cổ Vu Lạc Ngôn.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Ở bên dưới sau một loạt tiếng kinh hãi, lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của A Hà, đầu cô ta ngẩng mạnh lên, trên mặt nhiều thêm một vết thương đang bóc khỏi.

Vu Lạc Ngôn tay cầm dao găm chém một nhát nữa lên cánh tay cô ta, A Hà đau đớn thả lỏng tay, Vu Lạc Ngôn rơi xuống đất, lăn một vòng.

Còn chưa đợi anh đứng vững, A Hà đã nhào đến, cô ta tóm lấy Vu Lạc Ngôn ném lên tường, "choang" một tiếng, dao rơi trên mặt đất, A Hà hét lớn, lao đến ép lên người Vu Lạc Ngôn.

Lần này Vu Lạc Ngôn không còn sức kháng cự, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, có hai bóng người cùng lúc bay đến, hất A Hà ra, lại có mấy người chạy tới đỡ Vu Lạc Ngôn dậy.

"A Hà, chúng tôi cấp B không uống máu sống, theo lý mà nói năng lực không mạnh bằng cấp A, nhưng cô đừng có quên, chúng tôi cũng là Huyết tộc, bản lĩnh cô có, chúng tôi cũng có." Mấy người còn coi là có chút sức chiến đấu của Huyết tộc chắn trước mặt Vu Lạc Ngôn, bọn họ nhe nanh, giương móng vuốt ra. Còn có hai người đã xông vào trong vòng chiến giữa Chúc Tiểu Tiêu và cô gái áo đỏ.

Những người khác ôm lấy trẻ con, toàn bộ lùi đến góc nhà. A Hà lúc này đã mất hết lý trí, cô ta chỉ biết Vu Lạc Ngôn kia có máu sống thơm ngon. Cô ta nhe nanh, găm gào rồi xông đến.

Không có máu sống và kinh nghiệm săn bắt, đích xác là khiến sức tấn công của cấp B hơi yếu, hướng hồ trong phòng đều là những người già cả từ trước đến nay chưa từng đánh giết. Cho nên phía bên này, hai người Huyết tộc đến giúp Chúc Tiểu Tiêu, chẳng mấy chốc đều bị cô gái áo đỏ đánh ngã.

Nhưng bọn họ ra tay trợ giúp cũng khiến Chúc Tiểu Tiêu đỡ được phần nào, cô quay lại nhìn Vu Lạc Ngôn. Anh bên đó đã có người tương trợ, Chúc Tiểu Tiêu cũng ít nhiều yên tâm hơn. Trước mắt cần phải nhanh chóng xử lý hai con quỷ hút máu cấp A này, tình hình bên ngoài không biết thế nào rồi, tiếng đánh nhau trên lầu vẫn chưa ngừng, có lẽ là một trận ác chiến.

Chúc Tiểu Tiêu "roạt roạt" hai nhát kiếm, lại tấn công về phía cô gái áo đỏ. Cô gái áo đỏ tốc độ cực nhanh, vụt một cái nhảy lên nóc nhà, đó là phạm vi Chúc Tiểu Tiêu dùng Tiểu Phấn Hồng không thể tấn công đến được. Hai người Huyết tộc một trái phải cũng nhảy lên trên, muốn tấn công cô gái áo đỏ, nhưng một người đã bị cô ta đập bay, người còn lại cũng bị bóp cổ, ép đến góc tường.

Cô gái áo đỏ cười hung ác: "Tao đánh mệt rồi, máu cấp B tao cũng muốn thử xem". Cô ta nói xong, liền cắn xuống cổ đồng loại mình.

Chúc Tiểu Tiêu thấy vậy, trong tình huống cấp bách vung tay phóng Tiểu Phấn Hồng về phía cô gái áo đỏ.

Cô gái áo đỏ nghiêng người tránh đi rồi nhào thẳng tới chỗ Chúc Tiểu Tiêu. Mọi người thấy vậy kinh hoàng thất sắc, muốn tương trợ nhưng bản thân lại chẳng thể làm gì.

Chúc Tiểu Tiêu hai tay trống không rõ ràng đã không còn khả năng kháng cự. Cô gái áo đỏ lao đến, vô cùng sung sức, cực kỳ tự tin, nào có ngờ được, ở phía trước đợi cô ta lại là nỗi đau đớn kinh hoàng. Ngực cô ta bị dính một chương, con đau đớn khủng khiếp thấu tới tận từng sợi thần kinh!

Cô gái áo đỏ bị đánh bay ra ngoài, đập lên trên tường lại rơi xuống đất. Chúc Tiểu Tiêu thở dốc, ôm lấy tay phải, công lực của cô không đủ, sử dụng Diêm Vương chú thực sự hơi quá sức. Nhưng lúc nguy cấp có thể cứu mạng, con đau tê dại nửa người này cũng đâu là gì.

Sau lưng, một tiếng sấm vang lên, Chúc Tiểu Tiêu vội quay đầu, Vu Lạc Ngôn tay cầm súng đang đứng ở đó, A Hà trọn trùng mất ngã xuống trước mặt anh. Mấy người Huyết tộc bên cạnh biểu cảm khác nhau, nhưng đều không giấu được vẻ thương cảm.

Trong chốc lát, cả căn phòng ngoại trừ tiếng khóc của trẻ con ra thì không còn động tĩnh gì khác. Qua một lúc, Thiên Bà nói: "Tiểu Tiêu, con đến đây, bà bà có lời muốn nói".

Chúc Tiểu Tiểu đi đến, Thiên Bà đuổi hết những người xung quanh ra, khẽ giọng nói với Chúc Tiểu Tiểu: "Huyết tộc mấy trăm năm nay có một bí mật. Trong rừng cây ở phía bắc của thôn có phong ấn cất giấu một viên huyết thạch, viên huyết thạch đó là một chìa khóa, dùng nó để mở khóa gì thì không ai biết. Con phải nhanh một bước tìm ra viên huyết thạch đó".

Chúc Tiểu Tiểu kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi: "Vì sao ạ?".

"Ta không biết. Ta chỉ đột nhiên cảm ứng được viên đá này đang gặp nguy hiểm, không thể để cho người khác cướp nó đi. Chuyện xảy ra đêm nay chắc không chỉ đơn giản vì muốn khống chế Huyết tộc, điều bọn họ muốn có lẽ chính là viên đá đó. Con à, chuyện này rất quan trọng, mau tìm viên đá đi."

"Sau khi lấy được thì sao?"

"Ta cũng không biết, có lẽ một ngày nào đó con sẽ có được lời khai huyền."

"Vậy mọi người ở đây phải làm thế nào?"

"Chúng ta có thể tự chăm sóc cho mình. Đi đi, nhớ kỹ, viên đá đó rất quan trọng." Thiên Bà nhìn Bát Bát ở bên cạnh, lại nói: "Chú chuột béo này còn rất suy nhược, cứ để nó ở chỗ ta, con làm xong việc lại quay về đón nó".

"Dạ!" Chúc Tiểu Tiểu khó nhọc gật đầu: "Bà bà yên tâm, con nhất định cố gắng hết sức!". Cô quay sang gọi Vu Lạc Ngôn, đeo ba lô vũ khí lên chuẩn bị đi.

Mọi người Huyết tộc nhìn cử động của hai người bọn họ, không ai ngăn cản. Thiên Bà gọi mấy người lại, bố trí sắp xếp những việc tiếp theo. Chúc Tiểu Tiểu chuẩn bị xong, cáo từ Thiên Bà, rồi trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, kéo cánh cửa cổ phong ấn kia ra.

Cô cùng Vu Lạc Ngôn đứng trong cầu thang cẩn thận nghe ngóng, cuộc chiến trên lầu hình như cũng ngừng rồi, bọn họ nhìn nhau một cái, rón rén bước lên trên. Trận chiến bên trên quả nhiên đã kết thúc, những người trong thôn đang thu dọn, bố trí lại phòng thủ. Chúc Tiểu Tiểu yên tâm, kéo Vu Lạc Ngôn nhanh chóng chạy ra ngoài.

Chuyện của viên huyết thạch từ miệng Thiên Bà nói ra thì chắc chắn không thể tầm thường. Chúc Tiểu Tiểu cũng không dám làm bừa, cô báo cáo với Ray một tiếng. Ray đang ở những tần số khác nhau liên tiếp nhận được thông tin từ các hướng, anh hoàn toàn biết rõ những người nào có thể liên lạc, nhưng người nào không thể làm phiền. Rất nhanh chóng Ray kết nối thiết bị liên lạc của mấy bên với nhau, Âm Yến Tư nói đầu tiên: "Boss truy đuổi ma thần Âm Dạ, chạy vào rừng cây phía bắc thôn rồi, tôi đang chạy về hướng đó".

"Ma thần Âm Dạ?" Chúc Tiểu Tiểu sốt ruột, đó chẳng phải kẻ lần trước đánh Boss bị thương sao?

"Theo như lời Thiên Bà nói, ma thần Âm Dạ có lẽ đang chạy đến chỗ viên đá kia, mọi người mau tản ra, đi về phía bên đó. Huyết tộc có thể đối phó được với đám cấp A còn lại, ma quái bên này chắc đều sẽ đi đến rừng cây, chúng ta cần phải tới hỗ trợ Boss", Âm Yến Tư ra lệnh.

Ray nhanh chóng tiếp lời: "Thư Đồng và bọn A Dững sắp đến rồi, tôi có bảo bọn họ mang trang bị loại lớn đến. Máy bay tuần tra của cảnh sát đã tới, bây giờ tôi bảo bọn họ bay đến rừng cây, chúng ta có thể có được hình ảnh giám sát từ trên không, sau khi phân tích địa hình sẽ gửi cho mọi người".

"Phi Hà đâu?" Người hỏi câu này là Tư Mã Cần.

"Xin lỗi, Tư Mã, vẫn chưa có tin tức. Tìm thấy điện thoại của cô ấy rơi hổng ở đầu đường, nhưng không nhìn thấy người, cũng không có dấu hiệu xảy ra ẩu đả hay bị thương."

"A Dững làm sao biết mà đến?", Cao Lôi hỏi.

"Mấy người bọn họ hai ngày nay được nghỉ, mọi người ở bên đó tình thế không tốt, tôi sợ xảy ra chuyện, liền nhờ riêng bọn họ giúp đỡ, công ty bên kia không biết. Chu Duệ dùng thiết bị ở công ty giúp chúng ta, Happy và Smile cũng bao che, đám người tiếp quản công ty bên ấy hình như không thông thạo những thứ này, bọn họ không biết gì cả."

Mọi người vừa từ các hướng khác nhau chạy vào rừng cây, vừa thông báo tình hình.

"Tôi đã đến rồi, có một lán nhỏ giữa rừng, mọi người đến đây tập hợp." Âm Yến Tư chạy đến nơi đầu tiên. Rừng cây này rất lớn, đêm tối mịt mùng, chẳng nhìn thấy cái gì cả. Lúc đó hai chiếc máy bay đang di chuyển trên không bật đèn thăm dò chiếu xuống, từ chỗ cái lán, nhìn không thấy bóng dáng của Nghiêm Lạc và ma thần Âm Dạ gì đó.

Mấy người rất nhanh chóng đuổi đến nơi, Cao Lôi và Tư Mã Cần bắt đầu làm ký hiệu ở cửa rừng. Ray thông báo: "Máy định vị trên người Boss cho thấy anh ấy đang đi theo hướng chín giờ, mọi người cách khoảng 1 km nữa. Tôi gửi bản đồ địa hình có kèm hướng dẫn vào điện thoại mọi người rồi đây".

"Từ khi nào mà Boss biết để máy định vị ở trên người vậy?".

Ray cười nói: "Anh ấy bảo sợ Tiểu Tiểu hỏi anh ấy đang ở đâu nên đeo vào để tôi dễ dàng chỉ rõ phương hướng cho cô ấy. Bây giờ vừa hay lại có việc phải phái người đến". Mới thoải mái được đôi chút, Ray đã lại lập tức căng thẳng: "Máy bay tuần tra quan sát thấy có người đang tiến vào rừng cây, đi về phía Boss, không phải người của chúng ta, không biết là Huyết tộc hay kẻ địch".

“Được, chúng tôi vào rừng cây rồi.”

"Trong rừng có sương đen, tình hình không ổn lắm, máy bay tuần tra không bám sát được nữa rồi."

"Chỗ chúng tôi tầm nhìn cũng rất hạn chế." Âm Yến Tư giờ tay ra hiệu cho mọi người dừng bước, anh lại cúi đầu nhìn bản đồ hướng dẫn trên điện thoại.

Vu Lạc Ngôn kéo kéo dây ba lô: "Tôi có thể nhìn rõ, đi theo tôi!".

Cao Lô vừa đánh dấu lên thân cây vừa cười nói: "Có mắt thần thật tốt".

Vu Lạc Ngôn bĩu môi: "Tôi chẳng phải chỉ có mỗi bản lĩnh này sao".

Mọi người càng lúc càng tới gần Nghiêm Lạc, cả đoạn đường không gặp phải trở ngại gì. Một lúc sau, cuối cùng cũng đến nơi, mọi người giật thót mình.

Nghiêm Lạc lúc này không còn là Boss bọn họ thường thấy nữa, anh toàn thân khí thế lạnh lẽo, tay cầm thanh trường đao đen tuyền, nhanh như tia chớp, lực tựa ngàn cân, đang ác đấu với ba bóng đen.

Trong trận đánh, hai bên tung mình bay giữa không trung, thân pháp cực nhanh, bóng chường bay tứ phía, chẳng khác gì những hình ảnh trong phim võ hiệp viễn tưởng.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn một lát, thì thầm nói: "Tình hình thế này, chúng ta cũng chẳng giúp được gì".

Vu Lạc Ngôn lại đột nhiên hét lên: "Cái con ở giữa kia!".

Thanh trường đao của Nghiêm Lạc chớp nhoáng chém tới bóng đen ở giữa, bóng đen đó nhanh chóng né ra sau, hai bóng đen còn lại cũng theo đó phải lùi mấy bước, rõ ràng đã bị loạn thế trận.

Vu Lạc Ngôn lại hét: "Bên trái!".

Thanh trường đao trong tay Nghiêm Lạc không ngừng tấn công, roạt một cái lại bổ xuống bóng đen bên trái. Bóng đen đó bị chém trúng, tựa như đứt lìa cả cánh tay, lắc mạnh rồi biến mất. Hai bóng đen kia nhanh chóng hợp lại, tan ra khuyếch tán trong màn sương đen của rừng cây.

Lúc này Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên đẩy Vu Lạc Ngôn ngã sang bên, một luồng gió mạnh đang quét tới chỗ anh vừa lực đạo rất mạnh, thậm chí mặt đất ở đó còn bị chém nứt ra một khe.

Vu Lạc Ngôn sợ đến há miệng tròn mắt, Nghiêm Lạc phi thân tới như một mũi tên, chắn trước người anh, xoay bàn tay xuất chưởng ngăn luồng gió lại. Từ giữa màn sương đen bước ra, chính là Bắc Âm Vương.

"Lại là ông! Đúng là không biết xấu hổ, đại thần còn lên tấn công con người." Chúc Tiểu Tiểu kéo Vu Lạc Ngôn dậy, nhìn thấy là Bắc Âm Vương kẻ tiểu nhân xấu xa này, liền tức giận.

Bắc Âm Vương nhìn cô một cái, vốn cho rằng đòn tấn công vừa rồi chắc chắn đánh trúng, không ngờ rằng linh lực cảm ứng của tiểu nha đầu này lại mạnh như vậy. Gã thanh niên trẻ có thiên nhân kia sẽ là trở ngại lớn, không thể không trừ bỏ.

Nghiêm Lạc lạnh mặt, bước ngang sang, chắn ánh nhìn của Bắc Âm Vương.

Bắc Âm Vương hừ một tiếng: "Sao làm cái gì cũng đụng phải người thế nhỉ?".

Nghiêm Lạc cau mày nói: "Những việc ông làm thực sự là khiến người ta khinh ghét".

"Diêm La, người cứ gắng sức khua môi múa mép đi, nghe kỹ lời ta, người đắc ý không còn được lâu đâu." Bắc Âm Vương vừa nói vừa đưa lòng bàn tay ra, trong sương đen, từ không trung hiện ra một thanh kiếm dài, nằm chắc trong tay Bắc Âm Vương.

Chúc Tiểu Tiểu có chút căng thẳng, vừa rồi nếu ba bóng đen đó là ma thần Âm Dạ, bây giờ lại thêm cả Bắc Âm Vương nữa, vậy phải ứng phó làm sao đây?

Nghiêm Lạc vùng trường đao, hoàn toàn không để ý đến lời khiêu khích của Bắc Âm Vương.

Đồng tử Bắc Âm Vương hung dữ co rút lạt bóng người lướt như chớp, chém một kiếm về phía Nghiêm Lạc. Nghiêm Lạc nhón chân, người đã vút lên trên, xoay mình tránh lưỡi kiếm, thanh trường đao trong tay trực tiếp chém thẳng vào cổ Bắc Âm Vương.

Hai vị đại thần tiến tiến lùi lùi đánh nhau, mấy người bọn Chúc Tiểu Tiểu ở bên dưới chụm đầu lại, nhỏ giọng bàn bạc.

"Bọn Bắc Âm Vương đến rừng cây, chắc chắn cũng vì viên đá gì đó kia, ma thần Âm Dạ bây giờ không thấy rồi, có phải là để Bắc Âm Vương ngăn Boss, sau đó hắt ta đi tìm viên đá?"

"Màn sương đen bây giờ thực sự không còn dày như vừa rồi nữa."

"Máy bay tuần tra nhìn thấy hướng di chuyển của màn sương đen, là về phía bắc", Ray nói. Anh vẫn đang theo dõi tình hình bên này.

Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên nói: "Tôi có một dự cảm!".

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía cô: "Cái gì?".

"Chúng ta phải mau đi về phía bắc, viên đá ở bên đó." Chúc Tiểu Tiểu thực sự không chắc chắn, nhưng chẳng biết vì sao cô cứ cảm giác mình đang bị thúc giục, phải mau đi về hướng đó.

Âm Yên Tư nhìn cô: "Linh lực cảm ứng của cô đột nhiên mạnh hẳn lên".

Chúc Tiểu Tiểu chợt nhớ ra, cô giơ tay trái lên, để lộ vòng chi đở: "Đây là Thiên Bà cho tôi, bà ấy nói có thể tăng cường khả năng cảm ứng. Tôi cũng thấy rất lạ, tự nhiên lại biết được chỗ Vu Lạc Ngôn đứng rất nguy hiểm".

"Đã là như thế, vậy cứ theo cảm giác của Chúc Tiểu Tiểu, chúng ta cùng đi về phía bắc, ngăn cản ma thần Âm Dạ."

Cao Lôi đẩy đẩy gọng kính, rất hứng thú đối với thách thức khó khăn này.

Âm Yên Tư vươn tay xoa lên thanh đại đao trên lưng, đồ cướp được trong tay ma thần, chuyện này khiến nhiệt huyết trong anh cũng bắt đầu trào dâng, anh khua tay một cái: "Chúng ta đi!".

Chúc Tiểu Tiểu quay đầu hét một tiếng với Nghiêm Lạc: "Boss, anh nhất định phải đánh cho lão già đáng chết này bỏ lăn bỏ càng nhé, bọn em đi xử lý ma thần Âm Dạ đây!".

Mấy người bắt đầu chạy về phía bắc, Bắc Âm Vương cười nhạo rồi đánh một chuông về phía họ, hét: "Chỉ dựa vào mấy con người các người? Suy nghĩ kỹ cục, không biết tự lượng sức mình!".

Nghiêm Lạc vung tay phóng ra một luồng gió, luồng gió cuộn lại, chặn một chuông kia của Bắc Âm Vương. Sau đó anh chém liền hai đao, ép lùi Bắc Âm Vương rồi đột nhiên gieo mình xuống, chặn giữa ông ta và mấy người.

"Đi đi, phải cẩn thận!" Nghiêm Lạc vẫn luôn cảm thấy sức mạnh của con người không thể xem nhẹ, tuy bọn họ còn chưa được huấn luyện tốt, nhưng mà, chuyện nên làm cứ để bọn họ làm đi.

Có Boss chống lưng, Tư Mã Cần giờ ngón tay giữa lên với Bắc Âm Vương, Âm Yên Tư cười khinh miệt, Cao Lôi nhướn nhướn mày lên, vuốt ngược tóc ra sau. Chúc Tiểu Tiểu thấy mọi người như thế cũng vững gan hơn, làm mặt quỷ chọc tức Bắc Âm Vương. Vu Lạc Ngôn cuối cùng không nhịn được nữa, ha ha cười lớn, anh cũng chạy ra, lắc lắc mông nhảy mấy bước.

Mọi người thị uy xong, quay đầu cùng chạy lên núi phía bắc.

Chúc Tiểu Tiểu vừa chạy vừa hét: "Ông Nghiêm, ông phải cẩn thận, không được bị thương đó".

Bắc Âm Vương cực kỳ tức giận, ông ta là đại thần thượng cổ, hô phong hoán vũ, thậm chí còn từng nắm giữ chuyện sống chết của những con người bé nhỏ, chưa bao giờ phải chịu sự sỉ nhục như thế này. Diêm La trước mặt ánh mắt sáng lên, khoe miệng ngậm cười, anh đang vì câu nói "ông Nghiêm" kia của Chúc Tiểu Tiểu mà tâm trạng vui vẻ, nhưng biểu cảm như thế này ở trong mắt Bắc Âm Vương, thực sự là đổ thêm dầu vào lửa.

Bắc Âm Vương trong lòng căm hận, ông ta cắn răng cầm kiếm tấn công. Thực ra luận về công lực, ông ta bị phong ấn quá lâu, đã không còn như hơn một nghìn năm trước, mà Diêm La tu luyện nhiều năm như thế lại có nhiều tiến bộ thần tốc, chỉ là anh bị thương chưa khỏi, cho nên lúc này tranh đấu với ông ta mới không phân cao thấp. Nhưng Bắc Âm Vương, ông ta từ trước đến nay không làm chuyện mà bản thân không nắm chắc, mục đích của ông ta chính là giữ chân Diêm La, để ma thần Âm Dạ có thể đi lấy huyết thạch.

Phàm là thứ có lợi cho ông ta, ông ta đều muốn cướp về. Ông ta từng bước từng bước hành sự đến bây giờ, nhất định phải làm cho thế giới này trời long đất lở, phải báo bằng hết mối thù hơn một nghìn năm trước. Diêm La, Tất Mặc Kỳ, Cửu Thiên Huyền Nữ, còn cả một đám gọi là thần tiên giả nhân giả nghĩa của thiên đình kia, ông ta muốn để bọn họ phải hối hận vì đã không làm khác.

Đại kiếp trời đất, giết thần diệt thế!

Lời tiên tri mới đẹp đề làm sao, Bắc Âm Vương ông ta chính là căn cứ theo lời tiên tri này mà làm. Thứ nhất phải diệt, chính là Diêm La. Ông ta đã có lập Diêm La, nhưng còn giữ lại một chiêu rất tàn độc. Kế hoạch của ông ta chỉ còn chút nữa thôi là có kết quả rồi. Không cần ông ta động thủ, Diêm La sẽ tự chuốc lấy diệt vong.

Vậy mà Diêm La kia vẫn chưa biết thân, không biết ngày chết của mình sắp đến, lại còn đưa mấy đứa loài người nhai nhép tới chơi trò cừu thể thật là đáng cười!

Bắc Âm Vương nhìn Nghiêm Lạc, nghĩ đến một ngày kia anh biết được chân tướng, nghĩ đến một ngày kia anh bị giết chết, trong lòng dậy lên tiếng cười mỉa mai. Diêm La, người không đắc ý được lâu nữa đâu!

Bây giờ ông ta chỉ cần giữ chân Nghiêm Lạc, ma thần Âm Dạ sẽ thuận lợi, nhanh chóng tìm được huyết thạch, mấy con người không biết trời cao đất dày

kia, cứ để bọn chúng làm đồ tể sống cho bóng đêm là được rồi.

Chúc Tiểu Tiểu lúc này chẳng để tâm lo sợ đối với Bắc Âm Vương. Cô nhớ như in lời của Thiên Bà, bóng đêm sẽ đưa Boss đi. Cô vốn cho rằng lời đó là chỉ kiếp nạn sẽ xảy ra trong đêm nay, bây giờ ma thần Âm Dạ lại xuất hiện, Chúc Tiểu Tiểu có cảm giác, kiếp nạn của Boss chính do ma thần này gây nên. Vì thế cô nhất quyết phải tiêu diệt ma thần Âm Dạ.

Thiên Bà còn nói, Chúc Tiểu Tiểu cô có thể cứu được Boss, cho nên cô không sợ, cô nhất định phải toàn lực xông đến.

Mấy người rất nhanh chóng đã đến được chân một ngọn núi ở phía bắc. Ray tra soát tin tức: "Đối phó với ma thần Âm Dạ cần phải dùng đá nguyệt quang đánh lên quang chú phù ấn để tạo ấn sáng áp chế hắn ta. Đá nguyệt quang lớn, trong kho công ty có một viên, nhưng không có quang chú phù ấn, bây giờ cũng không kịp lấy rồi. Tôi gửi hình vẽ ấn sáng vào điện thoại của các bạn trước, các bạn có cơ hội thì dùng nhé".

Tin tức này như một đòn đả kích đối với Chúc Tiểu Tiểu: "Nói như vậy, chúng ta không có vũ khí khắc chế hắn ta, chẳng phải không còn hy vọng rồi sao?". Mọi người chạy đuổi theo màn sương đen, trong màn sương, đèn ánh đèn thăm dò của máy bay tuần tra cũng chẳng chiếu được bao nhiêu, càng chẳng hy vọng gì vào cái ấn sáng của đá nguyệt quang.

"Đến Phục ma chú cũng không được sao?" Âm Yên Tư vốn cho rằng câu chú sát thủ này có thể dùng được.

"Với cấp bậc của ma thần Âm Dạ, mọi người phải dùng Ngũ tinh liên châu trận, xuất Phục ma chú mới có đủ uy lực, nhưng bây giờ trong năm người các bạn, Tiểu Tiểu và Vu Lạc Ngôn đều không được, còn lại ba người, cứ coi như một lát nữa Thư Đồng chạy đến, cũng chỉ có bốn. Phục ma chú không thu phục được hắn ta." Ray đang ở trước máy tính, nhanh chóng tính toán cấp độ năng lượng.

Vu Lạc Ngôn biết mình chẳng mấy hữu dụng trong phương diện võ lực, anh đứng trên một phiến đá lớn gắng hết sức nhìn lên núi, nhưng xung quanh chỉ có sương đen, không tìm thấy tung tích ma thần Âm Dạ.

Chúc Tiểu Tiểu không kim được chu miệng lên, hận bản thân mình vô dụng, nếu như mình bản lĩnh lớn một chút, vậy thì có thể hợp đủ năm người rồi.

Ray tiếp tục nói: "Vấn đề bây giờ là, cứ coi như đủ năm người rồi ma thần Âm Dạ kia cũng chẳng phải là kẻ ngốc, sẽ không đứng ở đó đợi mọi người tới đánh. Không vây được hắn ta, mọi người tập hợp đủ rồi cũng chẳng làm gì được".

Âm Yên Tư ở dưới chân núi quan sát tứ phía, nói: "Chúng ta bố trí Bùa trận dụ nó đi vào, lại dùng Phục ma chú thử xem".

"Bùa trận phải có ánh sáng." Ray bổ sung thêm, lại nói: "Mọi người ở nguyên tại chỗ nhìn coi, có điều kiện không? Tôi có chủ ý, để máy bay tuần tra thử nhìn xem".

Lúc này sương đen từ từ di chuyển lên trên núi, ngọn núi ở sau thôn Huyết tộc không quá cao, nhưng rất dốc. Âm Yên Tư cẩn thận quan sát quang cảnh xung quanh, Tư Mã Cần và Cao Lôi làm ký hiệu trên địa hình. Chúc Tiểu Tiểu nhìn ngó tứ phía, luôn cảm thấy sẽ có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, ở phía xa truyền đến âm thanh của động cơ xe, tốc độ cực nhanh. Vu Lạc Ngôn đột nhiên chỉ lên giữa lưng núi hét: "Tôi nhìn thấy hắn ta rồi!".

Anh vừa dứt lời, từ tán cây trên đỉnh đầu đột nhiên có một con quỷ hút máu nhảy xuống, trong chốc lát đầy ngã anh. Tiếng hét kinh hãi của Vu Lạc Ngôn cùng tiếng sùng của Cao Lôi đồng thời vang lên, viên đạn bắn trúng giữa lòng mày con quỷ hút máu.

Vu Lạc Ngôn chân tay luống cuống đầy thi thể ở trên người ra, nhưng một con khác không biết từ chỗ nào lại xuất hiện, một lần nữa ấn anh xuống.

Lần này Tư Mã Cần vừa nổ súng vừa xông đến, anh đạp thi thể con quỷ hút máu kia ra, kéo Vu Lạc Ngôn dậy, lùi ra sau, địa thế trước vách núi khá trống trải, có vẻ an toàn hơn một chút. Quả nhiên bọn họ vừa chạy đi, trong rừng cây lập tức xông ra năm sáu con quỷ, lao đến với tốc độ cực nhanh.

Âm Yên Tư hơi nheo hai mắt, lật tay rút đại đao ra, tiến lên phía trước mấy bước, quét một đường chém đứt đầu một con quỷ hút máu. Con quỷ khác xông đến phía sau lưng anh, chưa kịp tới nơi đã bị Cao Lôi bắn chết.

Tiếp theo đó lại có bảy, tám con quỷ tấn công đến, Chúc Tiểu Tiểu và Vu Lạc Ngôn cầm súng gắng sức bắn. Súng của Tư Mã Cần hết đạn, một con quỷ hút máu nhân cơ hội đó từ dưới đất nhào lên, tóm lấy cổ chân anh. Tư Mã Cần đạp vào huyết Thái Dương của nó. Quỷ hút máu hai tay vùng mạnh, muốn quật ngã anh. Tư Mã Cần thuận thế lăn xuống đất, rút dao nhọn ra ngồi lên, chém vào cánh tay quỷ hút máu. Quỷ hút máu đau đớn buông tay ra, há miệng muốn cắn, nhưng bị Tư Mã Cần một đao từ sau lưng đâm thẳng vào tim.

Chính vào lúc này, ba chiếc xe máy rít gió lao đến cuốn lên một đám bụi đất và lá cây trên đường.

Xông đến đầu tiên là Thư Đồng, phía sau là A Dũng và A Cường. Thư Đồng vừa lao xe thẳng vào đám quỷ hút máu, vừa liên tiếp nổ máy phát súng "Đoàng đoàng đoàng", mấy con quỷ, toàn bộ ngã xuống đất. Cô phanh xe "kít" một tiếng dừng lại trước mặt bọn Chúc Tiểu Tiểu: "Hiếm khi tôi xung trận uy vũ thế này, sao không để lại thêm mấy con cho tôi?".

Cao Lôi chỉ lên lưng chừng núi: "Đó có một con lớn, có cơ hội để cô đủ uy phong một trận".

"Ma thần Âm Dạ?" Ray đã nói qua với Thư Đồng, nhưng cô bây giờ nhìn cả nửa ngày cũng chỉ thấy một khối đen sì sì.

"Đứng."

Thư Đồng lại cẩn thận quan sát, nói: "Tôi cho rằng đối phó với quý hút máu mà phải huy động toàn bộ lực lượng thì đã là vụ việc rất lớn rồi, lại còn vận chuyển tới bao nhiêu trang bị lợi hại, không ngờ lần này chúng ta phải chơi một trận hoành tráng đến thế".

"Trang bị đâu?"

"Xe vận chuyển to quá không vào được, để lại cho Huyết tộc cùng chơi với đám cấp A của bọn họ rồi. Nghe được tình hình ở chỗ Ray chúng tôi liền lấy ba chiếc xe máy để sẵn trên ô tô lái vào đây," Thư Đồng vỗ vỗ vào sau xe, những thứ hữu dụng, bọn họ đều chất trên xe máy mang theo.

A Dững cùng nhìn lên lưng chừng núi một lúc lâu, hỏi: "Chúng ta ở bên dưới đánh qua đánh lại, tên này vì sao không để ý đến chúng ta?"

"Hi, hán xem thường chúng ta."

Vu Lạc Ngôn lại nói: "Hán ta hình như đang gõ vào vách núi, tôi thấy có ánh bùa lóe lên".

Vậy chắc là có phong ấn bảo vệ huyết thạch." Âm Yến Tư nói: "Xem ra hán tìm thấy rồi".

"Phải ngăn cản hán ta, Thiên Bà nói viên đá đỏ vô cùng quan trọng." Chúc Tiểu Tiểu có chút lo lắng, làm thế nào bây giờ, khoảng cách xa như thế, bọn họ đến bóng dáng của ma thần Âm Dạ còn chưa sờ vào được, càng đừng nói đến chuyện giáp chiến với hán ta.

Tiếng nói của Ray truyền tới trong thiết bị liên lạc có chút hưng phấn: "Này, các đồng nghiệp, mọi người đều trốn đi một chút, đèn chiếu thăm dò của máy bay tuần tra sẽ đại khái vẽ lên hình dáng của ẩn bùa để thử thăm dò phản ứng của ma thần Âm Dạ".

Tất cả mọi người lùi vào trong rừng cây, đèn thăm dò trên hai chiếc máy bay đều chiếu lên ngọn núi nhỏ, giữa hai luồng ánh sáng hiện lên hình ẩn bùa, màn sương đen trong chớp lát tan ra, sau đó ngưng tụ lại ở chỗ bóng tối. Vu Lạc Ngôn hét lên: "Hán đang tránh hai đường ánh sáng đó".

"Cho nên chúng ta có khả năng thắng không?" Chúc Tiểu Tiểu vui mừng.

"Vẫn không thể, ánh sáng này chỉ có tác dụng dọa dẫm nó, không phải là bùa tiêu chuẩn, không có lực sát thương."

Âm Yến Tư khóa chặt hai mày, dường như sắp nghĩ ra một chủ ý nào đó. Lúc này trên cây đột nhiên truyền đến tiếng xào xạc, bóng một con quỷ hút máu đang di chuyển nhanh như chớp. Tư Mã Cần phóng tới một phi đao, ngay lúc phi đao của anh cắm vào ngực con quỷ hút máu, còn có một mũi đoản tiễn cũng đồng thời lao tới.

Tư Mã Cần vừa thấy mũi tên đó, liền hét lên: "Tiết Phi Hà, cô ra đây cho tôi!".

Lời anh còn chưa dứt, một mũi đoản tiễn khác đã từ sau đầu bọn họ bay vút qua, bắn trúng một con quỷ hút máu khác đang ẩn thân trên cây. Con quỷ hút máu kia sau khi bị thương gắng sức chạy, nhưng cuối cùng vẫn bị Cao Lôi một phát bắn chết.

Tiết Phi Hà từ trên cây nhảy xuống: "Chỉ còn lại hai con này thôi, đều giải quyết hết rồi".

Mọi người đều ngăn ra, Tiết Phi Hà mắt tích bây giờ lại thần kỳ xuất hiện!

Nhưng Tư Mã Cần thì không phản ứng như vậy, anh đi đến kéo cô lại, lớn tiếng trách: "Cô làm sao vậy, lúc nguy hiểm thế này, cô lại loạn lên mắt tích?".

Tiết Phi Hà sững lại, hình như bị Tư Mã Cần dọa, cô lí nhí giải thích: "Tôi đâu có mắt tích, tôi theo dõi quỷ hút máu kia, bọn chúng lái một chiếc xe chở hàng nhỏ, tôi nhảy lên, kết quả làm rơi điện thoại nên không liên lạc được...".

Tư Mã Cần lại quát: "Không liên lạc được? Cô có biết nghĩ không vậy, đây là tập thể, không phải chỉ một mình cô...".

"Được rồi, Tư Mã, anh làm àm lên gì đó, có bệnh à!" Thư Đồng nhảy đến bảo vệ cho Tiết Phi Hà.

Tư Mã Cần lại muốn nói gì, Âm Yến Tư quát mọi người quay lại: "Không cãi nhau nữa, làm chuyện chính! Ray, bảo máy bay tuần tra tiếp tục dọa ma thần Âm Dạ, chúng tôi bên này cần một chút thời gian. Thư Đồng, Phi Hà, dùng chu sa vẽ ẩn bùa lên đèn xe máy, chúng ta phải vẽ mấy cái tiêu chuẩn hơn của máy bay kia, chắc là hiệu quả tốt hơn chút. A Dững, cậu đưa Vu Lạc Ngôn nhận dạng hình dáng phong ấn, tìm ra bùa phá ấn thích hợp để lát còn dùng. Cao Lôi, Tư Mã, A Cường, lấy ít xăng ra chỗ rộng rãi vẽ ánh sáng, không có nguyệt quang thạch, chúng ta dùng lửa thử xem".

Mọi người nhất loạt gật đầu, Âm Yến Tư nhìn lướt qua tất cả, tiếp tục nói: "Tôi, Tư Mã, Thư Đồng, Cao Lôi, Phi Hà, đứng theo thứ tự này tạo Ngũ tinh liên châu trận, đánh Phục ma chủ. Mọi người quan sát tình thế, dẫn dụ tên kia đến chỗ ánh sáng, vậy lại là tốt nhất. Không vậy được cũng phải gắng sức, ít nhất phải cầm cự được đến khi Boss tới. A Dững, A Cường, Tiểu Tiểu tìm cơ hội lên núi phá phong ấn lấy viên đá. Lạc Ngôn, anh theo dõi động tĩnh của ma thần kia thật sát".

Anh vừa nói dứt lời, Ray bên kia liền kêu lên: "Mọi người tốt nhất nhanh một chút đi, ma thần Âm Dạ đã phát hiện ánh sáng đó là giả rồi".

Mọi người nhanh chóng chia nhau hành động.

Sau khi ma thần Âm Dạ phát hiện ánh sáng vô hiệu, lại bắt đầu thử phá phong ấn. Vu Lạc Ngôn nói không rõ lắm hình dáng phong ấn đang lóe sáng trên lưng núi, chỉ thấy hơi tròn tròn, lại hơi giống hình tứ giác. Chu Duệ bên kia từ kho dữ liệu tìm ra hết các loại hình dáng, căn cứ theo hoa văn chi tiết Vu Lạc Ngôn miêu tả, lọc ra được hơn hai mươi cái. Thực sự không có cách nào sàng lọc thêm nữa, anh đành gửi toàn bộ hai mươi loại hình dáng phong ấn

vào điện thoại của A Dũng để Vu Lạc Ngôn xem.

Ray nhắc nhở: "Màn sương đen đó càng lúc càng tập trung, không biết tình hình thế nào rồi?"

Vu Lạc Ngôn cũng nói: "Bóng sáng lóe lên ở chỗ đó hình như càng lúc càng nhạt".

Âm Yên Tư cau mày: "Không kịp rồi, phong ấn sắp bị phá, chúng ta phải đuổi hấn đi, không thể để hấn lấy được viên đá!". Anh nhảy lên xe máy, khởi động xe, cấp tốc lái về phía ngọn núi.

Ở nơi cao nhất của rừng cây, Cửu Thiên Huyền Nữ và Huyền Thiên Ngọc Nữ ẩn mình trong màn đêm.

"Sư phụ, chúng ta không động thủ sao?" Huyền Thiên Ngọc Nữ không hiểu, rõ ràng sư phụ truy đuổi ma thần Âm Dạ là muốn thu phục hấn, nhưng bây giờ lại trì hoãn, chưa thấy hành động.

Cửu Thiên Huyền Nữ nói: "Ta muốn xem xem Heo Con cùng với những con người kia có thể làm được chuyện gì. Đợi Âm Dạ thật sự muốn động thủ giết bọn họ, chúng ta ra tay cũng chưa muộn".

"Bọn họ chỉ là loài người, làm sao có thể đối phó với ma thần Âm Dạ."

"Không sai, bọn họ chỉ có một con đường chết. Cho nên ta rất hiếu kỳ, bọn họ rốt cuộc định làm gì? Heo Con căn bản đang lãng phí thời gian và thiên phú."

"Sư phụ, A La nói Heo Con đã không còn giống như trước đây, đến cô ấy cũng bỏ cuộc rồi. Chúng ta rất khó khuyên Heo Con hồi tâm chuyển ý."

"Hừ, nó bị Diêm La làm cho mê muội, A La bây giờ đang hướng về bọn chúng. Ta thực sự rất muốn xem xem Heo Con so với trước đây không giống ở chỗ nào. Cứ coi như vận mệnh có thay đổi, thiên chức cũng không thể bỏ qua cho nó. Việc nó trở lại chỉ là sớm muộn mà thôi."

Huyền Thiên Ngọc Nữ muốn nói lại thôi, điều cô ta thắc mắc mà không dám mở miệng chính là: Huyền Thiên phái bọn họ, có phải vẫn mang thiên chức cũ hay không?

Xảy ra nhiều sự việc như thế, cô ta thực sự không thể không hoài nghi.

Âm Yên Tư phóng xe máy tới một dốc núi, nâng đầu chiếu ánh đèn vào chỗ sương đen tích tụ. Chiếc xe máy này giống như tất cả các trang bị của công ty, đều từng trải qua các đợt nâng cấp, đèn xe được làm từ chất liệu đặc biệt, ánh sáng của nó có thể thiêu chết ác linh, vô cùng hữu dụng trong nhiệm vụ vây bắt, tiêu diệt linh hồn tà ác số lượng lớn.

Nhưng mà bây giờ, thứ bọn họ đang đối mặt là ma thần Âm Dạ, mặc dù trên đèn có cả ánh đèn được vẽ bằng chu sa nhưng hiệu quả cũng không lớn. Thế nhưng, bất luận ra sao, nhất định vẫn phải thử nó một lần. Diệt không được, biết đâu lại có tác dụng uy hiếp, điều khiển đối phương?

Quả nhiên ánh đèn vừa xuất hiện, màn sương đen kia soạt một cái, lập tức tản ra, ở một bên khác lại tụ tập thành một khối. Ma thần Âm Dạ hình như không còn nhẫn nại đối với thủ đoạn hư trương thanh thế này của bọn họ. Khi Âm Yên Tư một lần nữa dùng ánh đèn đuổi đến, màn sương đen kia chậm chậm tản ra rồi vút một cái tụ thành khối cuộn về hướng Âm Yên Tư.

Vu Lạc Ngôn hét lớn: "Hướng mười một giờ".

Âm Yên Tư quyết đoán quay đầu xe, đèn xe chiếu đến hướng mười một giờ, trong thoáng chốc, màn sương đen dừng lại, nhanh chóng vọt lên trên, ở giữa không trung di chuyển một hồi, lại lần nữa cuộn xuống.

"Hướng hai giờ." Vu Lạc Ngôn sợ mình nhìn không rõ, vừa hét vừa chạy về phía Âm Yên Tư.

Âm Yên Tư lại chiếu đèn. Cao Lô lái một chiếc xe máy khác hét tốc lực chạy tới, hét lớn với Vu Lạc Ngôn: "Lên xe!".

Hai chiếc xe máy ở góc độ đó, mượn thiên nhãn của Vu Lạc Ngôn bám riết truy đuổi chân thân của ma thần Âm Dạ giữa màn sương đen.

Ánh đèn của đèn xe máy thực sự có uy lực hơn mấy phần. Hai chiếc đèn tập trung lại một điểm, đánh trúng vào ma thần Âm Dạ, đẩy hấn ta lùi lại mấy bước. Cao Lô và Âm Yên Tư vô cùng vui sướng. Ma thần Âm Dạ hình như có chút kinh ngạc, hấn ta nhanh chóng lùi lại, sau lưng lại là Thư Đồng lái một chiếc xe máy có ánh đèn khác vừa được vẽ xong. Giữa không trung, hai chiếc máy bay theo chỉ thị của Ray, cũng chiếu ánh đèn xuống.

Trong chốc lát giống như đã vây giữ được ma thần Âm Dạ.

Ma thần Âm Dạ cực kỳ tức giận, hấn ta nhào thẳng tới tấn công Thư Đồng thế đơn lực mỏng. Một luồng gió cực mạnh từ giữa màn sương đen cuộn đến, chiếc xe máy của Thư Đồng đổ xuống, cả người cô men theo mặt đất lăn mấy vòng.

Âm Yên Tư và Cao Lô khởi động xe xông đến, Tiết Phi Hà ở gần Thư Đồng nhất niệm chỉ quyết, vẽ ra Phục ma chú trực tiếp chém tới. Ma thần Âm Dạ vừa cuộn bóng đen lại, cứng người, nuốt chú lực này xuống.

Mu bàn tay Thư Đồng bị đá nhọn làm rách một vết lớn, máu tươi trào ra, lúc này tình hình nguy cấp, cô dùng lực vẩy tay một cái, lấy máu làm chú, bấm tay tấn công, dùng linh huyết của mình vẽ ra Phục ma chú đánh về phía ma thần Âm Dạ. Tiết Phi Hà giương cung lên, phối hợp với đòn tấn công của Thư

Đồng, trước khi phóng tên lại phát một bùa chú nữa, hai đạo bùa chú này được mũi tên sắc nhọn tốc độ đẩy đến tấn công ma thần Âm Dạ, hắn bị ép lùi mấy bước.

Âm Yên Tư và Cao Lôi đã chạy đến nơi, lại lần nữa chiếu bùa sáng.

Đây là để cho Tư Mã Cần tranh thủ thời gian, anh lôi chiếc xe máy đổ trên mặt đất dầy, vừa mới khởi động, ma thần Âm Dạ đã ép tới, hắn ta đã thực sự nổi giận! Màn sương đen biến thành hình người, phân thành ba cái bóng đen kịt, lần lượt xông đến ba chiếc xe.

Tư Mã Cần hét lớn: "Mau chạy, dẫn hắn đến vòng xăng". Anh quay đầu xe, khi lao qua chỗ Tiết Phi Hà, duỗi tay kéo cô nhảy lên xe. Âm Yên Tư cũng kéo Thư Đồng lên, ba chiếc xe chạy thực mạng lạng trái lách phải, dẫn dụ ma thần Âm Dạ đang điên cuồng tấn công ở phía sau, rít gió chạy thẳng đến khoảng đất trống bằng phẳng được vẽ ánh sáng bằng xăng kia.

A Dũng, A Cường và Chúc Tiểu Tiểu dùng xăng vẽ xong ánh sáng, nhìn thấy bên này mấy người đã cùng với ma thần Âm Dạ đánh đến trời long đất lở, bây giờ lại dùng xe máy chơi trò đuổi bắt, bọn họ cũng tranh thủ nắm bắt thời gian đi lên sườn núi lấy viên đá kia.

Rốt cuộc trên sườn dốc đó là loại phong ấn nào, bọn họ lại không tìm ra, cho nên cũng không biết cần phải dùng loại bùa phá ấn nào. Chúc Tiểu Tiểu lớn tiếng nói: "Không kịp thử từng thứ một đâu, để tôi đi, tôi có thể phá".

Ray ở bên kia tiếp lời: "Sườn núi dốc quá, tôi điều máy bay tuần tra đến giúp mọi người".

A Dũng đeo lên người một bó dây leo núi lớn, tóm lấy thang dù của máy bay tuần tra ném xuống, để máy bay kéo mình lên đỉnh núi. Anh ở trên đỉnh núi định vị xong dây thừng, ném xuống dưới.

Núi này không cao lắm, nhưng dây thừng lại không đủ dài, A Dũng trượt đến đoạn cuối của dây thừng cũng không tóm được cánh tay đang giơ lên của Chúc Tiểu Tiểu. A Cường ở bên dưới quỹ xuống, hai cánh tay khoanh tròn lại. Chúc Tiểu Tiểu hiểu ý, chạy đà hai bước, một chân đạp lên cánh tay anh. A Cường dùng lực hất mạnh Chúc Tiểu Tiểu lên. Phía trên A Dũng duỗi tay ra giữ lấy Chúc Tiểu Tiểu, kéo cô lên trên, sau đó giúp cô buộc sợi thừng trên người vào đầu sợi thừng đã định vị trên núi. Tất cả chuẩn bị xong xuôi, Chúc Tiểu Tiểu một bở cả hơi tai.

Cô làm biểu tượng OK với A Dũng, sau đó bắt đầu từng chút từng chút trèo lên trên. A Dũng và A Cường tốc độ rất nhanh, một người ở sợi dây thừng bên cạnh trèo lên đến trước mặt cô, bảo vệ phía trên, một người lên sau, bảo vệ ở bên dưới, phòng việc cô bị rơi xuống. Ba người đồng tâm hiệp lực leo lên, cuối cùng cũng tới địa điểm có phong ấn, bắt đầu dùng máy thăm dò phong ấn thử tìm chỗ cất giấu huyết thạch.

Ma thần Âm Dạ đuổi theo bọn Âm Yên Tư, nhưng hình như cảm giác được Chúc Tiểu Tiểu bên này đang chuẩn bị cướp viên đá, vội quay đầu trở lại, một luồng gió mạnh tấn công đến dốc núi. May mà đánh chệch, trúng ngay phía trên đầu bọn Chúc Tiểu Tiểu. Đá men theo dốc núi lăn xuống rào rào, rơi trúng vai A Dũng, một tiếng hừ vang lên, anh tuột tay, may mà dây thừng leo núi đã giữ anh, treo lơ lửng. Anh kinh hãi vạn phần nhưng không bị rơi xuống. Chúc Tiểu Tiểu và A Cường cắn răng bám vào vách núi trồi, khó tránh được trên người bị những viên đá lớn nhỏ rơi vào.

Âm Yên Tư có chút lo lắng, ba chiếc xe vội quay đầu xé gió vây lấy ma thần Âm Dạ, lượn vòng vòng. Ma thần Âm Dạ không thèm để tâm đến bọn họ, tuy đang ở cách bọn Tiểu Tiểu khá xa, nhưng hắn ta vẫn tấn công một lần nữa về hướng Chúc Tiểu Tiểu.

Huyền Thiên Ngọc Nữ vội nói: "Sur phụ, chúng ta đi chứ".

Cửu Thiên Huyền Nữ hai mày khóa chặt, cuối cùng lên tiếng: "Được". Hai người đang muốn hiện thân thu phục ma thần, tình hình bên kia lại có chút chuyển biến.

Chỉ thấy ba chiếc xe máy đứng dàn hàng ngang, đèn xe tập trung đánh mạnh vào một bóng đen. Ba đường ánh sáng hợp lại, hai đòn Phục ma chú của Thư Đồng và Tiết Phi Hà xen với linh huyết của Thư Đồng đang tấn công vào trung ương của bùa sáng. Trong lúc này, năm người dùng toàn lực, ba thân hình của ma thần Âm Dạ lại cùng lúc bị đẩy lùi mấy mét.

Hình như ma thần Âm Dạ đã bị đả thương, hắn ta không còn để ý đến mấy người đang trèo lên núi nữa. Sương đen tản ra, cát bay đá lở, hắn quay lại chuyên tâm tấn công ba chiếc xe kia.

Ba chiếc xe máy quay đầu, nhanh chóng tản ra, Thư Đồng và Tiết Phi Hà ngồi ở ghế sau lại đánh Phục ma chú, cả đoạn đường dẫn dụ ma thần Âm Dạ đến địa bàn ánh sáng được vẽ bằng xăng.

Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên hét lớn: "Tôi tìm thấy rồi, các anh mau đi giúp bọn họ đi, ở đây giao cho tôi".

A Dũng và A Cường quay đầu nhìn, bọn Âm Yên Tư quả nhiên nguy hiểm trùng trùng, đích thực đang cần sự giúp đỡ. Chúc Tiểu Tiểu lại hét: "Mau đi, một mình tôi cũng có thể làm được".

A Dũng cuối cùng gạt đầu, dặn dò: "Linh vật dưới phong ấn chắc chắn có thần bảo vệ, cô phải cẩn thận".

"Tôi biết rồi."

A Dũng và A Cường bám dây thừng tuột xuống, chân vừa chạm đất liền gấp gáp chạy tới chỗ bọn Âm Yên Tư. Chúc Tiểu Tiểu đứng vững trên vách núi, nhắc rìu phá ấn lên, hai chân dồn sức, mượn lực đạo sợi dây thừng, đu người lấy đà, một rìu chém vào vách núi. Đất đá trên vách núi rơi xuống rào rào, Chúc Tiểu Tiểu chém liên tục chục nhát rìu, phá ra được một cửa động cao bằng nửa người. Cô dựa vào vách núi, đợi bụi khí bên trong động lắng hết, thò đầu vào nhìn một cái. Bên trong mở ra một khe chéch xuống dưới, vừa lớn lại vừa sâu, chỉ là không biết viên đá kia được cất giấu ở đâu.

Chúc Tiểu Tiểu quay đầu nhìn ra ngoài, nhóm Âm Yến Tư vẫn đang chiến đấu với ma thần Âm Dạ, cô cời nút dây bảo hộ, cảm chắc Tiểu Phấn Hồng trong tay, ngồi xổm nhìn vào trong cửa động. Đang do dự không biết có nên mạo hiểm đi vào không, đột nhiên cô thấy đáy động tỏa ra lực hút, "soạt" một cái kéo tụt cô vào trong.

Chúc Tiểu Tiểu sợ hãi hét toáng lên, trong lúc hoảng loạn vội phóng lười kiểm dài của Tiểu Phấn Hồng ra, giữ ở trước ngực, nhưng cả đoạn đường lại không gặp phải tấn công gì. Cô rơi xuống đáy động, kinh hãi nhưng không hề hấn gì. Trong bóng tối, Tiểu Tiểu bật đèn chiếu nhỏ trên điện thoại lên, lúc này mới nhìn thấy rõ.

Dưới đáy động là khoảng không gian rộng chừng năm mét vuông, trên vách núi lại có nước chảy, chỉ không biết là từ đâu chảy vào và chảy đến đâu. Trên một phiến đá ở trong góc, có đặt một viên đá màu xanh đen. Chúc Tiểu Tiểu từ tốn xem xét xung quanh không vội vàng đi đến đó. Nhưng lúc này có một tiếng nói cất lên: "Ai da, sao mà cô chậm chạp thế, chẳng phải đến đây tìm huyết thạch sao? Nhanh nhanh chút đi!".

Chúc Tiểu Tiểu giật thót mình, xoay ngang kiểm chắn trước ngực, quát hỏi: "Là ai?"

"Là tôi đó." Một chuỗi hạt nước bắn ra khỏi vách núi, nhảy nhót trong không gian chật hẹp.

"Cô là ai?"

"Tôi là Thủy Linh đại danh đỉnh đỉnh!"

"Thủy Linh?"

"Đừng dài dòng nữa, tôi bị giam ở đây lâu như vậy rồi, ở cùng với viên đá dở hơi này, tôi rất buồn chán. Cô nói xem cô mở cửa rồi cũng không đi vào, vào rồi cũng không cầm đi, do dự cái gì chứ? Nhanh nhanh, cô đem viên đá dở hơi này đi là tôi có thể ra ngoài chơi rồi." Những hạt nước càng ngày càng nhiều, óng ánh nhảy nhót di chuyển trong động, trong tiếng nói tràn đầy sự thiếu kiên nhẫn.

Chúc Tiểu Tiểu cẩn trọng, quan tâm hỏi: "Cô là thần bảo vệ ở trong này?"

"Thần bảo vệ? Tôi chẳng thèm làm thần bảo vệ của viên đá dở hơi đấy, chẳng thú vị chút nào cả, không biết cử động, cũng không biết nói chuyện, chán quá rồi! Nhưng mà cũng phải nói lại, theo lý mà nói tôi vẫn thật sự là thần bảo vệ của nó." Thủy Linh hình như có chút phiền não, "Cho nên cô cầm nó đi nhanh chút, như thế tôi không cần ở lại chỗ này nữa".

Ngữ khí của Thủy Linh có chút trẻ con, nhưng không mang ác ý, Chúc Tiểu Tiểu cũng lớn gan hơn: "Viên đá này chính là huyết thạch? Vì sao lại màu xanh? Nó dùng làm gì vậy?"

"Ai da, cô đến cướp đồ mà không biết nó có tác dụng gì sao? Vậy cô cướp làm gì?" Thủy Linh hình như rất vui vẻ khi có người nói chuyện cùng, nó kéo một chuỗi hạt nước nhảy đến trên vách núi biến hóa tạo hình.

Chúc Tiểu Tiểu bị câu hỏi của nó làm cho nghẹn lại. Cướp làm gì? Cô ngẩng đầu ưỡn ngực, cũng đáp với ngữ khí trẻ con: "Cướp tốt hơn không cướp, sao lại không cướp chứ?"

Câu trả lời của cô khiến Thủy Linh sững lại, tiếp đó ha ha cười lớn: "Ai da, tiểu cô nương, tôi thích cô".

"Không cần khách khí, chúng ta không thân."

Thủy Linh cười ha ha ha, càng lúc càng vui vẻ: "Vậy tôi sẽ trả lời câu hỏi của cô, nói chuyện là thân rồi. Nghe nói huyết thạch hút rất nhiều tà huyết, năng lượng của nó cực mạnh, có thể mở ra Tinh tuyền bị phong ấn dưới địa ngục. Cô có phải muốn hỏi Tinh tuyền là gì không?". Thủy Linh đặc ý tự hỏi tự đáp: "Tinh tuyền có thể chữa trị cho tất cả linh hồn bị ma chướng nhiễm bẩn, cũng có thể hộ tinh sinh linh sớm nhất của trời đất - Hồn độn thiên thần. Vậy cô có cần hỏi Hồn độn thiên thần có thể làm gì không đây? Tôi cũng không biết có thể làm gì, dù sao mọi người đều không thích ông ta, cho nên mới phong ấn ông ta lại. Cô có muốn biết vì sao tôi phải bảo vệ viên đá này không?".

Thủy Linh triển khai vô số hạt nước nhảy nhót một lát, cuối cùng tụ thành hình người, trưng ra tư thế ưỡn ngực ngẩng đầu: "Bởi vì tôi là lợi hại nhất trong trời đất! Chẳng cái gì có thể rời xa tôi. Thần tiên dù có lợi hại thế nào, có thể không ăn cơm, không ngủ, nhưng vẫn phải uống nước đó. Vạn vật trong trời đất, năng lượng của tôi mới là lớn nhất. Tinh tuyền đáng ghét đó, chẳng phải cũng là nước sao? Cho nên viên đá chìa khóa này, liền quy về cho tôi trông giữ. Nhưng mà tôi không thích, trông giữ nó, tôi không thể ra ngoài, bị nhốt trong cái động dở hơi này. Bên ngoài sông lớn hồ lớn, những loại nước khác đều chết từ xa lác rồi, chỉ có tôi...". Nó cứ nói mãi, ra chiều ý vị, từ trên khuôn mặt còn chảy xuống hai hàng nước.

Chúc Tiểu Tiểu bị nó làm cho dở khóc dở cười, hoàn toàn vỡ mộng đối với hình tượng thần trông giữ, cô hỏi: "Cô đã phụ trách bảo vệ nó, vậy làm sao có thể để tôi mang nó đi?"

Thủy Linh lý lẽ ngang ngạo nói: "Cô đến cướp đi, tôi phản kháng một chút, không giữ được, cho nên mất viên đá, sau đó tôi liền tự do".

Chúc Tiểu Tiểu ngăn người ra, Thủy Linh này lại vì tự do mà giở trò xấu.

Thủy Linh ngẫm nghĩ, lại nói: "Không được, không thể nói như thế tôi làm sao có thể bị đánh bại chứ, quá mất mặt. Như thế này đi, cứ nói cô lên tấn công, giờ trở về ối, tôi không may trúng cạm bẫy, sau đó cô cướp viên đá đi. Ừm, nếu như có người hỏi, cô cứ trả lời thế là được".

"Tôi đâu có gian tà như vậy."

"Ai da, vậy cô nói đi, cô là con người, làm sao có thể đánh thắng được thần tiên như tôi đây? Không phải tôi khinh thường bọn cô đâu, nhưng con người rõ ràng là kẻ yếu."

Điều Thủy Linh không biết là, mấy kẻ yếu đó, lúc này đang ở bên ngoài liều chết đánh nhau với ma thần Âm Dạ.

Nhóm Âm Yến Tư dốc sức cả hồi lâu, cuối cùng cũng lừa được Âm Dạ vào trong vòng ánh sáng được vẽ bằng xăng. Vào thời khắc Âm Dạ sa vào bẫy, Tư Mã Cần vung tay ném bột lửa tới. Chỉ thấy "bùng" một tiếng, ánh sáng cháy rừng rực.

Ma thần Âm Dạ cuồng loạn rống lên, màn sương đen ở xung quanh tản ra, ba thân hình màu đen đập loạn trong phạm vi của ánh sáng. Hắn ta phi thân lên, có ý đồ muốn bay lên trời mà trốn, hai chiếc máy bay tuần tra sớm đã áp ở phía trên theo chỉ thị của Ray. Ma thần Âm Dạ biết bất luận thế nào, hai bùa sáng trên không này cũng là yếu nhất hắn ta không thêm quan tâm những thứ khác, chăm chăm lao lên trên hòng thoát thân.

A Dũng, A Cường và Vu Lạc Ngôn nhanh như cắt điều chỉnh đầu xe, Vu Lạc Ngôn lớn tiếng hét "Là con ở bên trái". Ba chiếc xe máy đứng ở ba góc, toàn bộ đèn sáng đánh vào bóng đen ở bên trái. Uy lực của ánh sáng bằng lửa trợ giúp cho họ, bùa sáng của ba chiếc đèn xe này lại kéo ma thần Âm Dạ xuống.

"Chính là bây giờ!" Âm Yến Tư hạ lệnh, Tư Mã Cần, Thư Đồng, Cao Lô, Tiết Phi Hà đã đứng vào vị trí trận pháp, cùng niệm Phục ma chú, bấm chỉ quyết, vung chuông lực, năm người đồng thanh hét lớn: "Phá!"

Năm người nhất tâm, sức mạnh cực lớn, chuông Phục ma chú lại hóa thành bóng sáng xông thẳng vào ma thần Âm Dạ, ngọn lửa cháy rừng rực, phút chốc bùng lên chói lóa. Ma thần Âm Dạ lớn tiếng gầm thét, bóng đen rung lắc dữ dội rồi nhật đi, nhưng trong chốc lát lại đột nhiên vọt lên mấy lần. Một trận cuồng phong từ trung tâm trận pháp cuồng loạn quét ra, đẩy ngọn lửa rừng rực loang rộng. Vu Lạc Ngôn không chống đỡ được, chiếc xe đổ xuống đất, anh không kịp để ý đến nó, chỉ lớn tiếng hét: "Chuyển sang con ở giữa!"

Cuồng phong nổi lên, đất cát mù mịt, nhưng lửa không tắt, người vẫn còn, năm người trong Ngũ tinh liên châu trận không chút xê dịch, Âm Yến Tư lớn tiếng hét: "Lại lần nữa". Thư Đồng hai cánh tay dùng lực rạch lên ngân liên tiêu ở thắt lưng một cái, máu chảy không ngừng. Cô lớn tiếng hét: "Dùng máu của tôi".

Năm người gợn tay, sợi huyết giống như kết lại, ở trong không trung đan thành hình dáng bùa chú. Âm Yến Tư bấm tay niệm chỉ quyết, bốn người còn lại lập tức làm theo, lại một lần nữa đồng thời đánh ra Phục ma chú. Huyết phù trong lúc tiếng "Phá!" này đồng thanh vang lên, đánh mạnh vào bóng đen.

Nhật đi! Bay tán! Tan biến!

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, ma thần Âm Dạ không còn thấy đâu nữa. Chỉ còn lại ánh sáng bằng lửa kia vẫn đang cháy.

A Dũng nhìn vào máy thăm dò trên cổ tay mình: "Có hồn phách, tán đi rồi".

A Cường lẩm bẩm: "Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy hồn bay phách tán".

"Thành công rồi?" Ray hỏi với giọng không thể tin được trong thiết bị liên lạc: "Không cần nhờ Boss, chúng ta tự mình thành công rồi?"

"Thành công rồi." Âm Yến Tư có chút chậm chạp, mặt nói: "Lại thành công rồi".

Thư Đồng trong chốc lát mềm nhũn người, đổ xuống đất, nhìn cánh tay sưng máu của mình thở dốc.

Tiết Phi Hà quỳ xuống, bắt đầu nôn khan.

Tư Mã Cần nằm ngửa trên mặt đất, không nhin được, cười lớn: "Cuộc đời ông đây chưa từng đáng khâm phục như thế này!".

Cao Lô cũng ngồi phịch xuống: "Chúng ta nên được ghi vào sử sách nhỉ?"

Cửu Thiên Huyền Nữ cứ mãi chần chừ không ra tay giờ như nhìn thấy chuyện lạ kinh hoàng, bà ta quay đầu hỏi: "Bọn họ thật sự chỉ là con người?". Huyền Thiên Ngọc Nữ cũng kinh ngạc, lẩm bẩm trả lời: "Đúng a, bọn họ là hàng ma sư loài người".

Trong lòng hai vị thần đều kinh ngạc hoài nghi, thế giới này thay đổi đến vậy rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Chúc Tiểu Tiểu ở trong động lại không biết được tình hình bên ngoài, nhưng mà Thủy Linh trước mặt này rất thú vị, không hề có ác ý, cho nên cô không sợ. Cô nói: "Tôi không khua môi múa mép với cô. Tôi muốn mang viên đá này đi".

"Mau, cho cô đây." Thủy Linh nói, sóng nước đánh một cái, kéo viên đá màu xanh đen kia đến trước mặt Chúc Tiểu Tiểu.

Chúc Tiểu Tiểu trong lòng nghĩ, đây có lẽ là vị thần bảo vệ thiếu trách nhiệm nhất. Nhưng việc đến hôm nay, cô cũng mặc kệ, lấy chiếc túi linh ở thắt lưng ra, miệng túi vừa mở, Thủy Linh liền thô lỗ ném viên đá vào trong.

Nó nhìn Chúc Tiểu Tiểu cẩn thận cất xong chiếc túi, vui vẻ nhảy lên: "Hay quá! Tự do rồi! Tôi tự do rồi!". Nó đột nhiên "á" lên một tiếng, giống như trúng đòn vậy, ngã xuống, thối vào trong đất.

Chúc Tiểu Tiểu giật thót mình, cô căng thẳng nắm chắc Tiểu Phấn Hồng quan sát xung quanh nhưng không phát hiện thứ gì khác thường. Nhìn thấy Thủy Linh lại bốc lên, liền hỏi: "Vừa rồi làm sao vậy?".

Thủy Linh động đậy, hạt nước hội lại thành hình người, nói: "Tôi phải giả vờ bị đánh ngã xuống chứ, nếu không cô làm sao có thể cướp được viên đá đi".

Chúc Tiểu Tiểu không hài lòng: "Chỗ này có người khác sao? Cô làm tôi sợ đó".

"Ừ nhì." Thủy Linh đi chuyển một vòng trong không trung: "Vậy tôi diễn mất công rồi. Mặc kệ mặc kệ, diễn một chút cũng vui mà".

Chúc Tiểu Tiểu quyết định không để ý đến nó nữa, cô cẩn thận nhìn xung quanh, bắt đầu men theo vách động bò lên trên. Thủy Linh ở sau lưng cô hét: "Ai da, cô không chơi cùng tôi nữa à?".

"Cô chẳng phải tự do rồi sao? Bên ngoài rất nhiều nước chơi với cô, cô cũng nhanh ra ngoài đi."

"Đúng rồi. Ha ha ha, đi đi đi, chúng ta ra ngoài chơi." Nó vừa dứt lời, Chúc Tiểu Tiểu liền cảm thấy có một luồng khí đẩy cô ra ngoài, tốc độ cực nhanh chớp mắt cái ánh sáng cửa động đã ở trước mắt. Chúc Tiểu Tiểu sợ hãi hét toáng lên, chỉ cảm thấy mình bay vọt ra ngoài, nhanh như một cơn gió. Cô vội vàng duỗi tay muốn tóm lấy sợi dây thừng ở cửa động, nhưng không kịp chạm đến, người đã bị đẩy vào giữa không trung.

Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy mình đang rơi xuống, nhưng cô lúc này ngoại trừ hét ra thì chẳng biết làm thế nào. Khóe mắt thoáng thấy Thủy Linh kia ở bên cạnh nhảy múa đi chuyển, còn nghe thấy nó lớn tiếng hét: "Ồ hô, ông đây uy phong凛凛 ra ngoài rồi!".

Chúc Tiểu Tiểu vừa sợ vừa tức, nó muốn để cô rơi chết, uy phong cái đầu nó!

Bên tai tiếng gió vù vù, Chúc Tiểu Tiểu càng lúc càng gần với mặt đất. Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người xông đến, giữa không trung đón lấy cô ôm vào lòng.

"Boss!" Tiểu Tiểu sợ đến mức giọng nói cũng run, cô suýt chút nữa đã rơi thành bánh thịt rồi, cô ôm chặt lấy cổ Nghiêm Lạc, thở gấp.

"Ai da, người này là ai?" Thủy Linh có chút bức mình, nó đang chơi rất vui vẻ, đang chuẩn bị đỡ Chúc Tiểu Tiểu để lại đây lên trên, thế mà đột nhiên lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim! như thế này, cướp cô ấy đi mất rồi!

1 Trình Giảo Kim: Trình Tri Tiết (589 — 665), tự Nghĩa Trinh, vốn tên Giảo Kim. Danh tướng khai quốc đời Đường, được phong Lô quốc công, bài vị được liệt vào lăng của hai mươi tư công thần.

Nghiêm Lạc khuôn mặt tái xanh, không dám nghĩ nếu như đến chậm một bước thì sẽ xảy ra chuyện gì. Anh một tay ôm lấy Chúc Tiểu Tiểu, bàn tay còn lại hướng về phía Thủy Linh.

Thủy Linh "bụp" một cái biến thành vô số hạt nước tản ra, nhưng Nghiêm Lạc vừa thu năm ngón tay lại, không khí xung quanh giống như một tấm lưới ken dày, kín đến mức gió không xuyên qua được, trong chốc lát thu chặt lại, tất cả hạt nước đều bị tóm gọn.

Thủy Linh lớn tiếng kêu oa oa: "Ai da, hóa ra cô có hai thân à". Nó vút cái tụ lại thành một khối, nhỏ như sợi dây nhanh chóng chảy xuống dưới, định lọt qua khe hở chạy thoát. Nghiêm Lạc chuyển cánh tay, chưởng lực lập tức quét tới, tốc độ của anh rất nhanh, sợi dây nước đó phập một cái bị đánh tan ra. Thủy Linh "á" lên một tiếng thối thối, ẩn vào trong đất.

Nghiêm Lạc ôm Chúc Tiểu Tiểu đáp đất, nhẹ nhàng đặt cô xuống, cẩn thận kiểm tra một lượt, xác định cô ngoại trừ vết thương trên mặt ra, không có vết thương mới, lúc này mới yên tâm.

"Boss, em lấy được viên đá rồi." Chúc Tiểu Tiểu nhìn sắc mặt của anh liền biết "ông Nghiêm" lại không vui, vội vàng kéo anh kể công.

Nghiêm Lạc nhin rồi lại nhin, cuối cùng vẫn không mở miệng trách cứ cô một mình xông vào nguy hiểm. Chúc Tiểu Tiểu biết suy nghĩ trong lòng anh, lại giải thích: "Em đâu có chạy vào trong, là Thủy Linh kia kéo em vào, đá cũng là nó chủ động cho em. Nhưng mà, nó chắc chắn không có ác ý".

Nghiêm Lạc xoa đầu cô, sau đó giậm chân một cái, quát: "Ra đây!".

Chúc Tiểu Tiểu giật thót mình, lại nhìn thấy trong lòng đất phun ra một dòng nước lớn, từ từ tập trung thành một vũng rồi vuren thẳng lên, hóa thành hình người.

"Anh hung dữ cái gì? Chơi chẳng vui gì cả. Tôi không sợ anh đâu, tôi dù gì cũng là linh vật có sức mạnh nhất trên thế giới." Thủy Linh lớn tiếng cướp lời, sau đó chuyển sang nói với Chúc Tiểu Tiểu: "Xem ra cô không rảnh để chơi cùng tôi nữa rồi. Tôi không cần để ý đến anh ta, anh ta đáng ghét. Tôi đi đây, đi tìm chỗ chơi vui". Nói xong, nó thực sự "bụp" một cái biến thành dòng nước, ngấm vào trong đất không thấy nữa.

Nghiêm Lạc cau mày, thấy Thủy Linh này "thần kinh" quá, nhưng thực sự là không có ác ý, nguy hiểm không nằm ở chỗ nó, ngẫm nghĩ rồi cũng liền bỏ qua.

Âm Yến Tư cùng đoàn người vừa hay đi đến, Chúc Tiểu Tiểu giờ mới biết bọn họ không hề dựa vào Boss mà vẫn đánh bại được ma thần Âm Dạ, cô kích động kêu: "Woa woah!", rồi nhảy tung tung.

Thư Đồng đắc ý: "Đã nói chúng ta là thiên đoàn đệ nhất trong giới hàng ma rồi, ma gì thần gì, gặp phải chúng ta đều phải chịu thua".

"Bác Âm Vương đâu?" Âm Yến Tư không để ý đến mấy người đang kịch liệt thảo luận công trạng bên kia, trực tiếp hỏi Nghiêm Lạc.

"Ông ta chạy rồi."

"Chẳng thú vị chút nào, ông ta tốt xấu gì cũng phải tỏ ra khí phách một ma đầu chứ, sống mái một trận, chúng ta còn có thể uy phong thêm một lần." Thư Đồng vẫn còn hăng máu, rất không hài lòng với biểu hiện của Bắc Âm Vương.

"Vào lúc ma thần Âm Dạ hồn bay phách tán, chúng tôi ở rất gần, ông ta cảm ứng được, liền chạy mất rồi." Nghiêm Lạc bình thản nói: "Bác Âm Vương gian manh xảo trá, khí phách, thứ này ông ta không có. Nhưng ông ta nhất định đang có âm mưu, chúng ta không thể quá đắc ý".

Cao Lô đẩy đẩy gọng kính theo thói quen, nói: "Chúng ta vẫn nên tập luyện nhanh một chút, chủ động xuất kích xử lý ông ta, tránh bị ông ta ngày ngày nhớ nhung".

Tiết Phi Hà dùng vải áo buộc hai cánh tay bị cắt của Thư Đồng lại, miễn cưỡng cầm máu, nói: "Chúng ta nhanh tìm một chỗ có thể băng bó đi. Mọi người, ai có vết thương đều kiểm tra xem".

Thư Đồng nghiêng người dựa vào Phi Hà: "Cô vừa nói thế tôi liền cảm thấy mình yếu đi rất nhiều, mau đưa tôi đi nhé".

"Xì!" Cứ coi như Thư Đồng khắp cánh tay đầy máu, mọi người cũng không có cách nào liên hệ được cô với hai từ "suy nhược", đối với biểu hiện vờ vịt yếu ớt của cô, lại thấy rất đáng ghét. Nhưng tất cả vẫn nhanh chóng thu dọn rồi quay về thôn.

Nghiêm Lạc đi gặp Cừu An, trận chiến giữa Huyết tộc và cấp A đã cơ bản kết thúc, người trong thôn vẫn đang tra soát lại lần cuối, Cừu An thì trông nom bên giường Đậu Đậu ở trong phòng.

Lúc này Đậu Đậu vẫn trong trạng thái hôn mê, Cừu An yêu thương xoa đầu nó, nói với Nghiêm Lạc: "Bố mẹ đứa trẻ này đều chết sớm, đứa con kia của tôi cũng không biết hướng đi, chưa từng gặp qua Đậu Đậu. Huyết tộc chúng tôi gọi là không già không chết, nhưng thực sự huyết mạch số người ít ỏi, tôi nhìn đứa trẻ này lớn lên từng chút một, không ngờ rằng còn có đại kiếp như thế này".

Ông ta quay người lại, nhìn thẳng vào Nghiêm Lạc, quỳ một gối xuống: "Diêm Vương, năm đó người chỉ ra con đường sáng cho Huyết tộc tôi, để chúng tôi có được ngày hôm nay. Hôm nay Huyết tộc gặp đại kiếp, lại là người đến vùng đao tương trợ. Vẫn xin Diêm Vương lần nữa giúp đỡ tôi cứu Đậu Đậu về, Huyết tộc tôi sau này nguyện làm trâu làm ngựa, nghe lời Diêm Vương sai khiến".

Nghiêm Lạc đang muốn nói gì, điện thoại lại vang lên, cầm ra vừa nhìn, là Chúc Tiểu Tiểu. Anh vội vàng nghe máy, nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Tiểu trong điện thoại: "Boss, bà bà không được rồi, anh mau đến đi".

Thiên Bà đích xác là sắp không cầm cự được nữa, lúc trước bà bị Đậu Đậu đánh một chương trúng tim, lại bị cắn thương ở nhiều chỗ, chống đỡ một hồi đến bây giờ. Bà thấy Chúc Tiểu Tiểu quay lại, nghe nói lấy được huyết thạch rồi, vui mừng cười, kéo tay Tiểu Tiểu, yếu ớt nói: "Nha đầu à, viên đá đó cắt đi cẩn thận, sau này sẽ có chỗ dùng. Con phải dũng cảm...".

Khí lực mỏng manh như sợi ta, lời muốn nói của bà cùng với sự kết thúc sinh mệnh mà tiêu tán. Chúc Tiểu Tiểu khóc không thành tiếng, nhưng cô vẫn nhớ rõ nguyện vọng cuối cùng của Thiên Bà. Thấy Thiên Bà tắt thở, Tiểu Tiểu vội vàng lấy bình dẫn hồn ra thu hồn phách, nhưng chiếc bình chỉ phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Chúc Tiểu Tiểu biết đó là vì hồn phách của Thiên Bà không tập trung, cô không thể thu lại hết.

Hồn phách Thiên Bà bay tứ phía, tản đi rất nhanh, Âm Yến Tư và Cao Lô ở bên cạnh giúp đỡ thu lại, nhưng cũng không cách nào thu hết được toàn bộ. May mà lúc này Nghiêm Lạc chạy đến, anh xòe lòng bàn tay ra, ngay trước thời khắc hồn phách Thiên Bà tiêu tán, ngăn lại tất cả, thu vào trong bình.

Chúc Tiểu Tiểu ôm lấy chiếc bình, lớn tiếng khóc hu hu: "Boss, bà bà nói, nếu như bà còn có thể chuyển thế, hy vọng lại được làm người Đạo gia. Anh nhất định phải hoàn thành tâm nguyện cho bà". Người trong phòng nghe thấy lời này không ai không đau lòng.

Nghiêm Lạc gật đầu, quay người nói với Cừu An: "Cái chết của Huyết tộc, hồn bay phách tán, mặc dù là tôi, nếu không có mặt trông giữ trước khi Huyết tộc qua đời một khắc, cũng không thể nào tập hợp đủ hồn phách, vậy Bắc Âm Vương kia có hồn phách của Đậu Đậu, chứng tỏ ông ta nhìn thấy Đậu Đậu tắt thở ngay trước mắt". Anh không nói rõ hơn, nhưng trong lòng Cừu An đã hiểu rõ, làm sao có thể trùng hợp như thế gặp đúng lúc Đậu Đậu tắt thở, chỉ sợ là Bắc Âm Vương nhìn thấy Đậu Đậu, ra tay giết, rồi dùng hồn phách của Đậu Đậu để dụ dỗ ông ta.

Cửu An đau đớn đến đỏ cả mắt lên, ông ta nắm chặt lòng bàn tay, nói không ra lời.

Nghiêm Lạc lại nói: "Trong Linh hồn Đậu Đậu có trộn lẫn ma hồn, nhất định không thể để nó lại ăn máu thịt, nếu không thì cứ coi như sau này có cứu nó lại, nó cũng không thể quay đầu nữa. Tôi cho ông một số điện thoại, ông liên hệ, đưa Đậu Đậu đến cao ốc Đế Cảnh, ở đó có trung tâm nghiên cứu, có thể giúp nó duy trì chức năng cơ thể, hồn phách khác của nó nhất định vẫn còn nằm trong tay Bắc Âm Vương, chuyện tìm hồn phách, chúng ta sẽ thảo luận sau".

Cửu An liên tiếp gật đầu, Âm Yên Tư ở bên cạnh nghe thấy, vội vàng gọi điện cho Smile, nói chuyện của Đậu Đậu, bảo Smile ở bên kia làm tốt việc chuẩn bị. Cửu An thấy chuyện này đã có hướng giải quyết, vô cùng cảm tạ, rời đi. Nghiêm Lạc bảo mọi người cùng thu dọn lại, đưa cả nhóm xuất phát quay về thành phố.

Trận chiến ở thôn Huyết tộc lần này, mọi người hao tổn không ít tinh khí thể lực, tất cả đều nghỉ ngơi dưỡng sức hai ngày. Sau đó ai cần huấn luyện thì huấn luyện, cần làm việc thì làm việc.

Hồn phách của Đậu Đậu đã trải qua việc kiểm tra cẩn thận trong Công ty Nhã Mã, quả nhiên tìm ra ma hồn. Suy đoán của Nghiêm Lạc là chính xác, dựa vào thể chất Huyết tộc của Đậu Đậu, thêm vào đó là việc thêm ăn máu thịt của xác sống, tương lai sau này, ma hồn lớn lên, Đậu Đậu ắt phải chịu không chế trở thành ma đầu hoàn toàn mới. Tuy chịu hạn chế của thân thể và năng lượng của trẻ con, uy lực của ma đầu này sẽ không quá lớn, nhưng loại phương thức chế tạo như thế, mọi người đều chưa từng nghe nói, trong lòng cũng rất kinh hãi.

Nếu như Bắc Âm Vương lần này hành động thành công, ông ta ắt sẽ dùng nó làm thần vật, linh vật hoặc là gắn trên mình của thứ khác, ma mới không ngừng xuất hiện, thế giới này sẽ ngày càng đáng sợ.

Tề Nghiên La cảm nhận được sâu sắc mức độ nghiêm trọng của vụ việc, báo cáo lại cho Cửu Thiên Huyền Nữ. Cửu Thiên Huyền Nữ tức giận, hẹn gặp Bắc Âm Vương nói chuyện, muốn điều tra đến ngọn ngành, nhưng Bắc Âm Vương lại tránh không gặp, mặt tích không dấu vết.

Nghiêm Lạc bảo người chuyển lời tới Tề Nghiên La, nhờ cô phát thông cáo cho thần linh các nơi, nhắc nhở mọi người đã xuất hiện thủ đoạn mới nuôi ma trong linh hồn, bảo mọi người nhất thiết cẩn thận, đề cao phòng bị, nếu như phát hiện ra bất cứ chuyện khác thường nào, cần lập tức thông báo.

Trọng tâm chú ý đều đặt ở chỗ Bắc Âm Vương, phải tìm thấy hồn phách của Đậu Đậu, phải phanh phui kế hoạch thực sự của Bắc Âm Vương. Cần tìm hiểu xem ngoại trừ Đậu Đậu, ông ta có còn nuôi dưỡng ma trong linh hồn người nào nữa không? Cứ như thế nuôi dưỡng từng con ma nhỏ, tuy khủng khiếp đáng sợ, nhưng phí thời gian, phí sức lực, phí công phu, cuối cùng uy lực cũng không lớn, hiệu suất thấp như vậy, đối với ông ta có lợi ích gì? Ông ta rốt cuộc muốn làm gì?

Mọi người dốc toàn lực tìm kiếm Bắc Âm Vương, nhưng ông ta giống như là mất tích vậy, trong vòng tình báo hoàn toàn không có tin tức của ông ta. Ngay đến Âm Yên Nam cũng không thấy tăm hơi, thậm chí đến khi Âm Yên Tư quay lại trong tộc thanh trừ người của cô ta, phá bỏ thể lực của cô ta, cô ta cũng không xuất hiện.

Vụ án này của Đậu Đậu giống như rơi vào bế tắc, một chút tiến triển, mọi người đều không có. Lúc này Nghiêm Lạc lại tuyên bố, anh muốn thêm một thành viên nữa vào đội. Thành viên mới này biết đâu có thể mang đến bước đột phá mới cho vụ án.

Người này là ai?

Mẫn Kỳ.

Buổi tối hôm nay, trong một khách sạn nhỏ, Âm Yên Nam ngồi uống rượu buồn rầu.

Những trưởng lão và người trong tộc kia của Âm gia, cô ta rõ ràng đã thu phục được hơn nửa rồi, chỉ còn lại một bộ phận người cứng đầu ngang ngạnh, kiên trì cho rằng Âm Yên Nam cô ta là tà môn ngoại đạo, không chịu đưa cô ta lên vị trí lãnh đạo. Âm Yên Tư, tên này vừa quay về, trong gia tộc lập tức có người ngả gáp tới ôm chân gãi. Năng lực của cô ta không kém hơn, dựa vào cái gì cô ta phải thấp hơn gãi một cấp?

Cô ta càng nghĩ càng bức, càng nghĩ càng tức.

Bây giờ Bắc Âm Vương ẩn thân bế quan, nói là phải làm chuyện lớn, yêu cầu cô ta không được huênh hoang hành động, muốn cô ta trốn đi một thời gian, dừng toàn bộ công việc. Chuyện này hại cô ta đến gia tộc cũng không dám về, Âm Yên Tư kia nhân cơ hội lại dám trừ diệt thể lực của cô ta trong gia tộc, mà cô ta cứ phải ngồi yên một chỗ, miễn cưỡng nuốt con ả này vào trong bụng.

Cô ta làm sao có thể không tức giận, không phiền não?

Vừa rồi thân tín của cô ta truyền đạt, nói Âm Yên Tư có lời, bảo những vụ án mà cô ta phạm phải đều bị liệt vào trọng điểm, phía cảnh sát và giới hàng ma đều đang lùng tìm cô ta gắt gao, những chuyện cô ta tự tay làm, cuối cùng có một ngày cô ta sẽ phải trả giá.

Âm Yên Nam ngẩng đầu uống cạn một ly rượu, trong lòng hận đến cực độ, muốn bắt cô ta? Nằm mơ đi! Cô ta không tin bản thân mình không thắng nổi Âm lão cửu, cô ta mới là người mạnh nhất của giới hàng ma.

Một người đàn ông không mời tự đến ngồi bên cạnh cô ta, cầm bình rượu lên thay cô ta rót đầy hai ly. Âm Yên Nam đập bàn một cái, lớn tiếng đuổi người: "Cút!", cần gì biết hần là ai chứ, cô ta một chút cũng không có tâm trạng bắt chuyện với đàn ông.

"Đuổi tôi đi, cô sẽ hối hận." Người đến không hoảng không vội, nói.

Âm Yên Nam quay đầu nhìn: "Là anh?"

Lại là Mẫn Kỳ, Âm Yên Nam cong khoe miệng lên cười lạnh tanh. Người này trước đây đổi tên lẫn vào đám tay chân của cô ta, không làm ra chuyện gì lớn. Nhưng sau khi anh ta bị bắt, cô ta lại tra được ra, là một hàng mại dâm phản đồ giết chủ diệt tộc, lại còn từng cầm đầu tổ chức tà giáo, hô gọi Hậu Khanh thức dậy. Có lẽ là cùng một loại người với cô ta, nhưng mà anh ta phạm đại án, sao có thể dễ dàng ra ngoài như vậy?

"Có chuyện?"

"Tìm cô bàn chuyện hợp tác." Mẫn Kỳ cũng tự mình rót một ly, rất bình tĩnh.

"Anh đến thân phận thực sự còn che giấu, tôi nhìn chẳng ra thành ý hợp tác của anh."

"Ha, tôi cũng phải xác nhận một chút cô có đủ tư cách hợp tác với tôi không, từ đầu đã nói rõ ra thì đâu còn thú vị nữa. Hơn thế, với bản lĩnh của cô, chẳng phải đều điều tra ra rồi sao?"

Âm Yên Nam chống cằm: "Nhưng tôi không có hứng thú hợp tác với anh".

Mẫn Kỳ cười: "Tôi chính là được Boss của Âm Yên Tư thả từ trong lao ra, như thế này, chắc cô có hứng thú rồi chứ?"

Âm Yên Nam hơi nheo mắt: "Mẫn Kỳ, anh coi tôi là con cóc sao? Không có điều kiện gì, hẳn ta lại đem thả anh ra? Sao nào, anh không có hứng thú làm hàng mại dâm, muốn làm gián điệp?"

"Vậy phải xem là gián điệp của bên nào nữa. Cô điều tra qua về tôi, chắc là biết, Mẫn Kỳ tôi chẳng phải loại người tốt gì, lý tưởng cứu thế của bọn họ tôi không có hứng thú, tôi chỉ làm việc có lợi cho mình. Cô lẽ nào không muốn có người thâm nhập vào nội bộ bọn họ? Cái vị chống lưng phía sau cô kia, lẽ nào không muốn biết tình hình của bọn Nghiêm Lạc? Cô tìm không được người đáng tin cậy và có tác dụng hơn tôi đâu." Mẫn Kỳ vút lại một tờ giấy, bên trên viết địa chỉ của khu biệt thự bọn Nghiêm Lạc ở và số điện thoại liên hệ của mình, anh ta nói: "Cô có thể điều tra một chút, thảo luận một chút với ông chủ của cô, nếu như muốn liên hệ với tôi, thì gọi theo số điện thoại này. Đương nhiên, quyền lợi cần cho tôi các cô cũng cần nhắc một chút, điều kiện thấp quá, tôi không nhận đâu".

Âm Yên Nam hớp một ngụm rượu, không nhận tờ giấy, cũng không nhìn anh ta. Mẫn Kỳ cười cười, quay người rời đi.

Một lúc lâu sau, khi đã uống thêm ba ly rượu, Âm Yên Nam nhìn tờ giấy trên bàn, cuối cùng cầm nó lên.

Đối với sự gia nhập của Mẫn Kỳ, bọn Cao Lô, Tư Mã Cần, Thư Đồng và Ray đều không vui mừng lắm. Người này gây cho bọn họ ấn tượng quá xấu, trước đó làm ra nhiều chuyện như thế, bây giờ quay người biến thành đồng đội, bọn họ làm thế nào cũng không thoải mái được. Bởi vì người là do Boss đưa đến nên bọn họ không có cách nào phản đối, nhưng những lời không thoải mái này, thì nhịn không được muốn nói ra.

"Boss." Thư Đồng nhìn sơ đồ Địa ngục bát đầu trên màn hình lớn, đưa ra nghi vấn trước tiên: "Vị trí của chúng tôi trong trận pháp này cùng với Thiên Cang bát trận sau này phải luyện giống nhau phải không? Vậy tôi đứng ở phía sau, Mẫn Kỳ giăng kết giới đánh tiên phong, tôi thực sự thấy lo lắng. Vạn nhất chúng tôi đang đột phá vòng vây, anh ta nguy hiểm như thế, lại giăng kết giới, tạo ảo ảnh đem hậu viện binh tôi đây vây lại trong trận địch, tôi chẳng phải sẽ chết rất oan uổng sao?"

Nghiêm Lạc trả lời rất bình tĩnh: "Vậy cô phải luyện tập tốt một chút, khi anh ta hãm hại cô, cô có bản lĩnh phá chiêu của anh ta, giết anh ta, cô sẽ không cần lo lắng nữa".

Thư Đồng kinh ngạc há hốc miệng, quả nhiên là câu trả lời cấp Boss, rất "dã man"! Cô đá một cái vào chân Cao Lô đang len lén cười, lườm mắt với bọn họ. Những người này rõ ràng trong lòng đều suy nghĩ giống cô, thế mà chỉ biết đứng đó giả vờ.

Chúc Tiểu Tiểu vội xoa dịu: "Mẫn Kỳ không phải như vậy đâu, anh ấy đã thay đổi rồi". Cô nhìn khắp lượt mọi người, lại chuyển hướng sang Mẫn Kỳ.

Ánh mắt của cô trong trẻo thanh khiết, bên trong tràn đầy tín nhiệm. Mẫn Kỳ bị cặp mắt đó nhìn, có chút mất tự nhiên, không kim được cặp mắt xuống lần tránh, anh ta trả lời một câu: "Đúng, tôi đã gia nhập rồi thì sẽ không làm những chuyện như thế kia, tôi sẽ đồng tâm hiệp lực với mọi người".

Âm Yên Tư vừa lau súng vừa nói: "Vậy anh tốt nhất nên giải thích một chút, vì sao hai ngày nay có người đến đây len lén lút lút thăm dò từ xa, trong giới cũng có người nghe ngóng về anh?"

Mẫn Kỳ cười: "Bọn họ mới thế mà đã bại lộ rồi? Thật quá không chuyên nghiệp. Tôi đã đi tìm Âm Yên Nam, tôi nói cho cô ta tôi gia nhập với mọi người, có thể cung cấp tin tình báo của bên này cho cô ta".

"Tôi nhỏ vào!" Thư Đồng vừa nghe thấy điều này liền nhảy lên.

"Phụt", một lưỡi đoản đao bay qua sát đầu Mẫn Kỳ, trực tiếp găm vào bức tường ốp gỗ trang trí ở phía sau anh ta. Tư Mã Cần đưa tay ra rất bình thường, không hề có ý xin lỗi: "Tôi luyện tay một chút".

Mẫn Kỳ không để ý đến bọn họ, nhưng nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu đang cau mày lại, bèn giải thích: "Nếu như cô ta tiếp nhận tôi, tôi sẽ có thể lấy được tin tức của Bắc Âm Vương. Tôi đã hỏi qua Boss, hiện nay cần nhất chẳng phải chính là tin tức của Bắc Âm Vương sao? Rõ ràng khi thì, chúng ta hoàn

toàn không lợi thế, vậy thì cứ xem xem bọn chúng có điểm yếu nào đâm vào được không. Mọi người theo dõi bọn chúng sát sao như vậy mà vẫn không có tiến triển gì, đương nhiên chúng ta nên đổi phương pháp làm việc khác".

"Nói còn hay hơn cả hát." Cao Lôi giống như đang tự nói tự nghe, nhưng mỗi một chữ đều rõ ràng truyền đạt đến tai mọi người.

"Gián điệp hai mang? Trước khi anh làm việc không chịu nói, bị bại lộ rồi mới nói cái này cái kia, muốn để chúng tôi tin tưởng, liệu có khả năng không?" Ngự khí của Ray cũng rất khinh thường. Lúc đầu Mẫn Kỳ này còn từng đánh Tiểu Tiểu bị thương, bây giờ thái độ lấy lòng rõ ràng như thế, Boss làm sao không một chương đánh chết anh ta, để lại tai họa này, chắc chắn sẽ làm vướng chân mọi người. Anh ta lại còn bắt chước mọi người gọi Nghiêm Lạc là Boss, khiến người ta nghe thấy thật sự không thoải mái.

Nghiêm Lạc nói lạnh tanh: "Tất cả không cãi nhau nữa! Mẫn Kỳ, anh biết tôi có thể xử lý anh như thế nào, anh hãy làm tốt việc của mình. Còn nữa, mấy người mọi người, đoàn kết và đồng lòng là điều kiện cơ bản nhất để thắng lợi, tình huống sau này mọi người phải đối mặt, sẽ còn phiền phức hơn so với tiêu diệt ma thần Âm Dạ, đừng cho rằng trong sự việc đó mọi người đã quá tài giỏi rồi. Âm Dạ đó bị tôi đánh thương, mọi người mới có được lợi thế. Tôi chỉ nói một lần, tính mệnh là của mọi người, trên chiến trường không phải thắng lợi thì là diệt vong. Việc đến nơi đây, do mọi người lựa chọn, mỗi người trong căn phòng này đều là đồng đội, mọi người nắm giữ sự sống chết của đối phương, đây không phải là chuyện đùa. Sau hôm nay tôi không muốn nhìn thấy bất cứ một cuộc đấu đá trong nội bộ nào nữa, mấy người hoặc là xử lý nhau cho xong một lượt, hoặc là bắt đầu từ giờ hãy chăm chỉ tập luyện cho tốt. Đừng lãng phí thời gian và tinh lực của tôi".

Anh nói xong, trong phòng này lạnh đến mức sắp rơi ra băng vụn, tất cả mọi người không ai dám kháng nghị, Nghiêm Lạc lạnh lùng lướt qua bọn họ một cái, lại nói: "Hôm nay luyện Địa ngục bát đầu trận trước, vị trí cứ theo như tôi sắp xếp vừa rồi, thi triển trận hình thế nào, trong mấy tính này có đủ, mọi người tự luyện đi".

Cho đến khi Nghiêm Lạc đã ra ngoài một lúc lâu, những người trong căn phòng này mới bắt đầu khôi phục khả năng hành động. Thư Đồng đuổi đuổi cánh tay, lớn tiếng hét: "Làm việc làm việc, Boss dọa chết người ta rồi. Tiểu Tiểu cô phải thủ thi bên gối nhiều vào, để Boss có nhiều thêm một chút âm áp, rõ ràng là người đàn ông đang yêu, làm sao vẫn khô cứng như thế chứ?".

"Thông thường khi Thư Đồng nói những lời bom mìn này, Boss liền sẽ xuất hiện." Lời đó của Cao Lôi dọa cho Thư Đồng lập tức quay đầu nhìn ra phía cửa. "Đáng tiếc lần này lại không có", Cao Lôi giờ mới nói nốt nửa câu phía sau.

"Khón, muốn đánh nhau không?" Thư Đồng bày ra tư thế, dù gì phòng này chính là chỗ dùng để luyện tập, kéo cái thì có thể ngã xuống đất, thuận tiện biết bao.

Cao Lôi đẩy đẩy gọng kính: "Luyện với cô? Không hứng thú". Anh quay sang Mẫn Kỳ: "Ê, vận động giãn gân cốt nhé".

Mẫn Kỳ cười cười, cởi áo khoác ngoài ra: "Được".

"Vậy tôi xếp hàng, Cao Lôi đánh xong, anh đổi sang tôi." Thư Đồng lui sang một bên nhường chỗ cho bọn họ, đặt hện trận tiếp theo. Mẫn Kỳ né người tránh một đòn tấn công của Cao Lôi, trả lời: "Được! Ai muốn đến cũng được".

Chức Tiểu Tiểu nhìn thấy bọn họ như thế thở phào một cái. Đánh đấm ồn ào cũng coi là một loại phương thức giải tỏa tâm lý, cải thiện quan hệ nhỉ? Cô quay người chạy ra ngoài tìm Nghiêm Lạc, anh nói hôm nay có việc rất quan trọng muốn nói với cô.

Chuyện Nghiêm Lạc muốn nói là hôn sự.

Nghiêm Lạc rất bận, anh ngoại trừ được ngủ một ngày sau khi từ thôn Huyết tộc quay về, thì liên tục mấy ngày liền đều bận rộn không ngủ không nghỉ. Những việc liên quan tới tài sản và sắp xếp kinh doanh của mấy công ty, chuẩn bị tất cả người đưa tin, lên kế hoạch huấn luyện Thiên cang bát trận, chỉnh lý lại hệ thống Huyết tộc, tiếp nhận tin tình báo về Bắc Âm Vương và đại kiếp diệt thế... Một ngày cứ coi như có bốn mươi tám giờ cũng vẫn không đủ dùng, nhưng mặc dù như vậy, anh vẫn rút thời gian rảnh liên hệ mấy lễ phục.

Anh đã từng nói, anh muốn lấy Heo Con.

Nghiêm Lạc vẫn luôn cất giữ bản vẽ kiểu dáng áo cưới của hôn lễ cùng với Heo Con năm đó. Nhiều năm vậy rồi, vẻ mặt ngại ngùng mỉm cười của Heo Con khi mặc áo cưới ngày ấy thỉnh thoảng vẫn hiện về trong tâm trí anh, đến hôm nay lại còn thêm nụ cười nghịch ngợm nhăn mũi lại nữa. Những thứ này khiến anh cảm thấy mãn nguyện và hạnh phúc. Đã rất nhiều lần anh tưởng tượng ra hình ảnh Heo Con yêu dấu một lần nữa mặc bộ áo cưới kia, hoàn thành hôn lễ lúc đầu bọn họ còn đang dở.

Chức Tiểu Tiểu biết Nghiêm Lạc đang chuẩn bị, song anh muốn chuẩn bị như thế nào lại không chịu nói cho cô, nhưng dù sao tính khí Boss nhà cô lúc nào chẳng độc đoán, Chức Tiểu Tiểu quen rồi, cũng để mặc anh tự quyết định. Đến bố mẹ cô, anh cũng đích thân gọi điện thông báo rồi. Chức Tiểu Tiểu chẳng buồn đoán xem anh làm thế nào biết được số điện thoại, dù gì Boss vẫn là người không có gì không thể.

Vì vậy khi Tiểu Tiểu nhận được điện thoại của bố mẹ, bà Chức rất sáng khoái nói đồng ý chuyện hôn lễ của bọn họ, bà nói sẽ chọn ngày quay về, Chức Tiểu Tiểu cũng chẳng hề cảm thấy ngạc nhiên.

Chức Tiểu Tiểu từng lấy viên huyết thạch ra nhìn, nhưng không phát hiện thấy điều gì khác thường. Mà Boss lần này sau khi đánh nhau với Bắc Âm Vương, cũng chỉ ngủ có một ngày, hình như vết thương cũ không hề tái phát, sau khi tỉnh lại, tinh thần thể lực đều mạnh hơn trước. Hơn nữa, ma thần Âm Dạ đã chết rồi, Thủy Linh cũng không thấy đâu, đại kiếp của Boss mà Thiên Bà nói, lẽ nào đã qua rồi?

Buổi tối hôm nay, Chức Tiểu Tiểu nằm mơ.

Cô mơ thấy mình mặc áo tân nương màu đỏ trong hôn lễ, đứng trước mặt Boss xoay đi xoay lại mấy vòng, cười để anh nhìn thấy hình dáng tân nương của mình. Boss đang mặc trang phục cổ đại, là áo tân lang. Anh cứ nhìn cô mãi, sắc mặt ôn hòa nhưng lại có chút nghiêm túc, không giống như biểu cảm dịu dàng bình thường anh đối với cô. Nhưng dáng vẻ anh mặc lễ phục thật là đẹp, cô không kìm được cứ nhìn mãi, cười ngốc nghếch với anh.

Anh đột nhiên cầm đến hai ly rượu, nói hôn lễ ngày mai là phải uống rượu giao bôi, muốn để cô thử trước một chút. Cánh tay anh vòng qua cánh tay cô, Tiểu Tiểu có chút xấu hổ, cùng anh bung ly rượu kia lên uống.

Rượu rất cay, mùi vị kỳ lạ, chẳng dễ uống chút nào. Nhưng đây là rượu giao bôi của cô, có khó uống hơn nữa cũng khiến Tiểu Tiểu cảm thấy mình rất may mắn.

Boss uống xong ly rượu này hình như càng đẹp trai hơn, mắt anh rất sáng, lòng bàn tay anh ấm áp. Anh chạm vào mặt cô, ánh mắt ấy khiến mặt cô đỏ hồng. Sau đó anh từ từ cúi xuống, rất dịu dàng, rất dịu dàng hôn lên môi cô.

Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy đầu vầng vát, mặt nóng bừng lên, cảm giác tiếp xúc mềm mại của cặp môi Boss trên khoe miệng rất chân thực, nụ hôn thật ngọt ngào, đầu lưỡi anh quấn quện, khiến cô không kìm được càng dựa gần vào anh hơn.

Chúc Tiểu Tiểu ôm lấy cổ Boss, dưới làn môi của anh thoải mái đến mức không muốn cử động nữa. Nhưng cơ thể cô đang biến hóa, cô hình như càng lúc càng nhỏ lại.

Hai tay Boss ôm cô rất chặt, ôm thân hình nhỏ bé của cô trong lòng. Chúc Tiểu Tiểu cuối cùng phát hiện ra, cô đã biến thành một chú heo. Sau đó, trên con đường đá quen thuộc kia, anh bế cô trên tay, cứ đi mãi.

Chúc Tiểu Tiểu giống như đang ở trong giấc mơ, lại giống như đang ở bên cạnh nhìn thấy tất cả. Giấc mơ này cô mơ thấy rất nhiều lần rồi, mỗi lần đều thấy mình bị bế đi trên con đường đá này. Cô gắng sức khóc, gắng sức rơi nước mắt, nhưng không biết mình đang đau lòng cái gì, chỉ biết hình như người này ôm lấy cô muốn đưa cô đi, cô không chịu, cô không muốn rời xa anh.

Lần này, Chúc Tiểu Tiểu đã hiểu rõ. Đây chính là khung cảnh lúc đầu Boss đưa cô đi. Cô không muốn đi, cô muốn vùng vẫy, nhưng đầu cô choáng váng, không còn chút sức lực. Anh ôm lấy cô, vững chãi bước tới đường luân hồi. Cô vô cùng lo lắng, muốn cầu xin anh, cầu xin anh đừng vứt bỏ cô, anh muốn cô làm thế nào cô đều đồng ý, cô muốn ở cùng với anh, cô muốn bên anh đối mặt với tương lai...

Nhưng cô vừa mở miệng, thứ phát ra được lại là tiếng kêu khóc của một chú heo! Vì sao không để cho cô nói, cô muốn nói với anh!

Nước mắt làm mờ tầm nhìn của cô, cô chẳng thấy rõ cái gì nữa.

"Đừng khóc, Heo Con ngốc." Cô nghe thấy giọng nói dịu dàng của anh, còn có một nụ hôn đặt lên đỉnh đầu cô, cảm giác tiếp xúc nhẹ nhàng ngọt ngào đó, giã vò đứt dội trái tim cô.

Cô hoàn toàn bị bi thương hạ gục, cuối cùng tỉnh lại từ trong đau khổ, gần như nghẹt thở. Cô thờ dốc hít từng ngụm không khí, nhìn chăm chăm vào những hoa văn trên trần căn phòng đẹp đẽ, rất lâu sau mới thực sự tỉnh táo lại.

Bên cạnh cô không có người, vị trí nửa chiếc giường bên cạnh của Boss lúc này đang lạnh lẽo, anh hôn cô ôm cô dỗ dành cô đi ngủ, bản thân mình lại không ngủ. Chúc Tiểu Tiểu nghĩ đến giấc mơ, càng nghĩ càng hoảng hốt, cô nhảy xuống dưới, đi chân đất chạy ra khỏi phòng, cô sợ hãi, cô cần có Boss.

Nghiêm Lạc đang ngồi trong thư phòng, anh kinh ngạc nhìn Chúc Tiểu Tiểu xông tới như một quả tên lửa, lao vào lòng anh.

Dáng vẻ cô mặc áo ngủ đi chân đất khiến anh cau mày lại: "Chuyện gì vậy?".

Anh vội vàng ôm lấy cô, quán trong chiếc áo ngủ của mình, đến chân cô cũng kéo vào trong lòng, anh không nhịn được trách: "Nếu như em làm mình bị cảm, xem anh có để ý đến em nữa không".

"Em nằm mơ thấy ác mộng, không có anh ở bên." Chúc Tiểu Tiểu dụi vào lòng anh, ôm anh thật chặt.

"Đâu phải là trẻ con, nằm mơ sợ gì chứ? Em không sợ mất mặt sao, còn là hàng ma sư nữa." Miệng anh thì nói lời trêu chọc nhưng tay lại rất dịu dàng vuốt tóc cô an ủi. Nhìn dáng vẻ trẻ con đáng yêu lại thích dựa dẫm của cô, anh cúi đầu hôn lên môi cô.

Chúc Tiểu Tiểu hưởng ứng nhiệt tình, dường như cần lấy lại chút dũng khí từ nụ hôn này. Nghiêm Lạc cười, phối hợp nhắc cô lên cao hơn, hôn cô thật sâu.

Rất lâu sau, Chúc Tiểu Tiểu thở phì phì, co người, lại bò vào lòng anh. Lâu đến mức Nghiêm Lạc còn cho rằng cô đã ngủ rồi, bỗng nghe thấy cô nói: "Boss, em mơ thấy anh không cần em nữa".

"Cả ngày nghĩ ngợi lung tung, anh làm sao có thể không cần em. Em cũng không có cơ hội để không cần anh đâu."

"Em mơ thấy chuyện trước đây." Chúc Tiểu Tiểu trong lòng có rất nhiều nỗi sợ. "Em biết đó là chuyện đã xảy ra, anh vứt em vào đường luân hồi. Em và anh đều mặc áo cưới màu đỏ, chúng ta còn uống rượu giao bôi, sau đó em đột nhiên biến trở lại hình dáng của heo, anh ôm em đi đến đường luân hồi, là con đường đá màu xám".

Nghiêm Lạc day day ở giữa hai mày cô, anh không thích đáng về cau mày đau lòng này. "Em đeo sợi dây đỏ của Thiên Bà, quả nhiên lực cảm ứng quá mạnh." Anh chỉ chỉ vào tủ quần áo ở bên cạnh, Chúc Tiểu Tiểu quay đầu lại, kính ngạc nhìn hai bộ lễ phục treo ở đó.

"Buổi chiều hôm nay vừa mới đưa đến, anh còn chưa mở ra xem kỹ."

Chúc Tiểu Tiểu nhìn chăm chú hai bộ lễ phục kia, cảm giác nói không ra lời: "Nhưng mà, trong giấc mộng này, chính là em bị anh ôm đi trên đoạn đường đá, trước đó rất lâu em đã từng mơ thấy rồi. Có điều trước đây em không hiểu nó có ý nghĩa gì, cùng một giấc mơ, em mơ rất nhiều lần".

"Anh biết, em bị thương ở chân, lần đó khóc tỉnh lại, chính là mơ thấy giấc mơ này nhĩ." Sự việc của cô anh luôn ghi nhớ rất rõ ràng. "Lần đó anh ôm em đi cả đoạn đường, có lẽ đã kích hoạt ký ức kiếp trước của em, cho nên em cảm thấy có chút bất thường, thực sự đó là triệu chứng của việc rối loạn ký ức kiếp trước"

"Nhưng em không phát bệnh."

"Là bởi vì cái này." Nghiêm Lạc từ dưới bàn cầm ra một sợi dây chuyền, đeo lên cho Chúc Tiểu Tiểu, là đá tinh hồn màu tím nhạt kia.

Chúc Tiểu Tiểu vừa nhìn thấy liền căng thẳng: "Không được, không được. Em không thể lấy nó nữa, đá này rất quan trọng đối với anh".

"Không quan trọng bằng em, đá tinh hồn này có thể bảo vệ em, em đeo nó lên, như vậy anh mới yên tâm."

"Boss." Chúc Tiểu Tiểu ôm anh thật chặt cảm động muốn rơi nước mắt: "Vây anh nhất định không được xảy ra chuyện, anh không ở bên cạnh em, em sẽ sợ hãi".

"Quý nhất gan." Anh lướt qua mặt cô, chặn lấy môi cô, "Không có em anh chẳng đi đâu hết, anh sẽ không để mất em một lần nữa. Em phải ngoan, đừng tháo nó xuống, đừng để anh lo lắng".

Chúc Tiểu Tiểu sờ sờ sợi dây chuyền, gật đầu thật mạnh: "Ông Nghiêm, anh cũng phải ngoan, nếu không em cũng sẽ lo lắng".

Anh cóc cóc vào đầu cô, cười mắng: "Nghịch ngợm".

Hai người một mồi dựa vào chiếc ghế lớn, ai cũng không muốn cử động. Chúc Tiểu Tiểu buồn ngủ ngáp dài, nhưng vô tình khước mắt nhìn thấy điện thoại của mình ở trên bàn, cô "á" lên một tiếng, bỏ nhào tới cướp điện thoại: "Sao anh lại lấy điện thoại của người ta?".

"Tự em vứt bừa bãi, anh giúp em cầm lại để sạc pin. Nhân tiện xem một chút."

Chúc Tiểu Tiểu đỏ mặt, bên trong đó có rất nhiều ảnh cô chụp trộm Boss. Nghiêm Lạc xoa xoa má cô, thờ dài nói: "Xem điện thoại một chút em cũng xấu hổ rồi, da mặt em mỏng như vậy, phải đợi đến khi nào mới có thể công chiếm anh đây?".

Mặt Chúc Tiểu Tiểu càng nóng hơn: "Chuyện đó, chuyện đó đợi thêm chút đi. Người ta cũng đang nỗ lực...". Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, cô cúi đầu chột dạ, sự nỗ lực của cô chính là mỗi lần giầy vò anh đều không thành công, cuối cùng bản thân mình thì ngủ khò khò: "Đó, anh thấy không, uống loại rượu đó có tác dụng phụ. Lần sau đổi rượu khác là được".

"Còn đổi?" Anh thờ dài: "Em đã sắp ném hết tất cả các loại rượu trên thế giới rồi. Chúng ta vẫn nên kết hôn nhanh một chút, như thế em sẽ có động lực".

"Cùng với chuyện kia có quan hệ gì?"

"Đương nhiên có, loại tính cách ngại ngùng như em đây, nếu trở thành phụ nữ đã kết hôn mà vẫn là xử nữ 1, em lẽ nào không thấy xấu hổ?"

1 Xử nữ: Người con gái vẫn còn trinh tiết.

Chúc Tiểu Tiểu mặt đỏ hồng lên: "Anh lại ức hiếp em".

"Anh trông mong em ức hiếp anh còn không được, bản thân em quá ngốc, lại còn sợ đau. Anh không nghĩ cách kích thích em một chút, cả đời này em sẽ trốn tránh mất thôi."

"Vây anh nói với em ba chữ kia, anh nói liền mười ngày, em khẳng định sẽ bị kích thích."

Nghiêm Lạc gùom cô, nha đầu đáng chết này, rõ ràng biết anh không quen treo trên miệng mấy câu tình ái gì đó.

Chúc Tiểu Tiểu cũng gùom anh, chu miệng lên làm nũng: "Anh xem, chính anh mới là đại vương xấu hổ đó". Cô đột nhiên nheo mắt lại cười rất đắc ý, vỗ vỗ vào ngực anh: "Không sao cả, em không chê ghét anh xấu hổ, miễn cưỡng tiếp nhận anh rồi, ông Nghiêm".

"Hừ." Nghiêm Lạc cũng nheo mắt lại tỏ vẻ không hài lòng, anh đuổi tay véo vào má cô: "Vây em cũng phải có bản lĩnh, đợi kết hôn rồi, nếu như em vẫn không làm được, cứ chờ xem anh sẽ trị em như thế nào".

Anh chẳng dọa dẫm được cô đâu, Chúc Tiểu Tiểu cười he he, nhào vào lòng anh dụi qua dụi lại, Boss làm mặt xấu, giả hung dữ thật đáng yêu.

Chúc Tiểu Tiểu ôm lấy anh, hôn mạnh mấy cái lên mặt anh, cố ý hôn cho mặt anh dính đầy nước bọt. Nhưng một giây sau đó, cô liền gấp phải đợt phản

công. Anh vác cô lên, mặc cô vừa cười vừa làm ồn, "vận chuyển" cô quay về phòng ngủ, ném lên trên giường, động tác thô lỗ nhưng không làm cô đau một chút nào. Anh ấn cô xuống giường, bắt đầu cắn.

Chúc Tiểu Tiểu sợ buồn lại sợ đau, ngo ngậy vùng vẫy, hai người lăn qua lăn lại. Cuối cùng Chúc Tiểu Tiểu làm loạn mệt rồi, ôm lấy Nghiêm Lạc lơ mơ ngủ. Cô gối đầu lên ngực anh, nghe thấy nhịp tim anh đập cùng một nhịp với mình, cảm giác rất hạnh phúc, rất hạnh phúc.

Anh hôn lên trán cô, di chuyển xuống dưới, hôn lên mí mắt cô, khẽ giọng dỗ: "Mau ngủ, Heo Con ngoan".

Chúc Tiểu Tiểu không kim được mỉm cười, càng ôm anh chặt hơn, cô sờ vào sợi đá tinh hồn trên cổ, âm thầm hạ quyết tâm, cô nhất định sẽ bảo vệ Boss của mình thật tốt.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã mấy tháng qua đi, chẳng mấy chốc là đến tết Âm lịch rồi.

Trong mấy tháng này, công việc có rất nhiều tiến triển. Ví dụ như kế hoạch "gián điệp trong gián điệp" của Mẫn Kỳ cuối cùng cũng có kết quả, thiên đoàn hàng ma và Âm Yên Tư hy sinh một số lợi ích nhỏ làm chi phí cho Mẫn Kỳ thâm nhập vào nội bộ kẻ địch, khiến cho Mẫn Kỳ cuối cùng đạt được sự tin nhiệm của Âm Yên Nam, tiêu mất mấy tháng trời, cuối cùng thăm dò được địa điểm cất giấu hồn phách của Đậu Đậu.

Nhóm Âm Yên Tư thảo luận mấy lần, bàn kế hoạch tìm thời cơ tới trộm lấy hồn phách Đậu Đậu.

Trong những ngày này lại có mấy người gia nhập vào binh đoàn hàng ma của Nghiêm Lạc. Nhóm người bọn Chu Duệ, A Dũng, A Cường, Thẩm Thanh, Thạch Đầu, còn có cả Đại Hường, có một ngày tập thể kéo hành lý, cầm giấy xác nhận từ chức, giả bộ đáng thương không có chỗ dựa đến trước cửa lớn của biệt thự xin việc. Đùa cho mấy người bọn Thư Đồng cười không nhịn được, châm biếm nói Ray mang đến truyền thống xấu, dạy đàn em chiêu thức xấu.

May mà Nghiêm Lạc cuối cùng vẫn tiếp nhận bọn họ, nhưng anh lạnh tanh nói một câu: "Chuyển lời đến tất cả mọi người trong công ty, nếu như ai vì đến chỗ tôi đây mà từ chức bữa bãi, hoặc không làm việc từ tể cho A La, tôi sẽ khiến bọn họ hối hận".

Mọi người vội vàng đồng ý, A Dũng vỗ ngực, may mà bắt kịp chuyến xe cuối cùng. Chúc Tiểu Tiểu lại vui vẻ, Boss này vẫn luôn "cool" như vậy, rõ ràng lo lắng A La ở bên kia gặp khó khăn, hy vọng có thể giúp đỡ cô ấy một tay, nhưng mỗi lần nói chuyện với A La đều phải lạnh lùng, giả vờ khô cứng.

Thực ra Tề Nghiên La mấy tháng nay làm việc với Tất Mặc Kỳ cũng rất thuận lợi. Cửu Thiên Huyền Nữ không hiểu tại sao lại không còn khắt khe như trước, Huyền Thiên phái ở trong cao ốc Đế Cảnh thái độ cũng có hài hòa hơn, không những thế các kỹ thuật mới trong Công ty Nhã Mã đã bắt đầu thu hút bọn họ, rất nhiều người chủ động học tập và xin chỉ bảo. Mấy tháng này hợp tác với nhau, nhân lực hai bên hòa thuận không xảy ra chuyện gì.

Thân thể của Đậu Đậu ở trong cao ốc Đế Cảnh, quá trình hồi phục tương đối tốt. Tộc trưởng Huyết tộc, Cửu An đến thăm mấy lần, nước mắt lưng tròng cảm kích Nghiêm Lạc và Tề Nghiên La. Mọi người vốn cho rằng chuyện này sẽ bị Cửu Thiên Huyền Nữ tìm tòi tỉ mỉ và gây cản trở, nhưng lựa chọn nhìn mà coi như không thấy của bà ta khiến mọi người đều hết sức bất ngờ, lẽ nào bà ta đã ngầm đồng tình rồi?

Thời gian này, Chúc Tiểu Tiểu bận vô cùng, cô không làm theo kế hoạch của Nghiêm Lạc kết hôn luôn sau khi lấy được lễ phục. Một là vì công việc của bố mẹ tương đối bận rộn, không tiện mời họ về nước nhanh như thế, hai là cô muốn tìm một ngày có ý nghĩa đặc biệt để tổ chức hôn lễ. Tuy cô cũng cảm thấy không nên làm quá lớn, quá ồn ào, chỉ cùng với bố mẹ và mấy người bạn tốt ăn một bữa cơm, làm một nghi thức nhỏ là được rồi, nhưng ngày tổ chức, cô vẫn muốn rời đến ngày lễ Tình nhân. Lễ Tình nhân đó, lãng mạn biết bao!

Vốn dĩ cho rằng Nghiêm Lạc sẽ phản đối, ai biết được sau khi anh nghe thấy lý do liền vui vẻ đồng ý.

Điều Chúc Tiểu Tiểu không biết đó là, trong lòng Nghiêm Lạc không những không khó chịu mà còn thấy may mắn vô cùng, ngày cô chọn là lễ Tình nhân tháng Hai của phương Tây, nếu như cô cứ đòi vào lễ Thất tịch¹ của Trung Quốc, vậy thì gay rồi, còn phải đợi hơn nửa năm nữa. Cho nên định vào tháng Hai, anh còn có thể tiếp nhận được.

1 Thất tịch: Lễ Tình nhân của Châu Á, cũng chính là ngày Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau, mừng bảy tháng Bảy Âm Lịch.

Hôm nay là ngày hai người đi đăng ký kết hôn, nhưng vào lúc bảy giờ sáng, Nghiêm Lạc vẫn tổ chức một trận huấn luyện thực chiến cùng mấy người bọn Âm Yên Tư theo kế hoạch.

Âm Yên Tư, Cao Lôi, Thư Đồng, Tư Mã Cần, Tiết Phi Hà, Vu Lạc Ngôn, Ray, còn có Mẫn Kỳ, tám người này là chủ lực. Bởi vì trong huấn luyện, việc phân tích địa hình, điều khiển đội ngũ, sắp xếp chiến thuật sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề phát sinh, cho nên Ray liền chính thức gia nhập đoàn quân tám người thi triển trận pháp, còn Chu Duệ thì phụ trách sắp xếp, điều khiển từ xa. Chúc Tiểu Tiểu và mấy người nhóm A Dũng được phân làm quân hậu viện, cũng tham gia huấn luyện.

Mô phỏng thế lực bọn họ phải đối đầu, Nghiêm Lạc đưa đến hơn chục linh hồn đã qua huấn luyện, tám người cấp B của Huyết tộc, ngoài ra còn có hai tiểu Sơn thần.

Theo lệ là Mẫn Kỳ và Âm Yên Tư đánh tiên phong, Tiết Phi Hà, Vu Lạc Ngôn, Ray, Cao Lôi ở giữa, Thư Đồng và Tư Mã Cần殿 phía sau. Chúc Tiểu Tiểu và bọn A Dũng thì ở vòng ngoài tùy cơ trợ giúp.

Huấn luyện vẫn luôn từ bảy giờ sáng sớm đến mười một giờ trưa, mục tiêu lần này là yêu cầu bọn họ lấy được một lá cờ ở trên đỉnh núi, cầm thẳng cờ lên là coi như thắng. Các hàng ma sư bởi vì có trang bị mới rồi, tinh thần hợp tác lại tăng thêm không ít, cho nên lúc bắt đầu vẫn coi là thuận lợi, cả đoàn đường tiến lên đến hơn nửa lưng núi. Nhưng cùng với thời gian, thể lực của mọi người bắt đầu giảm xuống, phòng bị cũng buông lỏng hơn, lúc này chính

là thời cơ tấn công cho đối thủ.

Son thần đột nhiên xuất chiêu, "ùm" một cái, thân núi sụ xuống một hố lớn, Âm Yến Tư nhất thời không để ý, liền rơi xuống dưới.

Mẫn Kỳ một chân đá Huyết tộc ở trước mặt ra, bấm tay giăng kết giới ngăn cản đối phương tấn công, sau đó quay người muốn tới giúp Âm Yến Tư, lại bị một Huyết tộc khác nhào đến đẩy ngã.

Vu Lạc Ngôn lớn tiếng chỉ điểm vị trí của Son thần, Tiết Phi Hà lập tức phóng tiễn.

Tất cả mọi người đều lấp mấy trợ lực dưới chân, Âm Yến Tư trong thời khắc ngã xuống hố lớn đã vội vàng khởi động, lực đẩy ở trên hai chân giúp anh kịp thời bám vào vách hố. Thư Đồng chạy đến vùng gần liên tiêu, Âm Yến Tư nắm chắc, mượn lực nhảy ra.

Nhưng lúc này, một Huyết tộc từ trên cây trực tiếp xông xuống, bắn mấy phát súng vào Vu Lạc Ngôn. Vu Lạc Ngôn tránh được phát đầu tiên, nhưng lại dính phải phát thứ hai ở chân, ba phát tiếp theo bắn trúng vào ngực, đầu dính khắp người, lập tức tuyên bố tử trận.

Ray ở bên cạnh vội vàng xông lên, "đoàng đoàng" mấy phát súng xử lý Huyết tộc kia, song cũng không kịp cứu Vu Lạc Ngôn. Anh ngăn ra một lát, không chú ý mấy thân cây phía sau đột nhiên chuyển vị trí, bùn dưới chân cuộn lên, trực tiếp ấn anh xuống. Ray muốn lăn ra khỏi phạm vi tấn công của địch, nhưng vẫn bị cuốn lại trong đồng đất,

Một Son thần nhảy ra, hét lên với anh: "Anh cũng tiêu rồi".

Ở bên kia, tiền của Tiết Phi Hà đã dùng hết, cô bắn "phụt phụt" mấy phát, trúng vào hai con ác linh, đang chuẩn bị cùng Cao Lôi đến giải cứu cho Mẫn Kỳ, Nghiêm Lạc lại không biết từ đâu hiện ra, đánh bọn họ mỗi người một chưởng. Hai người tránh không kịp, bị đánh bay sang một bên. Nghiêm Lạc xoay cánh tay một cái, trường đao màu đen xuất hiện, anh vừa vung đao đã kẻ đứng lên cổ Âm Yến Tư đang đánh nhau với Son thần.

"Mọi người thua rồi", Nghiêm Lạc lạnh tanh tuyên bố.

Thư Đồng "à" lên một tiếng, ngồi xuống đất, cô mệt đến mức thở hồng hộc, nhìn nhìn đỉnh núi, chỉ còn không đến một phần ba quãng đường, thật quá đáng tiếc! A Dững, A Cường mặt đầy bùn đất từ đồng đất bò ra, hai người Huyết tộc cười hi hi kéo bọn họ dậy.

Âm Yến Tư lướt nhìn tình hình của mọi người một cái, buồn bã không lên tiếng, trong lòng anh đương nhiên là không phục.

Nghiêm Lạc nói: "Mọi người phối hợp loạn xạ cả lên, để ý phía trước không quan tâm phía sau, tự mình tìm nguyên nhân đi. Thấy mình bị phạt thì ngoan ngoãn thực hiện, chớ có lười nhác".

Mọi người không dám thở mạnh, buồn bã cúi đầu nhận lệnh. Hai Son thần hành lễ với Nghiêm Lạc, lùi lại ẩn thân rồi đi. Nhóm Huyết tộc cũng tập trung đến, Nghiêm Lạc gật đầu nói: "Vất vả rồi, đa tạ", sau đó xua tay với mọi người, biểu thị giải tán. Anh tự mình dắt Chúc Tiểu Tiểu đi trước.

Cả nhóm người mệt đến sống dở chết dở, hoặc là ngồi hoặc là nằm nguyên tại chỗ, lười nhác nghỉ ngơi. Thư Đồng nhìn Boss vừa đi chậm chậm vừa gỡ lá cây bùn đất trên tóc cho Chúc Tiểu Tiểu, đi được một đoạn có lẽ là đau lòng, thương Chúc Tiểu Tiểu mệt, lại bế cô lên, lúc này đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã mất hút trong tầm mắt mọi người.

"Mọi người nói xem, Boss cả ngày mặt lạnh lùng với chúng ta, quay đầu cái lại giả dịu dàng với Tiểu Tiểu, thời gian lâu như thế, chẳng biết có bị tâm thần phân liệt không nữa?" Thư Đồng đứng là chẳng nói được câu nào từ tế.

Mẫn Kỳ trả lời với ngữ khí không vui: "Chẳng trách Boss không cho chúng ta tới xem nghi lễ, hóa ra là sợ miệng quạ đen cô đẩy làm hỏng chuyện".

"Xì, Tiểu Tiểu nói khi tổ chức hôn lễ đều sẽ mời chúng ta." Thư Đồng lười nhác trả lời: "Đi đăng ký có nghi lễ gì hay chứ, cùng xếp hàng chẳng có ý nghĩa gì, mệt đến chết".

Chúc Tiểu Tiểu cũng rất mệt, nhưng điều này không ngăn được tâm trạng hưng phấn của cô. Vừa về đến nhà, cô liền xông vào phòng tắm, tắm rửa mát nửa giờ đồng hồ, khiến cho Nghiêm Lạc phải lo lắng gõ cửa: "Em tắm xong chưa? Khóa cửa làm gì, nhanh chút".

"Được rồi, được rồi." Chúc Tiểu Tiểu mặc áo choàng tắm chạy ra ngoài, lại xông vào trong phòng ngủ, bắt đầu xoa cái này bôi cái kia lên mặt. Nghiêm Lạc giống như bà mẹ già, theo phía sau cô lau bàu: "Sấy tóc trước đã, trời lạnh, cẩn thận cảm". Nhìn cô chăm chú xử lý khuôn mặt, anh chỉ đành đích thân đi lấy máy sấy, sấy tóc cho cô.

Mặt cô sáng long lanh, khuôn mặt vui mừng hạnh phúc, anh cũng không kìm được cứ cười mãi, sấy khô tóc cho cô rồi, cúi đầu khế hôn cô, nhưng miệng lại nói: "Xoa nhiều hơn nữa cũng chẳng đẹp được, cứ nên thế này thôi".

Chúc Tiểu Tiểu quay người lại đánh anh một cái: "Ông Nghiêm, tôi vẫn còn chưa gả cho ông đâu, nếu ông khiến tôi không vui, tôi sẽ để ông làm người chồng bị vứt bỏ".

"Ừm, vấn đề rất nghiêm trọng." Anh rất thức thời, chấp nhận cúi mình trước thế lực tà ác: "Bà Nghiêm, bà thật xinh đẹp. Chồng bà chuẩn bị xong cơm rồi, xin bà Nghiêm nể mặt". Anh đưa cho Chúc Tiểu Tiểu cười ha hả, nhưng một giây sau đó, cô bắt đầu hét lớn. Anh bế bổng cô lên, bước về phía phòng ăn.

"Đi thôi, bốn Heo Con nhà anh cho no rồi đưa ra ngoài đi dạo."

Bữa cơm này hai người ăn đến phát mệt, anh gấp cho em một miếng, em bón cho anh một thìa. Chúc Tiểu Tiểu cứ ăn rồi ăn, lại ngồi không thấp thòm, cô muốn đi tìm quần áo, hôm qua cô mất cả nửa ngày thử hết bộ này đến bộ khác, bây giờ ngẫm lại, vẫn cảm thấy không hài lòng. Kết quả của việc không an phận chính là bị Boss đại nhân giáo huấn, bị ấn lên trên ghế ăn xong nửa bát cơm cuối cùng, lúc này mới được giải phóng.

Đến khi Nghiêm Lạc thu dọn hết bát đĩa, tắm rửa xong, đi tới phòng chứa đồ lấy quần áo, mới phát hiện Heo Con nhà anh vẫn đang đắn đo. Quần áo mới đầy chật một tủ, mà cô vẫn không chọn được một bộ thích hợp. Anh thờ dài, cuối cùng lấy khí thế của Boss ra, quyết định trang phục cuối cùng cho cô.

Một giờ sau, hai người có mặt trong Cục Dân chính, tất cả giấy chứng nhận, bảng biểu, ảnh đều đã chuẩn bị từ sớm.

Hóa ra Nghiêm Lạc sắp xếp xong mọi việc trước rồi, vừa đến nơi liền có nhân viên ra đón, cung kính lễ phép, mọi thủ tục cứ giao hết cho bọn họ là xong. Nhưng Heo Con nói muốn được thể nghiệm quy trình kết hôn thông thường, tự mình xếp hàng vào đăng ký, cảm giác sẽ rất thú vị. Boss đại nhân toàn bộ đều theo cô, thế là hai người nắm tay nhau đứng phía sau đoàn người mới.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn hàng người rút ngắn từng chút một, tự nhiên thấy hơi căng thẳng, chân tay không biết nên đặt vào đâu. Nghiêm Lạc nắm thật chặt tay cô, sợ rằng bệnh đa điều của cô phát tác, lâm trận lại hối hận.

"Boss, thực ra chúng ta quen biết mới hơn một năm, cũng chưa hề lâu." Quả nhiên cô gái này bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi.

"Em ngoan đi, rất nhanh nữa là đến chúng ta rồi."

"Boss, có phải kết hôn rồi em vẫn gọi anh là Boss thì không thích hợp nữa không? Nhưng mà em gọi kiểu khác đều không thuận miệng." Vấn đề này, vào cái lúc như thế này, mà cũng có thể mang đến phiền não? Khóe mắt Nghiêm Lạc bắt đầu giật.

"Em muốn gọi thế nào cũng được, không sao."

"Vậy, anh nói xem chúng ta tiến triển nhanh như thế, yêu đương còn chưa đủ, làm thế nào?"

Logic gì vậy? Chẳng hiểu ý câu này thế nào nữa, nhưng Nghiêm Lạc vẫn nhẫn nại trả lời: "Không sao cả, sau khi kết hôn vẫn có thể nói chuyện yêu đương, em muốn yêu thế nào đều được."

"Boss, ngày mai bố mẹ đến rồi, chúng ta hôm nay đi đăng ký trước, bọn họ sẽ không vui phải không?"

"Không đâu, anh đã nói hết với họ rồi, em chẳng phải cũng nói chuyện điện thoại với họ rồi sao? Đừng lo lắng, họ quay về chính là để tham gia hôn lễ, hôm nay là ngày tốt, đăng ký rất thích hợp."

"Boss, anh có căng thẳng không? Vạn nhất xếp hàng đến lượt chúng ta, người ta tan làm rồi thì phải làm sao?"

"Không thể như vậy đâu."

"Boss, vậy anh nói kiếp sau chúng ta có cần kết hôn một lần nữa không, lần này kết hôn rồi, đến lần sau còn được tính không?"

"Heo Con!" Nghiêm Lạc cuối cùng không nhẫn nại được nữa, giữ lấy mặt cô: "Em nhìn vào anh". Anh nói rõ ràng từng chữ: "Anh muốn em làm vợ của anh, anh muốn Chúc Tiểu Tiểu gả cho Nghiêm Lạc, vô cùng vô cùng muốn!". Nha đầu đáng chết này, làm cho anh cũng căng thẳng lấy rồi. Tuy anh đúng là có chút cố ý, muốn trước khi bố mẹ cô đến, đem tên của mình in lên trên chứng minh thư của cô. Nhưng anh thật sự không phải vì lo lắng chuyện kết hôn có biến cố, bây giờ Heo Con ngốc này lại bắt buộc phải làm cho cảm xúc trở nên căng thẳng đến vậy.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn vào mắt anh, không kìm được gật đầu thật lực. Cô cũng muốn, cô cũng muốn làm bà Nghiêm của Boss, rất muốn rất muốn! Cô chỉ là gặp phải chuyện lớn, đầu óc suy nghĩ linh tinh một chút thôi.

Nghiêm Lạc cúi đầu xuống, hôn lên môi cô. Chúc Tiểu Tiểu thấp thoáng nghe thấy xung quanh có người cười, mặt cô rất đỏ, chỉ muốn giấu vào lòng Boss. Nghiêm Lạc khe khẽ nói với cô: "Dừng cảm một chút, Heo Con của anh".

Ừm, dừng cảm lên, chẳng phải chỉ là đăng ký thôi sao. Chúc Tiểu Tiểu ôm chặt lấy cánh tay Nghiêm Lạc, tiến về phía trước cùng với hàng người đang rút ngắn dần. Sắp sửa đến bọn họ rồi, Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ tới một việc rất nghiêm trọng.

"Boss, Boss, vậy anh nhất định phải nói cho Hồ Đình kia anh đã kết hôn rồi đó." về mặt cô trịnh trọng, lại nghiêm túc, Nghiêm Lạc không thể nhịn được cười.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Hai chiếc chứng minh thư mới tinh đã làm xong, trên cột vợ/chồng viết tên của Nghiêm Lạc, trong lòng Chúc Tiểu Tiểu, nó giống như một thương hiệu vậy. Đột nhiên cô cảm thấy yên tâm, hạnh phúc và mãn nguyện. Vừa rồi bệnh nhân thần kinh mắc chứng căng thẳng kia chẳng biết là ai nữa.

Cô cầm chứng minh thư cứ cười mãi, cười đến mức chóng mặt chóng mặt, bị Nghiêm Lạc đưa lên xe, sau đó, bị ôm lên đầu gối, hôn điên cuồng.

"Chúc mừng bà, bà Nghiêm!"

"Chúc mừng ông, ông Nghiêm!"

Hai người dính lấy nhau, Chúc Tiểu Tiểu càng nhìn càng cảm thấy ông chồng mới lên chức của cô thực sự là khi không làm Boss thì siêu đáng yêu. Cô chủ động hôn mạnh mấy cái, cuối cùng bị anh cuốn lấy hôn đến mức không thở nổi.

"Anh không muốn đưa em đi gặp A La nữa, chúng ta về nhà." Ông Nghiêm rất không muốn thả vợ ra, nhưng hôm nay Tiểu Tiểu hẹn A La rồi, đã nói là đăng ký xong mọi người sẽ gặp nhau.

Nhưng bởi vì Nghiêm Lạc thân mang lệnh cấm, không thể gặp Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ, cho nên ngày quan trọng như thế này, chỉ đành để Chúc Tiểu Tiểu ăn mừng một mình với bọn họ.

"Không được." Chúc Tiểu Tiểu ôm lấy chứng minh thư của mình, vui mừng hơn hớn, "Em muốn để cho A La xem chứng minh thư của em, em là chị dâu của nữ vương đó, uy phong biết bao".

Nghiêm Lạc gườm cô, Chúc Tiểu Tiểu dỗ dành: "Em còn muốn cho A Mặc xem nữa, bọn họ chắc chắn không có cái này, để anh ấy ngưỡng mộ chết đi".

"Quý nghịch ngợm." Tuy Nghiêm Lạc cảm thấy việc khoe khoang này không hiện thực bằng việc về nhà thân mật, nhưng mà hôm nay thực sự nên để A La và A Mặc tham gia.

Nghiêm Lạc có chút không tình nguyện đưa Chúc Tiểu Tiểu đến chỗ hẹn gặp, Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ đã đợi ở đó. Chúc Tiểu Tiểu dưới ánh mắt ám thị của ông xã đại nhân, hôn một cái tạm biệt, sau đó ôm lấy chứng minh thư của mình lao đến chỗ hai người kia. Nghiêm Lạc thậm chí nghe thấy tiếng cười rất lớn của Chúc Tiểu Tiểu: "Mau xem mau xem, mau gọi chị dâu đi".

Anh không kìm được cười, thực sự không nở rời mắt khỏi thân hình bà xã nhỏ của mình. Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ nhìn thấy anh, vui mừng vẫy tay ra hiệu. Nghiêm Lạc gật đầu với bọn họ, nhìn thấy góc đường có đệ tử của Huyền Thiên phái đang trông chừng, anh cười với Tề Nghiên La rồi lái xe rời đi.

Tề Nghiên La, Tất Mặc Kỳ và Chúc Tiểu Tiểu đi vào trung tâm thương mại, hôm qua bọn họ mới nhận được tin hôm nay hai người này đi đăng ký, cho nên chẳng kịp chuẩn bị quà gì cả, thế là quyết định sẽ đưa Chúc Tiểu Tiểu đến thẳng trung tâm thương mại chọn.

Tề Nghiên La vốn còn nghĩ nếu đến chuyện lớn như hôn lễ thế này, mà Cửu Thiên Huyền Nữ còn không cho cô gặp Tiểu Tiểu, cô nhất định sẽ làm ầm lên một trận. Kết quả cả quãng đường dạo phố, Huyền Thiên phái bên kia chỉ theo sát từ xa chứ không có động tĩnh gì.

Chúc Tiểu Tiểu không chút khách khí lựa chọn mấy thứ đồ đắt tiền, có đủ bộ văn phòng phẩm sang trọng như chặn giấy, ống bút ngọc thạch... Cô đã nhắm chúng từ rất lâu nhưng tiếc tiền không nở mua, cô cảm thấy bày trên bàn làm việc của Boss rất đẹp. Còn có cái áo hàng hiệu đính kim cương, Boss mặc âu phục siêu đẹp trai, nếu như kết hợp thêm chút trang sức nhỏ sẽ càng đẹp. Sau đó còn có một chiếc ghế mát-xa tự động lớn siêu đắt, Boss mỗi ngày làm việc rất vất vả, cô muốn giúp anh mát-xa nhưng sự tay không đủ.

Đi lòng vòng chọn một đồng, đều là mua cho Boss, dù gì không phải là tiêu tiền của cô và ông xã cô, cho nên Chúc Tiểu Tiểu thích cái gì thì đều không nương tay.

Cuối cùng Tề Nghiên La kéo cô đến tiệm bán đồ lót gợi cảm, "Cậu mua những thứ kia đều không khiến cho anh ấy mềm lòng đâu, nghe lời mình, mua mấy bộ đồ này, đem 'đóng gói' mình lại rồi 'đưa' lên trên giường, anh ấy nhất định rất vui mừng".

Chúc Tiểu Tiểu nhăn nhó, ngại ngần nói cô vẫn còn chưa công chiếm được Boss, "'đóng gói'" càng đẹp e là càng khiến Boss tức giận. Nhưng dù sao đã đến rồi, Chúc Tiểu Tiểu cũng mặc kệ mọi thứ, cùng Tề Nghiên La cẩn thận lựa chọn.

Tất Mặc Kỳ đứng ở ngoài tiệm trông giữ một đồng đồ vừa mới mua, ngoan ngoãn chờ đợi. Mất cả nửa giờ đồng hồ, hai cô gái kia mới xách túi giấy đi ra.

Tất Mặc Kỳ nhướn mày, hỏi Tề Nghiên La: "Em có mua không?".

Tề Nghiên La gườm anh: "Muốn thế nào?".

Chúc Tiểu Tiểu bụm miệng cười, đứng bên cạnh vui vẻ, nói bóng nói gió: "Cô ấy không mua, nhưng mà có mấy bộ rất thích hợp đó".

Tất Mặc Kỳ mắt sáng lên, kéo Tề Nghiên La vào lại trong tiệm: "Đi, đi, anh mua cho em. Phúc lợi Nghiêm Lạc có, anh cũng muốn có". Không thể kết

hôn, anh đã thua một mẻ lớn rồi, những việc khác chẳng lẽ cũng thua?

Chúc Tiểu Tiểu cười lớn, đổi sang trông giữ đồng chiến lợi phẩm, chờ đợi.

Điện thoại vang lên, Tiểu Tiểu nhìn màn hình điện thoại, là Mạnh Mạn. Trước đó có khoảng thời gian Mạnh Mạn không bình thường lắm, Chúc Tiểu Tiểu vẫn cảm thấy kỳ quái. Sau đó cô cùng Boss rời khỏi công ty, cũng có khoảng cách với Mạnh Mạn, bây giờ đột nhiên cô ấy gọi điện đến, lẽ nào vì biết bọn họ kết hôn nên gọi điện chúc mừng?

Chúc Tiểu Tiểu nhận điện thoại, Mạnh Mạn lập tức nói thẳng vào vấn đề: "Heo Con, có chuyện, rất quan trọng, là liên quan đến Boss. Em có thể gặp mặt chị không?".

Đột nhiên nói muốn gặp mặt? Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy không ổn, liền từ chối: "Có chuyện không thể nói qua điện thoại sao? Bây giờ em đang ở bên ngoài, không đi được".

Mạnh Mạn bên kia im lặng một lát, khi cất lời nói tiếp, cô thấp giọng xuống, hình như còn đang thở dốc, gấp gáp nói: "Chị bị giám sát rồi, không có thời gian nữa, hôm nay là cơ hội cuối cùng, chị bắt buộc phải đưa đồ cho em".

Chúc Tiểu Tiểu tuy cảm thấy ngạc nhiên, nhưng vẫn nắm được vấn đề chính: "Là đồ gì? Nói cho Boss có được không?".

Mạnh Mạn bên kia lại yên tĩnh một lát, sau đó nói: "Heo Con, chị nhận được tin, Boss hình như trúng độc rồi, anh ấy bất cứ lúc nào cũng có thể hóa ma. Trên tay chị có thuốc giải, chị không thể giao cho Boss, vạn nhất anh ấy đã thực sự trúng độc, thuốc giải này, thế gian chỉ có một phần, bị hủy rồi thì sẽ không còn hy vọng nữa".

"Chị nói bừa, Boss rất khỏe, anh ấy vẫn luôn ở cùng với em." Chúc Tiểu Tiểu vừa nghe thấy Mạnh Mạn bịa đặt như thế nhất thời cảm thấy lửa giận bốc cao.

Mạnh Mạn lại không để ý đến cảm xúc của Tiểu Tiểu, cô thở dốc, hình như đang chạy bộ, vừa chạy vừa nói: "A La nữ vương những người bên đó của bọn họ bị Huyền Thiên Ngọc Nữ bên này giám sát, thuốc giải cũng không thể đưa cho cô ấy, như thế Huyền Thiên phái sẽ biết Boss nhập ma, với tác phong làm việc của bọn họ, sẽ lập tức giết Boss để đề phòng chuyện không may. Phải biết là, với quá trình tu luyện của Boss, một khi nhập ma, chính là tai họa diệt thế".

Chúc Tiểu Tiểu ngây đại hoàn toàn, cô không có cách nào chấp nhận được những tin tức này, phản ứng đầu tiên của cô chính là không thể tin, nhưng cô thực sự rất sợ hãi.

Mạnh Mạn tiếp tục nói: "Chị không biết Bắc Âm Vương dùng phương pháp gì để hạ ma độc, nhưng nước của Tinh tuyền là thuốc giải duy nhất. Trong tay chị có một lọ, em cầm đi, tìm cơ hội để Boss dùng là có thể cứu anh ấy".

"Em không tin, chị đang nói dối." Chúc Tiểu Tiểu có chút hoang mang lo sợ, cô thử công kích mỗi một kẻ hờ trong lời của Mạnh Mạn: "Em đã từng gặp Thủy Linh, nó nói Tinh tuyền ở dưới đáy của địa ngục, có phong ấn và khóa giữ, chị sao có thể lấy được? Nếu như Boss nhập ma, em làm sao có thể không biết, anh ấy mỗi ngày đều ở bên cạnh em".

"Em biết Tinh tuyền là tốt quá rồi, nghe nói lúc đại kiếp trời đất lần đầu tiên xảy ra, có vị ma thần tên gọi Hỗn độn thiên thần bị hai giới thần - ma liên thủ phong giữ, sau này cũng không biết qua bao nhiêu lâu, chỗ đất phong giữ đó lại phun ra suối trong, đó chính là Tinh tuyền. Nước Tinh tuyền có thể thanh tẩy ma tính và linh hồn. Lúc đầu Bắc Âm Vương cai quản sự sống chết của nhân loại, phát hiện nhân loại mang theo ký ức chuyển sinh, làm thế đạo rối rắm, vậy là ông ta lệnh cho chị dùng nước Tinh tuyền để chế ra canh Mạnh Bà. Thần tộc cũng lợi dụng khả năng thanh tẩy ma tính của nước Tinh tuyền để đối phó với ma tộc, ma tộc không cam chịu diệt vong, tìm cơ hội phong ấn Tinh tuyền lại và đặc chế ra khóa phong ấn, điều này khiến thần tộc không dám thử phá giải, bởi một khi động thủ, phong ấn phong giữ Hỗn độn thiên thần cũng sẽ bị ảnh hưởng, ông ta rất có thể vì thế mà trốn ra được. Sau này thần tộc quyết định thêm vào nhiều đạo phong ấn ở đó, lại xây dựng lên mười tám tầng lao ngục ở bên trên, để Hỗn độn thiên thần và Tinh tuyền mãi mãi bị phong ấn ở nơi tận cùng của thế giới. Từ đó, chỗ ấy không còn ai có thể vào được nữa. Sau này Bắc Âm Vương và chúng thần thỏa hiệp, dùng mười tám tầng lao ngục đó làm địa ngục. Nhưng nhiều năm như vậy rồi, mọi người lại không biết, trên tay chị, vẫn còn có một bình Tinh tuyền nhỏ duy nhất trên thế gian."

Mạnh Mạn hình như đã trốn vào chỗ nào, nói nhỏ nhưng rất rõ ràng: "Bắc Âm Vương xuất thế liền đến tìm chị, chị biết Boss không còn tin tưởng mình nữa, chị không biết phải nói thế nào, bởi vì chị đích xác có từng do dự. Nhưng chị thật sự không hề phản bội Boss. Chị không biết Bắc Âm Vương rốt cuộc muốn làm gì, cho nên khi đó mới muốn nghe ngóng tình hình của Boss ra sao. Thời gian trước, Bắc Âm Vương vẫn luôn thăm dò xem trên tay chị có phải còn giữ nước Tinh tuyền không, chị mới hiểu rõ thủ đoạn của ông ta. Ông ta nhất định hạ ma độc với Boss, chị nói dối rằng nhiều năm như thế này nước Tinh tuyền sớm đã dùng hết rồi, nhưng Bắc Âm Vương không tin, ông ta muốn đảm bảo chắc chắn kế hoạch của ông ta tuyệt đối không có sai sót, cho nên chị vẫn luôn bị giám sát. Bây giờ bọn họ hình như không đợi được nữa rồi, chị tính ra được hôm nay có nạn, cho nên mang theo bình Tinh tuyền trốn ra ngoài. Heo Con, chị không thể tin tưởng được ai, chỉ có thể tìm em. Chị đưa bình Tinh tuyền cho em, em hãy cứu Boss".

Chúc Tiểu Tiểu không biết nên làm thế nào, cô ý thức nhìn sang Tất Mặc Kỳ và Tề Nghiên La trong tiệm bán đồ độc quyền. Tề Nghiên La đang nhận điện thoại, không biết trong điện thoại nói gì, khuôn mặt cô ấy nặng nề, hai đầu mày khóa chặt. Chúc Tiểu Tiểu nói với Mạnh Mạn: "Em kết hôn với Boss rồi, bây giờ đang cùng A La đi mua đồ". Cô muốn xem phản ứng của Mạnh Mạn thế nào.

Mạnh Mạn bên kia yên lặng một lát, sau đó nói: "Heo Con, chúc mừng hai người. Bên cạnh hai người chắc chắn có người của Huyền Thiên phái theo dõi, em có thể nói lại việc này với A La, để cô ấy nghĩ cách dẫn người của Huyền Thiên phái đi, đừng để bọn họ nhìn thấy chị, nếu không sẽ nổi lòng nghi ngờ, điều tra tìm hiểu, chỉ sợ sẽ càng bất lợi cho Boss. Bây giờ chị qua đó tìm em nhé".

Mạnh Mạn thân nhiên như thế, lại khiến Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy do dự, lẽ nào điều Mạnh Mạn nói là thật? Bên này Tề Nghiên La đã đi về phía cô, Mạnh Mạn ở đầu dây bên kia hỏi chỗ Chúc Tiểu Tiểu đang đứng, sau đó hẹn cô đến một trung tâm thương mại khác bên cạnh gặp mặt.

Chúc Tiểu Tiểu vừa dập máy thì Tề Nghiên La đã đến trước mặt, cô nói: "Heo Con, Waiting xảy ra chuyện rồi. Mạnh Mạn mất tích, một đám yêu ma xông vào trong lật tung các hòm tủ lên. Trước mắt Happy và Smile đã đến đó, mình cũng phải đi ngay, Waiting là cửa vào của địa phủ, sự việc nghiêm trọng, mình không thể ở cùng cậu nữa".

Chúc Tiểu Tiểu vừa nghe thấy, chuyện này cùng với lời Mạnh Mạn nói trong điện thoại đúng là có liên quan, những kẻ xông vào kia, e rằng thứ muốn tìm chính là nước Tinh tuyền. Cô nhìn xung quanh, ở rất xa đằng kia, hai người đàn ông vẫn luôn theo dõi bọn họ chắc là Huyền Thiên phái. Cự ly thế này chắc chắn không nghe thấy lời của bọn họ. Thế là Chúc Tiểu Tiểu nhỏ giọng, vội vàng nói lại lời Mạnh Mạn cho Tề Nghiên La nghe. Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ nghe xong sắc mặt đều thay đổi.

"Nhưng mà mình cùng Boss vẫn luôn ở cạnh nhau, không cảm thấy anh ấy có gì khác thường, anh ấy vẫn giống như trước đây, mình không tin anh ấy hóa ma rồi."

"Bắc Âm Vương có thể dùng hồn phách của Đậu Đậu nuôi ma, vậy ông ta có thủ đoạn mới hóa thân thành ma cũng chưa biết chừng. Ma độc là hồn độc, sau khi xâm nhập vào hồn thể cũng cần có thời gian mới hợp nhất được. Nhưng chắc chắn sẽ phát tác, đó chỉ là chuyện không sớm thì muộn. Nếu như chuyện chị Mạn nói là thật, cậu lại không cảm thấy anh mình có gì khác thường, tức là anh ấy bây giờ vẫn còn chưa hóa ma."

Tất Mặc Kỳ cảnh giác, kín đáo quan sát người của Huyền Thiên phát nhỏ tiếng nói: "Nhưng ma độc xâm hồn, loại độc này đâu có đơn giản mà trúng như vậy".

"Nguyên nhân chúng ta có thể điều tra sau, trước mắt quan trọng nhất là chúng ta lấy được nước Tinh tuyền về tay, Là thật hay giả, lấy được rồi lại nói tiếp." Tề Nghiên La nhanh chóng đưa ra quyết định: "Waiting bên kia mình nhất định phải đi, nếu không, xảy ra chuyện lớn như thế này mình không xuất hiện thì quá khả nghi rồi. Heo Con, bọn mình sẽ chia tay ở đây, cậu đợi Mạnh Mạn, mình dẫn người của Huyền Thiên phái đi, A Mặc, anh tìm cơ hội thoát khỏi kiểm soát, giúp đỡ Heo Con".

"Vậy mình có cần phải thông báo cho Boss không?" Chúc Tiểu Tiểu chỉ lo lắng, nghĩ đến Nghiêm Lạc.

Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ nhìn nhau một cái, hai người đều không dám đưa ra đáp án. Chuyện hóa ma cũng không chắc khi nào sẽ phát tác, Mạnh Mạn lần này lo nghĩ là đúng, nếu bình Tinh tuyền duy nhất bị hủy đi, thì thật sự không còn cách nào xoay chuyển được. Nhưng hai người này vừa mới kết hôn, Chúc Tiểu Tiểu mới đó đã gặp phải nguy hiểm, không thông báo cho Nghiêm Lạc, hình như không được ổn cho lắm..

Chúc Tiểu Tiểu nhìn biểu cảm của bọn họ, lòng chùng xuống, cô nắm chặt điện thoại, khẽ giọng nói: "Vậy mình qua đó trước. Những thứ đồ này, phiền cậu tìm người giúp mình đưa về nhà nhé". Cô cúi đầu chậm chậm đi ra ngoài, Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ quan sát người của Huyền Thiên phái đứng đằng xa, nhìn nhau một cái, sau đó cầm những chiếc túi kia, đi về một hướng khác.

Chúc Tiểu Tiểu vừa đi vừa suy nghĩ, cô gọi điện thoại cho Ray: "Ray phải không? Anh có ở trong phòng giám sát không? Có việc muốn nhờ anh giúp đỡ. Chị Mạn xảy ra chuyện rồi, chị ấy có thứ đồ đặc biệt quan trọng muốn giao cho tôi, nhưng chị ấy có thể đang bị người ta truy đuổi, chúng tôi hẹn nhau ở trung tâm thương mại quốc tế, anh có thể giúp tôi theo dõi hình ảnh trong trung tâm thương mại này không?".

"Được, cô đợi chút, sau khi tôi điều chỉnh xong tín hiệu sẽ gọi cho cô." Ray trả lời rất nhanh, lại nói: "Cô và Boss đăng ký xong rồi chứ, chúc mừng cô, Nghiêm phu nhân".

"Cảm ơn." Chúc Tiểu Tiểu trong lòng đau đớn chưa xốt, vì sao vừa rồi cô còn chìm ngập trong cảm giác ngọt ngào của hạnh phúc, lúc này lại phải chịu đựng nỗi đau khổ có thể sẽ mất đi Boss. Cô chậm rãi bước vào tòa nhà trung tâm thương mại quốc tế vừa đi vừa giống như vô tình nhìn đánh giá xung quanh.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Chúc Tiểu Tiểu giật thót mình, vốn cho rằng Mạnh Mạn gọi đến, vừa nhìn lại là Nghiêm Lạc. Chúc Tiểu Tiểu tay hơi run, ấn vào phím nhận cuộc gọi. Giọng nói của Nghiêm Lạc nghe có vẻ rất vui: "Bà Nghiêm, em dạo phố đã xong chưa, muốn ông Nghiêm mấy giờ đi đón em?".

Chúc Tiểu Tiểu cố gắng để giọng nói của mình nghe có vẻ bình thường: "Vẫn chưa xong đâu, em mua rất nhiều đồ, đang cảm không hết đây".

Nghiêm Lạc ở đầu dây bên kia cười: "Thật chẳng dễ dàng hành hạ bọn họ được một lần, đừng khách khí".

Chúc Tiểu Tiểu không biết nên nói gì, chỉ nói tiếp một câu tận đáy lòng: "Boss, em rất nhớ anh".

Nghiêm Lạc bị sặc, ho hai tiếng, nói: "Anh cũng nhớ em, em dạo phố rất lâu rồi, không mua nữa, anh đi đón em được không?".

"Được." Chữ này đến đầu lưỡi rồi, Chúc Tiểu Tiểu cuối cùng vẫn kìm lại: "Không được, em vẫn muốn dạo. Dạo xong em sẽ gọi cho anh".

"Được thôi."

Câu "Được thôi" kia của Nghiêm Lạc toát lên nỗi thất vọng nặng nề, khiến trái tim Chúc Tiểu Tiểu khó chịu, vào một khắc trước khi anh dập máy, cô đột nhiên nói: "Boss, em muốn mãi mãi ở bên anh".

Nghiêm Lạc sững lại, "hừ" một tiếng, giả vờ giận dữ: "Em muốn rời xa cũng không được đâu". Anh lập tức lại nói: "Anh sẽ ở gần đó đợi em, đừng đi lâu

quá".

"Vâng." Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy mắt mình cay cay. Điện thoại vừa dập, chuông tin nhắn vang lên, vừa nhìn, vẫn là Boss.

"Bà Nghiêm, ông Nghiêm yêu bà!"

Lập tức tin nhắn thứ hai lại gửi đến: "Anh nói liên tiếp mười ngày, có thể đủ kích thích em không?".

Chúc Tiểu Tiểu không kìm được cười, nước mắt trào ra, cô lau lau mắt, đột nhiên cảm thấy toàn thân tràn đầy dũng khí.

Cô nhanh chóng trả lời tin nhắn: "Không biết xấu hổ, dùng tin nhắn nói, không tính". Nghiêm Lạc không trả lời nữa, Chúc Tiểu Tiểu hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay, lấy lại dũng khí cho mình.

Cô bình tĩnh vờ như đang dạo phố mua hàng, tới cửa hàng điện thoại mua một chiếc tai nghe, cắm vào điện thoại, đeo lên. Lại đến cửa hàng bán vật dụng quân sự Thụy Sĩ, mua một con dao găm. Hôm nay cô ra ngoài đăng ký kết hôn, chẳng mang theo vũ khí gì, nhưng cô không thể không có chuẩn bị, cô muốn bảo vệ Boss.

Lại đi qua hai cửa hàng nữa, nhìn thấy Tất Mặc Kỳ trong đám người, Chúc Tiểu Tiểu thấy yên tâm hơn. Điện thoại của Ray gọi đến: "Tiểu Tiểu, tôi nhìn thấy cô rồi. Boss không đi cùng cô sao?".

"Ừ, tôi không nói cho anh ấy, bây giờ không có thời gian giải thích nữa. Chị Mạn chỉ gặp một mình tôi, thứ đồ trong tay chị ấy rất quan trọng, tôi nhất định phải lấy được. Chuyện này anh đừng nói cho Boss."

"Được rồi. Chị Mạn vẫn ở cách đây hai con đường, Chu Duệ phát hiện ra chị ấy trong hình ảnh camera giao thông rồi, chị ấy vừa mới xuống xe bus. Lại lên một chiếc taxi, hình như đang đi vòng, nhưng chúng tôi vẫn chưa nhìn ra người nào đang bám đuôi chị ấy. Tiểu Tiểu, cô cần hỗ trợ không? Bọn lão đại quay về rồi, có thể đến chỗ cô ngay."

"Không kịp nữa đâu, mọi người ở xa quá. A Mặc ở đây rồi, anh ấy sẽ giúp tôi."

"Tôi nhìn thấy anh ấy rồi. Bây giờ tôi sẽ chỉnh lý lại tất cả các đường dây giám sát, một lát nữa cô nghe theo tôi mà hành động." Chúc Tiểu Tiểu đồng ý, lại nghe Ray nói: "Tiểu Tiểu, chúng tôi đều ở đây, cô đừng hoảng sợ".

Chúc Tiểu Tiểu gạt đầu, cô không hoảng sợ, không thể hoảng sợ, nếu như tất cả đều là sự thật, cô nhất định phải lấy được bình Tĩnh tuyến kia, bắt chấp tất cả.

Mạnh Mạn gọi tới, cô nói với Tiểu Tiểu: "Chị sắp đến cửa Bắc rồi, bọn họ đã tìm thấy chị, chị không thể trực tiếp gặp em. Chị lên tầng hai trước, chúng ta tùy cơ hành động".

"Được, em bây giờ đi lên tầng hai. Ray đang theo dõi chúng ta, chị hãy nghe anh ấy." Chúc Tiểu Tiểu vừa nói vừa đi lên thang cuốn của trung tâm thương mại.

Mạnh Mạn không từ chối, trả lời: "Được. Bảo anh ấy gọi điện cho chị". Nhưng cô còn chưa nói xong thì đột nhiên "rầm" một tiếng, điện thoại bị ngắt rồi.

Chúc Tiểu Tiểu lo lắng, vội "A lo" mấy tiếng, bắt đầu chạy về hướng cửa Bắc. Ray trong điện thoại nhanh chóng nói: "Tiểu Tiểu, dừng vội, tôi nhìn thấy chị ấy rồi. Có người lái xe đâm vào chị ấy, chị ấy tránh được rồi, bây giờ đang chạy vào trung tâm thương mại".

"Điện thoại của chị ấy đâu, anh gọi điện thoại cho chị ấy."

"Đang gọi, không thông. Chị ấy lên tầng hai rồi. Trên tay chị ấy không có điện thoại, có thể vừa này bị rơi."

Chúc Tiểu Tiểu quay đầu bám vào tay vịn chạy lên thang cuốn, Ray lại nói: "Nhìn thấy người theo dõi chị ấy rồi, Lạc Ngôn nhận ra một con là rắn yêu, có con thú biến hình, còn có mấy người biểu cảm tương đối khả nghi, bây giờ không thể xác định những kẻ đó có phải là người không".

Tất Mặc Kỳ đã được Ray kéo vào thiết bị liên lạc, lên tiếng: "Tôi ở tầng hai rồi, rắn yêu tương đối khó xử lý. Ray, anh theo dõi nó, bảo cho tôi vị trí, tôi đi xử lý con này trước".

"Hiểu rồi." Ray bình tĩnh chỉ huy: "Tiểu Tiểu, cô rẽ bên trái, cứ đi thẳng. Chị Mạn vào siêu thị ở tầng trên cùng rồi", Chu Duệ lúc này đã tìm ra bản đồ chi tiết địa hình trung tâm thương mại.

"Có hai người tương đối khả nghi, bọn họ hình như đang tìm ai đó để đón đầu chị Mạn. Tiểu Tiểu, hướng tới bên phải nhìn vào tủ kính. Chính là người mặc âu phục màu xám vừa mới đi qua sau người cô."

"Nhìn thấy rồi." Hình ảnh người đàn ông trên tấm kính rất rõ ràng.

"Được, bây giờ tiếp tục đi đến siêu thị. Chị Mạn đang thanh toán ở quầy thu ngân. Rắn yêu đang ở cửa siêu thị, chính là kẻ mặc áo khoác xanh, đội mũ lưỡi trai. Con thú biến hình đang ở cửa cầu thang cuốn cách siêu thị hai mươi mét."

"Rõ rồi."

"Đợi chút, tôi nhìn thấy Boss rồi." Lời của Ray khiến Chúc Tiểu Tiểu dừng lại, nhưng Ray rất nhanh chóng cải chính: "Không đúng, đó là thú biến hình, là một con thú biến hình khác. Nó đang đi về hướng của chị Mạn, bọn chúng đang thăm dò xem chị Mạn muốn gặp ai".

Chúc Tiểu Tiểu lúc này từ phía xa đã nhìn thấy, thú biến hình hóa thành hình dáng của Nghiêm Lạc đang tiếp cận Mạnh Mạn, Mạnh Mạn rõ ràng cũng nhìn thấy nó rồi, cô dừng bước chân, sau đó từ từ đi về hướng con thú biến hình, không biết nói hai câu gì đó, rồi Mạnh Mạn đưa con thú biến hình kia đi về chỗ không có người ở cửa an toàn.

Rắn yêu vội vàng đi theo, nhưng đụng phải Tất Mặc Kỳ vừa đến nghênh đón. Tất Mặc Kỳ một tay giữ hắn ta lại, những người bên cạnh nhìn thấy thì lại tưởng bọn họ là hai người bạn cũ tình cờ gặp mặt. Nhưng tiếp sau đó, Tất Mặc Kỳ liền kéo con rắn yêu đã mềm nhũn kia tới một góc khuất.

Chúc Tiểu Tiểu vội vàng chạy về hướng cửa an toàn nơi Mạnh Mạn mất tích. Nhưng không đợi Tiểu Tiểu đến nơi, Mạnh Mạn đã đơn độc một mình đi ra, cô nhanh chóng nhìn ngó bốn phía, trông thấy Chúc Tiểu Tiểu lại không đi đến, trái lại, chen vào trong đám người, bước về một hướng khác.

"Ray, tôi không nhìn thấy chị ấy nữa rồi, chị ấy không tin là tôi, chị ấy đi rồi." Chúc Tiểu Tiểu vừa gắng sức chạy theo hướng Mạnh Mạn vừa nói.

"Đợi một chút. Tìm thấy chị ấy rồi, chị ấy đi về khu phía nam, bây giờ xuống thang cuốn rồi."

Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy, vội vàng quay người chạy đến một chiếc thang cuốn gần nhất. Vừa xuống đến tầng một, thì nghe thấy Ray nói: "Tiểu Tiểu, có con thú biến hình biến thành hình dáng của cô, nó đang đi phía sau chị Mạn, bọn họ đang đi về hướng của khu công nghệ thông tin". Chúc Tiểu Tiểu lo lắng muốn lao về bên đó, Ray lại nói: "Cô rẽ trái, đi thẳng về phía trước, có một người đàn ông áo khoác đen hình như là đang theo dõi cô".

Chúc Tiểu Tiểu làm theo, mượn tú kính của một cửa hàng bên cạnh nhìn thấy người mà Ray nói. Tay anh ta rút trong túi áo khoác ngoài, Chúc Tiểu Tiểu căng thẳng, càng bước nhanh hơn.

Ray tiếp tục nói: "Tiểu Tiểu chạy qua cửa hàng bán trang phục nam hiệu X, rẽ phải, xuống lầu".

Chúc Tiểu Tiểu cất bước lao về phía trước, người đàn ông mặc áo khoác đen phía sau hơi dừng lại, đẩy đám người trước mặt ra, bắt đầu đuổi. Chúc Tiểu Tiểu cúi đầu chạy cả đoạn đường, xông qua tiệm bán trang phục nam kia, sau đó rẽ phải, trước mặt là cầu thang bộ của tầng dưới, thông thẳng đến trung tâm nội thất dưới tầng hầm, Chúc Tiểu Tiểu chạy thục mạng, người đàn ông phía sau kia vẫn bám sát không rời, rẽ phải, xông đến cửa thang cuốn lại bị Tất Mặc Kỳ đang lẩn trong đám người đợi sẵn đuổi chân ra đá, tấn công một cái vào sau đầu. Người đàn ông áo đen lẩn xuống cầu thang, ngã xuống đất, nằm bất động.

Đám người xung quanh bắt đầu hét lên, bàn luận xôn xao. "Chuyện gì vậy?", "Anh ta ngã cầu thang rồi, chạy nhanh quá mà", "Suýt chút nữa đập vào tôi đó, dọa chết người ta, vội vã đầu thai à, chạy gì mà chạy?", "Mau gọi người, anh ta không sao chứ?".

Chúc Tiểu Tiểu không hề biết gì sự việc phía sau, cô theo chỉ thị của Ray từ một bên khác lại chạy lên tầng một, chạy về phía Mạnh Mạn.

"Chị ấy vứt lại một chiếc túi, con thú biến hình phía sau chị ấy nhặt rồi."

"Làm thế nào đây? Chị ấy cho rằng đó là tôi, chị ấy giao cho thú biến hình rồi." Chúc Tiểu Tiểu lo lắng đến sắp khóc, bước chân gấp gấp hơn: "Ray, tôi phải cướp chiếc túi kia lại".

"Chị ấy lại vứt một chiếc túi nữa." Ray chăm chú nhìn màn hình: "Chị ấy chắc là không giao ra, chị ấy rất cẩn thận. Chị ấy đang vứt ba chiếc túi ở các hướng khác nhau. Chị ấy biết xung quanh không chỉ có một người theo dõi, chị ấy đang quan sát. Vừa phải đề phòng có người tấn công, vừa phải phân biệt thật giả. Ở đây nhiều người, tất cả đều không dám động thủ công khai, đang chơi trò trốn tìm".

"Chúng ta cần phải liên hệ được với chị ấy." Trước mặt Chúc Tiểu Tiểu là khu công nghệ thông tin, Tất Mặc Kỳ đang ở một chỗ không xa. Cô nhìn cửa hàng trước mặt một cái, lại quay đầu sang Tất Mặc Kỳ, Tất Mặc Kỳ hiểu ý, đi vào trong.

Rất nhanh chóng Tất Mặc Kỳ lại bước ra ngoài, anh báo cho Ray một chuỗi số điện thoại.

Chúc Tiểu Tiểu đi về hướng của Mạnh Mạn. Mạnh Mạn đang đứng ở cửa một cửa hàng bán túi xách, bên trái là thang cuốn, bên phải là khu giếng trời rộng rãi, vị trí này đối với việc chạy trốn đúng là rất có lợi.

Chúc Tiểu Tiểu đi đến, Mạnh Mạn nhìn thấy cô, nhưng mặt không biểu cảm, ở cách đó không xa còn có một Chúc Tiểu Tiểu khác đang lục bới chiếc túi nhặt được, bên trong là hai chai nước suối.

Chúc Tiểu Tiểu ẩn mình trong đám người, đi về phía con thú biến hình Chúc Tiểu Tiểu kia. Mạnh Mạn cảnh giác, vừa nhìn cử động của cô vừa chú ý quan sát xung quanh.

Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên xông về phía con thú biến hình kia, hung dữ tát cho nó một cái. Con thú biến hình hoàn toàn không phòng bị, trong lúc kinh ngạc tức giận, rống lên một tiếng.

Chúc Tiểu Tiểu sau khi tấn công, nhanh chóng lẩn vào đoàn người, thú biến hình hét lớn một tiếng, thu hút ánh mắt của tất cả.

Mạnh Mạn trong lúc hơi ngần ra, một bóng người từ bên cạnh cô chen đến, lướt qua, nhét vào tay cô một thứ đồ cứng cứng. Bên tai nghe thấy người kia nhỏ tiếng nói: "Nhận điện thoại".

Manh Mạn định thần lại nhìn, Tất Mặc Kỳ đã đi qua cô, tiến vào đoàn người, hướng về phía Chúc Tiểu Tiểu, rồi đi.

Manh Mạn cầm điện thoại nhanh chóng rời khỏi góc này. Chuông điện thoại vang lên, cô nhận cuộc gọi, đối phương nói: "Chị Mạn, em là Ray, bây giờ chị nghe chỉ dẫn của em, đi thẳng về phía trước, đến tiệm tinh dầu rẽ trái, đi thẳng là cửa ra, từ đó chị đi ra. Em sẽ bảo cho chị đâu là Tiểu Tiểu thật".

Manh Mạn đồng ý, nhìn vào hình ảnh trên tủ kính, nhanh chóng quan sát một chút người bám đuôi. Một người ấy hình như có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó lại tiếp tục đi theo.

"Trước mặt chị, gã mặc âu phục màu xám kia cũng là người của bọn chúng." Manh Mạn đi được một đoạn, bỗng nhiên nghe thấy Ray nhắc nhở, mắt nhìn thấy người kia đột nhiên móc súng ra, cô lập tức chạy về bên phải, xuyên qua một hành lang khác. Người đó nổ súng, bắn ra một cột nước.

"Súng nước?" Ray kinh ngạc.

Manh Mạn bắt đầu chạy cuồn cuộn, mấy người bám đuôi xung quanh cô lần lượt móc súng ra, bọn họ chẳng buồn để ý đến việc mình gây náo loạn, cùng nhau xông về phía Manh Mạn.

"Đó là bùa nước, tôi không phải là người bình thường, Ray, cậu phải đưa tôi đến gặp Tiểu Tiểu, đồ trên tay tôi rất quan trọng."

Chu Duệ quan sát bản đồ địa hình và máy theo dõi, nhanh chóng lọc ra tin tức hữu dụng, Ray chỉ huy: "Xuyên qua cửa hàng bán giường ngủ trước mặt, chạy về bên phải, có một đoàn du lịch đang đi về phía này, bọn họ có thể che chắn cho chị".

"Trước mặt có một cửa lớn, dừng đi về phía đó. Bên phải tiệm McDonald cạnh cửa lớn có cầu thang xuống dưới, rẽ trái đi qua khu sàn gỗ, rẽ phải, chỗ đó có cửa ra thông đến quảng trường trên mặt đất, chị hãy đi ra từ đó."

Manh Mạn học tốc chạy, lao xuống cầu thang. Một người kia cả đoạn đường cuồn cuộn truy đuổi, đến đây vẫn rất tự nhiên xông thẳng ra ngoài cửa lớn. Ngoài cửa là quảng trường trung tâm thương mại quốc tế, chỗ nào cũng có người, nhưng không thấy bóng dáng Manh Mạn đâu. Bọn họ nhỏ giọng nói mấy câu, chia nhau ra tìm kiếm.

Chúc Tiểu Tiểu ở một bên khác theo chỉ thị của Chu Duệ đã đến con đường hầm của bến xe bus bên cạnh quảng trường đợi trước. Manh Mạn từ cửa trung tâm thương mại đi ra, cách đường hầm kia một đoạn.

"Dừng ra vội, có hai người đang nhìn về phía chị. Một chiếc xe chuyên hàng sắp tới, chị phải đi đến bên trái nó. Được, ngay bây giờ!"

Manh Mạn cúi đầu lao ra, vừa hay có chiếc xe kéo mấy tấm đệm bồi cảnh đi qua đường, Manh Mạn ở bên trái của nó cùng đi, chiếc xe vừa hay che chắn ánh nhìn của hai kẻ bám đuôi kia.

Đi được một đoạn, chiếc xe muốn rẽ vào cửa sau của trung tâm thương mại, Manh Mạn tiếp đó chạy về phía bến xe.

"Đi về bên phải, hòa vào nhóm người, ở chỗ bán bóng bay kia đợi một chút, xe bus chẳng mấy chốc sẽ vào bến."

Manh Mạn làm theo lời nói, đợi không đến nửa phút, xe bus đến rồi, người trên xe ào ào đi xuống.

"Bây giờ, chạy đi đi, cùng với đoàn người vào trong đường hầm. Tiểu Tiểu đang ở đó đợi chị."

Manh Mạn làm theo, lao vào trong đám người, mấy người kia ở trên quảng trường nhìn đông ngó tây đã mất dấu Manh Mạn.

Chúc Tiểu Tiểu đứng trong lối đi dưới đất đợi, tai nghe thấy Ray từng chút từng chút đưa Manh Mạn tiến gần về phía mình. Trái tim cô đập dữ dội, Tất Mặc Kỳ đã đứng ở bên cạnh nhưng cô vẫn thấy sợ, vô cùng sợ hãi. Dự cảm không tốt vẫn cứ giằng vò trong tim. Thời gian bảy, tám phút ngắn ngủi, cô lại cảm thấy giống như đã đợi mấy năm rồi.

Manh Mạn đi xuống con đường hầm, chỗ này hai bên còn có một dãy các sạp hàng đang bán đồ, người đi lại không ít, nhưng cô vừa nhìn đã thấy ngay Tiểu Tiểu và Tất Mặc Kỳ.

Manh Mạn như thoát được gánh nặng, kích động đến mức tay cũng run lên, cô cẩn thận nhìn xung quanh, từ từ đi về phía bọn họ.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn Manh Mạn đứng yên trước một sạp hàng ở trước mặt, hình như đang nhìn ngắm các sản phẩm bày bán. Chúc Tiểu Tiểu đi đến, đứng bên cạnh cô. Manh Mạn vừa hỏi giá, vừa đưa một món đồ trên giá hàng hóa đến trước mặt Chúc Tiểu Tiểu. Chúc Tiểu Tiểu cũng duỗi tay ra cầm mấy món đồ chơi nhìn nhìn. Khi tay của hai người chạm nhau, một chiếc bình nhỏ nhấn được nhét vào lòng bàn tay Tiểu Tiểu.

Manh Mạn cầm một món đồ lên nói: "Chính là nó đó".

Chúc Tiểu Tiểu thu tay lại, đặt chiếc bình nhỏ vào trong túi. Cô có chút không dám tin, cô lấy được rồi, thuận lợi lấy được rồi, nhưng trái tim cô vì sao vẫn còn kinh hoàng thế này?

Manh Mạn quay người đi, Chúc Tiểu Tiểu ngăn ra một lát, bước về một hướng khác. Tất Mặc Kỳ đột nhiên ép vào một góc, lúc anh rời khỏi, một người đàn ông nhắm mắt ngồi ngã ở đó, trên cổ có hình xăm.

Tất Mặc Kỳ đuổi theo Chúc Tiểu Tiểu, nhỏ tiếng nói: "Chắc là không còn nữa". Nhưng lúc này Ray lại thông báo một tin không tốt: "Hai người chú ý, Bắc Âm Vương ở trên quảng trường, tôi nhìn thấy ông ta rồi. Còn có Boss, đang chạy về bên này, anh ấy cũng sắp đến rồi. Hai người đó đều là thật, không phải thú biến hình".

Ba người trong đường hầm đi bộ đều dừng lại, điện thoại của Tất Mặc Kỳ có cuộc gọi đến, là Tề Nghiên Lạc: "Em không ngăn được Cửu Thiên Huyền Nữ, bà ấy muốn đích thân đi bắt Mạnh Mạn hỏi tội. Mọi người cẩn thận, không thể để bà ấy biết chuyện hóa ma. Cho dù chỉ có một phần vạn khả năng, bà ấy cũng không thể bỏ qua cho anh em".

Lúc này Mạnh Mạn đột nhiên đi về phía Chúc Tiểu Tiểu, khi qua bên cạnh cô, nhỏ tiếng nói: "Tôi lên trước dẫn dụ Bắc Âm Vương, hai người tìm cơ hội rồi đi".

Mạnh Mạn không quay đầu lại, cứ thế đi thẳng, khi đến cầu thang của con đường dưới đất đột nhiên xoay người, mỉm cười một cái với Chúc Tiểu Tiểu, dùng khẩu hình nói hai chữ: "Bảo trọng!". Nói xong hai chữ đó, cô lại cười, nụ cười rất đẹp, nhưng có mấy phần ý vĩnh biệt

Chúc Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy chân tay lạnh ngắt, nụ cười của Mạnh Mạn in sâu trong tâm trí cô. Lúc đầu khi cơn mưa lớn ập xuống, cô xông vào Waiting, chào đón cô chính là nụ cười xinh đẹp đó. Cốc đồ uống màu tím nhạt, câu nói "Thời khắc gặp ma" nhẹ nhàng, đến hôm nay cô vẫn còn nhớ rõ.

Chúc Tiểu Tiểu có chút hoảng hốt, cô rất muốn lớn tiếng nói: "Chị Mạn đừng đi", nhưng chẳng thốt ra được lời nào. Sau đây sự việc sẽ phát triển ra sao, cô thực sự không dám nghĩ tới.

Mạnh Mạn nắm lấy tay của Chúc Tiểu Tiểu, Tất Mặc Kỳ vỗ vai cô, nói: "Cửu Thiên Huyền Nữ sắp đến rồi, Mạnh Bà rời khỏi vị trí làm việc của mình, Cửu Thiên Huyền Nữ muốn đích thân bắt cô ấy về trị tội, tôi phải đi xử lý một chút, không thể để bà ấy có cơ hội tra ra được chuyện hóa ma này. Nghiêm Lạc nếu như đến rồi, cô đưa anh ấy về nhà. Chuyện ma đạo và nước Tinh tuyền, để sau chúng tôi lại tìm cô". Biểu cảm của anh nghiêm túc, nói xong liền rời đi.

Chúc Tiểu Tiểu đứng đờ đẫn tại chỗ, qua một lát đột nhiên nảy ra thắc mắc. Xử lý? Cái gì gọi là xử lý? Cô vừa muốn hỏi Ray bên ngoài tình hình thế nào, thì nghe thấy Ray nói lớn: "Tiểu Tiểu, Boss đi xuống con đường hầm đó rồi".

Chúc Tiểu Tiểu còn chưa kịp trả lời, thì nghe thấy tiếng gọi lo lắng của Nghiêm Lạc: "Heo Con!".

Cô quay đầu lại, lập tức được chìm vào một vòng ôm ấm áp. "Em không sao chứ? Vì sao tìm đập dữ dội như thế?"

Trái tim Chúc Tiểu Tiểu ấm áp hơn, trong chốc lát cảm thấy mắt cay sè, cô thò tay vào túi tắt điện thoại đi, ôm lấy Nghiêm Lạc nũng nịu: "Boss, em nhớ anh". Thành ma thì thành ma, cô sẽ cứu anh, sẽ ở bên cạnh anh.

"Ừ, hừ." Nghiêm Lạc lần này không chịu bỏ qua. Anh kéo Chúc Tiểu Tiểu ra cẩn thận đánh giá một lượt xác nhận cô không sao, lúc này mới dắt cô từ từ đi lên quảng trường.

"Em muốn về nhà, Boss."

"Được." Nghiêm Lạc thay cô chỉnh lại áo ngoài, vuốt vuốt tóc. "A La và A Mặc sao lại vứt em ở đây một mình? Đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi em sợ cái gì vậy?"

Chúc Tiểu Tiểu hôm nay tâm tư rất mất cảm, không kịp suy đoán, chẳng biết trong lời nói của Boss có phải mang ý thăm dò không. Cô không đáp mà hỏi ngược lại: "Boss, anh làm sao lại đến, làm sao biết được em ở trong đường hầm đi bộ?".

"Anh đang ở gần đây đợi em, cảm giác thấy em hoảng sợ, liền đi đến. Tìm em đập rất dữ dội rất ồn." Anh nói thân nhiên, khiến Chúc Tiểu Tiểu nghe mà trong lòng ngọt ngào, lại ôm lấy anh. Đây là Boss của cô, Boss cô yêu thương nhất.

Nghiêm Lạc lại nói: "Em đeo đá tinh hồn của anh, anh liền có thể biết em ở đâu. Lúc đầu em bị bắt cóc, trên người anh có vết thương, khoảng cách xa quá nên không cảm giác được. Sau đó tìm thấy tòa nhà kia, anh tìm thấy đá tinh hồn trước, rồi mới tìm thấy em, có nhớ không?".

"Vâng." Cô gật đầu, ôm lấy eo anh, lười nhác không muốn cử động. Trong chiếc túi của cô có bình Tinh tuyền nhỏ kia, cô còn không biết sự việc này rốt cuộc có phải là thật không, không biết mình nên làm thế nào. Không biết chị Mạn bây giờ ra sao? Có nguy hiểm gì không? A Mặc nói phải đi xử lý là ý gì? Cửu Thiên Huyền Nữ có phải lại muốn gây phiền phức không?

Quan trọng nhất là, Boss của cô rốt cuộc có bị hóa ma hay không, cô có thể nói ra sự thực với anh không?

Nghiêm Lạc cảm thấy Chúc Tiểu Tiểu rất khó hiểu, đáng vẻ cô rõ ràng là có chuyện nhưng lại đề phòng do dự không quyết. Anh không thích cô như thế, nhưng anh cũng không ngờ, cho nên không bức hỏi, chỉ nắm lấy tay cô đưa cô đến chỗ đậu xe. Bọn họ bây giờ đã là vợ chồng rồi, có chuyện gì về nhà từ từ nói, anh nhất định không để người khác ức hiếp cô.

Chúc Tiểu Tiểu lòng dạ rồi bời, đi đến bên đường, không kiềm chế được quay đầu nhìn sang phía quảng trường. Người ở đó tấp nập đông đúc, chỉ không biết chị Mạn bây giờ có phải đã an toàn thoát thân rồi không?

Nghiêm Lạc dừng bước, cúi đầu nhìn cô: "Sao vậy?". Thuận theo ánh mắt cô nhìn ra, chỉ thấy một sạp hàng nhỏ bán bắp rang bơ và kem bông trên quảng trường.

"Khát rồi? Hay là muốn ăn bắp rang bơ?", Nghiêm Lạc dịu giọng dỗ dành. Heo Con bảo bố nhà anh vui về đi khoe khoang ăn mừng, kết quả chỉ sau nửa ngày đã lại nhăn nhó thành ra thế này. Anh rất giận Tề Nghiênnh La và Tất Mặc Kỳ, nhưng mà nguyên có sự việc để sau hẵng hỏi, bây giờ anh chỉ muốn dỗ dành cho cô vui về một chút. Chỉ cần cô vui, mua cho cô một xe bắp rang bơ cũng không thành vấn đề.

Chúc Tiểu Tiểu gật đầu: "Vâng, bắp rang bơ, còn muốn kem bông".

Nghiêm Lạc gật đầu, đi về phía sạp hàng nhỏ kia. Thân hình anh cao lớn, khí chất tuyệt đẹp, đứng trong đám người toát lên mấy phần đáng vẻ thanh tao. Anh xếp sau hàng người đang mua đồ ăn vặt, vẫn vô cùng hút mắt người khác. Chúc Tiểu Tiểu nhìn thấy, lại có chút muốn khóc, bọn họ có thể ở bên nhau bao lâu?

Điện thoại vang lên, Chúc Tiểu Tiểu nghe máy, Ray vô cùng hoảng hốt hét: "Tiểu Tiểu mau tránh, có chiếc xe máy đang lao đến đó". Anh còn chưa nói xong, Chúc Tiểu Tiểu đã nghe thấy tiếng động cơ xe máy vun vút ở phía sau.

Chúc Tiểu Tiểu chẳng kịp quay lại nhìn, lập tức chạy tới lẩn vào giữa đám người, nhưng rõ ràng người lái xe kia không quan tâm có nhiều người hay không, chiếc xe đuổi theo cô lao vào đám đông.

Đám người kinh hoàng tản ra, Chúc Tiểu Tiểu bị đẩy ngã, đập người xuống đất, chiếc xe nhân cơ hội lao đến, Chúc Tiểu Tiểu vội vàng lăn một vòng, mạo hiểm tránh. Chiếc xe đó hỏa tốc quay đầu, định lao tới một lần nữa, nhưng lúc này, nó giống như vấp phải thứ gì đó, cả người và xe bỏ nhào giữa không trung, lăn hai vòng, nằm sõng soài ra đất.

Đám người trên quảng trường hét lên kinh hãi, hoảng loạn tản ra. Người lái xe máy bị chiếc xe đè lên, đau đớn kêu gào. Nghiêm Lạc mặt tái xanh, chân như giẫm trên vạn trượng lửa giận đi đến, anh đỡ Chúc Tiểu Tiểu dậy, nhìn cô xác nhận không bị thương, sau đó neho mắt lại từ từ đến gần người lái xe kia.

Người lái xe khuôn mặt khinh bỉ, hắn ta có ngốc hơn nữa cũng biết vừa rồi chiếc xe tác quái vì chuyện gì. Nhưng toàn thân hắn ta bị đập đau đến mức muốn nát cả ra, chiếc xe máy lại đè lên hắn ta với trọng lượng lớn như vậy, hắn ta không cách nào di chuyển được nữa phần.

Song còn chưa đợi Nghiêm Lạc đến gần, đột nhiên "bùm" một tiếng, lửa bốc ngút trời, chiếc xe máy kia không hề báo trước mà đã nổ tung. Nghiêm Lạc dừng bước, quay đầu về phía đám người tìm kiếm, đụng ngay ánh mắt độc ác lạnh tanh như rắn của Bắc Âm Vương.

Hai người nhìn nhau một lát, Bắc Âm Vương quay đầu lẩn vào đám người rồi mất hút. Nghiêm Lạc cũng không để ý đến những hỗn loạn xung quanh, quay người trở về bên Chúc Tiểu Tiểu.

Chúc Tiểu Tiểu sờ vào trong túi, cảm thấy chiếc bình nhỏ đã không còn hoàn chỉnh, miệng túi bị ướt rồi, nước Tỉnh Tuyền thấm vào lớp vải quần áo, mảnh vỡ thủy tinh cắm vào đầu ngón tay Tiểu Tiểu, nỗi đau của mười đầu ngón tay nhói lên tim, cô không nhịn được, đau đớn khóc thất thanh.

Cô thật vô dụng, đến một chiếc bình nhỏ cũng không bảo vệ được, cô không bảo vệ được Boss, cô là đồ bỏ đi.

Cô khóc vô cùng bi thảm, một bụng lửa giận của Nghiêm Lạc cũng bị ép xuống, anh chẳng biết làm thế nào, thở dài, ôm chặt cô trong lòng, gạt hết đi tất cả thất vọng hay tức giận. Nhìn cô cúi đầu, nước mắt rơi xuống chiếc điện thoại vỡ nát trên mặt đất, anh khom lưng nhặt chiếc điện thoại lên.

"Đừng khóc, điện thoại hỏng rồi anh lại mua cho em cái mới."

Chúc Tiểu Tiểu càng khóc òa lên: "Ồ trong đó có rất nhiều ảnh của anh, em lưu rất lâu rồi". Trời biết được cô làm sao phải để ý chuyện này, Tỉnh Tuyền cũng không còn nữa rồi, cô nên làm thế nào?

Nghiêm Lạc dùng đầu ngón tay lau vệt nước mắt trên mặt cô: "Đừng khóc nữa, quay về chụp ảnh mới, anh để em tùy ý chụp, muốn chụp thế nào cũng được". Anh rất ghét chụp ảnh, cho nên Chúc Tiểu Tiểu lần nào cũng phải chụp lên mới có được ảnh của anh, nhưng bản thân anh lại rất thích chụp cô, trong điện thoại của anh cũng toàn hình của cô.

Giữa cảnh hỗn loạn trên quảng trường, từ xa truyền đến tiếng còi xe cảnh sát. Nghiêm Lạc bế Chúc Tiểu Tiểu lên, đi về chỗ đỗ xe.

"Boss, em thật vô dụng, em xin lỗi anh." Cô khóc thút thít, đau lòng muốn chết, Nghiêm Lạc tốn bao công sức, mất cả hồi lâu mới nghe được cô nói gì.

"Em hồng hạnh xuất tường rồi?"

"Hả?" Chúc Tiểu Tiểu ngẩn ra, cái gì với cái gì đây?

"Em nói xin lỗi anh, là nói chúng ta vừa mới đăng ký chưa được nửa ngày, em liền thay lòng đổi dạ rồi?" Nghiêm Lạc đặt cô vào trong xe, rút giấy ăn ra lau mặt cho cô, cố ý trêu đùa.

"Làm gì có?" Chúc Tiểu Tiểu cướp lấy hộp giấy ăn, cho ông chồng mới nhậm chức này một chương.

Anh thấy cô đã lấy lại tinh thần, cười cười, thay cô vén mấy sợi tóc dính trên gò má. Nghiêm Lạc vận khí thăm dò xung quanh, nhưng không có gì nguy hiểm, thế là không kìm được ôm cô đặt lên đầu gối, hôn lên cái mũi vì khóc mà đỏ hồng của cô, hôn lên làn môi hồng phấn của cô.

"Ngoại trừ việc em thay lòng đổi dạ anh không tiếp nhận nổi, những thứ khác anh nghĩ vẫn được. Cho nên em muốn xin lỗi anh, cũng thực sự rất khó đó." Ý câu nói này vẫn là khẳng định, ngoài anh ra cô không thể có ai khác được.

"Vua tự miễn!" Chúc Tiểu Tiểu lau mũi, xử lý sạch sẽ khuôn mặt mình, lười nhác vùi đầu vào lòng Nghiêm Lạc, rất lâu không nói gì.

Nghiêm Lạc vuốt tóc cô, rất nhẫn nại đợi cô lên tiếng.

Qua rất lâu, Chúc Tiểu Tiểu cuối cùng nói: "Boss, nếu như thần biến thành ma thì sẽ thế nào?"

"Giết chóc! Ma tính sẽ kích thích tất cả các mặt tiêu cực, việc trước đây thần không muốn làm nhất, khi trở thành ma sẽ lại thấy nhất định phải thực hiện."

"Vậy ví dụ Cửu Thiên Huyền Nữ nếu như biến thành ma, bà ấy sẽ làm gì?"

"Ừm, bà ấy chắc sẽ giết sạch Huyền Thiên phái trước nhĩ, sau đó sẽ giết hết tất cả những vị thần ngăn trở bà ta, tự mình xưng bá trời đất." Cửu Thiên Huyền Nữ lấy Huyền Thiên phái làm vinh dự, lại thể chết bảo vệ thiên đình, thần tộc, nếu như thành ma rồi, đây chẳng phải kết quả có khả năng nhất sao?

"Vậy nếu như anh biến thành ma thì sao?" Chúc Tiểu Tiểu cẩn trọng hỏi, ngược mắt lên quan sát phản ứng của Nghiêm Lạc.

"Anh? Vậy anh chắc sẽ giết thần trước, dù gì nhiều năm như vậy rồi, anh bị thần tộc chèn ép, chịu rất nhiều vất vả, nhưng lý trí bảo anh không thể báo thù, phải làm tốt công việc. Nếu như anh thành ma rồi, chắc là bộ phận này sẽ bạo phát trước đó."

Nghiêm Lạc thân nhiên nói, Chúc Tiểu Tiểu lại nghe đến mức kinh hãi run rẩy, lời dự báo kia có nói: Giết thần diệt thế. Lẽ nào cuối cùng ra tay hủy diệt trời đất, lại là thần, là Boss của cô?

"Em làm sao vậy? Chuyện xảy ra có quan hệ đến thần nào đó bị hóa ma?" Nghiêm Lạc hôn lên trán cô, trái tim cô lại đập rất dữ dội, xem ra chính là chuyện này.

"Boss, thần phải như thế nào mới có thể bị hóa ma, có cứu được không?"

"Muốn hóa ma cũng không dễ. Nếu như không phải là bản thân thần thay đổi linh hồn, tín ngưỡng, tự nguyện sa vào ma đạo, thì chỉ còn có một phương thức, chính là ma độc. Ma độc vô hình, từ từ xâm nhập vào hồn thể, chỉ cần thời gian, điều kiện, hoàn cảnh thích hợp, hồn của thần bị ma độc ăn mòn, cuối cùng trong chốc lát thay đổi, sẽ bị ma tính khống chế làm ra những chuyện mà bình thường sẽ không bao giờ làm. Nếu như muốn cứu trị, trong cổ thư chỉ nói đến một phương pháp, chính là để anh ta uống nước Tinh tuyền. Nhưng mà Tinh tuyền đã bị phong ấn, không thể có được loại nước đó nữa rồi."

Anh nói xong, Chúc Tiểu Tiểu không kìm được, lại khóc. Cô ôm chặt lấy Nghiêm Lạc, buồn bã tới cùng: "Boss, em đã lấy được nước Tinh tuyền, nhưng em không giữ được, bình rơi vỡ rồi, nước Tinh tuyền không còn nữa, làm thế nào đây? Làm thế nào đây?"

Nghiêm Lạc cau mày, kéo Chúc Tiểu Tiểu ra, nghiêm túc hỏi: "Em lấy đâu ra nước Tinh tuyền, ai bị hóa ma rồi?"

"Là anh, Boss, là anh!"

Đòn cảnh tỉnh này của Chúc Tiểu Tiểu đâm thẳng vào tim Nghiêm Lạc, Chúc Tiểu Tiểu lau khô nước mắt bắt đầu nói rõ ràng rành mạch toàn bộ sự việc cho anh, cuối cùng nói: "Boss, bọn em không phải cố ý giấu anh đâu, chỉ là sợ vạn nhất chuyện này là sự thật, không biết anh khi nào thành ma, vạn nhất nước Tinh tuyền không còn nữa, thì không có hy vọng rồi".

Cô nói xong nước mắt lại tuôn rơi, Tiểu Tiểu lau đi, tiếp tục nói: "Nhưng bây giờ nước Tinh tuyền không còn nữa, mặc kệ là thật hay giả, em cũng không sợ. Em sẽ ở bên cạnh anh, chúng ta lại nghĩ cách, nhất định còn hy vọng".

Nghiêm Lạc không nói gì, chỉ nhìn Tiểu Tiểu thật lâu. Qua một lúc, Chúc Tiểu Tiểu lo lắng đẩy anh: "Boss".

Nghiêm Lạc ra sức hôn Chúc Tiểu Tiểu, sau đó ôm chặt cô vào lòng, áp lên trái tim. Tim anh đập rất mạnh, Chúc Tiểu Tiểu thậm chí có thể cảm thấy nổi kinh hãi trong đó.

Boss mạnh mẽ nhất của cô, Boss vĩ đại nhất của cô, cũng biết sợ hãi? Chúc Tiểu Tiểu ôm Nghiêm Lạc với toàn bộ sức lực mình có: "Boss, nói chưa biết chừng đó không phải sự thật, chúng ta lại nghĩ biện pháp".

Nghiêm Lạc không nói gì, anh nhớ lại tất cả việc làm sau khi xuất thế của Bắc Âm Vương, mỗi một lần giao đấu của bọn họ, mỗi một lần lùi bước hoặc bỏ chạy của Bắc Âm Vương. Đúng rồi, ông ta làm sao có thể dễ dàng lùi bước như thế, sự khiêu khích của ông ta luôn luôn đến bất ngờ và kỳ lạ, hóa ra là vậy, hóa ra là vậy...

Ma độc, lại là ma độc!

Tuy không nghĩ ra làm sao bị hạ độc, nhưng Nghiêm Lạc cảm thấy chuyện này có đến tám, chín phần mười là sự thật. Anh bị thương rất lâu không khỏi, lại đột nhiên hoàn toàn khỏe mạnh, tính lực cũng đột nhiên dồi dào hơn từ trước đến nay. Sự nhẫn nại của anh hình như càng lúc càng kém, có lúc thì vô cớ cáu kỉnh, có lúc lại lười nhác chuyện gì cũng không muốn làm...

Tỉ mỉ nhớ lại, Nghiêm Lạc kinh hãi phát hiện, anh thật sự có chút thay đổi rồi. Lúc đầu anh lại cho rằng đó là do anh bị ép thoái vị nên tâm lý tiêu cực tích tụ, biểu hiện của anh dù cởi mở, nhưng trong lòng đương nhiên vẫn không thể cam tâm. Anh cho rằng bởi vì Heo Con trở về bên cạnh, anh đã được hạnh

phúc, đương nhiên cũng có chút lười biếng, không muốn làm gì. Anh còn cho rằng do mong muốn của mình không được thỏa mãn, rất lâu mà chưa thể cùng Heo Con chính thức hòa hợp, cho nên tâm hoảng ý loạn, mất đi kiên nhẫn...

Cảm xúc của anh biến động, tính cách của anh thay đổi, nhưng anh vẫn cố áp chế, biểu hiện bên ngoài chẳng khác gì trước đây. Anh đã không để ý, anh thực sự cho rằng chỉ vì những sự việc gần đây khiến anh không thoải mái mà thôi. Anh thật sự cho rằng...

Nhưng hôm nay Chúc Tiểu Tiểu vừa nói, Nghiêm Lạc liền cảm thấy khủng hoảng. Bắc Âm Vương có thể dùng Huyết tộc để lấy hồn đường độc, vậy hạ ma độc với thần tộc, ông ta đương nhiên cũng có thể làm. Chẳng trách ông ta từng hỏi anh chỉ có thể đắc ý không được lâu nữa, chẳng trách ông ta lần nào cũng thất bại mà vẫn luôn ra vẻ tràn đầy tự tin.

Nghiêm Lạc kịch liệt áp chế cảm xúc, Tiểu Tiểu đã rất sợ hãi rồi, anh không muốn dọa cô thêm nữa. Tuy bản thân mình lúc này đã mang tâm trạng "bệnh nặng sắp chết" của con người, nhưng Tiểu Tiểu của anh, Heo Con anh thương yêu nhất, anh thực sự không muốn cô bị quấy nhiễu một chút xui nào.

Thế nhưng nếu như anh nhập ma rồi, Tiểu Tiểu làm thế nào? Anh làm sao nở vứt cô lại. Lẽ nào thật sự tất cả đều đang tái diễn, anh và cô chắc chắn không thể ở cạnh nhau.

"Boss, anh đừng sợ, em sẽ mãi mãi ở bên anh."

Nghiêm Lạc lại áp cô vào trong lòng, không muốn để cô thấy biểu cảm của mình, anh thả lỏng cả hồi lâu, cuối cùng cũng khắc chế được, giữ cho giọng nói bình ổn trở lại: "Chúng ta trước tiên phải nghĩ ra cách xác nhận, có lẽ sự việc không xấu đến vậy."

"Được." Chúc Tiểu Tiểu lập tức đồng ý.

Nghiêm Lạc tiếp tục nhẫn nại, cuối cùng vẫn không kìm được, phòng việc anh có thể phát tác bất cứ lúc nào, vài lời này anh vẫn phải dặn dò Tiểu Tiểu: "Heo Con, em phải chuẩn bị tâm lý".

Nước mắt Chúc Tiểu Tiểu lại trào lên, cô nghẹn giọng đáp: "Em có, Boss, em có chuẩn bị tâm lý, em nghĩ xong cả rồi, em không sợ gì hết".

Anh giữ lấy mặt cô, gượng cười: "Vậy thì tốt, Heo Con của anh dũng cảm nhất". Anh ngừng lại một lát, tiếp tục nói: "Nếu anh thành ma, e rằng trời đất này sẽ gặp họa diệt thế, chỉ có một cách để giải họa".

"Là gì?"

"Giết anh đi!"

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Đây chắc là lời nói tàn nhẫn nhất trên thế giới, nó giống như một lưỡi dao sắc nhọn đâm vào trái tim của Chúc Tiểu Tiểu. Nhưng mà bị ép đến cực hạn thế này, Chúc Tiểu Tiểu trái lại không khóc nữa, cô mở to đôi mắt nhìn Nghiêm Lạc, nhìn sống mũi cao thẳng của anh, nhìn đôi môi mỏng mảnh của anh, còn cả đôi mắt dịu dàng của anh, cô đột nhiên cảm thấy có nhìn thế nào cũng không đủ.

Cô không khóc nữa, đột nhiên rất tỉnh táo. Vào lúc này, điều Boss cần chính là một Heo Con kiên cường, Heo Con có thể san bớt gánh nặng cùng anh.

Nghiêm Lạc không nở, vuốt ve gò má cô. Chúc Tiểu Tiểu mỉm cười dụi vào lòng bàn tay anh, cô vươn người lên khẽ hôn cặp môi anh, đột nhiên nói: "Boss, em nghĩ thông rồi, tối nay gọi tất cả bọn lão đại tập trung đến, anh dặn dò lại hết những việc cần thiết, để bọn họ tự mình cũng có thể duy trì hoạt động bình thường. Sau đó chúng ta lên gặp mặt bọn A La, xác nhận lại xem anh có thực sự trúng độc không. Phải tìm ra cách kiểm tra chính xác vấn đề này. Ngày mai bố mẹ em quay về, chúng ta ra sân bay đón như kế hoạch. Tối mai chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ, em không muốn đợi đến lễ Tình nhân nữa. Kết hôn xong, chúng ta nói phải đi nghỉ tuần trăng mật, để bố mẹ em rời đi. Sau đó chúng ta sẽ chuyển tâm tìm phương pháp chữa bệnh cho anh, chúng ta có thể đi bắt Bắc Âm Vương, nói chưa biết chừng ông ta còn có cách. Không được nữa thì lại đi tìm Tinh tuyến, trước khi phong ấn suối chưa biết chừng còn có Tinh tuyến khác lưu lạc ở bên ngoài. Đúng rồi, có thể tìm Thủy Linh, người trông giữ huyết thạch kia, nhờ đâu nó lại biết. Anh đừng lo lắng, bất luận thế nào, em đều ở bên anh".

Nghiêm Lạc thấy cô nói chuyện mạch lạc, tron tru, phân định từng chuyện, mắt vừa rồi còn khóc đến đỏ hoe, lúc này qua làn lệ nhòe lại càng lấp lánh, có thần. Anh biết cô sợ hãi, cô làm sao có thể không sợ, nhưng cô vẫn kiên cường bình tĩnh an ủi anh.

Thực ra anh cũng không sợ chết, anh sống gần ba nghìn năm rồi, lâu đến mức không còn đếm rõ được ngày tháng nữa. Bây giờ địa phủ có Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ, Cửu Thiên Huyền Nữ tuy cổ hủ, nhưng lòng cũng hướng đến bình ổn nhân gian. Mà đại kiếp trời đất, nếu như chỉ là Diêm La anh diệt thế, vậy cái chết của anh cũng coi là có ích.

Nhưng anh không bỏ được cô! Nhờ có cô, anh mới biết thế nào là tình yêu. Anh chờ đợi lâu như vậy, cũng là vì cô. Anh mới từ trong tuyệt vọng lại lần nữa có được hạnh phúc, bọn họ vừa mới kết hôn, làm sao đã phải đối mặt với thời khắc phân ly đau khổ như vậy?

Nếu như anh phải rời xa, Heo Con của anh sẽ đau lòng đến thế nào? Những thứ khác đều có thể, nhưng khiến Heo Con của anh đau lòng buồn bã sống tiếp, anh làm sao chịu đựng được? Song bây giờ anh không còn cách khác, cũng chỉ có thể cười: "Được, em nghĩ rất đúng, chúng ta sẽ làm như vậy. Quay về nhà trước, chúng ta vẫn còn chưa ăn mừng đó".

Hai vợ chồng mới cưới về mặt bình tĩnh kiên cường, cứ như thể mang theo tâm sự của riêng mình cùng nhau quay về nhà. Tất cả nhóm người Âm Yên Tư đã có mặt, tuy mọi người đều có nghi vấn đối với sự việc ở trung tâm thương mại của Chúc Tiểu Tiểu, cũng biết chắc chắn chuyện gì đó không hay đang xảy ra, nhưng hôm nay là ngày đặc biệt, mọi người vẫn chuẩn bị đầy đủ quà tặng tân hôn, muốn chúc mừng Boss và Chúc Tiểu Tiểu một chút.

Tiểu Tiểu mỉm cười nhận tất cả, đồ nhiều quá, cô ôm không hết, Nghiêm Lạc giúp cô ôm một phần lớn, chuyển vào trong phòng. Mọi người ở cùng Nghiêm Lạc không phải là ngày một ngày hai, nhìn biểu hiện của anh liền biết anh có chuyện muốn nói. Quả nhiên Nghiêm Lạc không hề vòng vo, lập tức đi vào vấn đề chính, dặn dò mọi người. Chúc Tiểu Tiểu không thể chịu nổi khi phải ở đó nghe một lần nữa, lén quay về phòng, ngồi yên lặng một mình.

Nghiêm Lạc nói rất nhanh, nhưng đơn giản dễ hiểu. Điều anh muốn biểu đạt chính là, nếu như anh thật sự thành ma, hy vọng những người cấp dưới lâu năm ở trước mặt này có thể giúp anh chăm sóc Chúc Tiểu Tiểu. Ngoài ra, khi anh làm ra việc gì có hại cho thế giới, xin bọn họ không được nương tay.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, tình thế tồi tệ nhất mà bọn họ có thể tưởng tượng được đều không bằng một phần vạn chuyện này.

Nghiêm Lạc bây giờ cũng chẳng thể nào quan tâm tới cảm nhận của bọn họ nữa, tiếp tục nói: "Nếu như tôi không còn, mọi người cùng Công ty Nhã Mã bên kia sẽ có thể xây dựng lại quan hệ, Cửu Thiên Huyền Nữ sẽ không phong tỏa mọi người ở ngoài nữa. Nhân viên tài vụ những công ty khác của tôi đều rất đáng tin, làm việc rất thành thực, tiền đầu tư cho công ty bên này sẽ không có vấn đề. Phần lớn tài sản trước đó tôi đều đã chuyển vào tên của Heo Con rồi. Những thứ đó A La cũng hiểu rõ, nó sẽ quan tâm chiếu cố đến mọi người. Nếu như sau khi tôi hóa ma, làm bị thương ai đó trong số mọi người, tôi chỉ có thể nói xin lỗi trước ở đây. Chúng ta còn phải cố gắng hết sức ngăn chặn sự việc như thế xảy ra. Bây giờ nói trước, là để mọi người có chuẩn bị tâm lý, nếu như nhìn thấy tôi có gì không bình thường, thì hãy trốn đi. Trong tình huống không có chuẩn bị, mọi người sẽ không phải là đối thủ của tôi".

Anh ngừng lại một chút, ngẩng đầu lên nhìn về hướng phòng ngủ tầng trên, nhẹ giọng nói: "Nếu như thật sự có ngày đó, thay tôi ngăn cản Heo Con, đừng để cô ấy tìm tôi, sau khi tôi hóa ma, sẽ hoàn toàn là một con người khác, không nhận ra cô ấy, còn có thể làm bị thương cô ấy. Thứ tôi có thể dạy mọi người đều đã dạy rồi, còn lại chính là mọi người tự mình luyện tập nhiều hơn, tìm cách giao ước ngầm, đánh phối hợp. Nếu thật sự có một ngày bình đao gặp nhau, hy vọng mọi người có thể thắng. Heo Con trên người còn đeo đá tinh hồn của tôi, tôi chắc chắn sẽ tìm thấy cô ấy, nếu như tình huống không bình thường, mọi người hãy đòi lại thứ đồ đó. Tôi sợ cô ấy không bằng lòng, mọi người phải nghĩ cách nhé. Giao đá tinh hồn của tôi cho A La, nó sẽ biết xử lý như thế nào".

Anh vừa nói xong, Chúc Tiểu Tiểu từ tầng trên lao xuống, lớn tiếng hét: "Đó là anh để lại cho em, em chẳng đưa cho ai hết! Chết cũng không đưa!". Cô ghi chặt sợi dây chuyền trước ngực, đôi mắt đỏ hoe.

Trong phòng yên lặng, mọi người khó xử không biết phải làm thế nào. Cuối cùng Vu Lạc Ngôn ngốc nghếch muốn làm dịu không khí, lại đi nói một câu: "Thủy tinh màu xám đỏ chính là đá tinh hồn à, đẹp thật. Tiểu Tiểu, em cứ đeo đi, rất đẹp đó".

Thư Đồng đá anh một cái: "Thiên nhân của anh mù màu à, rõ ràng là màu tím".

"Màu tím? Làm sao có thể, là màu xám."

Nghiêm Lạc đột nhiên đứng phắt dậy, anh sai mấy bước dài đến bên Chúc Tiểu Tiểu, kéo cô tới trước mặt Vu Lạc Ngôn: "Anh xem cẩn thận là màu gì?".

Vu Lạc Ngôn có chút ngẩn người, anh nhìn đi nhìn lại, sau đó thăm dò nhìn mọi người xung quanh một vòng, nhỏ tiếng chứng thực: "Thật sự là màu xám, lẽ nào mọi người thấy không phải?". Phương diện nhìn quý quái thần ma của anh và mọi người không giống nhau, lẽ nào nhìn chuỗi thủy tinh này, cũng thấy màu sắc không giống nhau?

Mọi người không nói gì, mắt Nghiêm Lạc nheo lại, anh đột nhiên hiểu ra.

"Boss, vòng sáng trên người anh vẫn là màu trắng, chưa có thành ma." Vu Lạc Ngôn nhìn biểu cảm của Nghiêm Lạc, cho rằng Nghiêm Lạc đang nghĩ tới điều này, nhưng lời của anh không ai để ý.

Chúc Tiểu Tiểu lo lắng kéo tay Nghiêm Lạc, liên tục hỏi: "Là đá tinh hồn đúng không? Bác Âm Vương hạ độc lên đá tinh hồn? Cái lần em bị bắt cóc đó, bọn họ lấy sợi dây chuyền đi, sau này ông ta lại đánh nhau với anh, khiến vết thương của anh nặng hơn, cuối cùng A La phải lấy đá tinh hồn giúp anh trị thương. Bác Âm Vương tính toán chuẩn xác tất cả những điều này, chẳng ai có thể tưởng tượng những viên đá bé nhỏ đó lại có thể hạ độc. Có đúng không? Độc là từ đá tinh hồn, phải vậy không?".

Những điều Chúc Tiểu Tiểu nói chính là những gì Nghiêm Lạc nghĩ, nhưng cô bức vắn như thế, rõ ràng đã dồn hết trách nhiệm lên người mình, cho rằng chính vì cô bị bắt cóc mới gây nên cục diện ngày hôm nay.

Nghiêm Lạc ôm lấy vai cô, dỗ dành: "Heo Con, em bình tĩnh".

"Em bình tĩnh, Boss, em rất bình tĩnh, thật đó. Em đột nhiên nghĩ thông rồi, em chẳng qua là quá vui mừng vì chúng ta đã tìm thấy nguyên nhân." Chúc Tiểu Tiểu miễn cưỡng cười, lùi ra sau hai bước, lại nói: "Em, em đi lên lầu đây, em gọi điện thoại cho A La, em phải báo cho cô ấy. Sau đó chúng ta tìm cơ hội gặp mặt bọn họ bàn bạc một chút, đúng chứ? Em đi lên trên, em về phòng đây". Cô cúi đầu xông lên tầng trên, mọi người đều nín lặng nhìn theo. Nghiêm Lạc cau mày, siết chặt bàn tay, nhưng không đuổi theo.

Chúc Tiểu Tiểu chạy thẳng một mạch về phòng, khóa cửa lại, thoáng cái đồ vật lên giường, kéo chăn đắp kín người, sau đó ôm lấy gối, lớn tiếng khóc.

Lại là cô, là cô hại Boss rồi

Nếu như cô cẩn thận một chút không bị bắt cóc, hoặc là cảnh giác hơn báo cho A La đá tinh hồn này từng bị thủ hạ của Bắc Âm Vương cầm đi, thì có lẽ sự việc hôm nay sẽ không xảy ra. Là cô không có đầu óc, bị người xấu lợi dụng rồi.

Chúc Tiểu Tiểu không khống chế được, gào thét, lớn tiếng khóc một trận, khóc đến mức giọng khản đặc, cảm giác như đứt từng khúc ruột. Khóc đủ rồi, cô dậy, vào nhà vệ sinh rửa mặt cẩn thận. Cô nhìn vào cô gái mất mũi đỏ hoe trong gương, hung dữ nói: "Chỉ cho mày khóc một lần này thôi sau này không được khóc, không thể để Boss buồn thêm nữa. Mày có nghe thấy không, không được khóc, không được rơi nước mắt, phải nghĩ cách, nhất định sẽ có biện pháp".

Cô quay lại giường, yên lặng ngồi một lát, sau đó cầm điện thoại gọi cho Tề Nghiên La.

Hai rưỡi sáng, Nghiêm Lạc, Chúc Tiểu Tiểu, Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ, bốn người ngồi trong một căn phòng nhỏ tại thôn Huyết tộc. Mọi người điểm lại một lượt tất cả sự việc. Đá tinh hồn màu tím biến thành xám, còn phân tích tất cả những việc làm của Bắc Âm Vương, thêm vào đó, vết thương của Nghiêm Lạc thời gian gần đây tốc độ hồi phục nhanh ngoài dự liệu, linh lực mạnh mẽ, như vậy có thể xác định được chắc chắn anh thực sự đã trúng độc, độc tính khiến thân thể và tinh lực của anh có nhiều thay đổi.

Ma độc không có thuốc giải, ngoại trừ nước Tinh tuyền.

Nhưng bình Tinh tuyền cuối cùng trên thế giới này đã bị hủy rồi, trước mắt mọi người gần như không còn nhìn thấy ánh sáng nữa. Bốn người nói đến đây thì hết lời, yên lặng ngồi một lúc. Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ nhìn nhau, Tất Mặc Kỳ đứng dậy, vỗ vai Nghiêm Lạc: "Đi, hút điều thuốc".

Nghiêm Lạc vỗ vào tay Tiểu Tiểu, đứng dậy cùng ra ngoài. Tề Nghiên La nhìn bóng hình hai người mất dạng ở cửa, vội nói với Chúc Tiểu Tiểu: "Viên huyết thạch cậu nói kia, bây giờ ở đâu?".

"Để ở trong nhà. Mình cũng từng nghĩ đến điều này, còn muốn hỏi xem có ai biết Tinh tuyền ở đâu không?"

Tề Nghiên La lắc đầu: "Mình với anh trai cai quản địa phủ nhiều năm như vậy rồi, từ trước đến nay chưa từng trông thấy Tinh tuyền. Trong truyền thuyết nói là đặt bên dưới mười tám tầng địa ngục, nhưng tận cùng mười tám tầng địa ngục đó, lại không có cửa nào xuống dưới nữa. A Mặc cùng ở với Bắc Âm Vương nhiều năm như vậy, còn cả chị Mạn, cũng chỉ nói Tinh tuyền bị phong ấn, nhưng từ trước đến nay chưa có ai từng thấy qua".

Cô nhắc đến Mạn Bà, Chúc Tiểu Tiểu không ngăn được hỏi: "Chị Mạn bây giờ thế nào rồi?".

Tề Nghiên La lại nói: "Thực ra bây giờ cứ coi như có huyết thạch, muốn tìm thấy Tinh tuyền cũng không còn hy vọng nữa, trời đất thay đổi quá nhiều, nói chưa biết chừng Tinh tuyền sớm đã không tồn tại. Huống hồ Tinh tuyền bị ma tộc và thần tộc phong ấn nhiều lần như vậy, e rằng không mở nổi. Nhưng mà, chúng ta đang tìm người đưa tin chuyên nghe ngóng trong lòng đất, xem xem có manh mối dấu vết gì không. Chuyện này có lẽ cũng chỉ là biện pháp an ủi tinh thần thôi, muốn lấy được Tinh tuyền, căn bản chính là kỳ tích".

Chúc Tiểu Tiểu cúi đầu, khẽ giọng hỏi lại: "Chị Mạn, chị ấy, chết rồi sao?".

"Không có." Tề Nghiên La thở dài, cuối cùng trả lời: "Khi A Mặc tìm thấy chị ấy, chị ấy đã bị Bắc Âm Vương đánh bị thương. Cửu Thiên Huyền Nữ cũng đứng lúc đuổi đến, bọn họ liền đưa chị Mạn về công ty, bây giờ đang ở trong phòng chữa bệnh của trung tâm nghiên cứu". Cô quan sát biểu cảm của Tiểu Tiểu, chỉ có thể nói tiếp: "Chị ấy suy tụt chút nữa thì hôn bay phách tán, trước mắt là trạng thái ngủ mê, muốn tỉnh lại, e rằng không dễ".

Chúc Tiểu Tiểu im lặng một lát, lại hỏi: "Nếu như Bắc Âm Vương không động thủ, A Mặc có phải cũng sẽ làm vậy không?".

Tề Nghiên La im lặng, một lúc lâu sau mới trả lời: "Đúng, nếu như A Mặc không có cơ hội ra tay, quay về công ty mình cũng sẽ làm. Chúng ta không thể cho Cửu Thiên Huyền Nữ bất kỳ cơ hội nào dò ra chuyện này".

Chúc Tiểu Tiểu siết chặt nắm tay, lại hỏi: "A La, không thể đem phong ấn Boss lại sao?".

"Thứ anh ấy trúng là hồn độc, phong ấn thế nào đều vẫn sẽ hóa ma, một khi anh ấy lại nhập thể vẫn là ma. Huống hồ với bản lĩnh của anh ấy, có thể phong giữ, không phải là chuyện mình và A Mặc làm được, chúng ta phải liên thủ với Cửu Thiên Huyền Nữ." Nhưng một khi Cửu Thiên Huyền Nữ biết chuyện này, e rằng sẽ không chịu dùng phương pháp phong ấn để xử lý.

"A La, thực ra mình nghĩ đến một cách, Boss có thể không cần chết cũng sẽ không thành ma." Chúc Tiểu Tiểu chậm rãi nói, cô kim nén rất lâu rồi, bây giờ cuối cùng vẫn nói ra: "Chính là giống như sự việc Boss năm đó làm với mình, để anh ấy chuyển thể làm người đi. Thuật tịnh hồn của chị Mạn chẳng phải đã rất thành thực rồi sao? Bây giờ các cậu sắp xếp chuyển thể, đều không phải dùng canh Mạn Bà truyền thống nữa. Boss nhập vào đường luân hồi, linh hồn được tẩy sạch, cứ coi như không thể thanh trừ triệt để, nhưng anh ấy thành người rồi, cũng không thể làm ra chuyện xấu gì quá lớn, nhiều nhất cũng chỉ là người xấu. Trải qua tịnh hồn nhiều kiếp, anh ấy cũng có thể hướng thiện nhỉ? Sau đó, nếu có cơ duyên, mọi người còn có thể quen biết anh ấy, để anh ấy lại bắt đầu tu luyện, trên ý nghĩa nào đó mà nói, anh ấy vẫn còn sống".

Chúc Tiểu Tiểu cứ nói rồi nói, giọng nghẹn ngào, mắt cũng cay đến phát đỏ nhưng không hề khóc. Tề Nghiên La kinh ngạc nhìn cô, phương pháp này cô cũng nghĩ đến! Nhưng điều ấy đối với Chúc Tiểu Tiểu thật quá tàn nhẫn, cô không dám nhắc đến trước mặt, mà lại để Tất Mặc Kỳ đi thăm dò ý của Nghiêm Lạc.

Bàn tay Tiểu Tiểu đặt trên bàn vô thức siết chặt, cô gắng sức khắc chế nỗi đau trong lòng, tiếp tục nói: "A La, mình không có yêu cầu khác, mình chỉ cầu xin cậu, hãy để mình cùng chuyển thế với anh ấy, mình vẫn làm vợ của anh ấy. Nếu như anh ấy là người xấu, mình sẽ ở bên cạnh anh ấy, khuyên anh ấy hướng thiện. Tình huống xấu nhất, nếu anh ấy ngồi tù, mình vẫn có thể đưa đồ cho anh ấy, chăm sóc anh ấy, ở bên ngoài đợi anh ấy, để anh ấy có hy vọng. Bất luận anh ấy biến thành như thế nào, mình vẫn làm vợ của anh ấy".

"Heo Con." Tề Nghiên La rơi nước mắt, cô nắm lấy bàn tay vì dùng lực nắm lại mà đã trắng bệch của Tiểu Tiểu, nhỏ tiếng khóc: "Xin lỗi, Heo Con, mình không làm được, mình không có bản lĩnh này. Hai người một khi chuyển thế, vận mệnh toàn bộ sẽ do bản thân không chế. Mình có thể sắp xếp, chỉ là bối cảnh và gia thế hai người sinh ra, cứ coi như để hai người là thanh mai trúc mã từ nhỏ, cùng nhau lớn lên, cũng không chắc được rằng cuối cùng cậu vẫn có thể trở thành vợ của anh ấy. Ma tính trong linh hồn anh ấy chắc chắn khiến anh ấy không phải là người tốt, anh ấy làm sao có thể đối tốt với cậu? Sau khi hai người chuyển thế sẽ không còn nhớ đến chuyện ở kiếp này, cứ coi như cậu nhớ nhưng đủ sâu, cũng chưa chắc có thể nối lại tình duyên của kiếp này".

"Vậy, vậy..." Chúc Tiểu Tiểu đau lòng, không biết phải làm sao: "Mình chỉ muốn lại ở bên anh ấy, mình không có quá nhiều yêu cầu. Tốt hay không cũng không sao cả". Cô quan sát biểu cảm của Tề Nghiên La, rõ ràng chuyện đơn giản nhất này lại là yêu cầu xa xỉ nhất.

Cô rút tay ra khỏi tay A La, tự mình nắm chặt tay mình, đau khổ đến mức không cách nào khống chế được, tay cũng hơi run. Cô nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nói: "Vậy, vậy cũng không sao nhỉ? Không thể ở cùng với nhau thì không ở cùng nhau, dù gì cậu giúp mình nhớ chuyện này, kiếp nào đó có cơ hội thì giúp mình sắp xếp một chút. Sinh mệnh dài như vậy, mình đợi được. Giống Boss, chẳng phải cũng đợi sáu kiếp rồi, chúng mình mới có thể ở cùng nhau sao? Mình cũng có thể đợi. Cậu đừng gột sạch đi ký ức kiếp trước của mình, đừng để cho mình quên mất Boss là được. Anh ấy từng nói, anh ấy là thần, mình là người, mình sẽ có sinh lão bệnh tử, nhưng anh ấy bảo mình không phải sợ, anh ấy sau này mỗi một kiếp đều sẽ tìm thấy mình, đều sẽ ở bên cạnh mình. Bây giờ tình huống này, anh ấy không có cách rồi. Vậy cậu giúp đỡ mình, đừng để mình quên anh ấy, để mình mỗi kiếp đều có thể ở bên cạnh anh ấy, mình sẽ nỗ lực, thật đó".

Tề Nghiên La khóc không thành tiếng, cảm ghét vô cùng cái tình thế bế tắc như thế này. Để Nghiêm Lạc chuyển sinh làm người là con đường giải quyết chắc chắn và hiệu quả nhất trước mắt, anh có thể lấy hình thức của con người để tiếp tục sống. Chúc Tiểu Tiểu nói đúng, sinh mệnh dài như vậy, chỉ cần anh còn sống, sau này sẽ còn có cơ hội.

Nhưng kết cục này, đối với Chúc Tiểu Tiểu mà nói, hơi đau khổ một chút. Trơ mắt nhìn người yêu rời xa, thấy trong ký ức và sinh mạng của người yêu đều không còn có mình, đó là loại tâm trạng như thế nào?

Loại tâm trạng này Nghiêm Lạc là người thể nghiệm rõ nhất. Cho nên sau khi Tất Mặc Kỳ nhắc đến giải pháp để anh chuyển thế làm người, anh phản đối kịch liệt.

"Điều này quá tàn nhẫn đối với Heo Con, tôi không làm được. Thà rằng tôi chết đi rồi, cô ấy có đau khổ cũng chỉ là một trận. Nhưng nếu như tôi chuyển thế, cô ấy chắc chắn sẽ cả ngày nhớ nhung, sẽ đi tìm tôi. Đến khi đó tôi đã hoàn toàn không nhận ra cô ấy nữa, tôi lấy người khác, sinh con, cô ấy sẽ buồn đến thế nào? Nỗi đau này tôi từng chịu đựng rồi, tôi không thể để cô ấy trải qua những điều đó."

"Chúng ta có thể làm giả, chúng ta để anh chuyển thế nhưng lừa Heo Con nói anh chết rồi, như vậy là được."

"A Mặc, Heo Con không ngốc, cô ấy bình thường có hơi hồ đồ, nhưng thật sự gặp phải chuyện rồi, cô ấy sẽ kiên trì hơn bất kỳ ai. Sau khi tôi chuyển sinh hai người chắc chắn sẽ vì tôi sắp xếp tất cả, Heo Con nhất định phát giác ra. Huống hồ thuật tịnh hồn của đường luân hồi không thể hoàn toàn trừ được gốc rễ mà tính của tôi, một người đàn ông trong linh hồn có ma tính, đặc biệt như thế, anh cho rằng Heo Con không điều tra ra sao?"

Tất Mặc Kỳ không nói nữa, Nghiêm Lạc nói có lý, anh biết, muốn hoàn toàn giấu Chúc Tiểu Tiểu, thực sự là không dễ dàng.

"A Mặc, lúc đầu tôi có đủ dút khoát bắt Heo Con chuyển thế vì tôi hoàn toàn cho rằng sau này mình sẽ có cách để ở bên cô ấy. Thời gian trôi đi, thấy cuộc sống và hạnh phúc của cô ấy ở mỗi một kiếp đều không có một chút quan hệ đến mình, loại cảm giác đó, tôi thật sự không miêu tả được. Bây giờ tôi lại có thể lần nữa được sống cùng cô ấy, mất đi lại tìm được, nhưng nếu như sự việc của quá khứ một lần nữa xảy ra, tôi nghĩ tôi thực sự không thể hạ quyết tâm giống như vậy nữa. Loại đau khổ đó, bản thân tôi đã không có cách nào chịu đựng được, tôi làm thế nào nhẫn tâm để Heo Con phải trải qua."

Đêm nay, ngoại trừ xác nhận việc trúng độc ra, bốn người bọn Nghiêm Lạc không thống nhất được hướng giải quyết nào khả quan. Thấy trời đã gần sáng, Nghiêm Lạc đưa Chúc Tiểu Tiểu về nhà, phải chuẩn bị một chút, đèn sân bay đón bố mẹ cô.

Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ cũng khởi hành về công ty, bọn họ còn có rất nhiều việc cần làm, phải sắp đặt mọi việc để che giấu chân tướng, không thể để Cửu Thiên Huyền Nữ biết được chuyện hóa ma; còn phải theo dõi chặt Bắc Âm Vương, để ông ta không thể gây loạn thêm vào lúc này; Tinh tuyền và Thủy Linh cổ quái kia nhất định phải tìm, tuy là đứng bên bờ tuyệt vọng, nhưng chưa đến thời khắc cuối cùng thì không thể bỏ cuộc; còn cả chuyện chuyển thế đầu thai của Nghiêm Lạc, cũng phải sắp xếp. Chúc Tiểu Tiểu thái độ kiên quyết, ép Tề Nghiên La nhất định phải giúp cô. Mà Tề Nghiên La cũng hiểu rõ, đích đích xác xác là phương pháp duy nhất để Nghiêm Lạc có thể tiếp tục sống.

Nghiêm Lạc vừa lái xe vừa nắm thật chặt tay Tiểu Tiểu, không rời dù chỉ nửa phút. Chúc Tiểu Tiểu đã lấy lại vẻ bình tĩnh, nhân lúc đèn đỏ dừng xe, cô sán đến, cười rồi mạnh mẽ hôn Nghiêm Lạc một cái: "Ông Nghiêm, lái xe phải chú ý an toàn. Tuy bây giờ trên đường người qua lại không nhiều, nhưng đâm phải chó con, mèo con, nghiền phải hoa cỏ cũng không được, có đúng không? Huống hồ bên cạnh anh còn có một bà xã như hoa như ngọc đang

ngồi nữa, cũng phải chú ý một chút an toàn của cô ấy".

Trước cái ngữ khí rất "kịch" và biểu hiện kỳ quặc, tình quái của cô, Nghiêm Lạc phì cười, kéo cô đến, giữ phía sau gáy cô, hôn thật sâu. Lúc này chiếc xe dừng trên một con đường hẹp, chỉ có một làn đường xe chạy, không may phía sau còn có xe khác. Nghiêm Lạc đâm đuôi đến quên cả trời đất, đèn xanh rồi cũng không chịu thả Chúc Tiểu Tiểu ra, khiến cho xe ở phía sau bị tắc nguyên tại chỗ, chủ chiếc xe đó tức giận nhấn còi inh ỏi.

Nghiêm Lạc chẳng buồn để ý, mặc cho chiếc xe kia tuýt còi tung trời, mặt trời lúc này từ phía sau tòa nhà lớn đằng xa nhô ra, ánh nắng vàng rạng rỡ chiếu trên người Nghiêm Lạc và Chúc Tiểu Tiểu. Hình ảnh đối phương trong mắt hai người, bờ môi sáng lên, đôi mắt long lanh, môi hôn đến phát đỏ, là người yêu thương và quan trọng nhất trong trái tim của mình.

Chủ chiếc xe phía sau không nhẫn nại được nữa, nhảy xuống xe, dùng lực mở cửa, nộ khí ngút trời đi về phía chiếc xe của Nghiêm Lạc. Chúc Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng động, quay đầu lại nhìn, vừa cười vừa hét lớn: "Người ta đánh đến nơi rồi, ông Nghiêm, chúng ta chạy mau!".

Nghiêm Lạc cười ha hả, khởi động xe, vun vút lao đi như một mũi tên, mặc cho người chủ chiếc xe phía sau kia giậm chân chửi lớn.

Chúc Tiểu Tiểu che mặt, rất lâu sau không nói gì. Đợi qua mấy con đường rồi mới lên tiếng: "Mất mặt quá, từ trước đến nay em chưa từng mất mặt như vậy, đều do anh hại".

Nghiêm Lạc cốc đầu cô, không hài lòng nói: "Anh mới là người bị em làm mất mặt đấy, anh có khi nào chạy trốn đâu chứ? Anh ta có đến thì dám làm gì? Vợ của người ta, người ta thích hôn bao lâu thì hôn bấy lâu chứ".

Chúc Tiểu Tiểu cũng tương tự, với khí chất của Boss, người kia có giáp mặt thì chắc chắn cũng bị dọa cho đứng chôn chân tại chỗ. Trong đầu cô xuất hiện hình ảnh hoạt hình Diêm Vương mặt đen sì, không kìm được bật cười: "Boss, may mà anh rất đẹp trai".

"Sao nào, không đẹp trai em không cần anh nữa?"

"Có thể, em nhất định là bị sắc đẹp của anh mê hoặc rồi. Hồi đó em là heo, nào biết phân biệt tốt xấu, chắc chắn là nhìn ai đẹp trai liền lao vào người đó."

"Em thật có con mắt."

"Vậy sao, con mắt anh cũng rất tốt." Chúc Tiểu Tiểu chẳng khách khí chút nào ngẩng đầu lên, lại dặn dò: "Ông Nghiêm, hôm nay đón bố vợ và mẹ vợ, anh phải khiêm tốn một chút khách khí một chút, thu lại khí thế của anh một chút".

"Khí thế của anh chẳng phải sớm đã bị em mài hết rồi sao." Nghiêm Lạc lái xe vào trong bãi, lại kéo Tiểu Tiểu hôn: "Em yên tâm đi, bố mẹ em nhận ra anh, sẽ không bị anh dọa chạy đâu".

"Nhưng mà anh cứ không chịu nói rõ, mọi người đã quen nhau như thế nào, hơn nữa nếu không phải kết hôn, anh sẽ còn giấu em."

Nghiêm Lạc xuống xe, vòng sang bên cô ngồi, nắm lấy tay cô dắt vào nhà: "Chẳng có gì hay để nói, chỉ là quan hệ hợp tác công việc. Bây giờ em đã là bà xã của anh, anh đâu có chuyện gì giấu em. Hôm nay đón được người rồi, em chắc chắn có rất nhiều lời muốn nói, chẳng phải sẽ biết hết mọi chuyện sao".

Hai người vào đến trong nhà, Chúc Tiểu Tiểu tức tốc đi tắm rửa, Nghiêm Lạc xuống bếp chuẩn bị bữa sáng. Hai người chia ra, tự làm việc của mình, sự thoải mái vừa rồi liền biến mất trên khuôn mặt Nghiêm Lạc. Anh mở tủ lạnh ra lấy trứng gà, đột nhiên trái tim quặn thắt. Sau này, ai sẽ yêu thương cô giống như anh đây, nghĩ ra cách để mỗi bữa cơm đều đổi mới, nấu những món mà cô yêu thích. Anh nặng nề đóng cửa tủ lại, hít một hơi thật sâu, anh không cam tâm, anh làm sao có thể cam tâm?

Anh thành ma rồi, sẽ không còn trái tim biết yêu thương, nhưng Tiểu Tiểu lại vẫn nhớ nhưng tất cả những thứ trước đây, cô chắc sẽ đau lòng bị thương đến cực điểm, mà anh lại chính là kẻ gây ra nỗi đau ấy. Anh làm sao có thể để tất cả những điều này xảy ra?

Tiếng vọng từ phòng tắm bên kia kéo suy nghĩ của anh quay về, anh vờ như không có chuyện gì, nhanh chóng làm cơm sáng. Qua một lát, Chúc Tiểu Tiểu lau tóc đi ra ngoài: "Em xong rồi, em xong rồi. Boss, anh chậm quá đó, nhanh lên chút, nếu không sẽ muộn mất".

Giọng nói ngọt ngào trong trẻo của cô khiến tâm trạng anh tốt lên đôi chút, anh đặt trứng chiên và mì hoành thánh lên bàn. Chúc Tiểu Tiểu ngẩng cái đầu rồi tung ướt lướt thướt nuốt nước miếng ừng ực. Nghiêm Lạc cầm chiếc khăn mặt cô vứt trên thành ghế định lau giúp cô, nhưng bị cô đuổi đi ăn mỳ: "Anh cũng mau ăn đi, ăn xong nhanh tắm rửa, phải mặc đẹp một chút".

Cô gấp gấp nồn nóng, nhưng đáng vẻ vẫn tràn đầy sức sống, Nghiêm Lạc đột nhiên bình tâm trở lại, nhìn cô. Đây chính là Heo Con bảo bố nhà anh, cô không muốn anh lo lắng, vậy anh sẽ không lo lắng, thời gian cuối cùng càng ngắn ngủi, thì càng nên trân trọng.

Hai người nhanh chóng thu dọn chỉnh sửa một chút, lái xe đến sân bay. Chúc Tiểu Tiểu đã gần hai năm không gặp bố mẹ rồi, lần này lại đưa con rể đến ra mắt họ, trong lòng thật sự rất căng thẳng.

"Boss, tóc em có rối không?"

"Boss, mắt em không bị thâm quầng chứ? Nhìn không ra là thiếu ngủ chứ?"

"Boss, anh có cần đeo cà vạt không, em chuẩn bị cho anh rồi, ở trong ba lô ấy."

"Boss, đừng để họ biết chuyện của chúng ta bây giờ nhé, lát nữa em sẽ nói, anh cứ gật đầu thôi."

Nghiêm Lạc tắt nụ cười, không kìm được, ôm lấy đầu cô, bà vợ nhỏ này của anh, sắp gặp bố mẹ rồi đó, cứ ở đây mà nhiều chuyện. Chúc Tiểu Tiểu làm nũng, hất tay anh ra, bảo vệ tóc của mình. Cô vẫn muốn mình trông thật xinh đẹp, tươi tắn khi xuất hiện trước mặt bố mẹ. Anh lại duỗi tay ra trên cô, mái tóc cô đã vuốt thẳng rồi lại còn ôm cho rối. Hai người đẩy qua đẩy lại, Chúc Tiểu Tiểu tức quá, tóm lấy bàn tay to lớn của anh cắn, vừa mới ngoạm xuống thì nghe thấy một tiếng gọi khe khẽ: "Tiểu Tiểu".

Tiểu Tiểu giật thót mình, làm sao bố mẹ lại ra nhanh như vậy, máy bay chẳng phải vừa mới đến sao? Cô ngại ngùng hạ bàn tay Nghiêm Lạc xuống, ngẩng đầu lên nhìn, chẳng phải chính là bố mẹ kia sao, đang đứng cách đó mấy bước chân, cười với cô và Nghiêm Lạc.

Chúc Tiểu Tiểu ngốc nghếch cười, cảm thấy quá mất mặt. Nghiêm Lạc thông thả thay cô vuốt thẳng lại mái tóc. Bà Chúc đã dang rộng hai tay ra, Chúc Tiểu Tiểu lao đến, hai người ôm nhau thật chặt.

Quá trình gặp mặt nhạc phụ nhạc mẫu của Boss đại nhân rất thuận lợi, hai vị trưởng bối nhìn thấy anh còn khách khí lên tiếng gọi: "Giám đốc Nghiêm". Chúc Tiểu Tiểu ở bên cạnh nói: "Ai da, cái gì mà Giám đốc Nghiêm, đều là người nhà rồi, đừng chứ, Boss". Cô nói xong, cũng phát hiện bản thân mình gọi tiếng Boss này rất thuận miệng, thế là lại cười xòa lần nữa.

Nghiêm Lạc cốc vào đầu cô, giúp ông Chúc mang hành lý, nói: "Bố, mẹ, gọi con là Nghiêm Lạc được rồi".

"Được, được, Nghiêm Lạc." Hai người lớn vui vẻ đồng ý, bà Chúc véo má Tiểu Tiểu, cười nói với cô, đùa cho cô ôm lấy cánh tay mình làm nũng. Mấy người hỏi han vài câu, lúc này mới chuẩn bị rời khỏi sân bay.

Nghiêm Lạc một tay xách hành lý, một tay đuổi về phía Chúc Tiểu Tiểu, dắt cô đi trước dẫn đường, đưa hai vị phụ huynh họ Chúc ra xe. Chúc Tiểu Tiểu kẻ sát bên tai anh nói: "Em vẫn muốn gọi là Boss".

Trên cả đoạn đường Chúc Tiểu Tiểu ríu rít nói mãi không hết chuyện, Boss đại nhân giữ vị trí lái xe rất phối hợp, chỉ ở bên cạnh mỉm cười, chủ động giao toàn quyền cho vợ.

Vợ chồng nhà họ Chúc nghe nói hôm nay sẽ tổ chức hôn lễ, rất kinh ngạc. Tuy bọn họ ở trong nước không còn thân thích gì, nhưng bạn bè vẫn có một chút, mấy người trong đó còn chứng kiến Chúc Tiểu Tiểu lớn lên. Vốn muốn lần này quay lại đi thăm hỏi một lượt, mời hết khách khứa đến, sao mà trong chốc lát kế hoạch lại thay đổi nhanh như vậy?

"Không có cách nào, công việc của Boss gấp gáp mà, lập tức phải ra nước ngoài làm việc, rất lâu mới quay lại, con cũng muốn đi cùng, cho nên muốn nhanh chóng cử hành hôn lễ. Con xin lỗi ạ, bố, mẹ, hai người vất vả như thế này quay về, chúng con cũng không thể ở cùng với hai người lâu. Đợi lần sau có cơ hội nhé, được không?"

Vợ chồng họ Chúc liếc nhìn nhau, đang muốn nói gì thì Nghiêm Lạc đã chen lời nói tiếp. Anh liệt kê ra mấy hạng mục lớn, công trình phát triển ở đâu ở đâu, có vấn đề gì, quan hệ tới chính phủ như thế nào, vấn đề nguyên vật liệu, thủ tục hải quan, thuế má, chính sách thương mại gì gì đó... Hai vị phụ huynh vừa nghe thấy liền hiểu, ba người này còn thảo luận với nhau đầu ra đây. Vợ chồng nhà họ Chúc cuối cùng cũng thông cảm, vội an ủi hai người trẻ tuổi, nói không sao, hôn nhân trọng thực chất, hai người hạnh phúc là được. Tuy gấp chút, nhưng nhìn thấy hai con hòa hợp yêu thương, người làm cha mẹ đã cảm thấy rất tốt rồi, cũng không tiện đòi hỏi thêm nữa.

Quay về đến tiểu khu Phúc Hình Viên, nơi ở ban đầu của Chúc Tiểu Tiểu, phòng ốc sớm đã được thu dọn xong xuôi, quà Nghiêm Lạc và Chúc Tiểu Tiểu mua cho bố mẹ bày đầy trong phòng. Di giúp việc đã dọn dẹp gọn gàng đầu ra đây, nhìn thấy bọn họ quay về, vội chào hỏi, sắp xếp hành lý, rót đồ uống, bày điểm tâm, lại bận rộn bắt đầu làm cơm trưa. Chúc Tiểu Tiểu ở trong phòng nói chuyện với mẹ rất lâu, Nghiêm Lạc thì cùng ông Chúc ngồi trong phòng khách trò chuyện.

Bà Chúc lấy quà tặng của mình ra, than thở với con gái, nói Chúc Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc cũng thật là có duyên. Trước đây hai người bọn họ di dân ra nước ngoài làm việc, chính vì một hạng mục lớn hợp tác cùng với công ty của Nghiêm Lạc. Chỉ là khi đó, Chúc Tiểu Tiểu làm thế nào cũng không chịu đi cùng. Chẳng ngờ rằng xoay một vòng rồi, con gái lại chạy đến công ty của Nghiêm Lạc làm, còn nảy sinh cả chuyện tình yêu nhân viên với sếp.

Số lần cười ngây ngô của Chúc Tiểu Tiểu ngày hôm nay thực sự quá nhiều, khiến bà Chúc không kìm được cốc vào trán cô: "Gà cho người ta rồi mà còn tỏ ra ngốc nghếch như vậy".

Trong phòng khách, Nghiêm Lạc hầu như chỉ nói về chuyện yêu đương của anh và Chúc Tiểu Tiểu, chuyện thủ tục đăng ký, rồi nói sang chuyện sắp xếp phương tiện, thuê người giúp việc cho vợ chồng nhà họ Chúc trong hai ngày này, thông báo cho mọi người tham dự hôn lễ...

Nghiêm Lạc trước đó còn rất cẩn thận chuẩn bị cho hai người điện thoại và thẻ điện thoại ở trong nước, cũng sắp xếp chuyện du lịch và mua sắm của kỳ nghỉ sau đó, mua sẵn vé máy bay khứ hồi... khiến cho ông Chúc rất vui mừng, cậu con rể này, thật không phải tầm thường.

Cuối cùng, bốn người cùng nhau ăn xong cơm trưa, Nghiêm Lạc đưa Chúc Tiểu Tiểu đi trước, để hai vợ chồng họ Chúc nghỉ ngơi một buổi chiều, buổi tối lại đến đón họ tham dự nghi lễ.

Hai người quay lại xe, Chúc Tiểu Tiểu nhìn Nghiêm Lạc nói: "Lần này chắc chắn là thật rồi, tất cả đều đã sắp xếp xong. Nếu như giây tiếp theo đây mà anh biến thành ma, em vẫn có thể nói với bố mẹ, sự việc quá gấp, anh phải ra nước ngoài ngay lập tức".

Nghiêm Lạc nắm tay cô: "Có gấp hơn nữa cũng không được, dù thế nào anh cũng phải kết hôn với em xong mới đi".

"Vậy anh nhất định phải kiên trì trụ vững đó, ông Nghiêm." Chúc Tiểu Tiểu khẽ giọng nói, nhẹ nhàng dựa vào vai anh.

Buổi chiều, Chúc Tiểu Tiểu yêu cầu Nghiêm Lạc làm phép cho cô, để cô ngủ ngon một giấc, cô muốn trải qua hôm nay với trạng thái tinh thần tốt nhất. Nghiêm Lạc ở bên cô, cùng nằm trên chiếc giường lớn, duỗi ngón tay ra điểm lên trán cô. Chúc Tiểu Tiểu mơ màng thiếp đi, trước khi chìm vào giấc mộng, còn lẩm bẩm nói một câu: "Em yêu anh, ông Nghiêm".

Cô ngủ say rồi, hơi thở bình ổn, Nghiêm Lạc mắt nóng bừng, cúi đầu khe khẽ đặt một nụ hôn lên môi cô: "Anh cũng yêu em, bà Nghiêm. Rất rất yêu!".

Cô không trả lời, ngủ rất say, Nghiêm Lạc nhìn cô hồi lâu, cầm lấy điện thoại rồi ra khỏi phòng ngủ. Anh ra ngoài, ngồi trong sân, nhìn vào những cây hoa mai trong trời đông giá lạnh vẫn nở rộ, đó là những cây hoa Chúc Tiểu Tiểu kiên trì muốn trồng, cô nói muốn mỗi mùa đều có thể nhìn thấy hoa đẹp.

Nghiêm Lạc dùng điện thoại để thực hiện giao dịch chuyển khoản. Một khoản phí khổng lồ được chuyển từ ngân hàng vào tài khoản điện thoại của anh. Sau đó anh gọi đến trung tâm phục vụ khách hàng của công ty viễn thông: "Xin chào, tôi muốn cài đặt chế độ gửi tin nhắn dịch vụ. Vâng, mỗi ngày tại thời gian cố định gửi tin nhắn đến một số điện thoại khác. Đúng, số điện thoại của đối phương là... Xin gửi vào chín giờ sáng hằng ngày, nội dung tin nhắn như sau: 'Bà Nghiêm, ông Nghiêm yêu bà!'. Đúng, chỉ có câu này. Không có ngày kết thúc dịch vụ, chỉ cần trong tài khoản còn tiền, thì xin cứ tiếp tục gửi. Được, cảm ơn!".

Nghiêm Lạc dập điện thoại, lại chăm chú nhìn những cây mai kia. Âm Yến Tư nhảy vào qua hàng rào sân, ngồi xuống bên cạnh anh, hai người không nói gì, yên lặng ngồi một lát. Cuối cùng Âm Yến Tư chùng giọng nói: "Chúng tôi vẫn chưa tìm thấy Bắc Âm Vương. Cửu Thiên Huyền Nữ và A La, Huyết tộc, cùng rất nhiều nguồn nhân lực đều đang tìm ông ta. Nhưng chỗ cất giữ hồn phách của Đậu Đậu thì xác định được rồi". Anh ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Đây là lần cuối cùng báo cáo với anh, dù sau này có anh hay không, chuyện trước đó đã sắp xếp, chúng tôi đều sẽ tiếp tục làm. Bắc Âm Vương, chúng tôi nhất định sẽ tiêu diệt ông ta. Nếu như, đại kiếp trời đất thật sự là vì anh, vậy khi anh thành ma rồi, chúng tôi sẽ cho anh thấy, anh huấn luyện chúng tôi không hề uổng công".

Nghiêm Lạc quay lại nhìn anh, mỉm cười, gật đầu: "Vậy thì nhờ mọi người".

Buổi tối, hôn lễ diễn ra rất đơn giản, phân làm hai phần. Một phần là bữa tiệc nhà, nói là bữa tiệc nhưng thực ra chỉ có bốn người: hai vợ chồng nhà họ Chúc cùng con gái, con rể. Chúc Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc đều mặc lễ phục kiểu Tây, Nghiêm Lạc cũng không biết đã tìm đâu ra một vị cha xứ làm chủ trì hôn lễ cho họ. Xong xuôi, bốn người đi đến khách sạn, vui vẻ ăn một bữa tối thịnh soạn. Sau đó đêm khuya đưa bố mẹ vợ về chỗ ở, Nghiêm Lạc lại cùng Chúc Tiểu Tiểu tới tòa biệt thự ở ngoại ô, trong phòng làm việc, các hàng ma sư đang chờ đợi để tham gia hôn lễ.

Nghiêm Lạc sớm đã sắp xếp đồ ăn ngon để bọn họ thưởng thức, đám người bọn họ ở đây bây giờ dồi dào tinh lực, cảm thấy ngứa ngáy chân tay, nhưng mọi người lại không dám nghịch phá gì ở căn phòng dành cho đêm tân hôn, chỉ có thể tìm một niềm vui khác.

Đôi vợ chồng mới cưới vừa quay về, liền bị chúc cho ba cốc lớn. Thư Đồng còn la ó nói Chúc Tiểu Tiểu khoe khoang mấy lần có bộ đồ cưới kiểu Trung Hoa đẹp siêu cấp, bảo Chúc Tiểu Tiểu và Boss mặc đến để xem xem. Nhưng không cần Boss nói, Chúc Tiểu Tiểu đã vội từ chối, cô uống rượu rồi, hào phóng xua tay: "Đó là tôi và Boss mặc để tự chúng tôi ngắm, không cho người khác nhìn". Mọi người la ó, Nghiêm Lạc lại cười rất bình thản.

Mọi người cứ thế ồn ào đến sáng mới thả Boss và Chúc Tiểu Tiểu đi.

Chúc Tiểu Tiểu uống không ít, bước đi liêu xiêu, Nghiêm Lạc dứt khoát ôm lấy cô, đưa vào căn phòng mới được bố trí lại. Trên giường trải tấm ga màu đỏ rực, chăn cũng màu đỏ rực, gối uyên ương thì xếp trên đầu giường, khiến cho căn phòng mang một vẻ quyến rũ.

Chúc Tiểu Tiểu được đặt lên trên giường, cô nhắm mắt nghỉ ngơi một chút. Nghiêm Lạc đi tới đi lui, rót nước cho cô, lấy khăn bông cho cô. Sau khi lau mặt, Tiểu Tiểu đã tỉnh táo hơn nhiều.

Cô ngồi dậy, bó gối nhìn bóng hình đang thay đồ trong phòng quần áo của Nghiêm Lạc, hét lên: "Ông xã, ông Nghiêm, Boss, mau lấy bộ áo cưới kia của em ra đây". Cô tràn đầy khí thế, sai khiến. Nghiêm Lạc cũng rất nghe lời, đem hai bộ lễ phục đến, sau đó hỏi: "Bà xã, cần kẻ hèn hầu hạ thay áo không?".

Chúc Tiểu Tiểu tươi cười hớn hở, dang hai tay ra chờ đợi. Nghiêm Lạc cũng cười, kéo cô lại gần cho một cái, sau đó giúp cô cởi bộ áo cưới kiểu Tây trên người ra, mặc lên bộ áo cưới Trung Hoa, lại mang mũ phượng và đồ trang sức tới giải lên giúp cô. Chúc Tiểu Tiểu không đợi được nữa, nhảy xuống khỏi giường, đi chân đất chạy ra ngoài cầm lấy cốc rượu nhỏ, vừa chạy vừa giục Nghiêm Lạc mau mặc áo cưới của anh vào.

Đợi khi cô quay lại, Nghiêm Lạc đã trong hình dáng của một tân lang thời cổ đại rồi. Chúc Tiểu Tiểu kêu woa woa, đặt cốc và chai rượu xuống, lao đến ôm lấy anh hôn mấy cái thật mạnh: "Đẹp trai quá, đẹp trai quá!".

Nghiêm Lạc cười, ôm chặt lấy cô, dịu dàng hôn lên môi cô, môi lưỡi quấn quýt, hai người dính vào với nhau một hồi lâu, cuối cùng cũng buông ra. Nghiêm Lạc quay người rót rượu, cầm một cốc nhỏ đưa cho Chúc Tiểu Tiểu. Chúc Tiểu Tiểu nhận lấy, cười híp mắt, cánh tay vòng qua khuỷu tay của anh, nói: "Lần trước, uống xong rượu em liền biến thành heo, bị anh nhấc tằm đưa đi. Lần này chúng ta xem xem sẽ xảy ra chuyện gì?".

Hai người ngẩng đầu một hơi uống cạn, rượu cay khiến Chúc Tiểu Tiểu phải thè lưỡi ra, cô nghịch ngợm xua tay trước mặt Nghiêm Lạc: "Hello, xin hỏi là ông Nghiêm phải không ạ?".

Nghiêm Lạc kéo tay cô xuống, giữ chặt lấy cô mà hôn. Chúc Tiểu Tiểu lại sốt ruột đẩy ra: "Tốt quá rồi, anh vẫn còn. Vậy tranh thủ thời gian, chúng ta chia nhau tắm rửa, một lát nữa gặp mặt trên giường". Cô như một làn khói chạy vào phòng thay đồ, lấy trong ngăn kéo ở góc phòng ra một chiếc túi nhỏ.

Nghiêm Lạc neho mắt lại có chút nghi hoặc, nha đầu này cất giấu đồ gì?

Trước đó Tề NghiêN La phái người đưa mấy túi đồ lớn đến, nói là Tiểu Tiểu mua. Tiểu Tiểu lăm lăm lết, không để người khác chạm vào, toàn bộ đều tự mình sắp xếp. Bây giờ nhìn dáng vẻ kia của cô, quả nhiên là có chút cổ quái. NghiêN Lạc nhìn cô chạy vào phòng tắm, còn khóa cửa lại, anh không nhìn được cười, mập mờ hiểu ra là gì rồi.

Ngày trọng đại như hôm nay, anh thuận theo, cô muốn làm loạn thế nào cũng được, chỉ hy vọng bản thân mình trong một đêm như thế này, đừng có biến thành ma, đừng có làm tổn thương trái tim cô.

NghiêN Lạc vào một phòng tắm khác, rất nhanh chóng chỉnh trang, sau đó quay lại giường. Cô vợ nhỏ đáng yêu của anh vẫn còn chưa xong, anh nhớ đến câu cuối cùng cô nói "Lát nữa gặp nhau trên giường", liền phì cười.

Qua một lúc lâu, Chúc Tiểu Tiểu mặt đỏ hồng bước ra ngoài, trên người vẫn là bộ áo cưới kia. NghiêN Lạc nhướn mày, chờ đợi xem tiếp theo đây cô sẽ làm gì. Kết quả bà NghiêN nhìn thấy ông NghiêN bình tĩnh như vậy, liền không hài lòng, giậm chân quát: "Anh phải kinh ngạc một chút, hỏi em vì sao vẫn còn mặc thế này chứ".

NghiêN Lạc phá lên cười, ngồi dậy kéo cô đến trước mặt, làm bộ làm tịch hỏi: "Bà NghiêN, vì sao bà còn mặc quần áo như thế này?"

Chúc Tiểu Tiểu hài lòng, mặt càng đỏ hơn, cô loay hoay một lúc, cúi đầu xuống, nhỏ tiếng thở thê: "Đêm tân hôn, chẳng phải nên để cho anh cời sao?"

Ánh đèn trong phòng hình như tối đi, không khí nóng lên, NghiêN Lạc chăm chú nhìn cô, kéo cô lại, ôm vào lòng, ôm một lát, cúi đầu hôn lên cổ cô. Chúc Tiểu Tiểu căng thẳng, toàn thân cứng đờ. Nụ hôn của anh rất nhẹ, giống như lông vũ lướt trên làn da cô, tuy chẳng phải là lần đầu tiên thân mật thế này, nhưng cô vẫn có chút run rẩy, bàn tay anh vuốt ve lưng cô, dịu dàng vỗ về cô.

Chúc Tiểu Tiểu hơi sốt ruột tay cô bóp chặt lấy vai NghiêN Lạc, cảm thấy một sự thôi thúc không lời. NghiêN Lạc không nhìn được cười, anh cời nút thắt, mở đai áo, khiến làn da của Chúc Tiểu Tiểu từng chút từng chút lộ ra. Bên trong áo cưới, Chúc Tiểu Tiểu không phải là không mặc gì, cô còn mặc một bộ nội y, một bộ nội y nóng bỏng khiến người ta ngệt thê.

Tiểu Tiểu mặt đỏ bừng, NghiêN Lạc nhìn cô chăm chú cả hồi lâu, sau đó đổ người xuống giường. Phản ứng này của anh lại kém rất xa so với dự liệu rằng anh sẽ như sói đói lao về phía con dê của Chúc Tiểu Tiểu. Cô không kim được, thui cho anh mấy cái.

NghiêN Lạc giờ cánh tay lên che mắt, giọng buồn buồn: "Em lại giày vò anh".

"Đâu có?" Chúc Tiểu Tiểu chột dạ nghĩ, cô đích xác là "một bụng ý tốt" mà.

"Em mua nhầm rồi."

"Làm sao có thể?" Cái này Chúc Tiểu Tiểu thật sự không phục.

"Em nên mua đồ cho anh, để anh mặc đứng lác lư trước mặt em, như thế em mới có động lực để tấn công anh. Bây giờ ngược lại, vẫn không giải quyết được vấn đề của chúng ta."

"Ai nói chứ!" Chúc Tiểu Tiểu bỏ nhào đến, nằm lên trên NghiêN Lạc: "Người ta, người ta lần này nhất định thành công!"

NghiêN Lạc bỏ tay ra, nghiêN túc nhìn cô, Chúc Tiểu Tiểu cũng không chịu kém, gườm anh thật lực. NghiêN Lạc ôm cô, lật người, ép cô trên gối, nhẹ nhàng hôn lên mắt cô: "Anh thật sự không biết, bản thân mình hy vọng em thành công, hay là hy vọng em không thành công".

Chúc Tiểu Tiểu ôm chặt anh, khe khẽ nói bên tai anh: "Boss, chính anh đã nói, em là phụ nữ có chồng rồi, nếu như vẫn không có kinh nghiệm sẽ xấu hổ chết mất. Anh để em thành công một lần đi mà".

Giọng nói của cô vừa ấm áp, vừa mềm mại, mà trái tim của anh, lửa cháy rừng rực.

Ngọt ngào thế này, nhưng vì sao lại bị thương như vậy?

NghiêN Lạc nhìn cô, chỉ muốn khám cô vào chỗ sâu thẳm nhất nơi đáy tim. Chúc Tiểu Tiểu ngẩng đầu hôn lên môi anh, anh áp xuống, khiến cho nụ hôn càng sâu hơn.

Có đến "mấy nghìn" miếng vải nhỏ bị xé rách, tùy tiện ném khỏi giường. Chúc Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên khe khẽ thờ dốt, hôm nay cô uống rất nhiều rượu, nhưng cảm thấy tỉnh táo ngoài sức tưởng tượng, mỗi một cảm giác của cơ thể đều vô cùng rõ ràng. Làn da anh cọ sát vào cô, rất nóng, mang một chút tê dại, không khí lan tỏa mùi vị ngọt ngào, lại có chút cay cay.

Miệng NghiêN Lạc đang mon trón trước ngực cô, cô khẽ kêu, nhưng không nờ ngăn cản. Tay cô vuốt ve tấm lưng rộng rãi của anh, anh dùng lực, cô xấu hổ cắn lấy môi, hai chân cuộn lên eo anh.

NghiêN Lạc ngẩng đầu, cười với cô, trên mặt anh tủa đầy mồ hôi, biểu cảm vui mừng, rõ ràng hài lòng với phản ứng của cô. Anh cúi đầu tiếp tục âu yếm, Chúc Tiểu Tiểu bị những tiếp xúc của anh làm cho mất bình tĩnh, cô hề căng thẳng, đầu óc lại loạn lên: "Boss, sau khi anh thành ma có mọc ra đôi cánh màu đen không, giống như trong truyện tranh đó, thực ra như vậy cũng rất đẹp trai".

Động tác của Nghiễm Lạc hơi dừng lại, sau đó anh dùng lực cắn cô một cái, Chúc Tiểu Tiểu "á" lên một tiếng, đâm mạnh vào lưng anh: "Đau quá!".

Nghiễm Lạc không để ý đến sự oán thán của cô, kéo mặt cô lại hôn lên môi cô, Chúc Tiểu Tiểu ngẩng đầu kết hợp, không chịu lép vế. Hai người hôn đến ngây ngất. Mồ hôi thấm lên ga giường, thật ẩm ướt. Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên nghĩ ra, Boss, vị thần này bị biến thành ác ma mang đôi cánh thì sẽ bay đi mất, cô sẽ không còn cơ hội tấn công.

Cô không kim được, buồn bã, lại hận bản thân mình vì sao phải nghĩ đến điều này, mắt nóng bừng lên, những giọt lệ lại muốn tuôn trào. Cô dụi mắt, đẩy Nghiễm Lạc ra, lật người ngồi lên bụng dưới của anh. Chỗ đó của anh rất săn chắc, nhưng cô biết anh không có cảm giác tiếp xúc đối với cô, anh không cảm thấy gì dù cho đã thực sự động chạm cùng cô. Cừu Thiên Huyền Nữ đáng ghét, Bắc Âm Vương đáng ghét!

Lửa giận trong lòng Tiểu Tiểu đang cháy, trên người còn có một ngọn lửa khác cũng đang cháy, cô nhìn vào Boss, khắp mặt và toàn thân anh đều là mồ hôi, trong mắt anh là con khát vọng cô đã thấy rất nhiều lần.

Anh khao khát cô, khao khát nhưng lại không có được.

Trái tim Tiểu Tiểu rất đau, đau lòng cho Boss của mình, đau lòng cho trái tim chờ đợi mấy trăm năm của anh. Cô nghĩ cô ở kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa cũng sẽ không còn gặp được người đàn ông tốt như anh thế này.

Anh là độc nhất vô nhị, lương thiện, dũng cảm, có trách nhiệm, và là người đàn ông nặng tình nhất, dịu dàng nhất.

Là người đàn ông của cô.

Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy trái tim mình mềm như nước, nhưng lại cảm giác được một sự kiên định, vững trãi không thể đẩy, không thể dời. Cô yêu anh, yêu sâu sắc!

Cơ thể hai người cọ xát, cảm xúc bùng lên, vừa cay đắng, vừa ngọt ngào. Chúc Tiểu Tiểu thử thăm dò ngọn lửa tiếp xúc được ở thân dưới, hơi dùng lực một chút và liền cảm thấy đau đớn giống như có gì bị rách ra. Chúc Tiểu Tiểu thở dốc, lớn tiếng kêu oa oa.

Nghiễm Lạc cau mày, ánh mắt anh bị cô chắn lại, anh không nhìn thấy, cũng không cảm giác được, thực sự vô cùng lo lắng. Chúc Tiểu Tiểu không hét nữa, nói với anh: "Em chỉ luyện tập trước một chút, để biết lúc đau phải làm thế nào?".

Nghiễm Lạc cứng đờ thân thể, không dám cử động dù chỉ một chút, định đỡ lấy eo cô nhưng lại bị cô gạt ra, nói muốn để anh hưởng thụ còn cô sẽ hành động. Anh nhắm mắt lại, cảm thấy hơi buồn cười, còn nói sẽ hành động, có thấy cô làm gì đâu. Bên tai lại nghe thấy cô hét oa oa, chẳng lẽ vẫn đang luyện tập? Lần này Nghiễm Lạc không nhẫn nại được nữa, anh bật cười, thả lỏng ra. Anh đứng bị Heo Con chọc cười rồi, càng lúc càng cười dữ hơn.

Nhưng anh không cười được quá lâu, sau tiếng hét cuối cùng của Chúc Tiểu Tiểu, anh mở bừng mắt, cảm giác ở bộ phận đó vô cùng mãnh liệt, giống như một dòng điện chạy dọc sống lưng kích thẳng lên đỉnh đầu anh. Cơ thể anh căng cứng, trên người, Chúc Tiểu Tiểu mặt đỏ bừng bừng, biểu cảm đau đớn, nước mắt cô trào ra ngoài, rơi xuống bờ ngực anh. Anh ra sức thở, khắc chế bản thân, thấy Chúc Tiểu Tiểu lau nước mắt, ầm ức hét lớn: "Boss, thực sự rất đau đó!".

Cô thút thít khóc, khiến cho bộ phận liên kết giữa hai thân thể khẽ rung động. Nghiễm Lạc thoải mái hít một hơi, không nhìn được ngồi dậy ôm lấy eo cô. Anh vừa cử động, cô lại kêu oa oa. Nghiễm Lạc nheo mắt, nhìn biểu cảm vô cùng đáng thương của cô, anh thử đẩy nhẹ chân cô, quả nhiên cô lại kêu. Anh lại thử cử động, căn bản không hề chạm vào cô, vậy mà cô vẫn hét

Nghiễm Lạc lúc này chẳng để ý gì nữa, phản ứng của thân thể và tâm trạng kích động khi khao khát bấy lâu đột nhiên được thỏa mãn thôi thúc anh vùng dậy ôm lấy cô, áp chặt dưới thân.

"Boss, em đau."

"Có chịu."

"Boss, anh rõ ràng nói sẽ dịu dàng."

"Nói khi nào vậy?"

"Ừm..." Cô gắng sức nghĩ, vào lúc này lại chẳng nghĩ ra được cái gì.

Nghiễm Lạc nhìn đáng vẻ cau mày lại của cô, không nhìn được cười, anh dừng lại, cúi đầu hôn lên môi cô, nụ hôn dịu dàng, vỗ về cô. Cô ôm cổ anh, nhìn vào mắt anh, trong đó là biểu cảm kích động, sự thỏa mãn, niềm vui mừng. Anh lấp đầy cô, bọn họ lúc này đã là một, hạnh phúc biết bao.

Nghiễm Lạc chuyển động, mỗi một tế bào trên cơ thể đều đang gào thét. Anh cảm thấy bản thân mình sắp hòa tan trong cơ thể cô, lại cảm thấy cô đang muốn tan chảy trong lòng anh.

Anh thực sự không phân rõ được, sự vui mừng của thân thể hay là sự kích động của tinh thần đang càng lúc càng mãnh liệt hơn. Anh ôm lấy cô, ôm thật chặt anh ở trong thân thể cô, cảm thấy như không thể dừng lại. Anh nghe thấy cô làm nũng, khóc hu hu kêu đau, nghe thấy cô thở dốc, rên lên khe khẽ. Cô bảo anh nhẹ một chút, lại bảo anh chậm một chút, nhưng anh không làm được, anh hoàn toàn không khống chế được bản thân mình.

Suốt quãng thời gian dài đặc, anh khát khao cô, khát khao mà không có được!

Bây giờ tìm lại được những gì đã mất, anh như tìm thấy kho báu vậy. Nhưng hạnh phúc hiếm hoi quý báu này, anh có thể giữ được bao lâu?

Nghiêm Lạc cảm thấy mắt mình nóng lên, có cái gì đó hình như muốn trào ra, anh ôm chặt Chúc Tiểu Tiểu, vùi mặt vào hõm cổ cô, nước mắt thấm trên gối.

Đau đớn từ từ dịu đi, Chúc Tiểu Tiểu có chút choáng váng, cô vuốt ve tấm lưng rộng rãi của anh, đột nhiên nghĩ, trên lưng của Boss quả nhiên không mọc ra cánh đen, cô sờ cả nửa ngày rồi cũng không có. Không biết sau khi thành ma, những chỗ khác có thay đổi gì không?

Bàn tay nhỏ của cô càng động chạm, sờ mó, anh càng không nhìn được, cử động lại dữ dội hơn, cuối cùng cô không chịu nổi nữa kêu lên hừ hừ.

Hóa ra đêm có thể rất dài, trải qua đêm tân hôn này, Chúc Tiểu Tiểu đã thử nghiệm được sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Buổi sáng hôm sau, Chúc Tiểu Tiểu bị tiếng chuông tin nhắn điện thoại đánh thức, cô với cái đồng hồ hẹn giờ trên đầu giường nhìn, mới chín giờ. Cũng chẳng biết tối qua đi ngủ lúc mấy giờ, nhưng lúc này cô vẫn còn rất buồn ngủ. Cô cố gắng vận động cái đầu đang mơ màng của mình để đọc tin nhắn. Tin nhắn lại là do Boss gửi, bên trên viết: "Bà Nghiêm, ông Nghiêm yêu bà".

Chúc Tiểu Tiểu cười, đọc lại một lượt, trong lòng bỗng thấy ngọt ngào. Cô nhớ ra hình như tối hôm qua, khi cô đang mơ màng, Boss cũng nói điều đó, chính miệng anh nói.

Bây giờ Chúc Tiểu Tiểu đã hoàn toàn tỉnh táo, không được, cô phải bắt ông Nghiêm chính miệng nói lại lần nữa với cô, hôm qua cô chưa nghe rõ. Lúc này cô mới phát hiện, ông Nghiêm không còn ở bên cạnh. Cô bò dậy, gọi mấy tiếng, không có người đáp lời. Chúc Tiểu Tiểu khoác áo ngủ lên, đi khắp các phòng tìm một lượt, đều không thấy. Cuối cùng trên bàn ăn, cô tìm được một mẫu giấy. Đó là do Nghiêm Lạc để lại, nói anh ra ngoài làm việc, đồ ăn đã chuẩn bị xong, bảo cô tự mình hâm nóng một chút.

Chúc Tiểu Tiểu trong lòng có chút hoảng sợ, anh đã như thế rồi, còn có việc gì phải làm? Anh làm sao có thể chạy loạn khắp nơi như vậy? Ngộ nhỡ đột nhiên ma tính bộc phát, lại không tìm được anh ở đâu thì phải làm thế nào?

Chúc Tiểu Tiểu vội vàng gọi điện cho Tề Nghiên La. Tề Nghiên La nghe thấy cũng sốt ruột, nói sẽ đi tìm, bảo Chúc Tiểu Tiểu đợi tin tức. Chúc Tiểu Tiểu xông vào nhà tắm, tắm rửa một trận, thay quần áo, rồi lập tức lái xe đến cao ốc Đế Cảnh, trong lòng lo lắng không thôi. Lúc sắp đến nơi, Tề Nghiên La gọi điện đến: "Heo Con, anh mình đi tìm Cửu Thiên Huyền Nữ, mình gửi địa chỉ vào điện thoại của cậu rồi, bây giờ mình cũng phải qua đó".

Chúc Tiểu Tiểu lấy được địa chỉ, tức tốc đánh vô lăng, lái xe về phía ấy. Địa điểm khá gần cao ốc Đế Cảnh, chỉ cách hai con đường, trong một tòa nhà ba tầng thuộc khu dân cư. Chúc Tiểu Tiểu dừng xe liền chạy lên trên, cô vừa mới đến, cửa đã mở ra, người mở cửa chính là Nghiêm Lạc.

Chúc Tiểu Tiểu không nói lời nào, lao đến ôm trọn lấy anh: "Boss".

Nghiêm Lạc vỗ lưng cô an ủi. Cô đeo đá tình hồn của anh, vừa mới đến gần, anh liền cảm ứng được, cho nên đi ra mở cửa, không ngờ phản ứng của cô lại mạnh thế này.

Anh kéo cô ra, nhìn cô, hỏi: "Đã ăn cơm chưa?".

Chúc Tiểu Tiểu lắc đầu: "Không thấy anh đâu, em lo lắng".

Anh khẽ thở dài: "Dù có thế nào, em cũng phải chăm sóc tốt cho bản thân mình trước". Nếu anh không ở bên nữa, đáng về cô thế này, anh làm sao yên tâm được?

Chúc Tiểu Tiểu lắc đầu, lại ôm lấy anh, ôm thật chặt, bây giờ ôm nhiều hơn một chút coi như được một chút.

Cửu Thiên Huyền Nữ nặng nề ho mấy tiếng, nhìn bộ dạng hai người này xem, còn coi những người trong phòng ra gì nữa không chứ?

Chúc Tiểu Tiểu từ trong lòng Nghiêm Lạc thò đầu ra nhìn nhìn, ở đây không ít người, Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ đều có mặt, Cửu Thiên Huyền Nữ, Huyền Thiên Ngọc Nữ, còn có người của Huyền Thiên phái, ngồi đầy một phòng.

Chúc Tiểu Tiểu đỏ bừng mặt lên, ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn mặc kệ, Boss là của cô, cô muốn ôm thì ôm. Nhưng thấy người trong phòng, sắc mặt đều không tốt lắm, Chúc Tiểu Tiểu thấp thòm, nhỏ tiếng hỏi: "Boss, anh đến đây làm gì?".

"Anh đến nói cho Cửu Thiên Huyền Nữ biết tình trạng của mình, nếu không, đến khi anh thật sự xảy ra chuyện, e rằng sẽ làm mọi người bị thương. Anh muốn cùng thương lượng một chút với bà ấy, xem có biện pháp gì không."

Chúc Tiểu Tiểu bĩu môi, giọng nói không lớn không nhỏ: "Bà ấy luôn ức hiếp anh, ngoại trừ giết anh ra, còn có thể có biện pháp gì. Em nếu như đến muộn, có phải sẽ không nhìn thấy anh nữa không?".

Cửu Thiên Huyền Nữ giận dữ: "Heo Con, lời này của con là ý gì?". Mới mấy trăm năm không gặp, nha đầu này nửa chút lễ phép cũng không biết nữa!

Chúc Tiểu Tiểu chẳng để ý đến bà, lại nói với Nghiêm Lạc: "Boss, anh chuyển thể nhé, nhân lúc vẫn chưa thành ma, anh đầu thai làm người. Ma tính dần dần sẽ mất thôi".

Nghiêm Lạc xoa hai má cô, trong lòng vạn phần không nỡ: "Heo Con, em còn nhớ em đã nói gì không? Hồn bay phách tán và chuyển thể làm người, đều là chết, nhưng mà cách chết không giống nhau. Sau khi anh chuyển thể không thể đồng thời sinh ra cùng em, đối với em mà nói, cũng chẳng có ý nghĩa gì. Em hà tất phải khiến bản thân mình đau khổ thêm nữa".

"Không phải đâu, không phải đâu." Chúc Tiểu Tiểu đã nói sẽ không khóc nữa, nhưng lúc này nước mắt vẫn không khác chế nỏ mà tuôn rơi. "Anh chuyển thể thành người rồi thì vẫn còn có sinh mệnh. Cứ coi như không nhận ra em, cứ coi như không thích em nữa, nhưng anh còn sống, trong lòng em cũng thoải mái, thoải mái hơn gấp trăm lần so với việc phải chấp nhận rằng anh không còn nữa. Thật đó, Boss, cầu xin anh, đừng chết, đừng nhẫn tâm như thế, đừng rời xa em."

Cô lớn tiếng khóc hu hu, ôm chặt anh không buông. Cô không biết vì sao mình đột nhiên lại biến thành yếu đuối như vậy. Bởi vì vừa mới trải qua hạnh phúc cho nên càng sợ hãi, hay bởi vì Cửu Thiên Huyền Nữ đang ở trước mặt cái chết đang cận kề Nghiêm Lạc nên cô mới sợ hãi?

Nghiêm Lạc nghẹn giọng, mỗi một lời cô nói, đều là tâm trạng năm đó của anh, anh nói không nên lời, chỉ có thể ôm cô thật chặt.

Tất cả mọi người trong phòng đều biết chuyện của họ, nếu như cảm xúc mà cuộc phân ly sáu trăm năm trước mang đến cho những kẻ bàng quan này là nỗi oán hận vì bị phản bội, thì sau sáu trăm năm, sự đau khổ của những người yêu nhau lại khiến bọn họ có chút bất lực không biết làm thế nào.

Cửu Thiên Huyền Nữ ở bên cạnh quan sát, rất lâu không nói. Thực ra Diêm La đến tìm bà, chủ động gánh chịu tất cả, đã khiến bà tương đối bất ngờ. Cách làm việc của bà từ trước đến nay luôn mạnh mẽ, dứt khoát, ra tay không lưu tình, Diêm La trong lòng rất rõ. Nếu như bà biết bất kể người nào có thể thành ma, bà tuyệt đối không để mầm mống tai họa đó tồn tại trong nhân gian. Bà biết Diêm La và Heo Con đã thành hôn, độc chú của bà đã bị phá, hóa ra sức mạnh của tình yêu thật sự có thể áp đảo cả lời chú mạnh nhất, cũng giống như con người yếu đuối mà lại có thể tiêu trừ ma quái vậy.

Thế giới này, sớm đã vượt quá sức tưởng tượng của bà.

Cho nên vào thời khắc đó, bà đã do dự, bà đột nhiên có chút lo lắng về hậu quả của việc giết chết Diêm La, bà thậm chí hoài nghi tính đúng sai của một số sự việc.

Diêm La đứng trước mặt bà, bình thản, thành khẩn, tự tin, thân là một vị thần sắp hóa thành ma, lòng độ lượng của anh khiến bà kinh ngạc. Yêu cầu của anh là, hy vọng bà có thể giám sát quản lý anh, vào lúc anh thành ma, hãy giết anh đi, không được để anh có cơ hội làm tổn thương người khác.

Vợ của anh! Khi nhắc đến chữ này, trong giọng nói của anh tràn đầy tình cảm. Loại tình cảm ấy, Cửu Thiên Huyền Nữ cho rằng mình cũng từng có, nhưng mà cuối cùng bà phát hiện, đó chẳng qua đều là hư ảo, chỉ có sức mạnh mới là chân thực. Nhưng mà độc chú của bà lại bị thứ tình cảm này vô hiệu hóa, sự chân thực của sức mạnh không ngờ đã bị phá hủy như vậy.

Đây rốt cuộc là nghĩa gì? Sức mạnh có uy lực hơn hay là tình cảm lớn mạnh hơn? Cửu Thiên Huyền Nữ vẫn còn chưa nghĩ thông thì Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ đã tìm đến, ngay cả Heo Con cũng đến đây rồi.

Cửu Thiên Huyền Nữ biết, bà không thể động thủ giết Diêm La được.

Bà ho lên mấy tiếng, có ý muốn kéo sự chú ý của hai người đang diễn vở kịch tình yêu đau khổ lại, nhưng Chúc Tiểu Tiểu không để ý đến bà, cứ vui đùa trong lòng Nghiêm Lạc khóc. Cửu Thiên Huyền Nữ bắt đầu thấy khó chịu, không thêm quan họ nữa, bà nói luôn: "Thực ra có thể không cần chuyển thể. Hợp sức của mấy người chúng ta lại, trước tiên phong ấn Diêm La, đợi sau khi tìm thấy Tinh tuyền thì thả anh ta ra chữa trị. Cứ coi như không tìm thấy, Heo Con chẳng qua cũng chỉ sống thọ được mấy chục năm, đợi Heo Con qua đời, khi đó giết chết Diêm La đã bị hóa ma cũng không muộn".

Nghiêm Lạc và Tề Nghiên La, mấy người đều kinh ngạc nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ, thật sự không ngờ rằng bà có thể đưa ra một giải pháp nhân đạo đến thế.

Chúc Tiểu Tiểu cũng tròn tròn đôi mắt ầng ằng nước, ngẩn ngơ nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ. Cô hỏi: "Bà vừa nói, bà không giết Boss của tôi nữa, bà nguyện ý giúp đỡ tạm thời phong ấn Boss, bà sẽ không giết anh ấy, có phải không?".

Cửu Thiên Huyền Nữ vẫn còn tức giận với cách cư xử thiếu lễ độ của cô, nặng nề "hừ" một tiếng: "Ta vẫn phải nói luôn, nếu anh ta hóa thành ma, phá phong ấn ra ngoài, đương nhiên ta sẽ xuống tay không nương tình".

Chúc Tiểu Tiểu mừng rỡ hét lên, cô lao đến, mạnh mẽ ôm lấy Cửu Thiên Huyền Nữ: "Hóa ra bà không xấu, bà là người tốt. Cảm ơn bà, cảm ơn bà!".

Cô kích động hôn lên mặt Cửu Thiên Huyền Nữ một cái, lại xông ra kéo tay Nghiêm Lạc: "Boss, Boss, được cứu rồi, không phải chết rồi, anh cũng

không cần lo lắng bản thân mình trở thành tội nhân diệt thế cũng không cần lo lắng em sẽ buồn. Chúng ta còn có thể ở cùng nhau, cùng lắm thì anh ở trong phong ấn, em ở ngoài phong ấn, em sẽ làm quân ngục của anh, không sao rồi, không sao rồi".

Cô liền thoáng không ngừng, vui vẻ quay vòng quanh, Nghiêm Lạc kéo cô lại, cau mày, khó coi giống hệt như Cửu Thiên Huyền Nữ: "Em hôn loạn lên cái gì? Bình tĩnh một chút, sự việc có thể giải quyết là được rồi".

Tề Nghiên La ở bên cạnh nhìn cảm vạ tạ với Cửu Thiên Huyền Nữ, có Cửu Thiên Huyền Nữ ra tay tương trợ, đương nhiên là không thể tốt hơn được nữa.

"Vậy cứ phong ấn Boss ở trong nhà được không? Tôi sẽ trông giữ anh ấy." Chúc Tiểu Tiểu ngây thơ muốn sắp xếp mọi chuyện như ý mình.

"Không được! Phải tìm một chỗ thích hợp giăng kết giới làm phong ấn, trong núi là ổn nhất, khỏi bị ảnh hưởng bởi bầu không khí ô nhiễm của thành phố này. Hơn nữa chỗ phong ấn, con không được tới gần, năng lực khắc thương của con nói chưa biết chừng sẽ vô ý phá hỏng phong ấn, ngược lại còn hại đến Diêm La."

Chúc Tiểu Tiểu chu miệng lên, trong lòng dù không phục, nhưng hiểu rõ điều Cửu Thiên Huyền Nữ nói là sự thật. Tuy vậy, chỉ cần thế này thôi, cô cũng rất vui mừng rồi, sự việc đã có cơ xoay chuyển, nếu như cô cố gắng một chút, tìm được Tinh tuyền, chưa biết chừng Boss có thể rút ngắn thời gian ngồi lao một chút. Nếu không thì, cô cố gắng sông lâu thêm một chút, thì Boss sẽ không cần chết nữa. Dù gì còn sống thì còn hy vọng, điều này thực sự là tin tốt nhất từ khi sinh ra tới giờ cô từng nghe thấy.

Cửu Thiên Huyền Nữ lại nói: "Được rồi, tất cả dừng đứng như trời trồng ở đây nữa, hai người quay về trước đi, ta sẽ gắng sức tìm chỗ giăng phong ấn, sẽ không vượt quá ngày mai. Thời gian hóa ma cũng chưa nói chắc được, chưa chắc chắn khi nào phát tác. A La, người quay về công ty đợi ta, lát nữa ta tới tìm người. Bắc Âm Vương làm hại thân tộc, không thể bỏ qua, ta nhất định phải trừng phạt ông ta". Bà nói xong, quay sang đệ tử của Huyền Thiên phái, bắt đầu dặn dò sắp xếp.

Chúc Tiểu Tiểu mặt mày tươi tỉnh định kéo Nghiêm Lạc đi, Cửu Thiên Huyền Nữ đột nhiên quay lại, nói với Nghiêm Lạc: "Tổ hàng ma sư mà người huấn luyện kia, để ta gặp chút nhẽ, sau khi người vào phong ấn rồi, cũng không thể để họ bị cô lập không chỗ bám víu". Bà ngập ngừng, trong lòng không tình nguyện lắm, nhưng cuối cùng vẫn nói: "Bọn họ, rất giỏi!".

Nghiêm Lạc cười, gật đầu. Chúc Tiểu Tiểu giơ cao cánh tay: "Tôi cũng vậy đó, tôi cũng là một trong những thành viên của tổ hàng ma kia". Cửu Thiên Huyền Nữ gườm cô một cái, không thèm nhìn cái vẻ đắc ý của cô. Nghiêm Lạc kéo cánh tay cô xuống, ôm cô đi ra ngoài.

Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ theo phía sau, nghe thấy Tiểu Tiểu ở đằng trước nói: "Boss, chúng ta mau về nhà nhẽ, anh nấu cơm cho em ăn, sau đó chúng ta làm chút việc, sinh bảo bảo 1. Em sinh cho anh một tiểu Diêm La, anh ở trong phong ấn cũng có hy vọng".

"Sinh gì mà sinh, em chăm sóc tốt bản thân mình là được rồi."

"Vậy tới qua anh cũng không dùng thứ gì kia, nói chưa biết chừng đã có rồi đó. Mặc kệ, cứ sinh, anh không ở bên cạnh, cũng không để lại bảo bảo cho em, vậy sao được. Em muốn sinh, em là 'phú bà', em nuôi được, về nhà phải làm ngay." Cô bắt đầu giận dỗi.

1 Bảo bảo: Độ tuổi dưới nhi đồng, là cách gọi yêu thương dành cho đứa trẻ, coi nó là thứ quý báu nhất.

Lời của Tiểu Tiểu khiến Nghiêm Lạc hơi ngần ra, đúng vậy, anh đích xác là hơi sơ suất rồi, anh rõ ràng sắp không ở bên cạnh cô nữa, lại không cần nhắc đến cuộc sống sau này của cô. Ngoài việc cho cô tiền, mỗi ngày gửi tin nhắn nói yêu cô, anh còn có thể làm gì, đích xác là chẳng thể tiếp tục chăm sóc cho cô nữa.

Con cái, việc này anh chưa từng nghĩ đến, nếu như thật sự có con rồi, chẳng phải càng tăng thêm gánh nặng cho cô sao?

Chúc Tiểu Tiểu cũng đang nghĩ, con cái, sao trước đây cô không nghĩ tới nhỉ? Nếu có con rồi, cứ coi như không tìm được Tinh tuyền, sau mấy chục năm nữa cô mất đi, con cô vẫn còn, Cửu Thiên Huyền Nữ có lẽ sẽ vì thân phận của đứa trẻ mà không giết cha nó. Như vậy, thời gian của anh sẽ nhiều hơn một chút, có lẽ còn có cơ hội.

"Đi đi, mau về nhà, chúng ta phải sinh con." Chúc Tiểu Tiểu kéo Nghiêm Lạc đang nhăn nhó vội vã đi. Nghiêm Lạc vừa đi vừa trách cô không hiểu chuyện, tùy tiện, có ý đẹp tan suy nghĩ đó của cô.

Tề Nghiên La ở phía sau nói với Tất Mặc Kỳ: "Em nghĩ sai rồi. Em cho rằng anh trai em nuôi binh dương tương suốt sáu trăm năm nhất định sẽ rất lợi hại, kết quả là Heo Con còn thân dũng hơn. Em đúng là đã xem thường cô ấy rồi".

Cửu Thiên Huyền Nữ tuy trên một số phương diện nào đó thì rất cổ hủ, nhưng bà thực sự là người biết giữ lời hứa, vẫn chưa hết hai tư giờ đồng hồ, bà đã tìm được chỗ thích hợp để giăng kết giới phong ấn.

Khi nhận được tin Chúc Tiểu Tiểu đang mơ màng ngủ. Hai tư giờ vừa qua, cô đã rất bận rộn. Cô và Boss đi gặp bố mẹ, sắp xếp xong cho họ, chia tay với họ, nói mình và Boss phải xuất phát rồi. Sau đó lại cùng Boss và bọn Âm Yến Tư hợp, truyền đạt đến họ sự sắp xếp của Cửu Thiên Huyền Nữ, khẳng định sau này đội hàng ma sư bọn họ có thể quay về Công ty Nhã Mã làm việc.

Có thể quay về công ty, cùng với những đồng đội lâu năm tiếp tục kẻ vai chiến đấu, đây vẫn là chuyện tốt, nhưng lúc này nghe được lại khiến người ta thương cảm đến vậy. Song Chúc Tiểu Tiểu lần này chẳng thể để ý đến cảm giác của mọi người nữa, tâm trạng cô cũng đang rất tồi tệ.

Tiểu Tiểu kéo Boss đi, kiên quyết muốn về nhà sinh bảo bảo. Thời gian quý báu như vậy, bọn họ ở bên nhau cũng phải tính từng phút. Người của Huyền Thiên phái ở khắp xung quanh cảnh giới, đề phòng trước khi Cửu Thiên Huyền Nữ tìm được chỗ tốt, Diêm La đột nhiên hóa ma. Nhưng thái độ của Nghiêm Lạc khiến Chúc Tiểu Tiểu rất yên lòng, anh vẫn bình thường, anh sẽ không hóa ma ngay trong khoảng thời gian hạnh phúc này. Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy anh nhất định có thể chống chọi được, chờ đến khi vào kết giới mới phát tác.

Chúc Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc trải qua một đêm trắng mặt bình thường giống như bao cặp vợ chồng mới cưới khác, một đêm cuồng nhiệt lại ngọt ngào. Liên quan đến vấn đề thân mật, cuối cùng đương nhiên vẫn là Chúc Tiểu Tiểu thắng, bây giờ cô đã biết đối phó với sự lạnh lùng của Boss như thế nào. Gỗ cây đại thụ có rắn chắc hơn nữa, cứ khoan mãi khoan mãi, kiểu gì cũng phải lên lửa. Tuy sức nóng của nó kinh người, nhưng đó là điều Chúc Tiểu Tiểu muốn. Bọn họ âu yếm nhau, hòa hợp làm một, có đụng chạm bao nhiêu cũng cảm thấy không đủ, có hôn bao nhiêu cũng vẫn còn thấy thiếu. Chúc Tiểu Tiểu say mê tấm lưng săn chắc của anh, cô cứ sờ mãi, sờ mãi, trong lòng mong muốn đôi cánh ác ma không bao giờ mọc ra.

Chúc Tiểu Tiểu còn nói với Nghiêm Lạc: "Boss, đêm nay chúng ta không ngủ nữa, anh phải chuẩn bị thể lực cho tốt, không được ngại mệt. Dù sao anh vào trong kết giới rồi cũng chẳng thể làm được việc gì khác, đến khi đó anh nghỉ ngơi cũng được".

Nghiêm Lạc tắt nụ cười, anh vừa hôn cô vừa đồng ý, cô nói gì đều được.

Đêm nay, sau lưng Nghiêm Lạc còn chưa kịp mọc ra đôi cánh ác ma, thì kẻ khua môi múa mép là Chúc Tiểu Tiểu đã không trụ được nữa, qua nửa đêm, cô rớt cuộc nằm trong lòng Boss ngủ mất. Vừa ngủ được một lát, hình như cô nghe thấy Nghiêm Lạc nói chuyện cùng ai đó.

Sau rồi, nụ hôn khe khẽ của anh đặt lên gò má cô, Chúc Tiểu Tiểu nghe anh nói: "Bà Nghiêm, chúng ta phải xuất phát rồi".

Chúc Tiểu Tiểu mở mắt, ý thức lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, trời mới tờ mờ sáng. Cô trấn tĩnh dậy khỏi giường, kéo Boss đi tắm uyên ương, cô ôm lấy anh cứ hôn mãi hôn mãi. Nước nóng chảy trên mặt, khiến Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy đau mắt nhưng cô nói với bản thân: Mình không có khóc.

Tắm rửa xong, Tiểu Tiểu chọn một bộ quần áo cho Boss thay, còn cầm túi ra nhét vào mấy bộ quần áo. Trong lòng Nghiêm Lạc hiểu rõ sẽ không dùng đến, nhưng vẫn tùy cô. Chúc Tiểu Tiểu đặt ảnh chụp chung của bọn họ vào trong túi, ngắm nghía, lại cho mấy bức ảnh chụp của mình vào, còn lấy cả chứng nhận kết hôn của bọn họ bỏ vào trong đó. Nghiêm Lạc nhìn theo, thấy mặt mình hơi nóng, không kim được bước ra khỏi phòng, nói đi chuẩn bị bữa sáng.

Sau khi Nghiêm Lạc đi ra, Chúc Tiểu Tiểu ngồi đó ngây ra cả hồi, cô bỏ điện thoại của anh vào túi, cho vào đó toàn bộ số pin dự phòng mới mua hôm qua. Có điều, không biết chỗ Cửu Thiên Huyền Nữ tìm được, sau khi phong ấn liệu có sóng liên lạc không.

Hai người lặng lẽ ăn xong bữa sáng, đi xuống lầu, mọi người trong đội hàng ma đang chờ. Tất cả cùng người của Huyền Thiên phái lái xe đến khu ngoại thành phía đông. Tới một chỗ đất bằng phẳng, Cửu Thiên Huyền Nữ, Huyền Thiên Ngọc Nữ, Tề Nghiên La, Tất Mặc Kỳ, Thôi phán quan, Happy, Smile, cùng người của Huyền Thiên phái và địa phủ đều đã có mặt.

Cửu Thiên Huyền Nữ yêu cầu ngoại trừ người giảng kết giới ra, tất cả những người còn lại đều ở yên tại chỗ. Nghiêm Lạc nhỏ tiếng bảo Chúc Tiểu Tiểu, địa điểm cụ thể của phong ấn là bí mật, càng ít người biết càng tốt. Chúc Tiểu Tiểu căng thẳng ôm chặt lấy eo anh, cô rất sợ bản thân mình bị gạt ra khỏi danh sách những người được biết bí mật. May mà Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn cô một cái, nhưng không nói gì.

Sau khi dặn dò xong xuôi, Cửu Thiên Huyền Nữ hô một tiếng: "Xuất phát". Mấy người chạy lên đỉnh núi xa xa phía sau như những mũi tên. Nghiêm Lạc cũng Chúc Tiểu Tiểu trên lưng, cùng đi trong nhóm người, rất nhanh đã tiến vào nơi rừng sâu hẻo lánh.

Đây là một ngọn núi khá cao, trên vách núi cheo leo, có một cái ngách rộng đủ người đi. Chúc Tiểu Tiểu nhìn vào, đau lòng nói: "Ồ trong đó chắc chắn rất tối".

"Không sao cả, anh không sợ tối." Nghiêm Lạc vuốt tóc cô an ủi.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn nhìn, duỗi hai tay ra với Nghiêm Lạc: "Boss, anh đưa em lên trên xem đi, em chỉ nhìn một cái thôi".

Nghiêm Lạc do dự một chút, ôm lấy cô, tung người lên khe núi đó. Không gian trong khe núi nhìn lớn hơn những gì trông thấy bên ngoài, nhưng vẫn rất chật hẹp, âm u lạnh lẽo. Chúc Tiểu Tiểu đặt chiếc túi mang theo vào bên trong, rất lâu không nói gì.

Nghiêm Lạc nói với cô: "Anh ở trong này chỉ ngồi thiền định thần, tu tập nội công, không cần hoạt động, cũng không có cảm giác gì đối với thế giới bên ngoài, sẽ không khó chịu, em yên tâm".

Chúc Tiểu Tiểu ngậy đại gạt đầu, tay nắm chặt lại, móng tay bấm sâu vào da thịt, cố gắng khắc chế không để mình rơi nước mắt.

Nghiêm Lạc lại khẽ giọng dỗ dành: "Đi xuống nhé, có được không?".

Cô lại gạt đầu, ôm chặt lấy anh.

Cửu Thiên Huyền Nữ, Huyền Thiên Ngọc Nữ cùng hai cao đồ của Huyền Thiên phái, Tề Nghiên La, Tất Mặc Kỳ, Thôi phán quan, tất cả bảy người, đứng vào vị trí, chỉ còn đợi Nghiêm Lạc.

Chúc Tiểu Tiểu cố gắng nở nụ cười, nói với Nghiêm Lạc: "Boss, anh ở bên trong nghỉ ngơi cho tốt, bọn em sẽ nhanh chóng tìm thấy Tinh tuyền cứu anh ra ngoài".

Nghiêm Lạc gật đầu, Chúc Tiểu Tiểu lại nói: "Nếu như anh buồn chán, thì xem ảnh của em, còn điện thoại nữa, anh có thể gọi hoặc gửi tin nhắn cho em".

Nghiêm Lạc lại gật đầu, Chúc Tiểu Tiểu mở miệng nhưng lại không biết nói gì nữa. Nghiêm Lạc kéo cô vào trong lòng, Chúc Tiểu Tiểu ôm chặt anh, không nỡ buông tay.

Cuối cùng vẫn là Nghiêm Lạc nhẹ nhàng kéo cô ra, nhìn cô một lúc lâu, đặt một nụ hôn lên trán cô: "Bà Nghiêm, em nhất định phải chăm sóc bản thân mình thật tốt. Đợi anh ra ngoài, nếu như phát hiện em gầy đi hay bị bệnh, anh sẽ tức giận đó".

Chúc Tiểu Tiểu cười, dùng lực gật đầu: "Vậy anh cũng phải thế nhé".

Nghiêm Lạc mỉm cười: "Đương nhiên rồi". Anh ngừng lại một lát, xoa mặt cô, nói: "Có câu nói ba chữ anh vẫn luôn nợ em không nói, nhưng anh thực sự mỗi ngày đều nói ở trong lòng". Anh mỉm cười, nói rõ ràng từng chữ từng chữ một: "Heo Con, anh, yêu...".

Chữ "yêu" vẫn còn chưa thốt ra hoàn chỉnh, nụ cười trên môi anh đột nhiên cứng đờ, sau đó sắc mặt thoáng chốc lạnh tanh. Chúc Tiểu Tiểu tròn tròn mắt, nhìn Boss yêu quý ngay trước mặt mình chớp mắt cái đã biến thành một kẻ hung dữ độc ác.

Cô sững sờ, bên tai hình như nghe thấy Cửu Thiên Huyền Nữ lớn tiếng hô: "Anh ta hóa ma rồi, động thủ!".

Sau đó một luồng lực đạo lớn ập đến tách cô và Boss ra. Cô nhìn thấy Nghiêm Lạc rống lên, vùng vẫy, nhìn thấy mọi người thi triển trận hình, niệm chú phát tay. Cô nhìn Boss bị ném vào trong khe núi vừa rồi, nhìn khe hở kia từ từ đóng lại, từ từ nhập thành một thể với vách núi, sau đó thì không thấy gì nữa.

Chúc Tiểu Tiểu không biết bản thân mình đang làm gì, cô toàn thân không có sức lực, chỉ ngây dại nhìn những biến đổi trước mặt, cứ nhìn mãi, nhìn mãi. Cũng không biết qua bao lâu, Tề Nghiên La đi đến ôm lấy vai cô. Chúc Tiểu Tiểu quay đầu nhìn A La, vẫn có chút không thể tin, cứ như thế này mà đã kết thúc rồi sao?

Tề Nghiên La gật đầu với cô, ôm cô, khẽ giọng an ủi. Chúc Tiểu Tiểu nghe không rõ A La đang nói gì, cũng không biết bản thân mình đã quay lại xe như thế nào, cuối cùng gọi cô tỉnh là tiếng chuông tin nhắn.

Chúc Tiểu Tiểu lấy điện thoại ra, chín giờ rồi, tên người gửi tin nhắn kia viết: Vua của tôi. Chúc Tiểu Tiểu mở ra, nội dung tin nhắn là: "Bà Nghiêm, ông Nghiêm yêu bà!".

Chúc Tiểu Tiểu ôm lấy điện thoại, bật khóc nức nở, nghĩ đến Boss vừa rồi nói với cô: "Anh thực ra mỗi ngày đều nói ở trong lòng", Chúc Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy như đứt từng khúc ruột. Boss của cô, không còn nữa rồi, thành ma rồi, bị phong ấn ở chỗ lạnh lẽo u tối kia, mà cô lại bó tay không có biện pháp, một chút biện pháp cũng không có.

Mùi vị của tuyệt vọng, hóa ra là thế này.

Chúc Tiểu Tiểu choáng váng về đến nhà, cô ngã đầu xuống liền ngủ, trên giường dường như còn vương vất mùi hương của Boss, ấm áp, dịu dàng vây bủa quanh cô. Cô gạt nước mắt hết lần này đến lần khác. Cô đã đồng ý với Boss sẽ sống thật tốt, cô sẽ tự chăm sóc cho bản thân mình.

Nhưng thời gian không có Boss trôi qua thật chậm. Chúc Tiểu Tiểu đếm từng ngày, dường như đã qua rất lâu rồi, thực ra mới chỉ hai tuần lễ mà thôi. Mỗi ngày cô gửi tin nhắn cho Nghiêm Lạc, sợ lãng phí điện của anh, mỗi tin nhắn cô đều viết rất dài, cô nói cô yêu anh, cô đợi anh. Nhưng cô thực sự không biết Boss đã thành ma như vậy rồi cô còn biết xem tin nhắn hay không nữa, bởi vì từ trước đến giờ cô không hề nhận được tin trả lời.

Thư Đồng và Tiết phi Hà mỗi ngày đều đến ở cùng cô, Tề Nghiên La cũng thường xuyên đến thăm cô. Chúc Tiểu Tiểu nỗ lực để bản thân mình phấn chấn lên, mỗi ngày cô đều quan tâm, hỏi han việc tìm Tinh tuyến có tiến triển gì không, nhưng vẫn chẳng có tin tức tốt. Thế nhưng Âm Yến Tư cũng bảo với cô, đã tìm thấy nơi trú ngụ của Bắc Âm Vương, đó là khu nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô thành phố, Cửu Thiên Huyền Nữ đã dẫn Huyền Thiên phái qua đó bắt ông ta rồi.

Về phần bọn Âm Yến Tư, mấy người dự kiến sẽ tấn công vào nơi ở ban đầu trong thành phố của Bắc Âm Vương, chỗ đó là nơi cất giấu hồn phách của Đậu Đậu. Mẫn Kỳ đã thăm dò được tất cả những vấn đề về phòng thủ, bố cục, chỗ giữ đồ ở đó, bọn họ toàn bộ đều nắm chắc như lòng bàn tay rồi, chỉ chờ bước tấn công cuối cùng, cướp lấy hồn phách của Đậu Đậu mà thôi.

Trận chiến này, cũng là trận đối đầu chính thức của Âm Yến Tư và Âm Yến Nam.

Hôm nay, Âm Yến Tư đưa đoàn hàng ma sư đi làm nhiệm vụ, Chúc Tiểu Tiểu gọi điện thoại cho công ty, được biết Cửu Thiên Huyền Nữ bên kia đưa người đi hai ngày rồi vẫn chưa quay lại.

Chúc Tiểu Tiểu tự mình đăng nhập vào hệ thống tình báo của công ty, vẫn không có bất kỳ tin tức nào của Tinh tuyến và nơi ở của Thủy Linh. Hôm nay tâm trạng Tiểu Tiểu rất không tốt, tâm thần bất ổn. Cô luôn cảm thấy chuyện gì đó sẽ xảy ra, nhưng cũng không chắc có phải do đã đến tháng rồi mà chưa thấy gì nên bản thân không thoải mái hay không.

Không sai, kỳ kinh nguyệt của Chúc Tiểu Tiểu sau khi chậm mất mấy ngày cuối cùng vẫn đến, mộng đẹp sinh tiểu Diêm La của cô vỡ vụn rồi, thêm vào đó lần này bụng lúc nào cũng đau âm ỉ. Bắt đầu từ hôm đó, cảm xúc của cô có thể nói là tột tệ đến cực điểm.

Chúc Tiểu Tiểu đầu óc hỗn loạn trải qua một ngày, buổi tối nằm trên giường mất ngủ. Điện thoại vang lên, là Thư Đồng, cô nói bọn họ vừa mới đánh một trận đại thắng. Tìm thấy hồn phách của Đậu Đậu rồi, còn đánh cho Âm Yến Nam tơi bời. Người phụ nữ xấu xa độc ác đó cuối cùng đã bị bắt, lần này là

bắt ngay tại trận, thêm vào đó, chứng cứ của mấy vụ án trước đây đều cho thấy cô ta là hung thủ, thế nên cô ta sẽ bị định tội theo pháp luật, chuyện đó chỉ ngày một ngày hai mà thôi.

Nhưng đáng tiếc là bọn họ lục soát tất cả chỗ đó, cũng không tìm thấy đầu mối gì có quan hệ đến ma độc và Tinh tuyền. Bây giờ bọn họ cùng người của Huyết tộc đang về công ty, chuẩn bị làm phép, dẫn hồn cho Đậu Đậu. Tiểu quý Huyết tộc này chỉ chút nữa thôi là được khôi phục lại như bình thường rồi.

Chúc Tiểu Tiểu dập điện thoại, trong lòng vẫn cảm thấy hỗn loạn. Bọn Thư Đồng giành đại thắng, Đậu Đậu được cứu, những điều này đều là tin tức tốt. Vì sao cô vẫn cảm thấy sẽ có chuyện gì không hay xảy ra?

Chúc Tiểu Tiểu ngồi dậy, định đi rót nước uống. Vào lúc này, lại đột nhiên nghe thấy trong phòng tắm có tiếng nước chảy, sau đó, một âm thanh kỳ quái khe khẽ u oán từ trong đó truyền đến: "Cứu tôi với, tôi chết oan uống quá".

Chúc Tiểu Tiểu ý thức được, cầm lấy Tiểu Phấn Hồng đang đặt trên tủ đầu giường, nhìn đồng hồ, không hề phát ra ánh sáng đỏ. Âm thanh kia trong phòng tắm lại vang lên, lần này càng thêm âm u đáng sợ: "Đến ở cùng tôi nhé, tôi một mình rất cô đơn".

Chúc Tiểu Tiểu trong lòng rộn lên, đột nhiên hiểu ra, cô lao đến một tay đẩy cửa phòng tắm, lớn tiếng gọi: "Thủy Linh!".

Vòi nước ngừng chảy, âm thanh kia cũng không thấy nữa. Sau đó "tí tách" trong chốc lát, một chuỗi hạt nước từ trong vòi trào ra: "Ai da, ai da, sao lại là cô vậy? Cô thật nhảm chán quá, phải giống như những người khác,, sợ hãi kêu oa oa, vậy mới thú vị chứ".

Chúc Tiểu Tiểu vừa nhìn, thật sự là Thủy Linh, cảm giác trong lòng không thể diễn đạt nổi, cô lắp bắp gọi: "Thủy Linh".

Thủy Linh nhìn biểu cảm của cô, rung rung giọt nước, giữa không trung biến thành hình người, trầm tư: "Ừm, hóa ra cô nhớ tôi như thế sớm biết vậy, khi tôi đi qua, đã vào tìm cô chơi rồi".

"Thời gian trước cô đã ở đây? Vì sao cô không vào?". Chúc Tiểu Tiểu hét lên như phát cuồng.

"Ai da." Thủy Linh dánh vè xấu hổ che mặt lại: "Người ta từ xa nhìn thấy hai người không mặc quần áo ở trên giường lăn qua lăn lại, người ta xấu hổ mà. Phi lễ vật thị, cho nên liền chuyển đến chỗ khác chơi". Nó chuyển động mấy vòng, lại nói: "Hơn nữa nhà khác chơi vui hơn, tôi vừa già quý, bọn họ liền kêu oa oa, rất thú vị đó, ha ha ha... Sau đây bọn họ còn nói nhỏ vào cái thứ đồ tên là 'điện thoại' kia, rồi thì sẽ có xe kêu uuu chạy đến. Một đồng người sợ đến phát run, rất thú vị, quá vui mà, ha ha ha ha...".

Chúc Tiểu Tiểu không nghe nó huênh hoang, cô nhớ ra Thủy Linh này rất lảm lòi, nếu cứ mặc nó tự do phát huy thì không biết sẽ bị kéo tới tận chỗ nào nữa. Cô cắt ngang lời nó, hỏi: "Thủy Linh, cô biết chỗ nào có thể tìm thấy Tinh tuyền không?".

"Tinh tuyền?" Thủy Linh "roạt" cái tụ thành một khối nước, lại tán ra: "Tinh tuyền đã không còn nữa rồi, bị phong ấn dưới đáy của địa ngục. Tổ tiên tôi nói có rất nhiều kết giới, ai cũng không thể tìm được đường. Chính nó đã hại tôi bị giam nhiều năm như vậy, tôi hận Tinh tuyền! Nó bị phong ấn ai cũng không tìm được là tốt mà, viên đá đỡ hơi kia còn phải giữ làm gì, thật vô nghĩa".

Chúc Tiểu Tiểu lại cắt ngang, nói: "Thủy Linh, tôi phải tìm thấy Tinh tuyền, việc này rất quan trọng, cô nghĩ thật kỹ xem có được không? Tôi thật sự rất cần nó".

"Nhưng mà tôi thật sự chưa từng thấy qua, hơn nữa chuyện quan trọng thông thường đều là chuyện không tốt. Lúc đầu tổ tiên tôi nói với tôi, viên đá kia rất quan trọng, kết quả tôi liền bị giam suốt bao nhiêu năm. Tôi ghét nhất là việc quan trọng."

Chúc Tiểu Tiểu còn muốn nói gì thì điện thoại vang lên, là Tề Nghiên La gọi, cảm giác kinh hoàng, lo lắng kia lại trào lên. Giọng Tề Nghiên La gấp gáp: "Heo Con, cậu bình tĩnh một chút nghe mình nói, nhất định phải bình tĩnh. Cửu Thiên Huyền Nữ mất tích rồi, người của bọn mình đến khu nhà xưởng bỏ hoang kia điều tra, hình ảnh cuối cùng bọn họ gửi về cho thấy, chỗ bên đó giăng đầy Diệt thần chú, sau đó người của bọn mình cũng mất tích".

"Diệt thần chú? Cho nên Cửu Thiên Huyền Nữ chết rồi sao?"

"Không, nhưng e là năng lượng của bà ấy đã bị tiêu diệt toàn bộ rồi."

Trái tim Tiểu Tiểu càng lúc càng hoảng loạn: "A La, mình không hiểu, đây không phải điều trọng điểm cậu muốn nói đúng không? Rốt cuộc còn có chuyện gì?".

Bên kia Tề Nghiên La im lặng một lát, nói tiếp: "Khi thần chết đi, thì dù hồn bay phách tán, năng lượng của họ vẫn tồn tại. Những pháp thuật họ làm trước đây, những phong ấn họ giăng trước đó đều vẫn còn. Nhưng nếu như năng lượng của thần không còn nữa, thì kết giới phong ấn họ giăng cũng sẽ mất tác dụng".

Chúc Tiểu Tiểu đứng bật dậy, chỉ cảm thấy một con choáng váng: "Boss thì sao, Boss thế nào rồi?".

"Heo Con, không chỉ anh mình, những yêu ma trước đây bị Cửu Thiên Huyền Nữ phong giữ, toàn bộ đều ra ngoài hết rồi. Điều này còn đáng sợ hơn so với việc Cửu Thiên Huyền Nữ bị giết chết!"

Yêu ma ra khỏi động! Vậy thế giới này...

Chúc Tiểu Tiểu chân mềm nhũn ra, ngồi phịch xuống đất

Boss đã thành ma ra ngoài rồi, sau đây sẽ xảy ra chuyện gì?

Chúc Tiểu Tiểu đỡ đầu đứng ở đó, rất lâu sau mới tìm lại được thần trí,

A La lại nói: "Heo Con, cậu bây giờ thu dọn chút hành lý chuyển đến công ty, trước mắt tình hình bên ngoài rất loạn, mình không thể phớt người chăm sóc cậu, cậu chuyển đến công ty sẽ an toàn hơn". Cô ngừng lại một chút, rồi tiếp tục: "Mình phải cúp máy rồi, còn rất nhiều việc cần xử lý. Heo Con, cậu nghe lời đi, mau quay lại công ty".

Tiểu Tiểu dập điện thoại, đứng ngẩn ra. Bát Bát bò lên vai cô, im lặng ủng hộ tinh thần cho cô.

Thủy Linh bên cạnh lúc này mới phát hiện có một chú chuột béo, nó hưng phấn đi chuyển nhảy nhót trước mặt chú chuột. Bát Bát dùng cặp mắt đen nhỏ của mình ra sức gườm nó.

Thủy Linh đi chuyển một vòng, không phục, đang định kêu ca thì Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên quay người chạy về phòng quần áo. Cô vừa lấy quần áo mặc lên người, vừa lớn tiếng hét: "Thủy Linh, cô đừng đi nhé, tôi có chuyện cần cô giúp đỡ".

Bát Bát ở bên cạnh vừa nghe thấy lời này, lập tức trung thành tận tụy bỏ nhà đến Thủy Linh. Thủy Linh hóa thành quả cầu nước, xông đến nghênh đón chú chuột béo. "Bụp" một cái, vẩy Bát Bát lại trong cầu nước.

Bát Bát vận vẹo thân hình nhỏ bé, tròn vo, cái đuôi dài nhọn chích vào quả cầu nước mấy cái. Thủy Linh "ào" một tiếng tán ra, cười lớn: "Thật thú vị, thật thú vị!".

Bát Bát lừ mắt, lại lao đến.

Khoảng thời gian này Chúc Tiểu Tiểu đau lòng buồn bã, Bát Bát gắng sức ở cùng với cô cũng không hề khiến cô vui vẻ hơn chút nào. Bây giờ cô mong muốn giữ Thủy Linh này lại, nó đương nhiên phải toàn lực giúp đỡ.

Hai linh vật quần lấy nhau thành một khối, Chúc Tiểu Tiểu đã thu dọn xong xuôi. Cô đeo ba lô lên đi đến, nói: "Đừng chơi nữa, chúng ta đi". Cô lấy ra một chiếc bình bùa, thu Thủy Linh vào trong, Bát Bát tự động nhảy lên vai cô, chui vào ba lô.

Thủy Linh đang chơi vui vẻ, không chú ý một cái liền bị thu lại, nó gào lớn: "Thả tôi ra ngoài, thả tôi ra ngoài, đừng có nhốt tôi lại mà".

Chúc Tiểu Tiểu chạy đến kho xe, lên xe rồi đặt ba lô và bình bùa trên ghế phụ, vừa khởi động xe vừa nói: "Phải để cô ở trong bình chịu áp lực một chút trước, bây giờ tôi không còn tinh thần để tìm kiếm cô nữa đâu".

Thủy Linh ở trong bình đập, đá, rất không hài lòng: "Tôi đâu có nói muốn đi, người ta ghét nhất là bị nhốt người ta không muốn bị nhốt!".

Chúc Tiểu Tiểu vờ không nghe thấy, vội vã lái xe trong đêm. Bát Bát từ ba lô bò ra, cộc đầu vào cái bình.

Thủy Linh lúc này có chút vui mừng: "Ê, chú chuột béo, mày ở cạnh tao vậy nhé".

Bát Bát kêu mấy tiếng "chít chít", móng vuốt nhỏ cào cào, đẩy chiếc bình lăn hai vòng. Thủy Linh không cầu nhau nữa, nó nói: "Vậy được, mày chơi cùng tao một lát, tao sẽ miễn cưỡng ở lại trong này".

Chúc Tiểu Tiểu không để ý đến hai tên kia rì rầm râm râm cái gì ở ghế bên cạnh, cô đang rất bối rối, Boss của cô không thấy đâu nữa rồi.

Boss thành ma, trong lòng sẽ không còn cô nữa, hoàn toàn biến thành một người khác, không còn là Boss nữa rồi.

Từ sau khi Nghiêm Lạc bị phong ấn, bọn họ liền không thể tiếp tục ở bên nhau. Nhưng Chúc Tiểu Tiểu biết anh đang ở trong vách núi kia, ở chỗ cô còn có thể tìm thấy được. Tuy anh thành ma rồi, nhưng vẫn còn một hy vọng là nước Tinh tuyền. Đối với Chúc Tiểu Tiểu mà nói, một khi vẫn còn Tinh tuyền thì có lẽ sự việc vẫn còn có cơ xoay chuyển. Cô mong mỗi kỳ tích xảy ra, mong mỗi ma độc có thể giải, mong mỗi bọn họ có thể một ngày nào đó sẽ lại lần nữa được ở bên nhau.

Nhưng bây giờ Nghiêm Lạc hóa ma phá phong ấn ra ngoài, không biết có làm tổn thương người khác, làm tổn thương chính bản thân mình, trở thành kẻ thù tàn sát của bọn họ hay không?

Tất cả điều này, Chúc Tiểu Tiểu không dám nghĩ.

Một chút hy vọng vẫn tồn tại trong lòng cô, giờ đây giống như sợi chỉ nhỏ đang giữ một con diều cực lớn. Bất kỳ khi nào, gió lớn cũng có thể giật đứt dây diều, và cô sẽ không còn nhìn thấy nó ở phương nào nữa.

Chúc Tiểu Tiểu lúc này lòng rối như tơ, không phân được rõ là mình đang hoảng loạn, đang lo lắng hay là buồn bã.

Chiếc xe lao đi với vận tốc không ngờ tới cạnh ngọn núi lớn của khu ngoại thành phía đông lúc đầu phong ấn Nghiêm Lạc. Đường rất xấu, chiếc xe không vào được nữa. Chúc Tiểu Tiểu dừng lại, mở thùng trang bị phía sau xe, lấy ra công cụ leo núi, đội cái mũ gắn đèn pin lên, đeo chiếc ba lô to, đi bộ về phía ngọn núi.

Con đường này, lúc đầu là Boss công cô đi qua. Khi đó tốc độ của anh rất nhanh, nhưng cô vẫn có thể nhớ rõ cả tuyến đường. Bây giờ cô tự mình đi, chậm hơn rất nhiều, nhưng cô cứ bước từng chút một, không do dự tiến về phía ngọn núi lớn tối đen trước mặt.

Bát Bát yên lặng ôm lấy chiếc bình, làm tổ trong ba lô, thỉnh thoảng thò đầu ra ngoài nhìn. Chiếc bình truyền đến câu hỏi của Thủy Linh: "Vì sao phải đến chỗ này vậy?". Đáng tiếc không có ai trả lời nó.

Chúc Tiểu Tiểu cuối cùng cũng đến được chân núi, nhờ vào ánh trăng và chiếc đèn pin, cô trông thấy cái động lớn trên vách núi kia rồi. Vị trí đó chính là địa điểm Boss bị phong ấn.

Chúc Tiểu Tiểu dụi mắt, gạt đi chua xót. Cô đeo trang bị lên, bắt đầu từng bước leo lên cửa động.

Lần này Thủy Linh nhìn không nói gì. Qua rất lâu, nó cảm thấy Chúc Tiểu Tiểu cuối cùng đã dừng lại, sau đó ba lô bị vứt trên mặt đất, tiếp sau đó, nó nghe thấy tiếng khóc đau đớn của Tiểu Tiểu.

Bát Bát từ miệng ba lô chui ra, Thủy Linh cũng đẩy cái bình lăn ra ngoài. Nó xuyên qua chiếc bình nhìn thấy đây là một hang động.

Trong động rất hỗn loạn, mấy bộ quần áo bị xé rách ném đầy mặt đất, đến túi hành lý cũng biến thành mảnh vụn. Chúc Tiểu Tiểu ngồi ở cửa động, ôm lấy một tờ giấy và mấy tấm ảnh mà khóc, trên nền đất bên cạnh là một chiếc điện thoại vỡ nát.

Xem ra trong khắp động này, thứ hoàn hảo không bị hỏng chỉ có tờ giấy và mấy bức ảnh đó.

Chúc Tiểu Tiểu vẫn đang khóc, bi thảm như đứt từng khúc ruột. Bát Bát bò lên đầu gối cô, yên lặng ở bên cô. Thủy Linh lăn cái bình chuyển động trong hang, nó lúc này chỉ muốn lăn bình ra khỏi động, bình rơi vỡ rồi thì nó sẽ tự do. Nhưng khi nó nhìn thấy đáng về đau lòng không muốn sống của Chúc Tiểu Tiểu, cũng không hiểu vì sao, nó chẳng muốn đi nữa.

Thủy Linh lăn bình đến bên cạnh Tiểu Tiểu, hắng giọng, nói: "Cô là người đầu tiên tôi nhìn thấy, cô còn rất thú vị. Cái gì đó kia... Tôi thực sự không biết Tinh tuyền ở đâu, nhưng tôi có thể giúp cô tìm một chút".

Chúc Tiểu Tiểu từ từ ngừng khóc, quay đầu lại, có chút kinh ngạc, nhìn Thủy Linh, tựa như không hiểu nó vừa nói gì.

Thủy Linh lăn lăn cái bình, lại nói một lần nữa: "Tôi nói, cô vẫn muốn tìm Tinh tuyền phải không? Tôi không biết ở đâu, nhưng tôi có thể giúp cô tìm một chút".

Chúc Tiểu Tiểu ngồi một lát, lau nước mắt, nghẹn ngào hỏi: "Thủy Linh, nếu như đã thành ma rồi, uống Tinh tuyền vào, có thể khôi phục lại không?".

"Chắc là được, truyền thuyết cũng nói như vậy, đều nói Tinh tuyền có thể tẩy trừ ma tính."

Chúc Tiểu Tiểu khịt mũi, dứt khoát lấy tay áo lau mặt, thu lại tờ giấy chứng nhận kết hôn và những bức ảnh kia, chiếc điện thoại vỡ nát cũng được đặt vào trong túi. Sau đó, cô mở cái bình bùa nhốt Thủy Linh ra.

"Thủy Linh, chỉ cần tôi còn sống, tôi nhất định phải tìm thấy Tinh tuyền, người tôi yêu bị ma độc hại rồi, tôi cần cứu anh ấy. Tôi cầu xin cô, cô nhất định phải giúp đỡ tôi."

Thủy Linh "phụt" một cái từ trong bình trào ra, nó cũng không làm loạn, chỉ lắc lắc hạt nước, có chút xấu hổ: "Cô cầu xin tôi à? Chưa từng có người nào cầu xin tôi. Nhưng mà, tôi không thể bảo đảm sẽ tìm thấy. Hơn nữa, tôi cũng không phải có thể tùy tiện đi vào địa phủ".

"Cô đồng ý giúp đỡ, tôi đã rất cảm kích rồi. Tôi đưa cô về công ty, để A La nghĩ cách thả cô vào địa phủ."

Địa phủ đích xác không phải có thể tùy tiện vào được.

Khi Chúc Tiểu Tiểu đưa Bát Bát và Thủy Linh về đến công ty, nói chuyện này với Tề Nghiên La, Tề Nghiên La rất kinh ngạc: "Thả Thủy Linh vào địa phủ? Địa phủ bây giờ ngập tràn năng lượng tiêu cực, giam giữ toàn là ác linh và hồn phách của yêu ma tà ác không thể cho sống lại, không có bọn mình dẫn đường, địa phủ cực kỳ nguy hiểm".

"Vậy..." Chúc Tiểu Tiểu muốn nói không thể tìm một người dẫn đường sao? Nhưng lời đến bên miệng thì đã vội nuốt lại. Cô chợt nhớ, bây giờ yêu ma xuất thế hàng loạt, bọn A La bận đến tối tăm mặt mũi, nào còn có ai rảnh rỗi dẫn đường?

Quả nhiên Tề Nghiên La nói: "Mình bây giờ đến một người cũng không thể rút ra được, tất cả những người quan trọng đều ra ngoài tìm bắt yêu ma rồi. Thời điểm này Huyền Thiên phái đang rối loạn, Cửu Thiên Huyền Nữ xảy ra chuyện, gánh nặng của bà ấy cùng dồn hết lên bọn mình. Chúng thần xa rồi trần thế quá lâu, ai tự về chỗ người đó, sớm đã chẳng còn tính tổ chức, chỉ mỗi chỗ này là có thể ứng phó được với đại kiếp. Bọn mình đã phong ấn hết khu vực này rồi, tập trung tất cả lực lượng lại. Heo Con, mình cũng rất muốn cứu anh trai, nhưng bây giờ mình thực sự không có cách".

Chúc Tiểu Tiểu im lặng không nói, cô biết Tề Nghiên La nói đúng, nhưng cô cũng không có cách nào, cô không có cách nào mặc kệ Boss không quản, cô không có cách nào vứt bỏ bất kỳ một hy vọng nhỏ có thể cứu được Boss. Tiểu Tiểu đỡ người đứng ở đó, lòng như dao cắt.

Thủy Linh ở bên cạnh tụ những hạt nước thành hình người, nói: "Chẳng thành vấn đề, không cần người dẫn đường, cứ mở cửa địa phủ ra, tôi tự đi được".

"Địa phủ không giống mấy trăm năm trước nữa rồi, đại bộ phận nhân lực trong đó đều đã chuyển đến nhân gian. Bây giờ bên trong, phong ấn trùng trùng, mười tám tầng địa ngục đâu đâu cũng là ác linh, ác hồn. Nếu như cô xông vào nhầm chỗ, sẽ nguy hiểm đến tính mệnh. Bên trong lại không phải chỗ nào cũng có nước, không có nguồn nước, năng lượng của cô sẽ yếu đi."

Thủy Linh "phụt" một cái phun ra chuỗi hạt nước, tức giận sụp xuống thành một vũng. Lúc này, Bát Bát đột nhiên ở trên vai Chúc Tiểu Tiểu kêu "chít chít", nó vung loạn cái đuôi nhỏ, bộ dạng như đang hận không thể dùng móng vuốt mà vỗ vào ngực.

Thủy Linh "roạt" một cái lại đứng dậy: "Mày dẫn đường? Mày được không?"

Tề Nghiên La mắt sáng lên: "Đừng rồi, còn có Bát Bát, nó ở trong địa phủ nhiều năm như vậy, còn đến địa phủ trước cả Heo Con. Sau khi cậu chuyển thể nó vẫn luôn đi theo anh trai mình, phải nói là rất quen thuộc với địa phủ, sợ là còn rành rẽ hơn cả bọn mình ý chứ".

Thủy Linh bắn mấy giọt nước vào Bát Bát: "Ê, không ngờ rằng chú chuột béo mày đây còn có chút nguồn gốc đó".

Bát Bát ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt đắc ý. Tề Nghiên La ra quyết định, sự việc tiếp theo cứ tiến hành như vậy. Cô cấp tốc chuẩn bị một lượt, hai ngày sau, đưa mấy người bọn họ đến cửa địa phủ.

Ở nhân gian, địa phủ có hai cánh cửa, một là trong Waiting, một là nhà hàng Địa Phủ.

Tề Nghiên La làm bùa cho Bát Bát và Thủy Linh để bọn họ có thể thuận lợi đi qua phong ấn của cửa địa phủ. Sau đó bọn họ vào trong phòng làm việc phía sau tiệm Waiting, từ không trung mở ra một cửa động đen, cô nói với Bát Bát và Thủy Linh: "Nếu như hai người tìm thấy Tinh tuyến, hãy nhớ kỹ địa điểm rồi nhanh chóng quay lại. Chỉ cần xác định có, chúng ta sẽ nghĩ cách đi lấy. Nếu như tìm không thấy, cũng không cần ở lại trong đó quá lâu, nhất định phải chú ý an toàn".

Bát Bát kêu "chít chít", đồng ý. Nó đeo một chiếc bình nhỏ mở nắp trên lưng, Thủy Linh ở bên trong đó. Chúc Tiểu Tiểu đặt Bát Bát lên lòng bàn tay, hôn nhúm lông nhỏ trên đỉnh đầu nó: "Cảm ơn mày, Bát Bát. Nhớ phải cẩn thận".

Thủy Linh từ miệng bình trào ra hạt nước, yêu cầu: "Ê, có hôn, tôi cũng muốn". Chúc Tiểu Tiểu cũng hôn lên miệng bình: "Cảm ơn cô, Thủy Linh".

Bát Bát vẫy đuôi, dụi dụi làm nũng trong lòng bàn tay Tiểu Tiểu, sau đó nó rung rung thân hình bé nhỏ béo mũm mĩm, giống như một mũi tên đưa Thủy Linh lao vào trong động đen. Động đen từ từ khép lại, căn phòng lập tức khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Tề Nghiên La ôm lấy Chúc Tiểu Tiểu an ủi: "Đừng quá hy vọng, cứ coi như thật sự tìm thấy rồi, những kết giới phong ấn đó cũng không dễ mở ra".

Tiểu Tiểu mún chặt môi, trả lời: "Mình không có bản lĩnh gì khác, chỉ biết phá phong ấn mà thôi".

"Cậu là con người, mình có thể làm phép để cậu đi vào địa phủ, nhưng chỗ đó đối với cậu mà nói, e rằng ngang với việc phải lên núi đao xuống biển lửa."

Chúc Tiểu Tiểu quay lại nhìn Tề Nghiên La, nghiêm túc nói: "Cứ coi như chỉ còn một phần vạn hy vọng, dù phải lên núi đao xuống biển lửa mình cũng không sợ".

Nếu như ông Trời nhân từ, có thể cho cô cơ hội lên núi đao xuống biển lửa này, vậy thật sự là quá hạnh phúc rồi.

Tề Nghiên La lộ vẻ xúc động, cô ôm thật chặt Chúc Tiểu Tiểu: "Heo Con..."

"Chúng ta nhất định sẽ có cơ hội, A La, nhất định sẽ có." Bất luận xảy ra chuyện gì, đều không thể dập tắt hy vọng trong lòng cô.

Tề Nghiên La trông rất nóng bừng, nói không nên lời, chỉ có thể gật đầu. Tâm trạng đối mặt với đại kiếp trời đất của Nghiên Lạc năm đó, vào giờ phút này cô hoàn toàn cảm nhận được rồi.

Bọn Bát Bát không biết bao giờ mới quay lại, mà lúc này còn có chuyện quan trọng hơn đợi bọn họ đi làm, thế là Tề Nghiên La cùng Chúc Tiểu Tiểu lên xe trở về công ty.

Trên cả quảng trường, khung cảnh xung quanh vẫn bình thường, phố xá trước mặt rất đỗi quen thuộc, thành phố này dường như vẫn yên bình. Nhưng Chúc Tiểu Tiểu biết, rất nhiều chuyện đã không còn như vậy nữa, cô ngơ ngác nhìn những tòa nhà đang lướt qua ngoài cửa sổ, trong lòng nhớ tới Boss, nhớ vô cùng.

Trong công ty lúc này bận rộn khác thường, Tề Nghiên La vừa mới quay về, Happy liền ra đón: "Nhị Lang Thần đã đến rồi, Huyết tộc cũng đã sắp xếp nhân lực xong, có thể xuất phát bất cứ lúc nào. Thành phố C bên kia Lý phán quan và Xích Cước Tiên thu phục Giao Ma rồi, nhưng Lý phán quan bị thương. Nhân lực tiếp ứng đã đến nơi, bây giờ đang đưa ông ấy quay về. Xích Cước Tiên ở nguyên đó đợi lệnh, xem trận tiếp theo đi đâu hỗ trợ..."

Bọn họ vừa nói vừa gấp gấp bước đi, rất nhanh chóng mất dạng ở đầu kia phòng họp lớn. Chúc Tiểu Tiểu đi về phía khu vực làm việc, trên vị trí làm việc có rất nhiều khuôn mặt xa lạ. Cô quan sát một chút, phát hiện Hồ Dĩnh hiển nhiên có mặt, cô ta cũng nhìn thấy Tiểu Tiểu, nhưng chỉ lướt qua cô một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục làm.

"Là Hồ tộc, bọn họ đến giúp đỡ xử lý tin tức và sàng lọc tình báo." Người nói là Tất Mặc Kỳ, theo phía sau anh là bọn Âm Yến Tư, tất cả đều được trang bị đầy đủ.

"Mọi người phải đi đâu?" Chúc Tiểu Tiểu rất muốn giúp họ làm việc.

Âm Yên Tư nắm chặt ba lô: "Đi cứu Cửu Thiên Huyền Nữ".

"Mọi người đi?" Đèn Cửu Thiên Huyền Nữ cũng bại trận, lẽ nào không phải nên tìm một đại thần lợi hại hơn ra quân mới đúng sao?

"Ồ đó giống đây Diệt thần chú, thần tộc chúng tôi vào trong đó toàn bộ sẽ thành phế vật." Tất Mặc Kỳ cười khổ một cái: "Chỉ đành giao cho bọn Âm Yên Tư vậy. Nếu như có thể cứu Cửu Thiên Huyền Nữ ra, khôi phục lại năng lượng của bà ấy, tình hình sẽ dễ khống chế hơn một chút".

Thư Đồng vỗ ngực, lớn tiếng nói: "Yên tâm đi, Tất lão đại, trong giới hàng ma, đội chúng tôi là giỏi nhất rồi".

Chúc Tiểu Tiểu thấy đáng vẻ của Thư Đồng cũng suýt phì cười. Âm Yên Tư gật đầu với Chúc Tiểu Tiểu và Tất Mặc Kỳ: "Chúng tôi xuất phát đây".

Cao Lôi, Tư Mã Cần, Tiết Phi Hà, Ray, Thư Đồng, Vu Lạc Ngôn, Mẫn Kỳ lần lượt đi vào trong thang máy, khi bước qua bên cạnh Chúc Tiểu Tiểu đều vỗ vỗ vai cô hoặc là ôm cô một cái, im lặng cô vũ.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn cửa thang máy từ từ khép lại, mọi người bên trong mỉm cười với cô, cô đột nhiên cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng. Những người này đều là bạn của cô, cô không thể chỉ để ý đến đau thương. Việc cứu Boss vẫn còn hy vọng, trước mắt cô có việc quan trọng phải làm.

Tất Mặc Kỳ chào mọi người xong liền quay lại làm việc, Chúc Tiểu Tiểu cũng chạy bước nhỏ đến phòng giám sát tìm vị trí máy tính còn trống ngồi xuống, nói với Chu Duệ đang chỉ huy điều phối: "Tôi đến giúp đỡ".

"Tốt quá, chúng tôi sắp theo dõi không nổi rồi." Chu Duệ nhanh chóng chuyển hình ảnh của một nhiệm vụ bên cạnh cho Chúc Tiểu Tiểu, nói qua một lượt tình hình với cô. Lúc này máy tính ở một bên khác giám sát thấy tình hình nguy cấp, Chu Duệ lại vội vàng chạy đi hỗ trợ điều khiển khống chế.

Chúc Tiểu Tiểu rất nhanh nắm được tình hình nhiệm vụ trước mắt, cô đeo máy liên lạc lên: "Tôi là Chúc Tiểu Tiểu trong phòng giám sát số hai theo dõi hỗ trợ. Tề Thịnh, Tiểu Điền, xin giữ nguyên vị trí, tôi lập tức gửi bản đồ địa hình tầng lầu đến điện thoại của các bạn. Hắc Tử, đường đi bên trái anh hiện đang an toàn, có thể qua đó..

Chúc Tiểu Tiểu mười đầu ngón tay thuần thục gõ trên bàn phím. Cô là một hàng ma sư, là hàng ma sư Boss đích thân huấn luyện. Boss vì thế giới này đã làm rất nhiều việc, cô không thể để anh thất vọng.

Chúc Tiểu Tiểu lần này vừa mới trở về với công việc, liền bận bịu cả một ngày. Cô không ăn gì suốt mười tám giờ đồng hồ, cũng không hề ngủ. Đánh vật mãi tới khi đồng nghiệp đến đổi ca, cô mới rảnh tay nghỉ ngơi một chút. Tiểu Tiểu nhét vào miệng mấy miếng bánh mỳ, ngả lưng xuống trong phòng nghỉ vốn là chỗ nghỉ tạm của Nghiêm Lạc, ngủ một chút.

Bác Âm Vương xuất chiêu lần này thật sự quá tàn độc, Cửu Thiên Huyền Nữ mất tích, năng lượng bị áp chế yếu mà bị phong ấn trước giờ lần lượt trôn ra ngoài tàn phá, giết chóc nhân gian, giáng cho thần tộc và giới hàng ma một đòn tối tăm mặt mũi.

Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy dạ dày trống rỗng, đầu óc choáng váng, nhưng cô nghĩ đến những điều này, lại không ngủ được. Boss bây giờ đang làm gì vậy? Anh có phải đang ở cùng những yêu ma khác không, ở một nơi nào đó tấn công con người hoặc đánh giết thần tộc?

Anh có khỏe không? Còn nhớ đến cô không?

Cô mở điện thoại ra đọc tin nhắn: "Bà Nghiêm, ông Nghiêm yêu bà".

Tin nhắn này hằng ngày đều sẽ gửi đến một lần, mỗi một ngày, từ trước đến nay chưa từng gián đoạn. Tuy nội dung luôn luôn là một, nhưng Chúc Tiểu Tiểu không nhớ xóa một tin nào.

Ôm lấy điện thoại, trong lòng buồn bã khó chịu, trông mắt vừa cay vừa xót, nhưng cô kìm nén không khóc. Cô đã từng đồng ý với Boss sẽ kiên cường, giờ anh không ở bên, cô càng phải dũng cảm.

Boss, cô nhớ nhưng anh đến thế hy vọng anh sẽ không làm chuyện xấu, hy vọng anh không bị người của thần tộc giết hại, hy vọng anh chăm sóc thật tốt cho bản thân mình, hy vọng anh không bị lạnh bị đói, hy vọng anh đừng đi quá xa, nếu không thì cứ coi như tìm thấy Tinh tuyền cũng không biết phải đến đâu để tìm thấy anh...

Còn hy vọng, anh đừng quên mất cô.

Tuy Tề Nghiêm La nói thành ma chỉ là tâm tính hóa ma, ký ức lại không hề mất đi, nhưng Chúc Tiểu Tiểu vẫn rất sợ Boss sẽ quên cô.

Cô từng quên anh sáu kiếp rồi, tuy không phải là cố ý, nhưng cô đích xác đã khiến Boss vì mình mà đau khổ trong thời gian dài như vậy. Chúc Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, có lẽ đây là thử thách ông Trời dành cho cô. Trong thời gian mấy kiếp của cô không có Boss, tâm trạng Boss có lẽ chính như cô bây giờ.

Ông Trời công bằng, ông muốn để cô được thể nghiệm một chút loại cảm giác này, để cô biết được, Boss vì mình đã phải trả giá những gì. Nếu như tháng năm dài lâu như thế Boss đều có thể kiên cường chống chọi, vậy cô nhất định cũng có thể.

Chúc Tiểu Tiểu nhắm mắt lại, muốn ép bản thân mình ngủ một chút, công việc vẫn còn rất nhiều, cô phải nghỉ ngơi rồi đi thay ca.

Đột nhiên, có một loại cảm giác kỳ lạ trào lên trong lòng. Chúc Tiểu Tiểu mở tròng mắt ra. Cô xông đến bên cửa sổ, rèm cửa chắn lại một nửa ánh nhìn của cô, cô hoảng hốt dùng lực kéo ra.

Ngoài cửa, cách một lớp kính lạnh lẽo nhìn vào cô, chẳng phải là Nghiêm Lạc cô ngày đêm mong nhớ đó sao?

"Boss." Chúc Tiểu Tiểu kích động hét lớn. Cô nhào lên đó muốn mở cửa sổ, nhưng cô nhìn thấy Nghiêm Lạc đột nhiên nhếch miệng cười độc ác. Tiểu Tiểu sững sờ, lúc này mới nhớ ra đó không phải là Boss trước đây nữa rồi, cô dùng tay lại, ngẩn ngơ nhìn anh.

Thân hình Nghiêm Lạc lác một cái, đột nhiên lao mạnh về phía cửa sổ, duỗi tay ra, hướng đến tóm lấy cô.

Chúc Tiểu Tiểu bưng tỉnh lùi lại phía sau, trong lòng có chút kinh hãi, cửa sổ đối với Boss mà nói, e là cũng dễ phá như đập một miếng đậu phụ.

Nghiêm Lạc xông tới rất nhanh, chớp mắt đã đến bên cửa sổ rồi, nhưng chính vào thời khắc anh áp sát tòa cao ốc, một luồng lực đạo mạnh kinh người đột nhiên phát ra, đánh bay Nghiêm Lạc. Nghiêm Lạc ngã lộn xưởng, lùi mấy bước, sau đó ổn định lại.

Anh bị ngăn cản, có chút tức giận, ngẩng đầu nhìn lên Chúc Tiểu Tiểu vẻ oán hận.

Anh mất đó trong chốc lát khiến nước mắt Chúc Tiểu Tiểu trào ra. Cô từng thấy qua rất nhiều biểu cảm của Boss, lạnh lùng có, tức giận có, ngượng ngùng có, nghiêm túc có, dịu dàng có, chiều chuộng cũng có... Nhưng từ trước đến nay cô chưa từng gặp ánh mắt anh hận thù, lạnh lẽo như thế này.

Ánh mắt nhìn vào cô.

Cứ như đang nhìn thứ gì khiến anh căm ghét, kẻ thù mà anh muốn nhanh chóng tiêu diệt.

Nước mắt Chúc Tiểu Tiểu đọng đầy rồi rơi xuống, nhưng lúc này nước mắt của cô đối với Nghiêm Lạc mà nói đã hoàn toàn chẳng còn ý nghĩa. Ánh mắt không biểu cảm duỗi tay, xòe năm đầu ngón tay về phía cửa sổ, lớp kính cửa sổ "cách cách" chấn động. Rất rõ ràng, anh đang muốn xông phá kết giới bảo vệ của cao ốc này.

Chúc Tiểu Tiểu lùi mấy bước, cô đau đớn tới cùng, chân tay mềm nhũn, trong chốc lát ngồi phệt xuống.

Cửa sổ của cao ốc kiên cố, không phá được, trên mặt Nghiêm Lạc bắt đầu hiện lên vẻ phẫn nộ.

Lúc này Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ cùng mấy người xông vào phòng, thì ra kết giới thần tộc của tòa nhà bị tấn công, mọi người đều có cảm ứng, vội vàng chạy đến kiểm tra.

Nghiêm Lạc cách qua lớp kính đối diện với mọi người, tình thế đối với anh mà nói đương nhiên không tốt, anh nhìn mọi người, sau đó đột nhiên quay lưng rồi đi, mất hút như một con gió giữa màn đêm.

Tề Nghiên La thở phào một cái, tuy cô đã từng thử tưởng tượng rất nhiều lần, nhưng thật sự đối mặt với anh trai đã hóa ma, cô cũng có chút không biết làm thế nào. Cô quay người, nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu ngồi trên mặt đất, đang nhìn về hướng Nghiêm Lạc rồi đi mà rơi nước mắt.

Mọi người một lúc lâu đều không nói gì, Tề Nghiên La đứng một lát, cuối cùng lên tiếng: "Heo Con, anh ấy chắc là muốn lấy đá tinh hồn, đá tinh hồn có thể khiến năng lực của anh ấy mạnh hơn. Anh ấy chắc chắn sẽ lại đến, cậu đưa đá tinh hồn cho mình nhé".

"Đây là Boss cho mình, anh ấy nói nó có thể bảo vệ mình, mình đeo nó, trong lòng anh ấy sẽ yên tâm." Chúc Tiểu Tiểu giữ chặt sợi dây chuyền trước ngực, nhớ lại lời lúc đầu Nghiêm Lạc nói, còn cả biểu cảm khi anh tận tay đeo lên cho cô, giọng nói dịu dàng của anh, ngón tay thon dài vén tóc cho cô...

Nhưng mà thời gian trôi qua, lại gặp phải cảnh như hôm nay, trong mắt anh cũng đã không còn nữa chút tình cảm ấm áp. Đối với anh bây giờ cô chẳng qua chỉ là kẻ địch chiếm giữ đá tinh hồn của anh.

Tề Nghiên La nghe thấy lời Chúc Tiểu Tiểu thì hơi sững lại, cô không biết phải khuyên Tiểu Tiểu thế nào mới được, ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn bỏ cuộc, đổi cách nói: "Vậy cậu không được rời khỏi tòa nhà này, trong này có kết giới bảo vệ của thần tộc, anh ấy tạm thời sẽ không làm cậu bị thương được".

Chúc Tiểu Tiểu không nói gì, cúi đầu lặng lẽ rơi nước mắt. Tề Nghiên La thở dài, quay đầu ra hiệu, Tất Mặc Kỳ hiểu ý đưa mọi người rời đi. Tề Nghiên La kéo Chúc Tiểu Tiểu dậy, đẩy cô lên giường, kéo chăn đắp cho cô: "Cậu mệt rồi, ngủ một lát nhé".

Tề Nghiên La duỗi tay ra, nhẹ nhàng điểm lên trán Tiểu Tiểu, Chúc Tiểu Tiểu nhìn động tác của cô, lại nhớ đến Boss cũng từng dùng cách này với mình. Loại pháp thuật đó có thể khiến người ta ngủ ngon, Boss đau lòng cho cô, muốn để cô ngủ thật ngon.

Nước mắt Tiểu Tiểu lại trào ra, cô khẽ giọng nói: "A La, trong động đó cái gì cũng bị phá rồi, chỉ có chứng nhận kết hôn của mình và Boss với anh là vẫn còn. Anh ấy xé quần áo, đập điện thoại, nhưng những tờ giấy mỏng manh đó, anh ấy lại không làm hỏng. Boss vẫn nhớ đến mình, trong lòng anh ấy vẫn có mình".

Vừa trải qua những tình cảnh như vậy, bây giờ lời Tiểu Tiểu nói ra rõ ràng là vô cùng mệt mỏi, yếu ớt. Tề Nghiên La "ùm" một tiếng, tiếp tục làm phép. Chúc Tiểu Tiểu cuối cùng từ từ nhắm mắt, những giọt lệ vẫn còn vương lại, cô đầu tranh nói thêm một câu: "Thật đó, trong lòng anh ấy có mình", giọng nói nhẹ tênh, cuối cùng cô chìm vào giấc ngủ.

Nhưng giấc này, Chúc Tiểu Tiểu ngủ không được ngon. Cô nghe thấy Boss ầm ập gọi mình là Heo Con, cô cảm nhận được anh đang dịu dàng vuốt tóc

cô, cô nhìn thấy Bát Bát và Thủy Linh quay lại, bọn chúng mang nước Tinh tuyền về. Hóa ra Tinh tuyền không hề bị phong ấn, ở dưới địa phủ chảy khắp mặt đất. Boss mỉm cười uống nước Tinh tuyền, sau đó kéo tay cô, nói với cô: "Bà Nghiêm, anh quay về rồi".

Hình ảnh trong mơ rất nhiều, rất đẹp, nhưng khi Chúc Tiểu Tiểu mở mắt ra, những gì cô thấy lại là căn phòng trống không, những gì đẹp đẽ khi nãy đều chưa từng xảy ra. Cô quay về hiện thực, bật dậy, tắm rửa thay quần áo, xuống lầu chạy đến khu làm việc.

Lúc này đã là hai giờ chiều, Bát Bát và Thủy Linh vẫn chưa có tin tức. Hiện đang là thời gian giao ban, những người ca sáng lúc này mới có thể thờ ra một hơi, ngồi trên vị trí ôm lấy hộp cơm. Chúc Tiểu Tiểu chạy đến phòng giám sát, được phân một hộp cơm, khẩu vị cô được Boss nuông chiều lúc này cũng không có quyền lựa chọn nữa, chỉ đành ăn mà chẳng biết mùi vị thế nào. Chu Duệ thức đêm, mắt đỏ hồng, lúc này đang chỉ đạo tiểu tổ dùng webcam đối thoại với bọn Âm Yên Tư.

"Từ hình ảnh trong không trung máy bay trinh sát chụp về, thêm vào đó là bản đồ kiến trúc cũ đã được bổ sung trước đây, chúng tôi chỉ có thể chỉnh lý ra bản đồ không gian thế này, những thứ khác sợ là phải đợi khi mọi người vào trong rồi, lắp máy giám sát siêu nhỏ, mới nhìn ra được." Chu Duệ bên này có bốn màn hình giám sát, anh nói tiếp: "Nữ Vương A La cho rằng Bắc Âm Vương chắc cũng đã thành ma, nếu không thì Diệt thần chủ đối với ông ta cũng sẽ gây bất lợi".

"Nếu như ông ta thành ma rồi, thì hoàn toàn có thể giải thích vì sao ông ta muốn thả nhiều yêu ma ra ngoài như thế."

"Cho nên mọi người làm việc cần phải cẩn thận, ở trong đó rất có thể còn nhiều thứ quỷ quái khác chứ không phải chỉ mình Bắc Âm Vương."

"Bên trong rất phức tạp, tôi đi vào một chuyến khó mà bao quát hết được, đã tiêu phí không ít thời gian. Trên lối vào, chỗ nào cũng có người trông giữ, khắp nơi đều là Diệt thần chủ. Hẳn là lúc đó, sau khi dẫn bọn Cửu Thiên Huyền Nữ vào trong, ông ta đã bổ sung bùa chú thêm một lượt rồi. Cho nên bọn Cửu Thiên Huyền Nữ liền bị nhốt trong đó. Phát hiện có một hồ lớn chất rất nhiều thi thể, tôi gửi hình ảnh cho mọi người rồi." Người nói là Mẫn Kỳ, anh làm quân tiên phong đi trước thăm dò, nhưng thu hoạch lại không lớn.

"Ồ đó có năm người là đệ tử của Huyền Thiên phái chúng tôi." Trên màn hình hiển thị hình ảnh vừa mới gửi đến, người của Huyền Thiên phái vừa nhìn thấy, liền, cất tiếng khóc hu hu.

"Hai hàng ma sư công ty phải đi trinh sát trước đó cũng ở bên trong, những người khác nhìn không rõ lắm, bọn chúng đem thi thể vứt như thế này sao?" Chu Duệ tức đến mức giọng nói tắc nghẹn.

"E là không phải vứt đi, tôi cảm thấy có khả năng là thực phẩm dự trữ, vết máu ở đó không bình thường, Bắc Âm Vương nuôi không ít yêu thú." Ý nghĩa của câu nói này, mọi người đều hiểu rõ, nhóm người trầm mặc một lát.

Âm Yên Tư tiếp lời nói: "Chín giờ tối chúng tôi bắt đầu hành động, Mẫn Kỳ cùng tôi và Vu Lạc Ngôn đánh trận đầu, đi tìm chỗ Cửu Thiên Huyền Nữ bị giam. Thư Đồng, Tư Mã, Phi Hà đưa đội tới bảo vệ, dẫn người bên trong ra ngoài. Cao Lôi và Ray ở vòng ngoài chỉ huy toàn tổ phá trận, thanh lý Diệt thần chủ. Những vấn đề khác, chúng ta đến khi đó tùy cơ hành sự".

"Được rồi, chúng tôi bên này toàn lực phối hợp. Tất cả đã chuẩn bị xong rồi, xe cung cấp đang vận chuyển trang bị cỡ lớn đến đó, trước bây giờ sẽ đến chỗ mọi người. Máy bay trinh sát đã điều động, tối nay sẽ ở trên không hỗ trợ. Còn có nhân lực của bốn tổ hàng ma sư rút ra điều động đến, làm hậu viện cho mọi người, bọn họ xuất phát rồi, một giờ nữa đến nơi. Tất cả đợi bây giờ đến thành phố D, anh ấy xong việc bên kia sẽ tới đó, hỗ trợ vòng ngoài cho mọi người."

"Vậy được, tạm thời không có chuyện gì, chúng tôi toàn bộ đều đi ngủ để bồi dưỡng thể lực, buổi tối gặp." Âm Yên Tư bên kia tất thiết bị liên lạc, Chu Duệ lại tranh thủ thời gian sắp xếp công việc bên này, dặn dò một lượt. Chúc Tiểu Tiểu nói với tiểu tổ của Chu Duệ: "Mọi người cũng mau đi ngủ một giấc, buổi tối là trận chiến lớn, vẫn phải dưỡng tinh thần cho tốt. Những công việc trên tay giao lại cho chúng tôi, yên tâm, nhất định sẽ làm tốt".

Chu Duệ gật đầu, mấy người tản ra đi ngủ. Chúc Tiểu Tiểu ngồi lên vị trí, chỉnh lý ra bản đồ kết cấu kiến trúc, lại ghép kết cấu địa hình thực tế bên trong mà Mẫn Kỳ thăm dò được vào đó, lựa chọn và đánh dấu vị trí thích hợp để đánh đạn nổ, lắp đặt bùa chú. Bùa phá chú của Diệt thần chủ có mấy loại, bọn Chu Duệ đã dò ra rồi, Chúc Tiểu Tiểu lại kiểm tra một lượt, làm ký hiệu từng loại, gửi toàn bộ cho tổ hậu viện và bọn Âm Yên Tư.

Thành phố D bên kia, Tất Mặc Kỳ cùng một yêu ma mới chạy ra đã bắt đầu trận chiến. Chúc Tiểu Tiểu lại chuyển tới hỗ trợ giám sát, tìm tư liệu.

Đến hơn bảy giờ tối, bọn Chu Duệ quay lại, chỗ Âm Yên Tư bên kia, xe cung cấp trang bị và đội hậu viện, toàn bộ cũng vào vị trí xong xuôi, máy bay trinh sát ở gần đó đã sẵn sàng, tất cả các trang bị cỡ lớn và thiết bị quân sự loại nặng đều hoàn tất lắp đặt thuốc nổ. Tề Nghiên La đích thân đến phòng giám sát đốc thúc chỉ đạo, nhân lực hai bên đều đã lắp đặt xong hết các thiết bị giám sát, chỉ huy.

Bọn Âm Yên Tư và người của công ty kiểm tra, xác nhận một lần cuối cùng. Để đảm bảo những người thuộc thần tộc bị bắt được an toàn, thiết bị quân sự tấn công cỡ lớn nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ, sẽ không sử dụng. Tất cả nhân lực bên quân đội tham gia hành động đều ở tuyến sau chuẩn bị chiến đấu, tránh gặp phải sự tấn công của yêu thú, ma quái. Mấy tổ hàng ma sư đều phân công, xác nhận xong hành động, tất cả xoa tay, vạn năm đảm, sẵn sàng nghênh đón trận chiến ác liệt sắp tới.

"Tôi nghĩ không cần nói lại lần nữa tính quan trọng của hành động lần này. Xin mọi người khi làm việc, bằng mọi giá, hãy đem Cửu Thiên Huyền Nữ quay lại." Tề Nghiên La trong phòng giám sát hạ lệnh rõ ràng đối với tất cả thành viên tham gia hành động.

"Hiểu rõ!"

Đối với tất cả mọi người mà nói, ý nghĩa của trận chiến này mãi mãi quan trọng hơn bất kỳ một trận chiến nào khác.

Đối với thần tộc mà nói, Cửu Thiên Huyền Nữ là chiến thần, bà đại biểu cho tinh thần chiến đấu và lực lượng lớn mạnh anh dũng không gì có thể khuất phục của thần tộc. Nếu như bà bình an quay lại, thì sẽ giống như một vị tướng có khả năng chấn hưng sĩ khí. Nếu bà khôi phục được năng lượng, có lẽ kết giới phong ấn sẽ lại lần nữa sinh hiệu lực, đối với toàn bộ cục diện cũng có tác dụng vô cùng tích cực.

Mà các hàng ma sư loài người thì đều muốn xem xem, một sự kiện như thế này, các đại thần cũng cần con người bọn họ đi cứu viện thì kết quả sẽ đến đâu. Nếu như thành công, đó thật sự là một việc làm hiếm hoi giúp con người có thể nâng cao đầu trước mặt thần giới. Sự việc liên quan đến tôn nghiêm của loài người, không thể không cần trọng quan tâm.

Người của Huyền Thiên phái làm sao không cảm thấy khó chịu, nhưng đối mặt với trận Diệt thần chú lớn mạnh, hình như hy vọng mịt mù lại chỉ có thể gửi gắm lên những hàng ma sư từ trước đến giờ vẫn luôn bị bọn họ coi thường này.

Mỗi người có tâm tư của riêng mình, mỗi người có cảm nhận của riêng mình, nhưng mọi người đều khát khao thắng lợi, hy vọng trận chiến này có thể thành công giải cứu Cửu Thiên Huyền Nữ.

Thời gian từng chút từng chút đến gần, huyết dịch từng người bắt đầu cuộn lên như sóng.

Vào lúc này Chúc Tiểu Tiểu cũng nhận được tin tức khiến cô vô cùng kích động... Thủy Linh và Bát Bát quay về rồi!

Chúc Tiểu Tiểu cấp tốc lao lên tầng ba mươi bảy, lúc này Bát Bát thân hình bé nhỏ tròn vo đang nằm trên giường trong phòng chữa bệnh, bên cạnh, một bác sĩ đang xử lý vết thương cho nó. Bình nước nhỏ đặt trên đầu giường, nhưng không nhìn thấy Thủy Linh riu rít nhảy nhót nữa.

Chúc Tiểu Tiểu chôn chân ở cửa phòng, cô do dự không dám bước vào. Hai đứa nó làm sao rồi? Có phải đã nguy hiểm đến tính mạng không? Có phải kết quả thăm dò không tốt không?

Chúc Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, chậm chậm đi đến bên giường. Bát Bát yếu ớt nằm đó, hé mắt nhìn cô một cái rồi nhắm lại.

"Bát Bát..." Tiểu Tiểu khẽ gọi, tay run run vuốt lên cái đầu nhỏ của nó.

"Nó bị thương rất nặng, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian." Bác sĩ bên cạnh bận rộn làm việc không ngừng, nhưng cũng lên tiếng an ủi cô: "Tôi là người của thần tộc, có thể chữa cho linh vật, đừng lo lắng".

Chúc Tiểu Tiểu gật đầu, đau lòng nhìn chú chuột béo thoải mái thò. Lúc này, trong chiếc bình truyền ra tiếng nói: "Cô chỉ quan tâm nó, chẳng thèm để ý đến tôi, cô thiên vị!".

Bác sĩ thần tộc kia cười: "Cô ở trong bình, cô ấy đâu có thấy. Tôi đến giúp cô hiện hình nhé". Ngón tay anh ta chạm vào miệng bình một cái, một khối nước nhỏ từ trong bình trào ra, anh ta bấm ba ngón tay, Thủy Linh liền hóa thành hình dáng cô bé nước ngồi trên miệng bình.

"Cô cũng bị thương rồi?" Đến biến hình cũng không làm được, đây chắc là bị thương rất nặng? Chúc Tiểu Tiểu trong lòng dấy lên một cơn buồn bã.

"Tôi cũng không coi là bị thương, chỉ quá mệt thôi, linh lực kém đi nhưng chưa tiêu hao hết. Chuột béo thì bị thương rất nặng, tôi phải đưa nó quay về, thật chẳng dễ dàng." Giọng nói của Thủy Linh lộ ra vẻ mệt mỏi, nó làm bộ làm tịch thờ dãi: "Lời tiếp theo tôi nói, cô phải bình tĩnh nghe, nhất định phải bình tĩnh đó".

Đây nhất định không phải tin tức tốt, trái tim Tiểu Tiểu thất lại, cô nói cũng không ra lời nữa, chỉ có thể gật đầu.

"Chỗ đó loạn xì ngầu cả lên, kết giới rất nhiều, chúng tôi không tìm được, mà lực của phong ấn rất mạnh, cũng không thể vào." Quả nhiên, nếu như đến thần bảo vệ còn không vào được, chỗ đó làm sao có thể tìm thấy Tinh tuyền. Trái tim Tiểu Tiểu như bị vò nát, đau đớn.

"Nhưng mà, bên trong đó nhất định có nước. Tuy tôi không tìm được chỗ cụ thể, nhưng tôi là Thủy Linh, chỉ cần nơi nào có nước tôi đều cảm ứng được, nó phong ấn có nghiêm hơn nữa, tôi cũng biết chỗ đó có nước, mà lại là thứ nước kỳ lạ, năng lượng cực mạnh."

Chúc Tiểu Tiểu sững người, ngẩn ra một hồi, cuối cùng khôi phục được thần trí, lời Thủy Linh nói khiến cô vô cùng kích động.

Thứ nước kỳ lạ, năng lượng cực mạnh?

Đó nhất định là nước của Tinh tuyền, nhất định là vậy!

Thủy Linh vẫn còn liến thoắng không ngừng, hăm hè nói: "Nếu như lúc đó tôi có thể tiếp cận nguồn nước kia, tôi nhất định đã đánh cho đám yêu ma quỷ quái đó tơi bời tan tác rồi, chẳng cần phải bỏ chạy mất hình tượng như vậy. Chuột béo cũng sẽ không bị thương thành như thế này. Đều trách địa phủ đó, làm ra nhiều tầng như vậy, còn cổ quái kỳ dị, căn bản chính là không có đường, nếu lần này không phải tôi xuất mã, chắc chắn không thể biết chỗ đó có nước".

Chúc Tiểu Tiểu không chú ý nghe nó dài dòng lời thôi, trong đầu cô lúc này lại tràn đầy hy vọng, có Tinh tuyền, có Tinh tuyền!

Chỉ cần Tinh tuyền tồn tại, không có đường cũng chẳng lo? Phong ấn đi nữa cũng chẳng sợ? Phải xuyên qua mười tám tầng địa ngục cũng chẳng thành vấn đề. Cứ coi như giẫm trên con đường toàn đao mà hướng về phía trước, cô cũng nhất định phải thử xem!

Tất Mặc Kỳ ở bên ngoài ứng chiến, còn trong công ty mấy thân tộc đi tiếp ứng bị thương vừa quay về. Tề Nghiên La ở trong phòng giám sát sau khi xác nhận trình tự, bố trí hành động không có vấn đề gì rồi, nhận được tin liền tức tốc đến phòng họp cùng bọn họ bàn việc. Chúc Tiểu Tiểu trong lòng kích động nhưng tạm thời chưa tìm được ai để bàn bạc. Không có bọn họ, cô cũng không thể vào địa ngục tìm Tinh tuyến được.

Thế là Chúc Tiểu Tiểu kìm nén tâm trạng, quyết định chăm chỉ làm việc, hoàn thành nhiệm vụ cứu viện mới là việc gấp trước mắt cần làm. Cô nhìn đồng hồ, lúc này đã là tám rưỡi tối, thời gian cấp bách, Chúc Tiểu Tiểu hốt hải chạy về phòng giám sát.

Tại phòng giám sát, trong màn hình lớn trên tường, tình hình các nơi đã được sắp xếp, bốn máy tính bên dưới cũng chuẩn bị xong xuôi, bốn nhân viên thao tác đã ngồi vào vị trí. Chúc Tiểu Tiểu ngồi lên một vị trí trống khác trong phòng, chuẩn bị tham gia hỗ trợ bất cứ lúc nào. Cô nhanh chóng xem lại tóm tắt nhiệm vụ trên bàn lần nữa.

Chu Duệ đứng trước màn hình lớn, phân công chi tiết lại mọi việc, dặn dò kỹ càng thêm một lượt, mọi người kiểm tra, xác nhận, ai vào vị trí người đó.

Phía Âm Yên Tư bên kia, ba chiếc xe chở hàng lớn dừng ngay đầu đường phía sau khu nhà xưởng bỏ hoang. Máy móc trong xe, tất cả trang bị đều đã kiểm tra hoàn tất. Các hàng ma sư mai phục các chỗ, nghiêm cẩn chờ đợi.

Mỗi người trên vai đều có camera mini, mọi người mang theo súng và các binh khí hàng ma khác, đeo bùa chú, máy liên lạc lên, mặc áo phòng hộ, đội mũ bảo hiểm, đeo kính bảo vệ mắt âm dương, hai chân lắp đặt máy trợ lực.

Tám giờ bốn mươi phút, xe cộ, trang bị và máy bay trinh sát đều đã vào vị trí. Tám giờ năm mươi phút, tất cả máy liên lạc, camera mở ra test thử, điều chỉnh chính xác tần số để đảm bảo không loạn tín hiệu, làm phiền đến nhau. Tám giờ năm mươi lăm phút, Âm Yên Tư đưa tổ hàng ma sư của anh xuống xe, dưới sự bảo vệ của màn đêm kín đáo áp sát khu vực nhà xưởng.

Đúng chín giờ, Âm Yên Tư vẫy tay một cái, Mặc Kỳ xông vào trong trước. Ống kính camera trên vai anh truyền hình ảnh về, cửa lớn của khu nhà xưởng có hai gã canh giữ.

Vu Lạc Ngôn truyền đạt tin tức với Mặc Kỳ qua thiết bị liên lạc: "Cả hai đều là con người".

Mặc Kỳ không chút tiếng động đi đến, bấm tay làm phép, tạo ảo ảnh tấn công về phía mấy gã kia.

Hai gã kia trong thoáng chốc trúng chiêu, hoàn toàn không nhìn thấy Mặc Kỳ đã đứng trước mặt mình.

Mặc Kỳ mượn sự che chắn của bọn họ, tìm kiếm góc khuất của camera giám sát ở cửa, lướt tới bên dưới máy theo dõi đó, điều chỉnh lại đường truyền, lắp lên một chiếc máy không chế tín hiệu mini. Chiếc máy vừa được lắp vào, tín hiệu lập tức thay đổi trong chốc lát.

"Ok, bây giờ chiếc camera này thuộc về chúng ta rồi." Nhận được xác nhận của Chu Duệ, Mặc Kỳ quay người dùng ký hiệu tay với Âm Yên Tư.

Chu Duệ bên này không chế hình ảnh của camera giám sát đó, khiến hình ảnh nó hiển thị lúc nào cũng là khung cảnh không người xung quanh khu nhà xưởng. Âm Yên Tư và Vu Lạc Ngôn chạy về phía cửa. Hai gã đang trúng ảo ảnh đứng canh cửa cũng hoàn toàn không thấy có gì bất thường, thế là ba người bọn Âm Yên Tư bình thân đi qua trước mặt hai gã đó, vào cửa lớn.

"Bọn họ đã thành công đi vào, nhắc lại, đã thành công đi vào. Thư Đồng, các cô có thể bắt đầu rồi."

Mặc Kỳ đi trước mở đường tiến vào khu nhà xưởng, Vu Lạc Ngôn bám sát theo sau, Âm Yên Tư đi sau chót.

Cùng lúc ấy, mấy người bọn Thư Đồng tản ra, lắp camera giám sát ở xung quanh khu nhà xưởng. Lúc này, tất cả hình ảnh xung quanh đã được truyền về trung tâm đầu não.

Ngoài khu nhà xưởng có hai tên đi lại tuần tra, bọn Thư Đồng lẩn vào chỗ tối, án binh bất động. Tên tuần tra nhìn một cái vào hai gã giữ ở cửa lớn, Tư Mã Cần đứng gần đó nhất, tay đặt trên đoản đao, chuẩn bị ứng phó với tình huống bất ngờ.

Hai gã giữ cửa vẫn còn trong ảo ảnh, toàn thân thả lỏng, giống như đang nói chuyện. Tên tuần tra không nhìn ra điều khác thường, cũng không để ý thấy những chiếc camera mới lắp, thế là cứ từ từ đi qua.

Ray dùng máy tính cầm tay loại nhỏ, căn cứ vào tình hình hiện trường, chỉ huy lắp đặt thiết bị gây nổ. Các hàng ma sư hành động nhanh nhẹn, bình tĩnh, có trật tự lại vô cùng yên lặng.

Ba người Âm Yên Tư tiếp tục vào sâu bên trong. Số liệu từ thiết bị định vị và camera trên người bọn họ truyền về máy tính của trung tâm chỉ huy, được vận hành tính toán phân tích để vẽ ra bản đồ tuyến đường họ đã đi qua trong công trình đó.

"Lão đại, con đường này mọi người đã đi qua hai lần rồi." Chu Duệ kịp thời thông báo vấn đề khả nghi cho bọn họ.

Đây là một khu nhà xưởng rất lớn, chia ra nhiều phòng làm việc và khu xưởng khác nhau. Bọn Âm Yên Tư đi vào khu vực phía trước, bước đầu thăm dò, thấy ở đó không thể giấu người. liền đi đến trung tâm, nơi có khả năng nhất. Nơi này năng lượng bùa chú mạnh nhất, kết cấu kiến trúc phức tạp nhất là nơi tốt nhất để giam giữ. Chỗ đó trên mặt đất có hai tầng, dưới đất lại có tầng hầm. Sau khi trải qua sửa chữa, hành lang và phòng ốc trở nên rồi rậm bừa bãi, tương đối phức tạp.

Bọn Âm Yên Tư lúc bắt đầu còn coi là thuận lợi tuần tra mấy lượt, tránh được camera giám sát, nhưng bây giờ cứ tiếp tục đi, lại vẫn lòng vòng nguyên tại

chỗ, không tiến thêm được chút nào.

"Tôi không nhìn ra có ảo ảnh." Vu Lạc Ngôn nghe thấy câu này lập tức nhỏ tiếng nói.

"Tôi cũng không cảm thấy có kết giới ảnh hưởng." Mẫn Kỳ cũng thông báo.

Âm Yên Tư lập tức lắp một camera mini ở chỗ này, cài đặt thêm thiết bị định vị. Chu Duệ bên kia nhanh chóng chạy phần mềm phân tích trên máy tính: "Không phải là kết giới và ảo ảnh, là trận pháp. Trận hình có thể có hai loại, bây giờ tôi sẽ gửi cho mọi người". Cùng lúc, điện thoại của ba người Âm Yên Tư nhận được tư liệu.

Sau hai mươi phút, bọn Thư Đồng bên ngoài nhà xưởng nhận được thông báo của phòng giám sát; "Bọn lão đại tuần tra xong tầng hai rồi, trước mắt đi đến khu xe tăng một, đang tiến vào trong. Thư Đồng, Tư Mã, mọi người bây giờ đi vào, tôi đã gửi bản chỉ dẫn tuyến đường rồi. Phi Hà, mấy tên tuần tra bên ngoài kia giao cho cô đó. Bọn chúng cứ qua một lúc sẽ báo cáo lại hành động, để tránh đánh rắn động cỏ, cô đợi thông báo của tôi".

Mấy người nhóm Thư Đồng theo chỉ thị phân chia hành động, hai tổ hàng ma sư làm hậu viện cũng đã tiến đến gần đợi lệnh. Mọi người đều đang căng thẳng chờ đợi tiến độ của bọn Âm Yên Tư, bởi vì điều này quyết định khi nào sẽ phát lệnh tổng tấn công.

Hai tên tuần tra bên ngoài nói mấy câu vào máy bộ đàm, báo cáo tình hình trước mắt không có gì khác thường, sau đó một người cầm thuốc đi về hướng hai người giữ cửa. Chu Duệ vội vàng thông báo tình hình và hạ lệnh hành động.

Tiết Phi Hà nhận được mệnh lệnh, giương tiễn, nhắm chuẩn về phía cửa.

Tên tuần tra kia đi đến gần gã giữ cửa, muốn xin lửa. Gã giữ cửa vẫn còn trong ảo ảnh, đương nhiên không để ý đến hắn ta. Tên tuần tra chửi mấy câu, đang muốn đẩy gã một cái thì một mùi đoan tiền rạch trời lao đến, trong chớp lát cắm vào ngực hắn ta.

Tên tuần tra đi xin lửa ngã xuống, tên còn lại đứng bên kia lập tức phát hiện có chuyện bất thường, hắn vừa móc súng vừa mở bộ đàm định báo cáo, phía sau, một bóng người nhào đến, thụi vào giữa lưng hắn, vặn cổ hắn một cái, tên đó đến rên cũng chẳng kịp, mềm nhũn ngã xuống đất.

Cao Lôi kéo tên đó đến chỗ tối, Chu Duệ đang định thông báo Âm Yên Tư không còn nhiều thời gian nữa, vì trong vòng năm phút, mấy tên tuần tra không báo cáo, kẻ bên trong chắc chắn sẽ phát hiện điều bất thường, cần phải tăng tốc hành động.

Nhưng anh còn chưa mở miệng, trong máy liên lạc đã truyền đến tiếng súng. Âm Yên Tư lớn tiếng hét: "Chúng tôi bị phát hiện rồi, hành động thôi!".

Chu Duệ hạ lệnh, Ray và Cao Lôi đồng thời nhấn công tắc đạn nổ, bên ngoài nhà xưởng mấy tiếng nổ cực lớn vang lên, mấy bức tường bị phá tan. Cùng lúc đó, bên trong khu nhà xưởng, tiếng súng rung trời vang lên, cuộc chiến đã bắt đầu.

Một nhóm vệ sĩ mang theo sói yêu, xác sống, xà tinh xông ra, Tiết Phi Hà đứng ở chỗ cao, "soạt soạt" mấy mũi tiễn, xử lý xong mấy con. Tiếng xe máy rít gió cuộn tung bụi đất lao đến, đó là tiểu tổ hậu viện của hàng ma sư. Máy bay trinh sát mở đèn thăm dò chói mắt bay tới phía trên khu nhà xưởng, tình hình chiến đấu cả khu hiện lên rõ ràng.

Trong Công ty Nhả Mã của cao ốc Đế Cảnh, mọi người cũng đang vô cùng kích động, tất cả đều cuộn cuộn ruột gan, như có lửa nóng trong lòng. Những hàng ma sư ra ngoài làm xong nhiệm vụ quay về cũng không nghỉ ngơi, di quét dọn cũng không tiếp tục dọn dẹp vệ sinh nữa, nhân viên bị thương cũng chạy toàn bộ từ phòng chữa bệnh xuống. Phàm là có thời gian rỗi hay có thể cử động, toàn bộ đều tề tựu trước các màn hình giám sát trong công ty, yên lặng quan sát trận chiến.

Bên ngoài nhà xưởng là một khối hỗn chiến, tiếng súng rung trời, đường tên mũi đạn lao vun vút, kẻ địch đến trước mắt liền lấy binh khí ra quyết trận sống mái, xe máy linh hoạt luồn lách vào trong, một nhát chém ngã mấy con xác sống. Hai chiếc xe tải loại nặng đâm đổ tường vây, lao đến diệt địch. Cửa thùng xe mở ra, thiết bị cỡ lớn được kéo xuống. Ray và Cao Lôi dẫn hai hàng ma sư bắt đầu phá Diệt thân chủ trận.

Sức mạnh của chủ trận này rất lớn, trận hình phức tạp, số lượng chủ ấn nhiều không đếm xuể, giăng đầy khắp cả khu vực. Cần phải tìm thấy vị trí then chốt của trận kết giới, căn cứ theo loại hình, chọn ra bùa phá trận thích hợp để đối phó. Công việc này rất tốn thời gian, tiến triển rất chậm.

Trước mắt, về mặt vũ lực, binh đoàn hàng ma gần như đã khống chế được cục diện, nhưng hai cây lớn bên cạnh khu xưởng lại đột nhiên sống dậy. Cành lá rung lắc, thân cây vung ngang, phần rễ thậm chí còn có thể chuyển động, bọn chúng hành động khác thường, hung dữ quét đổ một mảng người.

"Là cây yêu!" Tiết Phi Hà liền lăn dưới đất một vòng tránh đòn tấn công, lớn tiếng hét: "Hướng xuống đất đánh Định thân chủ, khống chế phạm vi chuyển động của nó. Dùng thuật điều khiển lửa thiêu nó".

Năm hàng ma sư tốc độ lao đến, cùng nhau đánh ra Định thân chủ, Tiết Phi Hà bấm tay tấn công, sử dụng thuật điều khiển lửa, nhưng lửa lại bị cây lớn nuốt trọn. Những người khác vẫn còn bị cuốn trong trận chiến, nhất thời không rút ra được.

Ray lớn tiếng hét lên với xe tải bên kia: "Dùng xăng!". Một hàng ma sư lao lên thùng xe, vác can xăng đã chuẩn bị phía sau xuống. Cây yêu ra sức vung vẩy, năm hàng ma sư sử dụng Ngũ tinh liên châu trận, lại lần nữa đánh ra Định thân chủ, xăng thấm đẫm trên thân cây yêu, một chiếc bật lửa được bật lên ném vào đó, chỉ thấy "bùng" một cái, ánh lửa ngút trời.

"Bọn lão đại ở bên trong gặp rắc rối. Ray, trước tiên đừng để ý đến bùa phá trận nữa, đi hỗ trợ đã." Tiết Phi Hà, Cao Lôi và Ray nghe thấy chỉ thị, lập tức chạy vào bên trong nhà xưởng. Bọn họ từng phối hợp nhiều lần, đương nhiên hiểu rõ tính quan trọng của việc tám người hợp lực, lúc này không cần Chu Duệ điểm danh từng người, bọn họ đã tự biết phải tìm nhau tập hợp.

Một nhân viên thao tác máy tính nhanh chóng điều chỉnh, dò ra vị trí của Âm Yên Tư, chỉ dẫn cho mấy người bọn Ray tìm đường tới chỗ anh.

Lúc này trong trung tâm nhà xưởng đích xác là nguy hiểm trùng trùng. Nhóm Mẫn Kỳ đang ở trong tầng hầm dưới lòng đất tìm thấy một căn phòng bị phong ấn, lại có Diệt thần chú trấn giữ. Trên thực tế trong khu xưởng tất cả có ba tầng, khắp nơi đều là Diệt thần chú, muốn bố trí chỗ như thế này, còn lẽ được Cửu Thiên Huyền Nữ vào trong, thật là tổn không ít tâm tư.

Trong lòng Âm Yên Tư kinh hãi, Bắc Âm Vương mưu kế thâm sâu, không biết có còn gian kế gì nữa không.

Ba người bọn Vu Lạc Ngôn hợp lực, mỗi một hồi lâu mới mở được cửa căn phòng, mấy người Thư Đồng đệm phía sau, xử lý sạch đám tiểu yêu tiểu quái vừa đuổi đến, sau đó trông giữ ở cửa.

Mọi người cẩn thận đi vào trong phòng, cảnh tượng trước mắt khiến bọn họ vô cùng kinh hãi, Cửu Thiên Huyền Nữ toàn thân là máu, bị treo giữa một bùa chủ tám góc cực lớn. Kiểu bùa chủ này, bọn họ đều chưa từng thấy qua. Mọi người không dám khinh suất mạnh động, nhẩn nại đợi phân tích của bọn Chu Duệ bên kia.

Hình vẽ của bùa chủ được cắt ra, quét một lượt trong kho số liệu, không có phát hiện gì. Đệ tử của Huyền Thiên phái ở hiện trường cũng không ai nhận ra đây là cái thứ gì.

Âm Yên Tư ném một lá bùa vào trong bùa chủ đó, "bùng" một cái, lá bùa trong chớp lát bị thiêu thành tro.

Mẫn Kỳ dang hai tay ra làm kết giới phá ấn, từ từ bao vây bùa chủ đó lại, nhưng vừa mới chạm vào đến vòng ngoài bùa chủ, một luồng lực mạnh liền bật ngược trở lại Mẫn Kỳ lập tức bị đánh bay xuống đất

Vu Lạc Ngôn đi xung quanh bùa chủ này nhìn cả nửa ngày, dùng thiên nhãn cũng không nhìn ra trong bùa chủ này có chỗ nào đặc biệt.

Cửu Thiên Huyền Nữ cúi đầu, không cử động gì, cũng chẳng biết là sống hay chết, đối với động tĩnh xung quanh, bà không có chút phản ứng nào. Thứ bùa chủ đó với sức mạnh cực lớn hầu như không có cách nào phá giải, mọi người không nghĩ ra được biện pháp nào, nhất thời không biết nên làm sao mới được.

Bắc Âm Vương vẫn chưa xuất hiện, tiểu yêu tiểu quái thì lại tấn công ồ ạt không ngừng, tình huống như thế này khiến thần kinh mọi người càng căng thẳng cực độ. Ta ở ngoài sáng, địch ở trong tối, kẻ địch còn là đại ma thần pháp lực vô biên, mọi người càng lưu lại đây lâu, thì càng nguy hiểm.

Trong phòng giám sát, tất cả máy tính đều hoạt động tối đa, đối chiếu hết lần này đến lần khác toàn bộ số liệu trong kho, thậm chí hình ảnh bùa chủ kia còn được gửi đến tất cả thần tộc hiện có thể liên hệ được, nhưng đều không có tin tức gì hữu dụng. Ngay đến Hồ tộc, những người xếp hàng đầu trong lĩnh vực tinh báo, cũng nói chưa từng nhìn thấy loại bùa chủ nào như thế.

Người trong căn phòng đau đầu nhức óc, đang lúc căng thẳng nộ nóng, liền nghe thấy một giọng nữ yếu ớt nói: "Đây là Sát linh chú, cổ thư ghi lại, chú này không giết chết, mà hủy thần hồn, là chú trừng phạt độc ác. Bởi vì quá tàn độc, lại không có tính thực dụng, nên sớm đã thất truyền".

Mọi người quay lại nhìn, bác sĩ thần tộc vừa đỡ Mạnh Mạn đến. Mạnh Mạn thở gấp, tiếp tục nói: "Chú này uy lực cực mạnh, thần tộc khóa ở trong nó sẽ bị diệt linh lực, lục phủ ngũ tạng mỗi một tác đều giống như bị thiêu đốt cho đến khi năng lượng hoàn toàn bị hủy diệt, tuy chết không nổi, nhưng lại sống không bằng chết. Muốn phá loại chú này, phải dùng cổ pháp Thiên cang bát trận".

Đệ tử Huyền Thiên phái nghe thấy mỗi một lời này chỉ cảm thấy tuyệt vọng đến cực điểm. Sư phụ không ngờ lại gặp phải độc chú này, mà Thiên cang bát trận cũng là pháp thuật cổ đã thất truyền. Phải đi đâu tìm người am hiểu thần thuật này đây?

Nhưng Chu Duệ lúc này đã thông báo vào thiết bị liên lạc: "Dùng Thiên cang bát trận".

Đệ tử Huyền Thiên phái vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, lẽ nào những hàng ma sư loài người này còn biết thứ trận pháp cổ ấy?

Chu Duệ chẳng còn tâm trí mà chú ý đến ánh nhìn kinh ngạc của những người xung quanh, Âm Yên Tư đang nói với anh: "Khi chúng tôi phá ấn cần có nhân lực bảo vệ trận".

"Hiểu rõ." Chu Duệ trả lời rồi lập tức điều hai hàng ma sư chạy đến đó.

Thiên cang bát trận, đây là lần đầu tiên trận pháp này được chính thức sử dụng từ khi Nghiêm Lạc huấn luyện cho nhóm Âm Yên Tư. Chúc Tiểu Tiểu ngơ ngác nhìn tám người bố trận làm phép trên màn hình giám sát, lòng lại thấy đáng tiếc vì Boss không được nhìn thấy tất cả những điều này.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Sát linh chú từng chút từng chút mờ ra, cuối cùng biến mất không còn tung tích.

Cửu Thiên Huyền Nữ được hạ xuống, bà nhắm chặt hai mắt, thoi thóp thở.

"Bà ấy vẫn còn sống." Câu nói này của Âm Yên Tư khiến đệ tử của Huyền Thiên Phái đồng loạt rơi nước mắt, có một số người nắm chặt hai lòng bàn tay, miệng không kìm được, lớn tiếng hoan hô.

Tư Mã Cần lấy định hỉn hồn đan đã chuẩn bị từ trước ra nhét vào miệng Cửu Thiên Huyền Nữ, đây là thứ bác sĩ thần tộc đưa, dặn nếu có thể cứu được Cửu Thiên Huyền Nữ thì cho bà dùng. Bấy giờ tình huống cấp bách, tuy không biết có tác dụng hay không, nhưng cũng chỉ có thể thử xem sao.

Cứu được một người rồi, bọn họ lại tìm thấy Huyền Thiên Ngọc Nữ và ba người bị thương nặng giống như vậy trong một căn phòng khác. Mọi người hợp sức khiêng họ lên, chuẩn bị rời khỏi chỗ lạnh lẽo, quái dị này.

Nhưng vừa mới đến tầng một, liền nhìn thấy trong kho xe bỏ hoang, có một ông già dong dong cao đang đứng, ánh mắt ông ta độc ác, mặt mang nụ cười thâm hiểm, chính là Bắc Âm Vương.

Bắc Âm Vương quét mắt nhìn bọn họ một cái, lạnh lẽo nói: "Ngày đó ma thần Âm Dạ bị giết, ta vẫn cho rằng do Cửu Thiên Huyền Nữ làm. Hôm nay xem ra, đúng là ta đánh giá sai rồi".

Âm Yên Tư và Mẫn Kỳ nhìn nhau một cái, đặt Cửu Thiên Huyền Nữ xuống. Vu Lạc Ngôn nhỏ tiếng nói: "Ánh sáng trên người ông ta màu đen, ông ta là ma!".

Ánh mắt Bắc Âm Vương giống như đao chiếu đến Vu Lạc Ngôn: "Hừm, Thiên nhân, ta đã biết để ngươi lại sẽ gây phiền phức. Nhưng nghĩ lại thì, Diêm La kia cũng thật là thú vị, luôn có thể tìm thấy những kẻ hay ho. Ta bây giờ đang có chút do dự, không biết nên giết hết các ngươi ở đây hay giữ các ngươi lại cho Diêm La, ma thần mới nhậm chức tự tay đưa các ngươi lên đường? Sự phụ và đồ đệ tàn sát lẫn nhau, đây cũng là chuyện hay".

Ông ta bị giam hơn nghìn năm, có quá nhiều thời gian để suy tính chuyện báo thù. Thành ma, đối với ông ta chẳng xấu mặt nào.

Ông ta từng chút từng chút thực hiện kế hoạch của mình, ngay đến Cửu Thiên Huyền Nữ cũng bị ông ta che mắt. Đến hôm nay, đi tới bước này rồi, ông ta đương nhiên không phải là một con ma bình thường. Bắc Âm Vương mỉm cười, tương lai ông ta sẽ là ma tôn chúa tể trên thế giới này.

Tư Mã Cần vội đặt mấy người Huyền Thiên Ngọc Nữ xuống xong, tám người dàn trận hình bậc thang trước mặt Bắc Âm Vương. Hàng ma sư còn lại nhanh chân nhanh tay đỡ Cửu Thiên Huyền Nữ và mọi người đến bên cạnh, phòng vệ.

Khóe mắt Bắc Âm Vương chẳng thèm lướt qua họ một cái, chỉ lạnh lẽo nhìn vào tám người nhóm Âm Yên Tư.

Chu Duệ mở thiết bị liên lạc, nhanh chóng thông báo: "Mọi người chú ý, Bắc Âm Vương xuất hiện. A Cường, đưa nhân lực vào mục tiêu nhà xưởng, di chuyển bọn Cửu Thiên Huyền Nữ ra ngoài trước. Bắc Âm Vương có khả năng giăng kết giới mới, mọi người phải cẩn thận hơn".

A Cường đồng ý, chém ngã một xác sống trước mặt, đá nó ra xa, sau đó hô gọi đội viên tổ mình, cùng nhau xông vào cửa lớn của khu nhà xưởng.

Lúc này nhân viên bảo vệ vòng ngoài báo cáo: "Tất lão đại và Thôi cục trưởng đến rồi". Qua camera của máy bay tuần tra, Chu Duệ đã nhìn thấy Tất Mặc Kỳ, Thôi phán quan và Nhị Lang Thần từ trên xe đi xuống.

Tiếp ngay sau đó, điện thoại của Tất Mặc Kỳ gọi đến: "Chu Duệ, Diệt thần chú vẫn chưa phá sao? Chúng tôi không qua được".

"Xin lỗi Tất lão đại, thứ đó không dễ xử lý, Bắc Âm Vương xuất hiện rồi, bọn Ray đều đã vào nhà xưởng, bây giờ hàng ma sư ở bên ngoài kỹ thuật và pháp lực đều không đủ. Điểm chốt của Diệt thần chú trận rất khó tìm, tình hình tiến triển hơi chậm, chúng tôi đang gắng nhanh hết sức."

Lúc này hai nhân viên thao tác bên cạnh báo cáo: "Hình vẽ hiện trường đã thu thập, xử lý xong, chúng tôi đang tính toán điểm chốt trận, tiếp đây tốc độ sẽ nhanh hơn một chút". Nếu thu thập dữ liệu hình ảnh hiện trường, đem ấn bùa của chú trận đặt vào máy tính, tiến hành phân tích trận hình, tìm điểm chốt trận rồi gửi cho bên hiện trường đi phá ấn, thì tốc độ rõ ràng sẽ nhanh hơn rất nhiều so với việc bên hiện trường cứ một mình tìm kiếm điểm chốt.

Tất Mặc Kỳ tuy lo lắng nhưng cũng không biết làm thế nào, chỉ đành nói: "Tôi quay lại xe mở máy tính, mau chuyển tình hình hiện trường cho tôi, xem xem từ xa chúng ta có thể giúp đỡ được gì không".

Lúc này tám người kia trong nhà xưởng đối đầu với Bắc Âm Vương, đã tập trung toàn bộ sự chú ý, xóc lại hai mươi phần tinh thần.

Bắc Âm Vương nhìn dáng vẻ bọn họ, không kìm được lộ ra một nụ cười, mang theo ý coi thường và khinh miệt: "Nhiều năm như vậy rồi, Diêm La, tên tiểu tử kia vẫn luôn đối đầu với ta, lúc đầu đoạt vương vị của ta, đến hôm nay lại dạy các ngươi Thiên Cang bát trận. Nhưng mà, thật đáng tiếc, ta cũng hiểu Thiên Cang bát trận. Các ngươi dùng nó để đối phó với ta, e rằng cũng chẳng có được chút lợi thế gì đâu".

Ông ta nói xong, lật bàn tay một cái. Vu Lạc Ngôn neho mắt lại, nhắc nhở đồng đội: "Minh âm kết giới".

Mẫn Kỳ dang cánh tay, bàn tay làm chỉ quyết phá kết giới.

Bắc Âm Vương lớn tiếng cười nhạo: "Với sức ngươi mà cũng muốn phá Minh âm kết giới của ta? Lúc đầu ngay đến Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không làm được".

Mẫn Kỳ nhếch khóe miệng lên: "Không phải tôi phá, là chúng tôi!".

Mọi người dùng lực gặm gót chân một cái, máy trợ lực trên chân khởi động. Vu Lạc Ngôn nhảy lên trên đầu tiên, chiếm cứ vị trí "Thiên", anh không tiến mà lại lùi, nhảy hướng ra sau, tránh ra xa khỏi Bắc Âm Vương.

Bắc Âm Vương không hiểu anh muốn làm gì, neho mắt, hơi ngần ra, nhưng lại thấy bảy người bọn Mẫn Kỳ cũng nhanh chóng bám sát ngay sau hành động của Vu Lạc Ngôn, soạt một cái tản ra tứ phía.

Âm Yên Tư ổn định ở vị trí "Địa", đang đối mặt với Bắc Âm Vương.

Thư Đồng, Cao Lô một trái một phải ở trước thân anh, chiếm cứ hai vị trí "Hỏa", "Sơn".

Ray chiếm vị trí "Phong", từ trên không trung vượt qua Bắc Âm Vương, ổn định vị trí ở góc bốn mươi lăm độ sau đầu ông ta.

Tiết Phi Hà và Tư Mã Cần thì ở hai bên phía sau Bắc Âm Vương, chiếm cứ hai vị trí "Thủy", "Trạch".

Vị trí "Lôi" của Mẫn Kỳ định ở ngay phía trên Bắc Âm Vương.

Trong thoáng chốc, mọi người đã ổn định vị trí, Bắc Âm Vương tuy đầu óc nhanh nhạy nhưng trận hình của bọn họ lại không phải là Thiên cang bát trận thực sự, điều này có chút vượt ngoài dự liệu của ông ta. Ông ta mím chặt môi, nhìn lướt qua chỗ Cửu Thiên Huyền Nữ. Đến chiến thần thiên đình, ông ta còn có thể hủy diệt, mấy con người này thì là gì chứ?

Bắc Âm Vương dẹp tan sự bất an trong lòng, ông ta cười nhạt, hàng ma cái nỗi gì, chẳng qua chính là những kẻ không biết tự lượng sức mình, bắt luận đám người này sử dụng chiêu thức quỷ quái gì, đều không thể ngăn cản ông ta tiêu diệt bọn họ.

Bắc Âm Vương vận khí, phát công lực, Minh âm kết giới bảo vệ xung quanh ông ta bắt đầu xoay chuyển. Ông ta giờ lòng bàn tay lên đánh hướng về Mẫn Kỳ trên đỉnh đầu trước.

Bắc Âm Vương vừa hành động, Vu Lạc Ngôn cũng lập tức ra tay.

Trận hình vừa xếp xong, Vu Lạc Ngôn chính là ở vị trí chỉ huy tấn công. Thiên nhãn của anh nhìn thấy rất rõ huyết điểm kết giới của Minh âm kết giới. Chỉ thấy anh ép cổ tay một cái, vũ khí trên cổ tay lập tức khởi động, phóng tia laser về phía Bắc Âm Vương. Phục ma chú của Tiết Phi Hà và Tư Mã Cần cũng cùng lúc "bùm" một cái, đánh vào vị trí Ray chỉ định.

Sau một chiêu tấn công, mọi người tốc độ thay đổi trận hình, trở thành Ngũ tinh liên châu kết hợp thêm Tam giác trận. Vu Lạc Ngôn lại một lần nữa ổn định vị trí chỉ huy. Khi đó chú phá kết giới của Tam giác trận, Phục ma chú của Ngũ Tinh liên châu trận cùng nhau tấn công trực tiếp vào một điểm.

Bắc Âm Vương vận lần không ngờ tới sẽ như thế này, ông ta hai lần đều bị đánh trúng. Bùa chú con người sử dụng uy lực có hạn, nhưng sợi đỏ kỳ quái kia là thứ ông ta chưa từng thấy qua, lại có thể dễ dàng xuyên qua kết giới phòng hộ, tấn công trúng vào ông ta. Những loại chú kia cũng cùng phát huy tác dụng với sợi đỏ này, Minh âm kết giới của ông ta xem ra sắp không trụ được nữa rồi.

Bắc Âm Vương kinh hoàng thất sắc, không kìm được, buông lời quát hỏi: "Sợi đỏ này là pháp thuật gì?".

"Ngu dốt đây gọi là tia laser. Có thời gian thì phải đọc sách nhiều hơn, không có văn hóa thật mất mặt." Thư Đồng luôn luôn duy trì "bản sắc" của mình, hung dữ đập chân lên điểm "Sâm" của lão ma đầu.

Tám người lại thay đổi trận hình, lần này đứng ở tám vị trí ngang nhau, vây chặt Bắc Âm Vương lại.

Tinh thể căng thẳng, còn căng hơn cả dây đàn, vừa chạm phải sẽ lập tức bung ra. Mẫn Kỳ lại bị Thư Đồng ảnh hưởng, tự nhiên có tâm trạng trêu đùa, anh cười nói với Bắc Âm Vương: "Vừa rồi là Thiên cang bát trận bản ba chiều, chắc ông chưa nhìn thấy bao giờ nhỉ?".

Bắc Âm Vương tức đến cực độ, mím chặt môi không nói.

"Đừng cho rằng chỉ mình ông biết suy nghĩ, chúng tôi nghiên cứu ông rất lâu rồi." Âm Yên Tư khua tay, Phục ma chú ở tám phương đồng thời đánh tới.

Bắc Âm Vương nhanh như cắt quay người, xoay cánh tay, đánh về phía Vu Lạc Ngôn.

Ông ta đã nhìn ra, Thiên nhãn này công lực yếu nhất, nhưng lại giữ vị trí chủ đạo uy hiếp ông ta.

Vu Lạc Ngôn lập tức nhảy lên tránh nguy hiểm, bảy người còn lại thay đổi vị trí, lại xuất Phục ma chú cứu trợ, nhưng Vu Lạc Ngôn vẫn bị quét trúng lòng bàn chân, ở giữa không trung, bị một luồng khí mạnh cuộn lại đập lên tường.

Trong phòng giám sát, Chu Duệ và hai nhân viên thao tác mười đầu ngón tay cùng lúc, thoăn thoắt gõ trên bàn phím, tất cả hình vẽ từ các góc độ, và huyết điểm kết giới mà thiên nhãn của Vu Lạc Ngôn nhìn thấy, công kích trong suốt mấy vòng chiến liên tiếp, máy tính đều ghi nhớ toàn bộ. Càng thu được nhiều số liệu thì càng có thể nhanh chóng tìm ra điểm yếu của Bắc Âm Vương.

Vu Lạc Ngôn bị đánh văng khỏi trận hình, bảy người còn lại vẫn rất bình tĩnh, tiếp tục thay đổi vị trí, thi triển trận pháp.

Lâm nguy không được loạn, trong tình thế cấp bách vẫn có cơ chiến thắng.

Trận pháp của bọn họ, không phải là Thiên cang bát trận đơn giản, ngoại trừ có cải tiến yếu tố không gian ba chiều ra, còn phối hợp với các loại trận hình khác, biến ảo khó lường. Lúc đầu khi Nghiêm Lạc huấn luyện bọn họ đã nói, pháp thuật cổ tuy mạnh, nhưng bây giờ không còn là thời đại của những năng lượng đơn lẻ đó nữa, phải biết tùy thời mà thay đổi, phát triển, cải tiến, dám thay đổi thì mới có tiến bộ.

Phải nói lúc đầu bọn họ gắng sức đánh bại ma thần Ám Dạ, đã chứng minh được thế giới này tồn tại kỳ tích. Vậy thì hôm nay trận chiến với Bắc Âm Vương, nếu thắng lợi, sẽ chứng minh được tính quan trọng óc sáng tạo và tầm nhìn xa của thời đại. Nếu như thật sự thế giới này là do thần khai sáng, thì

đến hôm nay nó là do con người phát triển.

Bây người cùng Bắc Âm Vương chớp mắt đã đấu được mấy hồi. Vu Lạc Ngôn từ dưới đất bò dậy, anh cử động tứ chi, không có vấn đề gì lớn, thế là lao vào vòng chiến.

Ở một bên khác, bọn A Cường mất chút thời gian, đã xông phá được kết giới mới giăng, chạy vào trong. Hàng ma sư trông giữ Cửu Thiên Huyền Nữ thấy bọn A Cường đến, nhanh chóng hợp lực đỡ mấy nhân vật cấp thần này dậy, mau lẹ di chuyển ra bên ngoài.

Bắc Âm Vương thấy vậy, đương nhiên muốn ngăn cản.

Ông ta không giết Cửu Thiên Huyền Nữ, là có ý muốn dùng bà ép buộc thần giới. Một vị thần không còn pháp lực, cũng chỉ còn lại chút giá trị như thế mà thôi. Ông ta hiểu rõ ý nghĩa của chiến thần thiên đình này đối với thần tộc, có bà trong tay, kế hoạch của ông ta đã thành công một nửa rồi. Tiêu tốn bao công sức mới bắt giữ được, bây giờ đương nhiên không thể dễ dàng thả bà đi.

Bắc Âm Vương lao về phía bọn A Cường, nhưng ông ta vừa cử động, tám người Âm Yến Tư cũng hành động, bọn họ bày trận, ngăn Bắc Âm Vương lại.

Bắc Âm Vương đánh một chiêu không trúng, lại bị bao vây xung quanh, trong lòng vô cùng tức giận. Ông ta không hiểu, tuy Thiên Cang bát trận đích xác là trận pháp chiến đấu tốt nhất khi đối phó với ma thần. Nhưng những con người này sử dụng trận pháp đó lung tung như vậy, chẳng rõ là phương thức gì, không ra làm sao, tại sao uy lực vẫn mạnh đến thế?

Sức mạnh của Diệt thần chú ở cả khu vực này đang từng chút từng chút yếu đi, Bắc Âm Vương vẫn luôn cảm nhận được, đối với điều này mà nói, ông ta cũng không thể nào hiểu nổi. Bọn họ chỉ là con người, những con người nhỏ bé, Diệt thần chú trận vốn không thể phá, bọn họ tại sao có thể làm được?

Trong khoảng thời gian vài chiêu, Cửu Thiên Huyền Nữ đã được đưa ra ngoài an toàn. Mấy hàng ma sư khác đẩy mấy chiếc máy vào trong, lấp đặt ở bốn góc khu nhà xưởng.

Bắc Âm Vương càng đánh càng sốt ruột, mấy chiếc máy này là gì, ông ta không biết, trước mắt ông ta chỉ biết đánh qua đánh lại hơn bốn mươi hồi, Minh âm kết giới của ông ta đã sắp bị công phá rồi. Đây không đơn thuần là vấn đề thắng bại, mà còn là danh dự! Nếu ông ta thua, đó là nỗi nhục lớn nhất từ khi ông ta có được sinh mệnh đến bây giờ!

Năm đó bị đoạt vương vị, bị đánh bại bên trong phong ấn kết giới, ông ta tuy hận nhưng chấp nhận được, bởi vì đó là cuộc so bì giữa thần với thần. Nhưng hôm nay nếu như bị thua trong tay loài người, ông ta làm sao có thể nuốt trôi nỗi nhục này.

Khi thấy bọn A Cường đưa mấy người Huyền Thiên Ngọc Nữ ra ngoài rồi, trong phòng giám sát, tiếng hoan hô như sấm động. Đệ tử Huyền Thiên phái không kìm được ôm lấy các hàng ma sư. Cửu Thiên Huyền Nữ được chuyển lên xe, chiếc xe hú còi chờ vị chiến thần nhanh chóng lái về phía công ty.

Chu Duệ cười, lớn tiếng nói trong thiết bị liên lạc: "Giải cứu thành công Cửu Thiên Huyền Nữ! Lặp lại! Giải cứu thành công Cửu Thiên Huyền Nữ! Giải cứu thành công rồi, các đồng đội, mọi người là anh hùng!"

Bắc Âm Vương không nghe thấy lời trong thiết bị liên lạc, nhưng tiếng hoan hô như sấm động bên ngoài nhà xưởng, ông ta nghe rất rõ. Ông ta càng sốt ruột thì càng yếu thế. Nhóm Âm Yến Tư đánh đến bây giờ ngược lại hoàn toàn không còn áp lực. Cửu Thiên Huyền Nữ đã được cứu ra, nhiệm vụ đã hoàn thành, bọn họ lại thắng rồi!

Bây giờ mọi người đều đang đeo vòng nguyệt quế vinh quang, tuy rằng nhiều ít đều có vết thương, nhưng càng đánh lại càng sung sức.

Âm Yến Tư lớn tiếng đáp lời Chu Duệ: "Giết Bắc Âm Vương rồi, chúng tôi mới thật sự là anh hùng!"

Trận chiến tiếp theo, là vì Boss! Vì tất cả nỗ lực trước đây anh đã phải bỏ ra cho thế giới này!

Sau vòng đấu thứ sáu mươi ba, Vu Lạc Ngôn hét lớn một tiếng: "Ông ta không còn kết giới bảo vệ nữa".

Dưới Thiên Cang bát trận, tám người hợp lực đánh ra Phục ma chú.

"Ầm" một tiếng, Bắc Âm Vương lao lên trên, trực tiếp xông phá nóc nhà, hình như ông ta đã không còn để ý đến thể diện nữa, quyết định chạy trốn rồi.

Nhưng khi ông ta xông ra ngoài, thứ chờ đợi trên đầu, lại là lưới phục ma hai chiếc máy bay tuần tra sớm đã chuẩn bị. Bắc Âm Vương tức giận gầm lên một tiếng, nhưng hình như không dám đụng vào, ông ta lập tức gieo mình xuống, tránh đòn tấn công của tám lưới. Không đợi ông ta rơi xuống đất, mấy bùa chú bày bốn góc đã nhanh chóng phóng ra Phục ma chú, đánh trúng lên người ông ta.

Chu Duệ bên kia hoan hô một tiếng: "Tìm ra điểm yếu của ông ta rồi, tôi dùng bùa sáng điều khiển từ xa chỉ cho mọi người".

Bốn chiếc máy bùa chú phóng ra tám đường ánh sáng đỏ, chiếu lên trên người Bắc Âm Vương. Tuy Bắc Âm Vương vận mình tránh, laser chỉ hiện lên có một thoáng trên mình ông ta, nhưng đã chỉ rõ cả tám điểm huyệt. Tám người tấn công vào tám vị trí khác nhau ánh sáng laser chỉ, Bắc Âm Vương vùng vẫy như con thú bị giam.

Trong phòng giám sát, tiếng gõ bàn phím gấp gấp vang lên, thân hình Bắc Âm Vương vừa ổn định, máy tính lại lần nữa nắm bắt vị trí, bốn chiếc máy tiếp tục phóng laser. Thao tác viên lần này thêm vào Phục ma chú, bọn Âm Yến Tư nắm chắc cơ hội, lại lần nữa tấn công.

Bắc Âm Vương đứng sừng sững không ngã, ông ta buông tiếng gầm thét, xuất ra một chiêu, ba người Thư Đồng, Tiết Phi Hà, Ray bị đánh bay ra. Tur Mã Cần hơi dừng tay lại, suýt chút nữa lộ ra sơ hở. Âm Yên Tư quát lớn một tiếng: “Không được loạn, đứng vững”.

Chu Duệ ở trong phòng giám sát cũng cất tiếng chửi: "Mẹ nó chứ, ông đây không tin không xử lý được mày". Anh thay đổi trình tự, điều động phối hợp các tia thuộc trận hình Ngũ tinh liên châu, lần này chỉ vào năm vị trí.

Bốn chiếc máy chỉ có thể chiếu vào bốn điểm, mọi người cùng lúc tấn công vào bốn điểm đó trên mình Bắc Âm Vương. Vu Lạc Ngôn ngầm hiểu, tự động bổ sung vị trí còn lại. Ngũ tinh liên châu trận, tuy không uy lực bằng Thiên Cang Bát trận, nhưng trước mắt, Bắc Âm Vương đã là con thú bị giam, chẳng còn mấy sức lực nữa.

Bọn Thư Đồng bỏ chạy, lại lần nữa lao vào vòng chiến. Âm Yên Tư hét lên chỉ huy: "Trận hình 431, lại lần nữa!". Mọi người cùng nhau khởi động máy trợ lực dưới chân. Vu Lạc Ngôn, Thư Đồng, Cao Lôi, nhảy lên không trung. Chu Duệ mười đầu ngón tay lướt trên bàn phím, máy tính nhanh chóng chỉ ra những điểm chết của Bắc Âm Vương để trận hình 431 tấn công vào. Mẫn Kỳ nhảy một cái lên trên, lập tức trụ lại ở khoảng không trên đỉnh đầu của Bắc Âm Vương. Tám người dồn sức, lại tấn công lần nữa.

Trong một tần số liên lạc khác, nhân viên thao tác đang thông báo: “Tất lão đại, Diệt thần chú trận đã bị phá, có thể đi vào. Lặp lại, Diệt thần chú trận đã bị phá, có thể đi vào”.

Tất Mặc Kỳ, Thôi phán quan, Nhị Lang Thần đồng thời cảm thấy áp lực của khu vực đó đã tiêu tan, bọn họ nhanh như chớp xông vào khu nhà xưởng.

Trước mắt ba người bọn họ, Bắc Âm Vương "rầm" một cái đánh ra chương lực lớn, tấn công tám hàng ma sư, tám người kia bị luồng kinh lực đánh bay khắp các hướng trong nhà xưởng.

Ba người Tất Mặc Kỳ lập tức ra tay, xuất ra vòng thần hộ bảo vệ tám người.

Cùng lúc ấy, một lực tấn công cực mạnh được phóng ra, chớp mắt làm cho khu nhà xưởng nổ tung. Máy bay tuần tra di chuyển trên khu nhà lập tức tan ra, tránh được nguy hiểm trong gang tấc. Hàng ma sư và tiểu yêu tiểu quái xung quanh, toàn bộ đều bị hất bay. Còn tám người bên trong nhà xưởng, hoàn toàn dựa vào vòng bảo vệ của ba vị thần bọn Tất Mặc Kỳ, lúc này mới giữ được tính mạng.

Đá vỡ, vỡ lở, gạch ngói bay loạn xạ, sau một tràng những tiếng va đập, rơi vỡ, cả khu vực yên tĩnh trở lại. Chu Duệ là người đầu tiên khôi phục được thần trí, qua máy liên lạc, anh nhanh chóng nhắc nhở giết bắt yêu ma, đừng để cho bọn chúng nhân lúc rối loạn chạy mất. Các hàng ma sư đứng cảm xông lên, tiếp tục hành động tiêu diệt đến cùng.

Bọn Âm Yên Tư lúc này đang ngã dưới đất, vừa mở mắt ra liền thấy muôn vàn những tia sáng chói lòa, toàn bộ khu nhà đã không còn nữa. Tất Mặc Kỳ và Nhị Lang Thần nhanh chóng tìm kiếm một vòng xung quanh, nhưng chẳng thấy bóng dáng Bắc Âm Vương đâu.

Tám người nằm yên dưới đất không cử động nổi, lực phủ ngũ tạng cứ như lộn tung cả lên, mất đến nửa ngày mới kéo lại được sức lực.

Thư Đồng ôm ngực ho hỏi: “Vừa rồi là chơi trò cùng vào chỗ chết phải không?”.

Mẫn Kỳ nằm bất động, nhỏ tiếng nói: "Nếu có thể xử lý xong lão ta, cùng vào chỗ chết, ông đây cũng cam lòng”.

Tất Mặc Kỳ quay trở lại, vừa hay nghe thấy câu này, liền nói: "Anh nguyện ý, nhưng ông ta thì không chịu, ông ta chạy mất rồi”.

Âm Yên Tư không kìm được, thô lỗ chửi một câu: "Khốn kiếp!”.

Tiết Phi Hà lật người, nôn ra mấy ngụm máu, Tur Mã Cần bò đến bên cạnh cô, ôm cô thật chặt trong lòng: "Em dọa chết anh rồi". Tiết Phi Hà nói không ra lời, trong lòng đầy sợ hãi, cũng ôm anh thật chặt. Tur Mã Cần áp mặt lên tóc cô, lại không kìm được cúi đầu hôn lên trán cô.

Cao Lôi bật mắt lại: "Khốn nạn, tôi đã bảo hai người rất kỳ lạ mà. Bây giờ đang chiến tranh, xin đừng diễn phim 'nhi nữ tình trường' có được không, phá hoại không khí”.

"Oa, hai người bọn họ bất thường như vậy, sao tôi không biết nhỉ?" Thư Đồng kêu oa oa.

"Cô có IQ chắc?"

"Xì, chỗ chúng ta bây giờ đang lưu hành một tình yêu ngầm hay sao? Tiểu Tiểu lén lút lấy được Boss rồi, Phi Hà cô lặng lẽ tấn công Tur Mã. Vậy tôi phải làm thế nào chứ? Mọi người quá không trọng nghĩa đó, rõ ràng nói là tỷ muội hàng ma xinh đẹp, kết quả, mọi người đều vứt tôi mà đi..." Thư Đồng luôn nồm không nghỉ.

"Ôi Trời ơi." Cao Lôi hét lớn: "Cảm phiền ai đến bịt miệng cô ấy lại một chút đi”.

Ray tương đối thực tế anh nói: "Tôi bây giờ chỉ quan tâm liệu có ai tới khiêng chúng ta về hay không thôi, tôi đến đầu ngón tay cũng không cử động nổi nữa rồi”.

Thôi phán quan cười, kéo Nhị Lang Thần vẫn có chút bối rối đi ra bên ngoài giúp đỡ các hàng ma sư kia giải quyết hậu quả. Tất Mặc Kỳ bước đến, cùng với mấy hàng ma sư xông vào trong đờ tám người dậy, cười nói: “Phục vụ cấp thần chỉ đến đờ dậy, muốn có người khiêng, tự mình tìm người”.

Trong phòng giám sát, Chu Duệ ngã người trên ghế, sau lưng là một phòng đầy người, vì thắng lợi giống như kỳ tích này mà đang rộn cả lên. Tuy không bắt được Bắc Âm Vương, nhưng những con người bình thường bọn họ cũng đã cứu được Cửu Thiên Huyền Nữ. Cũng chính là những người bình thường bọn họ đã đánh cho Bắc Âm Vương phải lao vào đồng hoang mà chạy!

Đệ tử Huyền Thiên phái và các hàng ma sư ôm lấy nhau nhảy nhót hoan hô, còn giơ ngón tay cái lên với các hàng ma sư.

Các nhân viên thao tác máy tính sau khi căng thẳng cực độ thì đã quá mệt mỏi, đang thả lỏng người, nhưng nụ cười trên mặt cũng không thể che giấu được.

Chúc Tiểu Tiểu đứng dậy, nhìn hình ảnh máy bay trinh sát vẫn đang gửi về trên màn hình lớn. Khu nhà xưởng giờ đã trở thành một khối đồ nát hỗn độn, nhưng lại là thánh địa của vinh quang. Chúc Tiểu Tiểu không cười, cô đang nghĩ thật đáng tiếc vì Boss không thể nhìn thấy tất cả những điều này.

Cô nhớ đến Nghiêm Lạc, trước mắt dường như xuất hiện ảo giác, cô thực sự đã nhìn thấy bóng dáng Boss. Tiểu Tiểu bước đến gần màn hình, dụi mắt, không phải là ảo giác, bóng dáng đó từ xa đang chậm chậm tiến về khu nhà xưởng, hóa thành tro cô cũng nhận ra.

Là Boss!

Sự xuất hiện của Nghiêm Lạc khiến cả đám người có mặt tại hiện trường đều ngẩn ra, kinh ngạc. Những yêu ma quỷ quái khác đều dễ xử lý, gắng sức giết là được, nhưng mà bây giờ, người trước mắt bọn họ lại là Boss!

Các hàng ma sư lần lượt lùi ra sau, một là vì tâm lý kính sợ, sùng bái từ lâu nay đối với Boss, hai là vì không biết rõ Boss trước mắt rốt cuộc đang trong trạng thái gì, thực sự là không dám động thủ với anh. Mọi người có thể tránh liến tránh, Nghiêm Lạc cả đoạn đường bước đến, lại như đi giữa chốn không người.

Nhị Lang Thần lại không phải là "fan" của Nghiêm Lạc, hơn nữa người của ma đạo, chúng thần phải dứt khoát trừng trị, ông nâng tay lên, tam xoa kích nắm trong tay liền khua một đường chém về phía Nghiêm Lạc.

Nghiêm Lạc cực tốc độ, vọt người tránh đi nhanh như gió, khi quay lại, trong tay đã nắm chặt một thanh trường đao màu đen. Tam xoa kích và trường đao lao tới va vào nhau, phát ra một tiếng "choang" cực lớn.

Tất Mặc Kỳ nghe thấy, nhanh chóng chạy đến, ngay lúc Nghiêm Lạc một chân đá Nhị Lang Thần ra, vung đao chém đến một hàng ma sư bên cạnh, anh đã kịp thời xuất chiêu tấn công. Trong lúc nguy hiểm, Mặc Kỳ đẩy Nghiêm Lạc ra, cứu được hàng ma sư vẫn đang hoảng hồn chưa bình tâm lại được.

Nghiêm Lạc nhếch môi: "Diệt thần chú trận của Bắc Âm Vương mới thế mà đã bị phá tan rồi?". Ánh mắt anh băng lạnh quét qua một vòng hiện trường, lại lạnh lùng nói: "Xem ra, ta đã huấn luyện các ngươi quá tốt".

Ngữ khí biểu cảm của anh khiến Tất Mặc Kỳ tê dại, đây là Nghiêm Lạc đã thành ma, so với Bắc Âm Vương càng đáng sợ hơn gấp chục lần. Phải biết, ở đây ngoại trừ Nhị Lang Thần, những người khác, thậm chí mỗi chiếc xe mỗi khẩu súng, mỗi phần máy móc, Nghiêm Lạc đều nắm rõ như lòng bàn tay. Nếu như anh thực sự muốn phân rõ anh chết tôi sống, e là mọi người đều khó toàn thây.

Bọn Âm Yên Tư được người đỡ dậy, chậm chậm đi đến, thấy Nghiêm Lạc, tất cả đều sùng lại. Ánh mắt Nghiêm Lạc vượt qua Tất Mặc Kỳ, dừng trên người bọn họ, anh chuyển động trường đao trong tay, nói: "Rất tốt, người rất đông đủ, vừa hay một lần có thể giải quyết hết".

Tất Mặc Kỳ đột nhiên hiểu mục đích của Nghiêm Lạc, Thiên cang bát trận này là anh đích thân huấn luyện, uy lực của nó anh đương nhiên nắm rõ.

Nghiêm Lạc muốn mượn trận chiến của Bắc Âm Vương để diệt trừ mối uy hiếp này. Tuy Diệt thần chú trận nhanh như thế đã bị phá nằm ngoài dự liệu của anh, nhưng anh cho rằng sẽ không còn cơ hội động thủ nào tốt hơn bây giờ nữa.

Nhị Lang Thần lại không nghĩ nhiều như bọn họ, ông khua kích đánh tới, soạt soạt hai đường chém đến Nghiêm Lạc.

Nghiêm Lạc giương đao nghênh đón, chiêu nào cũng đầy sát khí. Trước tình thế như vậy, Tất Mặc Kỳ không thể do dự nữa, anh giơ tay, vung hai thanh kiếm lên, lớn tiếng quát nhóm hàng ma sư phía sau: "Mọi người tản ra trước, mau đi!".

Nhưng Nghiêm Lạc lúc này đã khua đao lao đến: "Ai cũng đừng mong đi!".

Tất Mặc Kỳ hai kiếm bày ra thế phòng thủ, chặn Nghiêm Lạc lại, Nhị Lang Thần nhân cơ hội, nâng tam xoa kích đâm vào sau lưng Nghiêm Lạc. Trong tiếng hét kinh hãi của Chúc Tiểu Tiểu, Nghiêm Lạc giống như mũi tên lao vút lên không tránh đòn tấn công, đồng thời lại với tay kéo một máy bay trinh sát xuống. Máy người trên máy bay bị đẩy ra ngoài, Thôi phán quan vội vàng làm phép, kéo bọn họ lại, đặt lên mặt đất.

Lúc này một chiếc máy bay trinh sát khác phóng ra lưới phục ma, hướng đến Nghiêm Lạc, chụp xuống. Nhưng Nghiêm Lạc dường như sớm đã chuẩn bị, anh lao ra ngoài, tóm lấy súng máy của máy bay trinh sát, cuốn lấy dây đạn dài, sau đó đẩy thân máy bay đập vào lưới phục ma. Tầm lưới bị máy bay đánh tung, rơi xuống mặt đất, vang lên một tiếng nổ lớn, ánh lửa ngút trời.

Hàng ma sư xung quanh gắng sức tìm chỗ nấp. Tất Mặc Kỳ và Thôi phán quan vội vàng ra tay bảo vệ mọi người. Nhị Lang Thần lại lần nữa tấn công về phía Nghiêm Lạc, Nghiêm Lạc không múa đao nghênh đón nữa, trái lại, cầm súng máy lên bắn về phía bọn họ. Trong súng là đạn bùa, đối phó với yêu ma lực sát thương cực mạnh, bắn lên trên người đương nhiên cũng sẽ gây thương vong, nếu thêm vào chú thuật nữa, còn có thể sát hại cả người của thần tộc.

Lúc này, Nghiêm Lạc đương nhiên biết, anh một tay cầm chắc súng, "tạch tạch tạch" liên tiếp bắn mấy phát. Chỉ thấy một loạt hàng ma sư ngã xuống, Nhị Lang Thần né không kịp, cũng bị trúng hai viên đạn, đành phải lùi nhanh, tránh về phía sau.

Tất Mặc Kỳ không kìm được, mở miệng cần nhả: "Được rồi, tôi đã biết anh khó xử lý hơn Bắc Âm Vương mà".

Lúc này nói nhiều vô ích, Nhị Lang Thần, Thôi phán quan và Tất Mặc Kỳ giăng kết giới phòng thủ, tạo ra nửa vòng tròn, bảo vệ cho đám người phía sau. Các hàng ma sư gắng sức đưa người bị thương lên xe một cách nhanh nhất rồi chuẩn bị rút lui. Bọn Âm Yên Tư cũng đã đứng vào vị trí, thiết lập xong trận hình ngay sau kết giới bảo vệ, chuẩn bị nghênh địch bất cứ lúc nào.

Tất Mặc Kỳ lớn tiếng hét trong thiết bị liên lạc: "Bảo máy bay và xe chạy xa một chút, mang hết tất cả trang bị đi, không được để anh ta cướp được". Ma đầu đối với năng lực ba giới người, ma, thần đều nắm rõ như lòng bàn tay, thật sự không phải chỉ dùng một từ "đáng sợ" mà có thể hình dung hết.

Chu Duệ nhanh chóng điều phối, mọi người ở hiện trường vội vàng rời đi. Dưới khí thế lớn mạnh của Nghiêm Lạc mọi người không còn cảm thấy phấn chấn và tràn trề sinh lực như lúc thắng trận trước đó nữa. Tất cả đều vô cùng hoảng loạn.

Nghiêm Lạc hình như lại rất hứng thú với những gì trước mắt. Nhìn ba người bọn Tất Mặc Kỳ đang nghiêm cẩn chờ đợi, lại nhìn đoàn hàng ma sư đang bày Thiên Cang bát trận phía sau bọn họ, anh cười.

Nụ cười đó, đặc ý giống như nhìn vào vật sẵn đang vùng vẫy sắp chết, vui vẻ giống như thỏa mãn cơn khát máu.

Nụ cười đó có thể coi như một nhát dao găm vào trái tim Chúc Tiểu Tiểu, đau đến mức cô không kìm được, bật khóc: "Boss, anh đừng có như vậy, cầu xin anh đừng có như vậy..."

Nhưng Nghiêm Lạc không nghe thấy, anh dang hai tay, dây đạn dài bung ra, những viên đạn lơ lửng giữa không trung, trải ra một mảng dày đặc.

Nghiêm Lạc vừa mỉm cười vừa cử động ngón tay, viên đạn giống như có sinh mệnh vậy, di chuyển giữa không trung, xếp thành mấy trận hình. Những viên đạn bé nhỏ này, linh hoạt, dễ chuyển động, những trận hình đó lại so le chồng lên nhau, hình thành một tổ hợp quái dị, phức tạp.

Mặt mấy người Tất Mặc Kỳ biến sắc, bọn Âm Yên Tư nhìn chăm chăm vào trận hình của những viên đạn kia cũng nói không nên lời. Nghiêm Lạc vẫn cứ mỉm cười: "Thiên Cang bát trận có phải không? Ta cũng biết". Anh đặc ý cười: "Những trò chơi các ngươi biết, ta đều biết. Xin lỗi, ta không muốn các ngươi thấy được ánh mặt trời ngày mai nữa".

Chúc Tiểu Tiểu không chịu đựng nổi nữa, cô nhào đến trước bàn điều khiển, mở máy phát thanh trên xe ở hiện trường, lớn tiếng hét: "Boss, Boss, anh là tên đại khốn nạn như thế này sao, nếu anh dám giết bọn họ, em sẽ hận anh, hận chết anh!".

Tiếng la đột ngột vang lên dường như khiến Nghiêm Lạc sững lại. Chúc Tiểu Tiểu lúc này niệm một chuỗi thần chú, thân hình Nghiêm Lạc hơi lay động. Chúc Tiểu Tiểu lại niệm một lần nữa, Nghiêm Lạc nhú chặt mày, hình như rất không thoải mái.

Chúc Tiểu Tiểu cất tiếng khóc hu hu: "Anh lừa em, anh nói chỉ cần em dùng thuật chiêu gọi, bất luận anh đang ở đâu, anh nhất định sẽ chạy đến, anh lừa em...". Anh cho cô quyền được chiêu gọi, đáng tiếc lần đầu tiên cô niệm hoàn chỉnh, anh lại không nghe theo lời chiêu gọi của cô.

Nghiêm Lạc hình như cảm thấy rất phiền phức, anh cau mày, đứng đó thần thờ. Nhị Lang Thần đang muốn lên trước đánh, Tất Mặc Kỳ lại một tay giữ ông, nhỏ giọng nói: "Đừng đánh nữa, đi".

Nhờ vào tình hình trước mắt, hàng ma sư đã tránh đi gần hết, lúc này mọi người nắm chắc cơ hội, khởi động xe nhanh chóng chạy. Ba người Tất Mặc Kỳ cùng bọn Âm Yên Tư cũng nhanh chóng di chuyển. Nghiêm Lạc nhìn thấy hành động của bọn họ, nhưng không động thủ, anh ngơ ngác nhìn quanh, cũng không biết đang nghĩ gì.

Máy bay trên đỉnh đầu di chuyển ra xa, từ từ rời đi. Chúc Tiểu Tiểu vẫn đang khóc, tiếng khóc thút thít đó cùng với chiếc xe càng lúc càng đi xa, dần dần không còn nghe rõ nữa. Nghiêm Lạc giống như lừa giận trào lên, anh nắm chặt hai bàn tay, gầm lớn một tiếng.

Chính ở trong tiếng gầm này, một luồng xung lực mạnh mẽ vượt qua không gian xa xôi, tấn công tới chỗ Chúc Tiểu Tiểu. Cô trúng đòn, lập tức ngã xuống đất, hôn mê.

Chúc Tiểu Tiểu không hề biết sau đó đã xảy ra chuyện gì. Cô hình như vừa ngủ một giấc, lại hình như vừa đánh nhau một trận, cùng những cơn đau mỗi khắp thân mình, cô dần dần phục hồi ý thức.

Có người bên cạnh cô đang nói, cô nghe ra được là Tề Nghiên La. Nghiên La đang hỏi chuyện Tình tuyến của Thủy Linh: "Cô khẳng định chính là ở bên dưới khu vực đó?".

"Đương nhiên rồi, tôi sẽ không nhận lầm. Ở đó tuyệt đối không phải nguồn nước bình thường, nhưng không có đường, tôi không đi qua được."

"A La." Chúc Tiểu Tiểu mở mắt ra, câu đầu tiên nói với Tề Nghiên La chính là: "Mình muốn đến địa ngục".

Tề Nghiên La mỉm chặt môi, không nói gì.

Chúc Tiểu Tiểu ngồi dậy, kéo tay cô: "Cầu xin cậu, A La, mình có thể phá được những phong ấn đó, Boss đang đợi mình lấy Tình tuyến cứu anh ấy".

Tề Nghiên La nhìn cô, không thể không bảo cho cô sự thực: "Anh ấy đến cậu cũng muốn giết, anh ấy không hề đợi nước Tinh tuyền. Trên thực tế, nếu như anh ấy biết cậu tìm thấy Tinh tuyền nhất định sẽ tìm trăm phương ngàn kế để giết cậu". Anh ấy cũng sẽ giống như những ma đầu từ trước đến nay, cho nên Tinh tuyền mới bị vĩnh viễn chôn dưới địa ngục.

"Anh ấy sẽ không như vậy đâu, anh ấy còn nhớ mình, mình gọi anh ấy, anh ấy liền dừng tay. A La, anh ấy còn nhớ mình."

"Heo Con, là anh ấy đã đánh cậu bị thương. Cậu dùng thuật chiêu gọi, làm liên thông năng lượng giữa cậu và anh ấy, cho nên anh ấy có thể từ xa làm bị thương cậu. Nếu không phải vì trong tòa nhà này có kết giới bảo vệ của thần tộc, cậu bây giờ chắc chắn mất mạng rồi."

Chúc Tiểu Tiểu ngán ra, tay đang kéo Tề Nghiên La thả lỏng, cô lắp bắp: "Anh ấy chỉ nhất thời hồ đồ thôi, anh ấy còn nhớ đến mình, thật đó, anh ấy nhớ mình."

Tề Nghiên La thở dài, xoa đầu cô: "Heo Con, mình nói cho cậu biết, anh ấy không hề mất ký ức, mỗi một người, mỗi một việc, anh ấy đều nhớ rõ ràng, nhưng anh ấy đã thay đổi rồi. Cũng giống như một người ban đầu rất thích ăn sườn bò, đột nhiên vô cùng ghét, hơn nữa sẽ cảm thấy không thể lý giải nổi đối với việc bản thân mình trước đây vì sao thích mà giờ lại căm ghét. Anh ấy biết cậu là ai, biết giữa anh ấy và cậu từng xảy ra chuyện gì. Chỉ là anh ấy đã không còn để ý đến nữa".

Chúc Tiểu Tiểu trông mắt nóng rực, cô nắm chặt bàn tay, kìm nén nước mắt, rất lâu sau mới nói: "Anh ấy chẳng qua bị bệnh thôi, mình phải đi tìm thuốc cho anh ấy".

Tề Nghiên La nhìn cô chăm chú, nhần nại khuyên: "Nếu như không tìm thấy thì sao? Nếu như kết giới ở chỗ đó mạnh đến mức ngay cả cậu cũng không phá được thì sao? Nếu như sau khi phá kết giới, phát hiện Tinh tuyền bên trong căn bản đã bị hủy rồi thì sao? Nếu như chuyến đi lần này sẽ cướp mất mạng sống của cậu thì sao?".

Chúc Tiểu Tiểu ngược lên nhìn thẳng vào mắt Tề Nghiên La, cô nghiêm túc đáp từng chữ từng chữ: "Dù thế mình cũng phải đi".

Tề Nghiên La nói không nên lời, Chúc Tiểu Tiểu lại tiếp tục nói: "Nếu như mình chết rồi, cậu sẽ sắp xếp cho mình đầu thai, mình vẫn muốn làm hàng ma sư, kiếp sau nếu Boss vẫn chưa chết, mình sẽ tiếp tục đi tìm Tinh tuyền". Trước đây anh chờ đợi đòi đòi kiếp kiếp, sau này đối lại cô sẽ vì anh đòi đòi kiếp kiếp tìm thuốc là được rồi. Mỗi một thứ anh trả giá vì cô, cô đều nguyện ý trả lại cho anh.

Nhưng Tề Nghiên La cười khổ, cô không phải không chịu tác thành cho hai người, chỉ là có chút chuyện, cô thật sự có lòng mà bất lực. "Nếu như cậu chết ở địa ngục, mình sẽ rất khó tìm thấy hồn phách của cậu."

Chúc Tiểu Tiểu hơi sững người, cô nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cắn răng: "Vậy đến lúc đó mình sẽ không tìm nữa, nếu như thực sự phải chết ở địa ngục, lúc sắp chết mình sẽ dùng thuật chiêu gọi, dẫn Boss đến địa ngục, sau đó các cậu liền phong ấn lên, giống như phong ấn Tinh tuyền ấy. Như vậy Boss sẽ không thể ra ngoài làm chuyện xấu nữa, mà mình cũng có thể ở cùng với anh ấy".

"Heo Con." Tề Nghiên La thật sự không biết nên nói gì mới được.

"A La, lạc quan một chút đi mà, khí chất nữ vương của cậu đâu? Nói chưa biết chừng mình lại thuận lợi tìm thấy Tinh tuyền thì sao. Mình dù gì cũng là Heo Con thân dũng do địa phủ đào tạo. Boss từng nói, năm đó uy danh của mình ở bên ngoài, còn khiến kẻ địch nghe thấy đã sợ. Bây giờ, mình là Diêm La phu nhân, nếu như Boss vẫn còn tại vị, vậy mình chính là vương hậu của địa phủ đó, mình làm sao dễ dàng nhận thua như thế được? Mình nhất định có thể tìm thấy Tinh tuyền. Chỉ lo sau khi tìm thấy, chúng ta làm thế nào bắt anh ấy uống được thôi, việc này phải nghĩ kỹ một chút."

Tề Nghiên La nhìn Chúc Tiểu Tiểu, hồi lâu sau, cuối cùng cô đứng dậy: "Cậu nói đúng, lạc quan một chút, có lẽ tình hình thật sự không xấu như vậy. Cậu cho mình ít thời gian, Bắc Âm Vương trốn rồi, ma thần các nơi trước mắt cũng không biết đi hướng nào. Nhưng khắp nơi tai họa không dứt, tình hình rối loạn, mình không thể vứt bỏ những thứ này lập tức đưa cậu đi được. Đợi mình sắp xếp một chút, bàn giao lại vụ việc, cậu cứ nghỉ ngơi cho tốt trước đi, đường khôi vết thương, bồi bổ tinh thần. Đến khi sẵn sàng, mình sẽ đích thân bảo vệ, đưa cậu vào địa phủ".

Chúc Tiểu Tiểu vui mừng gật đầu, Tề Nghiên La dặn dò một lượt rồi ra ngoài. Chúc Tiểu Tiểu lại chẳng chịu nghỉ ngơi chăm sóc bản thân, cô kéo Thủy Linh tới, tỉ mỉ hỏi tình hình của Tinh tuyền, sau đó bắt đầu chuẩn bị mọi thứ trước khi xuất phát.

Cô tới gặp bác sĩ, uống thuốc theo giờ đúng như yêu cầu của Tề Nghiên La, cô cũng đi thăm Bát Bát, hỏi han Mạnh Mạnh, và cả mấy người Cửu Thiên Huyền Nữ vừa mới tỉnh lại. Cô hưng phấn nói với mọi người, cô sẽ tới địa phủ đem nước Tinh tuyền về. Cô còn nói với Cửu Thiên Huyền Nữ: "Tôi mang nước Tinh tuyền ra ngoài nhiều một chút, như vậy sẽ có thể nghiên cứu vũ khí mới, đến khi đó đánh cho những kẻ xấu trong ma giới kia tôi bồi, tan tác, tiêu diệt sạch sẽ bọn chúng. Bắc Âm Vương, ông ta dù trốn chạy cũng không có tác dụng, chúng ta nhất định sẽ bắt được ông ta, báo thù cho Boss!".

Đây là lần đầu tiên từ khi nhập thế đến nay, Cửu Thiên Huyền Nữ nói chuyện đàng hoàng thế này với Chúc Tiểu Tiểu. Nhìn Chúc Tiểu Tiểu mặt mày tươi tỉnh đắc ý, tinh thần phấn chấn nói về viễn cảnh đẹp đẽ, Cửu Thiên Huyền Nữ không nhịn được cười. Đây vẫn là đồ đệ Heo Con vừa dùng cảm lai hay kích động của bà. Trước đây, vì sao bà lại cho rằng cô chỉ là một con người yếu đuối, mang thiên phú nhưng không gánh vác được nhiệm vụ chứ?

Chúc Tiểu Tiểu lại chạy đi gặp Happy và Smile khi họ vừa hoàn thành nhiệm vụ quay về, còn cả mấy người Âm Yến Tư đang nghỉ ngơi nữa. Thực sự, cứ coi như Chúc Tiểu Tiểu không nói, mọi người cũng mập mờ cảm nhận được ẩn ý phía sau những lời nói của cô.

Hành trình nguy hiểm xuống địa ngục, không thể biết trước Chúc Tiểu Tiểu đi rồi có quay lại được không. Nhưng nhóm bạn tốt này, ngoại trừ chúc phúc ra thì thực sự chẳng thể giúp được gì. Tiểu Tiểu lại tỏ ra vô cùng hào hứng, cô chuẩn bị một ba lô lớn, đặt vũ khí và huyết thạch vào trong, lại cầm theo

hai bình bùa để đựng nước Tinh tuyền. Cuối cùng còn đem theo cả giấy chứng nhận kết hôn và ảnh của cô cùng Nghiễm Lạc, vạn nhất không ra ngoài được nữa, những thứ này vẫn có thể ở bên cô.

Tiểu Tiểu cố gắng nghỉ ngơi điều dưỡng, ăn ngủ thật tốt. Cô nói với bản thân, mình nhất định phải có tinh thần tốt nhất khi đi vào địa ngục. Ở đó cứ cho là núi đao biển lửa, cô cũng không thể ngã xuống. Cô nhất định phải tìm được Tinh tuyền, cô nhất định phải cứu được Boss!

Ba ngày sau, Tề Nghiễm La cùng Chúc Tiểu Tiểu và Thủy Linh đứng trong phòng làm việc của Waiting, trước mặt, là cửa địa ngục đen sì.

Tất Mặc Kỳ đứng bên cạnh, sắc mặt rất không dễ coi.

Chúc Tiểu Tiểu đang tạm biệt Bát Bát và mấy người bạn Thư Đồng, Tề Nghiễm La thì khẽ nói gì đó với Tất Mặc Kỳ. Cuối cùng Tất Mặc Kỳ ôm Tề Nghiễm La thật chặt, đồng ý một tiếng: "Được". Rất lâu hai người mới rời nhau, Tề Nghiễm La kiễng chân, nhẹ nhàng hôn anh một cái. Sau đó bọn họ quay lại, hợp lực làm một vòng bảo vệ trên người Chúc Tiểu Tiểu.

"Đây là để bảo vệ cậu ở trong địa ngục sẽ không bị âm khí và tà khí làm tổn thương, nhưng nếu đối phó với những ác quỷ yêu ma kia thì không có tác dụng."

Chúc Tiểu Tiểu vỗ vào Tiểu Phấn Hồng: "Mình có nó rồi", lại xoa xoa đá tinh hồn: "Còn có Boss đang bảo vệ mình, mình chẳng sợ gì cả".

Tề Nghiễm La và Tất Mặc Kỳ nhìn nhau một cái, lại nói: "Trong địa ngục đầy âm khí, nhưng dưới mặt đất lại là Phân tâm liệt hỏa, cho nên cậu sẽ cảm thấy dưới chân rất nóng, trên người lại rất lạnh. Vòng bảo vệ của bọn mình cũng không thể giúp cậu tránh được sự đau đớn đó, nếu như cậu không cách nào chịu đựng được, tinh thần suy sụp, vòng bảo vệ này không bảo vệ nổi cậu đâu".

Chúc Tiểu Tiểu kéo ba lô, cười hỏi: "Vậy chúng ta bây giờ có thể xuất phát chưa?".

Tề Nghiễm La không nói thêm nữa, nắm lấy tay Chúc Tiểu Tiểu, Thủy Linh thấy vậy, vội vàng nhảy vào trong chiếc bình nhỏ ở thắt lưng Tiểu Tiểu. Chúc Tiểu Tiểu quay lại vẫy tay chào mọi người, chỉ nói một câu: "Tạm biệt!", sau đó cùng Tề Nghiễm La nhảy vào cửa địa phủ.

Tề Nghiễm La nói không sai chút nào, trong địa phủ rất lạnh, vô cùng lạnh, lạnh ngoài sức tưởng tượng.

Chúc Tiểu Tiểu mặc áo len mỏng, thêm vào chiếc áo khoác dày, nhưng vẫn lạnh đến mức run rẩy. Cái lạnh đó là cái lạnh u ám, băng giá đến thấu xương, vô cùng quái đản. Chẳng trách Tề Nghiễm La nói không cần mặc áo lông vũ, dù gì mặc thế nào cũng vẫn lạnh, thà mặc gọn nhẹ thuận tiện hơn chút, gặp phải tình thế nguy hiểm còn có thể linh hoạt đối phó.

Trong địa phủ rất tối, tối đến mờ mịt lung, giống như trước mặt là bức màn đen kịt khi nền trời áp xuống những lúc chuẩn bị mưa, mắt có thể nhìn thấy, nhưng mờ mịt đến mức trong lòng khó chịu.

Tề Nghiễm La bảo Chúc Tiểu Tiểu, trước đây địa phủ không phải như thế này, nhưng mấy trăm năm nay kết cấu năng lượng thế giới thay đổi, tam giới mất cân bằng, vị trí của địa phủ cũng bị lay động. Mà năng lượng ác do vậy càng tăng, rất khó bảo vệ duy trì được sự ổn định của địa phủ. Thế là Nghiễm Lạc dứt khoát làm sạch địa phủ, đem những năng lượng tiêu cực và khí ô nhiễm khác dẫn nhập vào đây, duy trì linh khí của nhân gian. Những ác hồn, yêu quỷ, ma linh không chứa nổi kia, anh cũng cho người khóa giữ lại. Cho nên, địa phủ của hôm nay, là "địa ngục" đúng nghĩa.

Chúc Tiểu Tiểu cùng Tề Nghiễm La đi trên con đường đá, trong lòng trào lên cảm giác căng thẳng kỳ lạ không diễn tả nổi. Lòng hiếu kỳ đối với địa phủ trước kia giờ đã sạch trơn rồi, cô chẳng còn muốn biết đâu là cầu Nại Hà, đâu là Quỷ Môn Quan, hay là điện Diêm Vương, đài Vọng Hương trông như thế nào nữa. Một chút hứng thú cũng không còn.

Lúc này cô cần phải chịu đựng cái lạnh thấu xương, từng bước phía sau Tề Nghiễm La, cố gắng ghi nhớ đường đi. Đường đi lúc rộng lúc hẹp, tựa như không có điểm dừng, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng nước, hoặc là nhìn thấy những đám lớn thực vật không biết tên là gì, đều khiến người ta toát mồ hôi, sồn tóc gáy.

Hình như đi rất lâu rất lâu, Tề Nghiễm La đột nhiên dừng lại, cô nói với Chúc Tiểu Tiểu: "Chúng ta sắp tiến vào vị trí của mười tám tầng địa ngục, trong này bởi vì phải nhốt các hồn yêu quỷ, cho nên có đốt Phân tâm liệt hỏa, càng đi vào trong, đốt càng nhiều hơn, cậu phải biết chân của cậu thực ra không hề găm trên lửa, nhưng hồn của cậu sẽ lại cảm thấy đau khổ. Có vòng bảo vệ của mình và A Mặc, cậu nhất định không bị nguy hiểm đến tính mạng, cứ kiên trì tiếp tục là được. Ngoài ra, cậu phải bám thật sát mình, rất nhiều nhà lao giam giữ quý yêu sớm đã hư hại, bọn chúng chạy loạn khắp nơi. Khí người của cậu đối với bọn chúng mà nói là sự mê hoặc không gì ngăn được. Cho nên cậu nhất định phải bám sát mình",

Chúc Tiểu Tiểu gật đầu thật mạnh, hít thở mấy hơi thật sâu, sau đó bám sát Tề Nghiễm La tiếp tục đi xuống dưới.

Quả nhiên chẳng đi được bao lâu, cô bắt đầu cảm thấy nhiệt độ mặt đất càng lúc càng cao, qua một lúc, cảm thấy bỏng rát, bàn chân đau đớn. Mà cảm giác lạnh giá trên người lại càng ngày càng mạnh. Bầu không khí lạnh lẽo không hề vì lửa thiêu tâm bên dưới mà ấm áp hơn, trái lại, còn giống như kết hợp với nhau, lửa càng nóng, không khí càng lạnh.

Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy bản thân mình sẽ giống như món cá nướng, biến thành người nướng, nhưng chỉ có một nửa bên dưới là bị nướng chín, một nửa bên trên lại như món sashimi ướp lạnh.

Tề Nghiễm La cả đoạn đường cẩn thận quan sát cô, sợ cô chống chọi không nổi. Chúc Tiểu Tiểu vừa lạnh đến mức run rẩy, vừa phải chịu đựng lửa nóng thiêu đốt dưới lòng bàn chân, dần dần không còn nói nổi nữa. Trước khi bước vào địa phủ, trên người cô đã có mấy vết thương sau khi bị Nghiễm Lạc đánh. Nhưng bây giờ đi vào trong này rồi, chút đau đớn nhỏ ấy đã hoàn toàn bị nỗi đau khổ nơi địa ngục lấn át đến mức hoàn toàn không cảm thấy nữa.

Chúc Tiểu Tiểu cắn răng chịu đựng, chỉ có thể miễn cưỡng kéo lên một nụ cười, biểu thị với Tề Nghiên La rằng mình không sao.

Càng đi càng xuống sâu bên dưới, con đường vòng vèo khúc khuỷu, hai bên lúc là tường đá, lúc là lan can, chốc chốc lại có mấy khu đất trống. Chúc Tiểu Tiểu không biết đã đi bao lâu, cũng không biết sẽ đi đến bao giờ, cô đau đớn đến mức không còn để ý đến việc nhớ đường nữa, chỉ lảm bảm không trong lòng: "Boss yêu Heo Con, Heo Con yêu Boss..."

Đây là phương pháp kích thích Boss do cô sáng tạo ra, trước đây rất hữu dụng, bây giờ vào lúc này vẫn rất hữu dụng, lảm bảm như thế, cô cảm thấy bớt đau đớn hơn. Thủy Linh sớm đã nhảy ra khỏi chiếc bình nhỏ, bay giữa không trung dẫn đường. Chúc Tiểu Tiểu có chút ngưỡng mộ nó, không phải giẫm lên mặt đất, hạnh phúc biết bao.

Đi đến chỗ này, đúng như Tề Nghiên La nói, quả nhiên có yêu quý tấn công, nhưng số lượng không nhiều, chắc đã bị khí thể nữ vương của Tề Nghiên La áp chế không ít. Nhưng những kẻ dám đến, đều là những nhân vật có khả năng gây phiền phức lớn. Dẫu vậy thì địa phủ vẫn là địa phủ, Tề Nghiên La thể nào cũng là lão đại ở đây, cô tay cầm đại đao, khí thể kinh người, "soạt soạt" mấy cái, quét sạch mấy kẻ không biết thân biết phận này, Tiểu Phấn Hồng của Chúc Tiểu Tiểu không có chỗ nào mà phát huy công lực.

Nhưng điều này lại không hề mang đến cảm giác an toàn cho Chúc Tiểu Tiểu, cô càng đi xuống dưới, tim càng đập dữ dội. Cô biết nhất định sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Tiểu Tiểu càng ngày càng quen thuộc với linh lực của sợi dây đỏ Thiên Bà cho đeo ở cổ tay, cô không kim được, bảo Tề Nghiên La phải cẩn thận, lại hỏi Thủy Linh còn bao xa nữa.

Thủy Linh lần này xuống địa ngục cũng có thêm một chút thần khí. Lần trước đi cùng chú chuột béo, cứ phải tránh trái né phải thật là thảm hại, lần này cùng đi với Nữ Vương, thật sự cảm thấy an toàn, đáng tin cậy. Nhìn những quý yêu lần trước ức hiếp bọn nó bị đánh cho tan tác toi bời, trong lòng Thủy Linh vô cùng sáng khoái. Lúc này Thủy Linh vung những hạt nước lên, biến ảo tạo hình, trả lời: "Lần trước tôi cùng chuột béo chạy rất nhanh, hình như không mất nhiều thời gian thế này. Cô đi chậm như vậy, chắc vẫn chưa được một nửa đường đâu".

Chúc Tiểu Tiểu vừa nghe thấy, lòng liền nguội đi nửa phần. Đi lâu thế rồi mà mới được nửa đường? Cô xóc lại tinh thần, ưỡn thẳng lưng, bụng lại bắt đầu lảm nhảm: "Boss yêu Heo Con, Heo Con yêu Boss..."

Cô chẳng sợ gì cả, bất luận sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, cô đều không sợ. Cô vì Boss mà đến, vì Boss, cô chẳng sợ gì cả!

Nói như thế, nghĩ như thế, trước mắt dường như xuất hiện ảo giác, cô nhìn thấy Nghiêm Lạc đang đứng phía trước đợi cô. Trái tim cô đập dữ dội, không khống chế được tình cảm, chạy về phía Nghiêm Lạc.

Tề Nghiên La đột nhiên sững lại, Chúc Tiểu Tiểu không để ý va vào lưng cô rồi cũng dừng lại. Cái đụng này khiến Tiểu Tiểu đột nhiên tỉnh táo, người trước mặt, thật sự là Boss.

Anh đuổi đến rồi!

Chúc Tiểu Tiểu căng thẳng đến nghẹt thở, cảm thấy Tề Nghiên La trước mặt toàn thân cũng cứng lại. Nghiêm Lạc từ từ đi về phía họ, trên mặt là một nụ cười lạnh lẽo. Anh chậm rãi bước, nhỏ giọng hỏi: "Đến tìm Tinh tuyền phải không?"

Tề Nghiên La không trả lời, chỉ dùng lực nắm chặt đại đao, quay đầu nói nhỏ với Chúc Tiểu Tiểu: "Mình giữ chân anh ấy, cậu tìm cơ hội chạy, bảo Thủy Linh đưa đi, đừng quay lại, đừng lo cho mình. Nếu chúng ta còn có mấy phần may mắn, thì sẽ gặp lại ở nhân gian".

Chúc Tiểu Tiểu kẻ sát bên tai Tề Nghiên La, khẽ giọng nói: "Không, mình chạy trước, dụ anh ấy đi, cậu tìm cơ hội rút lui. Anh ấy biết mình có thể phá phong ấn, nhất định sẽ đuổi theo mình. Nếu cậu nhìn thấy Thủy Linh đơn độc quay về lại không mang theo Tinh tuyền, thì hãy phong ấn nơi này lại nhé".

Tề Nghiên La vẫn còn muốn nói gì, nhưng Nghiêm Lạc đã không còn nhẫn nại, anh cau mày, đánh giọng, nói: "Đừng bàn tính nữa, hai người các ngươi, thêm vào cả Thủy Linh kia, đều không phải là đối thủ của ta, chẳng ai chạy thoát được đâu! Biết điều thì trả lại đá tình hồn cho ta, giao luôn ra cả viên huyết thạch, ta sẽ cân nhắc lần này không giết các ngươi".

Chúc Tiểu Tiểu và Tề Nghiên La nhìn nhau một cái, trong lòng đã hiểu rõ, nếu như lần này không thể tìm thấy Tinh tuyền, e rằng qua ngày mai cũng sẽ không còn có cơ hội nữa. Chúc Tiểu Tiểu nói với Tề Nghiên La: "Cứ làm theo lời mình đi".

Tề Nghiên La chưa kịp trả lời, Nghiêm Lạc lại nói: "Heo Con, chỗ này là địa phủ, ngươi là con người, lẽ nào còn có thể chạy nhanh hơn ta? Đừng làm việc vô nghĩa nữa, giao đồ ra, ta đảm bảo tha cho các ngươi không phải chết".

Anh còn chưa nói xong, đại đao của Tề Nghiên La đã "soạt" một cái chém qua đó rồi. Nghiêm Lạc lập tức lùi lại mấy bước, vận người tránh đi. Tề Nghiên La đuổi sát không rời, "soạt soạt", lại tấn công hai đao. Cô lớn tiếng quát "Heo Con, chạy mau!".

Chúc Tiểu Tiểu lúc này chẳng để tâm đến điều gì, có cảm đầu chạy về phía trước. Thủy Linh cũng không dám nghịch ngợm nữa, bay giữa không trung, dẫn đường cho Chúc Tiểu Tiểu.

Nghiêm Lạc vừa không để ý một chút liền để lỡ Chúc Tiểu Tiểu, anh cau mày, nhảy lộn lại, thanh trường đao màu đen đã cầm trong tay, "choang" một cái, đánh bật Tề Nghiên La ra. Nhưng Tề Nghiên La lại nhanh như chớp xoay người.

Bên cạnh truyền đến tiếng va nhau chan chát của binh khí, Chúc Tiểu Tiểu hoàn toàn không dám quay đầu lại, cô chạy thực mạng. Khí lạnh trên mình giống như dao sắc, cứ vào xương thịt, mỗi một bước chân lại giống như giẫm trên lửa bỏng, nhưng thể xác càng đau đớn, đầu óc cô lại càng tỉnh táo.

Boss đuổi đến rồi, cô còn có cơ hội lấy được Tinh tuyền không? Cô sẽ chết trong tay anh sao, chết trong tay Boss, người mà trước kia tuy thích làm mặt lạnh với cô nhưng lại vô cùng yêu thương cô?

Tiểu Tiểu dốc toàn lực chạy, Thủy Linh trước mặt bay rất nhanh, cô gắng sức bám theo, con đường phía trước tối om, cô không nghe thấy bất kỳ tiếng động nào, chỉ cảm nhận được nhịp hô hấp của bản thân vì chạy nhanh quá, hơi thở gấp gấp mà thôi.

Đột nhiên, con đường phía trước nháy ra một con quỷ toàn thân đầy máu, Chúc Tiểu Tiểu cũng chẳng để ý đến sợ hãi, cô phản ứng rất nhanh, rút Tiểu Phấn Hồng ra, muốn chống trả một lần. Nhưng lúc này trong lòng lại dao động, linh lực cảm ứng của Thiên Bà cho cô khiến cô theo bản năng liên lần một vòng. Bên cạnh lập tức truyền đất tiếng chém cực vang của thứ kim loại sắc ngọt.

Chúc Tiểu Tiểu quay đầu nhìn một cái chỗ cô vừa mới đứng, đường băng đá xanh đã bị trường đao chém nứt, nếu không phải cô lăn nhanh, bây giờ chắc bị chém thành hai nửa rồi.

Chúc Tiểu Tiểu trong lòng giật thót, cô nhìn thẳng vào đôi mắt không chút biểu cảm của Nghiêm Lạc, trong mắt anh, cô chỉ thấy toàn là sát khí.

Tay nắm Tiểu Phấn Hồng của Chúc Tiểu Tiểu run lên, cô đánh không lại anh, cô làm sao có thể là đối thủ của anh? Cô lùi hai bước, lại lùi thêm hai bước nữa.

Con quỷ vừa mới định tấn công cô sợ hãi trước con chấn động do Nghiêm Lạc gây ra cũng không dám tiến lên, lúc này đang trốn sang bên cạnh, nhìn lên. Chúc Tiểu Tiểu quay lại, nhìn thấy trong góc tối, còn có mấy đôi mắt sáng quắc, xanh lè.

Trường đao trong tay Nghiêm Lạc khẽ chuyển, Chúc Tiểu Tiểu hiểu rõ, anh đang chuẩn bị xuất chiêu, anh muốn giết cô, anh muốn giết cô!

Giữa tình thế cấp bách, Chúc Tiểu Tiểu dùng lực kéo đứt đá tinh hồn trên cổ, quăng về phía đám yêu quỷ trong bóng tối. Nghiêm Lạc đang định vung đao, lại nhìn thấy đá tinh hồn bay đi, nếu bị lũ yêu quỷ nuốt vào thì sẽ rất phiền phức. Anh xoay cánh tay, lật lòng bàn tay, "bụp" một cái tiêu diệt hết lũ yêu quỷ kia, đón lấy đá tinh hồn của mình.

Đá tinh hồn vô cùng hoàn hảo, không hề vỡ hỏng, sợi dây nhỏ xâu chuỗi nó lại đứt rồi, bên trên còn dính một chút máu. Đó là máu của Chúc Tiểu Tiểu do giật quá mạnh làm cổ bị xước, để lại trên sợi dây.

Nhìn thấy vết máu, Nghiêm Lạc có chút ngẩn ra, anh vờ tay lên vết máu kia, trong lòng trào dâng cảm xúc gì đó không thể diễn tả. Nếu như vừa rồi cô không tránh được, anh một đao đó chém xuống... Anh rùng mình, khôi phục lại thần phách. Thật đáng tiếc, vừa rồi sao anh lại không giết chết cô!

Nghiêm Lạc thu lại hết đá tinh hồn, vừa quay đầu, đã thấy Chúc Tiểu Tiểu chạy được khá xa rồi.

Anh quay người định đuổi theo, nhưng lại thấy sáng lóa lên một cái, Tề Nghiên La đã đuổi đến rồi, cô đang giữ ngang đao, chắn trước mặt anh. Nghiêm Lạc cực kỳ tức giận, anh lạnh lùng hừ một tiếng, trên tay, trường đao liền hiện ra. Anh nâng đao chỉ vào Tề Nghiên La: "Giết người rồi, ta vẫn có thể đuổi kịp cô ta".

Tề Nghiên La vẻ mặt bình tĩnh, dựng thẳng sống lưng, đứng trước mặt anh, cô nói rõ ràng: "Anh, Heo Con vì anh, không sợ chết! Và em, cũng như vậy!".

Chúc Tiểu Tiểu không biết sau lưng xảy ra chuyện gì, Nghiêm Lạc vì sao không đuổi đến? Do A La ngăn cản anh rồi, hay đá tinh hồn đã xảy ra vấn đề gì, và cũng có thể là anh đang tính toán gì đó? Cô không để ý nghĩ nhiều, cũng không dám nghĩ, cô cắn chặt răng gắng sức chạy theo Thủy Linh,

Chúc Tiểu Tiểu toàn thân lạnh giá, đầu đón, giống như rỏ nghìn mũi kim đâm loạn trong xương, lại giống như có vô số lưỡi dao sắc nhọn từng nhát từng nhát chém bừa lên thân thể. Trong khi đó, bàn chân cô, sớm đã bị nướng cháy rồi, mỗi một bước đều như giẫm trên than hồng.

Chúc Tiểu Tiểu dốc sức chạy, thở gấp từng hồi, trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô toát mồ hôi, nhưng chẳng cảm thấy ấm hơn chút nào. Không khí lạnh lẽo thấm xuống mồ hôi, khiến đầu cô đau như muốn nứt ra, nhưng cô không có cách nào, cô không thể quay đầu, cô phải bỏ qua tất cả đau đớn, phải cùng Thủy Linh chạy về phía trước.

Đường rất dài, xung quanh rất tối, mọi thứ đều tối tịt giống như ngày tận thế ở trong phim ảnh. Một bóng đen đột nhiên từ phía sau tường đá bên cạnh lao về phía cô. Chúc Tiểu Tiểu chẳng buồn nhìn, dùng lực cầm Tiểu Phấn Hồng đâm thật mạnh. Bóng đen kia "roạt" một tiếng, lặn một vòng trên mặt đất, là một linh hồn của yêu thú giống như chó, cái miệng máu bệt của nó đang nhe ra, lại lần nữa lao về phía Tiểu Tiểu.

Chúc Tiểu Tiểu lúc này đầu óc trống rỗng, nhưng xuống tay lại vừa mạnh vừa chuẩn. Hai đòn chủ lực được đánh ra, thêm vào đó là một nhát đâm của Tiểu Phấn Hồng, hồn yêu thú kia lập tức tan thành tro bụi.

Chúc Tiểu Tiểu chẳng để ý đến nó, tiếp tục chạy.

Cô cứ chạy như thế, đụng phải yêu quỷ ma hồn thì gắng sức giết chết, sau đó lại tiếp tục chạy, tiếp tục giết chóc...

Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy thân thể đã không phải là của mình nữa, đầu óc cô tự động khống chế tứ chi, mọi thứ trên người cô càng lúc càng đau đớn, sự kiệt quệ sắp ép cô ngã xuống. Nhưng cô vẫn đang chạy, giống như khi cô vừa vào công ty chưa được bao lâu, Boss đã huấn luyện thể lực cho cô vậy. Tiểu Tiểu vẫn kiên trì không ngừng, cố gắng chạy.

Ngày đó cô chạy phía trước, Boss lái xe ở phía sau, từ xa nhìn theo cô. Lúc ấy chân cô cũng rất đau, thân thể cũng rất mệt mỏi. Cô vẫn chưa yêu Boss,

cô cảm thấy anh rất nghiêm khắc, cả ngày mặt lạnh với mọi người, nhưng anh biết mua kem mùi vị siêu ngon cho cô, vì muốn ép cô chạy đường dài mỗi sáng, ngày nào cũng lái xe đến đón cô, sau đó còn mang những bữa sáng rất ngon cho cô ăn...

Tất cả những điều này, hình như đều quá xa xôi rồi. Nhớ lại lúc đầu anh đem đá tinh hồn của mình cho cô, anh nói cô không được tháo ra, đá đó sẽ bảo vệ cô, như thế anh sẽ yên tâm hơn.

Nhưng không ngờ rằng, có một ngày cô cần phải dùng đá tinh hồn để đổi lấy tính mạng, lại là phải từ dưới đao của anh, nhặt mạng của mình về.

Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy lòng rất cay sè, nhưng không hề rơi lệ. Tất cả những hồi ức đẹp đẽ của quá khứ đều trở thành động lực giúp cô chống chọi, giúp cô chạy tiếp. Cô cảm thấy có lẽ mình không ra được nữa, cô sẽ chết ở trong địa ngục. Nhưng cô hy vọng trước khi chết, có thể tìm thấy Tinh tuyền. Cô muốn cứu Boss về. Boss yêu thế giới này như thế, anh bệnh rồi, cô không thể để anh bị bệnh mà hủy đi những gì mình yêu quý. Cô không muốn anh phải buồn bã.

Trái tim Chúc Tiểu Tiểu như muốn nổ tung. Toàn thân cô bị thương, máu tươi chảy xuống. Tiểu Tiểu từng bước từng bước, chạy theo Thủy Linh, nhưng cô đã sắp không chạy nổi nữa rồi. Cô cố gắng cố vũ, cưỡng ép bản thân, nhưng cô thật sự sắp không chạy nổi nữa rồi.

Chính vào lúc Tiểu Tiểu chuẩn bị ngã xuống, Thủy Linh cuối cùng hét lên một câu: "Đúng là chỗ này!".

Chúc Tiểu Tiểu chân mềm nhũn, "phịch" một cái quỵ trên mặt đất. Hai tay cô chống xuống, hồn hèn hít từng ngụm khí lớn. Sau khi đã thở cả hồi lâu, cô lấy nước lọc từ trong ba lô lớn phía sau lưng ra, ừng ực nuốt mấy ngụm, lúc này mới có thể chậm chạp bò dậy.

Thủy Linh lẳng lặng đi chuyển xung quanh, tìm kiếm cửa vào. Chúc Tiểu Tiểu nhìn tứ phía, chỗ này giống như điểm cuối của một ngõ nhỏ dài, hình như kịch đường rồi, ba mặt đều bị bao cứng lại, chẳng trách Thủy Linh vẫn luôn nói chỗ đó không tìm thấy đường.

Thủy Linh bay một vòng quay lại bên cạnh Chúc Tiểu Tiểu hét lên: "Phải nhanh một chút, nếu không anh ta sẽ đuổi đến".

Chúc Tiểu Tiểu từ dưới đất bò dậy, nói như tự an ủi: "Tôi đã ném đá tinh hồn đi rồi, anh ấy chắc không thể tìm đến chỗ tôi nhanh như thế đâu. Hy vọng A La không sao". Cô vừa nói vừa men theo bức tường bao mà đi, vừa đi vừa cẩn thận quan sát: "Thủy Linh, nếu như anh ấy đuổi đến nơi, cô hãy chạy mau nhé. Nếu lúc đó chúng ta tìm thấy Tinh tuyền rồi, cô hãy đem nước Tinh tuyền ra ngoài, giao cho A La, để bọn họ nghĩ cách trị khỏi cho Boss. Còn nếu không tìm thấy, cô cũng đừng hối tiếc, hãy bảo A La và Cửu Thiên Huyền Nữ phong ấn tôi với Boss lại trong này, tôi ít nhất còn có thể chết bên cạnh anh ấy".

"Phi, phi, phi! Toàn nói mấy lời xui xẻo, chúng ta hành động nhanh một chút, tìm thấy Tinh tuyền trước khi anh ta đến. Có nước rồi, tôi sẽ vô cùng lợi hại, chúng ta sẽ đánh ngã anh ta, vui vẻ mang nước Tinh tuyền ra ngoài, khai hoàn trở về. Cái gì mà chết với không chết, phong ấn với không phong ấn, cô yếu đuối như thế này à?"

Chúc Tiểu Tiểu cười: "Thủy Linh, ngữ khí dạy dỗ người của cô, đúng là có một chút giống Boss".

"Thật sao?" Thủy Linh đắc ý, hóa ra khí thế của nó mạnh đến vậy.

"Ừ, nhưng mà Boss nói ngắn gọn hơn một chút, khí thế mạnh hơn một chút, có sức thuyết phục hơn một chút."

Thủy Linh vừa nghe thấy, "ào" một cái sụp xuống thành vũng nước, không phục: "Cái gì cũng là Boss của cô mạnh, cô vốn chẳng phải đang khen người ta".

"Thủy Linh!"

"Cái gì?" Hừ, nó vẫn đang tức giận đó.

"Tôi nghĩ tôi tìm thấy đường rồi."

"Sao?" Thủy Linh thoát cái nhảy lên, nhìn xung quanh một vòng: "Tiểu Tiểu, cô đang ở đâu vậy?".

Sao mà chớp mắt một cái đã không thấy đâu rồi? Thủy Linh lúc này rất lo lắng.

Giống như vậy, âm thầm lo lắng cho Chúc Tiểu Tiểu, còn có Tề Nghiên La.

Cô đã đánh với Nghiên Lạc hơn trăm chiêu, trên người lúc này toàn là vết thương. Cô phải tinh táo hơn Chúc Tiểu Tiểu, cô hiểu rõ Nghiên Lạc thành ma rồi, không thể nào nói chuyện tình cảm như trước kia được nữa, cho nên cô xuống tay không lưu tình, mỗi một chiêu đều dốc toàn lực. Nhưng dù vậy, công lực của cô vốn dĩ không bằng Nghiên Lạc, thêm vào đó ma tính khiến pháp lực của anh tăng mạnh, cho nên Tề Nghiên La căn bản không phải là đối thủ của anh.

Nhưng Tề Nghiên La cắn chặt răng, cô muốn tranh thủ thời gian cho Chúc Tiểu Tiểu. Tinh tuyền là phương pháp duy nhất có thể cứu Nghiên Lạc, mà Chúc Tiểu Tiểu là người duy nhất có khả năng phá được kết giới, tìm thấy Tinh tuyền, thành bại đều ở hành động này.

Nếu bây giờ thất bại, không những cô và Chúc Tiểu Tiểu đều phải mất mạng ở địa phủ, đại chiến của Nghiên Lạc và chư thần e rằng cũng không tránh được. Thế giới này, là thế giới Nghiên Lạc tiêu tốn rất nhiều thời gian và tinh lực để duy trì bình ổn, không ngờ rằng đến một ngày, sẽ có thể bị hủy diệt trong chính tay anh.

Tề Nghiên La lẩn qua bên, mạo hiểm tránh một đòn tấn công của Nghiêm Lạc. Cô biết bản thân mình không còn chống đỡ được bao lâu nữa, cô chỉ cầu cho Chúc Tiểu Tiểu có thể thuận lợi tìm thấy Tinh tuyến, mang nước suối ra ngoài. Những lời cô nói toàn bộ đều thật lòng, Chúc Tiểu Tiểu không sợ chết, cô cũng không sợ.

Những việc khác cô đều đã sắp xếp xong xuôi, nếu như cô thật sự không quay về được, Tất Mặc Kỳ nhất định sẽ vì cô chôn hưng lại địa phủ. Thực ra anh vẫn luôn thích hợp với vương vị này hơn cô, tư chất của anh tốt hơn cô, bản lĩnh của anh cao hơn cô, sự nhẫn nại và nghị lực của anh càng mạnh hơn cô, nhưng anh lại cam tâm lúc nào cũng chỉ đứng sau lưng cô.

Từ trước đến nay, anh đều mỉm cười đứng sau cô.

Tề Nghiên La mắt đỏ hoe, đại đao vung lên, lại lần nữa đánh về phía Nghiêm Lạc.

Nếu nói trong lòng còn hối tiếc điều gì, cô chỉ hối hận, nhiều năm như thế đã không đối tốt với Tất Mặc Kỳ một chút. Cô quá kiêu ngạo, quá tự phụ, vì sao cô không đối xử với anh tốt hơn chứ?

Nghĩ đến Tất Mặc Kỳ, Tề Nghiên La có chút hoảng loạn, nhưng đột nhiên cảm thấy đất dưới chân hơi hơi chấn động. Lẽ nào Chúc Tiểu Tiểu đã tìm thấy rồi? Tề Nghiên La còn chưa kịp vui mừng, thì đã thấy sắc mặt Nghiêm Lạc biến đổi. Rõ ràng anh cũng cảm nhận được cơn chấn động này.

Hai người đồng thời dừng lại, nhưng ngay sau đó lại lao vào chém giết. Lúc này ai cũng nôn nóng giành được thắng lợi, càng đánh càng sung. Nhưng trong đó, một người sức mạnh đã suy yếu, khí lực kiệt quệ, thắng thua đương nhiên rất nhanh chóng phân rõ.

Trường đao của Nghiêm Lạc vung ngang, Tề Nghiên La tránh không được, chỉ đành giơ đao chống đỡ, nhưng lần này công lực quá mạnh, Tề Nghiên La không giữ nổi đại đao trên tay, "choang" một tiếng, đại đao rơi xuống, lăn sang một bên. Nghiêm Lạc lại bồi thêm một cước, Tề Nghiên La bị đá ngã xuống đất.

Nghiêm Lạc chẳng buồn nhìn, lập tức quay người đuổi về phía lúc này mất dấu Chúc Tiểu Tiểu.

Anh ấy vì sao không nhân cơ hội này giết mình?

Tề Nghiên La không còn thời gian mà kinh ngạc, cô bắt buộc phải ngăn anh, bất luận thế nào, không thể để anh tìm thấy Tiểu Tiểu. Trong tình huống cấp bách, Tề Nghiên La bật dậy giơ tay đánh về phía Nghiêm Lạc.

Cô hy vọng cơn chấn động vừa rồi thật sự biểu thị Chúc Tiểu Tiểu đã tìm thấy Tinh tuyến, vậy việc cô phải làm, chính là giữ Nghiêm Lạc lại, dù có chết, cũng phải tranh thủ chút thời gian cho Chúc Tiểu Tiểu.

Nhưng một đòn này cuối cùng đã khiến Nghiêm Lạc thực sự nổi giận. Anh quay người, vung tay, một chương cực mạnh lập tức đánh lên người Tề Nghiên La. Tề Nghiên La nặng nề ngã xuống, nôn ra một ngụm máu, không còn sức lực cử động nữa.

Nghiêm Lạc ngay sau đó vung đao lên, trực tiếp chém về phía cô. Tề Nghiên La nhìn thẳng vào mắt anh, bên trong đó chỉ có hận thù, có cơn khát máu, mà chẳng có lấy một chút tình huynh muội ấm áp nào. Người anh trai thường hay xoa đầu, gọi cô là tiểu muội, người anh trai luôn luôn nghiêm mặt khiến trách cô kia, cô sợ là không thể nhìn thấy được nữa rồi.

Tề Nghiên La lớn tiếng gọi: "Anh!".

Đây là lần cuối cùng cô gọi anh rồi, để cô gọi anh thêm một lần nhé.

Năm đó huynh muội bọn họ vì chuyện của Heo Con mà trở mặt, cô và anh bất hòa nhiều năm như vậy, mỗi lần gặp mặt liền cãi nhau. Nhưng có ai từng nghĩ, bọn họ lại thật sự có ngày phải nói chuyện với nhau bằng grom đao thế này.

Cô cuối cùng đã ở vào vị trí của anh năm đó, cô hiểu anh rồi, cô đã hiểu tâm trạng muốn bảo vệ người yêu trong hoàn cảnh tuyệt vọng của anh, chỉ đáng tiếc... Trước mắt, lưỡi đao đen đang phát ra một luồng sáng lạnh lẽo giữa khung cảnh u ám, Tề Nghiên La biết lần này không tránh được nữa, cô khép mí, nhưng không nhìn được, lại lần nữa nhìn vào đôi mắt xa lạ kia.

Cô đợi thanh trường đao kia bổ xuống, cô đợi cơn đau cùng cực sắp đến và sự kết thúc của sinh mệnh, trong lòng khẽ nói: "A Mặc, xin lỗi! Heo Con, cậu phải cố lên!".

Nhưng đau đớn lại không đến giống như Tề Nghiên La dự liệu.

Trong thời khắc nguy cấp, cô cảm thấy bản thân bị một luồng khí cuốn đi, và sau đó nghe thấy một tiếng "choang" cực lớn.

Tề Nghiên La kinh ngạc mở mắt, nhìn thấy một bóng đen mạnh mẽ kiên cường chắn giữa cô và Nghiêm Lạc, người đó tay cầm song kiếm, khí thế rạng ngời. Anh, bảo vệ cho cô.

Là A Mặc!

Tề Nghiên La nâng tay lên che mắt, nước mắt đã không kìm giữ được, trào ra rồi.

Anh làm sao lại đến, anh làm sao lại đến!

Anh rõ ràng đã đồng ý ở lại cao ốc Đế Cảnh đợi cô, anh rõ ràng đồng ý khi cô không có mặt sẽ thay cô chủ trì đại cục thật tốt, anh rõ ràng đồng ý bất luận xảy ra chuyện gì đều sẽ lấy chuyện của địa phủ và nhân gian làm nhiệm vụ hàng đầu...

Cô không có mặt, anh chính là vua. Anh vốn dĩ nên là vua.

Anh vì sao lại đến?

Tề Nghiên La ngã trên mặt đất khóc nức mà không thành tiếng. Tất Mặc Kỳ lại không quay đầu nhìn cô, lúc này anh không để ý đến cô được. Nghiêm Lạc mắt đỏ rực, đánh trượt một đao rồi lại roạt roạt tấn công thêm mấy đao. Tất Mặc Kỳ nghiêm cẩn chờ đợi, ứng phó, hai người anh đến tới dừng, nhanh như chớp đánh hơn mười chiêu.

Lúc này từ đáy địa ngục lại lần nữa truyền đến con chấn động, thân hình ba người cũng khẽ rung lên.

Nhất định là Chúc Tiểu Tiểu, nhất định là cô tìm thấy Tinh tuyền rồi!

Tề Nghiên La phản chấn tinh thần, bỏ dậy cầm lấy đại đao của mình, cô và A Mặc hợp lực, chắc còn có thể giữ chân Nghiêm Lạc.

Nhưng Nghiêm Lạc lại không cho bọn họ cơ hội, anh cũng biết tình thế không tốt, nên vô cùng sốt ruột. Nghiêm Lạc đá mạnh một cái, cán đao vung ngang, ép Tất Mặc Kỳ lùi sang một bên, sau đó vươn hai tay lên, miệng lầm bầm niệm.

Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ đồng thời kinh hãi, trong lòng biết điều tồi tệ sắp tới. Nhìn chiêu thức này của Nghiêm Lạc, e là đang muốn thả hết đám yêu quỷ bị giam trong địa ngục ra rồi.

Quả nhiên bốn phía lập tức truyền đến những tiếng "cạch tách, cạch tách", Tất Mặc Kỳ và Tề Nghiên La nghe thấy, từ xa, tiếng gầm thét rừng rợn truyền đến, hai người nhìn nhau một cái, tốc độ tấn công về phía Nghiêm Lạc.

Nhưng Nghiêm Lạc sớm đã có chuẩn bị, anh hợp hai tay lại, "phập" một cái đẩy lòng bàn tay ra, một luồng kinh lực cực lớn ập đến, Tất Mặc Kỳ và Tề Nghiên La "roạt roạt roạt" liên tiếp lùi mấy bước, Nghiêm Lạc cũng mượn luồng lực đạo này, bay ra xa tựa như một con gió.

Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ đang định đuổi theo, bên cạnh bỗng nhiên có mấy con quỷ xông ra, nhào về phía bọn họ.

Tất cả lòng ngục giam lũ yêu quỷ, ma hồn đều bị phá, bọn chúng lại bị mê chú kích động, lúc này đã bắt chấp tất cả, thấy người là giết. Yêu quỷ dễ diệt nhưng rất vướng víu, chém được con này lại gặp phải con khác. Ở trong địa ngục, cũng không biết rốt cuộc giam giữ bao nhiêu con, bọn chúng bị giam nhiều năm, chịu hết các loại hình phạt, sớm đã không còn kiêng sợ. Lúc này đám yêu quỷ chỉ biết điên cuồng đánh giết, chốc lát đã vây chặt Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ.

Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ không rút ra được để truy kích Nghiêm Lạc, đành đồng tâm hiệp lực đối phó với từng đợt yêu quỷ liên tiếp ập đến.

Trước đó, Tề Nghiên La đánh nhau với Nghiêm Lạc hồi lâu, khí lực sớm đã suy yếu, lúc này lại chiến đấu với cả đám yêu ma, càng lúc càng hiện rõ sự mệt mỏi. Tất Mặc Kỳ bảo vệ trước người cô, ngăn cản phần lớn đòn tấn công. Lần này anh vận khí, vừa chém ngã mấy con, thì từ đáy địa ngục đột nhiên lại truyền đến một con chấn động, đất dưới chân rung lắc dữ dội, hai người suýt chút nữa cũng mất thăng bằng. Tất Mặc Kỳ đá một con quỷ ra xa, lớn tiếng nói với Tề Nghiên La: "Mau đi, chúng ta phải phong ấn cửa địa ngục, nếu không bọn chúng xông ra ngoài, sẽ kết thành đại họa".

"Nhưng Heo Con vẫn còn bên dưới."

"Bây giờ tình hình thế này, không để ý đến cô ấy được nữa rồi. Nghiêm Lạc đã đuổi qua đó, nếu Heo Con tìm thấy Tinh tuyền cứu được anh ấy, Nghiêm Lạc chắc chắn sẽ đưa cô ấy ra ngoài an toàn. Còn nếu ngược lại, chúng ta có đuổi theo cũng không kịp cứu cô ấy. Chỗ này phải vây chặt lại, chúng ta phải đi phong giữ cửa ra, không thể để yêu quỷ địa ngục xông vào nhân gian. A La, đây mới là việc trước mắt nên làm."

Tề Nghiên La xoay đại đao, chém chết một con quỷ, lại nhìn con đường địa ngục Chúc Tiểu Tiểu đi vào, trong lòng không thể không thừa nhận Tất Mặc Kỳ nói đúng, bọn họ bây giờ có đuổi theo cũng không kịp nữa rồi.

"Chúng ta đi!" Hai người vừa đánh vừa chạy, nhanh chóng rút lui tới cửa ra của địa ngục. Cả đoạn đường đất lở đá sụp, bọn họ đều mạo hiểm tránh được, cuối cùng đập bay mấy con yêu quỷ. Tất Mặc Kỳ một tay kéo Tề Nghiên La ra khỏi địa ngục, lại quay người, nắm tay vận bùa, một đạo phong ấn nhanh chóng hiện ra, phong chặt nơi này lại.

Tề Nghiên La ngồi trên mặt đất, toàn thân không còn sức lực, cô từ chỗ chết trở về, đầu óc trống rỗng, chỉ ngây dại nhìn Tất Mặc Kỳ.

Tất Mặc Kỳ sau khi phong ấn cửa địa ngục, lại đi quanh kiểm tra một vòng xem còn có lỗ hổng nào không. Tất cả xong xuôi, lúc này anh mới quay lại. Tề Nghiên La trông mặt đỏ hồng dang hai cánh tay về phía anh. Tất Mặc Kỳ bước mấy bước dài lao đến, ôm thật chặt cô trong lòng.

Tề Nghiên La lúc này mới có cảm giác chân thực, cô nhắm mắt, lau hết nước mắt lên ngực áo anh, ngửi khí làm nũng giống như trẻ con: "Làm sao anh lại đến? Làm sao anh lại đến? Chẳng phải nói xong rồi sao, nếu như em không ở bên, anh sẽ là vua cơ mà?"

Tất Mặc Kỳ hôn lên mắt cô, hôn lên mặt cô, hôn lên môi cô, lại ôm cô thật chặt trong lòng, vuốt ve mái tóc dài của cô, nói: "Nếu anh thực sự muốn làm vua, thì đầu cần phải đợi đến hôm nay. Không có em bên cạnh nữa, anh làm vua còn có ý nghĩa gì?"

"A Mặc, anh là tên đại ngốc!" Cô cuối cùng không kìm được, bật khóc thành tiếng.

Anh lại toét miệng ra cười, anh yêu thương hôn lên đỉnh đầu cô: "Ngốc thì ngốc, dù gì có Nữ Vương yêu anh là được".

Tề Nghiên La bị anh đùa cho dở khóc dở cười, cuối cùng trách anh: "Anh tự tiện chạy đến, công ty bên kia làm thế nào? Nếu như chúng ta đều bị giam lại ở đây, sự việc của địa phủ và nhân gian biết phải làm sao?".

Làm thế nào? Chuyện này có gì cần đắn đo? Đối với Tất Mặc Kỳ anh mà nói, ở bên cạnh nữ vương mình yêu thương mới là điều quan trọng.

Tất Mặc Kỳ lau sạch nước mắt cho Tề Nghiên La, kéo cô dậy: "Anh đã giao hết lại cho bọn Happy và Thôi phán quan, hưởng hồ còn có Cửu Thiên Huyền Nữ ngồi trấn ở đó nữa, bà ấy tinh lại rồi. Hơn nữa, nếu như em có mệnh hệ gì, anh còn quản đến gì sống chết của địa phủ, nhân gian kia. Anh lại chẳng vĩ đại được như Nghiêm Lạc, anh ấy có thể chờ đợi không suốt mấy trăm năm, lúc nào cũng tận tụy, anh thì không làm được, anh cứ làm một Tất Vương nhỏ bé, buông thả là được rồi".

Ngữ khí của anh khiến Tề Nghiên La phì cười, kéo anh tới, nhìn đi nhìn lại, không nhận được kiểng chân lên hôn anh: "Vậy xin hỏi Tất Vương buông thả, chúng ta bây giờ nên làm thế nào?".

"Hợp lực của hai chúng ta, phong ấn này hoàn toàn có thể giam giữ ác hồn, yêu ma. Pháp lực của Nghiêm Lạc tuy mạnh, nhưng nhất thời cũng không ra ngoài được, tạm thời chưa cần lo lắng quá. Chúng ta lục soát toàn bộ địa phủ, tiêu diệt hết những yêu quỷ vừa rồi lên chạy ra, tuy còn có cửa địa phủ, nhưng nếu chúng có thể thoát khỏi cửa đó, thì thật là gây họa cho nhân gian." Tất Mặc Kỳ nói dự định của mình: "Phong ấn này giam yêu ma, không giam thần, nếu Heo Con vận tốt có thể cứu Nghiêm Lạc quay về, Nghiêm Lạc sẽ đưa cô ấy ra ngoài được. Còn nếu không, e rằng Heo Con lúc này đã lạnh ít dữ nhiều rồi. Chúng ta quay về lại tập hợp chúng thần, gia cố thêm phong ấn ở đây, cũng coi như làm tròn tâm nguyện cho Heo Con. Về sau, nếu như có cơ hội, lại đi vào tìm bọn họ".

Tề Nghiên La thương cảm nhìn về cửa địa ngục, khẽ giọng nói: "Nhiều năm như vậy rồi, em vẫn luôn cảm thấy anh trai em si tình kỳ lạ không thể hiểu nổi, nhưng hóa ra Heo Con cũng có chấp chưởng kém anh trai em chút nào".

Tất Mặc Kỳ lại cười: "Heo Con năm đó vẫn còn thân hình heo, tướng mạo heo mà còn dám xuống tay với Diêm Vương. Anh cảm thấy cô ấy chính là thần heo dũng mãnh nhất thiên hạ, anh em nào có so được với cô ấy? Anh thì vẫn luôn lấy Heo Con làm tấm gương của mình, chỉ có điều, cô ấy không may mắn như anh".

Tề Nghiên La quay đầu nhìn nụ cười của anh, ngẩn ngơ. Tất Mặc Kỳ bị cô nhìn chăm chú đến mức không giữ nổi nụ cười trên môi nữa. Anh xoa xoa mặt, hỏi: "Làm gì vậy?".

Tề Nghiên La đột nhiên ôm chặt lấy anh bắt đầu khóc, Tất Mặc Kỳ giật thót mình, ôm cô dỗ dành: "Đừng khóc, đừng khóc, làm sao vậy? Anh em tuy đã thành ma, nhưng anh ấy đến hôm nay mới chỉ bị vây giữ, chưa có nguy hiểm đến tính mạng, sau này vẫn còn cơ hội. Heo Con tuy lạnh ít dữ nhiều, nhưng cô ấy cũng coi như đã được thỏa tâm nguyện. Em quên rồi sao, lúc đầu cô ấy còn dám vứt bỏ hai lần luân hồi, chỉ vì muốn ở bên cạnh anh em. Bây giờ, bọn họ cũng coi là ở cùng nhau rồi..."

"A Mặc, em xin lỗi." Tề Nghiên La khóc nức nở, cô vốn cho rằng cô sẽ không có cơ hội nói với anh điều ấy.

Tất Mặc Kỳ im lặng, lời xin lỗi của A La đến quá bất ngờ và kỳ lạ, anh nghe không hiểu rõ. Không nhận được cười, anh ôm cô chặt hơn, sau đó, anh nghe được câu nói mà trong cuộc đời này anh muốn nghe thấy nhất. A La nói với anh: "A Mặc, em yêu anh!".

"Anh cũng yêu em, A La. Em biết đó, anh chỉ yêu em!" Tròng mắt anh nóng lên, im lặng một hồi.

"Ừm, em yêu anh!" Trong giọng nói của cô là những tiếng nức nở, nghĩa tình sâu nặng.

"Anh cũng yêu em!"

Hai người ở trong địa phủ ôm nhau, giống như những kẻ ngốc nghếch cứ không ngừng nói "Anh yêu em", "Em yêu anh". Cuối cùng Tất Mặc Kỳ cười: "Chúng ta vừa yêu đương vừa làm việc thì thế nào? Còn có yêu quý đợi chúng ta tiêu diệt, bên ngoài cũng còn rất nhiều việc đợi Nữ Vương quay về xử lý đó".

Tề Nghiên La lau nước mắt, ý thức được chỗ này thật sự không thích hợp ở lại lâu. Cô đắm vào vai anh một cái: "Đều tại anh, tại anh làm lỡ thời gian".

Tất Mặc Kỳ ngoan ngoãn gật đầu: "Đúng, đúng, đều tại anh. Nữ Vương thánh minh. Nữ Vương, bây giờ đưa kẻ hèn này đi bắt yêu quỷ được không?". Tề Nghiên La bị anh đùa cho cười, lại ôm anh một cái, sau đó bọn họ mỉm cười, cùng nhau chạy về phía trước.

Còn hai người có tình kia bị giam lại trong địa ngục, bọn họ không giúp đỡ được, duy chỉ còn cách là đợi chờ kỳ tích.

Chúc Tiểu Tiểu đích xác đã tạo ra kỳ tích, ít nhất là đối với Thủy Linh chưa từng được thấy bản lĩnh của cô mà nói, đây thật sự là kỳ tích.

Ở nơi tận cùng của địa phủ, phong ấn tầng tầng, kết giới nơi nơi, căn bản chính là không còn đường nào có thể đi, nhưng Chúc Tiểu Tiểu lại nói cô tìm thấy đường rồi.

Thủy Linh nghe thấy lời này kinh ngạc thảng thốt, nhưng nó di chuyển cả nửa ngày, đến bóng dáng của Chúc Tiểu Tiểu cũng không nhìn thấy, một con

người đang sống sờ sờ, mà chớp mắt đã chẳng thấy đâu rồi.

Thủy Linh lo lắng bay vòng vòng, ở khu vực bên này, nó đã tìm mấy lượt rồi, đến một sợi tóc cũng không thấy. Đột nhiên, nó dừng lại, cảm giác về sự tồn tại của một luồng nước càng lúc càng mãnh liệt. Thủy Linh rõ ràng cảm ứng được. Thật sự rất giống với hương vị bay ra từ món điểm tâm vốn bị gói bọc kín đáo trong tầng tầng giấy vừa được mở ra.

Thủy Linh thả lỏng một chút, bay về hướng cảm nhận được nguồn nước. Nó dừng lại ở một góc khuất, năng lượng cảm ứng được chính ở đằng sau chỗ này. Nó thử xuyên vào trong tường, nhưng khi thân hình va vào tường lại chỉ vang lên những tiếng bụp bụp. Thủy Linh đang mải suy nghĩ bên trong này rốt cuộc là chuyện gì, đột nhiên "choang, xoảng" một cái, bức tường đó đã bị phá ra thành lỗ hổng, phần tường có nơi lỗ hổng đó nhanh chóng biến mất.

Thủy Linh giật thót mình, nhưng lại thấy Chúc Tiểu Tiểu từ đó phá tường, thò đầu ra cười, vẫy vẫy tay: "Mau lên, tôi tìm thấy đường rồi, chỗ này chẳng qua là thứ nguy trang của phong ấn, tường này là giả".

Thủy Linh kinh ngạc nhìn qua, theo sau Chúc Tiểu Tiểu, chui vào trong lỗ. Đi vào vừa nhìn thấy liền đàn mặt ra, bọn họ giống như vừa chui vào một mê cung, trước mắt là mấy tầng tường vờ.

Chúc Tiểu Tiểu kéo kéo dây đai ba lô, mang theo nó chui qua những lỗ hổng trên tường, tiến dần vào bên trong, vừa đi vừa nói: "Tôi phá những kết giới này mất một chút thời gian, cứ đi thẳng, có thể thông vào trong, cô cảm thấy có nước không?".

"Có nước, có nước, năng lượng của nước rất lợi hại!" Thủy Linh vừa căng thẳng lại vừa hưng phấn, năng lượng lớn mạnh như vậy, từ trước đến nay nó chưa từng gặp qua, tuy dòng nước vẫn đang bị giam cầm, nhưng đã khiến nó rục rịch muốn động tay động chân rồi.

Chúc Tiểu Tiểu đưa nó đến bức tường cuối cùng, duỗi tay đập vào phong ấn cuối cùng ở đó. Bức tường trượt xuống rồi biến mất, trước mặt hai người, không gian đột nhiên rộng rãi thoáng mát. Chúc Tiểu Tiểu mở trừng mắt ra, kinh ngạc vô cùng.

Chỗ này thì ra chính là một cung điện cực lớn dưới đất. Cả chục chiếc cột trụ tròn cao lớn chống đỡ nóc cung điện. Mặt đất, cột trụ, thậm chí cả nóc điện, đều khắc những án bùa mà Chúc Tiểu Tiểu nhìn không hiểu.

Chỗ này địa thế rộng rãi, ngoại trừ những cột trụ tròn này ra không còn gì khác. Chúc Tiểu Tiểu cẩn thận ném bùa giấy vào trong, bùa giấy an toàn rơi xuống mặt đất. Thủy Linh sớm đã không đợi được nữa, xông luôn vào, lớn tiếng gọi: "Tiểu Tiểu, mau lên, Tinh tuyền ở chỗ này".

Chúc Tiểu Tiểu nhanh như bay chạy về phía Thủy Linh, ở trung tâm cung điện này, là một cây cột trụ màu đỏ vô cùng chói mắt. Trên thân cột trụ không những khắc phù ấn, còn khảm đầy đá màu xanh, chỗ đậm chỗ nhạt Chúc Tiểu Tiểu đi quanh cột trụ lớn đó mấy vòng, phát hiện có một chỗ lõm xuống, hình như là thiếu một miếng.

Chúc Tiểu Tiểu hưng phấn cực độ, cô lấy huyết thạch trong ba lô ra, đưa đến gần vị trí kia so sánh, thấy vô cùng vừa vặn.

Chúc Tiểu Tiểu hít sâu mấy hơi, có chút không dám tin vận khí của mình lại tốt đến thế. Thủy Linh ở bên cạnh nhảy nhót di chuyển, không ngừng hét: "Chính là chỗ này, chính là chỗ này!".

Chúc Tiểu Tiểu cố gắng ổn định lại cánh tay đang run lên của mình, cẩn thận đặt huyết thạch vào vị trí kia, cô sợ rơi ra ngoài, liền một mạch ấn thẳng không dám buông, qua một lát lại cảm thấy viên đá đã phát nóng.

Chúc Tiểu Tiểu từ từ buông ra, viên đá kia lại giống như bị cột trụ hút lấy vậy, khảm vào trong, từ từ dung hóa thành một thể với cột trụ đá.

Chúc Tiểu Tiểu và Thủy Linh chăm chú nhìn cây cột lớn đó, nhưng đợi cả nửa ngày cũng không thấy động tĩnh gì. Chúc Tiểu Tiểu ngán ra, hỏi Thủy Linh: "Tinh tuyền đâu?".

Thủy Linh cũng không hiểu, di chuyển vòng quanh cây cột đá: "Không biết nữa, chắc là ở đây rồi, năng lượng ở đây mạnh nhất".

Chúc Tiểu Tiểu đi quanh cây cột đá một vòng, thấy nó vẫn bất động. Vì sao cột trụ lớn như thế này đã khảm cả huyết thạch vào rồi mà vẫn không thấy Tinh tuyền trào ra?

Đợi lại đợi, Chúc Tiểu Tiểu sốt ruột quá, một chương đâm lên cây cột đá kia, lớn tiếng quát: "Nước đâu, nôn ra cho tôi, mau đem nước Tinh tuyền cho tôi".

Thủy Linh ở bên cạnh kêu oai oái: "Sao cô lại thô lỗ như vậy chứ? Nó là cột trụ mà, biết nghe cô mới lạ".

Nó vừa dứt lời, lại nghe một tiếng "Choang, cạch", ở giữa cột trụ lớn đó rơi ra một miếng đá, cột trụ xuất hiện một lỗ lớn. Chúc Tiểu Tiểu và Thủy Linh đều giật thót mình, Thủy Linh nôn nóng bay vòng vòng: "Ai da, ai da, nắm đầm của cô làm bằng gì vậy, đánh hỏng nó mất rồi".

Chúc Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm vào cái lỗ kia, phát hiện trong đó hình như đang từ từ bị thấm ướt. Cô kích động hét lớn: "Thủy Linh, Thủy Linh".

"Tôi biết, tôi biết, ra nước rồi, ra nước rồi, chính là chỗ này, là Tinh tuyền, nó ra ngoài rồi." Năng lượng nước từ đó thoát ra, mặc dù rất ít, nhưng loại cảm ứng này mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với cách qua nhiều tầng phong ấn. Thủy Linh hưng phấn hoan hô, bay loạn lên trong tòa điện trống.

Khí nước càng lúc càng nặng, Chúc Tiểu Tiểu nhìn đá ở trong lỗ đó đã bị thấm ướt sũng, cuối cùng một giọt nước nhỏ xuống.

Chúc Tiểu Tiểu khuôn mặt lộ rõ vẻ vui mừng, nhanh chóng lấy bình bùa ra, đặt vào trong lỗ hổng chờ đợi. Rất lâu sau, cuối cùng nghe thấy một tiếng "tùng" rất khẽ, giọt nước nhỏ đã rơi vào bình rồi, ngay sau đó lại một giọt, lại một giọt nữa.

Chúc Tiểu Tiểu không thể tin được mình lại có thể trông thấy những điều này. Trên mặt là nụ cười không kìm nén được, nước mắt cũng trào ra: "Thành công rồi, chúng ta tìm thấy rồi, Thủy Linh, chúng ta tìm thấy rồi, thành công rồi".

"Rất tốt ta cũng tìm thấy người rồi." Một giọng nam lạnh lẽo u ám vang lên giữa đại điện trống trải.

Trái tim Chúc Tiểu Tiểu thất lại, nụ cười cứng đờ nơi khóe miệng, cô quay đầu, nhìn thấy Nghiêm Lạc mặt không biểu cảm đứng ở một chỗ không xa, đang nhếch môi nhìn mình.

Thủy Linh "soạt" một cái quay lại bên cạnh Chúc Tiểu Tiểu, sấn vào tai cô, nhỏ tiếng nói: "Nước ở đây ít quá, bây giờ tôi chỉ lợi hại hơn chút xíu, không biết có đánh thắng nổi không".

Chúc Tiểu Tiểu cắn răng, tai nghe tiếng Tinh tuyền đang từ từ từng giọt từng giọt nhỏ vào trong bình, lượng nước này thật sự quá ít ỏi, bọn họ cần phải tranh thủ nhiều thời gian. Cô cầm lấy Tiểu Phấn Hồng, xoay cổ tay, đoản kiếm của Tiểu Phấn Hồng bật ra, Chúc Tiểu Tiểu đứng về tư thế đón địch.

Nghiêm Lạc thấy cô như vậy thì cười. Anh chậm chậm từng bước một đi về phía cô: "Heo Con, với chút bản lĩnh này của người, cũng muốn đánh nhau với ta sao?".

Tay cầm Tiểu Phấn Hồng của Chúc Tiểu Tiểu có chút run, cô nhìn Nghiêm Lạc xa lạ này, trong đầu lại hiện lên những yêu thương ẩn trong giọng nói mỗi khi anh gọi cô là Heo Con; cô nhớ anh đã dạy cô pháp thuật, huấn luyện kỹ năng cho cô; cô nhớ mình đã từng cầm Tiểu Phấn Hồng cùng anh luyện đối kháng.

Trái tim đau đớn, quặn thắt, cô dụi mắt, lớn tiếng nói: "Em đã từng nói, nhất định sẽ gắng sức cứu anh. Anh bệnh rồi, em cũng từng nói, bất luận thế nào, em nhất định phải cứu anh". Cho nên, cô rõ ràng biết đánh không thắng, rõ ràng biết chỉ có con đường chết, nhưng cô cũng phải sống chết đánh một trận.

"Cứu ta?" Nghiêm Lạc cười nhạt: "Khi đó ta cũng ngây thơ giống như người, đúng chứ?". Anh lắc đầu, tiếp tục nói: "Người không cần nói cứu ta gì gì đó. Ta bây giờ vô cùng tốt, từ trước đến nay ta chưa từng cảm thấy tốt như vậy. Không có gánh nặng, không có áp lực, chỉ có sức mạnh! Người nhất định không hiểu được loại cảm giác này, loại cảm giác vô cùng tốt!".

"Boss...". Tiểu Tiểu muốn khuyên anh, nhưng lại nhớ ra anh đã thành ma rồi, cô nên nói gì với anh đây? Có phải là nói gì đều không có tác dụng không?

"Boss..." Cô nghĩ cả hồi lâu cũng không nghĩ được có thể nói gì, nước mắt lại chảy xuống, cuối cùng chỉ thốt ra một câu: "Em nhớ anh!". Anh đang đứng ở trước mặt cô, nhưng những gì cô có được lại chỉ là nỗi nhớ: "Em thật sự rất nhớ anh!".

Nụ cười cứng lại trên môi Nghiêm Lạc, anh cho rằng mình sẽ phải nghe mấy lời giáo huấn đại nghĩa lớn lao gì đó, cho rằng sẽ nghe thấy những lời thoại nào là cảm khái, nào là hiên ngang gì đó. Nhưng kết quả, lại là lời bực bực yếu đuối vô lực thế này.

Nhớ nhưng có tác dụng gì chứ? Nhớ nhưng không có sức mạnh, nhớ nhưng không giết nổi người, nhớ nhưng không thể chinh phục thế giới này.

Nhớ nhưng, chỉ là thứ tình cảm rác rưởi, thừa thãi lại phiền phức.

Nghiêm Lạc đứng sừng sững trước mặt Tiểu Tiểu. Cô lệ chảy trên mặt, mắt đỏ, mũi đỏ, hình như cũng gầy hơn trước đây, nhìn có chút nhếch nhác lại suy nhược, dường như gió thổi một cái sẽ đổ ngay. Chút bản lĩnh kia của cô, anh biết, anh chỉ cần một đầu ngón tay là có thể giết được cô rồi. Nhưng mà bây giờ anh đã đứng trước mặt cô, trong khoảnh khắc, anh lại không biết phải làm gì.

Chúc Tiểu Tiểu chăm chú nhìn Nghiêm Lạc. Anh không động thủ, không nói gì, cũng cứ chăm chú nhìn cô, còn cau mày lại, hình như có chút không vui.

Anh không ra tay, Chúc Tiểu Tiểu đương nhiên cũng không ngóc đến mức chủ động tấn công, cô còn chưa nghĩ được cách nào có thể khắc chế anh, cô không có khả năng đánh thắng anh, làm thế nào đây?

Nước Tinh tuyền nhỏ giọt từng chút một, cô nghe thấy âm thanh tí tách kia rất lâu mới vang lên một lần, sự chậm chạp đó, khiến trái tim cô thấp thỏm lo lắng.

Chúc Tiểu Tiểu thậm chí không dám quay đầu nhìn Thủy Linh, cô sợ cử động sẽ làm sự chú ý của Nghiêm Lạc dồn vào Thủy Linh, vạn nhất anh động thủ với nó trước, tình hình sẽ càng tồi tệ.

Cô có thể chết, Thủy Linh không thể.

Cô không ra ngoài được nữa, nhưng Thủy Linh có thể.

Cho nên Thủy Linh là hy vọng duy nhất đưa nước Tinh tuyền ra ngoài, cô cần phải để nó trở thành công. Cô cần phải làm chút gì đó.

"Boss, anh còn nhớ em không?"

"Ta không mất trí nhớ."

"Vậy, anh còn yêu em không?"

Câu hỏi này giống như mũi kim đâm vào Nghiêm Lạc một cái, đồng tử anh co lại, đột nhiên xòe lòng bàn tay ra, đưa cánh tay về phía Chúc Tiểu Tiểu. Chúc Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đảo lộn, cả người bị nâng lên không trung.

Xương cốt cô phát ra tiếng rắc rắc, lục phủ ngũ tạng dấy lên một cơn đau đớn kỳ lạ, giống như có một bàn tay bóp chặt rồi nhào trộn. Chúc Tiểu Tiểu hét cũng không nổi, cổ họng nghẹn lại, máu từ khóe miệng trào ra.

Nghiêm Lạc lạnh lùng hỏi: "Ta yêu người không? Người nói đi?".

Thủy Linh ở bên cạnh thấy tình thế không ổn, hoảng hốt vô cùng, nó di chuyển hai vòng, lấy hết dũng khí xông đến, lớn tiếng hét: "Anh buông cô ấy ra!".

Nó hóa thành mũi tên nước, "soạt" cái, bắn đến Nghiêm Lạc, Nghiêm Lạc xoay cổ tay, đánh văng Thủy Linh sang bên, đập lên thân cột trụ. Thủy Linh "á" một tiếng thảm thiết, ản vào trong cột trụ.

Chúc Tiểu Tiểu cảm thấy ù tai, sốt ruột đến mức khuôn mặt tái dại, Thủy Linh không thể có chuyện, Thủy Linh phải đem nước Tinh tuyền ra ngoài! Cô ở giữa không trung, chịu đựng cơn đau đớn cực điểm, xoay cổ tay, ngón tay ấn một cái, Tiểu Phấn Hồng liền phát ra điện, kích vào Nghiêm Lạc. Cùng lúc đó, cô lật bàn tay trái, dồn vào đó tất cả sức mạnh và ý chí, đánh ra Diêm Vương chú.

Nghiêm Lạc chẳng buồn tránh, hai đòn tấn công đều trúng người anh. Anh vung cánh tay, quần áo trên người vừa bung ra lại khôi phục nguyên trạng, cứ như cơ thể anh đã nuốt trọn hai đòn tấn công kia.

Anh không chút hề hấn, giống như vừa rồi chẳng xảy ra chuyện gì. Chúc Tiểu Tiểu từ không trung rơi xuống, ngã trên mặt đất, nôn ra một ngụm máu.

"Người dùng Diêm Vương chú đánh ta?" Nghiêm Lạc cảm thấy buồn cười: "Người có thể nào ấu trĩ hơn một chút nữa không?".

Chúc Tiểu Tiểu nằm trên mặt đất cô lắc lắc đầu, mụn động tác này, tìm vị trí của Thủy Linh, thấy nó đã hiện hình, đang trốn ở phía sau cột trụ, lên nhìn bọn họ. Nó không sao, điều này thật sự quá tốt rồi, cô đã yên tâm.

Cô nghe thấy Tinh tuyền tiếp tục chảy "tí tách", tốc độ hình như nhanh hơn một chút. Cô lau vết máu ở khóe miệng, chống người đứng dậy, nắm chặt Tiểu Phấn Hồng trong tay. Tiểu Tiểu hơi lao đảo, sau khi đứng thẳng rồi, bình tĩnh nói với Nghiêm Lạc: "Chiêu thức lợi hại nhất của em chính là Diêm Vương chú. Em đã dùng nó cứu bản thân mình mấy lần". Nhưng đáng tiếc lần này, sợ là Diêm Vương chú cũng cứu không nổi cô rồi.

Nghiêm Lạc nhìn vào mắt cô, thấy từng đợt cảm xúc trong đó. Cô căng thẳng nhưng bình tĩnh, cô bị thương nhưng lại kiên cường, thấy chết không quay đầu. Anh nghe lời cô nói, chợt nhớ đến tình cảnh khi anh cho cô Diêm Vương chú, cô đau đến mức khóc oa oa, anh dùng kem đồ dành cô.

Đúng vậy, anh không hề mất trí nhớ, anh nhớ rõ mỗi một sự việc xảy ra. Nhưng mà, anh cảm thấy khi đó anh quá ngu ngốc. Và bây giờ anh cũng lại ngu ngốc, anh rốt cuộc đang làm gì? Anh nên giết cô đi, cô là con người yếu ớt, giết cô căn bản còn dễ hơn thổi bụi, anh nên cử động ngón tay kết liễu cô, sau đó hủy đi Tinh tuyền. Từ đây thế giới này sẽ không còn thứ gì có thể ảnh hưởng đến anh, ngăn cản anh nữa.

Nhưng anh vì sao không động thủ, anh đang phí lời với cô làm gì?

"Anh muốn giết em sao?", Chúc Tiểu Tiểu hỏi.

"Đúng." Anh nâng cánh tay lên, chỉ cần một cái, chỉ cần một cái phẩy tay, anh liền có thể khiến cô hồn bay phách tán.

"Boss, tấm lòng của em đối với anh, so với anh đối với em từ trước đến nay đều như nhau." Chúc Tiểu Tiểu nhìn vào cánh tay anh, không biết mình nên làm thế nào, cô chỉ có thể nói ra những lời trong lòng, cô sợ không nói bây giờ thì sẽ không kịp nữa. Cô chuyển ánh mắt, nhìn vào mắt anh nói: "Boss, em không có cơ hội để nếm trải quãng thời gian sáu trăm năm chờ đợi kia, nhưng em có thể cho anh mạng của em".

Cô nói những lời này hình như khiến Nghiêm Lạc sững lại, anh trừng trừng nhìn Tiểu Tiểu, sau đó nói: "Nghe người nói vậy, hẳn người cảm thấy mình rất cao cả, đường hoàng. Nhưng người sai rồi, nếu như ta giết người, thì đó là ta lấy mạng của người, không phải người cho ta". Anh tiến lên một bước, ác độc nói: "Mạng của người, nằm trong tay ta, không phải do người quyết định!".

Chúc Tiểu Tiểu nhìn anh, không nói gì.

Nghiêm Lạc đột nhiên chẳng hiểu sao lại như có lửa đốt trong lòng, trái tim như bị thiêu đốt, bức bối đến nghẹt thở, lồng ngực anh vô cùng khó chịu. Nếu như cô chết rồi, nếu như cô chết rồi... Anh đột nhiên lớn tiếng hét: "Người cút đi! Bây giờ lập tức cút đi!". Anh cũng không biết mình làm sao nữa, trước khi anh hồi hận, cô tốt nhất nên biến mất khỏi tầm mắt anh.

Nhưng Chúc Tiểu Tiểu không muốn đi, và cũng không thể đi. Cô đi rồi, Thủy Linh làm thế nào? Tinh tuyền làm thế nào? Huống hồ, bây giờ cô đi không nổi, cơ thể quá suy nhược, cô bị thương rồi, toàn thân, chỗ nào cũng đau đớn. Trong địa ngục rất lạnh, dưới chân lại rất nóng, cô căn bản đã không thể tự mình sống mà ra ngoài.

Tiểu Tiểu đứng im bất động, cô không thể buông xuôi, cô còn phải nghĩ cách. Làm thế nào mới giúp được Thủy Linh đưa nước Tinh tuyền ra khỏi chỗ này?

Nghiêm Lạc cau mày, vẻ mặt vô cùng khắc nghiệt, anh không còn nhẫn nại, quát lớn một tiếng: "Cút!".

Thủy Linh sợ hãi, nấp phía sau cột trụ đá run rẩy, Chúc Tiểu Tiểu lại đột nhiên nổi nóng, cô ném mạnh Tiểu Phấn Hồng xuống đất, lớn tiếng hét: "Em không đi!".

Hành động có chút tùy tiện cùng với tính khí trẻ con của cô khiến Nghiêm Lạc tức đến nổi mắt hơi nheo lại.

"Người muốn tìm cái chết?!" Giọng anh vút cao, ngữ khí vô cùng độc ác, duỗi tay ra bóp cổ Tiểu Tiểu.

Chúc Tiểu Tiểu lại không chút sợ hãi, ưỡn thẳng lưng lên: "Em chết cũng không đi!".

"Vậy người sẽ chết!" Nghiêm Lạc uy hiếp, lòng bàn tay hơi dùng sức.

"Chết thì chết!" Chúc Tiểu Tiểu khẩu khí cứng cỏi, cực kỳ mạnh mẽ: "Dù gì em đi ra ngoài cũng sẽ bị yêu quý gì đó giết, cơ thể còn có thể bị cắn nham nhô. Nếu như bị cắn một miếng mà không chết còn phải mở mắt trừng trừng nhìn cánh tay của mình bị kéo ra, đứt rời. Hoặc không thì bọn chúng sẽ cắn chân em trước, khiến em chạy không nổi, sau đó ăn thịt, uống máu của em...". Tiểu Tiểu mô tả cảnh tượng sống động, màu sắc, Nghiêm Lạc nghe đến mức đuôi mày giật giật. Chúc Tiểu Tiểu vừa nói, vừa luồn tay ra sau lưng, lên vẩy vẩy, chỉ ra ngoài, hy vọng Thủy Linh có thể nhìn thấy, có thể hiểu ý của cô.

Nước Tỉnh tuyên chắc cũng lấy được một chút rồi, đủ để đem ra ngoài rồi chứ? Cô thu hút sự chú ý của Nghiêm Lạc, để Thủy Linh lặng lẽ mang nước Tỉnh tuyên đi.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn Nghiêm Lạc chăm chú, tiếp tục nói: "Cứ coi như những yêu quý đó không giết em, em cũng chạy không nổi rồi. Chân em bị bông đau vô cùng, chắc chắn không thể xỏ vào giày được nữa, trên người em còn rất lạnh, lạnh đến mức xương cốt đau muốn chết. Trước kia anh nói với em về địa phủ, địa ngục nhưng lại không hề nói đến chuyện này, hóa ra địa ngục tồi tệ như vậy. Đường còn xa, em chạy không nổi, dù gì em cũng sẽ chết giữa đường. So với việc vất vả cả hồi lâu vẫn phải chết thể thảm, em chẳng thà không chạy nữa. Anh muốn giết em thì giết đi, em dù sao cũng đánh không thắng anh, anh cho em chết thoải mái một chút là được". Cô càng nói càng đáng thương, ngữ điệu thay đổi, bắt đầu giờ trò xấu.

Nghiêm Lạc càng nghe càng nóng ruột, thần trí rối loạn, nộ khí công tâm, anh đột nhiên siết chặt tay, thấp giọng quát: "Người cho rằng ta không dám?".

Chúc Tiểu Tiểu bị bóp nghẹt nói không ra lời, mặt từ từ chuyển đỏ.

Thủy Linh nhìn thấy thế tay của Chúc Tiểu Tiểu, nó hiểu rõ ý cô, nhưng nó rất do dự, thật sự vút cô lại đây sao? Như vậy nó chẳng phải là người xấu rồi sao? Chẳng lẽ thấy chết mà nó không cứu? Nó sốt ruột xoay vòng vòng, thật muốn khoan vào trong cột trụ dẫn nước Tỉnh tuyên xuống, như vậy nó sẽ có sức mạnh. Nhưng vừa lao vào thân cột trụ, nó liền bị bật trở lại. Thủy Linh cố nhịn, không dám kêu đau, nhưng trong lòng thì đã phát điên, chửi to tông nhà nó. Cột trụ dờ hơi này có cần phải đặc biệt như thế không, rõ ràng những cột trụ khác đều có thể đi vào.

Lúc này, mắt thấy Nghiêm Lạc chuẩn bị đẩy Chúc Tiểu Tiểu vào chỗ chết, Thủy Linh không nhẫn nhịn được nữa, liều thôi liều thôi, linh vật cũng biết nói nghĩa khí đó!

Nó đột nhiên hét lớn một tiếng: "Dừng tay!", rồi định lao về phía Nghiêm Lạc.

Nghiêm Lạc quay đầu, ánh mắt giận dữ quét sang Thủy Linh, sát khí hung mãnh, lập tức xông tới chỗ nó. Không đợi Nghiêm Lạc kịp động thủ, Thủy Linh ở trong không trung đã vội vàng dừng lại, "roạt" một cái lún vào phía sau cột trụ Tỉnh tuyên tròn.

Đáng sợ, đáng sợ quá, anh ta thật sự muốn giết người! Nó đánh không lại anh ta! Nó còn có trọng trách lớn lao, nó không phải sợ chết, tuyệt đối không phải!

Chúc Tiểu Tiểu không thấy rõ tình hình, chỉ nghe được tiếng của Thủy Linh, cô sốt ruột, lòng như lửa đốt, trước mắt tối đen, nhưng cô vẫn gắng một hơi thở cuối cùng đánh vào cánh tay Nghiêm Lạc. Cô hy vọng có thể kéo sự chú ý của Nghiêm Lạc lại, hy vọng Thủy Linh nhanh chóng chạy đi.

Nghiêm Lạc không hề vì sự làm phiền của Thủy Linh mà thả Chúc Tiểu Tiểu ra, cũng không vì sự vùng vẫy của Chúc Tiểu Tiểu mà nói lòng bàn tay. Anh từng chút từng chút một, càng bóp càng chặt, giống như người thợ săn đang từ từ giết chết con mồi, hưởng thụ khoái cảm khi thấy sinh mệnh kia dần dần tan biến trong bàn tay mình.

Cổ Tiểu Tiểu càng lúc càng đau, trái tim cô khó chịu giống như đang xuất huyết. Boss bị bệnh rồi, cô không trách anh. Cô chỉ hận bản thân mình vô dụng, không giúp được anh, cô rất muốn cứu anh.

Nước mắt Tiểu Tiểu từng giọt từng giọt lớn trào ra, rơi lên mu bàn tay đang bóp cổ cô của Nghiêm Lạc. Nghiêm Lạc đột nhiên giống như bị bông vậy, vội vàng hất cô xuống đất. Anh nhìn cô hờn hờn hít từng ngụm không khí, vừa khóc vừa ho, trong lòng đột nhiên bốc lên cơn cuồng bạo khó mà không chế. Anh gơ cánh tay găm một tiếng lớn, một chương mạnh đánh vào cột trụ đá bên cạnh.

Cột trụ đá lập tức nứt vỡ, phát ra tiếng ầm ầm cực lớn.

Chúc Tiểu Tiểu và Thủy Linh toàn bộ đều chấn động, sợ đến mức trái tim cũng rớt mất nửa nhịp. Thủy Linh trốn sau cột trụ Tỉnh tuyên run lấy bầy, Chúc Tiểu Tiểu thì trơ mắt, đờ đẫn nhìn Nghiêm Lạc đang nổi điên.

Nghiêm Lạc đánh vỡ một cây cột trụ, lại đánh một cây khác, hủy diệt khiến lòng anh thoải mái đến cực điểm, anh coi những cây cột trụ này là Chúc Tiểu

Tiểu. Vững chắc như cột trụ chống địa ngục, đối với anh chẳng qua cũng chỉ là đậu phụ mà thôi. Chúc Tiểu Tiểu kia thì là gì chứ, anh chẳng phải một chường liền có thể đập chết cô, thịt nát như bùn hay sao?

Anh nghĩ thế, ngẩng lên gầm lớn, nâng lòng bàn tay lại đánh phá một cây cột trụ.

Chúc Tiểu Tiểu ngồi trên mặt đất, quên cả đau đớn, cô trừng mắt nhìn Nghiêm Lạc, cho đến tận bây giờ mới có cảm giác chân thực anh đã thành ma. Anh đang hưởng thụ cảm giác của sự hủy diệt. Cô không biết nên làm thế nào mới được. Cô đánh không lại anh, cô không thể khiến anh cảm động, cô thậm chí không biết nên làm thế nào giúp Thủy Linh đem được nước Tinh tuyền ra ngoài.

Chúc Tiểu Tiểu càng nghĩ càng đau lòng, càng nghĩ càng tuyệt vọng, cô nhìn Nghiêm Lạc phát cuồng, nước mắt lại tuôn rơi.

Nghiêm Lạc nghe thấy tiếng khóc nức của cô, quay người nhìn cô, anh hận đến mức chân răng tê dại, thật sự muốn một chường đánh chết cô cho xong, nhưng hề có suy nghĩ này, trái tim anh lại lập tức rối loạn.

Nghiêm Lạc đè nén cảm xúc, không để ý đến Chúc Tiểu Tiểu nữa. Anh hít sâu một hơi, đi về phía Tinh tuyền. Đây mới là chuyện chính anh muốn làm. Giết một con người, chẳng có ý nghĩa gì, nhưng nếu hủy diệt Tinh tuyền rồi, anh liền trở thành kẻ có sức mạnh nhất trên thế giới này! Anh có thể thống trị thế giới. Anh muốn giẫm đạp lên tất cả những kẻ gọi là thần tộc luôn tự cho mình là đúng kia. Còn cả loài người nhỏ bé, lũ ma quỷ ngu ngốc, anh muốn chúng, toàn bộ đều phải chịu sự sai khiến của anh.

Anh vẫn luôn mạnh nhất, thông minh nhất, từ trước đến nay anh chẳng qua chịu để người ta bó buộc, anh thật sự là quá ngu ngốc rồi. Bây giờ, anh với những thay đổi lớn, sắp sửa dựng lên một thế giới hoàn toàn mới.

Nghiêm Lạc đi về phía Tinh tuyền, Thủy Linh dựa vào cột trụ đó, ngoại trừ phát run, không biết mình còn có thể làm gì. Nó muốn chạy, nó chạy rất nhanh, chỉ cần nó không mang theo nước Tinh tuyền, nó chắc chắn có thể trốn thoát. Nhưng mà nó lại nấp ở đây run rẩy. Run cái gì chứ? Làm thế nào? Nó thật sự là linh vật ngọc ngà, nó không chạy, cứ ở đây làm gì? Liệu nó có chết không?

Nghiêm Lạc còn chưa đến được cột trụ Tinh tuyền kia, thì cảm giác thấy sau lưng có người lao đến.

Là Heo Con! Anh biết là cô, người con gái đáng ghét không biết tốt xấu, phiền phức này.

Nghiêm Lạc hoàn toàn hết kiên nhẫn: "Tìm cái chết!", anh quát lớn, quay người vung một chường, đánh văng Chúc Tiểu Tiểu.

Chúc Tiểu Tiểu bị đánh bay ra ngoài, đập lên một cột trụ đá. Nghiêm Lạc nhìn cô ngã xuống, rất lâu sau không động đậy, chẳng hiểu sao anh lại cảm thấy rất khó chịu. Anh ngờ ngác nhìn về phía thân hình ngã xuống, không dậy nổi kia, trong chốc lát, đầu óc trống rỗng.

Sau đó, anh nhìn thấy cô bò dậy, điều này khiến anh dường như nghe thấy lòng mình thờ phào một cái, cảm giác quái dị ấy khiến anh vừa phẫn nộ vừa nóng nảy.

Chúc Tiểu Tiểu bịt tay lên trán, máu từ khe ngón tay trào ra. Nghiêm Lạc cắn răng nhìn, máu đỏ tươi vốn dĩ nên khiến anh khoái cảm, nhưng cảm giác trong lòng anh bây giờ, lại thực sự chẳng hiểu là thứ gì.

Chúc Tiểu Tiểu muốn cản trở Nghiêm Lạc phá Tinh tuyền, bị anh ra tay đánh bay, tình huống này cô đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng mà có chuẩn bị đi nữa, cô vẫn cảm thấy bị thương rất nặng. Anh đánh thương cô hết lần này đến lần khác, cô còn có thể chịu được bao nhiêu lần?

Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy ảm ức, anh cho rằng cô là bao cát sao? Cô trừng mắt nhìn Nghiêm Lạc, Nghiêm Lạc cũng trừng mắt nhìn cô. Hai người cứ tôi nhìn anh, anh nhìn tôi như thế, không ai có động tĩnh gì khác.

Đột nhiên, Chúc Tiểu Tiểu mắt sáng lên nhìn thấy sau lưng Nghiêm Lạc, Thủy Linh đang vội vã thay chiếc bình bùa bằng cái bình còn lại, đặt vào trong cột đá chứa Tinh tuyền.

Thủy Linh run rẩy, cẩn trọng đổi bình nước, đầu nó đột nhiên xuất hiện vàng sáng. Nó trước tiên cất giấu chiếc bình nhỏ này đi trước. Như thế cứ coi như Nghiêm Lạc cuối cùng hủy Tinh tuyền rồi cũng sẽ không biết còn có một bình nước đang ở trong tay bọn họ.

Chúc Tiểu Tiểu không chú ý đến cơn đau trên người và trên đầu mình nữa, cô phải yểm hộ cho Thủy Linh. Cô cố gắng nặn ra mấy giọt nước mắt, lớn tiếng làm nũng: "Boss, em chảy máu rồi, đầu em rất đau". Cô vừa nói vừa lao đảo bước đi, nhào về phía Nghiêm Lạc.

Cô lao đến đó đánh nhau sẽ bị đánh bay ra, vậy cô lao đến đó làm nũng liệu có bị đánh không?

Đáp án là không.

Nghiêm Lạc bị sự xuất hiện bất ngờ của Chúc Tiểu Tiểu khiến cho hơi sững lại, anh không đẩy cô ra, cơ thể cứng đờ của anh bị cô ôm lấy, anh thậm chí nhũn nhũn mềm lại, kim nén không chạm vào vết thương trên trán cô.

Chúc Tiểu Tiểu nhỏ tiếng khóc: "Boss, anh thật sự muốn đánh chết em sao? Em rất sợ chết, cũng rất sợ đau. Trong lòng em buồn lắm, em đã tay không tác sát rồi, anh còn đánh em! Em chảy máu, trên người rất đau. Boss, anh bắt nạt kẻ yếu, anh đánh vợ, bạo lực gia đình là phạm tội!".

Nghiêm Lạc không hiểu vì sao mình lại phải nghe những lời chẳng đầu ra đầu này, anh thấy rất phiền. Anh nghiêm mặt đuổi tay muốn kéo cô ra, nhưng Chúc Tiểu Tiểu choãi chân, vận hết toàn lực, ôm thật chặt không buông. Nghiêm Lạc cau mày, lại kéo cô. Anh vừa mạnh tay một chút, cô liền oa oa kêu.

đau, Nghiêm Lạc thử hai lần, cuối cùng bỏ cuộc.

Chúc Tiểu Tiểu nhân cơ hội, dịu giọng yêu cầu: "Boss, em sắp chết rồi, trước khi em chết, lại ôm em một cái đi mà".

Nghiêm Lạc không động dậy, cũng không nói gì, Chúc Tiểu Tiểu tự động cầm lấy tay anh vòng qua eo mình, lại đặt tay sau lưng anh vẫy vẫy Thủy Linh, ý bảo nó mau chạy. Thủy Linh cắn răng, biết bản thân mình không thể do dự thêm nữa, nó hóa thành quả cầu nước, bao bọc bình nước nhỏ, len lén bay ra ngoài.

Nghiêm Lạc buông tay xuống, không chịu ôm cô, Chúc Tiểu Tiểu lại đặt tay anh sau lưng mình: "Người ta phạm tội từ hình, trước khi chết còn được cho một bữa cơm no. Em là vợ anh, em cũng không cầu thứ khác, ôm một chút thôi mà, anh không thể nhỏ mọn thế này chứ".

Nghiêm Lạc lạnh lùng hừ một tiếng, cánh tay đánh bất động, cuối cùng anh nhẹ nhàng ôm lấy cô. Anh không biết mình vì sao lại thế, lửa nóng trong lòng anh đang cuộn cuộn trào dâng.

Chúc Tiểu Tiểu từ đầu đến chân, mỗi một tắc đều cảm thấy đau, vết thương trên trán khiến cô cảm giác như đầu mình sắp nứt ra. Cô gắng hết sức mới có thể bò dậy, lúc này dựa vào lòng Nghiêm Lạc, cảm thấy sức lực trên người từng chút từng chút đang mất đi. Cô nghĩ, cô thật sự là sắp chết rồi, nhưng trái tim cô vô cùng ngoan ngoãn.

Thủy Linh đưa bình Tinh tuyến đi rồi, nó là nước, có bình Tinh tuyến trong tay, nó chắc chắn sẽ thuận lợi chạy ra ngoài địa phủ. Như thế Cửu Thiên Huyền Nữ và bọn A La nhất định có thể cứu Boss quay lại được. Chúc Tiểu Tiểu đầu óc quay cuồng, toàn thân nặng nề, cô thực sự chạy không nổi nữa, có thể chết trong lòng Boss, thật tốt. Anh cứ coi như thành ma rồi, trong lòng vẫn còn có cô. Cô nhất định không nhìn nhầm, trong lòng anh chắc chắn còn có cô. Tuy không giống trước đây, nhưng vào thời khắc này, anh còn chịu nhân nhượng cô thì đã đủ để chứng minh rồi.

Được thế này, cô ngoan ngoãn lắm rồi. Sau khi cô chết, hồn phách sẽ tìm chỗ trốn đi, đợi A La cứu Boss rồi đến tìm cô, sắp xếp cho cô đầu thai. Vậy là cô vẫn có cơ hội cùng Boss làm lại từ đầu. Tuy vất vả một chút, nhưng kết quả vẫn tốt. Cô thả lỏng người, trong đầu lại không tìm được nghĩ ngợi lung tung.

"Boss, anh có tìm một bà xã mới hay không, thành ma rồi, còn cần bà xã không?"

Nghiêm Lạc bực mình, cực kỳ khó chịu đối với loại câu hỏi vô nghĩa này của cô. Nhưng anh không hiểu vì sao bản thân mình vẫn không đẩy cô ra, lại còn đứng ở đây nghe cô dài dòng. Cũng giống như không hiểu rõ vì sao trước đây anh lại đi học làm đồ ăn cho cô, còn cùng cô kết hôn, những việc làm đó thật vô vị. Mà còn những bức ảnh cô cười ngơ ngếch kia nữa, anh cũng không hiểu tại sao mình lại chẳng thể ra tay xé được.

Chúc Tiểu Tiểu không đợi anh trả lời, cô nói tiếp: "Anh có phải đã mất hết cảm giác đối với những chuyện trước đây rồi không? Có phải là, những thứ trước đây thích, bây giờ anh đều không thích nữa? Giống như trước đây anh thích em, còn bây giờ thì ghét? Còn những thứ trước đây anh không thích, bây giờ anh có thích không? Ví dụ như hồ ly tinh kia, bây giờ anh có phải cảm thấy thích cô ta rồi không?"

Nghiêm Lạc cau mày, những câu nói linh tinh của cô, anh lại chăm chú nghe, cẩn thận nghĩ, anh làm sao rồi? Cô chỉ nhỏ ra mấy giọt nước mắt, chỉ mấy giọt nước mắt mà thôi, anh làm sao lại bất thường như vậy?

"Boss, anh không thể thích người khác, em vẫn chưa chết đó." Cô cũng cau mày, kéo vạt áo anh, rất nghiêm túc nói. Anh cúi đầu nhìn cô, cô gãi tay, day vào giữa lòng mày anh: "Đừng khó chịu, Boss, anh thành ma rồi, em vẫn yêu anh như vậy".

Yêu sao? Cảm giác của yêu là như thế nào?

Trước đó anh rõ ràng nghĩ "nhớ nhung" là loại tình cảm rác rưởi, anh rõ ràng rất hài lòng với tình trạng hiện tại của mình. Nhưng vì sao, bây giờ anh lại cảm thấy nếu không được yêu, sẽ có một chút hối tiếc.

Chúc Tiểu Tiểu kiễng chân, hôn lên cằm anh, cảm thấy toàn thân anh cứng lại. Có phải giây tiếp theo đây, anh sẽ lại ném cô sang một bên không? Cô bắt đầu nhõng nhẽo, cô đã sắp chết rồi, cô có quyền được hôn anh. "Boss, ôm em cao lên một chút, chân em đau lắm, trên người cũng không còn sức, em kiễng không nổi nữa."

Ôm cao chút? Ôm cao chút làm gì? Anh nên không để ý đến cô, nên đi giải quyết Tinh tuyến trước. Nhưng cô yếu đuối như thế, cô bị thương rồi, cô sắp chết rồi, cô đối với anh không có sức uy hiếp, Tinh tuyến cũng sẽ không chạy được... Nhưng mà anh không muốn nghe lời cô, dựa vào cái gì cô bảo anh ôm, anh liền phải ôm?

Anh gò lưng cô, không cử động, Chúc Tiểu Tiểu đẩy anh một cái: "Nhanh chút, chân em đau!".

Anh vẫn bất động, lửa giận lại bốc lên trong lòng Chúc Tiểu Tiểu, cô đâm vào ngực anh: "Khi anh muốn đánh chết em, khi thế như vậy, khi muốn bóp chết em, có lực như vậy, đập em vào cột trụ, động tác cũng nhanh nhẹn, làm sao mà có mỗi yêu cầu nhỏ nhoi này anh cũng không nguyện ý làm cho em, ôm một chút đâu có tốn sức gì". Cô nói xong, lại thấy khó chịu: "Người ta sắp chết rồi, chảy bao nhiêu máu, toàn thân đau đớn, chỉ muốn trước khi chết được hôn một cái, làm sao lại không được...". Cô đâm anh cũng đâm không nổi nữa, cánh tay chẳng còn sức lực, chuyển sang bóp tay anh, nhưng cánh tay anh quá săn chắc, cô cũng chẳng bóp được.

"Đừng làm bừa!", anh dữ dần quát.

Nhưng cô không sợ, Thủy Linh đã ra ngoài rồi, cô không còn gì phải e dè nữa, mà cô sắp chết rồi, còn sợ gì chứ. Cô hung dữ cắn một miếng lên vai anh, cắn giữ như một con thú nhỏ, cô ném được vị của máu anh. Thấy anh chảy máu, cô lại không nỡ, dùng lưỡi xoa dịu vết thương cho anh.

Anh rung mình một cái, cảm thấy chỗ nào đó của cơ thể cứng lại, cô mềm mại dựa vào lòng anh, dịu dàng đến mức mỗi một tế bào trên người anh đều bùng lên phản ứng. Con nóng này đột nhiên biến thành một loại đục vọng mãnh liệt, sự nhiệt tình và ngọt ngào của cô ở nơi sâu thẳm nhất miền ký ức bỗng nhiên nổ tung trong đầu óc anh.

Anh đã không có cảm giác đối với cô, anh đã không còn hiểu tình yêu nữa rồi, nhưng anh vẫn là đàn ông, người con gái nhỏ trong lòng trên danh nghĩa vẫn là vợ của anh, chỗ này chỉ có bọn họ, mà anh lúc này... lại đang bùng nổ.

Hai cánh tay anh dùng lực, ôm cô cao lên, lướt qua mặt cô, mạnh mẽ hôn lên môi cô. Chúc Tiểu Tiểu kinh ngạc mở trừng mắt, cảm giác lưỡi của anh cuốn lấy lưỡi mình. Cô ngẩn ra, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, còn anh thì nôn nóng, bàn tay đỡ gáy cô, càng thêm thân mật.

Đây là một nụ hôn mạnh mẽ mà tràn đầy đục vọng. Chúc Tiểu Tiểu thả lỏng, cảm thấy ngây ngất, là Boss quen thuộc của cô, trước khi cô chết, Boss vẫn đồng ý hoàn thành nguyện vọng cuối cùng của cô.

Chúc Tiểu Tiểu nước mắt lưng tròng, cố gắng ôm lấy Nghiêm Lạc, cô nhiệt tình hưởng ứng anh, anh mạnh mẽ phản ứng lại, cô hạnh phúc đến tê dại cả da đầu!

Đầu vẫn còn rất đau, thân thể rất lạnh, và cô lại khó chịu toát mồ hôi, nhưng tất cả những thứ này đều không quan trọng. Chúc Tiểu Tiểu hưởng thụ nụ hôn nóng bỏng ấy, sự thích ứng đột ngột của cơ thể khiến cô run rẩy, cô vừa hôn đáp lại, vừa gắng nép sâu trong lòng anh, cô cần sự ấm áp của anh.

Nghiêm Lạc duỗi tay cởi áo khoác dày của cô ra, động tác rất thô lỗ. Chúc Tiểu Tiểu có chút không hiểu, ở dưới làn môi anh, lẩm bẩm nói: "Boss, em rất lạnh".

"Ừ." Anh lạnh nhạt đáp lời, lại đẩy cao áo lên vào áo lót giữ nhiệt của cô lên, bàn tay chà xát bầu ngực cô. Chúc Tiểu Tiểu đột nhiên hiểu ra, cô có chút sợ hãi, ngăn người anh làm sao có thể như thế này? Vào lúc này, ở địa điểm này?

Chúc Tiểu Tiểu bắt đầu giãy giụa: "Em không muốn, em không muốn như thế." Cô không hề quên anh không yêu cô nữa, niềm an ủi của việc nhận lại được một nụ hôn nóng bỏng từ chỗ anh, cùng với việc quan hệ với người không còn tình cảm như anh là hai chuyện khác nhau. Cô không cách nào tiếp nhận nổi.

Chúc Tiểu Tiểu vùng vẫy giằng thoát ra khỏi lòng Nghiêm Lạc, cúi đầu bỏ chạy. Nghiêm Lạc đang chìm đắm trong cảm giác tiếp xúc mềm mại dưới lòng bàn tay, nhất thời không phòng bị lại để cô chạy mất.

Anh giật dử, duỗi tay tóm lấy cô, Chúc Tiểu Tiểu cũng nổi giận, làm sao nào, thành ma rồi thì có thể "đòi hỏi" bù ra bãi sao?

Cô không thuận theo, gắng sức giằng co, hai người cứ thế lôi kéo nhau. Chúc Tiểu Tiểu cắn vào cánh tay anh. Nghiêm Lạc giờ tay lên, dường như sắp giáng cho cô một bạt tai.

Chúc Tiểu Tiểu nhắm mắt lại, cất tiếng thét, tay anh thõng xuống, cuối cùng vẫn khắc chế được, không đánh cô. Anh giữ gáy cô, cúi đầu hôn cô lần nữa.

Chúc Tiểu Tiểu lần này có cảm giác sợ hãi, sức lực của họ chênh lệch quá lớn, anh muốn làm gì căn bản không phải là chuyện cô có thể ngăn cản. Nhưng cô vẫn đang giãy giụa. Nghiêm Lạc đẩy cô về phía sau, để cô lên một cột trụ tròn lớn. Các viên đá lồi lõm sau lưng khiến Chúc Tiểu Tiểu biết, đây chính là cột trụ chứa Tinh tuyến.

Sự chú ý của Nghiêm Lạc hình như đã không còn để lên Tinh tuyến nữa, lòng nhẫn nại của anh sắp tan hết rồi, anh vuốt ve bụng dưới của cô, bàn tay luồn vào quần bò cô. Chúc Tiểu Tiểu không nhịn được cất tiếng khóc, duỗi chân ra đá anh, cô sớm đã không còn sức lực, không chế cô đối với anh mà nói dễ như trở bàn tay. Anh một tay kéo tung thắt lưng da và khuy quần của cô, tách hai chân cô ra. Chân cô trực tiếp tiếp xúc với không khí lạnh, nhanh chóng nổi hết da gà lên. Cô giờ tay ra đánh vào mặt anh, nhưng cô tay liên bị anh tóm lấy ép lên đỉnh đầu.

Thân thể anh đè lên cô, cọ xát, mê hoặc dỗ dành cô. Chúc Tiểu Tiểu khóc lớn hơn, nhưng không khống chế được phản ứng của thân thể mình đối với anh, cô khát khao tình yêu của anh, nhưng không phải là sự kết hợp chẳng chút tình cảm như thế này. Người trước mặt cô đây là Boss hay không phải Boss? Rơi vào tình thế ấy, cô cảm giác như bản thân đã phản bội Nghiêm Lạc mà mình yêu sâu sắc rồi.

Phản ứng của cơ thể cô khiến anh hài lòng, anh ôm cô chặt hơn, hôn lên môi cô, sau đó tiến vào, lấp đầy cô.

Chúc Tiểu Tiểu khế hét lên, đối diện với cô là đôi mắt anh, đôi mắt mà cô không còn hiểu nổi. Giọng nói của anh khiêu khích, khơi gợi, nhưng không có tình cảm ấm áp mà Chúc Tiểu Tiểu mong đợi. Anh nói với cô: "Khóc cái gì? Người chẳng phải cũng mong muốn sao? Người là vợ của ta, không phải sao?".

Đột nhiên anh vuron người, đẩy nhanh chuyển động, hưởng thụ sự ấm áp, mềm mại của cơ thể cô, mỗi một tế bào thuộc về thân thể anh đều gào lên vì thỏa mãn, tràn ngập trong đầu anh là những hình ảnh ân ái giữa hai người.

Cô là của anh, vẫn luôn là của anh, chuyện này khiến anh rất vui. Cái cảm giác vui vẻ ấy, anh lại thấy quen thuộc, nhưng anh không để ý nhiều. Anh chẳng buồn quan tâm vì sao mình vẫn còn có loại cảm xúc như thế. Anh chỉ biết bây giờ cô ở trong lòng anh, cô bao bọc lấy anh, cô còn yêu anh.

"Anh không yêu em nữa, Boss, anh vì sao không yêu em nữa?" Cô bị anh đẩy vào chốn địa ngục trầm luân, hai tay tuy được thả ra, nhưng thân thể thì không còn phản ứng nữa, cô hoàn toàn không có cách khống chế anh, chỉ biết ôm lấy vai anh dốc hết tình cảm mà khóc: "Boss, anh nói yêu em có được không? Em sắp chết rồi, em muốn nghe anh nói yêu em".

Anh thờ dốt, không nói gì. Anh ân ái với cô nhưng lại chẳng có chút dịu dàng, đó là sự chiếm hữu hung bạo, nhưng dù như vậy, khi cô hừ hừ kêu đau, anh vẫn đưa bàn tay mình ra làm đệm lưng để tránh cho cô lại một lần nữa bị đập lên đá.

Chúc Tiểu Tiểu ôm chặt Nghiêm Lạc, đắm chìm giữa những con sóng đang cuộn trào mãnh liệt nơi anh, cơ thể cô co lại, bắt đầu cảm thấy mất mớ đi, cô sắp không chống đỡ được nữa rồi, cô hỏi: "Boss, anh nói yêu em được không?".

Tuy biết rõ không có khả năng, nhưng câu nói này cô thật sự rất muốn nghe.

"Anh yêu em!"

Chúc Tiểu Tiểu gần như không dám tin vào tai mình, đầu cô đau đến mức phát ra những tiếng ong ong, đây thật sự không phải ảo giác chứ?

Cô gắng gượng, muốn nhìn rõ những gì trong mắt anh, trong đôi mắt ấy là ngọn lửa tình đang bùng rực cháy. Anh làm dậy lên từng cơn bão trong cơ thể cô, bọn họ lúc này đã hợp thành một, thân mật đến thế. Anh hôn lên những giọt nước mắt của cô, lại hôn lên môi cô, sau đó, cô nghe thấy anh nói rõ ràng: "Anh yêu em".

Chúc Tiểu Tiểu ôm anh thật chặt, cô từ trước đến nay chưa từng nghĩ, ba chữ mà anh chưa từng nói ngay cả vào lúc anh yêu cô sâu sắc nhất, lại được anh nói ra khi đã không còn tình cảm với mình. Vậy cô, cũng coi như không phải tiếc nuối gì thêm nữa.

Tay Tiểu Tiểu lần tìm trên cây cột đá, cô kín đáo nắm lấy chiếc bình đang hứng nước Tỉnh tuyến. Bên trong bình cũng chưa có được bao nhiêu nước, nhưng đối với sức lực của Chúc Tiểu Tiểu bây giờ mà nói, một chút nước đó cũng là khá nặng.

Nghiêm Lạc đang gục đầu trên xương quai xanh của cô, hai tay anh khống chế thân thể cô, ôm chặt lấy eo cô, chuyển động rất nhanh, lúc này anh đã kích động đến cực điểm.

Chúc Tiểu Tiểu biết đây là cơ hội tốt nhất, cũng là cơ hội cuối cùng để cô ra tay với anh. Bất luận có thành công hay không, bất luận kết quả là cứu được anh về hay là bị anh đánh chết.

Cô nghĩ, cô thật sự không còn gì hối tiếc gì nữa.

Cô không có khả năng sống mà ra khỏi địa ngục, sinh mệnh của cô, phải dâng hiến cho người cô yêu nhất.

Cô xoa đầu anh, nói bên tai anh: "Ông Nghiêm, bà Nghiêm yêu ông".

Câu nói này khiến Nghiêm Lạc ngẩng đầu lên, hôn vào môi cô, cô dịu dàng đáp trả. Đầu cô đau dữ dội, giống như ngay giây sau đấy nó sẽ nổ tung, tay cô cũng không còn sức lực nữa, nhưng cô gắng gượng, một hơi thở cuối cùng này, cô phải càn nỗ lực. Đột nhiên cô bóp vào bên hăm anh, dùng toàn bộ sức lực đổ nước Tỉnh tuyến vào miệng anh.

Trước mắt cô tối đen, không nhìn rõ gì nữa, không biết rốt cuộc có ép anh uống được hay chưa. Cô chỉ biết anh rất phẫn nộ, anh khua tay gạt phăng chiếc bình, đầu cô đập lên cột trụ sau lưng, cô nghe thấy tiếng găm đứt tợn của anh: "Người lại dám, người lại dám...".

Cô không biết mình có thành công không, cô nghĩ cô sắp chết rồi, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy bàn tay anh đang nắm chặt eo cô, nặng nề thúc vào cơ thể cô. Cô nghe thấy tiếng gầm rống của anh, cảm nhận được cơ thể căng cứng và đột ngột được giải phóng của anh.

Cô nghĩ cô cuối cùng có nói: "Em yêu anh".

Nhưng cô quá mệt rồi, trước mắt tối đen, chẳng còn biết gì nữa.

Đợi khi Chúc Tiểu Tiểu lại có ý thức, cô nhất thời cho rằng lúc này mình đã là một linh hồn.

Có nước nhỏ lên mặt cô, gọi cô tỉnh lại.

Cô mở mắt ra, nhìn thấy nóc điện xây bằng đá cao cao, với những án bùa phức tạp từ trước đến nay cô chưa từng trông thấy, nước là từ một án bùa nhỏ xuống.

Cô nhớ ra rồi, đây là đáy của địa ngục, chỗ phong ấn Tỉnh tuyến, xem ra Tỉnh tuyến bị phong ấn đã thấm ướt hết rồi nhỉ? Cô cố gắng nhớ lại những gì mình đã làm ở đây.

Còn chưa đợi cô nhớ ra, một nụ hôn dịu dàng đã đặt lên má cô: "Heo Con, em tỉnh rồi!".

Trước mắt là khuôn mặt anh tuấn của Nghiêm Lạc, ánh mắt quen thuộc đó của anh khiến Chúc Tiểu Tiểu vô cùng kinh ngạc và vui mừng, cô hé miệng cười: "Boss, A La cứu được anh rồi sao?".

"A La?" Anh cau mày lại, đưa tay chạm nhẹ vào trán cô. Cô đau quá, rùng mình, làm nũng với anh: "Boss, đầu em đau. Sao mà em chết rồi anh còn làm đầu em đau như vậy, lần này anh phải giúp người ta lựa chọn người nhà tốt để đầu thai đó. Em muốn lớn lên xinh đẹp một chút, sau đó khi em đi nhà trẻ, anh sẽ phải tìm em. Nếu không, em mà yêu sớm, yêu người khác trước thì anh hối hận cũng không kịp đâu".

Lông mày anh càng nhíu chặt: "Đầu thai? Yêu sớm? Nhà trẻ?"

Chúc Tiểu Tiểu nhăn mũi: "Anh coi thường em? Đi nhà trẻ đã có người thích em, chuyện đó rất có khả năng đây".

Anh ôm cô vào lòng, khẽ sát trán cô, đau lòng: "Có phải là rất khó chịu không? Đừng sợ, giờ anh sẽ đưa em về khám bác sĩ".

Cô "ừm" một tiếng, ngoan ngoãn dựa vào lòng anh, nhưng khi nhìn qua vai anh, thấy chiếc ba lô nằm trên đất, cô sốt ruột, kéo anh nói: "Boss, ba lô của em".

Nghiêm Lạc dừng lại, quay đầu nhìn, Chúc Tiểu Tiểu đẩy đẩy anh: "Phải cầm lên, bên trong còn có chứng nhận kết hôn và ảnh của chúng ta nữa". Cô nói xong, đột nhiên nhớ ra, cô nhìn ngó tứ phía, nhìn Nghiêm Lạc rồi lại nhìn mình. Trên người cô chỗ nào cũng bị thương, bên trong cơ thể hình như còn có cảm giác, đầu cô đau đến mức sắp nứt ra.

Cô bỗng nhiên nhớ ra toàn bộ, đỡ lấy đầu Nghiêm Lạc, cẩn thận, chăm chú nhìn vào mắt anh.

Mắt Nghiêm Lạc ươn ướt, vươn đầu đến hôn lên môi cô: "Anh quay lại rồi, Heo Con, anh xin lỗi".

Chúc Tiểu Tiểu đơn giản là không dám tin, không có A La, không có Thủy Linh, không có Cửu Thiên Huyền Nữ, chỉ là cô và Boss, cô không chết, cô tỉnh rồi, và Boss đã quay lại?

Nghiêm Lạc lần nữa cúi đầu, hôn lên môi cô: "Thật đó, anh quay lại rồi, Heo Con, anh yêu em".

Chúc Tiểu Tiểu kinh ngạc, nhưng cuối cùng cũng có cảm giác chân thực, cô ôm cổ anh, hỏi: "Vậy nước Tinh tuyền, anh uống vào rồi?"

"Ừ." Anh khẽ giọng đáp, áp mặt lên má cô, chỉ cảm thấy nhiệt độ càng lúc càng cao. "Heo Con, em đang sốt, chúng ta mau ra ngoài, anh đưa em đi khám bác sĩ."

Anh ôm cô, quay người đi vào lấy cái ba lô mà cô nhưng nhớ. Chúc Tiểu Tiểu lúc này nhìn thấy cái bình bùa bị hất rơi xuống kia, vẫn đang đứng thẳng, nước Tinh tuyền từ trần nhà chậm rãi nhỏ xuống, bình đã đầy tràn, xem ra cô đã hôn mê không chỉ một lát.

Chúc Tiểu Tiểu bảo Nghiêm Lạc dậy nắp bình cẩn thận. Nghiêm Lạc rất không vui, bởi vì tìm nắp bình phải mất chút thời gian, và cũng bởi vì phong ấn trên mặt đất cũng bị Tinh tuyền thấm ướt rồi, nơi này không thể ở lại lâu. Chúc Tiểu Tiểu bắt anh đi tìm nắp bình, còn mình thì ngồi trên mặt đất ẩm ướt. Nghiêm Lạc vừa tìm vừa lau bùa, cái gì mà sốt rồi cũng không chịu an phận, chỗ này không an toàn phải mau rời đi... cứ thế lăm bằm cả một đồng hồ.

Chúc Tiểu Tiểu nhìn anh, không kìm được, bật cười, thật sự là ông Nghiêm của cô rồi, anh thật sự quay về rồi!

Nghiêm Lạc nhanh chóng thu nhặt xong xuôi theo yêu cầu của bà Nghiêm, lại ôm cô lên, sai bước đi ra ngoài. Chúc Tiểu Tiểu đầu đau như búa bổ, mỗi một tắc trên người đều giống như bị voi giày ngựa xéo. Nhưng cô lại không nhận được, cứ cười mãi cười mãi, đầu cô dựa vào hóm cổ anh, chỗ đó còn có vết răng cô cắn: "Boss, em rất nhớ anh".

Nghiêm Lạc nhanh chân bước, tức tốc chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nhẹ giọng dỗ dành: "Heo Con ngoan, cố gắng chịu đựng, nghỉ ngơi một lát, anh đưa em ra ngoài, khám bác sĩ rồi, sẽ không khó chịu nữa".

"Em không khó chịu, Boss, anh đừng lo lắng." Chúc Tiểu Tiểu nghe tiếng trái tim anh "thịch thịch thịch", cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Cô choáng váng, nhắm mắt lại nhưng không nhận được hỏi: "Boss, anh uống nước Tinh tuyền, đã cảm thấy gì?"

"Không biết, anh mất đi ý thức, vừa tỉnh dậy chưa được được lâu thì nhìn thấy em cũng tỉnh rồi." Nghiêm Lạc cúi đầu nhìn sắc mặt Tiểu Tiểu, áy náy và đau xót: "Em bị thương rất nặng, đều tại anh không tốt".

Chúc Tiểu Tiểu ôm chặt lấy anh, không cần mở mắt cô cũng có thể nhận thấy được cảm xúc của anh, cô dịu giọng an ủi: "Em không trách anh, anh bị bệnh. Hơn nữa, lúc đó anh cũng không xuống tay giết em, trong lòng anh có em, em biết. Hãy giờ anh khỏi bệnh rồi, em thật sự rất vui mừng".

Nghiêm Lạc dừng lại, không kìm được, áp môi lên trán cô. Heo Con của anh, Heo Con dừng cảm lại vô cùng lương thiện. Tình cảm sâu sắc của cô thật khó nói hết bằng lời, nó khiến trái tim anh căng tràn hạnh phúc. Ở trong địa ngục tối tăm lạnh lẽo này, trái tim lại đang rực cháy ngọn lửa.

Một lực đạo từ chỗ tối phía sau bất ngờ tấn công đến, Nghiêm Lạc đột ngột tỉnh lại từ giữa những xúc cảm dịu dàng, anh chuyển người, nâng chân, mạnh mẽ đá một cái, tiêu diệt con quỷ vừa tấn công. Chúc Tiểu Tiểu kêu lên, động tác nhanh và mạnh như thế, khiến vết thương trên toàn thân cô đều như bị xé ra.

Nghiêm Lạc nhỏ giọng dỗ dành an ủi cô, tăng tốc chạy ra ngoài. Sao anh có thể suýt quên mất rằng, trong địa phủ, giờ chỗ nào cũng toàn là yêu quỷ do chính anh thả ra. Tuy đám yêu quỷ đó đều không phải là đối thủ của anh, nhưng vết thương của Heo Con cần phải chữa trị gấp, bọn chúng sẽ gây cản trở không ít. Những cái khác không nói, chỉ cần xét đến khí lạnh ở địa ngục thôi, với tình trạng suy nhược của cô, bây giờ thì đã không cách nào chịu đựng được rồi.

Nghiêm Lạc tập trung tinh thần, toàn thân phóng năng lượng, một là bao bọc lấy Chúc Tiểu Tiểu, hai là mở rộng cảm ứng đối với môi trường xung quanh. Trên cả quảng đường, rất nhiều yêu quỷ. Nghiêm Lạc không cố chiến đấu, anh chỉ gắng chạy cho nhanh. Mười tám tầng địa ngục này anh rất thông thuộc, cũng không nhớ rõ cuộc mình đã đi qua bao nhiêu lần nữa, nhưng chỉ có lần này là anh cảm thấy con đường đó quá dài, hình như làm thế nào cũng không chạy đến được điểm cuối.

Chúc Tiểu Tiểu ở trong lòng càng lúc càng yếu ớt, những phần chấn, hân hoan được nhìn thấy anh khi vừa tỉnh lại, vào lúc này đã không còn nữa rồi, cô sốt cao, nhưng cứ luôn miệng kêu lạnh.

Nghiêm Lạc biết cô đang từ từ mất đi ý thức, điều này khiến lòng anh nóng như lửa đốt. Trong đại điện ở dưới đáy địa ngục, không khí còn coi là sạch sẽ, lại có Tinh tuyền chống đỡ, giúp bình ổn năng lượng. Nhưng trong mười tám tầng địa ngục này lại toàn là giết chóc, sát khí ngập tràn. Điều này đối với Chúc Tiểu Tiểu đang trọng thương mà nói, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là càng tồi tệ.

Nghiêm Lạc nhớ lại lời Chúc Tiểu Tiểu nói với anh khi anh còn là ma, cô nói cô dù gì cũng không thể sống ra ngoài được, điều này chính xác là sự thật. Bây giờ tuy có anh bảo vệ, cô cũng vẫn từng chút từng chút một yếu đi.

"Kiền trì nhé, Heo Con, em ngoan, em đừng cảm nhát, kiên cường nhất, phải kiên trì nhé." Anh lầm bầm nói, không rõ là an ủi cô hay là an ủi chính bản thân mình, cả đoạn đường giết chết yêu quý, cuối cùng xông đến được cửa địa ngục rồi.

Ở cửa địa ngục có kết giới của Mặc Kỳ và Nghiên La, điều này đối với Nghiêm Lạc đã được Tinh tuyền tịnh hóa, không phải là vấn đề gì. Anh khua tay, đánh một đòn phá kết giới, liền ôm Chúc Tiểu Tiểu lao ra ngoài địa ngục. Bên cạnh, một con quỷ bám theo anh gắng sức xông ra ngoài. Nghiêm Lạc một chân đá nó vào, nâng tay đóng kết giới, lại lần nữa tạo phong ấn, khóa chặt cửa địa ngục.

"Boss." Chúc Tiểu Tiểu dường như cảm thấy xung quanh không còn loại áp khí khiến người ta buồn nôn kia nữa, cô mở mắt ra, gắng sức gọi một tiếng.

"Anh đây, Heo Con, anh ở bên cạnh em. Đừng sợ, chúng ta ra ngoài rồi, chẳng mấy chốc là có thể quay lại nhân gian, đừng sợ. Em sẽ không sao đâu, em nhất định sẽ không sao."

Chúc Tiểu Tiểu cong khóe môi lên nỗ lực mỉm cười với anh, cô đương nhiên không sao, Boss của cô quay lại rồi, cô sẽ ổn thôi, cô chẳng qua chỉ quá mệt, muốn ngủ một giấc.

Trong cao ốc Đế Cảnh, toàn công ty đều đang chìm trong bầu không khí bi ai.

Hai ngày trước, Tất Mặc Kỳ đưa Tề Nghiên La quay lại. Bọn họ mang về tin tức là Nghiêm Lạc đuổi theo Chúc Tiểu Tiểu đi vào đáy của địa ngục rồi, mọi người khi đó vẫn hy vọng sẽ có kỳ tích xảy ra. Nhưng mà sau đó, Thủy Linh bao bọc bình Tinh tuyền kia quay lại, đáng vẻ vừa suy nhược vừa đau lòng, trái tim mọi người cuối cùng đều chìm xuống đáy vực.

Thủy Linh miêu tả một cách chân thực Nghiêm Lạc đã thành ma rồi hung tàn như thế nào, đầu tiên là giở Chúc Tiểu Tiểu lên cao, dùng pháp thuật giày vò xương cốt và lục phủ ngũ tạng của cô, tiếp đó lại muốn bóp chết cô, sau thì một chương đánh cô văng vào cây cột trụ khiến cô chảy máu. Mà bản thân nó cũng bị đánh trọng thương, chỉ có thể miễn cưỡng theo dặn dò của Chúc Tiểu Tiểu, mang nước Tinh tuyền về.

Thủy Linh vừa nói vừa rơi nước mắt, vô cùng đau lòng.

Điều này khiến mọi người đều hiểu rõ, Chúc Tiểu Tiểu thực sự đã lành ít dữ nhiều, mà Nghiêm Lạc vẫn còn ở dưới đáy địa ngục, vẫn cứ là quả bom cỡ lớn vô cùng nguy hiểm.

Bây giờ bọn họ còn phải đối mặt với Bắc Âm Vương mất tích và đám ma quỷ đang hoành hành tác quái khắp nơi.

Tình hình trước mắt nguy hiểm, bọn họ lại mất đi người bạn tốt nhất kia, cô gái đáng yêu và dũng cảm đó!

Tề Nghiên La cũng không kìm được nữa, trón vào một chỗ khóc. Sự việc quả thật giống như những gì Tiểu Tiểu nói, cô chết trong địa ngục, còn bọn họ lấy được nước Tinh tuyền. Nhưng cứ coi như cứu được Nghiêm Lạc thì còn có tác dụng gì? Anh làm sao chấp nhận được bị kịch người vợ thương yêu đã chết ngay dưới tay mình?

Cửu Thiên Huyền Nữ và Tất Mặc Kỳ vào lúc này đang chống đỡ đại cục, tất cả các hành động hàng ma vẫn tiếp tục như cũ, chú trọng tìm kiếm hành tung của Bắc Âm Vương, tăng cường phong ấn địa ngục, tuyệt đối không thể để Nghiêm Lạc ra ngoài. Bởi vì trong tất cả ma tộc, Nghiêm Lạc chẳng còn nghi ngờ gì nữa, chính là mối nguy hiểm lớn nhất đối với thế giới.

Nhưng vết thương của Cửu Thiên Huyền Nữ vẫn chưa bình phục, những người của thần tộc cũng đang ở bên ngoài chiến đấu, cho nên sau khi tính toán điều phối, mọi người quyết định, sau ba ngày nữa cần phải liên thủ xuống địa phủ phong ấn chắc lại cửa địa ngục.

Thế nhưng không đợi đến khi bọn họ động thủ, một sự kiện khiến tất cả mọi người bàng hoàng kinh ngạc đã xảy ra.

Hôm nay vẫn giống như bình thường, đại đa số mọi người đều ở bên ngoài làm nhiệm vụ, Chu Duệ vẫn trông giữ lại phòng giám sát. Trong phòng giám sát có một màn hình cố định theo dõi phạm vi cửa lớn của Waiting và nhà hàng Địa Phủ. Camera này được đặt vì sợ có yêu quý chuồn ra khỏi địa ngục tìm được cơ hội thoát ra ngoài địa phủ, đồng thời cũng để phòng Nghiêm Lạc bên kia bắt ngờ xông phá phong ấn sinh sự.

Đột nhiên một thao tác viên kinh hãi kêu lên, tay chỉ vào màn hình, hét gọi Chu Duệ. Chu Duệ chạy đến, vừa nhìn liền giật thót mình, lại là Boss đang ôm Chúc Tiểu Tiểu từ trong Waiting chạy ra.

Chu Duệ lập tức ấn còi cảnh báo của công ty, Tề Nghiên La và Cửu Thiên Huyền Nữ rất nhanh chóng xuất hiện trong phòng giám sát.

"Có chuyện gì vậy?"

"Là Boss, anh ấy xông ra khỏi địa ngục rồi." Chu Duệ đẩy hình ảnh giám sát lên màn hình lớn.

Tề Nghiên La kinh hãi vô cùng: "Phong ấn của tôi và A Mặc, dù có không mạnh đi nữa cũng giữ được chân anh ấy mười ngày nửa tháng, anh ấy làm sao có thể ra ngoài nhanh như vậy? Tiểu Tiểu tình hình thế nào? Anh ấy ôm Tiểu Tiểu làm gì? .

Cô còn chưa nói hết lời, thì nhìn thấy Nghiêm Lạc xông tới đường lớn, đuổi tay cướp điện thoại của một người, người đó kêu la nhào đến muốn đòi lại điện thoại, bị Nghiêm Lạc một chân đá ra.

Cửu Thiên Huyền Nữ vừa định bảo mọi người mau điều động nhân lực ở gần tập trung qua đó, lại nhìn thấy trong màn hình, Nghiêm Lạc đang dùng điện thoại bấm số cùng lúc, điện thoại phòng giám sát vang lên.

Mọi người đều sững lại tại chỗ, trong công ty, phòng giám sát luôn có người trực suốt hai tư giờ, là trung tâm liên lạc của tất cả các công việc quan trọng. Nghiêm Lạc ôm Chúc Tiểu Tiểu làm gì? Lẽ nào muốn dùng Chúc Tiểu Tiểu để uy hiếp bọn họ?

Tay Tề Nghiên La hơi run, nhưng vẫn cố gắng ấn nút thông liên lạc. Cô còn chưa lên tiếng, loa phóng thanh đã truyền đến tiếng nói gấp gáp của Nghiêm Lạc: "Bất luận anh là ai, lập tức sắp xếp phòng cấp cứu của công ty, bác sĩ loài người và bác sĩ thần tộc đều cần, Heo Con bị thương rất nặng. Bây giờ tôi từ Waiting đi về công ty, bảo cảnh sát giao thông đến mở đường cho tôi, bây giờ, ngay lập tức!".

Tề Nghiên La còn chưa kịp đáp lời, liền nghe thấy âm thanh tút tút ngắt cuộc gọi của đầu dây bên kia. Trên màn hình lớn, Nghiêm Lạc ném điện thoại trả cho chủ nhân, ôm lấy Chúc Tiểu Tiểu lao về phía một chiếc xe dừng bên đường, khóa trên xe đối với anh mà nói không phải là vấn đề, cửa xe vừa kéo liền bật ra, anh đặt Chúc Tiểu Tiểu vào trong, nhanh chóng ngồi lên ghế lái, sau đó chiếc xe lập tức lao lên đi trên đường như một mũi tên.

Tề Nghiên La thực sự không dám tin, cô quay sang Cửu Thiên Huyền Nữ, nhỏ giọng hỏi: "Thánh Mẫu, anh trai tôi thế nào rồi? Anh ấy quay lại rồi sao? Tiểu Tiểu thật sự cứu được anh ấy rồi?".

Cảm xúc của Chu Duệ thì không phức tạp như vậy, anh thích ứng rất nhanh, mau lẹ tiếp nhận mệnh lệnh của Boss. Chu Duệ lập tức liên lạc với bộ phận cảnh sát giao thông, yêu cầu họ mở đường cho xe Boss trước khi Boss đâm nát hết tất cả các xe đi trên đường. Bác sĩ đã ở sẵn trong phòng cấp cứu đợi lệnh, không đến một phút sau, bầu không khí toàn công ty trở nên sôi sục.

Nhưng Tề Nghiên La vẫn không dám tin, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng rất cẩn thận: "Anh ta thật sự khôi phục rồi, hay là giờ gian kế?".

Vu Lạc Ngôn nhận được tin tức, cùng với bọn Âm Yến Tư từ phòng nghỉ lao đến: "Tiểu Tiểu quay lại rồi? Tiểu Tiểu quay lại rồi sao?". Mọi người nhón nháo xôn xao mở cuộc thảo luận, nhất chỉ đề Boss vào công ty: "Có thiên nhân của Lạc Ngôn ở đây, anh ấy là ma hay là thần, nhìn một cái liền ra thôi, vẫn nên cứu Chúc Tiểu Tiểu trước rồi nói".

Mười phút sau, Nghiêm Lạc ôm Chúc Tiểu Tiểu lao vào cao ốc Đế Cảnh, tất cả mọi người đều cẩn thận cảnh giác, vừa hưng phấn vừa căng thẳng.

Vu Lạc Ngôn đứng bên cạnh Cửu Thiên Huyền Nữ, nhìn chăm chú vào Nghiêm Lạc trên màn hình một lúc lâu: "Ý, tôi cũng không biết anh ấy là gì, anh ấy không có thần quang, nhưng cũng không có ma ảnh".

Không có ma ảnh? Vậy thì không phải là ma rồi. Còn quân gì anh ấy có phải thần hay không, dù gì không phải ma là được.

Tề Nghiên La chạy lên trung tâm nghiên cứu, ở cửa thang máy chờ đợi. Một tiếng "ting" vang lên, cửa thang máy mở ra, Nghiêm Lạc vội vàng ôm Chúc Tiểu Tiểu ra ngoài, nhìn thấy Tề Nghiên La và mấy người đang đợi ở đó, câu đầu tiên anh nói chính là: "Đừng hỏi vội, Heo Con bị thương rồi, bảo bác sĩ đến khám cho cô ấy".

Mọi người bị khí chất của anh áp chế, không dám nói gì, chỉ "loạt soạt" dịch ra, nhường đường cho anh, Nghiêm Lạc ôm Chúc Tiểu Tiểu chạy vào phòng cấp cứu, nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Các bác sĩ ở bên cạnh đợi lệnh nhanh chóng lên phía trước khám chữa. Sự "giày vò" của bọn họ không ngờ lại làm Chúc Tiểu Tiểu tạm thời tỉnh dậy. Cô gắng sức cười với Nghiêm Lạc đứng bên cạnh: "Boss, em không sao".

Nghiêm Lạc cả quãng đường lo lắng, lúc này mới có thể coi như yên tâm được một chút. Bác sĩ, y tá ở trong phòng bận bịu, nhưng vẫn phải tránh Boss đại nhân một chút. Mắt Chúc Tiểu Tiểu sắp không mở nổi nữa, cố gắng lấy tinh thần nói với Nghiêm Lạc: "Boss, anh ra ngoài đợi em được không".

Nghiêm Lạc cau mày, nhìn chăm chăm vào bác sĩ đang kiểm tra vết thương cho Chúc Tiểu Tiểu, bác sĩ đó bị nhìn, mắt tự nhiên đến mức run cả tay. Lòng mày Nghiêm Lạc càng nhíu chặt. Chúc Tiểu Tiểu lại gọi: "Boss".

Tề Nghiên La ở bên ngoài thực sự không nhìn tiếp được nữa, đi vào kéo Nghiêm Lạc ra ngoài.

Mọi người tập hợp trong một phòng họp bên cạnh, Nghiêm Lạc vừa liên tục nhìn về phía phòng cấp cứu, vừa trả lời các vấn đề bọn họ đưa ra. Anh nói lại những việc trải qua dưới đáy địa ngục, đương nhiên tránh đi cái đoạn mình và Chúc Tiểu Tiểu thân mật kia. Anh chỉ nói Chúc Tiểu Tiểu cho anh uống nước Tinh tuyền, sau khi tỉnh lại, thì anh cảm thấy đã khôi phục như bình thường.

Cửu Thiên Huyền Nữ vẫn không yên tâm, yêu cầu giam giữ Nghiêm Lạc một thời gian để theo dõi. Tề Nghiên La chỉ lo hai người này lại xung đột, nhưng không ngờ, Nghiêm Lạc nghĩ một lát liền đồng ý luôn. Song anh có một yêu cầu, đó là trong thời gian bị giam, anh phải được nhìn thấy Chúc Tiểu Tiểu.

Mọi người bàn bạc một hồi, cuối cùng quyết định ngăn lấy một khoảng trong căn phòng giam của tầng lầu trung tâm nghiên cứu làm chỗ tạm giam, theo

đôi Nghiêm Lạc. Họ còn yêu cầu Nghiêm Lạc mỗi ngày lại phải uống thuốc được chổ ra từ nước Tinh tuyền. Ngoài ra còn phải vận công tu hành nâng cao linh lực thần tộc... Tất cả yêu cầu, Nghiêm Lạc đều đồng ý.

Nhưng mọi người sau này phát hiện, phong ấn chuyên để giam giữ ma tộc thực sự không có tác dụng đối với Nghiêm Lạc, anh ra vào, đi lại tự do như không giữa phòng giam và phòng bệnh của Chúc Tiểu Tiêu. Sau đó phần lớn thời gian của một ngày, anh túc trực bên cạnh Chúc Tiểu Tiêu.

Sau ngày thứ bảy, Vu Lạc Ngôn tuyên bố trên người Nghiêm Lạc đã xuất hiện thần quang màu trắng, mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người theo dõi Nghiêm Lạc, còn Nghiêm Lạc giám sát đốc thúc bác sĩ. Hơn một tuần lễ qua đi, vết thương trên người Chúc Tiểu Tiêu đã đỡ nhiều, càng ngày cô càng tỉnh táo hơn. Nhìn thấy tình hình của cô chuyển biến tốt, Nghiêm Lạc yên tâm, bắt đầu tham gia các công việc như bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Quần ma xuất thế, khắp nơi tai họa không dứt, mỗi ngày đều có vụ việc mới xảy ra, báo cáo chất đồng như núi, hàng ma sư các nơi và thần tộc mệt mỏi vì quá bận rộn. May mà Cửu Thiên Huyền Nữ và Nghiêm Lạc đã bình an quay về, đem lại cho mọi người một liều thuốc tinh thần mạnh mẽ.

"Đến bây giờ cũng chưa tìm thấy tung tích Bắc Âm Vương, ngay cả đám thuộc hạ của ông ta cũng đều biến mất. Những ma thần có quan hệ tới Bắc Âm Vương thăm dò được trước đó giờ không thấy nữa. Trong tin tình báo các nơi gửi về hoàn toàn không có dấu vết hành động của bọn chúng", Happy báo cáo.

"Bắc Âm Vương lần này bị thương cực nặng, có lẽ ông ta trốn ở chỗ nào đó dường thương", Tất Mặc Kỳ nói.

"Nhưng trước đó, mấy lần ông ta trốn rất kỹ, người của chúng ta căn bản không nghe ngóng được chỗ ẩn thân của ông ta. Lần này ông ta bị thương, theo lý nên lần theo những kẻ cứu viện của ông ta, vậy mà bọn chúng đến một mống cũng không xuất hiện, sự việc này thật quá lạ lùng." Tộc trưởng Hồ tộc cảm thấy rất mất mặt đối với việc đã cẩn thận thăm dò rất lâu mà vẫn không có được chút tin tức nào về Bắc Âm Vương. Hồ tộc bọn họ dù gì cũng là tổ chức tình báo hoàn hảo nhất.

"Nhất định có chỗ nào đó chúng ta bỏ sót rồi." Nghiêm Lạc trầm ngâm hồi lâu, sau đó nói: "Tôi cần một bản danh sách liệt kê các ma thần lần này bị phóng thích ra ngoài và những chỗ bọn chúng gây phiền phức, xem xem có bao nhiêu phần là trùng hợp. Cũng chính là nói, tôi phải biết cho đến lúc này, còn có bao nhiêu ma vật chưa thực sự hiện thân". Happy và tộc trưởng Hồ tộc đều gật đầu đáp ứng.

"Còn có một chuyện, tôi vẫn luôn nghĩ không thông." Nghiêm Lạc nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ một cái: "Bắc Âm Vương lần trốn rất giỏi, ông ta không dễ gì mới bắt được Thánh Mẫu, vì sao lại dễ chỗ đó dễ dàng bị tìm thấy như vậy? Hơn nữa ma bảo vệ lại không nhiều, đa số đều chỉ là tiểu yêu tiểu quái, những tên tép riu mà thôi".

Cửu Thiên Huyền Nữ hơi nhíu mày: "Ý Diêm Vương là, chỗ đó không phải sào huyệt chính của ông ta?". Hai người này sau khi trải qua đại nạn, lại thấu hiểu và dễ dàng bỏ qua cho nhau hơn, phối hợp kẻ vai tác chiến, lời nói đối với đối phương cũng chừng mực hơn rất nhiều.

"Thánh Mẫu vì sao khi ấy lại quyết định đến chỗ đó?"

"Hồ tộc tới báo, Bắc Âm Vương đã hiện thân ở khu vực đó, còn có rất nhiều người lên lút ra vào. Nơi hoang phế tụ họp tập kết, đương nhiên không phải việc quang minh, cho nên ta liền đưa người đến." Cửu Thiên Huyền Nữ nhớ lại: "Đi vào chỗ đó, chỉ thấy một nhà xưởng hoang phế bình thường, lại chẳng có chút tà khí nào của yêu ma. Chúng ta vừa mới tra soát một vòng, bỗng thấy Bắc Âm Vương từ chỗ đó đi ra, ông ta thấy ta, liền quay đầu chạy, ta đương nhiên dẫn đồ đệ đuổi theo. Bắc Âm Vương đầu độc thần tộc, tội không thể tha, ta muốn bắt ông ta về hỏi tội. Sau khi đi vào, ta cũng không phát hiện ra điều gì bất thường. Bắc Âm Vương kia thấy không thể tránh được nữa liền đưa ta vào một căn phòng để thương lượng. Cũng vì ta quá khinh suất, không cảm giác thấy tà khí của yêu ma thì liền cho rằng không vấn đề gì, mà chưa từng nghĩ tới, Bắc Âm Vương thực ra đang cố ý trì hoãn...".

Cửu Thiên Huyền Nữ dừng lại, Nghiêm Lạc tiếp lời: "Sau khi mọi người đi vào, những tên thuộc hạ kia của ông ta liền bổ sung thêm Diệt thần chú trận, đợi mọi người phát hiện thì đã không ra ngoài được nữa rồi?".

Cửu Thiên Huyền Nữ gật đầu: "Ta thực sự không bao giờ ngờ được, ông ta lại dùng Diệt thần chú".

Mọi người đều cho rằng Bắc Âm Vương vẫn là người trong thần tộc, đã là người trong thần tộc, thì Diệt thần chú đối với ông ta đương nhiên cũng chẳng có lợi chút nào. Ai mà ngờ được ông ta lại đã lên nhập ma đạo, cho nên chiêu này của Bắc Âm Vương, thật sự là quá cao tay. Cửu Thiên Huyền Nữ nhớ lại vẫn giật đến run người: "Ông ta từng bước hóa ma, mà ta lại chẳng hề phát hiện".

Nghiêm Lạc khẽ gật đầu: "Nói như thế, thì có thể khẳng định đại bản doanh của Bắc Âm Vương không phải ở khu nhà xưởng kia, chỗ đó chỉ là nơi ông ta dùng để dụ bắt Thánh Mẫu. Ông ta không thể dẫn Thánh Mẫu đến chỗ tập trung yêu ma, tà khí ngút trời đó, vì Thánh Mẫu nhất định sẽ phát giác,

không bị trúng kế, và ông ta cùng không dám mạo hiểm như vậy".

Cửu Thiên Huyền Nữ hừ một tiếng: "Nếu như ta phát hiện ra cái ổ yêu ma đó, chắc chắn sẽ giết sạch bọn chúng".

Tất Mặc Kỳ nói: "Sau khi Bắc Âm Vương vây giữ Thánh Mẫu, thì lại không dám mạo hiểm đi chuyển người đi nơi khác. Bởi vì một khi đưa Thánh Mẫu ra khỏi Diệt thần chú trận, chắc chắn sẽ xảy ra biến cố, cho nên ông ta chỉ đành để Thánh Mẫu lại. Mặt khác, ông ta cảm thấy có Diệt thần chú trận ở đó, thần tộc sẽ không cách gì vào được, khu vực ấy chính xác là an toàn tuyệt đối". Anh cười cười: "Chỉ là ông ta không ngờ được rằng đến bản thân ông ta cũng suýt chút nữa phải chết trong tay hàng ma sư loài người".

"Chúng ta cần phải nhanh chóng tìm thấy chỗ trú của ông ta, ông ta sẽ không vô duyên vô cớ để chúng yêu xuất thế như vậy." Nghiêm Lạc nhíu chặt mày: "Còn cả việc thành ma của ông ta, thực sự là quá kỳ quái. Ông ta sao có thể giấu kỹ đến thế?"

"Ông ta hạ ma hồn đối với đứa trẻ của Huyết tộc kia, lại dùng ma độc đối với anh, mà bản thân ông ta cũng lén lút thành ma, xem ra ông ta đã nghiền cứu công phu đối với con đường thành ma này. Hơn nữa ông ta còn biết Thiên Cang bát trận, còn biết dùng Sát linh chủ, những cái này toàn là cổ pháp." Tề Nghiên La cứ nói rồi nói, đột nhiên trong đầu lóe lên một ý: "Anh, sau khi anh thành ma, ông ta có tìm tới anh không?"

"Không có." Nghiêm Lạc lắc đầu: "Cứ coi như anh thành ma, cũng sẽ không nghe theo lệnh ông ta, điểm này ông ta chắc rất rõ ràng".

"Vậy ông ta vì sao muốn để anh thành ma?"

Câu hỏi này của Tề Nghiên La khiến tất cả mọi người ngẩn ra, Tề Nghiên La tiếp tục nói: "Anh cứ coi như thành ma rồi, cũng sẽ không chịu sự sắp xếp của ông ta. Pháp lực của anh không yếu hơn ông ta, sự hiểu biết đối với thế giới này của anh nhiều hơn ông ta. Như vậy, nếu muốn tranh đoạt quyền không chế thế giới, anh sẽ là trở ngại của ông ta, ông ta vì sao muốn để anh thành ma chứ? Nếu vì báo thù, ông ta nghĩ mưu tính cách giết anh chẳng phải càng đơn giản hơn sao?",

"Muốn giết Nghiêm Lạc so với lén lút hạ độc hại anh ấy khó khăn hơn nhiều", Tất Mặc Kỳ nói: "Hơn nữa với địa vị của Nghiêm Lạc hiện nay, nếu ông ta giết anh ấy, e rằng tất cả thần tộc đều sẽ tìm ông ta báo thù. Chẳng phải nói đầu xa, thuộc hạ địa phủ phân bố ở các giới, thêm vào đó là chúng ta, đều sẽ toàn lực để truy sát ông ta, báo thù cho Nghiêm Lạc".

"Nhưng mà ông ta hạ độc hại anh em, chúng ta cũng sẽ tìm ông ta báo thù mà."

"Chuyện đó không giống nhau", Tất Mặc Kỳ phân tích: "Nghiêm Lạc thành ma, sự chú ý của chúng ta sẽ tập trung lên anh ấy. Ừm, liệt kê lại một chút những việc xảy ra sau khi Nghiêm Lạc thành ma...". Tất Mặc Kỳ gõ gõ xuống bàn, suy nghĩ, liệt kê: "Đầu tiên ông ta bắt Thánh Mẫu, đây là một phiên phức lớn, Huyền Thiên phái và thần tộc coi như đã bị phế đi một nửa; tiếp sau đó, yêu ma ra khỏi động, chúng ta tất cả mọi người đều kiệt sức vì bận rộn; Nghiêm Lạc thành ma rồi gây rối khắp nơi, chúng ta đuổi theo phía sau anh ấy; thêm nữa, chúng ta còn phải đi tìm Tinh tuyền để cứu anh ấy...". Nói đến đây, Mặc Kỳ đột nhiên dừng lại.

Nghiêm Lạc cũng đã ngộ ra: "Tinh tuyền!". Đầu óc anh nhanh nhẹn tính toán, đúng rồi, Bắc Âm Vương mưu kế đa đoan, mỗi một việc ông ta làm, mục đích đều không phải đơn giản như những gì nhìn thấy bên ngoài. Ông ta dùng ma thần Âm Dạ làm một cái bẫy khiến anh bị thương, sau đó thì bắt cóc Chúc Tiểu Tiểu, kết hợp hai sự việc này để hạ ma độc vào cơ thể anh. Ông ta làm phép với Đậu Đậu là để khống chế Huyết tộc, và cũng vì muốn cướp huyết thạch. Vậy ông ta muốn anh hóa thành ma, chắc chắn cũng không đơn giản chỉ muốn anh làm loạn thế gian.

"Ông ta muốn có Tinh tuyền!" Nghiêm Lạc cuối cùng nghĩ thông chuỗi sự việc này rồi: "Uy lực của Tinh tuyền, ông ta vô cùng rõ. Trước đây ông ta không để ý, bởi vì ông ta không phải là ma. Nhưng hôm nay ông ta lại thành ma rồi, suy nghĩ đương nhiên cũng đã thay đổi. Cũng giống như sau khi biến thành ma, tôi rất sợ Tinh tuyền".

"Ông ta biết được Tinh tuyền ở dưới đáy địa ngục, nhưng bây giờ địa phủ không phải do ông ta quản nữa, ông ta không thể tùy ý đi vào. Hơn thế chỗ phong ấn Tinh tuyền, kết giới tầng tầng, chẳng ai tìm thấy được." Tất Mặc Kỳ tiếp tục phân tích: "Nhưng nếu như Nghiêm Lạc thành ma rồi, chúng ta chắc chắn là sẽ toàn lực đi tìm Tinh tuyền. Yêu ma xuất thế phần lớn sợ chủ ý và sức chiến đấu của chúng ta, khi chúng ta đi tìm Tinh tuyền, Bắc Âm Vương liền sẽ ôm cây đợi thỏ, ngồi chờ làm ngư ông đắc lợi".

"Quan trọng nhất là, chỗ chúng ta đây có Heo Con, có thể phá trừ tất cả phong ấn." Nghiêm Lạc sau khi hiểu ra, toàn thân toát mồ hôi lạnh: "Ông ta đã tính toán tươm tất mọi điều kiện. Nếu như ông ta có thể đoạt về vương vị địa phủ, nếu như ông ta có thể cướp được huyết thạch, vậy ông ta liền có thể tự mình xuống địa ngục tìm kiếm Tinh tuyền. Lúc đó tôi đã thành ma, những yêu ma khác cũng sẽ xuất thế, sức chú ý của mọi người đều không để ở chỗ ông ta, ông ta hoàn toàn có thể lặng lẽ hoàn thành tất cả những điều này. Nhưng nếu như những điều này đều thất bại, ông ta còn có chiêu phòng bị".

"Chính là lợi dụng chúng ta để tìm thấy Tinh tuyền." Tề Nghiên La tức đến nghiến răng.

Nghiêm Lạc gật đầu: "Địa ngục, huyết thạch, Heo Con... cho nên ông ta dù hận tôi đến tận xương tủy cũng vẫn chưa từng làm Heo Con bị thương. Ông ta lợi dụng Heo Con hạ độc tôi, lợi dụng Heo Con đi xuống địa ngục tìm kiếm Tinh tuyền". Nghiêm Lạc nghĩ đến những khổ sở Chúc Tiểu Tiểu phải chịu ở địa ngục, liền hận không thể lột da Bắc Âm Vương.

"Lúc đầu ông ta truy sát Mạnh Bà không phải là sợ cô ấy mang Tinh tuyền tới cứu tôi, mà là sợ nước Tinh tuyền ấy sẽ tiêu diệt ông ta. Ông ta bày binh bố trận, từng bước thực hiện. Theo kế hoạch của ông ta, bất luận cuối cùng có tìm thấy Tinh tuyền hay không, thì Thánh Mẫu cũng đã bị loại, tôi đã thành ma, chúng yêu xuất thế nhân gian đại loạn, thế lực của thần tộc nguyên khí thương tổn nặng nề, ông ta sẽ vẫn là kẻ được lợi."

Tất cả mọi người đều yên lặng, cảm thấy sợ hãi trước những tính toán thâm sâu khó lường của Bắc Âm Vương.

"Ông ta nghìn tính vạn toán, chỉ tính sót một điểm."

Lời này của Nghiêm Lạc khiến cho mọi người nhao nhao hỏi: "Là điểm nào?".

"Hàng ma sư!"

Happy cười: "Không sai không sai. Ông ta e rằng nằm mơ cũng không nghĩ đến mình sẽ bị hàng ma sư đánh đến dờ sống dờ chết".

"Nói như thế, ông ta phí hết tâm kế lại không nghĩ đến bản thân mình sẽ bị con người đánh bị thương, không thể không trốn đi, trái lại bỏ qua mất đoạn then chốt: Tinh tuyền xuất thế quan trọng nhất này", Cửu Thiên Huyền Nữ thốt lên: "Giống như việc chúng ta không đề phòng Diệt thân chủ mà trúng kế của ông ta. Ông ta cũng không ngờ được rằng chính con người bình thường sẽ hủy hoại đại kế của mình".

Nghiêm Lạc gật đầu: "Tôi nghĩ, ông ta vốn muốn đợi cái ngày Heo Con đi vào địa phủ, bám đuôi giám sát, đoạt lấy nước Tinh tuyền. Nhưng không ngờ được, bản thân mình lại bị trọng thương, không thể không lần trốn. Đến hôm nay, Tinh tuyền tìm thấy rồi, ông ta chắc chắn cũng đã nhận được tin tức. Cho nên bước tiếp theo này, mới là bước then chốt nhất trong trận chiến đối đầu của chúng ta và Bắc Âm Vương".

"Tức là sao?", Cửu Thiên Huyền Nữ hỏi.

"Bắc Âm Vương sẽ không ra trận mà không chắc chắn, ông ta thả hết lũ yêu ma ra ngoài, chắc chắn không phải vì muốn bọn tàn binh này gây rối thêm một chút. Ông ta nhất định đang tổ chức âm mưu kế hoạch gì đó. Đến hôm nay Thánh Mẫu thoát hiểm, tôi đã khôi phục, thần tộc và lực lượng hàng ma loài người đã đoàn kết, tôi nghĩ, tiếp theo đây sẽ là trận chiến thực sự!"

Vừa nói đến đây, tiếng cảnh báo trong công ty bỗng nhiên vang lên, mặt Nghiêm Lạc biến sắc, trong chớp mắt, chạy đến phòng giám sát. Chu Duệ báo cáo: "Không biết là thứ gì xông vào nhà hàng Địa Phủ, bên trong có yêu quỷ cũng xông ra ngoài. Những hàng ma sư bảo vệ cửa bắt được một số, tôi đang điều người qua đó xử lý".

Nghiêm Lạc neho mắt lại, thấp giọng nói: "Tôi đi xem xem". Chu Duệ còn chưa kịp nói gì, Nghiêm Lạc đã không thấy đâu rồi. Cửu Thiên Huyền Nữ trọng thương chưa khỏi, không thể dùng thuật di chuyển trong nháy mắt, bèn cùng Tề Nghiên La đi xe tới đó.

Đáy của địa ngục, Tinh tuyền vẫn đang nhỏ giọt tí tách, đáy đất của đại điện đã khuyết ra một lỗ hổng lớn rồi. Trước tình thế cấp bách, mọi người rất lâu chẳng biết làm gì.

"Chỗ này ban đầu đều là án bùa, bây giờ đã không còn thấy nữa." Nghiêm Lạc di chuyển một vòng, sau khi cẩn thận quan sát, nghiêm túc nói.

Cửu Thiên Huyền Nữ trầm ngâm hồi lâu: "Có thể gắn kết chuyện này với Tinh tuyền, một là liên quan tới công hiệu thanh trừ ma tính của Tinh tuyền, hai là liên quan tới sự tồn tại của Hồn độn thiên thần".

Tề Nghiên La bỗng nhiên cảm thấy rung mình: "Có phải mục đích cuối cùng của Bắc Âm Vương là muốn thả Hồn độn thiên thần ra làm việc cho mình không? Dù gì có Thánh Mẫu và thần tộc ở đây, ông ta tập kết những ma quái kia cũng chưa chắc thắng lợi được".

Cửu Thiên Huyền Nữ nói: "Hồn độn thiên thần dù gì cũng là đại thần khai thiên lập địa, đừng nói là Bắc Âm Vương, ngay đến ta, ở trước mặt Hồn độn thiên thần cũng chẳng qua chỉ là nhân vật nhỏ. Bắc Âm Vương muốn khống chế ông ta, để ông ta làm việc cho mình, đó thật sự là suy nghĩ hết sức hoang đường".

Tề Nghiên La kinh ngạc: "Lợi hại như thế sao?".

"Các người vẫn còn ít tuổi, đương nhiên là không biết", Cửu Thiên Huyền Nữ nói: "Ngay đến ta cũng chưa từng nhìn thấy dung mạo thật của ông ta. Chỉ nghe tiên bối nói qua, khi đó phong ấn khổng lồ chế Hồn độn thiên thần, thần - ma hai giới, mọi người tụ lại liên thủ mới thành công. Từ khai thiên lập địa đến giờ, chưa từng có người thứ hai khiến hai giới thần - ma phải hợp tác như thế".

"Ông ta là chính hay tà?", Nghiêm Lạc hỏi.

"Không biết, nguyên nhân phong ấn ông ta, ở trong hai giới ma - thần vẫn luôn là bí mật. Quá nhiều cách nói khác nhau, cũng không biết cái nào mới là thật."

"Vậy nếu Hồn độn thiên thần thật sự xuất thế rồi, đối với chúng ta là phúc hay họa?"

Nghiêm Lạc xoa vào cây cột trụ lớn chứa Tinh tuyền nói: "Là phúc là họa, chúng ta đều tránh không được. Nhưng mà trải qua lần này, chúng ta phát hiện ra kho báu, cũng coi là trong họa có phúc rồi".

Cửu Thiên Huyền Nữ hỏi: "Người muốn nói sẽ dùng Tinh tuyền làm vũ khí sao?". Bà biết Diêm La đang dặn dò Smile nghiên cứu nước Tinh tuyền chế tạo vũ khí, nhưng không biết cuối cùng uy lực có thể thế nào. "Có phải nếu cái gọi là nghiên cứu của mọi người thành công, việc tiêu trừ ma tộc sẽ dễ dàng hơn không?"

Nghiêm Lạc gật đầu: "Không chỉ có thể thanh trừ ma tính", anh chỉ chỉ lên mặt đất, tiếp tục nói: "Tinh tuyền còn có thể tẩy hết phong ấn. Truyền thuyết cổ thư trước đây nói Tinh tuyền có thể phóng thích Hồn độn thiên thần, chúng ta đều lý giải sai rồi. Tinh tuyền không phải là sẽ hô tỉnh Hồn độn thiên thần, mà là có thể tiêu trừ phong ấn khổng lồ chế ông ta. Những phong ấn này rất phức tạp, đến tôi là người luôn thích nghiên cứu cổ pháp cũng chưa từng thấy qua. Tinh tuyền lại có thể thấm ướt nó rồi tẩy sạch, vậy thì phong ấn khác, chắc là càng không cần nói đến".

Tề Nghiênn La nghe thấy cũng sáng mắt lên: "Ý anh là, đến giờ chúng ta có Tinh tuyền trong tay..."

Lúc này Cửu Thiên Huyền Nữ cũng hiểu rõ rồi: "Chính là nói người có thể dùng Tinh tuyền để chế tạo ra vô số thần kiếm thượng cổ, chém yêu trừ ma, và như vậy sẽ có vô số quân tiên phong có thể xông phá kết giới giống như Heo Con?"

"Hoặc là còn tốt hơn." Nghiênn Lạc đối với việc Cửu Thiên Huyền Nữ lúc nào cũng nhớ nhung quân tiên phong Heo Con, có chút buồn cười. Anh nhìn phần đáy địa ngục đã sắp sụp đổ, trong lòng đột nhiên có một cảm giác khó tả. Hóa ra thế gian vạn vật xoay vần, vào lúc không có khả năng nhất luôn có cơ xoay chuyển. Hóa ra một địa ngục sớm đã bị bỏ đi, một địa ngục đầy tà khí, tàn bạo, lại thực sự tiềm tàng nguồn năng lượng lớn mạnh có thể giải cứu thế giới. Điều này đúng là chẳng ai có thể nghĩ tới.

Nghiênn Lạc trầm tư một lúc, lại tiếp tục nói: "Vấn đề bây giờ là thời gian quá gấp gáp. Bắc Âm Vương đang bị thương, đây chính là cơ hội tốt để chúng ta ra tay. Nhưng ông ta ở chỗ tối, chúng ta ở ngoài sáng, chuyện này vẫn cần thật cẩn trọng. Tìm thấy chỗ ẩn thân của ông ta là việc cấp bách trước mắt, thời gian càng dài, sợ là sự việc sẽ càng phiền phức. Nhưng mà như bây giờ, vũ khí có thể sản xuất ra từ Tinh tuyền có hạn, chúng ta không thể hoàn toàn hy vọng vào nó".

Cửu Thiên Huyền Nữ và Tề Nghiênn La đều gật đầu, mọi người kiểm tra một vòng nữa, sau đó lại tăng cường thêm phong ấn cho địa ngục, lúc này mới rời đi.

Nghiênn Lạc sau khi ra ngoài, dặn dò mấy câu với hàng ma sư, trong lòng chợt nảy ra ý gì đó, nhưng anh chưa chắc lắm. Anh vừa suy nghĩ, vừa theo sau Tề Nghiênn La, chuẩn bị cùng bọn họ lên xe quay về.

Cửu Thiên Huyền Nữ đột nhiên chỉ về phía chân trời: "Quả nhiên Hỗn độn thiên thần xuất thế rồi".

Nghiênn Lạc và Tề Nghiênn La ngẩng đầu nhìn, cả một dải ánh sáng màu đỏ cam điểm lẹ treo trên bầu trời, thật là rực rỡ chói lọi. Trong đầu Nghiênn Lạc đột nhiên lóe lên một tia sáng, anh nghĩ ra rồi.

Tục ngữ nói, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất

Từ sau khi Bắc Âm Vương xuất thế, Nghiênn Lạc và mạng tình báo lúc nào cũng theo dõi sát sao hành tung của ông ta, nhưng rất nhiều lúc bọn họ tạm thời bị mất dấu. Trước đó mọi người chỉ nghĩ Bắc Âm Vương thô khôn ba hang, chắc chắn xây dựng rất nhiều cứ điểm, nhưng từ trước đến nay lại chưa từng nghĩ đến địa điểm xuất thế của ông ta.

Núi Phượng!

Nghiênn Lạc kiểm tra tin tức báo cáo liên quan đến núi Phượng gần đây, lại tìm ra hết bản đồ tất cả các miền đại của một khu vực lớn xung quanh núi Phượng. Anh nhập bản đồ vào máy tính, xếp chồng lên nhau, so sánh phân tích, tính ra tình hình vùng núi một trăm năm này, rồi một trăm năm về trước. Từ những thông tin thu được, kết hợp với ký ức của Cửu Thiên Huyền Nữ về sự kiện phong ấn Bắc Âm Vương năm đó, Nghiênn Lạc cuối cùng cũng tìm ra chỗ có vấn đề.

Để kiểm tra tính chính xác của suy đoán này, Nghiênn Lạc đã kéo Tất Mặc Kỳ chạy đến núi Phượng một chuyến. Hai người lặng lẽ lẩn vào trong núi, kín đáo tìm kiếm một ngày. Sau khi quay về, bọn họ tập trung tất cả mọi người, mở cuộc họp.

"Người muốn nói, chỗ núi Phượng đó, chính là địa ngục thời thượng cổ?" Cửu Thiên Huyền Nữ rất kinh ngạc.

"Thần Đồ và Úc Lũy¹, bọn họ...?", Nhị Lang Thần hỏi.

"Đúng." Nghiênn Lạc gật đầu: "Tuy rất khó tin, nhưng chỗ đó đích xác là vậy".

"Các vị đại thần..." Cao Lô giờ tay: "Xin hãy quan tâm một chút đến suy nghĩ của loài người".

"Tức là trước thời Bắc Âm Vương, còn chưa có địa phủ như bây giờ, quản lý hồn phách cũng tương đối tùy tiện, lúc đó là do Thần Đồ và Úc Lũy, hai vị thần tiên này quyết định sự sống chết của hồn phách." Nhị Lang Thần khoảng thời gian này cùng sát cánh chiến đấu bên hàng ma loài người, cũng đã từng có được tình hữu nghị, thế là từ tốn giải thích cho bọn họ nghe: "Ở vùng Thương Hải² có núi Độ Sóc. Trên núi có một cây đào lớn, cành lá uốn khúc, rậm rạp sum suê, trải khắp ba nghìn dặm, phía đông bắc, giữa đám cành lá của nó, chính là quỷ môn, vạn quỷ ra vào từ đây. Ở đó có hai vị thần, một là Thần Đồ, một là Úc Lũy cai quản, mỗi khi bắt được quỷ chạy ra hại người, đều trói lại bằng dây đay rồi cho hồ ăn".

1 Theo quan niệm của người Trung Quốc cổ đại, Thần Đồ và Úc Lũy là hai vị thần có khả năng chế ngự, tiêu diệt yêu quỷ. Người Trung Quốc cổ thường vẽ hình hai vị thần này trên cửa, bên trái vẽ Thần Đồ, bên phải vẽ Úc Lũy, và thường gọi họ là thần canh cửa.

2 Thương Hải: Là tên khác của huyện Đông Hải, nay thuộc thành phố Liên Vân Cảng, thuộc tỉnh Giang Tô, Trung Quốc.

Nhị Lang Thần phần trước nói còn dễ hiểu, mọi người đang nghe rất say sưa hứng thú, đột nhiên chuyển sang đọc cổ văn khiến mọi người trong phòng tối sầm mặt lại. Thư Đồng giờ tay lên tiếng: "Nhị Lang Thần đại nhân, có thể nói bằng ngôn ngữ loài người không?"

Nhị Lang Thần đang kể say sưa, nghe thấy lời này của Thư Đồng thì sững lại, sau đó tức giận vô cùng: "Cái này chính là sách của loài người các ngươi tự viết".

"Son Hải kinh đó, đại tỷ." Vu Lạc Ngôn dùng cánh tay hích Thư Đồng một cái.

"Những gì Son Hải kinh nói đều là sự thực?" Thư Đồng cảm thấy thật khó tin.

"Truyền thuyết trong những cổ thư đó đương nhiên chưa chắc là thật. Ví dụ nói ta có Hao Thiên Khuyển, nhưng thực ra ta chỉ có tuyệt kỹ Hao thiên hồng thân công² thôi, chẳng liên quan gì đến khuyển³." Nhị Lang Thần ngẫm nghĩ lại bổ sung thêm một câu: "Nhưng, ta lại rất thích mấy con kim mao khuyển⁴ gì gì đó mà mấy người bên này hay gọi".

1 Cả đoạn này, Nhị Lang Thần nói bằng cổ văn.

2 Hao thiên hồng thân công: Tuyệt kỳ rỗng, gào có uy lực, sức công phá.

3 Khuyển: Chó.

4 Chó lông vàng.

Thư Đồng chống cằm: "Nhị Lang Thần đại nhân, nếu như người dắt kim mao khuyển đi trên đường, nhớ đeo kính đen lên".

"Vì sao?"

"Dắt kim mao khuyển đều phải đeo cái đó."

Nhị Lang Thần bán tín bán nghi, Ray lại hét: "Nhị Lang Thần đại nhân, tôi tặng người một chiếc kính đen, đảm bảo khiến người đẹp trai vô cùng!".

"Đa tạ!" Có người muốn tặng quà, Nhị Lang Thần ý thức được, chấp tay cảm tạ. Người trong căn phòng cười vang.

Nghiêm Lạc ho hai tiếng, lờm Thư Đồng mấy cái, khẽ giọng hỏi: "Chơi vui không?".

Thư Đồng vừa ăn cướp vừa la làng: "Bảo cáo Boss, là Nhị Lang Thần đại nhân chuyển chủ đề trước".

Nhị Lang Thần trừng mắt, ông rõ ràng đang nghiêm túc giải thích, chuyển đề tài khi nào? Nghiêm Lạc lại gùm bọng Thư Đồng một cái: "Không được bắt nạt thần tiên".

Mấy hàng ma sư loài người lén cười, dựng thẳng lưng lên làm bộ nghiêm chỉnh. Thư Đồng lẩm bẩm: "Chỉ là bồi dưỡng tình cảm một chút thôi". Vu Lạc Ngôn ở dưới bàn lén đá cô một cái, trợn mắt cảnh cáo. Anh ngồi gần cô, cô đừng có liên lụy khiến anh bị mắng.

Nghiêm Lạc gõ bàn, nhắc nhở mọi người chú ý, sau đó nói: "Năm đó Thần Đồ và Úc Lữ quản lý hồn phách ở...", anh ngừng lại, quyết định dừng lại cái địa danh trên sách nói kia, như thế mọi người dễ lý giải hơn, "ở núi Độ Sóc được ghi trong Son Hải kinh kia. Đơn giản mà nói, chỗ đó giống như một bãi giết chóc hồn phách, chức năng của nó gần giống với mười tám tầng địa ngục, vì vậy âm khí và tà độc tương đối nặng. Sau này, thời gian trôi qua, cảnh vật thay đổi, hai vị tiên bối rời thế, Bắc Âm Vương lên giữ vương vị. Thần giới yêu cầu điều chỉnh, làm mới chế độ, quy trình quản lý hồn phách, có sinh, có diệt, có luân hồi. Thế là địa phủ được thành lập. Mà núi Độ Sóc cũng vì vậy từ bị vứt bỏ".

Mọi người chăm chú nghe, Nghiêm Lạc tiếp tục nói: "Tuy bị vứt bỏ, nhưng nó vẫn là địa ngục thượng cổ. Hai giới ma - thần sau này khai hóa ra không ít khu vực thích hợp khác, nên chỗ đó liền bị người ta quên đi. Năm ấy Thánh Mẫu phong ấn Bắc Âm Vương, phạm vi phong ấn khi đó, thực ra còn cách núi Độ Sóc kia rất xa, thế nhưng trong nghìn năm trở lại đây, kết cấu năng lượng biến đổi, địa chất không ngừng phân tách, chuyển động, khu vực năng lượng của địa ngục thượng cổ đó liền dời đến vị trí phía sau của núi Phượng hôm nay".

Smile nghe thấy ngẩn ra hỏi: "Lẽ nào, Bắc Âm Vương kia vốn dĩ đang trong căn phòng tối hưởng thụ hình phạt vô thời hạn, thì đột nhiên trên trời rơi xuống một cái bánh cực lớn để ông ta bổ sung năng lượng, ông ta hấp thụ được năng lượng, liền chạy ra ngoài?".

"Có thể nói như vậy", Tất Mặc Kỳ trả lời: "Cho nên lúc đó Âm Yên Nam thu thập hồn phách muốn hiến tế, nhưng không ngờ rằng Bắc Âm Vương đã ra ngoài trước một bước rồi. Lúc đó chúng tôi còn cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng lại không quan tâm, dù gì nguyên nhân ma thần xuất thế cũng có quá nhiều. Thế nhưng hôm qua chúng tôi vừa đến, liền thấy âm khí chỗ đó nặng đến nỗi sắp ép đổ cả ngọn núi".

Nghiêm Lạc gật đầu: "Cho nên núi Phượng khoảng thời gian này cây cối chẳng hiểu sao khô chết hết, chim thú không thấy bóng dáng đâu. Bọn họ dùng phong ấn giăng kết giới, che chắn để yêu khí không lộ ra ngoài, nhưng cả khu vực đó rất âm u. Cũng tại chúng ta lơ là, chẳng ai nghĩ đến ông ta sẽ quay về chỗ mình từng xuất thế. Nếu như điều tra ra sớm hơn, chắc đã phát hiện lâu rồi".

"Có lẽ chính kết giới lúc đó chúng tôi giăng thêm đã nhắc nhở ông ta", Tất Mặc Kỳ nói: "Ông ta biết chúng tôi từng qua đó, lại giăng thêm kết giới, cho nên ông ta liền yên tâm hơn, lấy nơi đó làm sào huyệt, dù gì còn có tà khí hắc ám để cung cấp cho ông ta. Ông ta tụ tập yêu ma quỷ quái ở đó, lại có thể áp chế chúng, ẩn thân kín đáo, thật sự quá mỹ mãn rồi. Lần này những gì chúng tôi thấy, sợ là phải có trên trăm con yêu ma đang tụ tập ở đó".

"Trên trăm?" Cửu Thiên Huyền Nữ kinh hãi.

Huyền Thiên Ngọc Nữ ở bên cũng vội vàng nói: "Chỗ đó có địa ngục thượng cổ, có năng lượng kết giới, còn có chúng ma tụ tập. Vậy e là, phải đem tất cả thần giới đi đánh trận rồi?".

Happy hỏi: "Vậy chúng ta bây giờ làm thế nào?".

Nghiêm Lạc và Tất Mặc Kỳ nhìn nhau một cái, lại nhìn Cửu Thiên Huyền Nữ, sau đó nói một chữ: "Chiến!".

Câu này vừa nói ra, tất cả mọi người bên trong phòng thoáng chốc bàn luận xôn xao. Smile nháy ra lên tiếng: "Nhưng bây giờ còn đang phát triển nghiên cứu ứng dụng của nước Tinh tuyền, nó buộc phải thâm nhập vào thân thể mới có tác dụng, ví dụ phải uống hoặc tiêm. Kết quả thử nghiệm của chúng ta cho thấy, nếu dùng súng bắn đạn kẹp nước Tinh tuyền, thì khi đạn nổ ra, nước sẽ bị kim loại và những vật chất khác hòa vào, làm mất đi hiệu quả. Cho nên phải dùng súng đạn bùa cải tiến mới được. Bây giờ thời gian quá gấp, e là không kịp sản xuất số lượng lớn".

"Nhưng chuyện này không thể đợi thêm nữa", Cửu Thiên Huyền Nữ nói: "Bắc Âm Vương bị thương rồi, giờ là cơ hội hành động của chúng ta. Ngọc Nữ nói rất đúng, bọn chúng có địa ngục thượng cổ, lại nuôi dưỡng quân đoàn ma quái, đã dựng lên cả một khu vực thế lực. Bọn chúng hôm nay chỉ là thả ra chút binh tàn gây loạn khắp nơi, nhằm làm cho binh lực của chúng ta mệt mỏi. Thời gian càng lâu, chúng ta càng yếu, bọn chúng càng mạnh, sợ là cứ đợi nữa, thì bọn chúng sẽ chủ động tấn công trước, lật trời đổi đế. Chúng ta không thể vì đợi Tinh tuyền mà làm lỡ thời cơ".

Smile không nói gì nữa, nghiên cứu vũ khí từ Tinh tuyền, đúng thật không phải mười ngày nửa tháng là có thể làm xong. Thêm vào đó còn có vấn đề về nguyên liệu tồn trữ, đang trong thời gian sản xuất, anh không chắc khi nào mới có thể hoàn thành, quả thực là không thể đợi anh được. Nhưng mà không có nước Tinh tuyền, sức công phá của bọn họ sẽ giảm đi rất nhiều, đặc biệt là những hàng ma sư loài người kia, đơn giản là đưa vào chỗ chết.

"Mọi người còn có tôi đó!" Thủy Linh ở bên cạnh cảm thấy buồn bã vẫn luôn len chơi đùa với Bát Bát, đến lúc này cuối cùng cũng tìm thấy cơ hội thể hiện rồi. Nó hóa ra một cầu thang nước, từ trên cầu thang oạch oạch trượt xuống trung tâm bàn họp, lại hóa thân thành diễn viên múa ba lê xoay mình vòng vòng, đây là hình ảnh nó thấy trên ti vi, vẫn luôn cảm thấy rất xinh đẹp, rất muốn làm, cuối cùng làm được rồi.

Nó dừng lại, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Có tôi ở đây, mọi người muốn dùng nước Tinh tuyền đánh chỗ nào, báo tôi là được. Tôi là Thủy Linh thiên hạ đệ nhất, chỉ đâu đánh đó. Cảm ơn mọi người, mời vỗ tay". Nó kéo góc váy, khom gối hành lễ.

Không ai vỗ tay. Trong phòng yên tĩnh một hồi, cuối cùng "ào" một tiếng, mọi người lại bắt đầu chia nhau bàn luận, trận này đánh thế nào, vũ khí trang bị phải dùng cái gì, ai là tiên phong, ai là viện binh...

Thủy Linh bĩu môi, rất không hài lòng. Nó "roạt" một cái nhảy lên vai Chúc Tiểu Tiểu, ôm lấy Bát Bát khóc: "Chuột béo à, mọi người làm tổn thương lòng tự trọng của ta rồi, bọn họ coi thường người ta".

Bát Bát kêu "chít chít" an ủi nó, Chúc Tiểu Tiểu không để ý đến hai con vật dờ hoi này, cô duỗi ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc vào lưng Nghiêm Lạc. Nghiêm Lạc quay đầu nhìn, cô vội vàng nói: "Boss, em cũng muốn đi".

"Không được." Nghiêm Lạc chẳng cần suy nghĩ, lập tức từ chối.

Chúc Tiểu Tiểu bĩu môi, biết ngay mà! Vết thương của cô rõ ràng đã bình phục nhiều rồi, nhưng mà ông già căng thẳng nhà cô đây lại cứ luôn coi cô là đồ dễ vỡ, ngay đến bài tập phục hồi thể chất cơ bản cũng không cho cô luyện, phải bồi bổ cô đến béo trắng anh mới yên tâm. Song với tình thế bây giờ, rõ ràng là một cuộc đại chiến. Bạn bè tốt, đồng nghiệp tốt và ông chồng Boss của cô chắc chắn đều lên tuyến đầu, cô làm sao có thể đặt mình bên ngoài chứ?

Chúc Tiểu Tiểu thở dài, vốn cuộc họp này anh cũng không muốn để cô tham gia, nhưng cô vẫn cố tình đến, còn chọn vị trí ngay sau lưng anh, chính là để tránh bị anh lờm. Bây giờ thảo luận đến chuyện lên chiến trường, quả nhiên anh một chút nể tình cũng không có.

"Boss, vết thương của em đã khá hơn nhiều rồi, không trở ngại gì đâu."

"Không được, em cứ ở lại đây, nếu như cảm thấy vết thương khỏi rồi, thì cùng bọn Chu Duệ làm giám sát điều hành."

Chúc Tiểu Tiểu cụp mắt xuống, nhìn tay anh đặt dưới gầm bàn, cô không kim được vuron người đến, lặng lẽ nắm lấy: "Boss, đừng để em lại chia lìa với anh nữa".

Câu này cô nói rất nhỏ, rất dịu dàng, nhưng lại khiến Nghiêm Lạc rung động. Anh kéo cả người lẫn ghế của cô đến bên cạnh, duỗi tay gạt hai tên tiểu quỷ trên vai cô đi, sau đó lôi cô vào lòng, ôm chặt lấy.

Trong căn phòng đầy áp người, Nghiêm Lạc lại giống như chẳng thấy cái gì cả, chỉ chuyên tâm ôm người vợ thương yêu, tựa sát vào nhau, không nói gì.

Cao Lô đang cùng Ray thảo luận rất nhiệt tình, vừa quay sang liền nhìn thấy Boss ở bên kia diễn nhai tình trường, anh không kim được vỗ trán. Trong lúc cúi đầu, lại thấy Tư Mã Cận đang say sưa nói chuyện với Âm Yên Tư nhưng bàn tay dưới gầm bàn lại đang nắm lấy tay của Tiết Phi Hà. Cao Lô thở dài thườn thượt: "Đây rõ ràng đang trong cục diện chiến tranh, là chiến tranh đấy, mọi người thật quá không nghiêm túc rồi".

Tư Mã Cận nghe thấy câu này của anh, cách qua Âm Yên Tư đá cho anh một cái. Cao Lô bị đá trúng, đang kêu oa oa nằng người nào đó trọng sắc khinh bạn, thì Cửu Thiên Huyền Nữ lên tiếng.

Mọi người yên tĩnh trở lại, Cửu Thiên Huyền Nữ nói với Nghiêm Lạc: "Khai chiến, sự việc này hết sức trọng đại, vừa phải tấn công một đòn chính xác, vừa phải giăng lưới bắt trọn một mẻ. Lúc này còn có bạn bè thần tiên các nơi và các hàng ma sư đang ở bên ngoài diệt trừ yêu ma. Nếu như bảo bọn họ lập tức quay về tập hợp, sợ là sẽ đánh rần động cỏ. Cho nên ý kiến của ta là, để ta dẫn Huyền Thiên phái đi đánh trận đầu, dẫn dụ mũi tấn công chủ lực của Bắc Âm Vương, sau đó Diêm Vương điều động nhân lực bao vây sào huyệt. Đến lúc đó, lực lượng của chúng ta ở các nơi tụ về, đến khi nhận được tin tức, Bắc Âm Vương chắc chắn sẽ trở tay không kịp".

Nghiêm Lạc hơi sững lại, cứ duy trì hành động như bình thường, đợi bố trí đại chiến xong, mới tập kết một lượt, quay về tổng tấn công, thực sự cũng là cách anh nghĩ đến, nhưng để Cửu Thiên Huyền Nữ đánh trận đầu thì...

Nghiêm Lạc, Tề Nghiên La và mọi người đều lắc đầu, Tề Nghiên La khuyên: "Thánh Mẫu, vết thương của người còn chưa khỏi, công lực chịu tổn hại, không bằng cứ ở lại đây chỉ huy từ xa đi".

Cửu Thiên Huyền Nữ nhướn mày: "Lời này tệ quá. Trận chiến này bắt buộc phải có ta. Trước tiên không nói Bắc Âm Vương thế nào, những yêu ma quỷ quái kia, đa số đều là bị ta tiêu diệt phong ấn, làm gì có con nào không hận ta đến tận xương tủy? Chỉ có ta đi đánh trận, bọn chúng mới nghe chiến. Bọn chúng không những sẽ nghe chiến, còn sẽ bắt chước tất cả, huy động toàn bộ lực lượng mà ra ngoài. Bắc Âm Vương tất nhiên sẽ ngăn cản nhưng cũng chẳng được, như thế mọi người mới có cơ hội từ bên cạnh bao vây sào huyệt, phá vỡ thế thắng bằng của bọn chúng".

Tề Nghiên La im lặng lắng nghe. Cửu Thiên Huyền Nữ nói câu nào cũng đúng, lũ yêu quỷ kia vốn dĩ hung bạo, không chịu bó buộc, một khi là người chúng hận tới khiêu chiến, bọn chúng ắt sẽ không chịu sự khống chế của Bắc Âm Vương, trong chiến tranh, sách lược cực kỳ quan trọng, bên địch loạn rồi, đương nhiên cơ hội giành thắng lợi sẽ rất lớn.

Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn thấy biểu hiện lúc này của bọn họ, khẽ mỉm cười: "Cứ quyết định vậy đi. Toàn bộ đệ tử Huyền Thiên phải chúng ta hôm đó sẽ là tiên phong chủ chốt, công phá cửa đầu tiên của bọn chúng".

Cửu Thiên Huyền Nữ rất uy phong, câu nói này của bà không cần lớn tiếng đã vô cùng khí thế rồi, các đệ tử Huyền Thiên phái giờ cao tay hô: "Chiến!".

Không khí trong phòng gần như bùng nổ, Nghiêm Lạc cũng nói: "Địa ngục thượng cổ, cứ coi như nó có cổ xưa hơn nữa, thì cũng đã mất đi sự ủng hộ của con người. Năm đó khi tôi cướp vương vị của Bắc Âm Vương, chính là không thể chấp nhận được ông ta chà đạp linh hồn, đến hôm nay cũng như vậy".

Mọi người của địa phủ cùng vỗ tay trợ uy, hàng ma sư loài người lớn tiếng kêu lên: "Ông đây có thể vào trong địa ngục đi một vòng khi còn sống, đúng là quá tuyệt rồi", "Địa phủ chơi một ngày, ăn ngủ trọn gói, miễn phí đánh nhau không cần trả thêm tiền, mau đến chỗ tôi linh về vào cửa".

Nhị Lang Thần cùng mấy tiên nhân đều bị chọc cười, bọn họ cũng nói: "Cuộc chiến của thần - ma, thần tộc chúng tôi xét về đạo nghĩa đương nhiên không thể đứng ngoài".

Tộc trưởng Huyết tộc, Cửu An đứng lên: "Diêm Vương, toàn thôn Huyết tộc chúng tôi tùy người sai khiến".

Tộc trưởng Hồ tộc, Hồ Uy cũng đứng lên nói: "Hồ tộc chúng tôi cũng sẽ toàn lực tương trợ".

Trong phòng, tiếng hoan hô rầm trời, trận chiến còn chưa bắt đầu nhưng những người tham gia đã vô cùng nhuệ khí và tràn đầy uy phong rồi. Nghiêm Lạc xua tay, mọi người yên tĩnh trở lại, anh gọi một tiếng: "Thủy Linh!".

Thủy Linh đang ở sau lưng anh dựa vào Bát Bát, nhỏ nhỏ tiếng, ầm ừ đáp: "Cái gì?".

"Cô lại đây."

Thủy Linh vận vẹo, nhảy lên bàn: "Làm gì, chẳng phải là coi thường người ta sao".

"Không, cô rất quan trọng." Nghiêm Lạc nói lời này khiến Thủy Linh ngẩng phắt lên: "Tôi quan trọng?".

Nghiêm Lạc gật đầu, nói: "Cô phải biết, bản thân cô đúng là có thể chỉ huy nước, nhưng cô liệu xem, có dám đảm bảo đánh được nước vào trong thân thể của ma thân không?".

Thủy Linh đang định vỗ ngực, liền sững lại suy nghĩ một chút. Không phải là thấm ướt bọn chúng, mà là đánh nước vào trong thân thể bọn chúng. Nó bỗng như một quả bóng xi hơi: "Không bảo đảm được".

"Cho nên, việc cô phải làm, không chỉ là khống chế Tinh Tuyền, mà còn phải phối hợp với mọi người, đánh nước Tinh Tuyền vào trong cơ thể của yêu ma."

Thủy Linh đột nhiên hiểu ra: "Tôi, tôi, chỉ cần thân thể của đối phương có khe hở, sau đó có người trợ giúp, tôi chắc chắn sẽ thành công".

"Rất tốt." Nghiêm Lạc gật đầu: "Vậy mọi người tự mình chuẩn bị, chi tiết cụ thể việc sắp đặt tác chiến, tôi sẽ gửi cho mọi người sau. Khi tất cả sẵn sàng, chúng ta sẽ tới đập bằng địa ngục thượng cổ kia!".

Cái gọi là "tất cả sẵn sàng", là ba ngày sau đó. Trong ba ngày này, mỗi người làm một việc.

Cửu Thiên Huyền Nữ tích cực vận công trị thương, Huyền Thiên Ngọc Nữ cùng các sư huynh muội lau chùi sạch sẽ tất cả binh khí.

Chúc Tiểu Tiểu trăm cách dẫn dụ nghìn cách dỗ dành, cuối cùng cũng khiến Nghiêm Lạc đồng ý để mình cùng ra chiến trường, anh đồng ý bất luận thế nào, cũng sẽ không rời xa cô nữa.

Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ giữa thời điểm bận rộn lại lên lút nghỉ ngơi, đi đăng ký kết hôn xong xuôi rồi, cặp tình nhân hai nghìn năm này, giờ cuối cùng cũng trở thành vợ chồng hợp pháp.

Thủy Linh cùng với Smile luyện tập cách vận dụng nước Tinh tuyền, để đảm bảo nước Tinh tuyền có thể phát huy hiệu lực.

Chúng sai địa phủ bận rộn vận chuyển nước Tinh tuyền từ dưới địa ngục lên, Tinh tuyền nhỏ giọt quá chậm, thời gian lại cấp bách, khiến mọi người toát hết cả mồ hôi.

Thư Đồng quay lại nhà một chuyến, khoe khoang với ông bố đã nghỉ hưu của mình rằng sẽ xuống địa ngục đại chiến với ma thần. Ông Thư nói nếu như con chết rồi thì không cần phải về nữa. Thư Đồng dẫu mồ lên mắng ông nói thừa.

Mẫn Kỳ đi đến trước mộ bố mẹ và em gái từ biệt, trận chiến này cũng không biết anh còn mạng mà quay về nữa không. Thạch Đầu cứ ép anh phải quay về gia tộc họ Mẫn bái tổ tông, ở đó có một phòng đầy người đang đợi anh. Mẫn gia đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng vào lúc này, bọn họ lại nghênh đón một người họ Mẫn lưu lạc nhiều năm bên ngoài trở về.

Vu Lạc Ngôn cũng về nhà nói lời tạm biệt với bố mẹ, Tư Mã Càn kéo Tiết Phi Hà đi hẹn hò yêu đương. Âm Yến Tư truyền lại ngôi vị tộc trưởng của gia tộc cho em họ...

Thần tộc và hàng ma sư các nơi đều nhận được thông báo, mấy ngày này họ vẫn làm việc bình thường, nhưng tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng để tức tốc tụ họp trong ngày khai chiến.

Ba ngày sau, núi Phượng, khai chiến.

Sau khi trải qua vụ việc, chẳng ai nhớ rõ trận chiến rốt cuộc đã bắt đầu như thế nào. Là mũi tên đầu tiên của Cửu Thiên Huyền Nữ bắn ra tiêu diệt con yêu ma đầu tiên, hay là từ khi máy bay hỗ trợ của phía quân đội dùng đạn bừa bắn bay đi nửa đỉnh núi, hoặc có thể là khi Nhị Lang Thần cùng Xích Cước Tiên lĩnh một đội hàng ma sư từ lưng núi tiến vào, tiêu diệt một đám xác sống và tiểu yêu.

Tóm lại, ba mặt đồng loạt tấn công, cuộc chiến đã bắt đầu!

Quần ma chịu kích động lớn, trào ra như ong vỡ tổ, hỗn chiến với tiên nhân các xứ và các hàng ma sư,

Nghiêm Lạc và Tất Mặc Kỳ dẫn dắt Chúc Tiểu Tiểu cùng tổ hàng ma sư của Âm Yến Tư từ phía sau lên vào bên trong núi Phượng. Trên đoạn đường này phá vô số kết giới, cuối cùng cũng đến được cửa vào địa ngục thượng cổ.

Nhiệm vụ của bọn họ, là thâm nhập vào địa ngục thượng cổ, cho nổ tung nó.

Muốn nổ tan địa ngục, không phải đạn bom bình thường có thể làm được. Smile đã đặc biệt chuẩn bị thuốc nổ bừa chú rồi. Mà thuốc nổ này cũng không phải tiện tay đặt xuống cái là được, nó yêu cầu tại mỗi điểm giao năng lượng của địa ngục phải sắp xếp các khối thuốc nổ theo đúng Thiên cang bát trận. Mà trận pháp này, người biết lại không nhiều. Chẳng những phải biết bày trận, còn phải có công lực cực mạnh đảm bảo chắc chắn đánh thắng yêu ma trong địa ngục.

Cho nên Nghiêm Lạc và Tất Mặc Kỳ mới đưa thiên đoàn hàng ma đi. Tám người bọn họ chịu trách nhiệm bày trận, đặt thuốc nổ, còn hai vị đại thần bọn anh đến bảo vệ, đảm bảo rằng sẽ thành công san bằng địa ngục này. Đương nhiên rồi, Chúc Tiểu Tiểu coi như người nhà đi kèm, miễn cưỡng trở thành quân dự bị.

Đường đi lối lại trong địa ngục vô cùng nguy hiểm, vì để không bị chết còng, trên người mỗi hàng ma sư đều có vòng bảo hộ. Tất Mặc Kỳ nói lại một lượt tất cả những nguy hiểm có thể gặp phải bên trong. Chúc Tiểu Tiểu từng vào địa ngục một lần, đã chuẩn bị tâm lý tốt. Âm Yến Tư từng chết hai lần, cũng đã có kinh nghiệm. Mấy người còn lại kia hôm nay lần đầu gặp phải, trong lòng hưng phấn nói không ra lời.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, mọi người đợi lệnh xuất phát. Lúc này trong núi, tiếng gào thét rung trời, tiếng giết chóc không ngừng, rõ ràng cuộc chiến đang diễn ra rất ác liệt. Yêu ma đều đã ra ngoài giết chóc, bảo vệ ở trong địa ngục kia chắc chắn không còn mạnh nữa. Nghiêm Lạc và Tất Mặc Kỳ đồng thời gạt đầu, cùng mấy hàng ma sư nhảy vào cửa.

Trong địa ngục thượng cổ này, chỗ nào cũng tối đen, tầm nhìn của bọn họ cùng lắm chỉ khoảng một mét trở lại. Thư Đồng vừa đi vừa nhỏ tiếng nói: "Lạnh quá đi, thật hưng phấn, cảm giác như đang chơi game vậy".

Cao Lô lờm cô một cái: "Cô thật biến thái!".

Nghiêm Lạc nắm tay Chúc Tiểu Tiểu: "Lạnh không? Có chịu được không?".

Chúc Tiểu Tiểu cười, vờ vờ trong lòng bàn tay lớn của anh: "Boss, địa ngục thượng cổ này đâu lợi hại như địa ngục của anh, bên này không lạnh bằng, mặt đất cũng không nóng".

"Nhưng thế này mới đáng sợ." Nghiêm Lạc nói: "Trong này càng sạch sẽ, biểu thị tà khí Bắc Âm Vương hút đi càng nhiều. Chúng ta phải hành động mau lẹ, cố gắng rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt".

Tất Mặc Kỳ nói: "Được rồi chỗ này là điểm giao năng lượng thứ nhất". Trên mỗi một điểm phải căn cứ vào phương thức thiết lập Thiên cang bát trận mà đặt thuốc nổ bừa chú, sau đó nối liền các điểm đặt thuốc nổ với nhau, sẽ tạo thành trận hình của Thiên cang bát trận, như thế thì có thể nổ tan địa ngục thượng cổ.

Nhân gian chỉ cần có một địa ngục!

Mà vùng đất tà độc này, lưu lại sẽ là đại họa.

Ray nhìn vào máy phân tích năng lượng trên tay cũng xác định một lần nữa: "Chỗ này đích xác là một điểm".

"Xi, ở chỗ như thế này, cái thứ đồ chơi đó còn có thể dùng sao", Thư Đồng chép miệng ngạc nhiên.

"Boss nói dùng được, đương nhiên có thể dùng." Cao Lô cười.

"Cho nên thuốc nổ bùa chú này cũng có thể dùng nhỉ?" Nỗ tung địa ngục, việc này, đúng là quá sức tưởng tượng!

"Boss nói có thể dùng, thì có thể dùng."

"Xi đồ nhỉnh bộ!"

Mấy người vừa làm việc vừa đấu khẩu, đột nhiên trong bóng tối lóe lên mấy đốm sáng nhỏ màu xanh, trông giống như những vì sao giữa bầu trời đêm. Tuy hình ảnh trước mặt vô cùng đẹp đẽ, nhưng lòng Âm Yên Tư lại như thất lại: "U minh hỏa, mọi người phải cẩn thận!"

"Đây là gì?", Ray hỏi.

"Âm khí và tà khí không tán ra được, tụ lại với nhau thành đốm lửa. Lửa này rất độc, đừng để nó chạm vào", Nghiêm Lạc giải thích, vừa nói vừa về tay Chúc Tiểu Tiêu, ý bảo cô phải cẩn thận. Anh biết trong lòng cô đang thắc mắc nên ngắn gọn giải thích thêm một câu: "Trong mười tám tầng địa ngục tuy nhốt rất nhiều yêu quỷ, nhưng tà khí và âm khí ở trong đó đều được xử lý sạch sẽ rồi, cho nên không thể hình thành loại lửa độc này".

"U minh hỏa xuất hiện cho thấy Bắc Âm Vương chắc chắn đã biết chúng ta đến đây rồi", Tất Mặc Kỳ nói: "Mọi người nhanh tay lên, nhớ kỹ, ở trong này nhất quyết không được ở một mình, trong quá trình làm việc, tất cả đều phải bám sát chúng tôi".

Mọi người đồng ý, nhanh chóng lắp đặt thuốc nổ.

U minh hỏa ở đằng xa không động tĩnh gì, chỉ có mấy đốm lập lòe. Tất Mặc Kỳ nhìn chăm chăm vào chúng, lại lên tiếng thúc giục: "Nhanh!".

Cao Lô nói: "Chỉ có mấy ngọn này, không cần sợ chứ".

Anh vừa dứt lời, bên kia đột nhiên sáng bừng lên, xuất hiện vô số những đốm lửa màu xanh, giống như trong thoáng chốc chúng đã vén bức màn bóng đêm lên, sao sáng đầy đặc khắp nơi. Những đốm sáng nhỏ đột ngột nhiều lên như vậy, trong thoáng chốc đã giăng đầy cả không gian, vậy bọn họ kín mít.

"Oh! My God!" Ray ngăn người ra, những đốm lửa nhỏ sin sít nhau, nhìn chẳng ra điểm đầu điểm cuối.

"Tôi cảm thấy, có lời ngoại ngữ ra đây cũng không trấn áp được bọn nó đâu."

"Lôi công đáng chết, anh là đồ miệng quạ."

Mọi người tuy bị tình huống bất ngờ này dọa cho nổi cả da gà, nhưng được huấn luyện thành thạo nên trong chốc lát đã bày xong trận hình. Mọi người vây thành vòng nhất loạt hướng ra ngoài, tùy cơ ứng phó.

Nghiêm Lạc và Tất Mặc Kỳ dang tay ra, giăng lưới kết giới bảo vệ. Tất Mặc Kỳ dặn dò: "Sợ là u minh hỏa đã tập hợp hết ở đây rồi, chúng ta cần phải xông ra ngoài, kéo dài thời gian nữa, mọi người sẽ bị chúng thiếu lâm đương khỉ".

Âm Yên Tư nói: "Đội một chút, còn thiếu một quả thuốc nổ".

"Nhanh lên!"

Âm Yên Tư và Ray đẩy nhanh tốc độ, Ray đang định hét: "Làm xong rồi", vừa há miệng ra thì hai đốm lửa nhỏ trong không trung lóe hiện, thoát cái đã bay sát tới, thiếu chút nữa thì chui vào miệng anh. Âm Yên Tư ở bên cạnh kinh hãi vô cùng, búng tay một cái, một lá bùa liền đánh qua đó. Ray lắc đầu, lăn một vòng dưới đất, lại lăn ra ngoài vòng bảo vệ. Một đồng u minh hỏa lập tức lao về phía anh, số lượng cực nhiều, chúng như muốn nuốt trọn anh vậy. Ray chẳng kịp kêu, trốn cũng không được, chỉ đành ôm chặt lấy đầu.

Tất Mặc Kỳ vội vàng xuất chiêu, một luồng gió mạnh thổi tới đánh tan u minh hỏa. Cây roi dài của Tiết Phi Hà và ngân liên tiêu của Thư Đồng đồng thời vung ra, kéo Ray quay lại.

Bên này Âm Yên Tư vẫn đang chặt vật đối phó với hai đốm lửa nhỏ, anh không cách nào đánh trúng được bọn nó, hai đốm lửa đó lại một trái một phải, di chuyển hướng vào lỗ tai anh, muốn từ chỗ đó thâm nhập vào cơ thể.

Nghiêm Lạc đuổi tay tới, Âm Yên Tư còn chưa nhìn rõ cái gì, hai đốm lửa đã bị Nghiêm Lạc bóp diệt trong tay.

Mọi người thở phào một hơi, Ray ngượng ngập nói: "Làm xong rồi".

"Vậy chúng ta mau đi."

Nghiêm Lạc nhỏ tiếng nói với Chúc Tiểu Tiểu: "Em theo phía sau anh". Chúc Tiểu Tiểu gật đầu, làm theo những gì anh "huấn luyện", đặt tay lên lưng anh, đề anh biết cô vẫn luôn theo rất sát.

Nghiêm Lạc nói với tám người nhóm Âm Yên Tư: "Tôi mở đường, A Mặc đi sau, mọi người đi ở giữa, bảo vệ duy trì trận hình, dùng bùa ngăn lửa, ngăn cản chúng nó".

Mọi người đồng thanh trả lời, Nghiêm Lạc vừa vung tay, một lực đạo cực lớn quét về phía u minh hỏa, trong chốc lát đã đánh tan một mảng lớn. Tất Mặc Kỳ cũng đồng thời ra tay, quét sạch một đám u minh hỏa phía sau.

Nhưng cứ mỗi lần tiêu diệt được một đám, là lại có đám u minh hỏa khác lao đến, tiếp tục hình thành vòng vây. Nghiêm Lạc lạnh lùng hừ một tiếng, thân thể khẽ rung lên, một luồng kinh lực hình tròn từ thân hình anh phát ra từ phía, trong thoáng chốc vòng vây lửa kia bị đập văng ra. Anh lại khua tay lần nữa, mở một con đường nhỏ, dẫn mọi người xông về phía trước.

Bọn họ vừa di chuyển, đám u minh hỏa kia liền bay loạn đến, tấn công như phát điên. Mặc dù có vòng phòng hộ, nhưng nhìn thấy những điểm lửa nhỏ kia cứ gắng sức xuyên vào bên trong, gắng sức chui vào mắt, mũi, tai, miệng của mình, tất cả đều sờn tóc gáy.

Mọi người mím miệng nhịn thở, chỉ sợ lỡ hít vào một hơi, những đốm lửa nhỏ này sẽ chui vào trong bụng. Nghiêm Lạc và Tất Mặc Kỳ phóng ra hầu hết công lực, gắng sức bảo vệ mọi người. Hàng ma sư giữ vững trận hình, nương tựa vào nhau, dùng bùa ngăn lửa chống trả hết lần này đến lần khác.

Đánh cả nửa ngày, cuối cùng cũng thoát khỏi vòng vây, u minh hỏa bị diệt đến quá nửa, số còn lại lác đác tự tàn đi, các hàng ma sư thì nhau thở dốc. Tiết Phi Hà đột nhiên chỉ về phía trước, trong bóng tối, mấy quả cầu sáng xanh to bằng cái bát nổi lên vô cùng chói mắt, cô hét: "Lần này là sao lớn đến ư?".

Cô còn chưa nói xong, hai quả cầu sáng xanh đã lao mạnh đến, thì ra là hai khối cầu lớn đen sì. Nghiêm Lạc lật tay một cái rồi vung lên, trường đao chớp mắt xuất hiện, chém vào khối vật kia. Chúc Tiểu Tiểu nhìn rõ rồi, bịt miệng lại, sợ rằng mình sẽ hét thành tiếng.

"Là nhện âm!", Tất Mặc Kỳ hét lớn, hai thanh kiếm trong tay "soạt soạt" mấy cái chém tới.

Vu Lạc Ngôn đột nhiên chỉ tới một điểm chênh lệch phía trước: "Hướng hai giờ".

Tư Mã Cần đánh ra một cường chú, đại đao của Âm Yên Tư cùng lúc đó chém đến, chỉ nghe thấy mấy tiếng "chít đút" thảm thiết, ngã ở trước mặt bọn họ lại là một con chuột khổng lồ.

"Ồi thần của tôi ơi, tôi muốn nôn rồi." Thư Đồng xoa xoa dạ dày: "Tôi thật sự không ngại việc đi lại dưới địa ngục, nhưng mà yêu ma đến có thể nào đẹp hơn một chút không?". Cô nói được một nửa, đột nhiên vung mạnh ngân liên tiêu ra, cuốn lên hai chân của một con nhện, Vu Lạc Ngôn nổ súng "đoàng" một tiếng, bắn trúng vào mắt con nhện kia, viên đạn xuyên qua đầu nó, trong chốc lát, con nhện ngã lảo ra, bất động.

Thư Đồng lại tiếp tục nói: "Cứ coi như không có đáng vẻ đẹp trai, thì ít ra cũng phải bình thường một chút chứ".

Tiết Phi Hà múa cây roi cung nổi gió vu vu, vừa đánh vừa nói: "Thư Đồng, cô đừng nói nữa, vạn nhất lát nữa có con gián tính đến thì làm thế nào, tôi sợ loại đó".

"Hai người bọn em chỉ có chút bản lĩnh này sao." Tư Mã Cần vừa đá bay một con chuột, vung tay một cái, mũi phi đao lập tức đâm vào tim con chuột kia. Anh chế nhạo Thư Đồng: "Đẹp trai bình thường đều ra ngoài tham gia đại chiến rồi, lát nữa cô làm xong công việc ở đây, còn kịp ra ngoài đánh một vòng đó".

Thư Đồng vừa vung ngân liên tiêu, vừa bĩu môi: "Vô nhân tính!".

Vu Lạc Ngôn nổ mấy phát súng "đoàng đoàng" vào một con nhện, chế giễu cô: "Cô đang đánh nhau hay buôn chuyện vậy?".

"Xí, tân binh đáng chết ai cần anh nhiều lời." Thư Đồng nhìn trái nhìn phải, chẳng thấy còn gì để đánh, cô thu sợi xích lại, nhìn hai vị thần Nghiêm Lạc và Tất Mặc Kỳ ra tay quét sạch một đám nhện, chuột lớn.

Cô cười hi hi, nói với Cao Lô: "Nhìn tình hình bây giờ, Tất lão đại và Boss cứ như thể mấy tên ác ôn do chúng ta nuôi vậy, xem bọn họ ầu ẩu thật sáng khoái làm sao".

Cô vừa dứt lời, hai vị đại thần liền cùng lúc quay đầu gầm cô một cái. Thư Đồng hơi run, xoa xoa tai: "Xa như thế mà vẫn nghe thấy, tai gì vậy?".

Mọi người cười lớn, đánh cho cô một trận.

Cứ như thế, mọi người vừa đánh vừa tìm điểm năng lượng; vừa giăng thuốc nổ vừa giết yêu ma. Cả đoạn đường, nguy hiểm liên tục xuất hiện, may mà những người này đều là những kẻ gan lớn, không biết sợ hãi. Hơn nữa đây là lần đầu tiên được cùng đại thần sát cánh tiêu diệt kẻ địch hùng mạnh, cho nên bọn họ cảm thấy rất tự hào, tinh thần chiến đấu càng sôi sục.

Điểm năng lượng tổng cộng có mười ba điểm, bọn họ đi khắp một vòng, tất cả đã lấp đặt xong thuốc nổ tại mười hai điểm, lúc này thể lực đã có chút suy

kiệt. Tất Mặc Kỳ cổ vũ bọn họ: "Chỉ còn một điểm cuối cùng nữa thôi, làm xong là có thể ra ngoài xem yêu ma đẹp trai rồi".

"Tất lão đại thật thiên vị, anh chỉ khích lệ Thư Đồng." "

"Cái gì chỉ khích lệ tôi, còn cả Phi Hà nữa", Thư Đồng kêu oa oa.

"Phi Hà có tôi rồi", Tư Mã Cần lạnh lùng đáp.

"Xì, các người đứng là không có lương tâm." Thư Đồng vừa đi vừa chửi: "Đợi đấy, lão nương sẽ tìm được người đàn ông tốt nhất trong thiên hạ, cho mấy người đồ kị chết đi!".

Cứ đầu khâu vui vẻ như vậy, tinh thần mọi người cũng được cải thiện đôi chút. Bọn họ cố gắng động viên chính mình giữ vững nhiệt huyết. Nhưng đến khi tìm được điểm năng lượng cuối cùng, tất cả mọi người đều lạng đi.

Chỗ này rất sáng, bởi vì ngay trên điểm năng lượng là một mảng u minh hỏa dày đặc đang tỏa ra ánh sáng xanh. Tựa như bầu trời sao trong địa ngục vậy, ánh sáng châm phá, rắc xuống từ không trung. Tại một góc trống, trên phiến đá lớn, có một người đang ngồi, tóc đen râu đen, gầy dơ xương. Sau lưng ông ta hình như có một ống dây, liên tục co bóp, giống như đang hút thứ gì đó vào cơ thể.

Thuận theo ống dây đó, nhìn hướng lên, lại thấy rất nhiều ma vật bị treo bên trên. U minh hỏa không ngừng nhập vào thân thể bọn chúng, và không ra ngoài nữa.

Mọi người tập trung tinh thần, không dám nói chuyện giết thời gian nữa. Về mặt Nghiêm Lạc và Tất Mặc Kỳ vô cùng nặng nề. Chẳng trách xảy ra nhiều sự vụ như thế mà Bắc Âm Vương vẫn không xuất hiện, chẳng trách mọi người tìm kiếm khắp nơi cũng không tìm thấy tung tích của ông ta.

Hóa ra là thế này.

"Anh cùng mọi người bố trí nốt thuốc nổ, làm xong thì đi luôn!" Nghiêm Lạc quay người dẫn dò Tất Mặc Kỳ, Tất Mặc Kỳ cũng biết tình hình hôm nay nguy cấp, nhanh chóng gạt đầu, quay lại dùng mắt ra hiệu. Mấy người Âm Yên Tư tức tốc tìm chỗ cài thuốc nổ.

Nghiêm Lạc yên lặng nhìn Bắc Âm Vương, Bắc Âm Vương lúc này cũng mở mắt ra, lạnh lẽo nhìn Nghiêm Lạc, hai người đều không có động tĩnh.

Chúc Tiểu Tiểu tiến sát sau lưng Nghiêm Lạc đứng, có biết theo lý mà nói Bắc Âm Vương bị trọng thương, bây giờ tìm thấy ông ta nên là cơ hội tốt để động thủ. Nhưng Boss lại chỉ bất động nhìn chăm chăm vào ông ta, nhất định là có nguyên nhân. Vào lúc này cô không hỏi, chỉ ở sau lưng, bảo vệ phía sau cho anh.

Tám người Âm Yên Tư cũng không nói gì, bọn họ căn cứ theo phương thức bố trận, tìm địa điểm thích hợp, gài thuốc nổ lên. Đang làm việc, từ trên đầu, đột nhiên một bóng đen ập xuống. Tất Mặc Kỳ vừa nhún người bay lên, vừa khua kiếm, "roạt" một cái, bóng đen liền bị chém thành hai mảnh.

Bóng đen tốc độ hợp lại thành một, muốn vòng qua Tất Mặc Kỳ, lao về phía Cao Lôi và Ray. Tất Mặc Kỳ múa kiếm, thân kiếm lóe ra ánh sáng, mang theo mấy vòng lực đạo, cắt bóng đen thành mấy mảnh.

"Là ảnh ma." Vu Lạc Ngôn nhắc nhở mọi người, mọi người vừa để ý xung quang vừa tăng nhanh tốc độ làm việc.

"Những u minh hỏa kia liệu có lao xuống không?" Ray nuốt chút nữa chết vì những điểm lửa nhỏ này, trong lòng có thừa nỗi sợ hãi.

"Sẽ không đâu." Vu Lạc Ngôn cẩn thận nhìn mấy cái, nhỏ tiếng nói: "Những đóm lửa này không giống như đám lửa lúc trước, bọn chúng hình như đều chết rồi".

Ray nghe thấy, trong lòng hải hùng, nhanh nhanh chóng chóng hoàn thành công việc.

Ảnh ma bị xử lý xong rồi, nhưng lại có hai con yêu đầu rắn xông đến. Tất Mặc Kỳ lại khua song kiếm, vững chãi bảo vệ cho tám người đang căng thẳng bố trận. Nghiêm Lạc đang đối đầu với Bắc Âm Vương. Anh đứng yên, Bắc Âm Vương cũng bất động, hai người gườm gườm nhìn nhau, không khí lạnh lẽo đến cực điểm.

Lúc này Tất Mặc Kỳ hét lớn một tiếng, giết nốt con yêu cuối cùng. Anh nhìn qua tình hình bên Nghiêm Lạc, trong lòng càng lúc càng lo lắng, quay đầu thúc giục: "Mọi người nhanh một chút".

"Được rồi, được rồi." Âm Yên Tư và Ray mau lẹ kiểm tra lại một lượt tất cả các khối thuốc nổ.

Tất Mặc Kỳ quay đầu, kéo bọn họ: "Vạy chạy mau!".

"Còn Boss thì sao?" Mọi người vô cùng kinh ngạc.

"Đi", Nghiêm Lạc lạnh lùng quát một tiếng, mọi người vội vàng ngậm miệng. Tất Mặc Kỳ nhìn Chúc Tiểu Tiểu một cái, Nghiêm Lạc cũng không quay đầu, xoay tay, vỗ vào tay Tiểu Tiểu, nói: "Em cũng đi cùng bọn họ đi!".

Chúc Tiểu Tiểu không đáp, sau đó cắn răng, miễn cưỡng đi cùng Tất Mặc Kỳ. Tất cả đều không lên tiếng, trận hình đã bày xong, bọn họ theo sau Tất Mặc Kỳ chạy ra bên ngoài.

Chạy được một đoạn rồi, lúc này mọi người mới hỏi: "Chúng ta vì sao phải chạy?".

"Bắc Âm Vương dựa vào việc hấp thu tà khí của yêu ma để trị thương. Mọi người ở đó, Nghiêm Lạc không dám động thủ. Nghiêm Lạc không động thủ, Bắc Âm Vương cũng không phải ra tay, tà khí ông ta hút được sẽ càng nhiều, phần thắng cũng coi như càng lớn. Cho nên bọn họ mới tro tro đứng nhìn nhau như vậy. Mọi người rời đi càng sớm, đối với Nghiêm Lạc càng có lợi."

"Vậy chúng tôi quyết không làm vương chân. Nhưng mà Tất lão đại, anh ở lại giúp đỡ Boss đi, chúng tôi có thể tự ra ngoài."

"Không được, anh ấy bảo tôi đưa mọi người đi, nhất định là đã có sắp xếp. Với tình hình bây giờ, nếu không có tôi đưa đi, e là mọi người cũng không ra ngoài nổi."

Mấy người im lặng, đích xác là bọn họ đang cảm thấy càng lúc càng lạnh, thể lực cũng sắp không chống đỡ nổi nữa, Nếu như không có Tất Mặc Kỳ cả quãng đường dùng pháp lực hỗ trợ, e là bọn họ đã ngã gục giữa đường rồi.

Thư Đồng vừa chạy, vừa quay đầu lại nhìn một cái: "Bỏ đi bỏ đi, Boss giỏi như vậy, chắc chắn không sao. Chúng ta ra ngoài trước, tỉ thí với yêu ma đẹp trai. Hy vọng đám người kia còn chưa giết sạch hết, để lại cho chúng ta vài con".

"Tôi cuợc rằng sau khi ra ngoài cô chỉ có thể ngã sấp trên đất mà thở thôi."

"Xí, anh coi thường lão nương, anh đợi đó!"

"Bên ngoài nhất định đang đánh nhau náo nhiệt, chắc chắn vui hơn so với chỗ u ám này của chúng ta."

Trên núi đích xác là đang đánh nhau kịch liệt, may mà cả khu vực này đều đã bị phong tỏa, thần tộc cũng dùng kết giới để phong ấn vùng núi lại rồi, nếu không cuộc chiến này ừa này sẽ làm ảnh hưởng tới toàn bộ các khu vực xung quanh.

Thủy Linh theo sắp xếp, đồng hành cùng Smile trên cả đoạn đường. Nó thấy anh dẫn đầu hai đội hàng ma hùng mạnh tiến lên, diệt được rất nhiều yêu ma quỷ quái, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ.

Lúc này lại một đám ma quái đánh đến, trong lòng Thủy Linh nghĩ cuối cùng cũng đến lúc nó phát huy rồi. Nó "soạt" cái, vọt lên không trung, hai cánh tay vung mạnh, đang định hét lớn một tiếng, huy động nước Tinh tuyền hàng ma sư mang trên người công kích vào mắt của yêu ma, tiến vào trong cơ thể.

Nhưng nó còn chưa kịp hét, thì đã nghe thấy một tràng tiếng "tách tách tách", liền sau đó, đám hàng ma sư kêu lên thảm thiết. Thủy Linh nhìn kỹ lại, thấy toàn bộ binh Tinh tuyền trên người các hàng ma sư đông loạt nô tan, nước Tinh tuyền đương nhiên cũng đều bị hủy.

Ánh mắt mọi người "xẹt" một cái quét hết về phía Thủy Linh. Thủy Linh há miệng tròn mắt, bị biến cố đột xuất kỳ lạ này dọa cho tắc nghẹn, chỉ có thể lớn tiếng la lên: "Không phải tôi làm!".

Smile vung sợi tòa liên quét ngã mấy con tiểu yêu, lớn tiếng hét: "Đừng để ý nước Tinh tuyền nữa, giết!".

Các hàng ma sư tập trung tinh thần, toàn lực khai chiến. Thủy Linh đứng ở giữa không trung, vừa bực mình vừa đau lòng. Làm sao lại như thế này? Làm sao lại vỡ hết rồi? Nước Tinh tuyền của nó, cứ thế này mất hết rồi?

Thủy Linh còn đang ngẩn người thì không biết từ đâu, một luồng tên nước rào rào tấn công tới, trực tiếp đâm thẳng về phía trái tim nó. Smile lập tức khua tay, kéo Thủy Linh lại kịp thời, trong khoảnh khắc tránh được đám tên nước kia.

Nhưng đột nhiên, một luồng nước đen lại ập đến, cuốn ngã mấy hàng ma sư, Smile hét: "Là Hắc thủy yêu".

Thủy Linh toàn thân chấn động, nhảy lên mắng chửi: "Khốn nạn, khốn nạn, khốn, khốn, khốn...". Cái này nó học được từ con người, bây giờ vừa hay có thể giúp nó biểu đạt được con phần nộ khó tả trong lòng: "Ông mày chứ, là mày hủy nước Tinh tuyền của tao, tao đánh với mày!".

Thủy Linh còn chưa nói xong thì một bóng nước màu đen đã từ phía rừng cây lao tới, bóng đen đó vừa cuộn lại, một luồng nước đen trào đến chỗ Thủy Linh. Thủy Linh hét lớn một tiếng, nước trong dòng sông nhỏ bên núi xa xa liền bị cuộn lên, vọt tới như một lưỡi đao, chém ngang luồng nước đen hung hãn.

Hai luồng nước ập vào nhau, rào rào rót xuống như mưa, làm cho tất cả đang giao chiến bên dưới ướt như chuột lột. Thủy Linh vừa hét: "Tôi không có ý!", vừa bám sát không buông, tiếp tục lao về phía Hắc thủy yêu.

"Cho mày thấy sự lợi hại của tao!" Thủy Linh lớn tiếng nói, khua hai tay, nước trong sông nhỏ lại bị hút lên cuộn cuộn, đánh thành xoáy nước, từ xa quét sang bên này.

Huyền Thiên Ngọc Nữ phi thân đến, hét: "Đề ta giúp một tay!". Cô phát hai tay áo một cái, thủy lưu kia liền giống như vòi rồng trong gió, cuốn đi với lực hút cực mạnh. Hắc thủy yêu lập tức tìm cách trốn, Smile liền vung sợi tòa liên về phía nó. Hắc thủy yêu chỉ kịp ré lên một tiếng rồi bị cuốn vào vòi rồng nước, trong lực xoáy kinh hồn, hoàn toàn mất đi thần trí.

Thủy Linh vui mừng, hét lớn, tiếp tục tấn công. Xoáy nước kia càng cuốn càng lớn, càng cuốn càng nhanh, đám tiểu yêu tiểu quái trên mặt đất bị hút hết lên từng con. Thủy Linh đang đắc ý, đột nhiên một luồng sóng nhiệt tấn công đến, nóng kinh người, suýt chút nữa thì khiến nó tắt thở.

Smile vùng tóa liên, "soạt" một cái, cuộn Thủy Linh kéo đến phía sau người mình, Thủy Linh trở về từ chỗ chết, thờ dốc một hồi. Huyền Thiên Ngọc Nữ hét gọi các hàng ma sư: "Mau lui ra, là Chúc Dung!".

Các hàng ma sư lần lượt lùi lại, Huyền Thiên Ngọc Nữ giờ tay một cái, kiếm dài lao tới, tấn công Chúc Dung. Smile cũng vùng tóa liên, bám sát.

Mới đó mà hai bên đã đánh được hai mươi hồi, Chúc Dung rõ ràng chiếm thế thượng phong. Happy đuổi đến, thấy cảnh tượng trước mặt, lập tức tham chiến. Bọn họ ba đầu một từ bên này rừng cây đánh đến bên kia, lửa của Chúc Dung khiến rừng cây bị thiêu mất cả mảng, đất dưới chân bông giã.

Smile và Happy lúc này nghe thấy Chu Duệ nói trong thiết bị liên lạc: "Tay bắn tía vào vị trí, đạn băng tinh Tinh tuyền vào vị trí, cần có tầm ngắm, cần có tầm ngắm!".

Smile và Happy như có giao ước ngầm, lập tức đạn tóa liên vào nhau, kết thành một tấm lưới, trong chớp lát giữ chặt lấy Chúc Dung. Chúc Dung hét lớn một tiếng, tóa liên lại bị đốt đỏ hồng, Smile và Happy cắn chặt răng thắt lưới, không chịu buông tay.

Huyền Thiên Ngọc Nữ lao lên trước, cầm kiếm đâm thẳng, Chúc Dung há miệng, phun ra một quả lửa cực lớn, trực tiếp phóng vào Huyền Thiên Ngọc Nữ. Huyền Thiên Ngọc Nữ bắt đầu đi phải lùi lại. Lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng "bụp" vang lên, quả đạn băng tinh trong suốt đã đánh trúng lồng ngực Chúc Dung. Chúc Dung bất ngờ trợn trừng mắt lên, tựa như không thể chấp nhận sự thật. Hắn ta nhìn chăm chăm vào ngực mình, đột nhiên mềm nhũn.

Smile và Happy thả lỏng tóa liên, Chúc Dung kia cũng "rằm" một cái, đổ xuống mặt đất.

Một hàng ma sư cầm súng dài này giờ nấp sau thân cây yểm hộ bước ra, Thủy Linh nhảy nhót bên cạnh anh: "Là công lao của tôi, là công lao của tôi. Nhờ tôi bảo vệ nên viên đạn kia mới bắn trúng được, nếu không, còn chưa chạm vào người hắn ta, thì đã bị tan ra rồi. Tôi còn khiến viên đạn kia nhanh chóng hòa vào huyết mạch của hắn, cho nên hắn mới ngã xuống nhanh như thế...".

Nó riu ra riu rít, đáng tiếc mọi người không rành nghe nó nói, lại đang bận rộn nghênh đón một kẻ địch mới. Thủy Linh cũng cảm thấy nói một mình vô vị, nó xông vào vòng chiến, hét lớn: "Các anh em, lên đi!". Hết xong lại thấy lời này có ý trọng nam khinh nữ, vậy nên bổ sung thêm một câu: "Các chị em, xông lên!".

Cả một vùng núi, ác đấu quyết liệt.

Mọi người gắng sức đánh giết gần nửa ngày, hàng ma sư bị thương quá nửa, nhưng yêu ma vẫn chưa diệt hết. Tề Nghiên La bảo vệ phía trước Cửu Thiên Huyền Nữ, cùng chiến đấu với xà yêu. Vào lúc này, đột nhiên hiệu lệnh vang lên, Thôi phán quan đưa các kỳ nhân bắt ma ở những nơi khác đến. Chu Duệ đang chỉ huy trong phòng giám sát thông cáo với mọi người: "Quân viện binh đã đến, quân viện binh đã đến, vị trí các chiến khu đã thông báo".

Trong phòng giám sát, những hình ảnh về tình hình cuộc chiến được vệ tinh truyền tới rất rõ ràng. Chu Duệ và mọi người căn cứ vào báo cáo tình hình các trận chiến và hình ảnh giám sát thu được, điều phối, sắp xếp.

Mọi người đều rất phấn chấn. Trong nửa ngày này, bọn họ không chỉ dẫn được rắn ra khỏi hang, mà còn chia nhỏ được đám yêu ma tới các nơi mai phục, phân tán lực lượng của bọn chúng. Mọi người đang cùng tạo thế bao vây, chỉ chờ quân viện binh đến, sẽ chặn hết đường lui của đám yêu ma, bọn chúng có mọc cánh cũng khó mà thoát được.

Trên đỉnh núi, Thôi phán quan đánh đến, ông tấn công thẳng vào ngực của một yêu ma, giải cứu một Huyết tộc từ giữa móng vuốt của nó. Đại Hưởng xông lên trên, công Huyết tộc bị thương trên lưng, di chuyển tới, nấp phía sau một đồng đất.

Trong trận chiến này, các quỹ sai chịu trách nhiệm bảo vệ, đưa nhân viên bị thương đến nơi cấp cứu. Bọn họ bay rất nhanh, con người không thể thấy rõ dáng vẻ của họ, mà chỉ có thể nhìn thấy từng chiếc cánh đang bay bay giữa không trung.

Đại Hưởng thấy một chiếc cánh không người đang bay đến, vội vàng vẫy tay: "Ở chỗ này, chỗ này!". Chiếc cánh vội vàng lao tới, quỹ sai giúp Đại Hưởng nhắc người thanh niên Huyết tộc này lên cánh. Đại Hưởng vỗ vai Huyết tộc đó: "Người anh em, kiên trì nhé, đợi đánh xong, vết thương của anh khỏi rồi, tôi sẽ mời anh đi uống rượu!". Huyết tộc này chính vì cứu anh mới bị thương, Đại Hưởng vô cùng cảm kích.

Huyết tộc yếu ớt mỉm cười đáp: "Tôi thích nước ép cà chua...".

Thật là không nể mặt! Đại Hưởng khuôn mặt đen sì, nhưng vẫn nói: "Được, mời anh uống nước ép cà chua".

Cánh khiêng đưa nhân viên bị thương đi rồi, Đại Hưởng thay xong ổ đạn, xông ra khỏi chỗ ẩn nấp, lao vào trận chiến: "Thạch Đầu, cố lên, người anh em tôi đến đây!".

Quân viện binh đến rồi, cục diện nhanh chóng xoay chuyển, dưới sự điều phối của bọn Chu Duệ, các vòng vây dần dần hình thành, từng vòng từng vòng nhỏ siết chặt đám yêu ma.

Thủy Linh vui vẻ chạy cùng với các tay bắn tía, những bình Tinh tuyền mang theo trên người đều bị hủy rồi, nó không thể phát huy khả năng, nhưng đạn băng tinh Tinh tuyền vẫn còn, chỉ có điều thời gian quá gấp, không làm được nhiều đạn, chỉ có thể phối hợp với các tay bắn tía, dùng ở chỗ quan trọng.

Thủy Linh sau sự việc kết hợp với tay bắn tía đánh bại được Chúc Dung, liền có lại tự tin. Nó cùng với các tay bắn tía, dùng bản lĩnh của mình bảo vệ đạn băng tinh Tinh tuyền để mỗi một quả đều có thể phát huy tác dụng. Nó còn muốn chỉ điểm cho các tay bắn tía, bảo bọn họ chỗ nào có đại ma thần,

mau đi. Đáng tiếc không ai nghe lời nó, mọi người chỉ tuân theo lệnh điều động trong máy liên lạc.

Tề Nghiên La vẫn luôn đi cùng Cửu Thiên Huyền Nữ. Vết thương của Cửu Thiên Huyền Nữ còn chưa khỏi, lại là mục tiêu tấn công của lũ yêu ma, cho nên suốt quãng đường đi theo bảo vệ, cô đã giết được không ít ma đầu. Nhưng thời gian kéo dài, trong lòng cô bắt đầu sốt ruột. Nghiêm Lạc và Tất Mặc Kỳ đưa đội hàng ma sư kia đi vào lâu quá rồi. Cũng không biết tình hình bên trong như thế nào, có phải đã xảy ra biến cố gì không?

Đang nghĩ ngợi thì một tiếng "Uỳnh" cực lớn vang lên, đất rung núi lắc. Lưng núi đột nhiên trông ra một cửa động, cả đám người được bao bọc trong một quả cầu sáng từ đó lặn ra ngoài.

Tề Nghiên La và Cửu Thiên Huyền Nữ nhìn thấy, nhanh chóng lướt qua đó. Quả cầu sáng rơi trên mặt đất, tán ra rồi biến mất, Tất Mặc Kỳ đang thờ hồn hèn phát năng lượng bảo vệ. Tề Nghiên La lao đến ôm chặt lấy anh.

Các hàng ma sư rên ri "ai da, ai da", mọi người đều đã sức tàn lực kiệt, vừa trở về từ chỗ chết. Trên đường chạy ra ngoài, bọn họ không những bị thú âm truy sát, mà còn bị yêu đầm lầy tấn công. Bọn họ đánh nhau kịch liệt, hình như đã đánh tới mọi ngóc ngách của địa ngục rồi. Toàn bộ khu vực rung lắc như muốn sập, cuối cùng cũng giết chết được yêu đầm lầy. Nhưng mọi người bây giờ đã không chạy nổi nữa, Tất Mặc Kỳ chẳng còn cách nào, đành gắng kết lực khí bao bọc tất cả, đập lấy một khe hở, lặn ra ngoài thoát thân.

Thư Đồng nằm trên đất lớn tiếng nói: "Bố tôi lại có thể nhìn thấy tôi rồi, tôi thật sự thấy vui mừng cho ông ấy".

"Cô xem, tôi đã nói rồi mà, sau khi ra ngoài, cô chắc chắn chỉ có thể ngã sấp, còn nói gì đến đánh yêu quái đẹp trai."

"Xì, lão nương rõ ràng là đang nằm, đâu có ngã sấp." Thư Đồng còn đang biện bạch, Tiết Phi Hà đột nhiên bò dậy nhìn: "Tiểu Tiểu đâu, mọi người ai nhìn thấy Tiểu Tiểu đâu không?".

Tất Mặc Kỳ "á" một tiếng nhảy bật dậy, nhìn trái ngó phải, than vãn: "Không phải chứ?". Anh sợ đến tê cả da đầu, cố gắng nhớ lại, thời khắc nguy cấp khi bao mọi người lại, đưa ra ngoài, Tiểu Tiểu có trong đó cùng với bọn họ không?

"Lần cuối cùng tôi nhìn thấy cô ấy, là lúc đang đánh nhau với yêu đầm lầy."

"Tôi thì nhớ trước khi gặp yêu đầm lầy, cô ấy vẫn luôn ở phía sau tôi."

"Tôi cũng nhớ là lúc đánh nhau với yêu đầm lầy, cô ấy giúp tôi ngăn đỡ một lần."

Mọi người bàn luận lung tung, ấn tượng cuối cùng đều là khi gặp yêu đầm lầy, Tiểu Tiểu vẫn còn bên cạnh. Tất Mặc Kỳ nỗ lực nhớ lại: "Khi tôi bao toàn bộ mọi người lại, chắc không bỏ sót ai". Anh lo lắng đến toát mồ hôi lạnh: "Tôi chắc chắn không bỏ sót, vậy Heo Con kia đi đâu rồi?". Nếu như anh "làm mất" Heo Con, cái tên Nghiêm Lạc kia chắc sẽ lột da anh mất!

"Cô ấy chắc là quay lại tìm anh em rồi." Tề Nghiên La vừa nói câu này, mọi người đều ngẩn ra.

Tề Nghiên La nhìn lên không trung, thấp thoáng trông thấy hình ảnh địa ngục thượng cổ đen sì: "Cô ấy sẽ không vứt anh em lại. Từ khi bắt đầu, cô ấy chưa từng vứt bỏ anh ấy".

Lúc bắt đầu là khi nào? Mọi người quay sang nhìn nhau ngơ ngác, ngược lại Tất Mặc Kỳ và Tề Nghiên La đều hiểu rõ.

Đó là khi cô ấy vẫn còn là một chú heo, cô ấy không đầu thai, không sợ chết, chỉ muốn ở cùng với anh. Hai nghìn năm qua đi, cô ấy xuống địa ngục tìm Tinh tuyền, rõ ràng là tuyệt vọng nhưng không chịu từ bỏ. Thì đến hôm nay, cô ấy sao có thể rời khỏi Nghiêm Lạc mà tìm đường sống một mình chứ?

Cửu Thiên Huyền Nữ ở bên cạnh thở dài: "Cầu cho hai người bọn họ được bình an".

Tề Nghiên La đoán không sai, Chúc Tiểu Tiểu thực sự đã quay lại tìm Nghiêm Lạc.

Cô hiểu rõ, ở trong tình thế này, cô ở lại chỉ khiến Nghiêm Lạc thêm phân tâm, làm vướng chân anh, cho nên cô không nói gì, ngoan ngoãn cùng đi với Tất Mặc Kỳ. Những khổ sở vất vả trên cả đoạn đường, đương nhiên không cần kể. Cô vốn chưa khỏi hẳn bệnh, lúc trước được đi bên cạnh Nghiêm Lạc, cô có chỗ dựa nên không cảm thấy khó chịu. Sau đó, rời khỏi anh, cùng với thiên đoàn hàng ma và Tất Mặc Kỳ đi ra. Trong đầu cô chỉ lo lắng cho anh, bắt đầu cảm thấy không thoải mái. Lúc đại chiến với yêu đầm lầy, trời long đất lở, trong lòng cô đột nhiên trào lên một ý nghĩ vô cùng cấp thiết: Boss cần cô.

Từ khi có vòng tay của Thiên Bà cho, sức cảm ứng của Chúc Tiểu Tiểu rất mạnh. Cô vẫn luôn hành động theo trực cảm, lần này cũng không phải ngoại lệ. Thứ cảm giác thôi thúc mãnh liệt ấy khiến cô không còn kịp nói gì, đã quay người chạy thẳng vào đường cũ.

Con đường này tĩnh lặng tới tận, vô cùng đáng sợ. Chúc Tiểu Tiểu không biết mình bị làm sao nữa, sao cô có thể nhớ rõ con đường đã đi qua như vậy? Cô cũng không cảm thấy lạnh, không cảm thấy khó chịu, dốc sức chạy, chỉ hận không thể chớp mắt một cái liền đến được bên Nghiêm Lạc.

Huyết dịch toàn thân cô phát nóng, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: Boss cần cô!

Nghiêm Lạc ở bên này, vào thời khắc này, đang đánh một trận quyết tử với Bắc Âm Vương.

Mọi người vừa mới rút đi, Nghiêm Lạc liền khua trường đao, chém về phía Bắc Âm Vương. Anh phải cho nổ tung địa ngục này. Nhưng, anh cũng phải

đảm bảo chắc chắn Bắc Âm Vương không thể lại chạy thoát. Nếu như không đánh bại ông ta, e rằng sẽ lưu lại hậu họa về sau.

Bắc Âm Vương vẫn luôn quan sát nhất cử nhất động của Nghiêm Lạc. Ông ta biết anh đang đợi cái gì, ông ta không hành động là bởi vì ông ta vẫn đang phải hấp thụ tà khí. Trước đó bị trọng thương, trong thời gian ngắn, ông ta không kịp hồi phục, chỉ có thể dựa vào loại pháp thuật tà đạo này nhanh chóng bổ sung năng lượng. Ông ta hấp thụ càng nhiều tà khí, cơ hội giành thắng lợi sẽ càng lớn.

Nghiêm Lạc cầm đao tấn công, hai đồng tử Bắc Âm Vương co lại, cánh tay khua ổng đây, hai con yêu phía trên liền văng xuống, trực tiếp lao đến trước mặt Nghiêm Lạc.

Nghiêm Lạc "vút vút" chém hai nhát, yêu quái kia vận người tránh đi, nhưng sau đó dính phải trường đao của Nghiêm Lạc liền điên cuồng bổ nhào vào anh.

Nghiêm Lạc vung cánh tay, đá chân, cán đao ngang ra, lòng bàn tay phải ở trên cán đao kích thẳng, chính xác đập vào ngực một con yêu. Con yêu đó chẳng kịp rên lên một tiếng, ngã xuống đất, hồn bay phách tán.

Con yêu còn lại lao đến trước Nghiêm Lạc, Nghiêm Lạc đứng yên tại đó, trường đao trong tay xoay một vòng đánh tới, tốc độ cực nhanh. Con yêu chưa kịp hành động gì, đã bị chặt thành hai khúc.

Một chuỗi động tác này chỉ diễn ra trong chớp mắt. Bắc Âm Vương lạnh lùng nhìn theo, biết không thể kéo dài thời gian nữa, ông ta hét lớn một tiếng, đột nhiên nhảy lên, hai cánh tay khua một cái, ổng đây kia lại kéo theo bảy con yêu trên đỉnh đầu bay hướng đến phía Nghiêm Lạc. Nghiêm Lạc liền tiếp lùi hai bước, trường đao khua nhanh, ầm ầm nổi gió, trong thoáng chốc chém ngã một con.

Lúc này Bắc Âm Vương tung ra một cước, tảng đá lớn mà ông ta vừa ngồi ép đến, thì ra là một con yêu đá.

Nghiêm Lạc một mình chống trả bảy, tám con yêu, lưỡi đao sắc như điện, chú vang như sấm, lòng bàn tay như đá lớn, nắm đấm như sao rơi. Đang đánh đến hồi kịch liệt, đột nhiên cảm thấy bốn bề âm khí giống ngàn kim đâm tới, anh quay phắt lại nhìn. Thì ra Bắc Âm Vương đang đứng ngoài làm phép.

Nghiêm Lạc thét một tiếng dài, đập đất vọt lên, trên đầu lại có âm khí nặng nề ép xuống. Anh chuyển người tránh đi, tiếp tục khua đao, giết chết một con yêu. Yêu đá lao đến tạo thành một lá chắn, Bắc Âm Vương nhân cơ hội, hợp hai lòng bàn tay lại, quét một đạo Minh âm kiếm về phía Nghiêm Lạc. Nghiêm Lạc một chương đánh văng thứ cổ quái kia ra, đá yêu đổ nhào tới Bắc Âm Vương. Con yêu đá kêu lên một tiếng kêu thảm thiết, bị Minh âm kiếm của Bắc Âm Vương chém thành hai nửa, hồn bay phách tán ngay tại trận.

Nghiêm Lạc không dừng lại, lật tay đập bay một con yêu, hích mạnh cán đao, đẩy con yêu khác tới chỗ Bắc Âm Vương. Bắc Âm Vương sát khí đằng đằng, chẳng thèm nhìn lấy một cái, lập tức đánh chết con yêu đó.

Ngăn giữa hai người là đám yêu ma. Máy chục chiêu qua lại, cuối cùng giết hết cả lũ, chỉ còn có Nghiêm Lạc và Bắc Âm Vương.

Bọn họ đánh nhau kịch liệt, Nghiêm Lạc càng đánh càng kinh hãi trong lòng. Bắc Âm Vương lẽ ra đang trọng thương, không ngờ ông ta lại dùng phương pháp trị liệu tà đạo đó. Bây giờ công lực của ông ta rất lớn, còn anh càng đánh càng xuống sức, tình hình tương đối tồi tệ, chỗ này rõ ràng không bình thường!

Bắc Âm Vương cũng đã phát hiện ra sự suy yếu của Nghiêm Lạc, ông ta cười lớn, quát: "Diêm La, ngươi năm lần bảy lượt không thắng nổi ta, ngươi đã nghĩ đến có ngày hôm nay chưa?". Hai lòng bàn tay ông ta hoa lên, âm khí như lưỡi đao chém tới, Nghiêm Lạc không tránh kịp, bị trúng hai đao.

Bắc Âm Vương ép sát từng bước, lại nói: "Ngươi vận may khắp nơi, việc gì cũng có người giúp đỡ. Ngươi và ta vốn dĩ nước sông không phạm nước giếng. Ngươi làm tiểu thần tiên của ngươi, ta làm vua địa phủ của ta, ngươi lại cứ muốn đến hại ta, đoạt vương vị của ta. Thù này không báo, Bắc Âm Vương ta tự xử như thế nào đây?".

Nghiêm Lạc không để ý đến ông ta, ra sức đánh, nhưng anh cảm thấy hơi thở càng lúc càng yếu, sức mạnh lại từng chút từng chút một mất đi. Chỗ này, chắc chắn có vấn đề, lẽ nào còn lợi hại hơn cả của Minh âm kết giới?

Bắc Âm Vương lại nói: "Trời không tuyệt đường sống của ngươi, ta từ trong chỗ tuyệt vọng sống lại, trời cho duyên lạ. Ngươi đoạt địa phủ rồi, ông Trời lại ban tặng cho ta một địa phủ khác, chỗ này toàn là oan hồn thượng cổ, âm khí càng mạnh, tà ma tự sinh. Ngươi và Cửu Thiên Huyền Nữ bị trúng độc lại vẫn qua được, đúng là chuyện ta vạn lần không ngờ tới".

Nghiêm Lạc giương đao lên, gắng sức đánh bật một đòn tấn công của ông ta, vẫn không nói gì. Bắc Âm Vương lạnh lùng hừ: "Ngươi đến hôm nay có giả vờ như thế nào cũng vô dụng, đây là nơi hội tụ âm khí, ta chọn chỗ này tu hành, chính bởi nó có tà khí mạnh nhất. Sức mạnh của Minh âm kết giới ở chỗ này cũng tăng lên hơn mười lần, không những phong tỏa không gian này, ta còn có thể từ từ từng chút từng chút hấp thụ năng lượng của ngươi. Ngươi càng ngày càng yếu, còn ta càng ngày càng mạnh".

Nghiêm Lạc hơi sững lại, thì ra là vậy. Anh vội vã thu đao, tốc độ rút lui, mượn cơ hội điều khí.

Bắc Âm Vương cũng không truy kích, ông ta cười nói: "Các ngươi cho rằng ta trọng thương, chính là cơ hội tốt để giết chết ta? Các ngươi không ngờ nổi ta lại có được kỳ duyên này, luyện thành thần công. Nhưng mà các ngươi đến hơi sớm, nếu như chậm lại hai ngày nữa, ta đã có thể hấp thụ toàn bộ những âm độc kia, sẽ không còn ai có thể làm bị thương ta được nữa. Các ngươi hôm nay không đến, sau hai ngày nữa ta cũng sẽ cho người đi tìm các ngươi. Thật đáng tiếc!".

Ông ta ngừng lời, tiến lên hai bước, đến gần Nghiêm Lạc hơn: "Ta tuy đại công chưa thành, nhưng chỗ này giếng Minh âm kết giới là thích hợp nhất,

chính người tự chui đầu vào lưới, tự tìm đường chết! Chỗ này người chạy cũng không thoát, muốn giết ta cũng không nổi, và cũng không người nào tới cứu người được". Bắc Âm Vương ha hả cười lớn: "Dù cho Cửu Thiên Huyền Nữ có đến, cũng không cứu nổi người!".

Lời còn chưa dứt, ông ta đã đột nhiên lao đến bên Nghiêm Lạc. Nghiêm Lạc chuyển người tránh đi, hai cánh tay mở ra, quần áo trên người bay phần phật, phóng hết công lực khởi động thuốc nổ, thuốc nổ bùa chú của mười ba điểm kia "bùm bùm" nổ vang, theo trận hình của Thiên cang bát trận, lần lượt nổ hết điểm này đến điểm khác.

Bắc Âm Vương hơi sững lại, nhanh chóng hiểu ra. Ông ta còn thắc mắc những con người kia vì sao phải tìm đến chỗ này, hóa ra vì như vậy.

Nghiêm Lạc lạnh lùng nói: "Ta không ra ngoài được nữa, nhưng ông cũng như vậy. Chỗ này chính là đất chôn thầy của ông!".

Bắc Âm Vương tức đến thất khiếu xi khói, ông ta lao đến, cánh tay phải phóng ra sát chiêu, gầm lên: "Ta giết người!".

1 Bầy lỗ trên mặt, gồm hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, và miệng.

Trong khoảnh khắc, ánh chớp chói lòa, lòng bàn tay đã sắp đánh trúng Nghiêm Lạc, Bắc Âm Vương lại đột nhiên cảm thấy cánh tay phải dội lại một con đau đớn, ông ta gào lên thảm thiết, nâng tay nhìn, cẳng tay đã bị đứt rời.

Bắc Âm Vương tựa như không dám tin, ông ta trừng mắt nhìn phía trước, lại thấy Chúc Tiểu Tiểu đang cầm vũ khí trên tay, thanh kiếm hoa lên, bảo vệ trước Nghiêm Lạc. Cô lớn tiếng quát: "Mười Cửu Thiên Huyền Nữ cứu không nổi, thì vẫn còn ta đây!".

Mình âm kết giới, cô xông vào không nhằm

"Bùm!" Từ xa truyền đến tiếng thuốc nổ, chỗ này xem ra sắp không giữ được rồi.

Bắc Âm Vương hai mắt đỏ rực, nộ khí công tâm, lại là con heo này! Năm đó chính nó đã cắn vào tay mình, bây giờ lại là nó khiến mình đứt lìa cánh tay.

Ông ta rống lên, lật bàn tay trái đánh tới. Tiểu Phấn Hồng của Tiểu Tiểu bị đánh rơi xuống đất, ông ta một tay bóp lấy cổ Chúc Tiểu Tiểu giơ lên: "Không còn thanh kiếm dờ hời này nữa, ta xem người còn có bản lĩnh gì, ta muốn người cùng chết với ta!".

Nghiêm Lạc giận dữ, trường đao khua đến, cùng lúc lại nghe một tiếng "đoàng" vang lên. Bắc Âm Vương gầm thét dữ dội, chân mềm nhũn, quỳ trên mặt đất. Tay trái ông ta văng ra vì bị trường đao của Nghiêm Lạc chém ngang vai. Còn trên ngực ông ta, nơi viên đạn găm vào đang trào máu.

Chúc Tiểu Tiểu ngã xuống đất, chưa kịp hoàn hồn, chỉ biết lẩm bẩm: "Ta còn có súng!". Đạn băng tinh Tinh tuyền số lượng có hạn, nhưng cô yêu cầu Smile phải cho cô một khẩu, không ngờ rằng lại dùng được vào thời khắc nguy cấp.

Bắc Âm Vương không cách nào tin được chuyện vừa xảy ra, rõ ràng ông ta đang thắng thế, ông ta đã sắp thành công rồi, vậy mà...

Nghiêm Lạc lao đến, ôm chặt lấy Chúc Tiểu Tiểu: "Heo Con, Heo Con! Em dọa chết anh rồi, em dọa chết anh rồi!".

"Bùm", lại một tiếng nổ cực lớn vang lên, trời rung đất chuyển, tiếng nổ ở rất gần. Bắc Âm Vương mềm nhũn đổ xuống. Nghiêm Lạc cảm thấy được âm khí nặng nề trên mình biến mất, anh ôm Chúc Tiểu Tiểu, nhanh chóng chạy ra bên ngoài.

Núi Phượng, đại thắng!

Đại đa số yêu ma đều bị tiêu diệt, có một số đại ma thần bị đạn Tinh tuyền bắn trúng, vẫn đang bất tỉnh, người của Công ty Nhã Mã bắt giữ toàn bộ, chuyển về công ty.

Ở chiến trường, các thần tiên không bị thương tích cực tiêu diệt đám yêu ma còn sót lại.

Tề Nghiên La và Tất Mặc Kỳ vai kề vai ngồi trên sườn đất dốc. Trong rừng cây bên cạnh, cả đoàn hàng ma sư mệt mỏi kiệt sức đang nghỉ ngơi. Ở một góc khác là mấy sư đồ Cửu Thiên Huyền Nữ.

"Tại sao đã lâu vậy rồi mà vẫn chưa có động tĩnh gì? Có phải bọn họ thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi không?", A La hỏi, "Em vẫn muốn đi vào trong tìm kiếm bọn họ".

"Em cũng bị thương rồi, pháp lực không ổn định, đi vào sợ sẽ không ra ngoài được nữa. Bên trong toàn là thuốc nổ, cũng không biết khi nào Nghiêm Lạc khởi động, nhờ đâu em chạy vào trong, đúng lúc phát nổ, sau đó Nghiêm Lạc không còn em gái nữa, sẽ đánh chết anh." Những gì Tất Mặc Kỳ nói là sự thực, toàn bộ người ở đây đều đã bị thương, chẳng ai còn sức mà đi vào địa ngục tìm người nữa. Nhưng thực ra, người Tất Mặc Kỳ lo lắng nhất chính là Heo Con, nếu như thực sự mất Heo Con, anh cũng không biết phải đối diện với Nghiêm Lạc thế nào.

Tề Nghiên La còn muốn nói gì, đột nhiên thấy đất dưới chân rung lên từng hồi. Tề Nghiên La kinh hãi thất sắc: "Địa ngục nổ rồi? Vậy anh trai em thì sao? Heo Con nữa?".

Không có ai trả lời cô, sắc mặt mọi người đều rất tệ, nhìn chăm chú về phía địa ngục.

Sau mấy lần rung chuyển, nước mắt Tề Nghiên La rơi xuống, cô nhào vào lòng Tất Mặc Kỳ khóc: "Anh trai em đâu? Heo Con đâu? Bọn họ có phải là không ra ngoài được nữa không?". Cô khóc như đứt từng khúc ruột, người xung quanh nghe thấy đều đau lòng.

Không lâu sau, trong rừng cây truyền đến một tiếng khóc khác, tiếng khóc này càng thê thảm hơn. Tề Nghiênn La sững sờ, ngẩng đầu nhìn. Chỉ thấy Nghiênn Lạc ôm Chúc Tiểu Tiểu từ rừng cây sâu thẳm đi ra ngoài, Chúc Tiểu Tiểu đang khóc oa oa. Bọn họ đến gần, mọi người cuối cùng cũng nghe rõ vì sao Chúc Tiểu Tiểu khóc, cô nói: "Anh là đồ khốn, anh không cần em nữa, anh dám không cần em..."

Mọi người ngẩn ra nhìn Nghiênn Lạc, vẻ mặt anh vừa căng thẳng vừa đau lòng, làm sao không cần cô ấy được chứ?

Chúc Tiểu Tiểu thấy mọi người đều ở đây, lau nước mắt, giầy giụa đòi xuống đất. Nghiênn Lạc đặt cô xuống, vốn cho rằng cô bình ổn cảm xúc là được rồi, ai biết được sau khi cô hít sâu mấy hơi, liền lao đến chỗ Tề Nghiênn La tiếp tục khóc văng lên: "A La, A La, Boss, anh ấy muốn vứt bỏ mình!"

"Anh không có." Nghiênn Lạc thật sự muốn khóc, rõ ràng mọi người đều trở về từ chỗ chết, lẽ ra phải cảm động, vui mừng. Đẳng này Heo Con nhà anh cả đoạn đường chỉ trách anh là kẻ phụ bạc, làm nhảm không ngừng, nói mãi không thôi.

"Anh rõ ràng không cần em!" Chúc Tiểu Tiểu gầm lên: "Anh muốn cùng Bắc Âm Vương đi tìm chỗ chết, chẳng phải không cần em sao? Anh chính là kẻ bạc tình, là ai nói sẽ không rời xa em, quay đầu cái đã quên rồi, quay đầu cái liền không cần người ta..."

Mọi người sạm mặt, chẳng ai biết nên nói gì, kiểu tình huống này, thật khó giải quyết!

Cuối cùng vẫn là Boss đại nhân anh hùng cái thế dừng cảm ra tay. Anh kéo Chúc Tiểu Tiểu vào lòng, mạnh mẽ bịt miệng, hôn cô, lập tức ngăn lại tiếng lải nhải không ngừng.

Máy bay tuần tra bay qua trên bầu trời, lá trong rừng khẽ vang lên tiếng xào xạc, cơn gió nhẹ đưa, hình như còn mang đến một chút hương cỏ xanh. Chỗ này trước đó không lâu còn là chiến trường ngập tràn sát khí, vậy mà lúc này lại toát lên vẻ dịu dàng mỹ lệ chỉ bởi một đôi nam nữ.

Cửu Thiên Huyền Nữ ngẩng đầu nhìn bầu trời, cảm thấy thế giới sau mấy nghìn năm thực sự cũng rất đẹp. Bà quay mặt, nhìn thấy tộc trưởng Hồ tộc và tộc trưởng Huyết tộc đi đến, nhanh chóng đưa người bị thương của mình đi khám bác sĩ, mà sau lưng bà, các hàng ma sư loài người vẫn đang đấu khẩu cười nói.

Cửu Thiên Huyền Nữ nghĩ đến những trải nghiệm trong mấy nghìn năm này của bản thân. Trước đó bà chưa từng nghĩ tới, có một ngày bà lại cùng với người, yêu, mà sát cánh chiến đấu, cùng với những bộ tộc mình luôn coi thường bảo vệ cho nền hòa bình của thế gian.

Bà thấy Nghiênn Lạc vẫn đang ôm Chúc Tiểu Tiểu dỗ dành, nhớ lại lời độc chú. Hóa ra trên thế gian còn có nhiều thứ mạnh hơn cả quyền năng, mạnh hơn cả bùa chú.

Niềm tin, dũng khí, tình bạn, tình yêu...

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đoạn kết

Mặt trời mọc đằng đông lặn đằng tây, mặt trăng sáng tối tròn khuyết.

Sự việc của thế gian luân chuyển không ngừng, phúc họa chợt đến, không cách nào đoán trước và cũng không thể lẫn tránh. Cho nên đại chiến núi Phượng tuy đã tiêu diệt địa ngục thượng cổ, nhưng tội ác trên thế gian này vẫn chưa thể diệt vong, yêu ma quỷ quái cũng chưa thể mất hết. Vì vậy mỗi người lại quay về cuộc sống bình thường.

Ừm, nên nói là, cuộc sống hàng ma bình thường.

Các hàng ma sư vẫn phải làm việc mỗi ngày, chiến đấu hàng yêu phục quái. Các thần tiên cũng ai bận việc người đó. Huyết tộc cùng các yêu tộc khác đã kết liên minh hướng thiện, với lối sinh hoạt vốn có của chúng tộc, bọn họ đang cố gắng chung sống hòa bình dưới một vòm trời cùng con người.

Hôm nay, cũng giống như mỗi ngày trước đây. Trong Công ty Nhả Mã, mọi người ai ở vị trí người đó, đang chăm chỉ làm việc.

Nhị Lang Thần dắt chú chó yêu Khả Lỗ của ông, đeo kính đen thời thượng, mặc áo khoác da, chân đi giày da bò phong cách thời trang theo trào lưu của đám thanh niên, chuẩn bị đi dạo.

"Nhị Lang Thần đại nhân, lại muốn ra ngoài à", Ray đi qua, chào hỏi.

"Đúng vậy." Nhị Lang Thần gật đầu, nói với Ray: "Nếu như nhìn thấy chiếc kính đen nào đẹp, lại giúp ta mua một chiếc".

"Vâng a." Ray cười hết sức hường ứng. Chó lông vàng, Khả Lỗ đáng yêu đứng bên cạnh chân của Nhị Lang Thần cũng ngoác miệng ra cười. Nhị Lang Thần vỗ vỗ vào đầu nó, dắt nó đi ra ngoài.

Tàn bộ thực sự là một hoạt động có ích, ánh sáng mặt trời rất thoải mái, không khí rất tươi mới, còn có rất nhiều mỹ nữ chủ động đến nói chuyện. Những cô gái này, thật không biết thế nào là xấu hổ, đạo đức suy đồi, ôi đạo đức suy đồi, nhưng mà thật là... khiến người ta vui vẻ!

Trong phòng giám sát, một đệ tử Huyền Thiên phái mở loa phát thanh công ty: "Tiểu tổ 27, tiểu tổ 34, xin chú ý! Tiểu tổ 27, tiểu tổ 34, xin chú ý! Đường lớn Hoành Bình có vật thể lạ tấn công hai chiếc xe, đã gây ra thương vong, yêu cầu tiểu tổ 27, tiểu tổ 34 đi trước xử lý. Huyền Thiên phái Minh Viễn, Minh Kỳ đi cùng phía trước.,."

Loa còn chưa phát xong, trong khu làm việc, thành viên hai tổ và đệ tử Huyền Thiên phái đã đứng dậy chạy đến kho trang bị lấy ba lô. Chu Duệ trong phòng giám sát vừa dò tìm tư liệu, vừa nói với người của Huyền Thiên phái bên cạnh: "Anh xem, phải như thế này, khi bọn họ xuất phát, chuẩn bị sẵn sàng các tư liệu, gửi đến điện thoại của bọn họ. Sau đó trong thời gian bọn họ di chuyển tới hiện trường, chúng ta tranh thủ thông báo tình hình cho bọn họ, khi bọn họ đến nơi là đã chuẩn bị xong rồi". Đệ tử Huyền Thiên phái chăm chú nghe, gật đầu thụ giáo.

Ray đi vào phòng quản lý số liệu, hỏi một thao tác viên: "Trong tin tình báo hôm nay nhận được, có tin tức của Hỗn Độn thiên thần không?"

"Vẫn chưa có. Chẳng có chút đầu mối nào."

Ray nhăn mày: "Ông ta bị phong ấn mấy nghìn năm mới xuất thế, theo lý mà nói không hiểu thế sự, chắc chắn phải làm loạn vài vụ. Tại sao còn ngoan hơn cả tiểu yêu tiểu quái vậy?"

"Lão đại nói, lúc nên đến thì sẽ đến, mọi người phải chuẩn bị cho tốt, dù gì không có Hỗn độn thiên thần cũng sẽ có ma thần khác." Thao tác viên cười cười, đưa một phần văn kiện đến: "Đây là danh sách thi hàng ma sư thứ Sáu này, phải sắp xếp giám sát thi, cần anh ký tên. Lần này là lão đại đích thân huấn luyện, nghe nói bọn họ bị ép tập rất thảm. Mấy người đến hỏi han tôi, sang năm có đổi người huấn luyện không".

Ray cười ha hả: "Cậu nói với bọn họ sang năm Boss đích thân giám sát huấn luyện, bọn họ sẽ thấy hạnh phúc khi được luyện với lão đại ngay".

Ray lại không biết rằng, Boss đại nhân anh vừa nhắc lúc này đang trong phòng làm việc cùng vợ thảo luận một chuyện đại sự.

"Có bảo bảo rồi? Làm sao thế được?"

"Ừm." Chúc Tiểu Tiểu gạt mạnh đầu, lấy năm chiếc que thử thai, còn có ba tờ giấy khám thai ra, loạt soạt bày một hàng.

Nghiêm Lạc sắc mặt đen sì, như thế này có phải quá khoa trương rồi không.

Chúc Tiểu Tiểu đẩy anh một cái, nói: "Người ta cũng không dám tin, bác sĩ trong công ty nói là có, em liền mua que thử về kiểm tra. Còn sợ không chuẩn, bảo Phi Hà và Thư Đồng đưa đi khám. Khám ở bệnh viện của con người bình thường đó, kết quả cũng là có". Cô nhìn Nghiêm Lạc, mặt tối sầm, không hài lòng nói: "Sao cái mặt anh lại khó coi như vậy? Ông Nghiêm, ông nói xem, ông có cần chịu trách nhiệm không?"

Nghiêm Lạc ngậy ra cả nửa ngày, cẩn thận ôm cô vào lòng: "Không phải anh cố tình làm mặt khó coi, anh chỉ là quá bất ngờ. Em bị thương rồi vẫn đang phải điều dưỡng, anh cũng rất cẩn thận, làm sao mà có được?"

"Nghiêm Lạc, anh ngồi vững một chút, em nói cho anh một chuyện còn bất ngờ hơn."

Nghiêm Lạc sợ đến mức tim đập rớt mấy nhịp: "Không phải có tổn hại gì đến thân thể em chứ?"

"Không có, không có, em rất khỏe!" Chúc Tiểu Tiểu vội vàng vỗ về.

Nghiêm Lạc thở phào một cái, nhưng sau đó lại cau mày: "Không phải là mang thai đôi chứ?". Như vậy thật quá vất vả.

"Không, không, chỉ có một."

Nghiêm Lạc lại thở phào một hơi: "Vậy rốt cuộc còn có gì sẽ khiến anh bất ngờ?". Chúc Tiểu Tiểu cắn môi, mặt đỏ bừng nhìn anh, sau đó nói: "Đứa bé này, tính toán thời gian, là có từ lần ở đây địa ngục tìm Tinh tuyến đó".

Nghiêm Lạc sững sờ, trong chớp lát mặt trắng bệch.

"Em đi hỏi bác sĩ thần tộc, ông ta nói cơ thể em không có vấn đề gì, loài người mang thai em bé thần tộc cũng không sao cả." Chúc Tiểu Tiểu ôm lấy anh hôn: "Bác sĩ thần tộc đó rất lợi hại đúng không? Ông ấy nói không có vấn đề đương nhiên sẽ không có vấn đề".

Nghiêm Lạc im lặng, anh cho rằng mình nên tìm hiểu một lượt toàn bộ kiến thức liên quan tới vấn đề này. Không phải anh lo lắng việc con người mang thai em bé thần tộc, mà là thời gian địa điểm đó thật sự là quá không thích hợp. Đứa trẻ được thụ thai trong địa ngục, anh rất lo lắng.

Chúc Tiểu Tiểu cũng đột nhiên nghĩ đến, cô "á" lên một tiếng, kéo Nghiêm Lạc hỏi: "Boss, Boss, anh lúc đó là ma hay là thần? Anh nói xem em mang thai, là con của đại thần hay của đại ma đầu?"

Nghiêm Lạc cũng ngẩn ra, đầu bắt đầu đau, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Nhưng Chúc Tiểu Tiểu lại vui mừng hơn hờ nói: "Lo gì là ma đầu hay đại thần chứ, dù gì cũng là em bé của Heo Con thần dũng và Boss vô địch, chắc chắn là một bảo bảo tốt rồi". Cô kéo tay Nghiêm Lạc áp lên bụng mình: "Boss, bác sĩ nói em và bảo bảo đều rất khỏe, chúng ta sẽ sinh con nhé".

Nghiêm Lạc ôm chặt cô, thầm tính toán lại quá trình hôn thê đầu thai, xác định đến hôm nay mỗi một trình tự tịnh hóa đều rất ổn, chắc chắn không có ma đầu giáng sinh, ừm, anh vẫn nên nhờ Cửu Thiên Huyền Nữ dạy Chúc Tiểu Tiểu tu hành, đảm bảo cho cô sinh đẻ thuận lợi. Còn cả bác sĩ thần tộc kia nữa, nên giữ ông ta lại công ty mới được. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng anh "ừ" một tiếng.

Từ hôm nay, Boss đại nhân bắt đầu bước vào trạng thái căng thẳng cảnh giác cao độ.

"Heo Con, em mệt chưa? Mau đi nghỉ."

"Em mới ngủ dậy chưa đến một tiếng đồng hồ."

"Heo Con, em có đói không? Mau ăn bánh ngọt đi."

"Nhưng mà mới ăn cơm được nửa tiếng."

"Heo Con, không được chạy."

"Em rõ ràng đang đi mà, anh xem, đến trẻ con còn đi nhanh hơn em."

...

...

Cứ thế, sau một thời gian, Thư Đồng là người đầu tiên hết chịu nổi. Cô thương lượng cùng với mọi người, chỉ bằng bọn họ từ chức trước, đợi Tiểu Tiểu sinh xong, Boss đại nhân bình thường rồi, mọi người lại quay về.

"Bà chủ mang thai liền từ chức, cô cũng không biết xấu hổ mà nói ra được lời này?" Mọi người chế nhạo cô.

Thư Đồng nói rất khí thế: "Tôi có gì phải xấu hổ, vợ vừa mang thai, liền ép nhân viên đến nỗi phải từ chức, Boss mới là người nên hổ thẹn".

"Ai da, Boss ở phía sau cô kia." Sau lưng có người hét lớn, dọa cho Thư Đồng quay phắt lại, vừa nhìn, hóa ra là bà chủ đang mang thai. Bụng đã to lại còn dám giờ trò xấu?

Thư Đồng như cơn mưa trũng mắt: "Bà chủ bắt nạt người khác, còn có ai theo quân nữa không?".

Chúc Tiểu Tiểu ha ha cười lớn, vui vẻ quá mức, người bên cạnh cô đều đáng yêu như thế, cô thật hạnh phúc.

Những ngày Chúc Tiểu Tiểu mang thai đích xác là trôi qua rất hạnh phúc. Boss đối với cô càng ngày càng tốt, bạn bè cũng càng ngày càng quan tâm đến cô, hơn nữa cô đã biết giới tính của bảo bảo, là con trai.

Nhưng biết giới tính của con rồi, Tiểu Tiểu lại có một phiền não mới. Đó chính là, rốt cuộc nên đặt tên bảo bảo nhà mình là gì đây. Dù sao nó cũng là con trai của Diêm Vương đại nhân, nhất định phải có một cái tên hay.

Vào một ngày, khi mọi người đang tụ tập với nhau, Chúc Tiểu Tiểu nói ra chuyện này, thế là mọi người hào hứng phấn khởi đặt tên cho bảo bảo.

"Gọi là Nghiêm Minh được rồi."

"Haizz, tôi muốn đặt là Nghiêm Túc, hợp với Boss hơn, con trai của Boss mà."

"Tôi cảm thấy gọi là Nghiêm Cách cũng không tồi."

"Hay gọi là Nghiêm Lệ nhé, có khí thế!"

"Nghiêm Khốc cũng được, cũng có khí thế."

"Hay cứ gọi là Nghiêm Hàn đi, rất hợp với 'nhiệt độ' của Boss."

"Gọi là Nghiêm Trọng nhĩ, mọi người đặt tên bừa bãi, Boss biết rồi hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

Đám người mồm năm miệng mười phát biểu ý kiến, hi hi ha ha lấy việc đặt tên cho bảo bảo trên đùa, khiến Nghiêm Lạc vừa mới quay về, đứng ở cửa nghe cả nửa ngày rất không hài lòng: "Mọi người đến giúp con trai tôi đặt tên, hay đến phát biểu ý kiến đánh giá tôi?".

Tất cả im bặt!

Chúc Tiểu Tiểu quay đầu nhìn Boss đại nhân, cười kéo anh vào: "Vậy anh đặt cho bảo bảo một cái tên đi".

"Gọi là Nghiêm Căn!" Boss đại nhân tuyên bố: "Con trai anh tên là Nghiêm Căn, chính là làm người phải nghiêm túc, làm việc phải cẩn trọng".

Cậu bạn nhỏ Nghiêm Căn ở trong bụng Chúc Tiểu Tiểu tròn đủ một năm, khiến bố cậu sốt ruột sắp bạc cả đầu. Một ngày Nghiêm Lạc thực sự đau lòng vì vợ phải vác cái bụng to khó chịu, liền tức giận nói: "Nếu còn không chịu ra ngoài, thì không cần con nữa!".

Ngày hôm sau, Nghiêm Căn ngoan ngoãn chui ra.

Mọi người đều khen cậu là đứa trẻ biết điều.

Nghiêm Căn không phải ma, không phải thần, không phải người, Vu Lạc Ngôn cũng nhìn không ra cậu bé rốt cuộc là gì. Nhưng cậu bé rất nhanh chóng thể hiện năng lực phi phàm của mình, chỉ cần nhìn một lần là có thể nhớ được ai là ai. Ai cho cậu bé đồ ăn, lần sau gặp, cậu sẽ giơ tay ra đòi, không mang quà tặng cho cậu, thái độ của cậu liền sẽ lạnh nhạt hơn rất nhiều. Thư Đồng lớn miệng nói thẳng, đây chính là tiểu quỷ hám lợi.

Nhưng mà hình dáng tiểu quỷ hám lợi thực sự quá đáng yêu, mọi người rõ ràng biết đây là thằng nhóc giảo hoạt thích gây rắc rối, nhưng vẫn thường xuyên bị đáng yêu và nịnh bợ của cậu mê hoặc, cứ bị mê hoặc, là liền trúng kế.

May mà bố thằng nhóc này là Boss, làm bố có thể trị cậu.

Sáng sớm hôm nay, Nghiêm Lạc chiếu theo lệ dậy trước, xuống bếp làm đồ ăn sáng.

Gạo tối qua đã ngâm, anh mang ra vo sạch, thêm nước vào nấu cháo. Sau đó anh lấy thịt bò ra, làm tan đá, cắt nhỏ, tẩm với gia vị, gừng sợi, hành, rau thơm. Mọi việc đều làm nhanh thoăn thoắt.

Xong xuôi anh đi đến thư phòng xem báo cáo hôm qua gửi đến, trả lời mấy bức thư điện tử, đợi khi quay lại nhà bếp, cháo đã gần chín rồi, anh thả thịt bò vào, khuấy lên, cho thêm các loại gia vị. Tiếp đến lại ộp lét hai quả trứng, hâm nóng sữa, rồi chuẩn bị gọi mẹ của con trai anh dậy.

Đi vào phòng ngủ, trên giường lại không có người, anh chuyển sang phòng bảo bảo, nhìn thấy bà Nghiêm - Heo Con của anh đang cho con bú.

Tiểu Nghiêm Căn tuy chỉ mới hơn hai tháng tuổi, nhưng không giống như em bé loài người, cậu đã có thể nhận người, phân biệt việc, còn biết nói những câu đơn giản, lật, bò, lăn đều không phải là vấn đề, thông minh kỳ lạ. Lúc này cậu hơi nheo mắt, thoải mái làm tổ trong lòng mẹ, mút từng ngụm sữa lớn.

Nắng sớm chiếu vào, Chúc Tiểu Tiểu ôm lấy con trai tắm trong ánh mặt trời, cô mỉm cười, áo để mở cúc, lồng đầy mẫn nguyện, ngắm tướng ăn của thằng bé Nghiêm Căn. Nghiêm Lạc tựa ngoài cửa, nhìn bức tranh mẹ con đẹp đẽ đó một lúc, nhìn đá tinh hồn của anh đang ở trước ngực Tiểu Tiểu, dưới ánh nắng mặt trời óng ánh long lanh, trong lòng trào dâng cảm giác hạnh phúc.

Chúc Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, nhìn thấy ông Nghiêm, cười hỏi: "Cháo thịt bò của em nấu xong rồi?".

"Ừm." Anh đi vào, hôn nhẹ lên trán cô. Tối qua trước khi đi ngủ cô cứ nằng nặc đòi ăn cháo thịt bò, vô cùng tham lam. Anh thấy quá muộn rồi, không làm cho cô ăn, nhưng đồng ý bữa sáng hôm nay nhất định có cháo thịt bò thơm phưng phức.

Tiểu Tiểu cười rạng rỡ. Chính vì bị hương thơm của cháo thịt bò hấp dẫn mà cô tỉnh dậy, nhưng cô là bà mẹ có lương tâm, đi thay bỉm cho con trai bảo bối trước, cho cậu bé ăn no đã rồi mới tính.

Nghiêm Lạc hôn một cái, cảm thấy không đủ, lại hôn lên má cô. Tiểu Nghiêm Căn bị bố chắn ánh nắng mặt trời, hình như rất không hài lòng, dụi dụi vào ngực Chúc Tiểu Tiểu. Nghiêm Lạc bị cậu chen, không kìm được cúi đầu lườm một cái. Tiểu Nghiêm Căn chẳng thèm nhìn anh, tiếp tục bú sữa.

Nghiêm Lạc nhìn vào, cảm thấy cậu mút rất mạnh, bất giác đau lòng cho bà xã, quát lên với con trai: "Nhẹ một chút, đừng làm đau mẹ con".

Nhưng mà con trai anh vẫn chẳng thèm để ý, việc tôi tôi làm, thậm chí còn nhắm mắt lại. Chúc Tiểu Tiểu cúi đầu nhìn cậu ăn rất ngon miệng, cái miệng nhỏ non nớt chu lên, khuôn mặt béo tròn vo, giống như chiếc màn thầu mập mạp vừa ra khỏi lồng hấp, đáng yêu thực sự đáng yêu vô cùng. Cô không kìm được, yêu thương xoa cái đầu nhỏ của Nghiêm Căn, nói với bố cậu: "Không đau đâu, anh để con ăn cho no".

Nghiêm Lạc cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi cô, cười gian xảo, ở bên môi cô, nói: "Vậy nhất định do anh rèn luyện em quá tốt, cho nên bây giờ em chịu đau rất giỏi".

Chúc Tiểu Tiểu ngẫm nghĩ, đột nhiên hiểu rõ ý của anh, duỗi tay nắm lấy anh một cái. Nghiêm Lạc cười lớn, hôn lên xương quai xanh của cô, đang hướng xuống dưới, thì nhìn thấy một cánh tay tròn mẫm mĩm của tiểu Nghiêm Căn duỗi ra, "búp" một cái, phủ lên bên ngực còn lại của mẹ.

Chúc Tiểu Tiểu hơi ngẩn ra, Nghiêm Lạc lạnh mặt đang muốn nổi khùng, anh đường đường là bố, đâu có định cướp đồ ăn của nó, nó phồng bị đến thế là sao. Chỉ thấy tiểu Nghiêm Căn dụi dụi, xoay xoay thân hình nhỏ, bò bò, quay đầu đổi sang bú bên còn lại. Đường nhiên bàn tay nhỏ của cậu vẫn không quên bảo vệ cái bên vừa mới thả ra kia, thái độ rất rõ ràng: Sữa của mẹ là cho một mình cậu uống, ai cũng không được cướp.

Chúc Tiểu Tiểu dở khóc dở cười, kéo tay Boss lắc lắc, bảo anh đừng giận. Đáng tiếc trận ân oán cha con này lại không dễ hóa giải, Nghiêm Lạc duỗi tay ra gõ gõ vào đầu Nghiêm Căn, uy hiếp: "Con ngạo mạn quá đấy, bữa sau bố bắt đầu cho con cai sữa, lát nữa sẽ mua sữa ngoài về".

Tiểu Nghiêm Căn ừm ừm kháng nghị, cặp mắt to đen đầy nước giống như trái nho long lanh làm bộ đáng thương với mẹ. Chúc Tiểu Tiểu cười với cậu: "Mẹ cũng không có cách nào đâu". Tiểu Nghiêm Căn vừa nghe thấy, càng đau lòng hơn, cậu nhăn mặt lại, vừa bú vừa nghĩ. Qua một lúc, tựa như đã

chấp nhận thỏa hiệp, buông một bên ngực mẹ ra.

Chúc Tiểu Tiểu vui mừng nói với Nghiêm Lạc: "Anh xem, bảo bảo thật sự có thể nghe hiểu đó, nó rất thông minh đúng không?"

Trả lời cô, Nghiêm Căn ăn no căng i a cầu nhàu. Nghiêm Lạc nhắc cậu lên, đặt về chiếc giường nhỏ của cậu, hai bố con nhìn nhau, mắt lớn gờm mắt bé. Nghiêm Lạc nhìn con trai mình, nói với vợ: "Thông minh thì thông minh, nhưng đừng thông minh quá, tránh lại bị thông minh làm hại".

Nghiêm Căn chớp chớp, sau đó mắt nhắm lại, nằm tụt vào trong. Cậu là trẻ con, cậu có đặc quyền ăn no ngủ kỹ.

Chúc Tiểu Tiểu cười ha hả, đứng dậy chỉnh sửa lại quần áo, đi đến ôm lấy Nghiêm Lạc: "Được rồi, ông Nghiêm, bà Nghiêm muốn ăn cháo thịt bò". Nghiêm Lạc mỉm cười, thom cô một cái rỗ kêu, hai người vui vẻ đi ăn sáng.

Chín giờ sáng, bà Nghiêm tiễn ông Nghiêm ra cửa đi làm, vừa hay người giúp việc cũng đến. Vốn dĩ Chúc Tiểu Tiểu và Nghiêm Lạc đã chuyển về tầng cao nhất của cao ốc Đế Cảnh rồi, nhưng Tiểu Tiểu lại lo lắng sau khi bảo bảo sinh ra, không có một môi trường gia đình bình thường, không tốt đối với sự trưởng thành của thằng bé. Cho nên Nghiêm Lạc lại mua một căn nhà ba tầng lớn bên cạnh cao ốc Đế Cảnh, còn mời người giúp việc thuộc giới hàng ma khi anh đi làm ở bên ngoài đến nhà chăm sóc cuộc sống chỗ ở của mẹ con Tiểu Tiểu.

Người giúp việc vừa đến liền bắt đầu quét dọn vệ sinh, Chúc Tiểu Tiểu quay về phòng ngủ, tắm nắng, ngồi thiền trên ban công lớn. Cô muốn vĩnh viễn được sống tiếp cùng Boss. Nhưng cô là người, không tránh được sinh lão bệnh tử. Khi mang thai Nghiêm Căn, Cửu Thiên Huyền Nữ dạy cô cách tu luyện, để bảo thai an toàn. Cô đột nhiên nảy ra ý định, lại xin Cửu Thiên Huyền Nữ dạy cho thuật trường sinh. Tuy tiên thuật khó tu thành, nhưng mỗi ngày cô đều luyện tập thật chăm chỉ, chỉ cần nỗ lực thì nhất định sẽ có thành quả, có thể ở cùng Boss nhà cô lâu thêm chút nào hay chút đó. Cô tu luyện chăm chỉ hơn một năm rồi, cũng cảm thấy thân nhẹ như yến, thần thái tươi vui.

Mười rưỡi sáng, Chúc Tiểu Tiểu ngồi thiền xong, ra ngoài nhìn thấy Nghiêm Căn đã tỉnh, người giúp việc đang chơi với cậu. Trên thực tế, nên nói "bị cậu chơi" thì đúng hơn.

Đứa trẻ này ném quả bóng đồ chơi ra tí xa, người giúp việc chạy đi nhặt quay về, cậu lại ném. Nhìn cô gái chạy qua chạy lại, Tiểu Nghiêm Căn cười vui vẻ, vô cùng đáng yêu.

Chúc Tiểu Tiểu húng hắng ho mấy tiếng, quát một câu: "Nghiêm Căn!". Khi khen cậu, yêu cậu, gọi là bảo bảo, khi cậu nghịch ngợm, bị khiển trách, mẹ sẽ quát cả họ tên. Đứa trẻ nghe thấy liền hiểu.

Thế là Tiểu Nghiêm Căn không vút bóng nữa, cậu trưng ra khuôn mặt nịnh nọt đáng yêu, bò đến bên cạnh cô giúp việc, tặng cô ấy mấy nụ hôn toàn rớt dãi, đồ dành cho cô ấy vui vẻ. Sau đó Nghiêm Căn quay người lại bò về phía mẹ, mắt cong lên cười, làm nũng muốn mẹ ôm, bi bô: "Mạ, mạ, đói!". Tiếng "Mẹ" còn nói không rõ mà kêu đói lại sôi như vậy.

Chúc Tiểu Tiểu buồn cười bế cậu lên. Bảo bảo này không thích khóc, nhưng đặc biệt biết tác quái, công phu giả vờ đáng thương là số một. Cô ôm cậu bé về phòng, lại cho cậu bú một bữa. Tiểu thiếu gia bú no rồi, Chúc Tiểu Tiểu đích thân xuống bếp làm cơm trưa, cho vào hộp, sau đó cùng con trai mang cơm cho Nghiêm Lạc.

Tiểu Tiểu chậm chậm đi bộ đến cao ốc Đế Cảnh, thiên tài Nghiêm Căn vừa đến nơi liền nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt, cứ phải gọi là vô cùng bận rộn, bận với những nụ hôn gió, làm mặt cười, với những thủ đoạn lấy lòng người. So với ông bố nghiêm khắc kia, cậu đúng là lợi hại hơn nhiều. Ngay đến Cửu Thiên Huyền Nữ nghe nói Tiểu Nghiêm Căn đến, cũng đặc biệt ra ngoài muốn ôm cậu.

Tiểu Nghiêm Căn rất biết nhìn người, ít nhất đây là kết luận của Chúc Tiểu Tiểu mẹ cậu. Cô thật sự cảm thấy, con trai cô hề trông thấy người nào vai vế cao một chút, bản lĩnh lớn một chút, lại thân thiết với mình, thái độ sẽ niềm nở, nịnh bợ hơn. Còn đối với những vị bản lĩnh bình thường, thân thiết thì thân thiết, nhưng vẫn cảm thấy hơi xa cách. Thư Đồng nói rất đúng, đây chính là một tiểu quỷ háms lợi.

Tiểu Nghiêm Căn nhìn thấy Cửu Thiên Huyền Nữ, thân thiết mở miệng gọi: "Thực nữ ba ba!". Cậu phát âm vẫn chưa chuẩn lắm, Thánh Mẫu bà bà bị cậu gọi thành nửa doi nửa chuột như thế chọc cười cả đám người xung quanh. Chúc Tiểu Tiểu vừa nghe thấy cậu gọi Cửu Thiên Huyền Nữ, liền cảm thấy đau đầu. "Thánh Mẫu bà bà", cách gọi hay như thế, lại có thể gọi thành thấp kém đến vậy.

1 Thực nữ ba ba: Người con gái bốn ba chốn giang hồ.

May mà Cửu Thiên Huyền Nữ không để ý, thực ra bà cũng không hiểu nghĩa của cách gọi này, bà vẫy vẫy tay, đuổi Chúc Tiểu Tiểu đi ăn cơm cùng Nghiêm Lạc, bảo giao Tiểu Nghiêm Căn cho bà trông nom.

Chúc Tiểu Tiểu đồng ý, tạm thời bỏ lại cậu con trai được người ta ôm đi còn vui mừng hơn hờ i a cười nói, ôm hộp cơm lớn đi tìm ông xã.

Giữa đường cô gặp Thủy Linh và Bát Bát, Bát Bát mang dáng vẻ của một chú chuột chiến đấu, khắp người được trang bị kỹ lưỡng: đầu đội mũ bảo hiểm, trên người mặc một chiếc áo bảo vệ bó sát thân, bên lưng có một chiếc bình nhỏ. Toàn bộ đều do trung tâm nghiên cứu đặc chế cho nó. Nó đang chuẩn bị đi cùng Thủy Linh và hai tổ hàng ma sư ra ngoài làm nhiệm vụ. Nhìn thấy Tiểu Tiểu đến, nó hưng phấn vẫy đuôi, nhảy lên vai cô.

Thủy Linh cũng vô cùng vui vẻ: "Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, cô đến rồi à, bảo bảo đẹp trai nhà tôi đâu, có đưa đến không?"

Chúc Tiểu Tiểu vuốt ve chú chuột béo, không trả lời, hỏi ngược lại: "Hai người phải ra ngoài làm nhiệm vụ à?"

Thủy Linh đặc ý: "Lần này phải đến bờ biển giải quyết một yêu ma, tin tình báo đưa về cho biết, nó chính xác là đang ở bờ biển đó! Có biết thế nghĩa là

sao không? Nghĩa là trận này Thủy Linh thiên hạ vô địch, ha ha ha ha...". Nó đắc ý cười lớn, còn đứng chống eo, ra vẻ ngạo mạn. Bát Bát không phục kêu "chít chít chít", Thủy Linh lại nói: "Được rồi được rồi, biết mày cũng giỏi giang rồi".

Thủy Linh quay sang Tiểu Tiểu, nói: "Chú chuột béo thể hình nhỏ, lại nhanh nhẹn, thả vào trong thăm dò tin tức, chụp chút hình ảnh mang về là thích hợp nhất". Nói xong, nó "phụt" một cái tóm Bát Bát xuống, bản thân mình hóa thành một chiếc sofa, Bát Bát rất phối hợp ngồi dựa bên trên, tư thế rất "cool". Thủy Linh tiếp tục nói: "Hai chúng tôi chính là tổ hợp linh lực siêu cấp vô địch, thần uy sấm sét đệ nhất thiên hạ, là đệ nhất thiên hạ đó!".

Chúc Tiểu Tiểu cười vỗ tay hoan hô chúng: "Lợi hại quá lợi hại quá!". Cô biết hai tên linh vật này có giúp đỡ công ty làm việc, nhưng không ngờ lại đến mức đất giá như vậy. Bát Bát ăn mặc thế kia, chắc chắn là chủ ý quái gở của Thủy Linh rồi.

Một hàng ma sư chạy đến hét: "Thủy Linh, chuẩn bị xuất phát!".

Thủy Linh trả lời, vội vàng hỏi lại Tiểu Tiểu: "Bảo bảo đẹp trai đâu? Có đưa đến không?".

"Có đưa đến, được Thánh Mẫu bà bà của nó đưa đi chơi rồi."

Thủy Linh "vụt" cái lao vọt đến, hét lên với hàng ma sư kia: "Đợi tôi một phút chỉ một phút", sau đó vội vàng lôi Bát Bát chạy về phía phòng làm việc của Cửu Thiên Huyền Nữ: "Mau, chuột béo, trước khi xuất phát, hôn bảo bảo đẹp trai đã!".

Tiểu Tiểu nhìn dáng bộ chúng mà không nhịn được cười, thật là những kẻ khôi hài.

Cô tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng thuận lợi đến được phòng làm việc của Nghiêm Lạc. Nghiêm Lạc sớm biết cô đến rồi, vẫn đang đợi. Lúc này vẫy tay với cô, biểu thị bảo cô bước tới.

Tiểu Tiểu bày hộp com trên bàn uống nước, vừa mới đến bên cạnh liền bị Nghiêm Lạc kéo lên đùi ôm lấy, hai môi cũng tức khắc phù xuống, hôn cô.

"Từ lúc em đi vào cửa công ty, đến khi vào trong phòng làm việc này, lại tiêu tốn mất ba mươi phút, anh không biết tầng lầu này của chúng ta lại lớn như vậy." Anh đề lên môi cô, khẽ giọng nói, rất không hài lòng, cắn nhẹ cô hai cái giống như trút giận.

Cô kêu đau, đẩy anh ra, không phục: "Vậy phải hỏi con trai anh đó, nó vừa vào cửa liền bận đến chết, khắp nơi treu hoa ghẹo bướm, nam nữ già trẻ không tha, em rất lo con lớn rồi phải làm thế nào?".

"Có gì mà phải làm thế nào? Nếu con dám không học điều tốt, làm chuyện xấu, anh sẽ phong ấn nó lại. Chúng ta sinh một đứa nữa." Tiểu Tiểu lo chăm sóc không tốt, lại chẳng biết Nghiêm Cận sau này sẽ thế nào, cho nên nghĩ rằng tạm thời chỉ cần một đứa con là đủ. Suy nghĩ của Nghiêm Lạc, đứa này không tốt thì đổi đứa khác, khiến Chúc Tiểu Tiểu phải lờm anh một cái.

"Có người làm bố nào như anh không? Em nói với anh này, con thật sự quá thông minh, em cảm thấy nó cái gì cũng biết. Em bế nó ra ngoài, với những người lạ trên đường, nó đều không cười, cái mặt rất nghiêm nghị, lạnh lùng, lúc đó cực kỳ giống anh."

Nói đến đây cô bị Nghiêm Lạc véo má, cô đẩy tay anh ra: "Đúng là thế đây, lúc đó hai bố con anh đi soi gương thử coi, rõ ràng là đúc cùng một khuôn. Nhưng vào đến công ty, thằng bé cứ như biến thành một người khác, trở nên vô cùng nhiệt tình. Em thấy, con ở trong nhà thì kiêu ngạo, ở trên đường vô lạnh lùng, đến công ty rồi liền ra vẻ ngoan ngoãn, hình như biết được chỗ nào là địa bàn của mình, biết ở chỗ nào có thể làm gì vậy. Boss, anh nói xem sau này nó lớn rồi, sẽ thành thần chứ?".

"Không biết, con chỉ cần không làm chuyện xấu, không tình nghịch khiến anh tức giận là được." Dáng vẻ anh vừa nghiêm túc lại rất uy hù. Chúc Tiểu Tiểu không nhịn được cười, Boss lần đầu làm bố nhưng đã rất ra dáng, cái loại khí thế này, đúng là không phải cứ muốn thì có thể luyện ra được.

Hai người nắm tay nhau, vừa ngồi xuống sofa định ăn com thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Sau khi Nghiêm Lạc đáp một tiếng, Tư Mã Cần thò đầu vào trong: "Hay quá, hai người đều ở đây".

Anh quay người, kéo Tiết Phi Hà đang dò mặt đứng bên ngoài vào: "Chúng tôi đến đưa thiệp mời, tôi với Phi Hà cuối tháng này kết hôn".

Chúc Tiểu Tiểu vui mừng nhảy lên, đi đến ôm chầm lấy Tiết Phi Hà: "Chúc mừng chúc mừng, là chuyện tốt mà!".

Tiết Phi Hà cười ngượng ngùng, không kìm được, mặt đỏ bừng bừng. Tiểu Tiểu lại quay sang Tư Mã Cần: "Hai người thật giỏi lên lút hẹn hò, bây giờ lại bất ngờ kết hôn, sao trước đây không hề nghe nói hai người có kế hoạch kết hôn nhỉ?".

Tư Mã Cần xấu xa nhún vai: "Hai người chúng tôi yêu nhau lúc nào còn không biết, mọi người đương nhiên không phát hiện ra rồi. Đột nhiên muốn kết hôn là kết hôn, cần kế hoạch làm gì?".

"Ồ, Phi Hà, cô sống với anh ấy nhất định rất vất vả, thái độ của anh ấy thay đổi nhanh quá. Hay là cân nhắc thêm chút đi." Chúc Tiểu Tiểu làm bộ cảm thông.

"Ai da, bà chủ à, khó khăn lắm tôi mới thuyết phục được Phi Hà đó, ngay đến Thư Đồng bên kia cũng bị trị rồi, bây giờ cô đừng làm loạn thêm nữa." Tư Mã Cần có chút căng thẳng. Tiết Phi Hà, cô gái cổ hủ này, muốn cô gạt đầu thật không dễ dàng, đừng nói đến người ngoài gây rối nữa.

May mà Tiết Phi Hà rất giữ thể diện cho anh, cô nhỏ tiếng trả lời: "Anh ấy rất tốt, không vất vả đâu".

"Đúng vậy." Tư Mã Cận có ý đùa cợt: "Chắc chắn không vất vả như cô với Boss, bây giờ còn nhiều hơn một người phải chăm sóc, Tiểu Tiểu, cô bảo trọng đó". Anh trên xong, tức tốc kéo Tiết Phi Hà rút lui, ra khỏi cửa rồi, lại thò đầu vào: "Boss, phong bao cảm phiền lớn một chút nhé", nói rồi liền chuồn ngay.

Chúc Tiểu Tiểu quay đầu hỏi Nghiêm Lạc: "Anh ấy nói trị được Thư Đồng rồi, trị thế nào vậy?".

Nghiêm Lạc cười: "Dựa vào mỹ nam kế!".

Chúc Tiểu Tiểu sáng mắt lên, Boss nhà cô thì ra đã học được cách buôn chuyện rồi, kiểu nói này mà anh cũng biết. Cô lao đến: "Mau nói, là mỹ nam kế gì?".

Nghiêm Lạc ho mấy tiếng, hơi toát mồ hôi vì tinh thần buôn chuyện của vợ mình: "Anh chỉ biết, nhà Vu Lạc Ngôn đêm ngày ba bữa lại mời Thư Đồng tới ăn cơm".

Hả? Chuyện này là thế nào vậy?

Tiểu Tiểu rất nghiêm túc rà soát lại một lượt, xem ra cô sinh con, đã mất liên lạc với cộng đồng khá lâu rồi, vì sao nhiều sự việc như thế cô đều không biết.

Nghiêm Lạc kéo cô lại, ngồi xuống sofa: "Mau ăn, ăn xong lên lầu ngủ một lát, buổi chiều chúng ta phải tới bệnh viện thăm một người".

"Thăm ai?"

"Cháu gái họ của Mẫn Kỳ, chị dâu họ của Mẫn Kỳ tới qua vừa sinh một bé gái."

"Cháu gái họ của Mẫn Kỳ, anh muốn đi thăm?" Boss từ khi nào lại thân với mọi người như thế? Thân thích vòng vèo của cấp dưới đều muốn đi hỏi thăm.

"Em quên rồi sao, hàng ma sư thân mang thiên phú, có cơ hội vẫn sẽ luân hồi vào cùng một gia tộc."

Tiểu Tiểu mở to mắt: "Anh muốn nói..."

Nghiêm Lạc gật đầu: "Em gái của Mẫn Kỳ, là người có thiên phú nhất trong gia tộc Mẫn thị, hồn của cô ấy vẫn luôn được cất giữ bảo vệ, anh đã đồng ý với Mẫn Kỳ, nếu có cơ hội, sẽ sắp xếp cho cô ấy chuyển thế và sẽ bảo cho anh ta".

Em gái yêu thương ngày nào đến hôm nay trở thành cháu gái họ rồi, đây cũng coi như anh ta hoàn thành được tâm nguyện. Ít nhất, cô bé lại quay về bên cạnh anh ta, để anh ta tiếp tục yêu thương tiếp tục chăm sóc.

"Cứ coi như thế anh cũng đâu cần đích thân tới thăm." Chúc Tiểu Tiểu vẫn cảm thấy có chút khoa trương.

"Người có thiên phú không nhiều, đương nhiên phải giăng lưới từ nhỏ, trước tiên phải lấy lòng bố mẹ cô bé." Nghiêm Lạc nói rất hiển nhiên. Tiểu Tiểu toát mồ hôi, tính toán cả nửa ngày, Boss nhà cô đúng là rất thực tế.

Ăn cơm xong, đón Tiểu Nghiêm Cận về, hai mẹ con đến tầng trên cùng của Đế Cảnh ngủ trưa một giấc. Sau khi ngủ dậy, Tiểu Tiểu cho cậu bé bú no, vừa chơi cùng cậu vừa đợi Nghiêm Lạc làm xong việc. Lúc bốn giờ chiều, một nhà ba người rùng rần nhau đến bệnh viện. Trong bệnh viện đã có mấy đồng nghiệp của công ty tới trước, bắt ngờ là Thư Đồng và Vu Lạc Ngôn cũng có mặt.

Mọi người đều mang quà tặng, lần lượt chúc mừng. Quà nhiên Mẫn Kỳ vui mừng khác thường, giống như đây là con gái của anh vậy, ôm lấy đứa bé đi khoe khắp nơi. Cho đến khi em bé được y tá đại nhân "tịch thu" rồi, đám người này mới dừng cười đùa.

Thư Đồng kéo Tiểu Tiểu sang một bên, về mặt khổ não: "Tiểu Tiểu, cô nói xem, người ta mời ăn cơm, phải tặng quà gì mới được?".

"Ừm, tặng rượu, hoa quả, điểm tâm, đồ uống... nếu như rất thân thì cô mua chút đồ ăn."

"Thân đó, nhưng mà đêm ngày ba bữa lại mời ăn cơm, không biết tặng gì mới được nữa. Hoa quả tôi cũng mua rồi, hơn nữa tôi không muốn tới ăn cơm kỳ kỳ thế nào ấy."

Chúc Tiểu Tiểu vừa nghe liền hiểu ra: "Người nhà Vu Lạc Ngôn mời cô ăn cơm à?".

"Đúng thế cũng không biết sao nữa, tôi thấy lạ lắm. Chỉ là ăn cơm thôi, lúc bắt đầu thấy được ăn, tôi đương nhiên vui vẻ, nhiều lần rồi thì lại thấy kỳ kỳ, tôi đành phải mua đồ mang đi đáp lễ. Tiểu Tiểu, cô nói xem, có phải người nhà anh ta có ý kiến với việc Vu Lạc Ngôn tiến vào giới hàng ma, sau đó cảm thấy tôi đã kéo anh ta xuống bùn, cho nên đang tìm cơ hội chỉ trích tôi không?"

"Làm sao có thể?" Chúc Tiểu Tiểu vẫn còn muốn nói gì, thì Vu Lạc Ngôn đi đến: "Thư Đồng, cô ở đây à. Chúng ta về thôi, sắp tới giờ cơm rồi, cô chẳng phải còn muốn mua đồ sao?".

"Ý..." Thư Đồng kéo Tiểu Tiểu, ánh mắt cầu cứu nhìn cô một cái rồi nói với Lạc Ngôn: "Tiểu Tiểu vừa nói với tôi có người bạn rất được, muốn giới thiệu cho tôi làm quen, nói tới nay gặp mặt. Hay là hôm nay tôi không đến nhà anh ăn cơm nữa, dù gì cũng đến nhiều lần quá rồi".

Vu Lạc Ngôn nhìn Tiểu Tiểu, gật đầu với cô, cười: "Trùng hợp vậy à, mẹ tôi cũng nói tôi nay muốn giúp cô giới thiệu đối tượng đấy. Trước đó muốn gặp cô để làm thân đã, xem cô thích hợp với người như thế nào, hôm nay hẹn một người đến rồi, chắc chắn vừa ý cô".

"Ý, thật vậy à." Thư Đồng có chút động lòng, cô thấy người ta thành đôi thành cặp, bản thân mình thì sắp ba mươi, trong lòng khó tránh khỏi sốt ruột. Nhờ vả Tư Mã Cần giới thiệu cho, tên này lại chỉ quan tâm đến chuyện yêu đương của mình. Nếu là gia đình Vu Lạc Ngôn giới thiệu, chắc cũng không tồi, nhà anh ta dù gì cũng là gia đình khá giả, người có quan hệ quen biết chắc không đến nỗi tệ.

Vu Lạc Ngôn không cho cô quá nhiều thời gian để cân nhắc, liền kéo cô ra ngoài: "Bỏ qua mối này sẽ không có mối nào tốt hơn đâu, do dự cái gì? Mẹ tôi cũng không tùy tiện giới thiệu đối tượng cho người khác". Anh quay đầu vẫy tay chào Tiểu Tiểu: "Tiểu Tiểu, chúng tôi đi trước đây".

Chúc Tiểu Tiểu cũng vẫy tay nói bye bye, đứng ở đó, có chút ngẩn ngơ. Nghiêm Lạc ôm Tiểu Nghiêm Cần, cùng đi ra ngoài với Mẫn Kỳ: "Heo Con, chúng ta cũng nên đi rồi". Mẫn Kỳ đùa đùa Tiểu Nghiêm Cần, chào tạm biệt Tiểu Tiểu, rồi lại đi vào phòng.

Tiểu Nghiêm Cần duỗi tay ra muốn ôm mẹ, lại bị Nghiêm Lạc đặt vào xe nôi: "Con chơi rất lâu rồi, ngủ đi!". Tiểu Nghiêm Cần không cam tâm, nhưng bị áp bức bởi quyền uy của người làm bố vẫn phải chu miệng lên, nhắm mắt lại. Ngẫm nghĩ thế nào, thằng bé lại duỗi tay giật giật cái túi nhỏ đặt bên cạnh đầu. Tiểu Tiểu quý gối xuống, lấy từ trong chiếc túi ra một nệm ti giả, nhét vào miệng thằng bé. Tiểu Nghiêm Cần lúc này mới hài lòng, ngoan ngoãn mút nệm ti giả.

Nghiêm Lạc một tay đẩy xe nôi, một tay ôm lấy vợ, hỏi: "Vừa rồi em đứng ở đó nghĩ gì vậy?".

"Boss, em cảm thấy Thư Đồng sắp lọt lưới rồi."

Chúc Tiểu Tiểu đã đoán đúng.

Buổi tối hôm đó, bà Nghiêm sau khi hầu hạ xong Tiểu Nghiêm Cần ngủ, liền bị bố cậu tóm đến trên giường đại chiến ba trăm hồi, mệt đến choáng váng. Nghiêm Lạc giúp cô tắm rửa, để cô ngủ trước, bản thân mình thì đi thu dọn nhà tắm. Hai mắt Tiểu Tiểu đã díp tịt, rất nhanh chóng chìm vào giấc mộng, bất ngờ lại bị tiếng chuông điện thoại làm giật mình tỉnh giấc.

Đội Nghiêm Lạc nghe thấy tiếng chuông chạy ra ngoài, Chúc Tiểu Tiểu đã tự mình nhận cuộc gọi rồi. Người gọi đến là Thư Đồng, cô vô cùng buồn bã, gắng sức kể lể: "Tiểu Tiểu, tôi bị gạt rồi, người sáng suốt như tôi đây cũng bị lừa rồi. Vu Lạc Ngôn đó cùng bố mẹ anh ta lừa tôi".

Mất Tiểu Tiểu không mở nổi nữa, thật sự rất buồn ngủ, miễn cưỡng trả lời: "Ồ, lừa gì cô chứ?".

"Nói muốn giới thiệu đối tượng cho tôi, họ giới thiệu rồi, nhưng lại chính là Vu Lạc Ngôn. Cả nhà anh ta vây lại tấn công một mình tôi..." Cô lại nhai nói mãi không hết chuyện: "Tôi cũng không có cách nào nên mới đồng ý, Tiểu Tiểu, cô cũng không biết...". Chúc Tiểu Tiểu đúng là không biết, cô buồn ngủ đến mức chẳng thể nghe rõ Thư Đồng nói gì.

Nghiêm Lạc ở bên cạnh không nhìn tiếp được nữa, cướp lấy điện thoại: "Bây giờ rất muộn rồi, có gì ngày mai lại nói", sau đó, rất quyết đoán ngắt cuộc gọi, tắt máy.

Chúc Tiểu Tiểu mơ màng cảm thấy ông Nghiêm trèo lên giường, ôm mình vào lòng. Trong ổ chăn ấm áp, trong vòng ôm vô cùng dễ chịu của ông Nghiêm, Tiểu Tiểu ngủ say, nhưng không kim được, mỉm cười.

Cuộc sống, thật ra rất tươi đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ngoại Truyện: Tất Mạt Kỳ Và Tề Nghiên La

Tất Mạt Kỳ tự nhận mình không phải là một người có dã tâm, tuy anh cũng phải tiêu tốn rất nhiều công sức mới chen được vào địa phủ làm phó vương, được phân quản lý khu vực phía bắc, nhưng anh cảm thấy đây là vì muốn có một cuộc sống thoải mái mà bắt buộc phải làm.

Những năm này, chiến loạn phân tranh không ngừng, các phe phái, thế lực của thần giới đều rục rịch hành động, muốn tìm nơi an lạc thật không dễ dàng. May mà địa phủ chỗ này, là nơi các giới thần tiên trên trời không để ý lắm. Cho nên anh ở dưới trướng của Bắc Âm Vương, làm một tiểu vương, trái lại cũng thấy yên ổn.

Và bởi vậy anh cũng không cần quan tâm bên ngoài rốt cuộc loạn đến thế nào. Anh cũng không tranh giành gì với mấy vị phó vương khác. Chỉ miễn bản thân không phạm sai lầm, giữ được giá trị của mình, không uy hiếp gì đến Bắc Âm Vương, còn có thể để ông ta sai phái, khiến ông ta đối với mình nắm giữ không được, rồi xa không xong, như thế là đủ rồi.

Cứ như vậy, vị trí của anh không cao không thấp, quyền thế không lớn không nhỏ, tự do nuôi mấy người thiếp đẹp, huấn luyện một đám thuộc hạ, khi nhàn nhả thì uống rượu vui chơi, cuộc sống như vậy đẹp đẽ biết bao.

Nhưng suy nghĩ này sau khi Tất Mặc Kỳ làm vương được hơn ba trăm năm đã bị phá bỏ.

Hôm đó, anh gặp A La.

Đó là một ngày rất bình thường, quý sai bay lượn khắp nơi, trong địa phủ, chư vương tự tìm niềm vui cho mình, không làm phiền đến nhau.

Bắc Âm Vương mở tiệc mời mấy vị ma tôn tới, ở trong đại điện uống rượu vui vẻ, đã ba ngày rồi vẫn chưa kết thúc. Mà Tất Mặc Kỳ - Tất Vương đột nhiên cảm thấy chỗ này rất buồn chán, anh muốn ra ngoài đi dạo.

Vừa đi đến cửa địa phủ, một quý sai vội vã chạy vào, nhìn thấy anh, hành lễ xong lại vội vàng chạy về hướng đại điện. Tất Mặc Kỳ trong lòng nghĩ, Bắc Âm Vương đang vui vẻ, tên quý sai ngốc này lẽ nào muốn tìm cái chết. Anh nhất thời nổi lòng tốt, ngăn hãm ta lại hỏi: "Chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?".

Quý sai này báo cáo: "Tất Vương, hạ thần đợi ở thôn Tùng Mộc bắt linh hồn, bị một nữ nhân ngăn cản, đánh bốn quý sai chúng thần bị thương, dám si nhục, chửi địa phủ chúng ta, thần đang muốn bẩm báo lên Đại vương".

Tất Mặc Kỳ nhận rồi không có việc gì, lại tránh đề tên quý sai ngốc này đi nhận một trận mắng, vậy là ma xui quý khiến thế nào lại nhận về mình: "Đi thôi, ta cùng người đến xem xem".

Lần đi này, thay đổi rất nhiều việc.

Quý sai nói nữ nhân kia là người của thần tộc. Với kinh nghiệm của Tất Mặc Kỳ mà nói, chắc là người của thần tộc vẫn chưa có thần chức. Bởi vì những thần tộc đã có chức vị anh cần bản đều gặp qua rồi, mà cô gái này trông lại hoàn toàn xa lạ, nếu trước đó đã từng gặp, nhất định anh sẽ không quên khuôn mặt ấy.

Huống hồ nếu như có thần chức thì sẽ biết phải biến báo, biết được đạo lý cái gì có thể làm theo ý mình, cái gì nên nể mặt. Nhưng cô gái này, tay cầm đại đao, dáng vẻ thẳng thắn không che giấu, đánh quý sai địa phủ như đánh chó.

Khi Tất Mặc Kỳ chạy đến nơi, quý sai đồng loạt ngã xuống đất, mà ở đằng xa kia không chỉ có bốn năm tên, xem ra đám quý sai vừa nghe tin đã nhanh chóng chạy đến cả rồi.

Cô gái đó thân mặc y phục đỏ, váy áo bay bay, môi màu hồng phấn, mắt sáng như sao, mái tóc dài được buộc ra sau bằng lụa đỏ, đuôi tóc dài dài rủ xuống tận thắt lưng.

Cô rất xinh đẹp, không chỉ tướng mạo đẹp, mà khí thế toát ra cũng khiến Tất Mặc Kỳ cảm thấy không thể không nhìn thêm mấy cái.

Một điểm nữa vô cùng đặc biệt đó là thanh đại đao dài, nặng trĩu trên tay cô.

Thanh đại đao trông rất dày và nặng, độ dài cũng vượt quá đỉnh đầu cô. Cô cầm đao mà đứng, uy phong凛冽. Thông thường nữ nhân luôn thích đẹp, bởi vì sẽ ảnh hưởng tới dáng vẻ nên đều chọn dùng các loại vũ khí nhỏ nhắn linh hoạt lại có thẩm mỹ như: kiếm, roi, quạt... Cầm một thanh đại đao nặng thế này, Tất Mặc Kỳ lần đầu tiên nhìn thấy.

Quý sai thấy Tất Vương giá lâm, lập tức có người chống lưng, lần lượt bỏ dậy, vừa huyênh hoang mắng chửi vừa lùi về phía sau đám người của Tất Vương. Tất Mặc Kỳ rõ ràng nhìn thấy, trong ánh mắt nữ nhân kia là sự cảnh giác, khinh bỉ.

"Có chuyện gì vậy?" Anh chấp hai tay sau lưng, không gấp không vội hỏi quý sai. Ánh nhìn khinh bỉ của cô, khiến anh cảm thấy rất không thoải mái.

"Bẩm Tất Vương, chúng thần phụng mệnh đến đây bắt linh hồn, nhưng nữ nhân này lại ngăn cản, còn động thủ đánh thương huynh đệ đồng liêu chúng thần." Lời này anh nghe qua rồi, bây giờ chỉ chú ý cô gái kia, xem cô có thể nói thế nào.

Cô gái kia tay cầm đại đao, chống xuống mặt đất, lạnh lùng nói: "Người là ai?".

Cô không vội biện giải, lại đi hỏi thân phận của anh trước. Tất Mặc Kỳ cười, cô gái này cũng không ngốc.

Anh nói với ngữ điệu thoải mái, toát lên vẻ đùa cợt: "Sao nào? Cô nương hành động thế này, còn không định cho địa phủ ta một lời giải thích, lẽ nào là muốn chọn người nói chuyện?".

"Không quản được việc, nói cũng phí công!" Cô một chút cũng không khách khí.

"Cô nương ngăn cản địa phủ ta bắt linh hồn, khiến vong hồn mất đi cơ hội tốt chuyển thế đầu thai, còn có thể ở đây lớn tiếng ngang ngược, không biết cô nương có ý gì?"

"Hừ, rõ ràng là dương thọ chưa tận, người và quý sai cưỡng bắt hồn sống, khiến người chết khi vẫn còn dương thọ không được chết yên lành. Người còn có thể ở đây lớn tiếng ngang ngược? Rõ ràng chính là người xấu làm việc ác, với các người còn gì để nói? Chuyện này cứ coi như làm âm lên tận thiên đình, cũng phải trị địa phủ các người tội lấy quyền làm chuyện ác."

Tất Mặc Kỳ nhướn mày lên, quay đầu nhìn sang quý sai đang rúm ró phía sau.

Quý sai nhỏ tiếng giải thích: "Là Đại vương muốn dùng hồn phách tươi mới tiếp đãi khách khứa, trong địa phủ không có hồn phách mới nhận, cho nên..."

Tất Mặc Kỳ lòng thầm chửi rủa, anh thật sự là nhàn rỗi tự tìm phiền phức rồi.

Anh biết Bắc Âm Vương vẫn luôn tàn bạo, không coi mạng người ra gì. Anh cũng mấy lần nghe nói Bắc Âm Vương dùng hồn người để tiếp đãi khách khứa ma giới. Chỉ là ác hồn, tội hồn thì cũng bỏ đi, nhưng lại thấy báo còn dùng cả lương hồn để làm chuyện như thế. Anh tuy phản cảm căm ghét, nhưng cũng biết đạo sáng suốt giữ mình, từ trước đến nay chưa từng hỏi han những tay, giả vờ như không hay.

Nào biết hôm nay lại bắt gặp việc ác tại trận thế này. Đụng phải thì cũng thôi, lại còn khí thể hiển ngang đồng lõa giúp kẻ xấu, chẳng trách cô gái kia lại tỏ thái độ coi thường mình đến vậy.

Tất Mặc Kỳ cảm thấy cơn giận trào lên, vô cùng khó chịu, nhưng sự việc đã thế này, anh cũng chỉ có thể hung dữ gầm mấy tên quý sai kia, chấp tay nói với cô gái: "Đám quý sai thực sự đã làm không đúng, tôi sẽ trừng phạt bọn chúng đích đáng, đa tạ cô nương chỉ ra chỗ sai", nói xong khuôn mặt đen sì định lời quý sai đi,

"Hừ, thượng bất chính, hạ tắc loạn, sao có thể nói thành dễ nghe như thế. Địa phủ các người hành sự như vậy đâu chỉ mỗi ngày một ngày hai, làm việc tàn ác, tiêu dao không được lâu đâu.". Cô gái kia bình thản, chậm rãi nhạo báng mấy câu.

Tất Mặc Kỳ quay người nhìn cô, bóng dáng màu đỏ đỏ dưới những tia nắng mặt trời, tỏa ra ánh sáng đẹp mắt, cô hùng dũng hiển ngang, không hề sợ hãi. Tất Mặc Kỳ nhìn thẳng vào mắt cô, hai người dùng ánh mắt giao đầu với nhau, sau đó anh không quay đầu lại nữa, kéo các quý sai rời đi.

1 Thượng bất chính, hạ tắc loạn: Bề trên không quang minh chính đại, kẻ dưới ắt làm loạn.

Ba ngày sau, thù hằn của Tất Mặc Kỳ mang về tin tức anh muốn biết, hóa ra cô gái đó tên là A La, cùng huynh trưởng Diêm La mới gia nhập thần giới chưa lâu. Hai huynh muội này pháp lực cao cường, thân thủ bất phàm, lại là những người trừ ác phục thiện, cũng đã làm được không ít việc tốt, nhận được sự tán thưởng sâu sắc của thần tộc. Trước mắt, thần tộc đang bàn bạc phong cho bọn họ chức vị gì đó.

Tất Mặc Kỳ nghe rồi tiếp tục uống rượu, chẳng nói lời nào, thuộc hạ kia đứng như trời trồng chẳng biết phải làm sao, cuối cùng đành lui ra ngoài.

Lại qua mười ngày nữa, Tất Mặc Kỳ tuần tra quay về, nhìn thấy trước cửa đại điện có mấy quý sai tùy tùng của Bắc Âm Vương đứng, liền biết Bắc Âm Vương lại đang bày tiệc mời khách. Anh có thể tránh thì tránh, đang định đi theo đường vòng, lại nhìn thấy hai vị phó vương khác cùng bước vào đại điện, anh tiện miệng hỏi thăm quý sai: "Hôm nay ai đến thế?".

"Bẩm Tất Vương, là Thái Ất Chân Nhân đưa một cặp huynh muội mới nhập thần giới đến gặp Đại vương."

Thái Ất Chân Nhân? Thật là nhàn rỗi không có việc gì. Tất Mặc Kỳ không ngừng bước chân, đi về cung điện của mình.

Thái Ất Chân Nhân, người đó nhìn không vừa mắt Bắc Âm Vương rất lâu rồi, luôn muốn đến thuyết giáo bảo địa phủ thay đổi phương thức quản chế đối với hồn phách loài người. Đáng tiếc Bắc Âm Vương từ trước đến nay không coi ông ta ra gì. Lần này ông ta lại muốn đến làm việc công cốc.

Đột nhiên, Tất Mặc Kỳ dừng bước, quay người lại hỏi: "Người vừa rồi nói, cùng đi với Thái Ất Chân Nhân, là một cặp huynh muội mới nhập thần giới?".

"Bẩm Tất Vương, đúng như vậy."

"Bọn họ là ai?"

"Nghe nói là hai huynh muội tên Diêm La và A La, tình hình cụ thể thì không rõ lắm. Nhưng mà..." Quý sai kia tra mặt ra, sán đến nhỏ giọng cười hi hi nói: "Huội huội kia dung mạo như hoa như ngọc, mấy vị vương khác cũng qua đó rồi".

Ấn ý trong câu nói này, Tất Mặc Kỳ đương nhiên hiểu. Anh đã nói rồi mà, một Thái Ất Chân Nhân, dăm bữa nửa tháng lại đến tìm phiền phức, làm sao còn có thể gọi mấy kẻ kia ra mặt khoản đãi, hóa ra vì có sự hiện diện của mỹ nhân.

Tất Mặc Kỳ cũng hiếu kỳ, quay người đi về phía đại điện, anh muốn xem xem, mỹ nữ nóng này chính nghĩa lần trước, hôm nay đang chơi trò gì.

A La của lần này rất khác lần trước. Cô mặc áo hoa, đầu cài trâm phượng, gương mặt trang điểm tinh tế, yên tĩnh ngồi phía sau huynh trưởng.

Người tên gọi Diêm La kia, nhìn thế nào cũng thấy chỉ có ba phần giống với A La, mang vẻ đẹp của một đáng trọng phu. Anh ta tướng mạo đường hoàng, khí thế lấn áp người, chỉ ngồi ở đó thì đã khiến người ta không dám coi thường rồi.

A La ở phía sau hơi cúi mặt xuống, trong đại điện này ngoại trừ cô ra, còn lại đều là đàn ông, cô khép nép ngồi sau lưng huynh trưởng, cũng hiện rõ mấy phần e thẹn động lòng người.

Đôi khi Tất Mặc Kỳ khôi phục được thần trí, mới phát hiện mình cũng giống như các vị chủ nhân khác trên điện, đang nhìn chăm chú A La này. Anh rời ánh nhìn, lại hướng đến cặp mắt phăng phắt như nhìn thấu tất cả kia của Diêm La.

Tất Mặc Kỳ đột nhiên rất muốn cười, lẽ nào vị quân tử nghe nói là chính khí凛冽, dương thiện phạt ác trước mắt đang định bán muối muối?

Nghĩ thế Tất Mặc Kỳ như ngồi trên thảm kim, anh ngẩn ra một lát rồi vội vàng rời đi, đặc biệt không nhìn lại mấy khuôn mặt háo sắc của đám người gọi là vua địa phủ bao gồm cả Bắc Âm Vương trong đó nữa.

Về đến cung điện của mình, Tất Mặc Kỳ uống một tuần rượu, cảm thấy đầu óc tỉnh táo trở lại.

Hai huynh muội này đang chờ thần tộc ban chức, bây giờ lại cùng Thái Ất Chân Nhân đến địa phủ thăm hỏi, chắc chắn là không có ý tốt.

Diêm La kia ngoan ngoãn không chịu gò bó, tràn đầy vẻ tự tin, ánh mắt nhìn sang Bắc Âm Vương không có nửa chút khuất phục, lấy lòng, đương nhiên không phải đến cầu xin một chức vị. Mà Thái Ất Chân Nhân và A La hai người này, Tất Mặc Kỳ dù gì cũng là tận mắt thấy bọn họ bất mãn thế nào đối với cách làm việc của địa phủ. Cho nên đoán chắc rằng Diêm La kia cũng cùng chung thái độ với bọn họ.

Thái Ất Chân Nhân kêu gọi không ít người trong thần tộc phản đối Bắc Âm Vương, Tất Mặc Kỳ lên lút lấy được chút tin tức. Đến hôm nay xem ra, khả năng hai huynh muội Diêm La này liên minh với thần tộc đoạt vị là rất lớn.

Tất Mặc Kỳ lại uống cạn mấy chén rượu nữa, lẽ nào bàn tay thần tộc cũng muốn đuổi đến địa phủ bên này?

A La kia, trang điểm kỹ càng, cố ý làm ra dáng vẻ dụ dỗ. Tất Mặc Kỳ trong lòng bứt rứt, cô ấy mà lại coi mở như vậy! Hừ, nhất định là Diêm La, để đạt được mục đích, lợi dụng cả sắc đẹp của muội muội mình rồi.

Thật đáng ghét!

Rượu càng uống càng vô vị, Tất Mặc Kỳ không kim được, gọi quý sai đến, cẩn thận hỏi động tĩnh bên đại điện.

Cuối cùng, khi mấy người Thái Ất Chân Nhân cáo từ, Tất Mặc Kỳ lặng lẽ qua đó, anh chỉ đứng từ xa nhìn theo.

Ba vị phó vương khác và Bắc Âm Vương đều tươi cười hơn hờ, rõ ràng vô cùng hài lòng với lần gặp mặt này. Tất Mặc Kỳ cười nhạt trong lòng, hai bên đều có mục đích riêng, mấy kẻ ngu si này chẳng lẽ không nhìn ra?

Phía sau nụ cười mỉm của Thái Ất Chân Nhân là sự lạnh lùng, sự bình tĩnh chừng mực của Diêm La tràn đầy tự tin chắc chắn, còn A La... lúc này cô vừa khéo quay đầu lại với đôi mắt sáng lấp lánh, sau đó từ xa nhìn vào mắt anh với nụ cười rạng rỡ. Còn anh cứ như thế nhìn cô thông thả cùng Diêm La rời đi.

Trái tim Tất Mặc Kỳ đột nhiên ngừng một nhịp, lại lần nữa cảm thấy mình mất mặt trước cô. Anh vừa rồi chẳng phải đã né tránh sao? Bây giờ anh đứng đây nhìn theo bóng lưng cô vì sao chứ?

Tất Mặc Kỳ đột nhiên cảm thấy, người con gái nguy hiểm này đang khiêu khích anh.

Sau đó, Tất Mặc Kỳ cố gắng gạt hai huynh muội kia ra khỏi đầu, anh vẫn sống giống như trước đây, lúc nên vui chơi thì vui chơi, nên làm việc thì làm việc.

Tuyệt không chăm chỉ như những phó vương khác, cũng tuyệt không lười nhác như bọn họ.

Chỉ có điều, anh thường xuyên nhớ tới ánh mắt dụ dỗ người ta kia, bóng hồng diễm lệ hút mắt ấy.

Đến một hôm, quân sự trong cung của Tất Mặc Kỳ sắp xếp cho tám mỹ nhân vào ca hát nhảy múa mua vui. Trang phục múa kia, lại cùng một màu đỏ như thế, các cô gái trang điểm đẹp mắt, khiến Tất Mặc Kỳ càng nhìn càng phiền lòng.

Quân sự nói, đội vũ nữ này gần đây được ưa chuộng nhất trong địa phủ, mấy vị phó vương đều rất tán thưởng vũ điệu đẹp đẽ của họ, thường gọi đến ca hát nhảy múa, uống rượu giúp vui. Đương nhiên uống rượu xong thì làm gì, chuyện này mọi người trong lòng tự rõ không cần nói ra rồi.

Tất Mặc Kỳ nghe xong, đột nhiên ngừng đầu cười lớn, liên tục uống hai chén rượu. Trong lòng nói: Lợi hại quá, thật là lợi hại!

Lần tiếp theo Tất Mặc Kỳ nhìn thấy A La, đã là chuyện của hai tháng sau.

Trong hai tháng này xảy ra không ít phiền phức. Đầu tiên là một tiền hôn bị địa phủ bắt nhầm, ép đầu thai vào kiếp súc sinh, khiến thần tộc tức giận. Sau đó lại xảy ra chuyện địa phủ làm mất ba tâm thể sinh tử nhân gian, khiến cho trật tự sinh tử rối loạn, gây rắc rối cho thần giới.

Thế là thần giới dăm ba ngày lại đến gây phiền phức. Bắc Âm Vương thu hồn bừa bãi, nhiều lần khiến nhân gian hỗn loạn, bao nhiêu sự việc cứ liên tiếp xảy ra.

Trong ngoài địa phủ lúc nào cũng căng thẳng, Bắc Âm Vương sút đầu mê trán, ba vị phó vương khác cũng có tâm tư của riêng mình. Theo tin tình báo Tất Mặc Kỳ nhận được, ba người này đều đã gặp riêng A La.

Nhưng mà, Bắc Âm Vương dù gì vẫn là một lão già, ông ta rất nhanh chóng phát hiện ra chỗ không bình thường, sau đó vô cùng dứt khoát, nghiêm khắc trừng phạt, áp chế chặt chẽ tất cả mạch nhánh thể lực trong địa phủ.

Còn Tất Mặc Kỳ, bởi vì là kẻ an phận nhất, trái lại vào thời khắc quan trọng này nhận được sự tán thưởng và trọng dụng của Bắc Âm Vương. Nhưng những điều đó lại không khiến anh vui mừng, anh biết sắp có chuyện xảy ra, trong lòng thấp thoáng mang kỳ vọng.

Hôm đó, Tất Mặc Kỳ với thân phận phó vương của địa phủ thay mặt cho Bắc Âm Vương đến thần tộc đàm phán. Đại hội đàm phán dài dòng lại tẻ nhạt nói suốt mà không vào trọng điểm. Tất Mặc Kỳ thầm cười nhạt, những vị gọi là thần này, muốn bảo Bắc Âm Vương nhường ngôi nhưng lại không dám nói thẳng, vòng qua vòng lại chẳng có ý nghĩa gì. Anh khó khăn lắm mới chống đỡ được đến cuối đại hội, nhưng không ngờ có một người đã len lút đến hành cung tìm anh.

Đó là A La.

A La thẳng thắn nói rõ mục đích đến, cô hy vọng Tất Vương có thể trợ giúp huynh trưởng Diêm La của mình lên làm chủ địa phủ.

Tất Mặc Kỳ thấy cô đến, trong lòng hưng phấn vì được như ý nguyện, tựa hồ anh đã chờ đợi rất lâu, đợi bông hoa thơm đầy gai này chủ động đến gần mình.

Đây là lần thứ ba Tất Mặc Kỳ nhìn thấy A La, lần này cô áo xanh váy bích, đoan trang nết nã, nhưng anh lại vẫn cảm thấy ánh mắt cô lộ vẻ quyến rũ, đang cố ý dùng thủ đoạn dụ dỗ người khác.

"Cô chẳng phải người phụ nữ của tôi, vì sao tôi phải giúp cô?" Những lời anh nói rất hạ lưu, ánh mắt chăm chăm bám lấy cô, anh biết khuôn mặt mình lúc này đang toát ra vẻ thô tục.

Khóe miệng cô cong lên, nở nụ cười quyến rũ, trăm hoa phải nhún nhường. Cô không nói gì, chỉ nhìn anh cười.

Rất tốt, rất biết chơi trò muốn bắt cóc thả.

Tất Mặc Kỳ cảm thấy mỗi một tác trên người đều bị khiêu khích, rục rịch muốn hành động. Anh cùng cười: "Cô thử thăm dò một lượt ba vị vương kia, chắc chắn biết bọn họ là đồng phế vật nhất gan ngu ngốc, cô biết rõ ai mới có thể thực sự giúp đỡ mình".

A La cắn cắn môi dưới, có chút biểu cảm e lệ rụt rè, sau đó chậm chậm đi gần về phía anh, nhẹ giọng nói: "Nếu như Tất Vương chịu tương trợ, nguyện vọng của Tất Vương, đương nhiên có thể đạt được".

Tất Mặc Kỳ nhìn cô, duỗi tay kéo cô lại gần, cho đến khi hai người dính chặt vào nhau, anh cười mê hoặc, cúi đầu kề sát tai cô, giọng nói phảng phất như đang bông đùa: "Cô nghĩ rất hay, nhưng ta lại không muốn có cô".

Anh nói xong, lập tức thẳng người lên, nhìn nụ cười cô đông cứng nơi khóe miệng, vẻ quyến rũ trong ánh mắt từng chút từng chút mất đi.

Cô lùi lại mấy bước, ngẩng đầu đứng thẳng, quanh người giống như đang bốc lửa, nhìn anh với ánh mắt phẫn nộ.

Tất Mặc Kỳ cười lớn, đây mới là A La mà anh mong được thấy.

Anh chọc giận cô, nhưng lại không tìm được thay cô vuốt thẳng những sợi tóc bị bay lên. Anh nói: "Cô giờ như thế này, chẳng phải rất tốt sao?".

Anh biết cô hiểu rõ hứng thú của anh đối với cô, anh cũng không muốn đẩy cái diễm phúc đó đi, anh chỉ muốn đàn áp sự kiêu ngạo của cô mà thôi.

Giữa nam và nữ, anh phải là người thắng.

Anh cũng hiểu rõ, anh là người tốt nhất có thể trợ giúp hai người bọn họ đoạt lấy ngôi vị. Anh biết cô không thể bỏ qua anh, anh kỳ vọng sự phản kích rồi thuận phục của cô. Trái tim anh đập như phát cuồng khi tính tới khả năng việc đó có thể xảy ra, tính tới những phản ứng cô sẽ có, những chuyện cô sẽ làm... nhất định rất thú vị.

Đáng tiếc, A La tiếp sau đó lại không bước lên gay gắt đối đầu, giằng qua kéo lại, rồi sau đó lả lơi tứ tung, ngã vào lòng anh, yêu đương không dứt giống như dự liệu. Ít nhất thì, phương thức của cô cũng không phải loại anh vẫn định ninh kia.

Cô chịu một chiêu khích tướng của anh, phản ứng ngay lúc đó là sững người, sau khi lấy lại bình tĩnh, cô như có suy nghĩ gì đó, liền cười, rồi chẳng nói lời nào, nghênh ngang rời đi.

Điều này khiến Tất Mặc Kỳ ngẩn ra, trái tim anh buồn bực khó chịu, nhưng vẫn không có hành động gì.

Rất tốt, vô cùng tốt, đã vậy anh càng muốn có cô.

Trong lòng Tất Mặc Kỳ suy nghĩ, nhẫn nại chờ đợi lần đến thăm tiếp theo của cô.

Anh không tìm được, dự tính mỗi một lần giao đấu với cô, cô sẽ phản ứng như thế nào, anh sẽ ứng phó ra sao... Cứ diễn đi diễn lại trong lòng, càng cảm thấy khao khát.

Nhưng mà cô lại không xuất hiện nữa, cô không đến tìm anh, còn không ngừng phá hoại những việc anh làm.

Cô đơn thương độc mã ngăn cản đội ngũ sứ giả của địa phủ kết minh với ma tộc. Trong đại hội thần tộc, còn bóc mẽ hành vi tội lỗi của một phó vương

địa phủ tham gia đại hội. Phơi bày việc địa phủ và ma tộc móc ngoặc với nhau, quang minh chính đại kết oán với địa phủ. Cô săn giết những quỷ sai cường bắt sinh hồn, cô ở trước mặt mọi người chế nhạo Bắc Âm Vương, bêu xấu ông ta...

Mỗi một chuyện mỗi một việc, đều xảy ra ngay trước mắt anh, anh không muốn để ý, không muốn quản cũng không được. Nếu như anh không ra tay, sợi dây leo đẹp đẽ kia sợ là sớm bị nhổ tận gốc rễ rồi. Dưới sự âm thầm bảo vệ của anh, cô càng ngày càng không kiêng nể gì, hình như chắc chắn anh sẽ giúp đỡ bảo vệ, cô từ trước đến nay không hề tìm anh, nhưng luôn luôn gặp gỡ anh trong các loại trường hợp khác nhau. Cô phá hoại, anh thu dọn, cô dần dần càng chơi càng lớn.

Tất Mặc Kỳ cuối cùng phát hiện, anh sắp thua rồi.

Cô đang quấy rầy anh, nhưng không phải là loại phương thức trong dự liệu kia của anh.

Anh bị cô làm cho rối ruột rối gan, sợ rằng cô sẽ phải chịu thương tổn, mà cô lại nhẫn tâm, đem sự an nguy của mình để làm chuyện cười nhạo anh. Anh càng để ý đến cô, cô càng đắc ý.

Cô chắc chắn là đang báo thù!

Cô gái nóng nảy nhỏ mọn này, lại là thứ anh quá yêu thích.

Anh thường ngấm ngầm oán hận Diêm La, người này thân là huynh trưởng, không trông nom tốt muội muội của mình, lại mặc cho cô đi sinh sự khắp nơi, đến an nguy của cô cũng không để ý. Cô không hiểu chuyện, lẽ nào anh ta cũng để mặc cô làm bừa?

Anh oán hận Diêm La, oán hận bản thân mình, oán hận Bắc Âm Vương, oán hận ma giới, oán hận ba tên phó vương ngu si kia, song anh lại không nhớ oán cô.

Nhưng thánh nhân cũng có ba phần lửa giận, huống hồ Tất Mặc Kỳ anh cũng không phải là nhân vật tính khí tốt lành gì.

Hôm nay, anh nhận được tin báo, nói A La cô nương đưa người đột kích một nhánh thế lực đen tối của Bắc Âm Vương ở Nghiêu Thành. Lúc đó anh liền lửa giận bốc cao ba trượng, nhánh thế lực đen tối ở Nghiêu Thành, đa số là ma yêu, hung tàn bạo ngược. Trong thân tộc, phần lớn mọi người đều biết chuyện này, nhưng không ai ra mặt "găm" cục xương cứng đó, mắt nhắm mắt mở cho qua. Cô lại cứ muốn tự mình tìm phiền phức.

Anh biết cô nóng lòng vì huynh trưởng lập công, anh biết cô muốn chứng minh thực lực của mình với anh ta, nhưng anh khó áp chế nổi cơn giận này.

Anh không thể huy động người của địa phủ, anh phải giấu Bắc Âm Vương, thế là cẩn trọng kỹ càng, sắp xếp khéo léo, dẫn theo người của mình lặng lẽ đuổi theo cứu cô.

Đó là một trận ác chiến, hai bên đều có thương vong, cô cũng bị thương, nhưng cuối cùng khi thắng lợi, cô hăm hở hăng hái, hào khí vạn trượng, đẹp đến mức khiến người ta mờ mắt.

Anh hung dữ kéo cô sang một bên, lần đầu tiên chính thức mở lời giáo huấn cô. Cảm giác thân mật đó lại tự nhiên đến vậy, giống như anh và cô, sớm đã quen thân, hiểu nhau, hai bên gần gũi.

Mắt cô sáng lấp lánh, bờ môi mang nụ cười, anh càng ngắm càng hăng, cô lại càng cười đắc ý.

Đột nhiên, cô lao đến, ôm cổ anh, kéo đầu anh xuống, dùng môi mình chặn lấy cái miệng đang lăm nhăm không ngừng của anh. Anh sững sờ, nhưng rất nhanh chóng chìm đắm trong sự ngọt ngào dịu dàng của cô.

Nhưng cô đến điểm liền dừng, chỉ để anh nếm một chút ngọt ngào liền tốc độ lùi ra sau.

Mong muốn còn chưa được thỏa mãn, anh khát khao cô.

Cô lại đang đứng yên trước mặt anh, ngẩng đầu, tràn đầy kiêu ngạo và đắc ý, nói: "Người hung dữ gì chứ, người đâu phải người đàn ông của ta, người quản được ta sao?".

Anh nuốt chút nữa vì lời cô mà ghen chết.

Được, cô được lắm, lại lấy chính lời trêu đùa của anh ra để nhạo báng anh.

Nhưng đôi má cô ửng hồng, nụ cười rạng rỡ, khoa trương như vậy, đáng yêu như vậy. Anh không kiềm chế được, thuận theo ý cô, trả lời: "Ta nhiều lần giúp đỡ nàng, lẽ nào không nên được thỏa nguyện?".

Quả nhiên, cô chính là đang đợi lời này của anh, cô ưỡn thẳng sống lưng, cao ngạo giống như nữ vương: "Người nghĩ rất hay, nhưng ta lại không muốn có người".

Tất Mặc Kỳ vào lúc đó biết rằng mình đã thua rồi.

Tuy anh có thể dùng vũ lực giữ lấy cô, tuy anh có thể ấn cô lên tường cường hôn đến mức khiến cô không thể thở nổi, tuy anh có thể bắt cóc cô, vứt bỏ tất cả, nghênh ngang mà đi, tuy anh có thể đem cô quay về hành cung, vật cô xuống giường mây mưa vùn vù...

Nhưng mà, anh đã đánh mất trái tim rồi.

Anh trở thành người đàn ông của cô, nhưng anh thực sự là thua rồi, bởi vì anh quan tâm cô, nhiều hơn so với cô để ý đến anh.

Ngày hôm đó, cô hồ hững nửa vời, mềm dịu như nước, khiến anh thương xót đến mức chỉ sợ hơi nặng tay một chút là có thể khiến cô bị thương, nhưng cô lại giống như bức tường thành kiên cố nhất, khiến anh phải gắng hết toàn lực điên cuồng chiếm đoạt mà vẫn giận là chưa đủ.

Cặp môi hồng mềm thơm của cô, thân thể yếu kiều của cô, cô bị anh ép ngã, khóa miệng lại mang nụ cười. Yêu cầu gì điều kiện gì cô đều không nói, nhưng anh biết, anh muốn có cô, cái giá phải trả cực lớn.

Nhưng mà, quan tâm làm gì chứ.

Anh trúng tà rồi, anh chỉ muốn có cô.

Anh và cô, hai con người, ở trong hành cung buông thả ba ngày. Anh hết lần này đến lần khác ở trên giường chứng minh mình mạnh hơn cô, hết lần này đến lần khác khiến cô run rẩy mềm nhũn trong lòng anh. Anh đã chinh phục cô, nhưng sau mỗi lần, cô mệt mỏi mềm nhũn dựa vào anh ngủ thiếp đi, anh ôm lấy cô, lại cảm thấy bản thân mình mới là kẻ bị khống chế, bị nắm giữ.

Anh thua rồi, bởi vì không biết bắt đầu từ lúc nào, anh đã từ trêu đùa ganh đua, biến thành yêu thương chiều chuộng.

Anh yêu cô, thậm chí vượt qua cả sức tưởng tượng của chính mình, anh chưa từng nghĩ rằng cho đến tận hơn hai nghìn năm sau, anh vẫn yêu cô.

Sau lần bị anh bắt cóc, cô như ý nguyện, đã trở thành nữ vương của anh, còn anh cũng như ý nguyện, trở thành người đàn ông của cô.

Bọn họ vẫn luôn ở bên nhau, cô cũng có chút vui giận thất thường, mà anh càng ngày càng nhẫn nại bình tĩnh, vị trí phó vương không phải là phần thưởng của anh, phần thưởng của anh chính là cô.

Có vài lời đồn đại bóng gió, nói Diêm La bị ỉm vô sỉ, lợi dụng muội muội của mình dùng sắc đẹp dụ dỗ chư vương địa phủ để đạt được mục đích đoạt vương vị, cô nghe thấy, vô cùng phẫn nộ.

Anh cũng phẫn nộ, nữ vương của anh rõ ràng chỉ dùng sắc đẹp dụ dỗ anh, nào có phải là chư vương. Những kẻ đàn độn kia, làm sao có thể lọt vào mắt cô.

Anh nói cho cô nghe điều đó, cô cười lớn, cuối cùng quên cả tức giận, cô nằm trong lòng anh nói cô yêu ca ca cô, không có ca ca thì không có cô, cho nên bảo cô làm gì cô đều vui vẻ, anh nghe rồi trong lòng thật sự chẳng biết có dư vị gì.

Sau đó cô lại nói, nhiệm vụ thăm dò tin tức là cô chủ động đòi, dùng thủ đoạn gì là cô tự mình nghĩ, Diêm La biết một chút, tin tưởng cô có thể xử lý tốt, nhưng không biết quá trình như thế nào.

Anh nghe vậy, trong lòng lại có sự vui mừng nói không rõ được, anh biết cô cũng yêu anh, nếu không thì với sự kiêu ngạo ấy, dù có giá trị lợi dụng hơn nữa, cũng sẽ không đổi được sự tin tưởng, trao gửi của cô.

Chỉ có điều nữ vương tự cho mình là thông minh sáng suốt nhưng ngốc nghếch này của anh, luôn cho rằng mình là người thắng.

Cô yêu anh, anh còn biết rõ hơn cô.

Nếu không thì, vì sao cô lại đứng ra ngăn cản cơn phẫn nộ của Diêm La thay anh sau khi sự việc xảy ra, vì sao lại ra mặt giáo huấn giúp anh khi người khác sỉ nhục anh, vì sao trong nhiều năm như thế, cho phép anh buộc bản thân mình vào bên cạnh cô.

Nữ vương của anh, có kiêu ngạo hơn nữa, có thông minh sáng suốt hơn nữa, có giỏi giang hơn nữa, đối với anh cũng chỉ là một cô gái ngốc nghếch cần có người chiều chuộng.

Anh cam tâm tình nguyện đứng phía sau cô, bảo vệ cô, cũng ngốc nghếch bám lấy cô, năm này sang năm khác.

Vào một ngày của rất nhiều năm sau đó, cô nói với anh: "A Mặc, em yêu anh, em rất yêu anh. Em xin lỗi, sau này em nhất định sẽ đối xử tốt với anh!".

Anh ôm cô thật chặt trong lòng, không kìm được, lén cười, rất lâu trước đây anh cho rằng anh là người thắng, hóa ra không phải vậy.

Vốn dĩ, trong tình yêu, bọn họ đều thắng!

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Ngoại Truyện: Diêm Vương Độc Thoại

Tôi là Diêm La, là vua của địa phủ.

Tôi quản lý sự sống chết của loài người, sắp xếp vận mệnh sau khi tái sinh của bọn họ, sống trong nhân gian, có người thờ phụng tôi, có người sợ tôi, nhưng không có người nào thích tôi.

Đương nhiên, ai sẽ thích một vị thần khiến mình phải tử vong chứ?

Bọn họ thích Bồ tát, thích Phật tử, thậm chí thích một thần giữ cửa nhỏ nhoi, nhưng lại sợ tôi.

Cũng chẳng sao, dù gì tôi cũng không cần được thích, bọn họ chỉ là trách nhiệm của tôi, một nhiệm vụ tôi vui vẻ gánh vác. Không có vị thần nào hiểu nỗi khổ của nhân gian hơn tôi, cũng không có ai hiểu rõ việc một linh hồn không thích đáng thả vào luân hồi sẽ tạo thành ác quả như thế nào hơn tôi.

Sinh ra người nên sinh, chết đi người đáng chết.

Sống chết có mệnh, ai cũng không thể cản trở, bao gồm cả thần.

Thực ra, tôi cai quản không chỉ là quy tắc tử vong, còn có cả thứ tự của sinh mệnh.

Tôi biết tôi là một ông vua đủ tiêu chuẩn.

Tôi ở trên vương vị này, vẫn luôn làm việc rất chăm chỉ, cẩn trọng.

Từ lúc tôi đoạt được quyền lực địa phủ trên tay Bắc Âm Vương, tôi quyết đoán, mạnh mẽ đổi mới, thiết lập lại quy tắc, chỉnh đốn lại kỷ luật của địa phủ, tôi muốn khiến cho cục diện nhân gian thay đổi, từ vô đức vô nghĩa, trở thành an lành yên ổn.

Muốn làm được tất cả những điều này, tôi thực sự phải hành xử một cách nghiêm khắc nhất, lạnh lùng nhất và uy nghiêm cũng là phẩm chất tôi phải có. Cho nên địa phủ trên dưới đều sợ tôi, nhân gian cũng vẽ tướng mạo tôi thành giống như ác ma. Như thế cũng tốt, nỗi sợ hãi của bọn họ đối với tôi chẳng có điểm nào xấu.

Tôi là vua của địa phủ, tôi vẫn luôn hài lòng với cuộc sống của mình.

Nếu như có người bảo với tôi, sau này tôi sẽ yêu một chú heo, tôi nhất định sẽ cảm thấy anh ta đang sỉ nhục tôi, tôi sẽ khiến anh ta phải hối hận vì đã nói ra câu này.

Đương nhiên không có ai dám nói như vậy, nhưng sự việc lại thực sự xảy ra.

Bản thân tôi đương nhiên không bao giờ nghĩ tới mình lại có thể như thế. Vậy mà rất nhiều rất nhiều năm về sau, vào một ngày, cuối cùng tôi hiểu ra được, tôi thật sự, yêu một chú heo rồi.

Heo Con lần đầu tiên xuất hiện trước mặt tôi, là do A La dắt đến. Nó rất vui vẻ giơ chú heo con lên trước mặt tôi, nói: "Anh, anh xem, chú heo con này có đáng yêu không?".

Chú heo con hiếu kỳ chớp chớp mắt tròn nhỏ của nó nhìn tôi, nó có màu hồng phấn, thân hình nhỏ bé tròn lông lốc, bốn cái chân béo ngắn cùn, hai cái tai to còn hơi vể vể, cái mũi ngắn tròn tròn của nó giống như là bị ấn bẹp vào khuôn mặt béo núc, nhìn thế nào cũng thấy xấu, đâu có đáng yêu?

Nhưng mà, A La thích là được.

A La là người thân duy nhất trên thế giới này của tôi, là em gái tôi yêu thương nhất.

Chúng tôi cùng nhau trải qua rất nhiều khó khăn, cùng nhau thoát khỏi cái chết, cùng nhau chiến đấu. Vào lúc thương tâm nhất, chúng tôi cùng nhau rơi nước mắt. Vào lúc đói khát nhất, chúng tôi cùng chia nhau một chiếc bánh. Vào lúc nguy nan nhất, nó bảo vệ ở phía sau tôi. Và vào thời khắc thắng lợi, nó đứng bên cạnh tôi.

Nếu như không có nó, chúng tôi sẽ không nắm giữ được địa phủ thuận lợi như thế, tôi cũng không thể nhanh chóng ngồi lên vương vị này.

Nó là người thân quan trọng nhất của tôi.

Chỉ cần là tôi có, tôi đều nguyện ý chia sẻ với nó. Tiền tài, vinh quang, tất cả...

Tôi là vua, nó cũng là vua.

Cho nên bây giờ nó chỉ đơn giản muốn có một con vật nhỏ đáng yêu làm thú cưng, tôi đương nhiên tán đồng.

Nhưng A La rất lười, nó đặt tên cho chú heo con, lại chính là: Heo Con.

Heo Con chỉ là thú cưng, tôi đương nhiên không để tâm đến nó.

Nhưng sau rất nhiều năm, tôi từng nghĩ, từ khi nào tôi lại chú ý đến nó vậy nhỉ?

Là khi A La nhắc đến Heo Con đáng yêu thế nào, khiến người ta vui vẻ thế nào, hay là khi Thôi phán quan tố cáo nói Heo Con gây rắc rối, chạy loạn khắp nơi?

Tôi không tìm được đáp án. Tôi nghĩ trong chuyện này, rất nhiều người cũng sẽ không có đáp án. Cũng giống như trong cuộc sống của bạn có một số thứ bạn không cách nào kháng cự được, từng chút từng chút, như sợi tơ mảnh, từ từ xâm nhập vào xương máu của bạn, đợi khi bạn phát hiện ra, nó đã trở thành một phần trong sinh mệnh của bạn rồi. Nhưng nó xâm nhập vào khi nào, bạn có vắt óc nghĩ cũng không nhớ ra được.

Giữa tôi và Heo Con đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng lại giống như chưa từng có chuyện gì. Phải biết rằng, thực ra những tích lũy vụn vặt, bình thường, có lúc sẽ khiến bạn cảm thấy quá tải, nhưng có lúc lại như trống không, giữa Heo Con và tôi, chính là như vậy.

Tóm lại, tôi bận rộn, nó nhàn rỗi chạy lung tung, cuối cùng chúng tôi, ừm, tôi cuối cùng đã làm một việc mà từ trước đến nay mình chưa từng làm.

Tôi đưa nó đến đài Vọng Hương.

Trong cuộc đời của tôi, chỉ đúng một lần duy nhất đưa một con vật đến đài Vọng Hương, là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Vì sao lại phá lệ vì nó?

Có lẽ là bởi vì nó mang đến niềm vui cho A La, có lẽ vì tinh thần mãi mãi không bỏ cuộc muốn tìm kiếm người chủ trước đây của nó.

Đúng vậy, nó chạy loạn khắp địa phủ chỉ vì tìm kiếm chủ nhân, tuy bây giờ nó sống rất tốt, tuy người chủ trước kia của nó rất nghèo, tuy nó rời xa bọn họ lâu rồi, tuy nó chính vì chủ nhân mà chết, nhưng nó không quên bọn họ, nó vẫn đang tìm kiếm, nó muốn nhìn thấy bọn họ.

Đây là trung thành!

Tôi lại nhìn thấy được lòng trung thành trên người một con heo. Lòng trung thành đơn thuần, không mong báo đáp, không cách nào mài mòn được!

Cổ chấp đến mức khiến tôi cảm động.

Tôi vì nó phá lệ, tôi cảm thấy nên làm. Nhưng tôi không ngờ rằng, điều này đã khiến tôi gặp phiền phức.

Tôi gây nên tình yêu rồi!

Là tình yêu đơn phương nhưng lại cổ chấp của một chú heo.

Sau này Heo Con cưỡng hôn tôi, ngay trước mặt những vị khách vô cùng quan trọng, trước một khắc khi nó phải đầu thai.

Đó cũng là lần đầu tiên của tôi.

Lần đầu tiên bị cưỡng hôn.

Lúc đó tôi đã hận nó, tôi vô cùng chắc chắn. Ấn tượng tốt đối với nó trước đây của tôi hoàn toàn bị nụ hôn này xóa sạch. Nỗi si nhục lớn nhất tôi gặp phải trong cuộc đời này, là nó mang đến cho tôi, Cho nên tôi không chút do dự ném nó vào trong lao. Nó si nhục tôi, đương nhiên phải chịu trừng phạt.

Không biết tốt xấu, không biết sống chết! Nên đánh giá nó như thế nhỉ?

Tôi gạt nó ra khỏi đầu, như thế, tôi mới có thể quên đi nỗi si nhục nó gây cho tôi. Tôi vẫn cứ bận rộn, tận tụy làm việc, tôi thật sự không nhớ đến nó nữa.

Nhưng vận mệnh luôn thích đùa cợt.

Bắc Âm Vương đến tấn công, Heo Con vốn dĩ nên đi đầu thai, lại quay lại cứu tôi.

Cửu Thiên Huyền Nữ đường đường là một chiến thần thiên đình còn chỉ có thể đứng ngoài, cuối cùng lại là một chú heo cứu tôi. Nó vứt bỏ cơ hội chuyển sinh trăm năm mới có được, chạy quay lại cứu tôi.

Tôi không biết nên hình dung cảm nhận trong lòng như thế nào. Lần đầu tiên, được heo cứu!

Cửu Thiên Huyền Nữ ưng ý Heo Con, bởi vì nó có năng lực xuyên qua kết giới. Bà ấy muốn để nó bá nhập môn hạ của bà ấy, làm quân tiên phong trong trận chiến của bà ấy. Nhưng mà Heo Con không đồng ý.

Nó thật sự là một chú heo ngốc, cho đến hôm nay, tôi vẫn cảm thấy nó rất ngốc.

Cửu Thiên Huyền Nữ là người thế nào, là chiến thần thiên đình, là uy phong của thiên đình, bao nhiêu thần tiên nịnh nọt lấy lòng, bao nhiêu người tu hành muốn bái bà ấy làm sư phụ, Heo Con lại không đồng ý.

Nó không đồng ý, chính là cho tôi cơ hội. Tôi cần thế lực của thiên đình, tôi cần sự hỗ trợ của Huyền Thiên phái. Thế là vì muốn lôi kéo thần giới, tôi đã lừa Heo Con. Tôi nói với nó, nếu như nó có thể tu được pháp thuật, hóa thành hình người, tôi sẽ nguyện ý ở cùng với nó. Heo Con rất vui mừng, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng rất vui mừng, đương nhiên, tôi có được thứ mình mong muốn, cũng rất vui mừng.

Về sau nhớ lại chuyện này, tôi thấy hối hận, sao mình lại có thể lừa gạt tình cảm của một chú heo chứ.

Đây là lần đầu tiên, tôi lừa gạt tình cảm của một "cô gái".

Đếm lại cẩn thận, hóa ra tôi đã dâng cho Heo Con khá nhiều cái "lần đầu tiên" của mình, cũng nhiều như nó dâng cho tôi vậy. Nhưng rốt cuộc có bao nhiêu? Thắng năm của tôi quá dài lâu, sự việc xảy ra quá nhiều, cho nên cái "lần đầu tiên" của tôi và Heo Con, nhiều đến mức có đếm cũng không hết.

Lần đầu tiên cô ấy giận dữ, lần đầu tiên cô ấy ghen, lần đầu tiên cô ấy hóa thành hình người, lần đầu tiên cô ấy cười thẹn thùng trong tướng mạo của con người, lần đầu tiên cô ấy ôm tôi, lần đầu tiên cô ấy trốn tránh tôi, lần đầu tiên cô ấy bị thương nặng, lần đầu tiên cô ấy khóc thút thít vì tướng mạo không đủ xinh đẹp... Tôi lại nhớ rõ ràng như vậy.

Nhưng mà, điều đó không minh chứng cho tình yêu.

Tuy cô ấy yêu tôi, mỗi người đều biết. Tuy cô ấy rất đáng yêu, tôi nghĩ tôi phù nhận không nổi. Tuy cô ấy rất nỗ lực muốn đạt đủ tiêu chuẩn, để có thể làm vợ của tôi, nhưng mà, những thứ này lại không biểu thị rằng tôi cũng phải đáp trả bằng tình yêu.

Tình yêu khiến Heo Con tràn đầy ý chí chiến đấu và mơ ước. Tôi biết, Cửu Thiên Huyền Nữ cũng biết.

Chúng tôi đang liên thủ đào tạo ra một chiến binh tiên phong tiến bộ thần tốc, ngoan ngoãn nghe lời, dũng cảm không sợ gì, trung thành lương thiện. Tôi dùng tình cảm làm mồi nhử, bà ấy dùng vũ lực thúc đẩy, chúng tôi đều không cảm thấy có gì không đúng. Heo Con đương nhiên cũng không cảm thấy không tốt. Trên thực tế cô ấy rất vui vẻ, cô ấy vẫn luôn chờ mong một ngày mình có thể thành công, cô ấy muốn gả làm vợ tôi, cô ấy muốn vì sư phụ giành được thắng lợi ở mỗi một trận chiến.

Từ khi nào tôi bắt đầu cảm thấy áy náy nhỉ? Là sau mỗi lần Heo Con từ chiến trường bị thương quay về, hay là mỗi lần nhìn vào ánh mắt tràn đầy nỗi thẹn thùng, tình yêu, hy vọng của cô ấy? Vậy mà tôi, rõ ràng biết sẽ không thể cho cô ấy kết quả như mong đợi, lại vẫn cố vũ cô ấy chăm chỉ luyện tập sớm ngày thành công. Cũng có thể vì cô ấy từ trước đến nay chưa từng oán thán, hay vì cô ấy lúc nào cũng tràn đầy tin tưởng.

Tóm lại, khi bản thân tôi còn chưa phát hiện ra, thì tôi đã ngày càng thương xót, đau lòng cho Heo Con, tôi bắt đầu quan tâm, lo lắng cô ấy cứ như thế này chết đi trên chiến trường, mang theo sự lừa dối và tính toán mà cô ấy mãi mãi không biết, đánh mất đi sinh mệnh của mình.

Nhưng sự việc đã không thể quay đầu lại. Đại chiến trời đất bắt đầu rồi, Heo Con bị phái ra chiến trường, tôi nhớ rất rõ lần đối thoại đó của tôi và Cửu Thiên Huyền Nữ.

Bà ấy nói rằng lòng thiên ma của Trọng Lâu và Xi Vu không ai có thể phá, chỉ mỗi Heo Con làm được. Chỉ cần cô ấy đi trước phá được lòng thiên ma, thì thần tộc sẽ có thể giành thắng lợi huy hoàng nhất từ trước đến nay trong lịch sử với tổn thất nhỏ nhất.

Bà ấy tràn đầy tự tin, hăm hở hăng hái, nhưng tôi lại nghĩ những trận chiến nhỏ đã khiến Heo Con thương tích đầy mình, lần này nếu đối mặt với Trọng Lâu và Xi Vu, cô ấy làm sao có thể sống mà quay về?

Thắng lợi của thần tộc rõ ràng quan trọng, nhưng sinh mệnh của Heo Con thì sao?

Tôi biết tôi nghĩ như thế rất không nên, tôi biết Cửu Thiên Huyền Nữ nói đúng, nếu như không phá lòng thiên ma, tổn binh mất tướng kia là chuyện nhỏ, thần tộc đại bại mới là chuyện lớn. Một khi để ma tộc nắm giữ thiên giới, nhân gian sẽ rơi vào khổ nạn vạn kiếp không khôi phục được, địa phủ chúng tôi đương nhiên cũng không có khả năng bảo toàn.

Bà ấy nói đúng, bà ấy nói hoàn toàn đúng!

Nhưng tôi phần nộ, tôi phiền não, tôi giận lòng dạ lạnh lùng của Cửu Thiên Huyền Nữ, tôi giận sự đơn thuần ngốc nghếch của Heo Con, tôi cũng khinh bỉ sự xảo trá đen tối của bản thân mình. Đúng là tôi lợi dụng cô ấy, nhưng tôi không muốn cô ấy chết.

Tôi không cách nào tưởng tượng, nếu như cô ấy hồn bay phách tán, tôi sẽ phải làm sao?

A La nghe thấy tin tức tôi mang về, hưng phấn vô cùng. Nó rất ngưỡng mộ Heo Con, cảm thấy Heo Con là chiến tướng quan trọng như vậy, thật hạnh phúc. Nó chỉ hận không có bản lĩnh như Heo Con, cùng Heo Con chiến đấu lập công.

A La thực sự lý trí hơn tôi, nó biết tính quan trọng của đại kiếp trời đất, nó hiểu rõ then chốt của cuộc chiến ma - thần. Tất cả các thần, tất cả con người, tất cả sinh mệnh, đều sẽ chịu ảnh hưởng trong trận đại chiến này.

Điều ấy, tôi biết!

Nhưng tôi vẫn nhớ nhưng Heo Con kia.

Tôi ngồi ở đó, nghĩ rồi lại nghĩ.

Tôi không cách nào dừng lại được, tôi nhớ Heo Con, khi Heo Con tham ăn hếch mũi lên, con mắt đen nhỏ nhỏ sẽ di chuyển linh hoạt, đáng vẻ lăn tròn khi Heo Con vui vẻ, còn cả khi biến thành một cô nương có cặp mắt to, khuôn mặt tròn, ôm lấy tôi nói: "Ta thích chàng".

Tôi thực sự nên quên chuyện này đi, tôi là vị vua địa phủ làm tròn chức trách nhất, tôi vì sự yên ổn an lạc hòa bình của nhân gian đã cố gắng rất nhiều. Cho nên, tôi nên quên chuyện này đi, để Cửu Thiên Huyền Nữ hoàn thành chức trách của bà ấy.

Nhưng tôi không không chế nổi bản thân mình, tôi ăn không ngon ngủ không yên, ruột gan khó chịu.

Tôi lại lần nữa vận dụng sự giao hoạt của mình, đi tìm Cửu Thiên Huyền Nữ. Tôi bảo với bà ấy trước khi đại chiến, tôi nên giữ đúng lời hứa thành thân với Heo Con.

Biểu hiện của Cửu Thiên Huyền Nữ khi đó tôi vẫn luôn ghi nhớ, bà ấy rất kinh ngạc. Bà ấy nhất định cho rằng lúc đầu tôi là vì giúp đỡ bà ấy đỡ dành Heo Con bái sư mới hứa hẹn. Lúc đầu tôi thực sự như vậy, nhưng bây giờ đã không phải rồi.

Cửu Thiên Huyền Nữ nói với tôi, Heo Con xuất chinh đã là việc tất yếu phải làm, bà ấy làm tốt công tác tư tưởng cho cô ấy rồi, tôi không cần chịu áp lực như thế, Heo Con sẽ không vì chuyện đó mà tính toán với tôi.

Cô ấy đương nhiên sẽ không tính toán với tôi, một khi cô ấy xuất chinh thì sẽ không quay lại được nữa.

Tôi nói với Cửu Thiên Huyền Nữ thành thân có thể khiến Heo Con hưng phấn, cô ấy có ý niệm và quyết tâm quay về, như thế sức chiến đấu tăng lên, khả năng thắng lợi càng lớn.

Cửu Thiên Huyền Nữ đã đồng ý.

Thế là Heo Con được đưa quay lại, cô ấy vô cùng vui thích. Cô ấy then thùng, vừa muốn xích lại gần tôi, vừa muốn lẩn tránh tôi.

Lúc đó, thực sự tôi cũng cảm thấy nghi hoặc vì chuyện mình muốn làm, tôi không biết trong lòng tôi rốt cuộc đang nghĩ gì. Tôi muốn bù đắp cho cô ấy, hay là muốn bảo vệ cô ấy, hay vì một số nguyên nhân khác phức tạp hơn.

Tôi biết hậu quả của việc mình sắp làm, nhưng tôi vẫn muốn thực hiện nó.

Cũng giống như Heo Con, đơn thuần thuận theo tim, làm việc bản thân mình muốn, bắt buộc phải làm!

Tôi ôm Heo Con vào phòng, nói với cô ấy muốn thử lễ phục, tôi không muốn đến mong ước nhỏ nhoi như thế cũng không thể cho cô ấy toại nguyện.

Heo Con hóa thành hình người, mặc lên bộ xiêm y đỏ chói, khuôn mặt tròn tròn, mắt to giống như một cô gái mũm mĩm. Tôi cũng thay lên bộ áo tân lang cho cô ấy xem, cô ấy cười cong cong đôi mắt chăm chú nhìn tôi.

Tôi cầm lấy chén rượu, nói với cô ấy hôn lễ ngày mai, phải uống rượu giao bôi. Quà nhiên cô rất hiếu kỳ, đan vòng cánh tay với tôi, uống hết chén canh Mạnh Bà kia.

Cô ấy ôm lấy tôi cứ nói mãi, nói cô ấy cảm thấy mình là chú heo may mắn nhất, mọi người đều đối xử rất tốt với cô ấy, cô ấy còn có thể giết yêu trừ ma, làm chuyện lớn cho trời đất.

Tôi kè sát vào mặt cô ấy, nhìn cô ấy then thùng cười, đột nhiên rất muốn biết khi cô ấy vẫn là một chú heo, dùng khí ở đâu có thể khiến cô ấy vứt bỏ cả cơ hội đầu thai, lao về hôn tôi một cái.

Tôi từ từ cúi đầu, nhìn cô ấy chớp mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó mặt đỏ ửng nhắm mắt lại.

Môi tôi áp lên môi cô ấy, cảm thấy mềm mại mà ngọt ngào.

Đây là hương vị của một cô gái đơn thuần lại dũng cảm, là Heo Con của tôi. Hai chữ "Của tôi" này, chính là lần đầu tiên tràn vào lòng tôi.

Của tôi, Heo Con của tôi!

Cô ấy rụt rè, ôm chặt lấy tôi, lén mở mắt ra nhìn.

Chúng tôi thân mật như thế, tôi có thể nhìn thấy hàng mi dài của cô ấy, nhìn thấy sự then thùng vui mừng nơi đáy mắt cô ấy. Mỗi chúng tôi quán quýt lấy nhau, Heo Con xấu xí ngốc nghếch này, lại khiến tôi cảm thấy trong lòng ngập tràn ấm áp.

Loại cảm giác đó, sau này tôi mới biết, nó gọi là hạnh phúc.

Hạnh phúc sở dĩ quý báu, vì nó khó cầu được, nó không những khó cầu, mà còn ngăn ngại

Tôi đột nhiên cảm thấy không nỡ buông cô ấy ra, nhưng mà thời gian đến rồi.

Heo Con lại biến về hình dáng một chú heo, tôi mặc áo tân lang, ôm cô ấy bước vào đường luân hồi, đây chính là kế hoạch của tôi, là kế hoạch giúp tôi có thể bảo vệ cô ấy, để cô ấy được tiếp tục sống.

Tôi đã chọn người nhà tốt cho cô ấy, bố là phủ doãn, chức quan không lớn không nhỏ, cơm áo không phải lo, quan trọng nhất là những người trong gia đình đó nhân phẩm, tính cách đều tốt, bọn họ sẽ yêu thương cô con gái này.

Heo Con hình như biết tôi muốn làm gì, cô ấy bắt đầu vùng vẫy, khóc rất bi thương, khóc đến mức tôi cũng cảm thấy đau buồn. Bây giờ cô ấy biết tôi lừa cô ấy rồi nhĩ, hy vọng cô ấy sẽ không hận tôi. Tuy quá khứ, tôi thật sự đối xử với cô ấy không tốt, nhưng vào thời khắc này, tôi cũng có nỗi khổ tâm và không nỡ. Tôi không kim được, hôn lên đầu cô ấy, nói với cô ấy: "Đừng khóc, Heo Con ngoan".

Ba chữ "Ta thích nàng" này, tôi không nói ra được. Tôi ngẫm nghĩ hồi lâu, vẫn không nên thốt ra. Tôi không thể lại lừa cô ấy nữa, dù gì đối với cô ấy, đi vào đường luân hồi rồi, tôi có nói ba chữ này hay không đều giống nhau. Vào thời khắc này, tôi không thể lại lừa cô ấy nữa.

Nhiều năm sau tôi mới biết, thực ra, lúc đó tôi đã lừa chính bản thân mình.

Tôi đưa Heo Con vào đường luân hồi. Cô ấy mang đi thứ gì đó của tôi, tôi không biết, tôi không tìm hiểu kỹ. Tôi chỉ biết tôi sẽ để tất cả tháng năm sau này của cô ấy trôi qua bình yên thuận lợi. Những sự việc còn lại, bản thân tôi sẽ gánh vác.

Tôi thật sự đã phải gánh vác rất nhiều, nhiều quá sức tưởng tượng của tôi.

Đầu tiên là đối mặt với con giận của Cửu Thiên Huyền Nữ.

Bình tiên phong quan trọng nhất bà ấy bồi dưỡng hơn hai trăm năm đã không còn, dù bà ấy có tức giận hơn nữa cũng có thể hiểu được.

Nhưng bà ấy không chỉ tức giận đơn giản như thế, bà ấy đã cắt tay lấy máu, lập lời độc chú, nguyên rủa tôi mãi mãi không có cách nào nói chuyện với Heo Con, mãi mãi không thể chạm được vào cô ấy, thậm chí ôm, hôn, tất cả những chuyện thân mật. Lời chú của bà ấy tỉ mỉ rõ ràng từng câu từng chữ, bà ấy muốn tôi và Heo Con cứ coi như có thể ở cạnh nhau cũng không cách nào chạm được đến nhau.

Khi đó tôi đã cho rằng đây là một lời chú rất hoang đường.

Tôi ngồi trong phòng uống rượu một mình, nghĩ đến lời chú, cảm thấy thật buồn cười. Cửu Thiên Huyền Nữ mất bao nhiêu công sức để hạ chú, cứ coi như linh nghiệm cũng đâu vấn đề gì, lẽ nào tôi không có Heo Con thì không được?

Tôi thừa nhận, tôi hình như hơi thích cô ấy, tôi thực sự không nỡ để cô ấy vào chỗ chết, nhưng chỉ vậy mà thôi.

Đúng, chỉ vậy mà thôi.

Tôi làm sao có thể giữ chặt không buông Heo Con? Tôi làm sao có thể không có cô ấy thì không được?

Cửu Thiên Huyền Nữ đúng là nghĩ quá nhiều rồi. Heo Con đã chuyển thể làm người, mà tôi vẫn là vua của địa phủ, tôi vẫn còn có rất nhiều lựa chọn.

Đại chiến ma - thần cuối cùng cũng có ngày kết thúc, không còn Heo Con, thần tộc cuối cùng vẫn thắng, chỉ có điều thương vong nặng nề, nguyên khí tổn hại lớn.

Đương nhiên, từ cái ngày tôi đưa Heo Con đi kia, tôi chính là ác nhân không nhận được hoan nghênh nhất trong thần tộc, kéo theo địa phủ cũng bị thiên đình vứt bỏ, không còn quản chuyện sống chết của chúng tôi nữa.

Mà nhân gian cũng không cách nào tránh được, chịu ảnh hưởng của trận chiến ma - thần, thiên tai nhân họa ba mươi năm không dứt, mớ hỗn độn này, đương nhiên là do địa phủ chúng tôi đến thu dọn.

Còn có một sự việc nữa, là A La trở mặt với tôi. Nó lên án dử tội việc tôi ích kỷ ném Heo Con vào đường luân hồi. Đặc biệt là sau này, khi đại chiến kết thúc, thần tộc thương vong nặng nề, nhân gian đại nạn ba mươi năm, sự bất mãn của nó đối với tôi càng sâu sắc, nó thậm chí nói tôi không xứng làm vua, là một vị vua, há có thể vứt bỏ sinh linh thiên hạ không quản, hành động ích kỷ tùy tiện như thế này.

Hai huynh muội chúng tôi sống lâu như vậy rồi, từ trước đến nay chưa từng có xung đột kịch liệt đến thế.

Nhưng những điều ấy đều không khiến tôi dao động, tới bây giờ tôi vẫn cảm thấy, tôi không hối hận một chút nào.

Ích kỷ tùy tiện? Bạn biết đó, nếu như trên thế giới này có một người đáng để bạn ích kỷ tùy tiện như thế một lần, đó cũng thực sự là chuyện tốt.

Mặc kệ hậu quả, bắt chấp tất cả, chỉ vì người ấy!

Nếu như người ấy tồn tại trong sinh mệnh của bạn, vậy là ông Trời đã ru lòng thương.

Nhưng vận khí của tôi không tốt. Dời cuối cùng khi tôi hiểu rõ những điều này, người tồn tại trong sinh mệnh của tôi, khiến tôi nguyện ý vì cô ấy bắt chấp tất cả, bắt đầu từ đây chỉ có thể hy vọng mà không thể có được.

Tôi không thể không thừa nhận Cửu Thiên Huyền Nữ đúng là một vị thần quyền năng. Lời chú tôi luôn cười cợt đó, lại thực sự đánh trúng tử huyệt của tôi.

Khi phát hiện ra điều này, Heo Con đã sống được mười hai năm ở kiếp thứ nhất rồi.

Tôi cho rằng thời gian có thể làm nhạt sự quan tâm, bận rộn có thể làm nên sự quên lãng. Nhưng tôi lại quên mất, tích lũy cũng là điểm mạnh của tháng năm. Tháng năm tích góp, nhạt nhòa nỗi nhớ nhưng của tôi, bồi đắp tình cảm của tôi.

Tôi thực sự không muốn tự tìm phiền phức một chút nào, chỉ muốn tránh khỏi lời chú này của Cửu Thiên Huyền Nữ. Muốn đối phó lời chú đáng cười này thật ra rất dễ dàng, chỉ cần tôi không gặp lại Heo Con nữa thì chẳng có gì linh nghiệm cả.

Nhưng tôi phát hiện ra, tôi không có cách nào, tôi càng ngày càng nhớ nhưng cô ấy, nhớ nhưng giọng nói của cô ấy, nhớ nhưng dáng vẻ nhìn thấy đồ ăn ngon thì vui mừng sung sướng, nhớ nhưng biểu cảm lúc cuối cùng cô ấy mặc áo cưới thẹn thùng.

Tôi nhớ nhưng, tôi không cách nào tự giải thoát.

Thế là cuối cùng tôi không tìm được, đến nhân gian tìm cô ấy.

Cô ấy rất dễ nhận ra, mắt to, mặt tròn, so với hình dáng Heo Con ban đầu hóa thành thì đã thay đổi nhiều, xinh đẹp hơn.

Thực ra tướng mạo này ở trong nhân gian cũng không coi là tuyệt sắc. Nhưng tôi chẳng biết làm sao, lại cảm thấy rất đẹp.

Tôi đứng ở bên đường, đợi cô ấy đi về phía mình. Người quen đường đều đang nhìn tôi, nhưng cô ấy lại không thấy, cô ấy rất tự nhiên đi qua trước mặt tôi. Tôi búng tình muốn gọi, nói với cô ấy mấy câu, sau đó tôi phát hiện mình nói không ra lời.

Không phải tôi không muốn nói, mà thật sự nói không ra lời.

Lời chú đó, linh nghiệm rồi!

Tôi là người thức thời, tôi cảm thấy mình không nên đi tìm cô ấy nữa, nên quên cô ấy đi, cứ để cô ấy từ nay trở thành một phần trong công việc của tôi, sẽ có sinh lão bệnh tử giống như những người khác trong thế sinh tử.

Tôi nên để cô ấy trải qua cuộc sống của chính mình, còn tôi tiếp tục sống cuộc sống của tôi.

Nhưng tôi phát hiện tôi không làm thế nào vứt bỏ được.

Sau lần gặp mặt đầu tiên, nỗi nhớ nhưng càng khó kìm nén. Cô ấy tràn ngập trong đầu óc tôi, khắc vào tim tôi.

Tôi không tìm được đi gặp cô ấy lần thứ hai, lần thứ ba,... Cuối cùng, có một lần, tôi thấy cô ấy đã đính hôn.

Tôi ẩn thân, đứng trong phòng cô ấy, nghe cô ấy cùng với mẹ bàn luận chuyện hôn sự, nhìn thấy khi cô ấy nhắc đến vị hôn phu, mặt hơi hồng lên, thẹn thùng cười. Biểu cảm này, giống như biểu cảm của Heo Con lúc quay về chuẩn bị thành thân với tôi ngày đó.

Tôi đột nhiên cảm thấy phẫn nộ, trái tim bùng cháy, dạ dày co rút, tôi không không chế nổi bản thân mình, sự phẫn nộ không cam chịu tràn đầy trong lòng, trong tâm trí. Tôi cần phải làm chút gì đó, tôi làm sao có thể trở mặt nhìn cô ấy gả cho người khác?

Cô ấy là Heo Con của tôi, là của tôi!

Cô ấy nên thuộc về tôi!

Lúc đó, tôi đột nhiên hiểu ra, có một loại tình cảm, làm tổn thương người ta mãnh liệt hơn quan tâm và nhớ nhưng, đó gọi là đồ kỵ!

Tôi không kìm nén được, trước ngày cử hành hôn lễ, cô ấy đến miếu thờ thấp hương cầu phúc, tôi lại lần nữa hiện thân tìm cô ấy. Lần này tôi cuối cùng nhìn thẳng, đối diện với cô ấy. Cô ấy nghi hoặc nghiêng đầu nhìn tôi, hỏi tôi có phải là không được khỏe không?

Tôi mở miệng, nhưng lại một lần nữa nói không ra lời, tôi thật sự không có cách nào nói chuyện với cô ấy sao?

Cô ấy hiền lành cười với tôi, bỏ qua việc nói chuyện với người kỳ quái là tôi đây, quay người rời đi.

Tôi kéo tay cô ấy, nhưng tay tôi lại xuyên qua, không chạm được vào cô ấy!

Cô ấy không có chút cảm giác gì với động tác của tôi, đối với cô ấy mà nói, chẳng có gì xảy ra cả.

Ngày cô ấy thành thân, tôi không tới tìm nữa, uống rượu một mình ở trong phòng. Mọi người đều tránh tôi thật xa, chỉ có người bạn chuột Bát Bát, Heo Con quen biết trong địa phủ ở bên cạnh tôi. Tôi ngẩn ra nhìn nó, đó là kỷ niệm duy nhất Heo Con để lại cho tôi.

Tôi mà lại chỉ còn một con chuột nhỏ?

Tôi thử phá giải lời chú kia, không có tác dụng.

Tôi hết lần này đến lần khác thử nói chuyện với cô ấy, cũng không thành công. Thế là tôi nhìn cô ấy sinh hai trai một gái cho chồng cô ấy, nhìn bọn họ ngọt ngào sống cùng nhau, nhìn cô ấy và các con chơi đùa cười nói. Tôi nhìn cô ấy xuất hiện nếp nhăn, nhìn tóc cô ấy bắt đầu có sợi trắng.

Mấy chục năm qua đi, cuối cùng tôi cảm thấy trái tim rộng mở hơn, ít nhất thì, cô ấy cũng hạnh phúc.

Lúc cô ấy qua đời đã năm mươi chín tuổi, tôi đích thân đi đón. Tôi thấp thoáng thấy lại niềm vui, cô ấy quay về rồi!

Cuối cùng cô ấy quay lại bên cạnh tôi rồi.

Tôi vì cái chết của cô ấy mà cảm thấy vui mừng.

Nhưng tôi rất nhanh chóng không vui mừng được nữa.

Cô ấy thành linh hồn rồi, nhưng tôi vẫn không thể nói chuyện với cô ấy.

Tôi vốn đã lạnh lùng, sự thất bại này khiến sắc mặt càng khó coi hơn.

Cô ấy rõ ràng rất sợ tôi, một người dẫn dắt linh hồn không nói gì, chỉ trưng ra khuôn mặt đen sì, cô ấy đương nhiên sợ hãi. Nhưng cô ấy vẫn dám đưa ra yêu cầu với tôi, cô ấy nói tướng công của cô ấy đã mất trước cô ấy hai năm rồi, hỏi tôi có thể lại tìm thấy anh ta ở địa phủ không?

Cô ấy nhớ nhung tướng công của cô ấy? Người chết rồi, "tiền trần vắng sự nhất bút câu tiêu"1, đâu còn là tướng công của cô ấy nữa?

1 Chuyện đã qua ở kiếp trước chỉ một nét bút là xóa sạch.

Tôi phát áo đi thẳng, sau này Bát Bát lên lút đi thăm cô ấy quay về nói với tôi, cô ấy ở địa phủ đi khắp nơi tìm tướng công, tìm không thấy, khóc rất thương tâm.

Thật là heo ngọc, trước đây khi là heo thì tìm chủ nhân nhỏ của mình, biến thành người rồi, lại đi tìm tướng công.

Chỉ có điều khi cô ấy còn là heo thường bám lấy tôi, bây giờ thành người rồi, cô ấy lại sợ tôi. Trước đây cô ấy không biết nói, còn bây giờ lại là tôi không nói được.

Mỗi một người đều sẽ phải trả giá cho những việc mình làm, đương nhiên tôi cũng vậy. Nói thật lòng khi tôi đưa Heo Con vào đường luân hồi, tôi đã chuẩn bị tâm lý xong xuôi rồi, tôi nắm rõ những hậu quả mình sẽ phải gánh vác. Nhưng tôi không biết, hậu quả này lại khiến tôi phải thể nghiệm nỗi đau khổ sâu sắc nhất.

Nỗi đau khổ ấy, khiến tôi sau rất nhiều năm nhắc lại, vẫn thấy sợ hãi.

Tôi lại chọn một hộ gia đình để Heo Con đầu thai, lần này cô ấy không kháng cự, dưới sự dẫn dắt của Bạch Vô Thường, cũng giống như hồn phách khác, uống canh Mạnh Bà, đi lên đường luân hồi, làm người kiếp nữa.

Cô ấy lại một lần nữa chuyển thế, tôi sẽ lại có cơ hội nữa rồi phải không?

Đáp án là không.

Nhưng mà kiếp này, tôi không đau khổ giống như kiếp trước nữa.

Tôi vẫn không nói chuyện được với cô ấy, nhưng lần này tôi biết như thế nào có thể khiến cô ấy vui vẻ. Khi cô ấy trở về địa phủ, tôi đưa cô ấy đến đài Vọng Hương, cô ấy nhìn thấy tướng công và con cháu ở dương gian rồi thì cười với tôi, tôi cảm thấy trong lòng chua chát.

Cô ấy hỏi tôi, có thể ở lại địa phủ đợi tướng công cô ấy không, cô ấy và tướng công đã hẹn nhau rồi, gặp lại nhau trên đường Hoàng Tuyền, sau đó cùng nhau đầu thai lại làm phu thê.

Tôi không kim được gròmm cô ấy, sau đó phát tay áo rồi đi.

Tôi chẳng muốn để bọn họ lại làm phu thê. Tôi rất nhanh chóng lại lần nữa lựa chọn người nhà tốt cho cô ấy, để cô ấy lần thứ ba chuyển thế làm người.

Ở kiếp này, tôi vẫn không có cơ hội.

Nhưng đã không quan trọng nữa rồi. Dù gì tôi có thể mãi mãi nhìn theo cô ấy, nhìn cô ấy dưới sự sắp xếp của tôi, vô lo vô nghĩ sống, gả chồng sinh con, sau đó khi cô ấy già yếu chết đi, tôi lại tới đón cô ấy về.

Như thế thực sự cũng không tồi, tôi cứ nhìn theo cô ấy như vậy, thế là được.

Lần này đi đón linh hồn của Heo Con, tôi không cho cô ấy cơ hội nói những điều khiến mình tức giận nữa. Tôi dẫn cô ấy thẳng đến chỗ tạm cư của hồn

phách, giao cho quý sai rồi rồi đi. Tôi biết, quý sai sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, cho đến khi tôi tìm được người nhà thích hợp lại để cô ấy đầu thai.

Kiếp thứ tư, tôi chẳng phí sức thù phá chú nữa, bởi vì tôi biết không thể nào thành công.

Có điều, hề có cơ hội là tôi lại đi thăm cô ấy, cô ấy nuôi một con chó nhỏ, rất yêu thích, luôn chơi cùng nó. Bát Bát cực kỳ ghét con chó kia, nó từng lén lút cắn đuôi con chó đó. Lúc ấy tôi đột nhiên nghĩ, nên để Bát Bát đi cắn tướng công của cô ấy một cái.

Cô ấy rất hạnh phúc, tôi hài lòng.

Trời đất đang thay đổi, tôi hy vọng mình có đủ năng lực để khiến hạnh phúc của Heo Con kéo dài mãi mãi.

Ở kiếp đó, năng lượng trời đất biến đổi, nhân gian thiên tai nhân họa không ít. Chỗ ở của nhà Heo Con sẽ có đại nạn, tôi giờ một chút thù đoạn, sắp xếp để bố mẹ cô ấy có được cơ hội làm ăn ở xa, cả nhà phải chuyển đi. Heo Con tránh được qua đại họa, tôi chỉ kịp thở phào một cái, rồi sau đó đột nhiên ý thức được, thân tộc chúng tôi đang ngày một xa cách nhân gian rồi.

Nỗi khổ của dân đen, ở cự ly xa xôi thế này, vị thần nào có thể nhìn rõ được?

Thế là, bắt đầu từ kiếp đó, tôi thay đổi cơ cấu cán bộ và phân công ở địa phủ, từng chút từng chút khiến cho địa phủ gần hơn với nhân gian. Gần hơn với loài người, chúng tôi sẽ làm được nhiều điều cho bọn họ hơn.

Đến kiếp thứ năm chuyển thế của Heo Con, cả địa phủ chúng tôi chính thức dời đến nhân gian. Tôi đã bỏ ra rất nhiều thời gian học lấy phương thức sống của loài người, để tất cả người của địa phủ cùng nỗ lực hòa nhập vào cuộc sống mới chốn nhân gian.

Biến động năng lượng khiến cho yêu ma xuất hiện, công việc của chúng tôi càng lúc càng khó khăn, chúng thần đều đang ảm đạm, tin tức chúng tôi có được càng ngày càng ít. Mất bao nhiêu công sức, cuối cùng tôi cũng tra ra được, vận mệnh trời đất: Sáu trăm năm một kiếp nạn, vẫn đang luân chuyển. Tuy trận chiến năm đó, yêu ma thượng cổ bị trấn áp dưới mười tám tầng phong ấn, nhưng đại kiếp tới không thể thay đổi, cho nên, để chuẩn bị cho con đại kiếp lần này, chúng tôi còn hai trăm năm nữa.

Vào thời khắc đó, tôi bỗng nhiên cảm giác chuyện cũ như đang tái diễn, nhưng lần này không có Heo Con ngốc nghếch làm tiên phong mở đường nữa rồi.

Tôi bắt đầu tích cực tìm phương pháp cứu thế, với kinh nghiệm ở nhân gian nhiều năm như vậy, tôi ý thức được sự vĩ đại của trí tuệ và sức mạnh loài người. Thời đại thay đổi, thần, ma, người sớm đã không còn phân đẳng cấp như ban đầu. Tôi đã đưa ra một quyết định táo bạo, người và thần, sẽ hợp tác chặt chẽ.

Kế hoạch này, vào kiếp thứ sáu của Heo Con, bắt đầu được thực hiện.

Tôi sáng lập ra Tập đoàn Nhã Mã, kiếm được rất nhiều tiền trong nhân gian, sau đó lại dồn số tiền này cho sự nghiệp hàng ma phục yêu trừ ác cứu thế. Trong từng ngành nghề, tôi đều có nhân lực, mạng lưới của tôi thu hút và trọng dụng rất nhiều hậu nhân của gia tộc hàng ma. Thời gian trôi qua thật nhanh, kỷ hạn sáu trăm năm chẳng mấy chốc sắp đến rồi, mà Heo Con lại không giống như năm kiếp trước nữa.

Ở trong kiếp này không chỉ có Heo Con thay đổi, còn cả A La nữa.

Từ sau sự việc lần đó, tôi và A La không còn tìm lại được tình cảm huynh muội hòa ái giống như lúc đầu, tôi kiên trì lập trường của mình, mỗi một kiếp đều bảo vệ Heo Con, từ xa dõi theo cô ấy, cảm thấy mình vẫn ở bên cô ấy. Còn A La, tôi luôn cảm thấy không thích cách nghĩ của nó.

Nhưng tôi biết A La không có ác ý với Heo Con, nó thích Heo Con, nó ngưỡng mộ năng lực của cô ấy, chỉ là, chuyện nó hy vọng Heo Con làm, cùng với hy vọng của tôi, hoàn toàn đối lập nhau.

Heo Con ở trong kiếp thứ sáu, gặp phải phiền phức lớn. Vận mệnh của cô ấy khúc khuỷu, đột nhiên thay đổi. Vào lúc cô ấy học trung học, sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Tôi không có cách nào suốt ngày ở bên cạnh bảo vệ cô ấy, tôi cũng không có thân phận thích hợp. Đã thế tôi còn không thể nói chuyện với cô ấy, không thể chạm vào cô ấy. Nếu như để cô ấy nhìn thấy tay mình xuyên qua tay của tôi, xem ra sẽ làm cô ấy sợ chết khiếp.

Vào lúc này, A La nói, nó nguyện ý đi bảo vệ Heo Con.

Tôi biết đây là lời nói thật lòng của nó.

Thế là A La biến mình thành một cô gái trẻ, trở thành bạn học của Heo Con. Bọn họ dính vào nhau như hình với bóng, dưới sự giúp đỡ của A La, Heo Con bình yên trải qua mấy nguy hiểm nhất đó.

Đại kiếp sắp đến, tôi rất sợ không có cách nào bảo vệ cô ấy chu toàn, thế là tôi lại hành động, tìm cách để bố mẹ Heo Con di dân. Nhưng nằm ngoài dự liệu của tôi, Heo Con không chịu xuất ngoại, cô ấy nhất định muốn ở lại.

Hắc Bạch Vô Thường và các phán quan biết việc tôi luôn luôn theo dõi Heo Con, rất nhiều người bàn tán sau lưng, nói tôi đã si mê một cô gái. Thực ra cũng chẳng thể nói bọn họ sai, chỉ có điều, bọn họ không hiểu được một người độc đoán lại lạnh lùng như tôi đây, vì sao cũng biết đến tình cảm luyến ái.

Tôi nghĩ tôi không chỉ đơn thuần là đang yêu, tôi quen biết Heo Con hơn một nghìn năm, thời gian dài như vậy, cô ấy dường như đã nhập vào sinh mệnh của tôi rồi.

Tôi nhìn theo cô ấy, bởi vì tôi cần được nhìn thấy cô ấy.

Điều này có thể khiến tôi bình tĩnh và vui vẻ.

Tôi bảo vệ bên cạnh cô ấy, không chỉ đơn thuần làm nhiều điều vì cô ấy, mà cũng là để giúp bản thân mình nhờ đó mà có thêm sức mạnh tiến lên.

Lưu luyến? Tôi chắc chắn tôi không lưu luyến. Ví dụ, bạn đến nói cũng không thể nói với cô ấy, bạn còn có thể lưu luyến gì đây?

Nhưng tất cả rào cản cuối cùng cũng bị phá bỏ.

Hôm đó, tôi đang ngồi ở tầng ba mươi tám của cao ốc Đế Cảnh mở cuộc họp thì nhận được điện thoại của Heo Con. Khi tôi bắt máy, bên đó không nói gì, trái tim tôi đột nhiên đập mạnh, tôi thử lên tiếng, nhưng phát hiện mình không thể.

Thế là trước khi cô ấy nói ra câu đầu tiên: "Xin hỏi là anh Nghiêm phải không", thì tôi đã biết cô ấy là ai rồi.

Ông Trời hóa ra cũng có lúc mềm lòng, ông ấy đã buông tha cho tôi rồi, ông ấy lại cho tôi hy vọng mới lần nữa.

Tôi phát hiện mình có thể phát ra được âm "Vâng", sau đó tôi lại có thể nói: "Tôi là Nghiêm Lạc".

Tôi, sau hơn sáu trăm năm kể từ lần đầu tiên đưa Heo Con vào đường luân hồi, cuối cùng đã có thể nói chuyện được với cô ấy rồi!

Có lẽ vì sinh sống với loài người quá lâu, nên tôi đã trở nên tham lam như bọn họ, có được một chút, liền hy vọng có được nhiều hơn. Nhưng, hình phạt trong suốt sáu trăm năm này luôn khiến tôi sợ hãi.

Đúng vậy, cứ coi như tôi có thể nắm giữ sinh tử, nhưng tôi vẫn cảm thấy sợ hãi. Cho nên tôi không dám tới gặp cô ấy, nhưng cuối cùng tôi vẫn không kiềm chế được, đi lần này, tất cả mọi việc đều thay đổi.

Tôi còn có thể ôm cô ấy!

Cái ôm này, đối với tôi mà nói, so với vương vị địa phủ còn đáng quý hơn. Tôi biết, tôi không thể buông cô ấy ra lần nữa, sự trừng phạt của sáu trăm năm cuối cùng sắp kết thúc.

Nhưng tôi lại cảm thấy sợ hãi, đại kiếp trời đất sắp đến, năng lực khác lạ của Heo Con vẫn còn, chúng thần sắp thức tỉnh, yêu ma cũng sắp vây tới. Heo Con của tôi, có phải sẽ lại gặp kiếp nạn không?

Không thể ngăn vận mệnh, nhưng bất ngờ lại có cơ xoay chuyển.

Tôi không còn là Diêm La của sáu trăm năm trước, vận mệnh luân chuyển, mà tôi cũng đã thay đổi, tôi trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Tôi muốn bảo vệ cô ấy, tôi muốn ở bên cô ấy.

Heo Con của tôi, thế tử của tôi!

Hạnh phúc sở dĩ quý báu vì nó khó cầu được, không những khó cầu, mà còn rất ngắn ngủi.

Thế nhưng vô số đoạn ngắn ngủi đó hợp lại với nhau, lại có thể tổ hợp thành hạnh phúc vĩnh hằng.

Tôi là Nghiêm Lạc, vua của địa phủ.

Thực ra câu chuyện của tôi rất đơn giản, chẳng qua là từ không để tâm đến yêu thích, sau đó thì ghét bỏ, căm giận, lợi dụng lừa dối, rồi cuối cùng lại áy náy thương xót, yêu thương đến nỗi không thể thoát ra.

Thật sự rất đơn giản.

Chỉ là, yêu rồi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Heo Yêu Diêm Vương* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.